

Giới thiệu Thiên Túng Xinh Đẹp

Truyện Thiên Túng Xinh Đẹp của tác giả Lý Tẫn Hoan được đánh giá là tác phẩm Dị Giới , Xuyên Không kinh điển.

Nhân vật chính là một nữ nhân, là truyền kỳ trong giới sát thủ. Một lần ngoài ý muốn, linh hồn nàng xuyên qua đến một thế giới cường giả vi tôn — Thần Ma đại lục. Có lẽ là ông trời đang đùa cợt với số phận của nàng.

Nếu, sinh mệnh nàng là bị thần vứt bỏ, như vậy hóa thân làm ma thì như thế nào? Thiên địa bất nhân, như vậy hủy đi thiên địa này có làm sao? Mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Máu nhuộm Ngọc Phong

Ngọc Ma Phong cao vút trong mây, ít ai lui tới, quanh năm mây mù lượn lờ. Tuy bị gọi là nơi ma ám, nhưng cũng tràn đầy tiên linh chi khí. Nhưng giờ phút này trong không khí lại tràn đầy mùi máu tanh. Thánh cung thần bí trước kia nay trở thành một mảnh nhuộm đầy máu. Cả Ngọc Ma Phong đều bị bao phủ bởi một mảnh sát khí dày đặc. Trên đỉnh Ngọc Ma Phong, ở một góc nhỏ cư nhiên lại tụ tập gần vạn người. Trong những người này có cả Kiếm Thánh cùng Kiếm Tông và Kiếm Tôn. Còn lại một bộ phận nhỏ là Kiếm Đế cùng Kiếm Tiên. Loại đội hình này làm cho người ta thực dễ dàng nghĩ đến có phải tất cả cao thủ trên đại lục đều tụ ở chỗ này hay không. Bọn họ lúc này tay đều cầm vũ khí, bày ra thế trận sẵn sàng đón quân địch. Tầm mắt mọi người đều tập trung vào hai người một nam một nữ bị vây bên trong. Cho dù bọn họ đều là những kẻ mạnh từng tung hoành ngang dọc, giờ phút này, trong mắt cũng nhìn không được lộ ra vẻ tham lam, thẳng tắp hướng về phía đôi nam nữ kia. Đó là hai người xinh đẹp vô cùng. Nàng kia da thịt nõn nà, mặt tựa phù dung, một đôi thủy mâu nhìn như nhu nhược lại toát lên sự vĩnh viễn không khuất phục. Bạch y phiêu diêu như tiên tử, mặc dù thân đã nhuộm đầy máu tươi nhưng cả người nàng vẫn như một đoá bạch liên khuynh thế, đầm máu mà nở, phong hoa tuyệt đại, đoạt đi lòng người. Nhưng làm người ta kinh ngạc là, nam tử bên người nàng còn muốn đẹp hơn vài phần. Mái tóc trắng như tuyết, xinh đẹp sinh tình, một đôi từ nhân [1] như nước phát ra ánh sáng chói mắt. Mái tóc màu tím trong gió tùy ý bay lên kiêu ngạo. Không ai hoài nghi, nam tử đẹp như yêu nghiệt này chính là Âm Dạ Vương. Mặc dù hân một thân áo bào đã bị máu tươi nhuộm đỏ, thân chịu trọng thương, nhưng khí phách vẫn làm cho mọi người trong lòng cảm thấy sợ hãi. [1]: đôi con ngươi màu tím Mặc dù trận chiến này nhìn như thực lực có chênh lệch nhưng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ. Lúc này, trong đám người đột nhiên xuất hiện một trận xôn xao, mọi người chỉ cảm thấy một trận không khí dao động. Ngẩng đầu lên đã thấy xuất hiện năm người. Năm người này cư nhiên đều là cấp bậc Kiếm Tiên. Chỉ thấy bọn họ đứng giữa trời, áo bào không gió mà bay, cường đại uy áp từ trong thân thể bọn họ hung mãnh tràn ra, uy hiếp đôi nam nữ. Trong không khí chợt nổ tung một vòng chấn động mất thường cũng có thể thấy được, rất nhiều người cấp bậc Kiếm Thánh bị đánh bật ra ngoài. Năm đánh hai, đây vốn là trận chiến không công bằng. Nam tử xinh đẹp kia dùng sức một mình nhận tất cả kiếm thế, cơ thể sớm không chịu nổi gánh nặng bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi. “Ha ha, Âm Ma Thánh vương các hạ, hiện tại Âm Ma Tộc chỉ còn lại một mình ngươi. Ta khuyên ngươi vẫn là không nên chống cự. Ngoan ngoãn giao ra huyết phách cùng Thánh Kiếm quyết. Nếu không, đừng trách lão phu ta ra tay tàn nhẫn!” Một lão giả trông giống như lớn tuổi nhất trong năm người kiêu căng nói. “Ha ha, rốt cục không giấu nổi đuôi cáo, huyết phách sao?” Nam tử xinh đẹp cũng chính là Âm Ma Thánh vương câu môi cười, “Thực ngại quá, ngươi đã tới muộn một bước, ta không cần thận đã ăn mất. Về phần Thánh Kiếm quyết, Tuyệt Nhi, ngươi cho sao?” Hắn nhìn về phía nữ tử tuyệt mỹ trong lòng, ôn nhu mỉm cười hỏi. “Diệp ca ca, ngươi cũng không phải không biết, bản Thánh Kiếm quyết ngày hôm qua ta không cần thận một mũi lửa đốt rụi. Như thế nào cho nha?” Hai người một hỏi một đáp rất ăn ý. Nhưng nội dung thảo luận lại làm mọi người giật sồi lên. Huyết phách cùng Thánh Kiếm quyết trong truyền thuyết cư nhiên cùng bị mất. Khuôn mặt lão giả kia lộ vẻ âm hàn, lạnh lùng cười, nghĩ lại nói: “Diệp Phong, ngươi đừng rệu ròi không uống lại thích uống rượu phạt, huyết phách không dễ nuốt như vậy.” Lão lại nhìn nữ tử kia, sắc mặt hơi ngưng trệ nói: “Mục Tiêm Tuyệt, người thân là Thánh nữ của Thánh môn lại cầu kết với Âm Ma Tộc, còn một mình mang đi diễm tịch [2] của Thánh môn, tội ác tày trời. Nhưng để vương Thánh Thiên quốc bệ hạ cầu tình cho ngươi, chỉ cần ngươi đem Thánh Kiếm quyết giao ra đây, ngoan ngoãn đi làm Thánh Thiên Vương Phi, chuyện trước kia có thể bỏ qua.” [2]: sách cổ Lão giả kia còn chưa nói hết, một trận cười to đã cắt ngang lời nói xằng bậy của lão, “Ha ha ha ha, Diệp ca, lão rùa già kia thật sự là buồn cười quá! Uy, lão rùa già, ngươi nói xong chưa, nói xong liền động thủ đi, cô nãi nãi không rảnh nghe ngươi ở đây nói láo!” Mọi người nghe xong lời này bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Ai có thể nghĩ đến một nữ tử xinh đẹp như tiên lại phun ra những lời bừa bãi như vậy. Lúc này, sắc mặt của năm lão giả đã xanh mét. “Tuyệt Nhi, đây là thưởng cho ngươi.” Nói xong Diệp Phong cực kỳ ôn nhu hôn lên môi anh đào của Mục Tiêm Tuyệt. Hai người không coi ai ra gì, hết sức dây dưa triền miên. Nam tử chung quanh nhìn xem đều ghen tị oán hận, nữ tử thì vừa ghen tị vừa ao ước. Một màn này đắm vào mắt năm lão giả kia gần như muốn phát điên. Diệp Phong dùng khéo mắt thu hết phản ứng của mọi người xung quanh vào mắt. Trong lòng cười lạnh, nhân tính quả nhiên đều xấu xa. Hắn lại nhìn về phía kiều thế trước mặt, trong mắt xẹt qua vài tia không đánh lòng. “Tuyệt Nhi, chuẩn bị xong chưa?” “Diệp ca ca, không cần chuẩn bị, chỉ cần ở chung một chỗ với ngươi, dù có lên trời hay xuống hoàng tuyền, Tuyệt Nhi không một câu oán hận. Chính là Thiên Nhi đáng thương, nàng còn nhỏ như vậy.” Nói đến đây, Mục Tiêm Tuyệt cuối cùng nhìn không được từng giọt từng giọt lệ rơi xuống. “Tuyệt Nhi, yên tâm đi, hiện tại, Thiên Nhi hẳn là có đủ thời gian chạy đi rồi, nàng là con của chúng ta, tin tưởng nàng nhất định có thể trưởng thành trở thành một cường giả. Nếu tương lai hữu duyên, nàng tìm được huyết phách nhất định có thể trọng chấn Âm Ma Tộc. Hiện tại, người làm cha mẹ như chúng ta chỉ có thể cho tặng nàng một phần lễ vật cuối cùng đó thôi.” Diệp Phong cùng Mục Tiêm Tuyệt nói chuyện cực kỳ nhỏ, khéo léo che khuất, nhìn qua giống như hai người đang triền miên, xác thực là đang dờ dờ. Năm lão giả kia hiển nhiên cực kỳ không kiên nhẫn. “Tần Duyệt, chớ nhiều lời với bọn chúng, phé đi tiểu tử Diệp Phong đó, bắt Mục Tiêm Tuyệt lại là được.” Một lão giả đáng người ục ịch, vẻ mặt âm tàn tức giận nói. Người này cũng là một trong năm đầu lĩnh của Thánh môn ngũ tông, đại trưởng lão Tiêu thị tông môn Tiêu Tịch. Tần Duyệt nghe xong lời này, trong lòng thầm nghĩ một tiếng: ngu ngốc! Không nói Diệp Phong kia thực lực đã đạt đến cấp ma, muốn tùy tiện ra tay, không chiếm được huyết phách không nói, lại làm Mục Tiêm Tuyệt bị thương, đắc tội với đế vương Thánh Thiên thì mất nhiều hơn được. Tần Duyệt nhìn nhìn người từ khi lên đỉnh Ngọc Ma Phong liền không nói một lời nào, đại trưởng lão Mục thị tông môn Mục Thiên Thành, trong lòng thầm nghĩ: Lão Hồ Ly! Tần Duyệt miễn cưỡng bày ra vẻ mỉm cười, nói: “Mục trưởng lão nghĩ sao?” “Lão phu cũng không có thể diện đi đoạt huyết phách kia, chính là Thánh Kiếm quyết là thánh vật bốn môn mất đi, lão phu nói gì cũng phải đem nó trở về.” Mục Thiên Thành không nói thì thôi, vừa nói

liền làm người khác kinh ngạc. Lời hắn nói tương đương với ý muốn độc chiếm Thánh Kiếm quyết. Thánh môn ngũ tông bọn họ luôn luôn nội đấu không ngừng. Mục thị Thánh môn luôn đứng đầu nhiều năm, nay lại chính Thánh nữ của Mục thị Thánh môn đánh cắp Thánh Kiếm quyết. Hiện tại, Mục thị Thánh môn cư nhiên còn dám muốn độc chiếm Thánh Kiếm quyết. Thật sự là tức chết người khác! Trưởng lão ngũ tông đang tranh luận không ngớt, đột nhiên, có người hô to: “Mau nhìn xem! Bọn họ làm sao vậy?” Mọi người theo tiếng hô nhìn lại, chỉ thấy giữa sân, thân thể hai người đang ôm nhau kia tỏa ra hồng quang mờ ảo. Năm đại trưởng lão nhìn đến cảnh này đồng tử không khỏi co rụt lại, quát to: “Không tốt! Bọn họ muốn tự bạo kiếm khí, mau rút lui!” Nhưng những lời này vẫn chưa nói xong, hồng quang trong cơ thể Diệp Phong cùng Mục Tiêm Tuyết bỗng nhiên phá thể mà ra, mang theo xu thế hủy thiên diệt địa dũng mãnh lao tới bốn phương tám hướng. Khí tức nóng rực trực tiếp làm cho rất nhiều Kiếm Tông lập tức bị hòa tan, Ngọc Ma Phong nhất thời bị bao phủ bởi một mảnh huyết quang. Giờ khắc này, không có người chú ý tới, giữa lớp nham thạch có một quang mang màu vàng bao lấy thân ảnh một hài đồng, như ẩn như hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ngã xuống vách núi đen

Thẳng đến khi màn đêm buông xuống, trên đỉnh Ngọc Ma cảm giác nóng rực mới chậm rãi tiêu tan. Một ít người còn sống sót lần lượt rút khỏi. Sức mạnh hắc ám của Âm Ma Tộc thực sự quá kinh người rồi! Một Kiếm Đế tự bạo cư nhiên tương đương với một kích toàn lực phá hoại của Kiếm Tiên. Những người không chống cự nổi trong nháy mắt hóa thành máu, muốn tìm lại thi thể cũng không được. Đến khi sắc trời đen thẫm, đỉnh Ngọc Ma một mảnh xơ xác tiêu điều, chỉ còn lại tiếng gió mạnh mẽ thổi che kín máu tanh sền sệt. Lúc này, một đạo kim quang lóe lên từ trong đồng nham thạch. Bầu trời đêm tối đen phá lệ rực rỡ. Theo kim quang tiêu tán, một thân ảnh hài đồng từ trong nham thạch đi ra. Đó là một tiểu cô nương năm tuổi. Nhưng tin tưởng bất kể ánh mắt ai gặp qua nàng đều quên mất tuổi tác của nàng, chính là kinh ngạc tán dương vẻ đẹp của nàng! Khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân như được điêu khắc. Nhất là đôi mắt màu thủy lam cùng mái tóc màu bạc phiêu dật, trực tiếp khiến người ta cảm thấy nàng tựa như ảo mộng, đẹp tuyệt cỏi trần. Nhưng nếu nhìn kỹ lại sẽ phát hiện, tiểu cô nương này mặt mày cùng Diệp Phong và Mục Tiêm Tuyết có vài phần tương tự, chính là lãnh điểm mê hoặc hơn. Giờ phút này nàng không có nửa phần thần sắc nên có của hài đồng, thậm chí nhìn thấy nơi này đầy trời máu tanh mà ngay cả lông mi cũng không chớp. Khuôn mặt vốn nên diễm đảo chúng sinh lại lạnh như băng, quanh thân tỏa ra sát khí như ác quỷ địa ngục. Nếu nhìn kỹ lại, không khó phát hiện, bàn tay nàng sớm huyết nhục mơ hồ. Nàng kiên định hướng đến nơi Diệp Phong và Mục Tiêm Tuyết tự bạo, vờn hai bàn tay trần đầy máu tươi, nhẹ nhàng vuốt ve đồng bần đất thấm đầy chất máu tanh sền sệt kia. Đó là chút máu ám áp cuối cùng cha mẹ dành cho nàng. Một trận tiếng bước chân làm cho tiểu cô nương rất nhanh đứng thẳng người lên, trước mặt nàng đột nhiên xuất hiện ba đệ tử Thánh môn cười trên kiếm mà đến. Ba người kia nhìn đến khuôn mặt tiểu nữ oa trước mặt liền một trận ngây ngốc: “Trời ạ! Tàn Chính huynh, ta không hoa mắt chứ, trên thế giới này sao có thể có một oa nhi xinh đẹp như vậy. Ta nguyên tưởng rằng Mộng Yên muội muội mỹ mạo đã là thiên hạ đệ nhất, hiện tại xem ra, nếu tiểu nữ oa này trưởng thành, Mộng Yên muội muội ngay một phần vạn của nàng cũng không bằng.” Nói chuyện là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt trẻ con, một thân gấm vóc, vừa thấy chính là xuất thân danh môn. “Lục Hạo, người nói cái gì vậy? Muội muội của ta chính là Thánh nữ hạ nhiệm của Tàn gia. Tiểu yêu tinh này sợ là dư nghiệt của Âm Ma Tộc, xách giày cho muội muội ta cũng không xứng!” Thiếu niên kêu Tàn Chính kiên cường nói, nhưng trong mắt rõ ràng lại lóe lên quang mang khác thường. Tiểu nữ oa rõ ràng nghe được lời của hắn, ánh mắt thẳng tắp vọt về phía hắn. Ba người kia lập tức cảm thấy một trận sát khí dày đặc, đó là một loại cảm giác làm cho người ta sợ hãi. Ba người thể nhưng lại bất an nhìn một tiểu cô nương năm tuổi, từng bước lui về phía sau. Ý thức được hành vi của mình, thiếu niên kêu Tàn Chính cảm thấy mặt mày. Chính mình cư nhiên lại sợ một tiểu nữ oa ngay cả kiếm khí cũng không có?! Hắn lập tức gọi ra kiếm khí của mình. Đó là một thanh kiếm dài chừng bốn thước, kiếm này mỏng mà sắc bén, phiếm màu xanh đen. Cường đại uy áp theo thân kiếm tràn ra, làm cho tiểu nữ oa lập tức rút lui vài bước. “Ha ha, tiểu oa nhi, sợ rồi sao? Xem ta lấy mạng người.” Tàn Chính nhìn thấy tiểu nữ oa lui về phía sau mấy bước, lập tức đắc ý nói. Lúc này, thiếu niên đứng giữa ba người vốn không mở miệng, đột nhiên nói: “Nàng bắt quá là một nữ oa năm tuổi, người cần gì hạ độc thủ như thế?” Tiểu nữ oa thấy có người xin tha cho nàng, theo bản năng gương mặt nhìn lại. Đó là một thiếu niên cực kỳ tuấn tú gọn gàng, bạch y phát phơ theo chiều gió, tựa hồ máu tanh trên đất ko thể nhiễm bẩn hắn một chút nào. Nhất là đôi mắt trong veo, làm người ta gặp liền muốn quên đi ưu sầu. Sau khi tiểu nữ oa lặng lẽ ghi nhớ diện mạo người này lại nhìn về phía Tàn Chính. “Nguyệt Tiêu Nhiên, người chẳng lẽ đã quên lời đại trưởng lão phân phó. Yêu nghiệt nên diệt trừ tận gốc.” Tàn Chính mặc dù ngoài miệng nói như thế nhưng trong lòng cũng có vài phần không muốn. Báu vật này nếu trưởng thành sẽ như thế nào. Thế nhưng mỗi khi tiếp xúc với ánh mắt của tiểu nữ oa này, hắn đều cảm giác được một loại cảm giác sợ hãi cùng nguy hiểm chạm đến tận sâu trong linh hồn. Tiểu nữ oa này nếu không diệt trừ có lẽ sẽ trở thành đại họa trong tương lai. Tàn Chính nghĩ như vậy cuối cùng không hề do dự, quát lớn: “Thanh Mang, lên!” Chỉ thấy kiếm kia giống như nhận được mệnh lệnh bay thẳng về phía tiểu nữ oa. Nguyệt Tiêu Nhiên phát hiện thì đã không còn kịp, hắn rất nhanh cũng xuất kiếm, chính là một thanh Thiết Cốt phiến [1] màu bạc. [1]: phiến – quạt “Tùy Phong, lên!” Nguyệt Tiêu Nhiên tu vi rõ ràng cao hơn Tàn Chính. Khi Tùy Phong Thiết cốt phiến ngăn lại thì Thanh Mang kiếm đã đến trước mắt tiểu nữ oa. Trận gió trong lúc hai người bộc phát đã đem tiểu nữ oa đẩy ra ngoài. “Không cần!” Nguyệt Tiêu Nhiên nhìn thân thể tiểu nữ oa bị đẩy khỏi vách núi đột nhiên nội tâm một trận đau đớn. Hắn vội vàng chạy đến vách đá. Tiểu nữ oa nhìn thiếu niên cố gắng chạy về phía nàng, dung nhan như băng sơn cuối cùng nở ra một nụ cười như đóa hoa. Tươi cười chợt lóe qua, tiểu nữ oa ngã xuống vách núi không thấy bóng dáng. Nguyệt Tiêu Nhiên ngã ngồi ở vách đá, tay hắn còn vẫn duy trì tư thế vờn ra. Một trận hồi hận dâng lên trong lòng. Hồi tưởng đến miệng cười đẹp tuyệt trần kia, hắn biết, từ giờ khắc này, tươi cười kia đã khắc sâu vào trong lòng hắn, xóa không mất, đuổi không đi, quên không được. . . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Lập lời thề ở đáy cốc

Đây cốc Ngọc Phong. Diệp Thiên Tung cảm giác toàn thân mình giống như muốn rời ra từng mảnh, nặng vật lộn bò lên từ dưới mặt đất, đầu óc bị choáng váng làm nàng nhất thời mất trí nhớ. Nàng rõ ràng đang ngồi trên máy bay đến New York chấp hành nhiệm vụ ám sát, như thế nào lại xuất hiện ở nơi này. Đột nhiên, một mảnh huyết vụ hiện lên trong đầu nàng, trí nhớ nhất thời như nước chảy điên cuồng tràn vào óc nàng. Nàng, Diệp Thiên Tung, là sát thủ số một của dòng họ Diệp thế kỷ hai mươi mốt. Từ nhỏ nàng đã sinh hoạt ở những nơi tăm tối hắc ám nhất, một hồi lại một hồi giết chóc, nàng là sát thủ mạnh nhất. Nhưng nực cười thay, nàng vì gia tộc Diệp thị cống hiến hết mình đổi lại là sự vứt bỏ cùng phản bội, một vụ nổ trên máy bay lấy đi sinh mệnh của nàng. Nhưng linh hồn của nàng lại xuyên qua đến một cơ thể hài nhi ở dị giới, nàng trở thành nữ nhi của Âm Ma Tộc Thánh vương Diệp Phong cùng Thánh nữ Thánh môn Mục Tiêm Tuyết. Nàng hưởng thụ lấy cuộc sống năm năm vui sướng nhất. Nhưng vận mệnh lại giống như vui đùa nàng, ban cho nàng ấm áp, sau đó lại kiên quyết tước đoạt đi. Nàng trốn trong nhẩn Âm Ma Huyền tận mắt thấy Âm Ma Tộc hơn một ngàn tám trăm người bị sát hại không thương tiếc, nàng tận mắt thấy phụ mẫu mình nổ tan xác mà chết, thấy được những sắc mặt tham lam đáng ghê tởm muốn tranh đoạt huyết phách. Nghĩ như vậy, con người màu thủy lam của Diệp Thiên Tung cư nhiên hiện lên một đạo huyết quang đỏ đậm, mái tóc màu bạc không gió mà bay. Trên người nàng tản mát ra sát khí còn mãnh liệt hơn mấy lần so với trước. Giờ phút này nàng tựa hồ lại trở thành sát thủ số một ở cái thế giới kia – Diệp Thiên Tung, thậm chí càng sâu hơn trước. Nàng đột nhiên ngửa mặt lên trời, lớn tiếng nói: “Diệp Thiên Tung ta từ nay xin thề, sẽ có một ngày, ta đem máu tẩy Thánh môn ngũ tông, máu nhuộm Thánh Thiên Hoàng Thành. Nếu như có ai cản trở, ta gặp thần giết thần, gặp ma giết ma.” Nói xong, nàng lấy ra đoản đao bên người, không chút do dự khắc một hình hoa văn kỳ dị lên cánh tay phải của mình. Hoa văn kia hoàn thành, hấp thu không dư thừa một giọt máu nào, cuối cùng chỉ còn lại một ký hiệu hình đóa hoa anh túc đỏ sẫm xinh đẹp bám vào cổ tay tuyết trắng. Đây là huyết thề riêng biệt của Âm Ma Tộc, chỉ khi hoàn thành lời thề, ký hiệu mới biến mất. Nếu không, hàng năm khi đến ngày lập thề, huyết thề sẽ phát tác, người lập thề sẽ cảm thấy tim đau như bị dùi đục, mãi cho đến khi đau đến mức muốn chết mà không được, nhắc nhở người lập thề không được quên lời thề của mình. Nhưng huyết thề này cũng không phải không có lợi, nếu trước khi người lập thề chưa hoàn thành lời thề của mình, sinh mệnh bị đe dọa, huyết thề có thể bảo trụ tính mạng của người đó, cho đến khi huyết thề được giải trừ mới thôi. Diệp Thiên Tung lập thề xong thu hồi tâm tình của mình, lại khôi phục hình tượng oa nhi lạnh như băng. Nếu đã định ra mục tiêu, như vậy từ hôm nay trở đi, nàng sẽ không từ thủ đoạn để hoàn thành. Diệp Thiên Tung cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh. Nàng kinh ngạc phát hiện, dưới chân dĩ nhiên là một mảnh cảnh lá hương bồ thật dày, dưới cảnh lá hương bồ là bùn nhão. Nàng đột nhiên nghĩ đến: điều này hiển nhiên là vì người bị ngã xuống đây mà chuẩn bị, chẳng lẽ đây cốc này có người? Nhưng nhìn qua, đây càng giống như được chuẩn bị cho người thường xuyên bị ngã xuống. Nàng nhất thời trầm tư khó giải. Nàng vừa đi thẳng về phía trước, vừa đọc những thông tin có trong Âm Ma Huyền về Thần Ma đại lục: Thần Ma đại lục là một mảnh đất cực kỳ rộng lớn, ước chừng khoảng mười tỷ người. Khắp đại lục chia làm hai bộ phận được một mảnh hải dương ngăn cách. Mà bọn họ chỗ là diện tích lớn nhất, Thánh Thiên đế quốc thống trị Thánh Thiên đại lục. Thánh Thiên đế quốc bị tứ đại gia tộc chi phối, theo thứ tự là Tề Thị gia tộc, Bắc Thần gia tộc, Âu Dương gia tộc, Diệp Thị gia tộc. Bọn họ cùng đế vương Thánh cung trở thành năm thế lực thống trị Thánh Thiên đế quốc. Thế nhưng Thần Ma đại lục có thể nói là một thế giới phi thường kỳ quái, nó cũng không phải tôn trọng hoàng quyền nhất, mà là người mạnh là vua, trọng nhất là thực lực, trọng thứ hai vẫn là thực lực. Cho nên ở đây, Thánh môn so với Thánh Thiên đế quốc càng mạnh hơn. Nó do năm dòng họ lớn nhất hợp thành. Mẫu thân của nàng Mục Tiêm Tuyết là Thánh nữ bậc nhất dòng họ Mục Thị của Thánh môn. Tiếp theo còn có Tần, Tiêu, Lục, Nguyệt tứ đại tông môn. Về phần Âm Ma Tộc là chủng tộc cổ lưu lại trên Thần Ma đại lục, bọn họ không chỉ có vẻ ngoài xuất sắc mà còn có thiên phú dị bẩm, thiên phú tu luyện cực cao, nhưng nhân số lại rất ít. Thánh môn cùng Thánh Thiên đế quốc vẫn coi Âm Ma Tộc là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Đọc đến đây, Diệp Thiên Tung rốt cuộc đại khái hiểu được việc Âm Ma Tộc bị họa diệt tộc. Cũng bởi vì Âm Ma Tộc đối với Thánh môn cùng Thánh Thiên đế quốc là một uy hiếp tiềm ẩn, hơn nữa lại có hiểm thế trên báo – huyết phách mới gây nên họa diệt tộc. Không thể không nói, Diệp Thiên Tung được Diệp Phong và Mục Tiêm Tuyết bảo hộ tương đối tốt nên giờ phút này nàng mới có thể đứng ở đây. Ở nơi này người ta tu luyện kiếm khí. Đầu tiên là phải ngưng khí, điều này phải căn cứ vào thuộc tính của mỗi người mà định. Đa số mọi người là hấp thu kim, mộc, thủy, hỏa, thổ – nguyên tố Ngũ Hành. Chỉ cực ít người có thiên phú dị bẩm có thể hấp thu nguyên tố quang minh và hắc ám ngưng tụ thành kiếm khí, sau đó tùy theo thuộc tính từng người hóa thành binh khí. Kiếm khí là tên gọi chung với mọi loại binh khí, bởi đa số mọi người ngưng kết ra binh khí đều là kiếm. Lúc này, trong đầu Diệp Thiên Tung đột nhiên xẹt qua một khuôn mặt cực kỳ sạch sẽ, kiếm khí của hắn dường như là một thanh Thiết cốt phiến. Sau khi hoàn thành binh khí mới bắt đầu chân chính tu luyện. Tầng tu luyện chia làm Kiếm Sĩ, Kiếm Sư, Kiếm Thánh, Kiếm Tông, Kiếm Tôn, Kiếm Đế, Kiếm Tiên, Kiếm Thần. Mà từng cấp bậc lại phân thành chính cấp độ. Đội kỵ binh của đế quốc là từ Kiếm Sĩ, Kiếm Sư tạo thành, nhân số phân đông. Nhưng Kiếm Thánh thì rất ít. Thế nhưng trong hàng đệ tử của Thánh môn ngũ tông cũng không thiếu người trở thành Kiếm Thánh. Kiếm Tông cùng Kiếm Tôn thì càng ít hơn. Thường thì đại trưởng lão của gia tộc đều là cấp bậc Kiếm Tông và Kiếm Tôn. Kiếm Đế cũng chỉ có thể nói là hiếm như lông phượng hoàng. Kiếm Tiên và Kiếm Thần chính là nhân vật trong truyền thuyết. Nhưng Diệp Thiên Tung cũng không quên vây đánh phụ mẫu nàng là năm người cấp Kiếm Tiên, nàng không khỏi ở trong lòng thầm than: địch nhân quả nhiên không phải kẻ mạnh bình thường a! Vốn Diệp Thiên Tung còn muốn thu hoạch một chút tin tức khác về Thần Ma đại lục, nhưng nàng phát hiện, Âm Ma Huyền cư nhiên không có, nàng đánh bắt đắc dĩ buông tha. Thu hoạch tin tức xong, Diệp Thiên Tung nhẹ nhàng vuốt ve Âm Ma Huyền trên tay, đây là mấy ngày trước phụ thân Diệp Phong đưa cho nàng. Nhấn Âm Ma Huyền này chẳng những có thể tạo ra một không gian để sử dụng mà những thông tin Âm Ma Huyền có được sẽ tự động nhảy vào trong đầu người đeo nhân bất cứ lúc nào cần thiết. Quan trọng nhất là nó còn có thể tạo ra màn hào quang chống đỡ công kích ngoại bộ, ẩn nấp thân hình. Nàng mơ hồ có thể cảm giác được trong Ma Huyền, phụ mẫu có lưu lại đồ đạc cho nàng. Nhưng thực đáng tiếc nàng bây giờ linh trí chưa mở, cần bản là không thể dùng thần thức tiến vào trong nhẩn để kiểm tra. Hiện tại nàng cần nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ! Nàng chưa bao giờ khát khao sức mạnh giống như giờ khắc này. Lúc này, một hương thơm say lòng người truyền tới, Diệp Thiên Tung lập tức cảnh giác nhìn về phía trước. Theo sương mù tiêu tán, cảnh tượng phía trước rõ ràng hiện ra trước mắt Diệp Thiên Tung. Dù nàng định lực tốt, nhìn đến cảnh sắc trước mắt cũng là chấn động thật sâu. “Cư nhiên là huyết phách!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tung Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Huyết phách

“Cư nhiên là huyết phách!” Diệp Thiên Tung cơ hồ không ngăn được nội tâm run run. Nàng từng nhìn thấy huyết phách trong Âm Ma Thánh cung. Đó là một mảnh dài những gốc cây được phủ những đóa hoa lớn nhỏ đỏ như máu. Huyết phách sở dĩ trân quý là vì nó hiệu quả hơn so với các loại vạn năm linh tỳ hoặc tiên ma dược thảo. Nó không phân biệt tầng cấp đối với người tu luyện, chỉ cần ăn một đóa huyết phách là có thể đạt tới hiệu quả thay da đổi thịt. Đối với người tu luyện kiếm khí mà nói, nó tựa như một cái máy gia tốc, có thể tăng mấy chục lần tốc độ hấp thu linh khí các nguyên tố chung

quanh. Hơn nữa, mặc kệ người này ở trạng thái gì đều có thể tiến hành tu luyện. Quan trọng nhất là, huyết phách sinh trưởng trong hoàn cảnh cực kỳ hà khắc. Nó phải sinh trưởng ở nơi tràn ngập bóng tối, không được tiếp xúc với ánh mặt trời, hơn nữa thuộc tính của đất gieo trồng phải là hỏa. Cho nên, trừ bỏ người của Âm Ma Thánh cung rất ít người biết, báu vật bọn họ tranh nhau cướp đoạt lại là một loại thực vật. Nhưng đây không phải phần làm cho Diệp Thiên Túng kinh ngạc, nguyên nhân chân chính khiến nàng quên cả hô hấp chính là huyết phách ở Thánh cung cũng chỉ có hai gốc, mà ở trong này lại là một mảnh dài. Xa xa nhìn lại như một ngọn lửa thiêu đốt ánh mắt nàng. Lúc này, Diệp Thiên Túng mới thấy rõ toàn cảnh sơn cốc. Đáy vực này cư nhiên lại là một sơn cốc hình tròn khép kín. Trong sơn cốc là huyết phách. Bốn phía xung quanh huyết phách thậm chí có hơn mười con suối lớn nhỏ, dĩ nhiên là ôn tuyền tự nhiên! Diệp Thiên Túng đã hai đêm không ngủ không nghỉ, lại trải qua một lần rơi xuống vách núi, giờ phút này có thể nói nàng đã ở trong tình trạng kiệt sức, bụng đói kêu vang, toàn thân đau nhức. Nhưng sơn cốc này sinh vật gì cũng không có, lấy cái gì bỏ vào bụng nàng? Bất đắc dĩ, Diệp Thiên Túng đưa ánh mắt chuyển hướng đến cây huyết phách xinh đẹp. Nàng đương nhiên biết huyết phách có nhiều năng lượng, nhưng năng lượng như thế nào hiện tại nàng vẫn chưa biết, cũng không thể đói chết ở đây được. Nhớ ngày đó, khi còn là sát thủ có cái gì chưa từng ăn qua, còn sợ một đoá hoa sao? Diệp Thiên Túng cuối cùng không hề do dự nữa, ngắt đoá hoa đưa vào miệng. Cũng không đáng như trong tưởng tượng, ngược lại đoá hoa có mùi thơm ngát mềm mại, ngọt cực kỳ. Nàng đem hoa hái xuống. Lúc này, nàng kinh ngạc phát hiện, giữa đoá hoa cất giấu một loại chất lỏng trong suốt. Nàng vốn định hỏi nhân Âm Ma Huyền đây là cái gì, nhưng Âm Ma Huyền không trả lời, cho thấy nó cũng không có thông tin về thứ này. Mặc dù nghi hoặc, nhưng đối với nơi mà Diệp Thiên Túng đang bị vây, có thể nói đây tuyệt đối là đồ tốt, ít nhất xem như tìm được nguồn nước uống. Sau khi ăn uống no đủ, Diệp Thiên Túng mới phát hiện thân thể năm tuổi này cư nhiên ăn hết ba gốc huyết phách! Nàng vừa nghĩ đến bên ôn tuyền nghỉ ngơi một chút, đột nhiên cảm giác ngũ tạng trong cơ thể bắt đầu dâng lên một cỗ nhiệt lưu. Cỗ nhiệt lưu này đến dị thường hung mãnh, giống như muốn từ trong cơ thể của nàng phá thể mà ra. Diệp Thiên Túng biết nhất định là tác dụng của năng lượng huyết phách, nàng vội vàng ngồi xếp bằng xuống, tập trung tinh thần của mình, chịu đựng cái đau đến tận xương tủy này. Từng là sát thủ chủ bài, tinh thần Diệp Thiên Túng cực kỳ cứng cỏi. Nói ra có lẽ không có người tin, một tiểu nữ oa năm tuổi lại có linh hồn và năng lực cường đại như thế, có thể chịu đựng được sự thử thách của ba gốc huyết phách. . . Loại đau đớn đến tê tâm liệt phế này có lẽ Kiếm Tông cấp bậc mạnh cũng chưa chắc chống đỡ được. Loại thống khổ này tra tấn giằng co suốt ba canh giờ mới hơi hơi tiêu tán. Diệp Thiên Túng cảm thấy năng lượng ở bụng chậm rãi chuyển dời khắp toàn thân, thấm vào huyết mạch của nàng. Giờ phút này, nàng giống như được trọng sinh, thân thể cùng thiên nhiên như hòa làm một. Nàng cảm thấy từng lỗ chân lông tựa hồ cũng mở ra tham lam hấp thụ những nguyên tố tự nhiên chung quanh. Nếu chung quanh có người, sẽ rất kinh ngạc phát hiện lúc này, Diệp Thiên Túng như một khối ngọc phát sáng, quanh thân tản ra tiền linh chi khí, khí tức tinh thuần nồng hậu kia ngay cả Kiếm Thánh cấp bậc mạnh cũng theo không kịp. Đột nhiên, xuất hiện dị biến. Khí tức ở bụng vốn nên tiêu tán lại một lần nữa ngưng tụ thành hai cỗ khí trong cơ thể Diệp Thiên Túng, lung tung đầu đá nhau. Diệp Thiên Túng chỉ cảm thấy một trận mê muội, mờ mắt ra cư nhiên cảm thấy hai luồng khí xoáy tụ, như hai con gió lốc cấp tốc xoay tròn. Diệp Thiên Túng không khỏi một trận ngây ngốc. Đây là nội thị! Nàng cư nhiên có nội thị rồi! Nói cách khác, từ nay về sau linh trí của nàng đã mở, nàng có thể sử dụng nội thị, hơn nữa có thể bắt đầu ngưng khí rồi! Một tiểu nữ oa năm tuổi lại có thể bắt đầu ngưng khí, chuyện này ở Thần Ma đại lục chưa từng phát sinh. Nhìn chung đều là mười một mười hai tuổi mới có thể ngưng khí, cho dù thiên phú vô cùng tốt, cũng bất quá là tám chín tuổi. Năm tuổi có thể ngưng khí quả thực nghe rợn cả người! Diệp Thiên Túng mừng rỡ không thôi. Nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện một chuyện khác càng thêm khó tin. Thông qua nội lực, nàng cảm nhận trong người có hai luồng khí xoáy tụ. Có nghĩa là nàng có thể đồng thời tu luyện hai loại kiếm khí thuộc tính bất đồng. Lẽ nào do nàng là hậu duệ của Âm Ma Tộc và người bình thường? Hay là quy công cho thiên phú dị bẩm của Âm Ma Tộc. Nhưng theo nàng biết, phụ thân nàng Diệp Phong được khen là đệ nhất thiên tài Âm Ma Tộc hình như cũng không biến thái như vậy! Càng biến thái hơn, thuộc tính kiếm khí của Diệp Thiên Túng dĩ nhiên lại là thuộc tính hiếm có nhất, hấp thụ quang nguyên tố và hắc ám nguyên tố! Liên tiếp kinh hi làm cho Diệp Thiên Túng chết lặng. Nàng lập tức điều chỉnh tốt trạng thái, mở ra thân thức, tiến vào trong nội thị tu luyện. Diệp Thiên Túng cảm thấy rõ rệt những nguyên tố hắc ám chung quanh bắt đầu chuyển động. Ngày thường, trên đại lục, nguyên tố hắc ám cực kỳ thưa thớt, mà trong này lại nồng đặc gấp mấy chục lần. Nàng không khỏi đại thán: trách không huyết phách được nơi này đáng giá, nguyên một mảnh dài a! Chỉ ngần ngừ một canh giờ, luồng khí màu đen trong cơ thể Diệp Thiên Túng đã lớn gấp đôi! Cứ tốc độ này tin tưởng không bao lâu, nàng có thể ngưng khí thành binh rồi. Nhưng có lợi thì cũng có hại, tuy rằng đáy cốc này nguyên tố hắc ám nhiều đến dọa người, nhưng quang nguyên tố lại ít đến thương cảm. Diệp Thiên Túng tu luyện nửa ngày, luồng khí màu trắng cũng không thấy động tĩnh gì, chỉ đành tạm thời buông tha. Lúc này, nàng chợt nhớ tới Âm Ma Huyền, nếu linh trí đã mở, dĩ nhiên là có thể xem xét chút đồ bên trong Âm Ma Huyền. Nàng lập tức đem thân thức thăm dò vào Âm Ma Huyền, dò vật bên trong cực kì bình thường. Chỉ có hai quyển sách cùng một lọ thuốc. Nàng lấy ra hai quyển sách, phát hiện một quyển trong đó chính là Thánh Kiếm quyết mà mọi người tranh nhau cướp đoạt. Nhưng Thánh Kiếm quyết cũng không thực hấp dẫn nàng. Chân chính hấp dẫn nàng lại nằm ở quyển sách còn lại, Tru Thần quyết (bí quyết giết thần). Khi mở quyển sách ra, thông tin từ Âm Ma Huyền cũng nhảy vào trong đầu Diệp Thiên Túng: Tru Thần quyết, sách quý Âm Ma Tộc truyền lại cho đời sau, sau khi tu thành Ma Kiếm còn giỏi hơn Thần Ma. Diệp Thiên Túng đọc xong không khỏi một trận kinh hãi. Đồng thời, nội tâm dâng lên một trận vui sướng thật lớn. Sách quý tuyệt thế, nếu luyện thành bảo thủ sẽ không còn là hy vọng xa vời! Có lẽ đoạn đường sau này thực gian khổ, nhưng giờ phút này Diệp Thiên Túng đã tràn ngập hi vọng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngưng khí thành binh

Trải qua gần ba ngày ngưng Khí, Diệp Thiên Túng phát hiện nguyên tố hắc ám đã tràn đầy cơ thể mình. Nhờ có năng lượng của huyết phách mà ngay cả quang nguyên tố cũng hấp thụ được gấp đôi. Ba ngày tu luyện không ngừng không ngủ không hề làm cho Diệp Thiên Túng có chút cảm giác mệt mỏi, ngược lại toàn thân từ trên xuống dưới tràn đầy năng lượng. Tuy rằng, thân thể của nàng đã thay da đổi thịt, linh khí tràn đầy, nhưng nàng dù sao cũng chỉ là một tiểu oa nhi năm tuổi. Hiện tại, nàng đã hưởng qua vị ngon ngọt của huyết phách, dĩ nhiên sẽ không do dự hái một đoá huyết phách bắt đầu ăn, như tùy ý ăn ở một quán ven đường. Nếu để cho người tu luyện trên đại lục nhìn thấy, thế nào cũng phải tức hộc máu, không thể không bỏ mình. Ăn suốt hai gốc cây huyết phách, Diệp Thiên Túng mới lại tiến vào trạng thái tu luyện. Lần này, đã không còn cảm giác đau đớn khoan tìm liệt phế như lần đầu ăn huyết phách. Năng lượng của huyết phách chậm rãi lan ra huyết mạch toàn thân. Ba ngày trước, cơ thể nàng đã dịch kinh tây tùy [1], không nói đến nàng thân là Âm Ma Tộc có thiên phú tu luyện không bỏ, chỉ bằng nàng còn trẻ như thế mà toàn bộ huyết mạch đã khai hòa, có thể nói tương lai sau này của nàng. . .

[1]: dịch chuyển kinh mạch, biến đổi cơ thể từ bên trong.Đột nhiên, Diệp Thiên Túng cảm thấy năng lượng của huyết phách cấp tốc di chuyển với một tốc độ điên cuồng đến bên trong luồng khí xoáy màu đen, giữa luồng khí xoáy mờ hồ xuất hiện một tinh thể như pha lê màu đen, nở rộ chói mắt.Lúc này, Diệp Thiên Túng cảm thấy phía sau mình có cái gì đó đang hình thành, cảm giác cơ thể mình từ một hợp chất đơn giản biến thành phức tạp, làm nảy sinh ra một loại thân thiết không hiểu nổi. Nàng biết nhất định là kiếm khí thuộc về mình. Nàng vội vàng tập trung tinh thần, tăng tốc độ xoay tròn của luồng khí. Tinh thể màu đen kia theo năng lượng tràn đầy, dĩ nhiên thành hình. Một cỗ lực lượng hắc ám làm cho người ta cực kỳ sợ hãi theo luồng khí đen xoáy tụ tràn ra, tinh thể màu đen giờ đã to như một quả trứng lớn. Theo tinh thể xoay tròn, nguyên tố hắc ám xung quanh liên tục không ngừng bị hút vào trong đó. Trạng thái này giằng co suốt một tháng! Một tháng sau, nguyên bản son cốc yên tĩnh không tiếng động đột nhiên bộc phát một trận nổ cực lớn, theo tiếng nổ này, tinh thể trong vòng một tháng kia hóa thành những mảnh nhỏ. Một thân ảnh trắng như ngọc xuất hiện.Y phục của Diệp Thiên Túng lúc này đã bị năng lượng nổ kia hóa thành tro tàn, làn da phấn nộn trong suốt lộ ra ngoài không khí, tản ra ánh sáng mê người. Khuôn mặt trước kia vốn đã đẹp tuyệt cỏi trần nay tăng thêm vài phần yếu dị mê hoặc. Nhưng điều làm người ta kinh ngạc nhất là bốn cánh chim màu đen dài chừng bảy thước mở rộng về bốn phía phía sau thân thể nàng. Cánh kia được tạo thành từ những chiếc lông vũ sắc bén như dao, năng lượng hắc ám tản ra từ đôi cánh làm lòng người kinh hãi. Bốn cánh chim này dĩ nhiên là kiếm khí của Diệp Thiên Túng! Quả thực là trước giờ chưa từng có! Chính Diệp Thiên Túng cũng bị chấn động! Nàng nghe nói qua kiếm khí có kiếm, đao, côn, tiên, đương nhiên cũng có một ít rất đặc biệt, tỷ như Thiết Cốt phiến của thiếu niên tuấn tú kia. Nhưng cánh chim?! Thứ này quá chấn động rồi! Đương nhiên, kiếm khí đều căn cứ vào tâm tính của người tu luyện mà hình thành khác nhau. Cánh chim màu đen thật ra cực kỳ phù hợp với Diệp Thiên Túng hắc ám vương giả cao ngạo phong phạm.Diệp Thiên Túng lấy thần thức khổng lồ chế ngự cánh chim, giương cánh mà bay lên không, càng bay càng cao, thẳng tắp bay ra khỏi son cốc, bay đến một đám mây mù. Giờ phút này, ánh sáng mặt trời vừa vãn chiếu trên người Thiên Túng. Cả người nàng như mặc vào bộ y phục bảy màu, hơn nữa cánh chim hoa mỹ kia làm nàng giống như ám dạ thiên sứ, sáng cùng tối đan xen, trắng cùng đen lẫn lộn. Loại mỹ lệ kinh tâm động phách này khiến thiên địa đều âm thầm thất sắc. Nhưng hiện tại năng lực của Diệp Thiên Túng còn chưa đủ để duy trì sử dụng kiếm khí trong thời gian dài, chính là dừng lại vài giây, Diệp Thiên Túng liền cấp tốc rơi xuống. Nhưng cánh tượng hoa mỹ trong chớp mắt này đã rơi vào trong mắt một thiếu niên ẩn núp trong rừng cây. Thẳng đến khi Diệp Thiên Túng ngã vào mây mù biến mất không chút dấu tích, thiếu niên kia vẫn đứng yên ở chỗ đó, thật lâu không thể tự thoát ra được.Sau khi Diệp Thiên Túng ngã xuống liền vội vàng hái hai gốc cây huyết phách nuốt xuống, cấp tốc bổ sung năng lượng tiêu hao. Năng lượng lại lần nữa tràn đầy, nàng liền đem thần thức thăm dò vào Âm Ma Huyền, lấy ra Tru Thần quyết. Nếu nàng đã ngưng khí thành binh, dĩ nhiên có thể bắt đầu tu luyện Tru Thần quyết. Tru Thần quyết là sách quý của Âm Ma Tộc, cũng lấy nguyên tố hắc ám làm cơ sở. Ở Thần Ma đại lục, trong giới tu luyện trừ bỏ tu luyện kiếm khí, trọng yếu hơn chính là kiếm quyết. Nó giống như một loại công pháp, dùng để tu luyện bản thân, đồng thời, cũng có thể phụ trợ tu luyện kiếm khí.Nàng không biết Tru Thần quyết là cấp bậc gì, nhưng cái tên của nó kiểu ngạo tới cực điểm, cũng sẽ không kém Thánh Kiếm quyết. Diệp Thiên Túng đang muốn bắt đầu tu luyện, đột nhiên, một trận tiếng kêu kinh sợ thiên địa truyền tới, như hổ gầm, như ngựa hí đan xen vào nhau. Trong thanh âm kia kèm theo năng lượng thật lớn, thực khiến người ta kinh hãi. Diệp Thiên Túng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong son cốc dĩ nhiên xuất hiện hai ma thú. Trong đó có một con hổ răng kiếm lông màu bạc, thân hình không lồ che nửa son cốc. Đôi cánh màu bạc lấp lánh tràn đầy khí phách, nó giống như trời sinh vương giả, làm cho bách thú thần phục. Hiên nhiên, che khuất nửa còn lại của son cốc, chính là một con ngựa đỏ rực như lửa, trên đầu nó có một cái sừng đỏ như máu, giống như từ máu tươi đúc thành. Quanh thân nó như có ngọn lửa thiêu đốt, hoa mỹ dị thường. Giờ phút này, hai ma thú đang giương cung bạt kiếm, huyết chiến hết sức căng thẳng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thần Quang Bạch Hổ Vương cùng Liệt Hỏa Xích Diễm Mã

Diệp Thiên Túng trốn trong Âm Ma Huyền trông thấy hai ma thú lơ lửng trên không trung, nội tâm dâng lên một cỗ rung động thật lớn! Quá cường đại! Cái loại năng lượng cực kỳ khủng bố này cho dù trốn vào Âm Ma Huyền cũng có thể cảm nhận được. Loại uy áp này so với những Kiếm Tiên bao vây Ngọc Ma Phong cũng không hề kém!Rốt cuộc là ma thú gì? Diệp Thiên Túng nhìn không được rất hiểu kỳ. Lúc này, một chuỗi tin tức từ Âm Ma Huyền truyền vào trong đầu nàng: Thần Quang Bạch Hổ Vương, một trong thập đại dị thú thượng cổ trong truyền thuyết, sử dụng quang nguyên tố, có khả năng hóa hình người, thực lực tương đương cấp bậc Kiếm Tiên; Liệt Hỏa Xích Diễm Mã, một trong thập đại dị thú thượng cổ trong truyền thuyết, sử dụng hỏa nguyên tố, có khả năng hóa hình người, thực lực tương đương cấp bậc Kiếm Tiên. Diệp Thiên Túng xem hết đoạn tin tức này, dù nàng lạnh như băng, nội tâm cũng nhìn không được nóng lên. Dị thú trong truyền thuyết vốn đã tuyệt tích, nàng cư nhiên đụng phải, lại còn là hai con!Rất rõ ràng, đây là một trận đấu để đánh giá kẻ nào mạnh hơn, Diệp Thiên Túng ngừng thở, lẳng lặng quan sát cuộc chiến. Đột nhiên, Liệt Hỏa Xích Diễm Mã ngửa mặt lên trời hấp khí, từ trong miệng phun ra một đám lửa, chỉ nhìn màu lửa đỏ như máu có thể hình dung ra nhiệt độ cao đến mức nào, nhưng Thần Quang Bạch Hổ Vương vẫn không lùi bước mà tiến tới, nháy mắt, quanh thân nó hình thành một màn hào quang chói mắt chặn lại ngọn lửa, đồng thời, hai cái cánh chém ra hai đạo bạch quang chói mắt. Hai đạo bạch quang hóa thành hai lưỡi dao sắc bén bắn về phía Liệt Hỏa Xích Diễm Mã. Chỉ thấy hồng quang bao quanh toàn thân Liệt Diễm kia, tránh thoát khỏi hai lưỡi dao sắc bén. Thần Quang Bạch Hổ Vương giống như biết sẽ xuất hiện tình huống như vậy, lúc này xoay người, màn hào quang quanh thân càng phát ra loá mắt. Quả nhiên, một đoàn hồng quang xuất hiện phía sau Thần Quang Bạch Hổ Vương. Hai luồng lực lượng chạm vào nhau nháy mắt bộc phát ra một trận hủy thiên diệt địa, toàn bộ son cốc giống như đều bị chấn động.Diệp Thiên Túng ở trong Âm Ma Huyền cũng mờ hồ cảm nhận được cỗ lực lượng đáng sợ này. Đồng thời, nàng cũng ý thức được, va chạm mãnh liệt như vậy, cả hai bên tuyệt đối đều bị thương! Quả nhiên, theo năng lượng tiêu tán. Hai luồng sáng một đỏ một trắng trên không trung chiếm lấy son cốc trong nháy mắt đã thu nhỏ lại, hóa thành hai đạo thân ảnh cấp tốc ngã xuống đất.Sau hai tiếng nổ mạnh, tựa hồ tất cả đều trở về yên tĩnh.Diệp Thiên Túng từ trong Âm Ma Huyền bước ra, hướng đến nơi một đỏ một trắng vừa ngã xuống.Đạp vào mắt là hai gã nam tử có thể nói là tuyệt sắc, so với cha của mình đúng là không chút thua kém. Không nghĩ tới dị thú hóa hình cũng tuấn mỹ như vậy. Chỉ thấy bạch y nam tử, đẹp như minh ngọc, nhả như thu cúc, quanh thân tản ra một loại khí thánh khiết. Thân hình của hắn cực kỳ thon cao, cường tráng, nói thẳng ra là vô cùng xinh đẹp!Mà hồng y nam tử kia lại mang một vẻ đẹp phong tình. Mắt phượng hẹp dài, khoé mắt chau lên, mũi cao thẳng, đôi môi hoa đào, da thịt trắng sữa, chính là hai chữ: câu hồn! Nhưng cơ bắp rắn chắc lộ ra trước ngực cũng chứng tỏ dưới lớp hồng y đỏ rực này là một cơ thể dị thường cường tráng.Nếu như tùy tiện một nữ nhân nhìn thấy hai nam tử phong hoa tuyệt đại như vậy, cho dù không sợ hãi thét chói tai, cũng sẽ ngăn không được cảm xúc dâng trào. Nhưng thực đáng tiếc, thấy được bọn họ lúc này lại là Diệp Thiên Túng. Trong lòng Diệp Thiên Túng, người xa lạ không quan trọng với mình chỉ chia làm hai loại: người đáng chết và người không

đáng chết. Hai nam tử này tuy rằng nguy hiểm, nhưng dù sao cũng là đệ thủ thượng cổ cực kỳ trân quý. Nếu có thể thu phục bọn họ sẽ có lợi cho bản thân mình. Nghĩ như vậy, Diệp Thiên Tùng không hề do dự, rạch tay của mình, đem máu tươi nhỏ vào miệng hai nam tử. Máu tươi của nàng trải qua sự tu luyện của huyết phách, ẩn chứa lực lượng tinh thuần có thể trực tiếp được hấp thu. Sau khi truyền xong máu, sắc mặt Diệp Thiên Tùng dần tái nhợt. Nàng vội vàng hái xuống hai đóa huyết phách ăn vào, rồi trốn vào Âm Ma Huyền, tiến vào trạng thái tu luyện. Không biết qua bao lâu, một nam âm cực kỳ xinh đẹp mị hoặc truyền vào trong tai nàng: “Con hồ thối, Lão Từ không có việc gì! Ha ha. , ta đã nói rồi, ngươi khẳng định không phải đối thủ của ta!” Lúc này, chỉ nghe một nam âm cực kỳ tao nhã nói: “Đó là bởi vì có người đã cứu chúng ta, ngu ngốc!” Cho dù giờ phút này Diệp Thiên Tùng không thể nhìn thấy, cũng có thể nghe ra sự châm chọc trong lời nói của hắn. “Ngươi là nói, trong sơn cốc này còn có người khác? Đây chính là sơn cốc chúng ta tranh đoạt nửa ngày, Lão Từ sẽ không để cho người khác, cho dù hắn đã cứu ta cũng không được!” Thanh âm xinh đẹp kia lúc này biến thành cực kỳ oán giận. Bất quá, Diệp Thiên Tùng lại càng oán giận! Quả nhiên, không thể trông cậy vào người khác, xem ra hai đệ thủ này chẳng những không thể lợi dụng, còn có thể trở thành địch nhân, lại muốn đoạt sơn cốc của nàng! “Cái gì Bạch Ngân ta coi trọng, cũng sẽ không chấp tay dâng cho người ta! Bất kể là ai.” Bạch y nam tử còn chưa nói hết, bỗng cùng hồng y nam tử trợn mắt há mồm nhìn kỹ cảnh đột nhiên xuất hiện trước mắt. Đó là một nữ đồng tuyệt mỹ làm cho thiên địa đều âm thầm thất sắc, mái tóc màu bạc, con ngươi màu băng lam, lạnh lùng mà xinh đẹp như hàn băng ngàn năm bao quanh bởi ngọn lửa, trực tiếp khiến lòng người lòng thần đều say. “Trên thế giới lại còn có người xinh đẹp hơn so với ta!” Hồng y nam tử khó có thể tin thì thảo tự nói, đột nhiên, vẻ mặt chuyển vui mừng: “Tiểu nữ oa, ngươi thật xinh đẹp, về sau đi theo ca ca được không?” Bạch y nam tử nghe hắn nói như thế, dùng ánh mắt khinh bỉ đánh giá bộ dạng ngu ngốc của hồng y nam tử. Rồi sau đó lại chuyển chú nhìn chăm chăm tiểu nữ nhi kia. Hắn tuy rằng ngoài mặt khinh bỉ không thôi lời nói của hồng y nam tử, nhưng trong nội tâm cũng không nén nổi kinh hãi. Thân là Thần Quang Bạch Hồ Vương, thân phận cao quý không cần nói cũng biết. Nhưng hắn vẫn sinh ra một cảm giác thân thiết không thể diễn tả bằng lời đối tiểu nữ oa tương mạo kinh người này. Cho dù chỉ cảm nhận được lãnh ý của nàng, ánh mắt hắn cũng ngần không được ôn nhu. “Là ngươi đã cứu chúng ta?” Ngờ ngẫm tuy là nghi vấn, nhưng cũng là khẳng định. Từ khi Diệp Thiên Tùng hiện thân tới nay, chưa nói qua một câu, chính là lãnh khí trên người tỏa ra càng dày đặc. “Ngươi chính là ân nhân cứu mạng của chúng ta? Thật tốt quá, vậy sau này ca ca bảo hộ ngươi, thế nào?” Hồng y nam tử tiếp tục không sợ chết nói: “Bất quá, ngươi cứu ta là được rồi, tại sao phải cứu cái đầu hồ đáng ghét kia.” “Cái đầu ngựa thối cảm ơn cho ta! Con hồ không phát uy, ngươi cho ta là mèo bệnh hả? Nhanh chút cút khỏi sơn cốc của ta!” Bạch y nam tử nhìn hồng y nam tử quần quýt lấy tiểu nữ oa, phong độ vốn luôn luôn tốt thể nhưng nháy mắt cũng đã phản công. Khi hai người lại một lần nữa giương cung bạt kiếm thì Diệp Thiên Tùng mở miệng: “Sơn cốc là của ta!” Hai người kia rõ ràng ngẩn ngơ, bọn họ không khỏi có chút bối phục dừng khí của tiểu nữ oa kia, cư nhiên dám cùng bọn họ kêu gào! Càng làm bọn họ kinh ngạc là, trên người tiểu nữ oa lại có một cỗ khí thế không hề thua kém bọn họ, nhất là luồng khí tự nhiên tùy ý quanh thân, cư nhiên so với thần thủ thượng cổ như bọn họ còn tinh thuần hơn nhiều. Hai người kia còn đang ngỡ ngàng thì Diệp Thiên Tùng đã gọi ra ‘kiếm khí’, cánh chim đen bằng kim loại sáng bóng hướng ra bốn phía. “Ta dựa vào kiếm khí! Là Chư Thần Dực!” “Ta sống hơn một nghìn năm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy!” Hai nam tử bị kích thích gào thét lên tiếng. Năm tuổi có thể ngưng khí thành binh, sự thật này thực đã kích hai con đệ thủ thượng cổ. Hai người bọn họ đồng thời ý thức được một sự thật, tiểu nữ oa này muốn cùng bọn họ động thủ! “Ngừng! Ngừng! Đừng kích động! Là ngươi đã cứu chúng ta, ta tự nhiên sẽ không đoạt sơn cốc của ngươi! Con hồ thối, cũng là ngươi nói nha.” Hồng y nam tử vội vàng lên tiếng nói: “Đúng vậy, sơn cốc là của ngươi! Nhưng thương thế của ta còn chưa khỏe, chỉ muốn ở chỗ này điều dưỡng một lát, tuyệt đối sẽ không quấy rầy ngươi. Hơn nữa, ta còn có thể vì ngươi ngăn cản những phiền toái không cần thiết, ngươi thấy như thế nào?” Bạch y nam tử ôn hòa nói: “Tính ta một người, ta cũng ở chỗ này bảo hộ ngươi, giảm bớt tâm tư thích ra oai của con hồ thối này!” Hồng y nam tử không cam rui ở phía sau nói. Diệp Thiên Tùng không nghĩ tới hai người này vừa mới còn như hung thần, vậy mà bây giờ ở trước mặt nàng lại bảo sao nghe vậy, cảm giác sâu sắc khó hiểu. Nàng không biết là, bởi vì nàng đã dùng huyết phách, đã tẩy tẩy dịch kinh. Nàng cơ hồ đã cùng tự nhiên hòa làm một. Đệ thủ rất gần gũi với khí tự nhiên. Hơn nữa đệ thủ thượng cổ cực kỳ yêu tha thiết những vật xinh đẹp, dung mạo và khí phách của Diệp Thiên Tùng trực tiếp khiến cho hai đệ thủ có hảo cảm dữ dội đối với nàng, cơ hồ đến mức yêu tha thiết. Đệ thủ thượng cổ đều tìm những nữ tử nhân loại xinh đẹp tới ân ái, mới có thể sinh hạ đời sau. Nhưng bởi vì đệ thủ nhân giới rất cao, nhân gian ít có nữ tử vào lọt được vào mắt bọn họ, tự nhiên đệ thủ càng ngày càng ít. Hiện tại cơ hồ tuyệt tích. Lúc này, hai nam tử dĩ nhiên không hẹn mà cùng nhận định tiểu nữ oa trước mắt chính là người sau này mình phối ngẫu. Bất quá, không biết Diệp Thiên Tùng nếu biết hai đệ thủ hóa hình này muốn cùng nàng một hồi ‘nhân thủ luyện’ sẽ bày ra cái biểu tình gì. (Phong: Rút xương, lột da, nướng ăn =))))))))) Diệp Thiên Tùng chẳng qua cảm thấy lực lượng của mình còn chưa đủ, có thêm hai tay chân miễn phí cũng không tệ lắm! Thích thú nói với hai người: “Hào! Các ngươi có thể lưu lại, bất quá, không được động đến huyết phách!” “Huyết phách!” Hai người bọn họ cả kinh, không nghĩ tới nơi này sẽ có vật kinh hãi thế tục như thế. Bọn họ sống gần một ngàn năm, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy huyết phách. Một trận kinh hãi qua đi, bạch y nam tử nói trước: “Ngươi yên tâm, huyết phách đối đệ thủ không có tác dụng gì.” “Đúng rồi, đúng rồi!” Hồng y nam tử lúc này phụ họa nói: “Ta đối với ngươi cảm thấy hứng thú hơn! Ai nha, con hồ thối, ngươi cư nhiên lại đánh ta!” “Ngươi đáng đánh!” Nhìn hai cực phẩm nam tử lại muốn sống mãi với nhau, Diệp Thiên Tùng đột nhiên cảm thấy khê ảm áp, tựa hồ đã lâu mình không nghe thấy những âm thanh náo nhiệt như thế này. “Diệp Thiên Tùng, tên của ta.” Lạnh lùng nói xong câu đó, Diệp Thiên Tùng cũng không quay đầu lại, đi đến bụi hoa huyết phách. Chỉ để lại phía sau hai người đang ngẩn ngơ

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tùng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ma thú “tranh bá”

Nháy mắt, lại một tháng nữa trôi qua. Giờ phút này, bên trong sơn cốc luôn luôn yên tĩnh cũng là một cảnh tượng kiêu diễm. Trong ôn tuyền đang bốc hơi nóng, một nam tử vô cùng xinh đẹp mị hoặc đang nằm úp sấp, dáng vẻ lười nhác quỳn rũ kia cực kỳ giống một đóa anh túc xinh đẹp mê hoặc người, tỏa ra mùi thơm trí mạng. Bên cạnh hắn cũng có một nam tử đang hưởng thụ ôn tuyền, chung quanh bốc lên hơi nước, nam tử mang vẻ cao quý càng mộng lung thần bí hơn. Hắn một tay chống đầu, ba búi tóc đen tùy ý rối tung trên vai, loại tuấn nhan như dùng dao điêu khắc thắm đờm một loại độc hữu chính là phong tình. Hiện tại, cuộc sống của Bạch Ngân cùng Phi Dạ vô cùng vui sướng. Không nói đến trong sơn cốc này linh khí tự nhiên tràn đầy đến dọa người, cực thích hợp cho đệ thủ thượng cổ tu luyện; sơn cốc này tuyệt đối bí mật, mấy lão bất tử có chủ ý muốn đánh bọn họ cho dù có chết cũng không tìm ra nơi này. Nếu nói no bụng thì muốn dâm dục, hai người này cuộc sống thoải mái rồi, tâm tư liền chuyển đến trên người Diệp Thiên Tùng. “Tiểu Diệp Diệp, đừng luyện công nữa, mau tới đây tắm ôn tuyền đi!” Phi Dạ nhìn Diệp Thiên Tùng đang tu luyện phía xa, phong tình vạn chủng nói: “Ừ, nên nghỉ ngơi một chút, Tiểu Thiên, đừng để mệt.” Bạch Ngân cũng là về mặt quan tâm. Trời đất chứng giám a! Tu luyện chỉ khiến cho người càng ngày càng có tinh thần, còn chưa từng nghe qua càng ngày càng mệt! Diệp Thiên Tùng nghe xong lời nói vô bổ của hai người, trực tiếp lựa chọn coi thường. “Tiểu Diệp Diệp, ngươi không để ý tới ta sao, ngươi. Ngươi hảo hảo tu luyện, ta coi chừng dìm ngươi!” Phi Dạ nhìn thấy ánh mắt đồng

lạnh của Diệp Thiên Tùng truyền tới, mặt lập tức biến sắc, rất có thứ tự đổi giọng!“Ngươi lại quấy rầy Tiểu Thiên rồi, ngươi cũng không phải không biết, theo tính tình Tiểu Thiên, trước khi báo thù được, sợ là bất kỳ phong cảnh gì cũng đều không lọt vào mắt của nàng.” Bạch Ngân trầm tĩnh nói, nhưng trong thanh âm lại mang theo đau lòng ngăn không được.“Con hồ thối, mắc mớ gì tới ngươi? Ta mới không muốn quấy rầy Tiểu Diệp, ta chỉ muốn cho nàng vui vẻ một chút. Nàng không giống đứa bé, thậm chí không giống người.”Phi Dạ nói đến phần sau, bản thân dường như lâm vào trong trầm tư, Bạch Ngân cũng lặng im không nói. Có lẽ, ngay từ đầu bọn họ là bởi vì Diệp Thiên Tùng xinh đẹp không giống người phạm mà sinh ra hảo cảm đối với nàng. Nhưng sau đó ở chung, bọn họ dần dần phát hiện. . . trong thân thể tiểu nữ oa như băng sơn ngàn năm này lại chôn dấu một loại đau đớn thấu xương, một loại cừu hận khoan sâu vào trong trái tim. Bọn họ dị thú thượng cổ, tự nhiên chi linh, dĩ nhiên biết Diệp Thiên Tùng chính là hậu nhân của Ám Ma Tộc. Mặc dù ẩn cư tịch thế, nhưng chuyện Ám Ma Tộc bị diệt tộc bọn họ vẫn có nghe nói. Chuyện đã trải qua, không cần nói cũng biết. Nhưng chân chính làm bọn họ rung động là, trên thân thể nhỏ nhỏ này cư nhiên có huyết chủ! Người đối với chính mình cũng tàn nhẫn vô tình là người tàn nhẫn đến tận cùng. Nhưng loại tàn nhẫn này lại làm cho Bạch Ngân và Phi Dạ sinh ra một loại đau lòng khó có thể nói nên lời. Loại đau lòng này như một loại lốc xoáy, làm cho trái tim vốn yên ổn bình tĩnh gần ngàn năm của hai con dị thú thượng cổ, trào dâng rung động ngập trời. Bọn họ không hiểu loại cảm giác này gọi là gì, chỉ là muốn điên cuồng bảo hộ nàng, phụng bồi nàng, che chở nàng!Nghĩ như vậy, hai người nhìn không được liếc nhau, thấy tình cảm trong mắt đối phương không còn kịp thu hồi nữa, càng cảm thấy chán ghét nhau!“Uy, con hồ thối! Nói cho ngươi biết, Tiểu Diệp Diệp là của ta, đừng nghĩ sẽ giành nàng!”Phi Dạ giành nói trước.“Của ngươi?”Bạch Ngân tao nhã hất đầu, “Ngươi nên biết nàng đôi mắt với cái gì, chỉ có kẻ mạnh mới có thể đứng bên cạnh nàng!”“Ờ, ta đương nhiên biết, nhưng tính tình Tiểu Diệp chắc sẽ không cho người khác hỗ trợ, bản thân ta là muốn đi chọc mấy lão tạp mao kia!”Phi Dạ trong mắt hiện lên một chút tàn nhẫn.“Cho nên, ta đang đợi, đợi một ngày tâm Tiểu Thiên không còn hận thù.”Nghe được lời Bạch Ngân nói, Phi Dạ hơi ngẩn ra. Tiếp đó tràn ra một nụ cười tự tin: “Sợ ngươi sao! Lão Tử có rất nhiều kiên nhẫn!”Có lẽ bởi vì chính mình vô hình trung không cam tâm mà tán thành lời của Bạch Ngân, lòng mày Phi Dạ đột nhiên nhướng lên như ngọn núi, tà mị nói: “Tiểu Bạch, vết thương đã tốt rồi chứ, chúng ta qua hai chiêu đi!”Đang nói chuyện, đã từ trong suối bay lên trời, đánh về phía đối phương. “Muốn chết!”Bạch Ngân phát tay tung ra một trận bạch quang. Cả người cũng như lưỡi dao sắc bén xông ra ngoài, hai người trong nháy mắt lao vào đánh nhau. Bên này đánh nhau khí thế ngất trời, Diệp Thiên Tùng vẫn bất động tu luyện như cũ. Cảnh tượng ma thú “tranh bá” cơ hồ mỗi ngày đều phải trình diễn. Nàng biết hai dị thú này là muốn hấp dẫn sự chú ý của nàng. Tuy rằng không biết vì sao, nhưng nàng có thể cảm giác được bọn họ đối với mình tốt, quá mức tốt. Diệp Thiên Tùng hát ra những ý nghĩ vô dụng này, ngừng lại tâm trạng, thăm dò vào Tru Thần quyết, bắt đầu tu luyện. Tuy rằng, hiện tại linh khí trong cơ thể nàng đã có thể tương đương với Kiểm Thánh, nhưng thời gian tu luyện của nàng còn quá ngắn, hiện tại cũng chỉ là mức độ Kiểm Sĩ cấp năm. Thế nhưng đừng quên, nàng mới năm tuổi! Năm tuổi đạt tới Kiểm Sĩ cấp năm là cái khái niệm gì! Đây tuyệt đối là một thần thoại ra đời!Diệp Thiên Tùng gần đây càng tu luyện Tru Thần quyết càng thấy được bộ công pháp này huyền diệu. Dùng nó để tu luyện kiếm khí, ở cấp bậc Kiểm Sĩ liền có thể làm cho kiếm khí biến hình. Tựa như Chư Thần Dực của nàng, mỗi chiếc lông đều có thể phân tán, có thể hóa thành Chư Thần kiếm, hoặc là ngàn vạn lưỡi dao sắc bén! Kiếm khí biến hình có thể nói là dấu hiệu của một người tu luyện chân chính đạt được sức mạnh. Bình thường chỉ có Kiểm Thánh mới có thể làm cho kiếm khí biến hình, nhưng là chỉ đem một thanh kiếm biến thành mấy chục thanh. Loại biến hình dựa vào ý thích giống như nàng quả thực là không thể tưởng tượng được!Hơn nữa, Tru Thần quyết này tựa hồ còn cung cấp một loại phương thức tu luyện cực kỳ cường hãn. Nó mỗi một lần thăng cấp đột phá, đều đem nguồn khí xoáy tụ vốn có hấp thu thêm năng lượng, tạo thành luồng khí mới mạnh hơn. Diệp Thiên Tùng hiện tại không khỏi có chút khinh bỉ ý nghĩ ban đầu của mình. Bộ công pháp kia không hề thấp hơn Thánh Kiếm quyết, quả thực có khả năng giỏi hơn cấp bậc Kiểm Thần!Nghĩ như vậy, Diệp Thiên Tùng liền ngăn không được hưng phấn. Năng lượng trong cơ thể lưu chuyển nhanh chóng hơn. Huyết mạch toàn thân khai thông điên cuồng mà cắn nuốt năng lượng chung quanh. Cảnh chim màu đen trong nháy mắt mở rộng, mỗi một lưỡi dao đều mang theo khí tức hắc ám nồng đậm. Nàng cảm thấy vùng đan điền, luồng khí xoáy tụ màu đen không ngừng hấp thu nguyên tố hắc ám, mơ hồ lại có xu thế tạo nên tinh thể màu đen trong luồng khí xoáy tụ. Không nghĩ tới, một tháng tu luyện, Diệp Thiên Tùng thật là thăng cấp Kiếm Sư rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tùng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thiên phú kinh người

Dường như cảm giác được năng lượng chung quanh bắt đầu chuyển động, Bạch Ngân và Phi Dạ đều dừng lại. Kinh ngạc mở to mắt, chăm chú nhìn chằm chằm Diệp Thiên Tùng. “Wow, không phải chứ, lại lên cấp rồi sao?!”Phi Dạ nhìn không được oa oa kêu to. “Tiểu Thiên thật là một thiên tài!”Vẻ mặt Bạch Ngân vẫn kiêu ngạo, nhưng vẻ mặt kia nhìn thế nào cũng thấy giống đang nhìn con gà trống lớn nhà mình chọi gà thắng. Giờ phút này, Diệp Thiên Tùng chỉ cảm thấy vùng đan điền một trận đau đớn thấu xương. Luồng khí xoáy tụ nháy mắt bị ép vào bên trong tinh thể màu đen. Tinh thể màu đen càng trở nên tinh thuần! Chư Thần dực mở rộng gấp bội lần, năng lượng hắc ám trên nó càng phát ra tinh thuần. Mỗi chiếc lông vũ như lưỡi dao sắc bén cũng nhuộm ánh sáng kim loại đen bóng. “Lên cấp rồi! Lên cấp rồi!”Phi Dạ lại cao hứng kêu to. Ánh mắt Bạch Ngân căng thẳng nhìn chằm chằm Diệp Thiên Tùng, sợ hãi nói: “Không đúng, nàng vẫn chưa hoàn thành lên cấp!”Phi Dạ nghe xong lời này, không khỏi ngưng thần nhìn lại. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng con hồ kia cẩn thận hơn mình nhiều. Vừa nhìn, hẳn không khỏi rung động lớn hai mắt, quả thực bị kích thích không nhẹ: “Nàng liên tục lên cấp! Thật là biến thái không có thiên lý!”Đúng vậy, lúc này ngay cả Diệp Thiên Tùng cũng chấn động không thôi. Sau khi nàng lên cấp Kiếm Sư, chẳng những thân thể không dừng lại, còn liên tục không ngừng hấp thu năng lượng bên ngoài, tựa hồ càng thêm điên cuồng! Nói như vậy, sau này muốn lên cấp tương đối phiền toái rồi. Còn hiện giờ nàng đang có xu thế đột phá lên Kiếm Sư cấp ba. Nhưng nàng không phát hiện ra đang không ngừng tiến vào thân thể của nàng, trừ đại bộ phận là nguyên tố hắc ám còn có một lượng lớn quan nguyên tố trộn lẫn. Ngay khi luồng khí xoáy tụ một lần nữa tập trung quanh tinh thể màu đen, luồng khí xoáy của quang nguyên tố cũng bắt đầu rục rịch, không ngừng mở rộng. Một tinh thể màu bạc có thể nhìn thấy bằng mắt thường xuất hiện giữa luồng khí xoáy màu trắng. Bạch Ngân là dị thú thượng cổ am hiểu quang nguyên tố, rất nhanh hẳn liền phát hiện ra dị trạng này. Lúc này hẳn cũng không thể bảo trì cái hình tượng cao quý lịch sự tao nhã của mình nữa, chợt thốt lên: “Tiểu Thiên dĩ nhiên là song nguyên thể, hơn nữa còn là song nguyên thể nguyên tố quang minh và hắc ám! Thật sự là thiên phú kinh người!”Tiền đề, hẳn giống như nghĩ đến cái gì, nhoen miệng cười, rất có vài phần hương vị tàn nhẫn: “Xem ra tiền đồ của Thánh môn thật sự là đáng lo a!”“Không được rồi, nếu Tiểu Diệp cứ phát triển với mức độ này, nếu tương lai còn lợi hơn ta, không cần ta nữa thì phải làm sao bây giờ?”Phi Dạ đột nhiên thốt ra những lời này làm cho Bạch Ngân cũng ngẩn ngơ không thôi. Đúng vậy! Nếu muốn đứng bên cạnh nàng, phải không ngừng trở nên mạnh mẽ! Chỉ có trở nên mạnh mẽ mới có thể đứng phía sau nàng, đứng ở nơi nàng quay đầu là có thể nhìn thấy. “Lực lượng quang nguyên tố của nàng còn chưa đủ để ngưng khí thành binh? Song kiếm khí, nói ra đều dọa người.”Bất quá, còn không đợi Phi Dạ nói xong, một thực tế đã trực tiếp đá kích hấn thương tích đầy mình, máu me đầm

địa. Chỉ thấy một xà tiên (roi da) dài chừng tám thước mơ hồ thành hình trong không khí. Bạch Ngân và Phi Dạ đã mất đi năng lực miễn dịch, cũng không trông chờ Diệp Thiên Túng ngưng thành một binh khí bình thường. Xà tiên coi như thích hợp đi. Nhưng rất nhanh, xà tiên kia dựng thẳng lên phá vỡ ảo tưởng của bọn họ. So với những xà tiên bình thường ‘ghê rợn’ hơn rất nhiều. Kia hẳn là một cây Lang Nha tiên màu bạc gắn đầy những chiếc kim bén nhọn, mặc dù ngưng kết từ quang nguyên tố nhưng quanh thân Lang Nha tiên lại phỉếm huyết sắc. Như vậy không khỏi làm người ta cảm thán: quả nhiên là người nào dùng vũ khí ấy nha! (Lang Nha tiên: một loại xà tiên, ta cũng ko rõ lắm nên để y nguyên tên nó như vậy T_T) “Quá bu ru hân rồi! Kiểm này khí, ngoan độc!” Phi Dạ bị kiểm khí này làm cho kinh hãi. “Kiểm khí của một người phản ánh tính cách của người đó. Quang nguyên tố cư nhiên cũng có thể hình thành kiểm khí ác độc như vậy, xem ra muốn đứng phía sau Tiểu Thiên, nhất định phải dính đến máu tanh rồi.” Bạch Ngân nói những lời này, đáy mắt một mảnh nhu hòa. Phi Dạ nghe xong, trêu tức nói: “Như thế nào? Sợ?” “Hừ, Bạch Ngân ta sống một ngàn năm, cũng không biết chữ sợ viết như thế nào. Chỉ cần Tiểu Thiên không bị thương tổn, thương tổn người khác thì có sao?” Có lẽ đối với người khác, kiểm khí như vậy thực bá đạo, tanh mùi máu. Nhưng chỉ cần nó có thể trở thành vũ khí bảo hộ Tiểu Thiên, ác độc hơn nữa, tanh mùi máu hơn nữa thì cũng có sao? Phi Dạ nhất thời ánh mắt sáng lên: “Không tệ, Tiểu Ngân Tử, hai ta cuối cùng cũng có thời điểm ý kiến thống nhất. Ail. Thật sự đáng tiếc, nếu không có ta, Tiểu Diệp nói không chừng sẽ chọn người, mặc dù cơ hội như thế có vẻ xa vời.” “Ngu ngốc, cảm miệng!” Bạch Ngân thật hận không thể đem cái tên tự cho mình là đúng này ném ra khỏi cốc. Diệp Thiên Túng mặc dù đang tu luyện, nhưng cũng rành mạch nghe được những lời hai người này nói. Ý muốn được bảo hộ nàng trong đó, kẻ ngốc nghe còn hiểu được huống chi Diệp Thiên Túng cực kỳ thông minh. Tuy nội tâm nàng vẫn lạnh như băng, nhưng trên núi băng đó cũng đã in dấu bóng dáng hai người kia, không khác sâu, nhưng rõ nét có thể thấy được. Một trận khí mãnh liệt dao động, Diệp Thiên Túng rõ ràng cảm thấy quang nguyên tố ít đến thương cảm trong cốc điên cuồng hướng về phía nàng trong nháy mắt. Nhớ rõ lần trước Ngưng Khí thành binh mất một tháng, bây giờ ngắn ngủn thời gian ba canh giờ, Diệp Thiên Túng chẳng những từ Kiểm Sĩ cấp năm nhảy lên Kiểm Sư cấp ba, quang nguyên tố cũng đã ngưng khí thành binh! Tuy rằng, một tháng qua nàng vất vả cực khổ, nhưng loại tốc độ này có thể nói là yêu nghiệt. Cho dù là Diệp Thiên Túng cũng không khỏi âm thầm ở trong lòng nói: Con mẹ nói, ta thực là một thiên tài! Hai nguồn sáng hắc bạch đan xen vào nhau dần dần tiêu tán, thân ảnh Diệp Thiên Túng chậm rãi hiện ra. Giờ phút này, hình tượng của nàng thật sự là có điểm đẹp đến kinh hãi thiên địa, quý thần khiếp sợ. Phía sau là Chư Thần dực trần ngập các loại màu sắc, hoa lệ vô cùng. Trong tay cầm Đoạn Hồn tiên (Đoạn Hồn: là tên của xà tiên nhỏ) phỉếm huyết sắc, thân thể phấn nộn mềm mại tỏa ra khí tức thánh khiết nhưng dung nhan lại mang vẻ yêu nghiệt xinh đẹp đến cực điểm. Mái tóc màu bạc tùy ý tung bay trong gió. Nàng như yêu quái mê hoặc thiên hạ, làm cho người ta nhìn không được trầm mê trong đó, không thể tự thoát ra. “Đoạn Hồn! Đi!” Theo tiếng hô của Diệp Thiên Túng, Lang nha tiên mang theo huyết quang bay về phía một khối đá không lồ trong cốc, chỉ nghe bính một tiếng, khối đá kia hóa thành vô số cục đá vụn, uy lực làm cho người ta không thể không sợ hãi! “Tiểu Diệp Diệp, người thật sự rất lợi hại! Hiện tại người trở nên mạnh mẽ rồi, về sau cần phải bảo hộ ta nha!” Phi Dạ nhìn không được làm nũng nói. “Tiểu Thiên, chúc mừng!” Bạch Ngân vẻ mặt vui sướng. Nhìn một mị hoặc một cao quý lại đồng dạng chân thành, tuần nhan ấm áp lòng người. Diệp Thiên Túng rốt cục nhìn không được nói: “Cảm ơn các người! Bạch! Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tề Thiên Ngạo

Thời gian như nước, trong nháy mắt, năm năm đã trôi qua. Dưới đỉnh Ngọc Ma quanh năm mây mù lượn lờ, là một cánh rừng bao la nhìn không thấy giới hạn, đây từng là lá chắn tốt nhất cho Âm Ma Tộc, khiến cho cả Thần Ma đại lục phải khiếp sợ – Ngọc Ma Lâm. Trong Ngọc Ma Lâm cất dấu một cỗ lực lượng cực kỳ quý dị, gia tăng thêm nguy hiểm là đám ma thú tung hoành trong đó, quả thực chính là phần mộ của kẻ nào dám bước chân vào đây, trừ phi thực lực từ cấp Kiểm Thánh trở lên mới có thể may mắn trốn thoát. Nhưng từ năm năm trước, sau khi Thánh môn ngũ tông cùng Thánh Thiên đế quốc huyết tẩy Âm Ma Tộc, Ngọc Ma Lâm trở thành nơi cho những đệ tử trẻ tuổi có thiên phú của Thánh môn cùng Thánh Thiên đại gia tộc đến rèn luyện, đương nhiên, có trưởng lão của gia tộc đi cùng, bằng không, cho dù là Kiểm Sư cấp cao đến Ngọc Ma Lâm đều có đến không có về. Nơi rừng sâu, một thiếu niên đang ngự kiếm mà đi. Thiếu niên này ước chừng mười tám mười chín tuổi, lông mày như mũi dao nhọn, mắt như lưỡi dao sắc bén, mũi cao thẳng tắp, tuấn dật phi phàm. Hắn một thân da thịt màu đồng thiếp, thân hình to lớn như một con báo săn dũng mãnh, đã tính mà khí phách. Nhưng điều làm người ta kinh ngạc nhất là, hân tuổi còn trẻ mà cư nhiên sử dụng cực phẩm kiếm quyết ngự kiếm thuật, phải biết rằng thực lực không bằng cấp bậc Kiểm Thánh là tuyệt đối không có khả năng tu luyện loại kiếm quyết cao cấp này. Phải biết rằng thiên phú người bình thường có thể cả đời cũng có thể không vượt qua cấp bậc Kiểm Thánh, cho dù là thiên phú tốt cũng phải đến ba bốn mươi tuổi. Một Kiểm Thánh không đến hai mươi tuổi! Tuyệt đối có thể được xưng là tuyệt thế thiên tài rồi! Giờ phút này, trong lòng Tề Thiên Ngạo đang một mảnh ảo não. Hôm nay thật vất vả mới có thể tới Ngọc Ma Lâm rèn luyện, nhưng thúc thúc của hắn Tề Dự lại dẫn theo nhiều tiểu thư công tử trong gia tộc như vậy, còn có một đồng lớn hộ vệ. Không giống như đi rèn luyện, mà giống như đi dạo chơi ngoại thành thì đúng hơn! Tề Thiên Ngạo hẳn không muốn! Hắn muốn mau chóng săn giết vài ma thú để củng cố thực lực Kiểm Thánh cấp ba của mình. Nghĩ đến hân mười tuổi bắt đầu sẽ theo phụ thân chinh chiến sa trường, hân tự nhận là không ai có thể so với hân hiểu rõ hơn ý nghĩa của việc chém giết ma thú đối với việc tu luyện kiếm. Không ngừng đi sâu vào bên trong, Tề Thiên Ngạo nhìn không được khê nhủ mày. Sao lại thế này? Ngọc Ma Lâm được xưng ma thú tung hoành, sao ngay cả bóng dáng ma thú đều nhìn không thấy? Ở phía ngoài khi đi chung với mọi người, cũng có gặp qua vài con vượn to lớn có cánh tay bằng sắt. Nhớ tới biểu tình hoảng sợ của mấy tiểu thư trong gia tộc khi nhìn thấy con vượn đó mà nói... , khóe miệng của hân lộ ra vẻ giễu cợt. Nữ nhân, vĩnh viễn là sinh vật hân ghét nhất! Lúc này, trước mắt Tề Thiên Ngạo đột nhiên xuất hiện một mảnh ánh sáng, hân cấp tốc bay đến phía trước, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì cước bộ chợt dừng lại. Giờ khắc này, Tề Thiên Ngạo cảm giác trái tim mình có chút hít thở không thông. Trên thế giới lại có một sinh vật xinh đẹp như vậy! Đó là một dòng thác chảy từ trên cao xuống, tạo nên một suối nước nóng hình vỏ sò, trong hồ nước có phỉếm ngân quang, một thiếu nữ chừng mười tuổi đang tắm rửa. Nói chính xác hơn, đó là một thiếu nữ xinh đẹp không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Tuy rằng bất quá mười tuổi, cũng đã là một báu vật xinh đẹp lãnh diễm đến cực hạn rồi! Không khó tưởng tượng sau khi nàng trưởng thành sẽ kinh tâm động phách đến thế nào! Thiếu nữ mười tuổi này dĩ nhiên là Diệp Thiên Túng. Kỳ thật, từ khi Tề Thiên Ngạo bước vào sâu trong Ngọc Ma Lâm, nàng liền phát hiện ra sự tồn tại của hân. Chẳng qua, đã lâu chưa gặp được con mồi nào, nàng mới không quản hân, mặc hân đi vào nơi này. Dù sao mình cũng thật lâu không động tay động chân rồi. Nghĩ như vậy, Diệp Thiên Túng câu môi cười một tiếng, xinh đẹp đoạt hồn. Ngay trong lúc Tề Thiên Ngạo còn đang ngây ngốc, Diệp Thiên Túng đã bay lên trời, sử dụng kiếm khí hút quần áo trên tảng đá đập lên người. Thẳng tắp liền đánh đến phía hân. Tốc độ kia nhanh đến chỉ lưu lại tàn ảnh. Tề Thiên Ngạo nhất thời cả kinh, đồng tử chợt mở to, thiếu nữ chừng mười tuổi này cư nhiên là một cao thủ cấp bậc Kiểm Thánh! Up áp của kiếm khí quả thực so với hân còn cường đại hơn mấy lần! Nhưng Tề Thiên Ngạo dù sao định lực phi phàm, thực lực cũng tương đối mạnh. Hân lập tức hô: “Đề Giao, đi!” Hòa cùng tiếng gió xé, trong không khí xuất

hiện một thanh Kim Long kiếm sắc bén, Tề Thiên Ngao sử dụng kim nguyên tố để tu luyện kiếm khí, cũng là Kiếm Thánh! Diệp Thiên Túng thấy vậy trong mắt xẹt qua một chút hưng phấn, cũng lớn tiếng kêu: “Đoạn Hồn, đi!” Thanh âm giống như chim hoàng oanh làm cho Tề Thiên Ngao càng thêm kinh hãi. Hắn thấy được một cây xà tiên màu bạc gắn đầy những chiếc kim bén nhọn! Thứ này chỉ cần đụng vào người sẽ làm cho người ta phải huyết phục mơ hồ, tên gọi tất là huyết nhân. Tề Thiên Ngao hẳn tuy rằng kiêu ngạo, tuy rằng khí phách nhưng cũng không phải là một người không dám chịu thua. Trước mắt, sinh vật xinh đẹp không giống người này bất kể là thực lực, thủ đoạn đều cao hơn hẳn một bậc, đánh tiếp cũng là tự mình chuốc lấy cực khổ, huống hồ trong lòng hắn vô cùng không muốn động thủ cùng nàng. Tề Thiên Ngao chính là dùng hết toàn lực tránh xà tiên của Diệp Thiên Túng, sau đó la lớn: “Dừng tay! Ta nhận thua!” Diệp Thiên Túng nghe xong rất khó hiểu, bởi vì Tề Thiên Ngao nhìn qua thật sự không giống một người dễ dàng nhận thua. Nhưng nàng vẫn thu lại Đoạn Hồn tiên, xoay người muốn rời đi. Tề Thiên Ngao thấy nàng xoay người muốn đi, trong bụng sinh ra một cổ lo lắng khó tả, vội vàng mở miệng hỏi: “Người là ai?” “?” “?” Diệp Thiên Túng nghe xong chợt dừng bước, lãnh khí trên người tỏa ra bốn phía. Kỳ thật, trong lòng Tề Thiên Ngao, Diệp Thiên Túng này xem ra bất quá mười tuổi, cũng đã là giỏi hơn cao thủ như hắn, đây quả thực không có khả năng, hơn nữa nàng tướng mạo kinh người, tự nhiên làm cho người ta liên tưởng đến nàng “không phải người”. Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Diệp Thiên Túng theo dõi hắn, cũng không trả lời, hắn lại nhìn không được hỏi: “Người là giao nhân? Tại sao không có đuôi?” (Giao nhân: người cá) “.” “Chẳng lẽ người là tinh linh?” (tinh linh: yêu tinh, ma) “.” “Người rốt cuộc là cái gì vậy?” Diệp Thiên Túng giờ phút này mới xác định nam tử cương nghị khí phách trước mắt này thật sự không biết nàng là cái gì. Trong lòng Diệp Thiên Túng hoàn toàn không biết dung mạo của mình đối với thể nhân mà nói là cỡ nào kinh người. Tự hồ không chịu nổi hắn làm phiền, Diệp Thiên Túng lạnh lùng nói: “Ta là người.” “Loài người không có khả năng xinh đẹp như vậy, người rốt cuộc là cái gì vậy?” Tề Thiên Ngao không cần suy nghĩ lập tức phản bác. “Trừ bỏ người, còn có sinh vật gì có thể tu luyện ra kiếm khí sao?” Diệp Thiên Túng vốn không muốn dây dưa với một con mồi tự đưa đến cửa. Nhưng đồ chơi đã đưa đến cửa, không chơi đùa một chút thực có lỗi với mình. “Ách., người thật sự là người? ! Trời ạ, người là cái loại biến thái gì, cư nhiên mười tuổi liền đạt tới cấp bậc Kiếm Thánh, còn là người tu luyện quang nguyên tố.” Tề Thiên Ngao không còn phong độ bình tĩnh xuất sắc ngày thường, tự hồ từ khi hắn đối mặt với Diệp Thiên Túng, hắn đã bắt đầu trở nên không giống mình nữa. Đột nhiên, hắn tự hồ lại nghĩ tới cái gì đó, khẩn trương hỏi: “Ma thú ở sâu trong Ngọc Ma Lâm.” “Giết, chúng nó quá ồn, quấy rầy ta tu luyện.” Diệp Thiên Túng vẫn biểu tình lạnh lùng như cũ. Nhưng nghe ở trong tai Tề Thiên Ngao quả thực là kinh hãi không thôi, sâu trong Ngọc Ma Lâm, ít nhất cũng có mấy vạn ma thú, cư nhiên đều giết? ! ! ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ta giúp người!

“Người.” Tề Thiên Ngao đã không biết phải nói gì để diễn tả tình trạng sắp hỏng mắt của mình. Ủng cho hắn còn được xưng là đệ nhất thiên tài Thánh Thiên đế quốc, thực sự nên để cho những trưởng lão kia nhìn xem cái gì mới chân chính là không chút nhân tính! Ngay cả ca ca mình – Thánh môn đệ nhất thiên tài cũng chỉ mười tuổi ngưng khí thành binh mà thôi. Mà nữ đồng mười tuổi này dĩ nhiên là một Kiếm Thánh, còn là một Kiếm Thánh mình không thể nào suy đoán được cấp bậc. Không thể không nói, đối mặt với nữ đồng lãnh diễm tuyệt luân này, hắn có một loại cảm giác quen thuộc trước nay chưa từng có. “Người tên là gì?” Tề Thiên Ngao nhìn không được hỏi. “Thiên Túng, nhưng là. Ta họ Diệp.” Diệp Thiên Túng nói ra những lời này, bên miệng lập tức tràn ra một lúm đồng tiền hoa lệ tới cực điểm. “Diệp Thiên Túng?” Nghe thế cái tên, Tề Thiên Ngao đột nhiên có cảm giác bỗng nhiên tỉnh ngộ. Trách không được nàng lại xinh đẹp như thế, nguyên lai nàng đúng là nữ nhi của Ám Ma Tộc Thánh Vương Diệp Phong! Mà nàng cho mình cảm giác quen thuộc cũng là bởi vì nàng cực kỳ giống nữ tử trong bức họa phụ thân mình treo trong mật thất, nữ tử kia từng là Thánh nữ đệ nhất của Thánh Môn – Mục Tiêm Tuyết. “Mẫu thân của người chính là Mục Tiêm Tuyết đúng không?” Tề Thiên Ngao cũng không biết trong lòng của mình vì sao ần ần cất giấu một cổ mâu thuẫn. Là vì nàng chính là nữ nhi của nữ nhân phụ thân mình yêu sao? “Đúng.” “Người là nữ nhi của Diệp Phong và Mục Tiêm Tuyết?” Tề Thiên Ngao lại mở miệng hỏi. “Đúng vậy.” “Từ sau trận chiến ở Ngọc Ma Phong năm năm trước, người vẫn trốn ở chỗ này sao?” Khi nói lời này, ngay cả Tề Thiên Ngao cũng không phát giác, thanh âm của hắn có chút đau lòng. “Đúng, bất quá không phải trốn, mà là trừ bị lực lượng chuẩn bị báo thù!” “Báo thù?” Tề Thiên Ngao trong lòng cả kinh. Mặt trần đầy ngạc nhiên. “Người chẳng lẽ không biết kẻ thù mà người phải đối mặt là như thế nào sao?” “Biết, vậy thì thế nào? Nếu bọn họ dám huyết tẩy tộc của ta, sẽ phải chịu thiên đao vạn quả. Đừng nói là một Thánh môn nhỏ nho, chính là toàn bộ đại lục, Diệp Thiên Túng ta cũng không có nửa chữ sợ. Nếu thiên địa đối với ta bất nhân, như vậy hủy đi thiên địa này có làm sao?” Lời nói này quả thực cuồng ngạo cực kỳ, tàn nhẫn cực kỳ. Nếu người khác nghe được, hơn phân nửa sẽ nghĩ đến người này đang nói mộng. Nhưng Tề Thiên Ngao biết nàng làm được! Nhưng giờ phút này, Tề Thiên Ngao trong lòng đột nhiên xuất hiện nghi hoặc, hắn không khỏi hỏi: “Người vì sao trả lời câu hỏi của ta? Chẳng lẽ người không sợ ta sẽ nói ra sao?” “Ha ha,” Diệp Thiên Túng cười dị thường xinh đẹp, nàng chậm rãi nói: “Người gặp qua người chết có thể nói sao?” Tề Thiên Ngao kinh hãi, nàng lại muốn giết mình! Đúng vậy, sợ dĩ nàng trả lời mình, là vì nàng đã coi mình là người chết! Tề Thiên Ngao trong lòng nổi lên một cổ mất mát trước nay chưa hề có. Ngay tại thời điểm thần chí hắn dao động, Đoạn Hồn tiên đã vụt tới tấn công. “Đợi chút!” Tề Thiên Ngao cuối cùng phục hồi lại tinh thần, về mặt kiên nghị. Đoạn Hồn tiên cách mặt Tề Thiên Ngao một ly chợt dừng lại, Tề Thiên Ngao vẫn không né tránh, giống như kiếm khí đoạt mạng người kia không phải ở trước mặt hắn, phần khí phách này dĩ nhiên làm người ta khâm phục. Nhưng trong những người khâm phục đó không bao gồm Diệp Thiên Túng, đối với nàng, rõ ràng trốn được còn ở đó mà khoe anh hùng, chính là một chữ – ngốc! Nàng thoáng nhíu mày, rất không kiên nhẫn hỏi: “Người còn có di ngôn?” Nghe được câu này, khoe miệng Tề Thiên Ngao rõ ràng giật giật. Nhưng hắn vẫn kiên định nói: “Ta giúp người! Ta giúp người hoàn thành kế hoạch báo thù của người, điều kiện là giữ lại cái mạng của ta, như thế nào?” “Nha?” trong mắt Diệp Thiên Túng nhanh chóng xẹt qua một đạo lưu quang. “Người dựa vào cái gì giúp ta?” “Chỉ bằng ta mang họ Tề Thiên!” Không thể không nói, hiện tại Tề Thiên Ngao thật có thể nói là khí phách thiên thành, giống như thiên nhân. “Người là nhi tử của Tề Thiên Minh?” Lúc này một thanh âm cực kỳ cao quý từ không trung truyền đến, trong nháy mắt, hai thân ảnh tuấn mỹ thoát tục dĩ nhiên xuất hiện bên người Diệp Thiên Túng. Nhìn thấy hai người này, con mắt Tề Thiên Ngao thiếu chút nữa rơi ra. Lại là hai cao thủ nhìn không ra cấp bậc, hơn nữa còn là hai nam tử tuyệt thế khuy nhiên thành. Tướng mạo, khí phách này đúng là cùng đại ca tương xứng. Tề Thiên Ngao trong lòng thầm suy nghĩ. Hắn còn kinh ngạc phát hiện, từ khi hai nam tử này bắt đầu xuất hiện, ánh mắt Diệp Thiên Túng nhu hòa rất nhiều, ba người kia đứng chung một chỗ, dị thường hài hòa, quả thực là tựa như ảo mộng, tuyệt mỹ khôn kể. Thấy vậy trong lòng Tề Thiên Ngao chua xót không thôi. “Tiểu Diệp Diệp, ta nói người hôm nay như thế nào tu luyện lâu như vậy? Nguyên lai là bị con cóc quán lấy!” Phi Dạ không khách khí nói, lời nói vẫn ác độc như trước. “Người nói ai là con cóc?” “Chính là người! Người bất quá là con mồi của Tiểu Diệp, còn muốn giúp Tiểu Diệp, chỉ bằng một Kiếm Thánh nhỏ nhỏ như người! Hừ!” Phi Dạ mặt trần đầy khinh thường, thái độ khinh bỉ kia làm cho Tề Thiên Ngao hai mắt bốc hỏa. Đúng lúc này, thanh âm cao nhã kia lại vang lên: “Người vẫn chưa trả lời, người có phải là nhi tử của Tề Thiên

Mình hay không?” Tề Thiên Ngao lúc này mới nhìn về phía Bạch Ngân, có chút cảnh giác nói: “Đúng thì thế nào?” “Nếu như là như vậy, ” Bạch Ngân tao nhả cười, ôn nhu nói Diệp Thiên Túng: “Tiểu Thiên, Tề Thiên Ngao này thật sự có thể giúp ngươi. Ngươi nên biết Tề gia trong tứ đại gia tộc đế quốc, phụ thân hắn là chủ nhân của Tề gia.” “Đúng vậy, ta có thể làm cho ngươi dễ dàng lẫn vào đế quốc hoặc là Thánh môn, hơn nữa ta cũng sẽ đem hết khả năng giúp ngươi!” Tề Thiên Ngao giống như muốn chứng minh chính mình, có chút bức thiết nói. Diệp Thiên Túng cực kì thông minh tất nhiên biết, lẫn vào Thánh môn tuyệt đối là một biện pháp tốt. Không hề do dự, nàng nói: “Được, ta không giết ngươi. Làm trao đổi, ta cần một thân phận, một thân phận có thể đứng dưới ánh mặt trời. Đã đến lúc nên đi ra hào hào ngạo du một chút!” Thấy Diệp Thiên Túng thẳng thắn đáp ứng, Tề Thiên Ngao cũng có chút ngoài dự tính. “Ngươi vì sao đáp ứng nhanh chóng như vậy, không sợ ta có mục đích khác sao?” “Mục đích? Trên người ta đã không còn thứ gì để mất còn sợ gì sao, nhưng thật ra ngươi nếu quả thật có mục đích, ngươi nên chuẩn bị để mất đi thứ gì đó.” Không biết vì sao, nghe nói như thế, bất kể là Tề Thiên Ngao hay là Phi Dạ cùng Bạch Ngân đều một trận chua xót khó có thể kiềm chế được. Bọn họ phảng phất thấy được ẩn dưới khuôn mặt lãnh diễm kia là một tâm hồn lạnh như băng. “Tiểu Diệp, cái gì gọi là không còn gì để mất, ngươi còn có ta a! Ngươi nữ vứt bỏ ta sao? Ta bất kể ngươi là ra khỏi cốc, lên núi đao hay là xuống biển lửa, tính ta một người!” Phi Dạ không chịu nổi cái không khí này, một phen kéo Diệp Thiên Túng ôm chặt đến chết đi được. “Còn có ta! Tiểu Thiên.” Năm năm rồi, năm năm sớm chiều ở chung, chẳng lẽ còn không đủ để cho ngươi tin nhiệm ta sao? Bạch Ngân về mặt thâm tình nói. “Còn có ta!” Tề Thiên Ngao cũng dĩ thường muốn đem ấm áp của mình tất cả đều đưa cho nữ đồng lạnh như băng này, không chút nghĩ ngợi thốt lên. Hắn vừa nói xong, hai tâm mắt có thể so với laser đều hướng vào hắn, thiếu chút nữa đem hắn bắn thành gà nướng. “Ta liền biết tiểu tử ngươi ý đồ bất chính, cái gì còn ngươi nữa? Nơi này có chuyện của ngươi sao?” Phi Dạ trực tiếp kích động oa oa kêu to. Bạch Ngân mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt rõ ràng biểu đạt: tiểu tử, ta khuyên ngươi khiêm tốn một chút! Diệp Thiên Túng nhìn một màn này, băng cứng trong lòng cũng lạng lẹ tan ra, nàng thầm nghĩ: kỳ thật, con mỗi biến thành đồng bọn, thật cũng không tệ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Xuất cốc

Trên cánh đồng hoang vu, nơi tiếp giáp giữa Ngọc Ma Lâm và Thánh Thiên đế quốc, không giống với những đội xe sang trọng hai ba mươi người của gia tộc, có bốn người dựa vào hai chân của mình thông thả bước đi. Tuy rằng, bốn người này không có xe lớn, không có mỹ phục nhưng cũng làm cho tầm mắt người ta không thể rời đi. Trong ba người, thiếu niên bên trái mặc y phục hơi có vẻ cao quý, tướng mạo anh tuấn dĩ thường, cả người khí phách thiên thành, giống như một con báo săn, tràn ngập dã tính. Hai nam nhân bên phải có thể nói là đẹp như thiên nhân, một thanh tú như như trích tiên, một xinh đẹp như yêu nghiệt, nhưng đồng dạng là cao ngạo dĩ thường. Ba người này đứng ở nơi đó có thể nói là hào quang vạn trượng, nhưng làm người ta kinh ngạc hơn chính là thiếu nữ phía trước bọn họ, đúng là không thể bị che giấu nửa phần quang hoa! Thiếu nữ kia chừng mười tuổi, diện mạo cực kỳ thanh tú, lại cũng không tính là cực đẹp, duy nhất làm cho người ta khen ngợi chính là một làn da băng tuyết. Nhưng chân chính hấp dẫn trên người nàng là loại khí chất lãnh diễm, cảm giác khuôn mặt thanh tú trước mắt lộ ra thêm vài phần xinh đẹp mỹ hoặc. Bốn người này đi trên đường tất nhiên làm cho người qua đường liên tiếp ngoái đầu lại nhìn, thậm chí còn là nguyên nhân cho những đoàn xe va chạm vào nhau. Kẻ đầu sỏ gây nên tai nạn này dĩ nhiên là Diệp Thiên Túng, Tề Thiên Ngao, Bạch Ngân cùng Phi Dạ vừa mới ra khỏi Ngọc Ma Lâm không lâu rồi. Diệp Thiên Túng nhìn, mặt không chút biểu tình. Bạch Ngân thờ ơ. Phi Dạ thì vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa. Còn Tề Thiên Ngao chính là một trận buồn bực, quả là đáng buồn a! Vốn bốn người đã quyết định muốn ra khỏi cốc, nhưng Diệp Thiên Túng nói muốn trở lại trong cốc thu thập một chút, hắn chính là tò mò muốn xem thoáng qua chỗ ở của nàng, ai ngờ nàng ra tay đánh cho hắn hôn mê! Tề Thiên Ngao hắn từ khi nào thì trở thành quả hồng mềm, mặc người ta nắm tròn bóp dẹp. Nhưng hắn dường như đã quên, từ khi gặp được mấy người biến thái Diệp Thiên Túng, hắn sẽ không thoát khỏi vận mệnh bị ‘khi dễ’. Diệp Thiên Túng đương nhiên không thể nào không cảm nhận được ánh mắt ai oán như khuê phòng oán phụ của Tề Thiên Ngao. Nhưng nàng đương nhiên không thể để cho người ngoài biết được bí mật về huyết phách của Âm Ma Tộc, cũng không thể khiến cho mọi người phát hiện nàng là người của Âm Ma Tộc. Cho nên, nàng đem tất cả huyết phách thu vào bên trong Âm Ma Huyền, lại ăn vào dịch dung đan thay đổi dung mạo, sau khi ra khỏi Ngọc Ma Lâm mới mấy một thùng nước hắt tỉnh Tề Thiên Ngao. “Uy, ngươi đều nhìn chăm chăm ta ba canh giờ rồi, không mệt mỏi sao?” Diệp Thiên Túng rốt cục chịu không nổi ánh mắt kiểu thiếu phụ của Tề Thiên Ngao, mở miệng nói. “Hừ, trừ phi ngươi giải thích với ta vì sao đánh ta bất tỉnh?” Giờ phút này Tề Thiên Ngao liền giống như một tiểu hài tử, có chấp muốn biết được đáp án. “Không có gì để giải thích.” Diệp Thiên Túng lạnh như băng nói. Hoàn toàn không có một chút giác ngộ nào, thật giống như việc đánh Tề Thiên Ngao bất tỉnh là theo lẽ thường phải làm. “Vậy chúng quy ngươi cũng nên nói cho ta biết, mặt của ngươi là xảy ra chuyện gì!” Tề Thiên Ngao không chịu buông tha nói. “Ngươi cảm thấy khuôn mặt của ta có thể để lộ dưới ánh mặt trời sao?” Diệp Thiên Túng hỏi ngược lại. Ý tứ của Diệp Thiên Túng vốn là nói, diện mạo của mình làm cho người khác quá chú ý, rất dễ dàng để lộ thân phận của mình. Nhưng Tề Thiên Ngao nghe xong lại tỏ vẻ đã hiểu sớ sớ cái mũi, đồng ý nói: “Đúng vậy, ngươi quá đẹp, không nên để cho người khác nhìn thấy.” Diệp Thiên Túng nghe xong lời này xem thường, nhưng Phi Dạ tính tình nóng nảy chịu không nổi rồi, lớn tiếng nói: “Mẹ kiếp, tiểu tử ngươi nghĩ gì thế? Tiểu Diệp là không muốn để cho người khác biết nàng là người của Âm Ma Tộc!” Nhưng ở trong lòng, Phi Dạ vẫn phi thường đồng ý: thật sự không muốn Tiểu Diệp bị người khác nhìn thấy! Bạch Ngân chính là vẫn trước sau như một, nói một tiếng: “Ngu ngốc!” Trong lúc bốn người ồn ào cũng đã đến biên thành lớn nhất của Thánh Thiên đế quốc — Thanh Vân thành. Nhắc tới Thanh Vân thành, tuy là một thành thị biên cương, nhưng cũng cực kỳ đồ sộ, cửa thành đứng vững trên hoang nguyên, rộng lớn mạnh mẽ, tỏa ra hào khí. Quan trọng nhất là, thành chủ Thanh Vân thành Diệp Thanh Vân chính là một trong những nhân vật nổi tiếng ở đế quốc. Diệp Thanh Vân không chỉ là chủ nhân kế nhiệm Diệp gia – một trong tứ đại gia tộc của Thánh Thiên, mà còn còn là một tướng quân biên cương anh dũng kinh người, thành chủ một thành, tên Thanh Vân thành cũng do vậy mà có. Mà hết thảy này đều bởi vì thực lực của Diệp Thanh Vân, trên đại lục này, kẻ mạnh là vua. Gia tộc và quyền lợi cũng không phải thứ quan trọng nhất. Thực lực mới là mấu chốt quyết định hết thảy. Diệp Thanh Vân chừng bốn mươi tuổi cũng đã đứng trong hàng ngũ Kiếm Tông cấp tám, mặc dù không so được với tuyệt thế thiên tài Tề Thiên Ngao, nhưng thiên phú tu luyện cũng là trong vạn người có một. Hơn nữa, hắn còn là một võ thánh! Ở trên Thần Ma đại lục, trừ bỏ tu luyện kiếm khí, còn có một chức nghiệp nữa chính là võ giả (người luyện võ). Nói trắng ra là người nếu không có thiên phú ngưng khí thành binh, đem kiếm khí trong cơ thể chuyển thành nội lực để rèn luyện thân thể, thích hợp cho việc đánh giáp lá cà. Võ giả cũng chia làm vài cấp bậc như người tu luyện kiếm khí, theo thứ tự là võ sĩ, võ sư, võ thánh, võ tông, võ Hoàng, võ Đế, võ Thần. Tuy rằng, một kẻ giỏi võ có thể không bằng kẻ giỏi kiếm khí có thể dời núi lấp biển, phá gió trăm sông, nhưng cũng có thể ở trên chiến trường càn quét trăm người chứ không nói chơi. Huống hồ Diệp Thanh Vân vừa là một Kiếm Tông vừa là một Võ thánh, thực lực quả thật không hổ là đứng đầu một thành. Tuy nói Thanh Vân thành kiểm tra nghiêm khắc, nhưng dựa vào diện mạo xuất chúng của mấy người này, trực tiếp ngay khi thủ thành binh lính tròn mắt há mồm ngênh ngang tiêu sái đi vào. Vừa đi vào trong thành, đám người trên

đường đã cho thấy một cảnh tượng phồn hoa dị thường, tuyệt không giống thành trì biên cảnh. Đường cái náo loạn bởi vì đám người Diệp Thiên Tung tiến vào, rõ ràng đình trệ trong nháy mắt. Dù sao mấy người kia thật sự là rất chói mắt. Đúng lúc này, Diệp Thiên Tung thấy được một cửa hàng bán binh khí, trong mắt xẹt qua một đạo ánh sáng, lập tức đi về phía cửa hàng binh khí kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tung Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Hắc thiết trụ và Tỏa Hồn chủ

Bốn người tiêu sái bước vào, ông chủ cửa hàng lập tức ngẩng ra một lúc. Nhưng ngay sau đó bày ra một nụ cười tiêu chuẩn nghề nghiệp, nói với mấy người: “Mấy vị khách quý muốn mua cái gì ạ?” “Có chủy thủ hay không?” Diệp Thiên Tung lạnh lùng nói, đôi mắt không ngừng quét quanh binh bí trong cửa hàng. Không thể không nói, thế giới này binh khí thật là ít đến thương cảm, có lẽ bởi vì mọi người trọng kiếm khí, trong cửa hàng này cũng phần lớn là kiếm, rất ít có thể nhìn thấy những vũ khí khác. Diệp Thiên Tung tùy ý nhìn thoáng qua, nhíu mày hỏi: “Không có chủy thủ sao?” “Chủy thủ? Là cái gì vậy?” Ông chủ cửa hàng không hiểu hỏi. “Chính là đoản đao cực kỳ sắc bén.” Bạch Ngân trực tiếp hồi đáp. Hắn biết Diệp Thiên Tung thường xuyên có những từ ngữ cổ quái, hắn và Phi Dạ ở cùng nàng đã năm năm, dĩ nhiên là hiểu được. “Nga, ta đây đi tìm xem.” Nói xong ông chủ liền đi vào phía trong. “Chủy thủ là cái gì?” Từ khi Diệp Thiên Tung bắt đầu bước vào cửa hàng binh khí, Tề Thiên Ngao liền nghi hoặc không ngừng, tò mò hỏi: “Thiên Tung, người mua đoản đao làm gì? Người cũng không phải võ giả, không có khả năng dùng đến a?” “Ai nói cho người biết Tiểu Diệp không phải võ giả? Người cho là chỉ có Diệp Thanh Vân là kiếm võ song tu a!” Phi Dạ về mặt khinh bỉ nói. Tề Thiên Ngao nghe xong nhất thời đầu óc có chút ‘chập mạch’. Một Kiếm Thánh mười tuổi đã là kinh hãi thế tục, nếu người này còn là một võ giả, vậy thuần túy chính là quái vật. Bởi vì muốn làm võ giả cơ hồ phải muộn vài tuổi so với kiếm tu giả. Trên đại lục, võ giả trẻ tuổi nhất cũng là mười tám tuổi. Hắn không khỏi nghĩ muốn hỏi Diệp Thiên Tung, người mới ra đời có phải hay không đã muốn đánh người! Diệp Thiên Tung rõ ràng đọc hiểu ánh mắt của Tề Thiên Ngao, đùa cợt nói: “Đừng quên là ai đánh người bất tỉnh.” “Ách. . . .” Tề Thiên Ngao nhất thời không nói gì. Diệp Thiên Tung cũng không để ý đến hắn nữa, đi loang quanh trong cửa hàng. Tuy rằng đây là một thời đại sùng kiếm khí, nhưng bởi vì nàng kiếp trước là sát thủ, nàng đối với binh khí có một loại thiên vị đặc biệt. Khi Diệp Thiên Tung đi đến góc cửa hàng, nàng đột nhiên cảm giác giống như có một loại lực lượng khổng lồ dẫn dắt, mời nàng ma xui quỷ khiến tiêu sái đến trước một cây thiết trụ màu nâu đen. Đó là một thiết trụ toàn thân màu đen, còn phiếm vài phần tím nâu, gỉ sắt loang lổ khiến nhìn không ra màu sắc vốn có của nó. Nhưng làm cho Diệp Thiên Tung kinh ngạc không thôi là, trên thiết trụ này, nàng tự nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng ôn hòa và cường đại dị thường làm nàng thấy thân thiết vô cùng. Hắc thiết trụ này rốt cuộc là cái gì vậy? Ngay trong lúc Diệp Thiên Tung đang say mê, ông chủ kia về mặt hưng phấn tiêu sái đi ra, trên tay hắn cầm một thanh chủy thủ. Thoạt nhìn cũng dài đến một thước, nhưng là sáng ngời như tuyết, phiếm một tầng sắc xanh đen, vừa nhìn liền biết chính là báu vật hiếm có. “Ha ha, tiểu thư, vận khí của người thực không tồi a, chỗ này của ta đúng là có một bảo bối!” Ông chủ nói xong cẩn thận đưa chủy thủ trên tay tới. “Thanh đoản đao này tên là Tỏa Hồn, là một lão đệ của ta chu du Thương Loan đế quốc tình cờ gặp được, nghe nói có thể kiến huyết phong hầu (ta không hiểu lắm nên cứ để vậy, ta đoán đại loại là rất sắc bén =)), không ngừng chảy máu. Là bảo bối trong binh khí.” “Không cần nhiều lời! Ra giá đi.” Diệp Thiên Tung thời điểm nhìn thấy Tỏa Hồn chủ này liền thích nó, hơn nữa nếu không mua một món đồ trân quý, sợ là người có tâm sẽ phát hiện ra mình muốn hắc thiết trụ kia. “100 kim tệ, thiếu một cũng không được!” Ông chủ kia cũng thật có công phu sư tử ngoạm, không chút mập mờ nào. Trên đại lục này, vàng rất ít cho nên, kim tệ là cực kỳ trân quý, một trăm kim tệ, tương đương với mười vạn ngân tệ. Là một khoản tài sản vô cùng lớn. Diệp Thiên Tung lắp bắp kinh hãi, không nghĩ tới một chủy thủ nho nhỏ thế nhưng đắt như vậy, xem ra Mục Tiêm Tuyết để lại cho nàng 30 kim tệ là thiếu rồi. “100 liền 100, Thiên Tung, không cần lo lắng, số tiền kia ta thanh toán.” Tề Thiên Ngao có chút hào khí nói. “Hừ, khi nào thì đến phiên người? Muốn thanh toán cũng là ta thanh toán!” Phi Dạ về mặt khó chịu nói. “Đừng cãi cọ, ông chủ, cho người tiền.” Mắt thấy Bạch Ngân lấy túi tiền đưa vào tay ông chủ, Diệp Thiên Tung liền nhanh tay đoạt lấy túi tiền. “Ông chủ, người cũng quá biết làm ăn rồi.” Thiên Tung vượt vượt túi tiền nói. “100 kim tệ thực hơi đắt một chút, như vậy đi, người để cho ta chọn vài món binh khí trong cửa hàng của người, coi như là biếu tặng, như thế nào?” “Việc này. . . .” Ông chủ hiển nhiên không nghĩ tới tiêu cô nương mới nhìn qua lạnh như băng này tự nhiên sẽ cùng hắn mặc cả. “Tiểu muội muội, ta cho người biết, trong Thanh Vân thành, tuyệt đối sẽ không tìm được thanh đoản đao nào có thể so với cái này, người cần phải suy nghĩ kỹ càng a!” “Không cần nói thêm, hoặc là người đáp ứng điều kiện của ta, hoặc là chúng ta đi, người quyết định đi.” Diệp Thiên Tung như trước bộ dáng khí định thần thần, khí chất lãnh diễm thành thực làm cho người ta sợ hãi không thôi. “Cái này. . . .” Ông chủ ra vẻ khó xử xoa ngón tay, nhìn như cúi đầu, nhưng khóe mắt không ngừng liếc về phía Diệp Thiên Tung. Diệp Thiên Tung hiển nhiên sẽ không cho hắn cơ hội, thoải mái không lưu luyến quay đầu nói: “Chúng ta đi!” Nói xong sải bước hướng ra phía cửa. Ba người kia đưa mắt nhìn nhau, bọn họ rõ ràng nhìn ra Diệp Thiên Tung yêu thích Tỏa Hồn chủ, nhưng bọn họ tuyệt sẽ không làm trái với ý của Diệp Thiên Tung, cho nên, cũng đi ra ngoài. Ông chủ vừa thấy tình cảnh này, lập tức nhận không được là lớn: “Hào hảo! Binh khí trong cửa hàng mặc người chọn, nhưng chỉ có thể chọn hai thứ!” “Hảo, thành giao!” Nghe như vậy, Diệp Thiên Tung lập tức xoay người, ánh mắt lộ ra vài phần ý cười đắc ý, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng. Ông chủ cửa hàng không khỏi khen: “Tiểu nữ oa, lão phu làm ăn đã mấy chục năm, hôm nay lần đầu tiên gặp được một tiểu hài tử như người. Coi như lão nhân ta thưởng thức người, cho người ưu đãi đi!” Nghe ông chủ nói xong, ba người kia mới biết vừa rồi Diệp Thiên Tung xoay người rồi đi bắt quả thủ đoạn trả giá, không khỏi cảm thấy kinh dị, phải biết rằng, bọn họ rất ít người có quan niệm về tiền bạc. Bọn họ vốn tưởng rằng Diệp Thiên Tung chỉ là một nữ oa không hiểu thế sự, hiện tại xem ra, nàng tựa hồ hoàn toàn không cần bọn họ phải lo lắng. Ba người không khỏi nhìn nhau cười khổ. Trên mặt Diệp Thiên Tung rốt cục hiện ra nụ cười, lập tức nghiêm túc đi quanh cửa hàng một vòng. Nàng giống như cẩn thận xem qua những binh khí trong cửa hàng một lần, đột nhiên đi đến bên cạnh một cái giá, cầm lên một đôi móc đoản cốt tỷ bà, binh khí này có vẻ đặc sắc nhất trong cửa hàng. Sau đó, nàng tùy ý quơ lấy hắc thiết trụ kia, thò ơ nói: “Liền lấy hai thứ này đi, thoạt nhìn đặc biệt một chút.” Lúc này, ông chủ kia tựa như rút ruột, đau lòng không thôi nói: “Ai u, tiểu tử tông của ta, ánh mắt của người thật đúng là độc! Thiết trụ kia không coi vào đâu, nhưng móc đoản cốt tỷ bà này là bảo bối chỉ thấp hơn Tỏa Hồn. Ai, gặp hạn! Gặp hạn!” Diệp Thiên Tung không nói gì, chính là đem tiền đưa cho ông chủ, nhưng trong lòng cũng thầm nói: hừ, người mất đi không chỉ là móc đoản cốt tỷ bà này, quan trọng nhất chính là thiết trụ a! Nhìn thấy Diệp Thiên Tung mua được binh khí mình yêu thích, ba người kia tự nhiên cũng cao hứng không thôi. Ba người đang bước ra khỏi cửa hàng binh khí, chuẩn bị rời đi thì một đạo thanh âm hơi có vẻ ngang ngược truyền tới. “Đi, đây không phải Thiên Ngao ca ca sao? Làm sao người lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tung Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 13: Chớ chọc đến ta!

Diệp Thiên Tung theo hướng thanh âm truyền đến nhìn lại. Không khoa trương nói nhóm người trước mắt này thật đúng là làm cho người ta hai mắt tỏa sáng, hoàn toàn chính là một tổ hợp tuần nam mỹ nữ. Bốn người cùng tới, hai nam hai nữ. Vừa mới mở miệng nói chuyện là một thiếu nữ chừng mười lăm mười sáu tuổi. Thiếu nữ mặt tựa hoa đào, một đôi mắt hạnh, làn da trắng nõn, không coi là cực đẹp, nhưng cũng là một thiếu nữ động lòng người. Mà thiếu nữ đứng bên cạnh nàng còn muốn đẹp hơn vài phần, mặt mày như vẽ, làm rung động lòng người, một thần khí chất suy nhược cực kỳ làm người triu mến. Nhưng chân chính hấp dẫn ánh mắt Diệp Thiên Tung là hai nam tử đứng phía sau hai thiếu nữ này. Cũng không phải nói nàng giống như nữ tử bình thường, tuân theo đạo lý lực hút khác phái. Chính là trên người bọn họ, Diệp Thiên Tung cảm thấy thực lực cấp bậc Kiếm Thánh, mà bọn họ cũng bất quá giống như Tề Thiên Ngao, vừa mới mười tám mười chín tuổi mà thôi. Tề Thiên Ngao trong giới kiếm tu, đã có thể nói là tuyệt thế thiên tài! Mười tám mười chín tuổi đạt tới trình độ Kiếm Thánh cấp bốn, mà hai người này cư nhiên cũng là hai Kiếm Thánh cấp một. Diệp Thiên Tung không khỏi hoài nghi, Kiếm Thánh khi nào thì trở thành rau cải trắng, đi đâu cũng có thể thấy!? Đương nhiên, Diệp Thiên Tung đã hoàn toàn quên mất trình độ biến thái của mình. Dĩ nhiên, diện mạo hai nam tử này rất không tầm thường. Đứng phía sau thiếu nữ có đôi mắt hạnh là nam tử có một đôi mắt hoa đào mỉm cười, làm cho người ta có một loại cảm giác tắm gió xuân, không có nửa phần lỗ mãng, bốn chữ ôn nhuận như ngọc đặt ở trên người hẳn không thể tốt hơn. Mà nam tử bên cạnh hẳn cùng hẳn hoàn toàn tương phản, ngũ quan của hắn từng cái tựa hồ cũng không có gì đặc sắc, nhưng tổ hợp lại cùng một chỗ đã hình thành một loại phong tình độc đáo thuộc về nam nhân, gọi cảm mà anh tuấn. Còn có một điểm giống nhau chính là: bốn người này đều mặc y phục đẹp đẽ, dung mạo bất phàm, vừa nhìn liền biết chính là đệ tử đại tông môn. “Thiên Ngao ca ca, ngươi lúc nào thì đến Thanh Vân thành, sao không báo cho Thần Nhi một tiếng?” Thiếu nữ mặt hạnh lại một lần nữa hỏi. Đồng thời, thiếu nữ suy nhược bên cạnh nàng cũng ôn nhu yếu ớt nhìn Tề Thiên Ngao, trong mắt có tình ý khó che giấu được. “Thiên Ngao ca ca!” Nữ tử suy nhược ôn nhu nói: “Nguyên lai là Diệp Thần muội muội cùng Âu Dương muội muội a.” Tề Thiên Ngao có chút có lệ bất chuyện, liền nhìn về phía hai nam tử, lần này, trong mắt Tề Thiên Ngao cũng thật mang theo vài phần nhiệt tình. “Diêm, Nhai, đã lâu không gặp, thật không nghĩ tới sẽ gặp các ngươi ở đây.” “Đúng vậy a, ngươi tiểu tử này thật là một quái vật! Ta tu luyện lâu như vậy vẫn nhìn không thấu tu vi của ngươi, ngươi vẫn đang ở trên ta, xem ra ta chỉ có thể làm lão nhị vạn năm rồi!” Âu Dương Thiên Nhai cũng chính là nam tử khêu gọi kia cao giọng nói. “Đúng vậy, chúng ta sao có thể so với thiên tài tông môn Tề Thiên Ngao.” Bắc Thần Diêm tao nhã nói. Nhưng ngay khi nói những lời này thì hắn và Âu Dương Thiên Nhai đều phát hiện ra người huynh đệ này của bọn họ, vốn bất kỳ nữ tử nào cũng không để vào mắt, thế nhưng từ khi chạm mặt bọn họ, ánh mắt vẫn đặt trên người thiếu nữ bên cạnh. Việc này không khỏi làm hai người họ hiểu kỳ. Hai người thế nên mới thật sự nhìn lại. Đó là một thiếu nữ cực kỳ thanh tú, một làn da như tuyết, tóc dài như nước, cả người liền như một đóa tuyết liền nở rộ trên đỉnh núi, lãnh diễm xuất trần. Trên người nàng có loại khí chất xinh đẹp mỹ nhân, làm cho người ta không thể dời đi tầm mắt. Không thể không nói, Diệp Thiên Tung đối với nam nhân mà nói có lực hấp dẫn trí mạng, nhưng đối với nữ nhân có thể không phải như vậy. Diệp Thiên Tung rõ ràng cảm giác được dịch ý của Diệp Thần cùng Âu Dương Tuyết đối với nàng. Chẳng qua là một người về mặt khó chịu, một người thì bất động thanh sắc. Nhưng Diệp Thiên Tung biết chớ không sửa mới chính thức là chớ cần người. “Thiên Ngao, mấy người này là ai? Không giới thiệu một chút sao?” “Àch, hai vị này là bằng hữu của ta, Bạch Ngân cùng Phi Dạ. Về phần nàng, là biểu muội của ta, Tề Thiên Tung.” Vô bực này trước khi xuất cốc mọi người đã nghĩ ra. Tề gia gia tộc khổng lồ, trừ trực hệ huyết mạch, chi thứ vô số kể, cho nên, biểu muội là thân phận tốt nhất không khiến cho người khác hoài nghi. Quả nhiên, bốn người kia nghe xong, Bắc Thần Diêm cười nói: “Ta vẫn cảm thấy Tiểu Tuyết nhà ta đã đẹp rồi, không nghĩ tới biểu muội này của ngươi càng đẹp hơn vài phần. Còn có Bạch huynh cùng Dạ huynh thật sự là phong thái hơn người. Nhưng ta ở trên người nhị vị không cảm giác kiếm khí dao động, chẳng lẽ nhị vị không tu kiếm sao?” Kỳ thật lời này của Bắc Thần Diêm không có nửa phần vị tứ khinh thường, thân là thiên tài gia tộc, hẳn tự giác liền loại trừ khả năng hai nam tử trước mắt thực lực không kém mình bao nhiêu. “Uy, lão Diêm, ngươi hỏi vấn đề này thực mất hứng, như thế nào há mồm ngâm miệng đều là tu luyện, người ta cũng có thể là Vô Tu Giả a!” Âu Dương Thiên Nhai có chút hào sảng nói. Bạch Ngân cùng Phi Dạ không khỏi nhìn nhau cười, bọn họ biết hai người kia hiểu lầm, nhưng bọn họ cũng không ngại hiểu lầm. Sống cuộc sống dị thú đã ngàn năm rất nhàm chán, bọn họ thích nhất là thưởng thức biểu tình kinh ngạc của mọi người. Cho nên, về mặt Bạch Ngân lập tức nghiêm nghị: “Thật sự chúng ta là Vô Tu Giả. Tới đây chính là muốn mua hai món binh khí.” Từ trước tới giờ, Âu Dương Tuyết cảm thấy nàng luôn luôn là tiêu điểm của mọi người. Nhưng hiện tại, tựa hồ ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Diệp Thiên Tung. Tề Thiên Ngao, hai tuyệt sắc nam tử kia, thậm chí ca ca của nàng Âu Dương Thiên Nhai đều giống nhau. Nàng không khỏi buồn bực vạn phần. Diệp Thần cũng giống như thế. “Thiên Ngao ca ca, chúng ta thật khó khăn mới gặp được nhau, ngươi nhất định phải cùng chúng ta hảo hảo tụ họp!” Diệp Thần có vài phần lam nùng nói. Ánh mắt mang chút khiêu khích nhìn về phía Diệp Thiên Tung. “Nhưng là, ta muốn cùng Thiên Tung. . . .” Tề Thiên Ngao còn chưa nói xong đã bị Phi Dạ cắt ngang. “Ngươi hãy theo bọn họ đi dạo đi, chúng ta cùng Tiểu Diệp là được rồi.” Nói xong, còn thân mật vỗ vỗ bả vai Tề Thiên Ngao. Nghe Phi Dạ nói như thế, Tề Thiên Ngao lập tức cảm giác nguy cơ xuất hiện, mình đương nhiên không thể để cho ba người bọn họ ở chung một chỗ. Hắn lập tức nói: “Không được, chúng ta cùng nhau!” Lời nói cực kỳ trẻ con này làm cho bốn người trước mắt lập tức ngây ngốc, đây là Tề Thiên Ngao chẳng thèm ngó tới nữ nhân mà bọn họ biết sao?! Nhất là Âu Dương Tuyết, nhìn Tề Thiên Ngao cùng hai tuyệt sắc nam tử kia ân cần, không che giấu được ánh mắt không cam lòng cùng ghen tị. Hết thấy những điều này vẫn bị Diệp Thiên Tung lặng im thu vào trong mắt. “Thiên Ngao ca ca, các ngươi là quan hệ gì nha?” Diệp Thần nhanh nhẹn miệng nhin không được hỏi. Tề Thiên Ngao chú ý tới, Bắc Thần Diêm cùng Âu Dương Thiên Nhai cũng là khẩn trương chờ đáp án, không khỏi kinh hãi. Hắn nhìn không được trong lòng cười khổ, xem ra sau này đối thủ của mình sẽ càng ngày càng nhiều. Lúc này, không đợi Tề Thiên Ngao trả lời, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Ta là biểu muội của hắn, chính là biểu muội của hắn.” “Ngươi thật sự là biểu muội của Thiên Ngao ca ca, Tề gia lại còn có phế nhân vô tu, cũng thật là kỳ quái!” Âu Dương Tuyết nói xong lời này, lại ra vẻ nói sai che miệng lại, nhu nhược nói: “Ai nha, ngưng ngưng, ta nói sai, không nên chạm đến vết thương của người khác. Thực xin lỗi!” Trước tất người một cái, sau lại nói xin lỗi, thật sự là hảo thủ đoạn! Mắt thấy Tề Thiên Ngao, Bạch Ngân cùng Phi Dạ đều nổi giận, Âu Dương Thiên Nhai vội vàng nói: “Ngưng ngưng, Tiểu Tuyết nói chuyện không đúng mực, Tề muội đừng để trong lòng.” Bản thân Âu Dương Thiên Nhai đối với Diệp Thiên Tung rất có hảo cảm, cho nên xin lỗi cũng rất chân thành, đáng tiếc, hắn gặp phải chính là khối thiết bản Diệp Thiên Tung! Chỉ thấy Diệp Thiên Tung không biết dùng thân pháp gì, trong chớp mắt vòng đến bên người Âu Dương Tuyết, mọi người nhìn lại thì nàng đã trở về chỗ cũ rồi, như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Người không phạm ta, ta không phạm người, ngươi nếu đem ghen tị chôn ở trong lòng, ta có thể không động tới ngươi, nhưng ngươi đã chọc đến ta, sẽ phải trả giá thật nhiều!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tung Xinh Đẹp* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 14: Tài năng sơ hiện

Đám người Âu Dương Thiên Nhai nghe xong lời này, theo phản xạ nhìn về hướng Âu Dương Tuyết. Chỉ thấy Âu Dương Tuyết giống như một bức tượng, không hề nhúc nhích. Chỉ có đôi mắt hướng Âu Dương Thiên Nhai xin giúp đỡ, nhưng chuyển hướng nhìn Diệp Thiên Tùng lại là tràn đầy oán độc. “Này. Tề muội, Tiểu Tuyết bị làm sao vậy?” Âu Dương Thiên Nhai vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ hỏi. Theo thân pháp vừa rồi của Diệp Thiên Tùng, hẳn và Bắc Thần Diêm cũng biết là biểu muội của Tề Thiên Ngao không hề đơn giản. Bọn họ tự hỏi vừa rồi, chính mình cũng không có khả năng thoát thân, huống chi là một Kiếm Sĩ mới như Âu Dương Tuyết. Diệp Thiên Tùng chính là mặt không chút thay đổi nói: “Không có gì, chỉ là chút giáo huấn nho nhỏ mà thôi. Một canh giờ sau, nàng có thể cử động.” Kỳ thật, Diệp Thiên Tùng phát hiện trên đại lục này, kỹ năng của Vô Tu Giả cực kỳ khuyết thiếu. Chẳng qua chỉ dựa vào sức mạnh và tốc độ để đánh ngã kẻ địch, mà mình lúc làm sát thủ đã học qua thủ pháp điểm huyết giết người, thủ thuật phân cân thác cốt (như kiểu rút gân, bẻ xương ấy), thuật thôi miên, không thể nghi ngờ gì có thể tung hoành ngang dọc trong giới võ tu. Điểm huyết định thân là phương pháp điểm huyết cơ bản nhất, nhưng xem ra trong mắt người khác liền không khác gì đâm rỗng hang hổ. “Trời ạ, người làm như thế nào vậy?! Thật khó tin, thật lợi hại!” Diệp Thần cá tính cời mớ, không che dấu chút tình cảm kính nể nào của mình, ngay cả cảm giác ghen tị lúc đầu cũng vơi đi không ít. Lúc này, Diệp Thần lặng lẽ tiến đến bên người Diệp Thiên Tùng, cực kỳ nhỏ giọng nói: “Ta vốn chán ghét Âu Dương Tuyết, mặt ngoài một kiêu, sau lưng một kiêu. Tuy rằng, người cùng một chỗ với Thiên Ngao ca ca của ta, nhưng tính cách này của người, ta thích!” Nói xong còn nháy nháy mắt với Diệp Thiên Tùng. Thật là một cô nương thẳng thắn cời mớ! Diệp Thiên Tùng luôn luôn chán ghét người xa lạ, nhưng đối với Diệp Thần cũng sinh ra hai phần thích, cho nên, không chút nào keo kiệt hướng Diệp Thần gật đầu cười. Thoảng chốc, như bách hoa nở rộ, băng tuyết tan rã, làm cho người ta hoa mắt thần mê. Âu Dương Thiên Nhai chợt dừng lại lời muốn nói, qua hơn nửa ngày mới kịp phản ứng. Hơi có vẻ mất tự nhiên nói: “Tề muội, người cũng không cần chấp nhặt với Tiểu Tuyết, bỏ qua cho nàng đi, coi như Âu Dương Thiên Nhai ta thiếu người một ân tình, ngày sau người có cần, Âu Dương Thiên Nhai ta nhất định không từ chối, nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng sẽ không ngại!” Nghe xong lời này, Tề Thiên Ngao cùng Bắc Thần Diêm trong lòng nhìn không được hô to: Đê tiện! Tiểu tử này rõ ràng lấy việc công làm việc tư, lợi dụng muội muội của mình để tán gái! Hiện nhiên không chỉ một người nghe ra hàm ý trong lời nói này, chỉ nghe Phi Dạ ôn hòa nói: “Với tính cách này của muội muội người, Thiên Nhai huynh sẽ phải rất nhiều lần nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng a!” Diệp Thiên Tùng tuy rằng thiên phú dị bẩm, nhưng đối với tình cảm nhân thức rất chậm chạp. Nàng đã sớm nhìn ra thân phận mấy người này, hẳn là tiểu thư công tử của tứ đại gia tộc Thánh Thiên: Bắc Thần gia, Diệp gia cùng Âu Dương gia. Khi chính mình còn chưa có phe cánh, nàng sẽ tận lực tránh xung đột với bọn họ. Huống hồ, so với nhận được sự hứa hẹn của một trục hệ huyết mạch Âu Dương gia, Âu Dương Tuyết liền có vẻ không quan trọng bằng. “Được!” Diệp Thiên Tùng gọn gàng trả lời. Vừa dứt lời, nàng liền như gió mát lướt nhẹ qua người Âu Dương Tuyết. Ai ngờ đột nhiên có dị biến, Âu Dương Tuyết sau khi cử động được, thân ảnh lập tức lui về phía sau, la lớn: “Tật Tuyết, đi!” Sau một tiếng này, trên không trung xuất hiện một thanh băng kiếm màu trắng, dài chừng hai thước, trên chuôi kiếm là ngôi sao sáu cánh như hoa tuyết, rõ ràng do thủy nguyên tố ngưng kết thành. Âu Dương Tuyết cư nhiên gọi ra kiếm khí muốn đánh lên! Âu Dương Thiên Nhai cùng Bắc Thần Diêm cảm thấy kinh hãi. Tuy rằng, Diệp Thiên Tùng là võ giả, nhưng nàng dù sao tuổi còn quá nhỏ. Hai người không chút do dự, vội vàng muốn gọi ra kiếm khí để cứu viện. Nhưng bọn họ không nhìn thấy, ba người Tề Thiên Ngao từ khi Âu Dương Tuyết bắt đầu xuất ra kiếm khí, vẫn dùng một loại thái độ vô cùng cười nhạo nhìn nàng. Đối mặt nghênh diện với Tật Tuyết, Diệp Thiên Tùng động cũng chưa động, chẳng qua là nhẹ nhàng giơ tay lên, dường như cực kỳ thông thả vỗ lên thân kiếm. Kiếm khí kia liền như tăng tốc quay ngược trở lại, bay về phía Âu Dương Tuyết. Tình huống này làm cho Âu Dương Thiên Nhai và Bắc Thần Diêm khó lòng phòng bị, còn chưa kịp cứu viện, Tật Tuyết kia ngay lập tức vòng một vòng quanh cổ Âu Dương Tuyết, “Bành” một tiếng rồi đâm xuống đất. Âu Dương Tuyết như bị mất hồn, sợ tới mức ngã ngổ trên mặt đất. Tật Tuyết vòng quanh cổ một vòng, đem mái tóc dài đến hông của nàng trong nháy mắt biến thành tóc ngắn. Nhưng Âu Dương Tuyết thích đẹp như mạng đã không còn thời gian để ý tới tóc của nàng. Vừa rồi, nàng sâu sắc cảm nhận được một loại sát khí sâu tận xương tủy, nàng rõ ràng cảm giác được một loại tư vị lạnh như băng xẹt qua cổ mình. Giờ phút này, nàng đối với tiểu cô nương trước mắt không còn nửa phần ghen tị, chỉ còn sợ hãi. Đối mặt với loại tình huống này, Âu Dương Thiên Nhai cũng không tức giận, hẳn biết tất cả đều là trách muội muội của hắn gieo gió gặt bão. Từ nhỏ hắn đối với muội muội cùng cha khác mẹ này cũng không có hảo cảm, giống như suy nghĩ của Tề Thiên Ngao cùng Bắc Thần Diêm, vừa rồi cầu tình chỉ là vì khiến cho Diệp Thiên Tùng chú ý mà thôi. Hắn chẳng qua thấy rất kỳ quái, một tiểu cô nương chừng mười tuổi sao có thể thay đổi phương hướng của kiếm khí tự thân Tiểu Tuyết ngưng kết. Bắc Thần Diêm lúc này trong lòng cũng nghi hoặc không thôi. Nhưng bọn họ đều nghĩ tất cả đều vì Diệp Thiên Tùng là một Vô Tu kì tài. Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới nàng là một Kiếm Tu Giả. “Được rồi, Tề muội, Tiểu Tuyết, tất cả mọi người đều là bằng hữu, bởi vì cái gọi là không đánh thì không quen biết, hôm nay mọi người coi như so tài một trận, không cần so đo nữa! Đứng rồi, Thanh Vân thành mấy ngày gần đây khá nóng nực, phụ thân của Tiểu Thần, Diệp thành chủ tựa hồ muốn đầu giá một vật gì đó, mọi người có muốn đi xem một chút không!” Bắc Thần Diêm ôn nhu như gió xuân nói. Diệp Thiên Tùng là người thông minh, hiện tại rõ ràng thấy mình đã chiếm thế thượng phong, còn cắt tóc Âu Dương Tuyết, làm cho nàng mất mặt. Mà bây giờ Bắc Thần Diêm đã có ý không bàn đến chuyện này nữa, lập tức nói sang vấn đề khác, hiện nhiên thấy được hắn có ý muốn che chở nàng. Diệp Thiên Tùng cũng là kẻ biết thời thế, lập tức nói: “Được, Thiên Ngao đại ca, chúng ta cũng đi nhìn xem!” “Hào, hào, nhà của ta sẽ nóng nực lắm đây! Thiên Tùng muội tử, các người đến nhà của ta ở đi, hai ngày sau mới là ngày bán đầu giá. Ta nói cho các người biết, đây chính là đồ tốt ngàn năm khó có được, nếu không phải sợ có người đến đoạt đi, cha sẽ không lấy ra bán đầu giá đâu!” Diệp Thần có chút tiếc hận nói. Đúng vậy, mang ngọc mắc tội. Diệp gia tuy là một trong tứ đại gia tộc Thánh Thiên, nhưng là gia tộc nhỏ nhất. Thay vì để cho những gia tộc khác, thậm chí là Thánh môn dòm ngó, chẳng bằng đường đường chính chính để cho họ tranh đoạt đi. Nghĩ như vậy, Diệp Thiên Tùng trong mắt lóe lên một đạo tinh quang. Nàng đột nhiên thân mật kéo tay Diệp Thần nói: “Đi! Đến nhà của người!” Bộ dáng không chút nào làm bộ một lần nữa giành được sự tán thưởng của Diệp Thần. Mấy người vô cùng cao hứng khởi hành. Đi theo phía sau cùng ngược lại không phải Âu Dương Tuyết nhắm mắt theo đuôi mà là Tề Thiên Ngao. Người này còn đang đắm chìm trong một tiếng “Thiên Ngao đại ca” của Diệp Thiên Tùng không thể tự thoát ra được. Diệp Thiên Tùng nghe Diệp Thần ở bên cạnh thao thao bất tuyệt, bên miệng ngưng tụ một chút ý cười: bảo vật, ta tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tùng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Diệp Thanh Vân

Hai ngày sau đó, buổi đầu giá đúng hạn cử hành. Diệp Thiên Túng đi vào phòng đầu giá Thanh Vân lại một lần nữa cảm nhận được phong độ của kẻ có tiền. Hai ngày trước mới tới nhà Diệp Thần nàng đã cảm thán một lần, mà hôm nay nhìn thấy bãi sân hình tròn, có khả năng chứa đến vạn chiếc ghế ngồi, còn có phòng ốc xa hoa cùng vật trang sức vô giá. Diệp Thiên Túng không thể không đại thán một tiếng: phá sản! Bởi vì quan hệ với Diệp Thần, đám người Diệp Thiên Túng cũng hãnh tiến (được thăng quan tiến chức), được hưởng dụng gian phòng đặc biệt giành cho hội viên. Mọi người đang muốn tiến vào phòng thì Diệp Thiên Túng đột nhiên cảm giác được một cỗ uy áp cực kỳ cường đại đập vào mặt. Hiên nhiên, trừ bỏ Bạch Ngân cùng Phi Dạ không hề bị áp lực từ bên ngoài, những người khác cũng cảm nhận được. Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người trung niên cực kỳ tuấn lãng anh tuấn đi tới, người trung niên này nhìn qua cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, dáng người khôi ngô, thành thực chứng thực. Trên người tản ra một loại quý khí độc hữu. Hào cho một phong độ nam tử. “Cha!” Sau khi Diệp Thần nhìn thấy người trung niên này, nóng lòng bỏ nhào tới. Nguyên lai người tới đúng là đại danh鼎鼎 Thanh Vân thành chủ, Diệp Thanh Vân. “Diệp thúc thúc hảo!” Tề Thiên Ngao, Bắc Thần Diêm, Âu Dương Thiên Nhai, Âu Dương Tuyết cơ hồ là đồng thời nói. Có lẽ ngày hôm qua bị Diệp Thiên Túng hù sợ, hôm nay Âu Dương Tuyết tựa hồ biết điều rất nhiều, tựa như một tiểu muội nhà bên làm người yêu mến. “Ha ha ha, tốt tốt! Hôm nay người đến thật sự đầy đủ. Không nghĩ tới tiểu tử của Tề gia, Âu Dương gia cùng Bắc Thần gia cũng tới!” Diệp Thanh Vân sau khi nói xong lời này, không tự giác đem ánh mắt chuyển hướng ba người Diệp Thiên Túng. Khi tiếp xúc với thân ảnh Diệp Thiên Túng, đồng tử lập tức co rút lại, ngay người đứng ở đó, trong miệng lầm bầm nói: “Tiêm Tuyết. . . .” Người khác nghe được câu này không hiểu được ý tứ của nó, nhưng Tề Thiên Ngao cùng đám người Diệp Thiên Túng dĩ nhiên hiểu. Tề Thiên Ngao thấy vậy vội vàng nói: “Diệp thúc thúc, giới thiệu với ngài, vị này là biểu muội của ta, Tề Thiên Túng. Kìa là hai vị bằng hữu của ta, Bạch Ngân cùng Phi Dạ.” “Diệp thành chủ hảo.” Diệp Thiên Túng tận lực bình tĩnh nói. Nhưng nghe được thanh âm của nàng, Diệp Thanh Vân càng thêm giật mình, hai mắt cũng dần dần trở nên mơ màng. Vị thành chủ đại nhân vĩ đại này đột nhiên mất hết nhào tới, cực kỳ khoa trương đem Diệp Thiên Túng ôm vào trong ngực, nói: “Tiêm Tuyết, Tiêm Tuyết, nhị ca có thể gặp được người rồi!” Tất cả mọi người đều bị động tác của Diệp Thanh Vân hù rồi, ngay cả Bạch Ngân và Phi Dạ đứng gần Diệp Thiên Túng nhất cũng đều trợn mắt há mồm ngu ngốc tại chỗ. “Ta gọi là Tề Thiên Túng, là biểu muội của Thiên Ngao đại ca, cháu gái của Tề Thiên Minh.” Diệp Thiên Túng xem mọi người đã mất đi năng lực nói, chỉ phải không thể nề hà giải thích lại. “Người tên là Tề Thiên Túng, là cháu gái của Thiên Minh đại ca! Ai, Thiên Minh đại ca chính là có vận khí tốt hơn ta, có một cháu gái giống nàng như vậy.” Sau khi nhận rõ sự thật, Diệp Thanh Vân đột nhiên suy sụp thật nhiều. “Ta. . . . cùng vị cố nhân của ngài dung mạo giống nhau sao?” Diệp Thiên Túng hơi hơi nghi hoặc, chính mình rõ ràng đã ăn dịch dung đan. “Không phải dung mạo, là cảm giác, ta vừa mới nghĩ nàng đã trở lại, thực xin lỗi!” Diệp Thanh Vân không biết tại sao đối mặt với tiểu oa nhi mười tuổi trước mắt này, không nhận được cảm giác nội tâm dâng trào. Hắn không khỏi có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ mình yêu thích trẻ con? “Cha! Người thật là, còn là thành chủ đầu rồi, cứ nhiên đùa giỡn bằng hữu của ta! Già không xấu hổ!” Diệp Thần sau khi kịp phản ứng, đầu tiên là nói giỡn. Vốn định giảm bớt lúng túng cho mọi người, không nghĩ tới vị thành chủ luôn luôn khí độ nhanh nhẹn này cứ nhiên đỏ mặt. Đang lúc mọi người kinh ngạc lần hai, Diệp Thanh Vân tuân theo tinh thần heo chết không sợ nước sôi nói: “Cái kia. . . . Nếu ngươi là cháu gái của Thiên Minh lão ca, dứt khoát nhận ta làm cha nuôi đi, thế nào? Ta chỉ có mình nữ nhi Diệp Thần, ngươi xem, làm nữ nhi của ta cũng khá tốt, có thể. . . .” Mọi người nghe thế, không khỏi đầu đầy hắc tuyến, người này làm sao có thể mèo khen mèo dài đuôi vậy chứ. Bất quá, Tề Thiên Ngao, Bạch Ngân, Phi Dạ thậm chí Bắc Thần Diêm cùng Âu Dương Thiên Nhai đều thờ phào nhẹ nhõm, ngay vừa rồi bọn họ còn tưởng rằng Diệp Thanh Vân có ý gì với Diệp Thiên Túng! Quả thật có ý, chẳng qua ý này không phải là ý kia. Diệp Thần cơ hồ đã muốn mà không thể nhận. Nàng cho tới bây giờ đều lấy cha của mình về vang, hôm nay nàng đột nhiên có cảm giác nếu xuất môn không bao giờ nói mình là nữ nhi của Diệp Thanh Vân nữa! “Cha, đừng nói nữa!” Diệp Thần rốt cục mở miệng cắt ngang, cứu lấy lỗi tai Diệp Thiên Túng. “Thiên Túng muội tử, ta cũng không ép ngươi, ta cũng thích ngươi, cũng nguyện ý làm tỷ tỷ của ngươi, tuy rằng người cha này không được tốt lắm, nhưng ngươi đáp ứng hẳn đi!” Về mặt Diệp Thần chân thành nói. Diệp Thiên Túng nhìn Diệp Thần nhiệt tình như lửa cùng ánh mắt chờ mong của Diệp Thanh Vân. Nàng biết Diệp Thanh Vân có hảo cảm với nàng có lẽ là bởi vì mẫu thân, nhưng một loại cảm giác tên là hạnh phúc gì đó vẫn không thể đè nén xẹt qua trái tim. “Tỷ tỷ, cha nuôi!” “Hảo muội tử!” “Hảo khuê nữ!” Khác với Diệp Thiên Túng bình tĩnh, Diệp Thanh Vân quả thực có thể nói là khua chân múa tay vui sướng. Hắn trực tiếp nghênh đón mọi người vào gian phòng tốt nhất. Còn không khách khí chút nào cùng Diệp Thần, hai người một phải một trái chiếm cứ hai vị trí có lợi nhất bên cạnh Diệp Thiên Túng. Trực tiếp khiến đám người Tề Thiên Ngao buồn bực không thôi, đành phải ngồi ở vị trí phía sau Diệp Thiên Túng. “Cha nuôi, bảo bối kia rốt cục là cái gì vậy?” Diệp Thiên Túng vừa ngồi xuống liền khẩn trương hỏi. “Nga, là băng tuyết chi lệ! Ai, ” Diệp Thanh Vân đột nhiên vỗ đầu ảo não vạn phần nói, “Nếu sớm biết hôm nay nhận ngươi làm con gái nuôi, ta sẽ không đem băng tuyết chi lệ ra đầu giá! Ngươi hiện tại hẳn là còn chưa bắt đầu tu kiếm, dùng băng tuyết chi lệ hộ thân thật vừa vặn! Thật sự là đáng tiếc, một lễ ra mắt khó gặp được như vậy!” Diệp Thanh Vân oán giận liên tục, lại nghe được mọi người kinh ngạc vạn phần. Nhưng người khác kinh ngạc là vì bảo vật kia là tiên phẩm băng tuyết chi lệ, chỉ có Tề Thiên Ngao kinh ngạc vì Diệp Thanh Vân một thân thân Kiếm Tông cấp cao, cứ nhiên nhìn không ra cấp bậc kiếm tu của Diệp Thiên Túng! Hắn không khỏi ở trong lòng thầm than: mình thích phải quái vật gì a! Kỳ thật, Tề Thiên Ngao nghĩ không sai, nếu chỉ có Đoạn Hồn tiên từ quang nguyên tố luyện thành, có lẽ Diệp Thanh Vân sẽ cảm giác được cấp bậc của Diệp Thiên Túng. Nhưng đừng quên Diệp Thiên Túng là song nguyên thể, trong cơ thể nàng còn có nguyên tố hắc ám ngưng tụ thành Chư Thần lực cùng sự trợ giúp của nguyên tố hắc ám nồng độ cao trong huyết phách, đã đi vào cấp bậc Kiếm Tôn cấp một, không phải một Kiếm Tông có thể nhìn thấu. “Băng tuyết chi lệ là cái gì?” Nhìn đến biểu tình kinh ngạc của mọi người, Diệp Thiên Túng không khỏi hỏi. “Người thậm chí ngay cả băng tuyết chi lệ là cái gì cũng không biết?” Diệp Thần ngạc nhiên giải thích nói: “Băng tuyết chi lệ, là kỳ bảo trong thiên địa ngưng kết lại. Trong vùng địa cực băng tuyết bao trùm, không ngừng hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, đồng thời, còn hấp thu mùi hương của Tuyết Liên ngàn năm, hình thành một loại bảo thạch kỳ lạ. Bởi vì nó hình dạng như giọt nước mắt, lại từ băng tuyết hóa thành nên gọi là băng tuyết chi lệ. Công năng lớn nhất của nó chính là công kích kiếm khí thuộc loại hỏa tính, cũng chính là ‘hỏa khí miễn dịch’. Diệp Thần nói với Diệp Thanh Vân: “Cha, ngươi cũng đừng ảo não, ngài đã quên chúng ta tại sao muốn bán băng tuyết chi lệ sao? Chúng ta có được băng tuyết chi lệ liền bị những người trong Thánh môn để ý, cùng với bị đoạt, không bằng bán đầu giá, ngài nếu quả thật tặng nó cho muội tử, không phải làm cho muội tử gặp nạn sao? Làm sao vừa gặp được muội tử, ngươi liền hồ đồ như vậy?” “Đúng đúng đúng! Là ta không suy nghĩ tốt!” Diệp Thanh Vân đối với Diệp Thiên Túng lấy lòng cười nói: “Hảo khuê nữ, cha nuôi bảo đảm sẽ chuẩn bị tốt lễ gặp mặt cho ngươi! Lúc này, Diệp Thiên Túng lơ đãng hỏi: “Thánh môn rất muốn băng tuyết chi lệ này sao?” Không có người chú ý tới khi Diệp Thiên Túng nói lời này, trong mắt chợt lóe lên huyết tính. “Đừng a!” Diệp Thanh Vân nói. Diệp Thiên Túng nghe xong lơ đãng quay đầu, cho Bạch Ngân một ánh mắt, Bạch Ngân lập tức ngẫm hiểu. Giờ phút này, khoe miệng Diệp Thiên Túng gọi lên một nụ cười lạnh, muốn cùng ta giật đồ, ta liền cho ngươi huyết bản vô quy!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 16: Gài bẫy người không thương lượng!

Từ khi buổi đấu giá bắt đầu, Diệp Thiên Túng cũng bỏ toàn bộ tâm tư vào đó. Đôi mắt đảo qua, Diệp Thiên Túng liền phát hiện có mười mấy người tu vi cùng mình không phân cao thấp, thậm chí ngay cả mình cũng nhìn không thấu tu vi của bọn họ, xem ra mấy người kia rất có thể là cao thủ Kiếm Tông hoặc Kiếm Đế. Mà những người này rất có thể là người của Thánh môn ngũ tông. Thánh môn ngũ tông, nhìn như đồng khí liên chi, kì thực nội đấu không ngừng. Nhất là năm năm trước, sau khi Mục tông môn có xu hướng suy tàn, tứ tông còn lại tranh đấu không ngừng. Hôm nay, băng tuyết chi lệ này hiển nhiên lại là bảo vật Thánh môn ngũ tông muốn tranh đoạt. “Tần Lệ huynh, không nghĩ tới Tần tông chủ sẽ phái ngài tới, xem ra Tần gia các người nhất định muốn có được!” Nói chuyện là một nữ phụ trung niên, tuy tuổi tác ba mươi nhưng vẫn là sắc nước hương trời, quyến rũ phong tình. Người này chính là trưởng lão Nguyệt thị tông môn Nguyệt Lâm. “Nguyệt Lâm trưởng lão quá mức khiêm tốn rồi, Nguyệt thị tông môn các người phái Nguyệt Lâm trưởng lão tới, cũng là hao hết chú ý với vật này a!” Đôi mắt Tần Lệ lộ ra tia tham lam gắt gao ngó chừng trên đài nói. “Ha ha, ” Nguyệt Lâm nhướn miệng cười, bộ dạng thủy mị thướt tha không thể nghi ngờ, “Đừng nói chúng ta, người xem bên kia hai lão thất phu Tiêu Kiếm cùng Lục Trọng không phải cũng tới sao? Nguyệt Lâm ta bất quá là đến xem náo nhiệt, nhưng nhìn biểu tình của bọn hân giống như không phải ngà!” “Hừ!” Tần Lệ như thế nào lại nghe không ra ý khích bác trong lời nói của Nguyệt Lâm. Nhưng có trách thì trách, Tần gia tuy rằng hiện tại đã đi lên bảo tọa của Thánh môn ngũ tông, nhưng con cháu Tần gia cơ hồ tất cả đều là người tu luyện thuộc tính hỏa. Đại đại tương truyền, tuy rằng cực kỳ cường mãnh bá đạo nhưng có một thiếu sót trí mạng. Đó chính là không thể làm gì với năng lượng thủy tinh thuần. Mà băng tuyết chi lệ vừa đúng là năng lượng thủy tinh thuần nhất. Thử nghĩ nếu có người chiếm được nó, như vậy tương đương với việc Tần gia bị công kích mà không thể làm gì. Đây là một chuyện đáng sợ đến mức nào! Nghĩ như vậy, Tần Lệ nhìn về phía Tiêu Kiếm cùng Lục Trọng, đáy mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn. “Di, cũng không thấy người của Mục gia, năm năm nay, bọn họ tựa hồ suy tàn thật nhiều nha!” Nguyệt Lâm lại giống như lơ đãng nói. “Hừ, Mục thị tông môn có con tiện nhân Mục Tiêm Tuyết kia, bọn họ còn muốn chiếm vị trí thứ nhất của Thánh môn không tha sao?” Tần Lệ hung tợn nói. Lúc này, trên đài một giọng nói ngọt ngào cất ngang hai người, chỉ thấy một mỹ lệ nữ tử mặc quần lụa mỏng màu lam đứng ở trên đài nhẹ nhàng nói: “Các vị khách nhân tôn kính, mọi người hảo! Chư vị cũng biết món bảo vật này trân quý đến cỡ nào, tin tưởng chư vị đều đã chờ rất lâu, Toa Toa cũng không nhiều lời nữa. Hiện tại bắt đầu bán đấu giá.” Thiếu nữ kêu Toa Toa vung tay lên, ba người hầu liền bê đến một cái hương sắt tằm hai thước vuông vắn. Khiến mọi người ngạc nhiên chính là bên trong hương tràn đầy băng cứng, giữa băng cứng lảng lảng một tinh thể kim cương hình dạng giống như giọt nước mắt, kóe lên hào quang màu bạc tron bóng. Nói vậy, đây chính là băng tuyết chi lệ. Từ khi băng tuyết chi lệ vừa xuất hiện, mọi người lập tức cảm thấy một trận băng hàn thấu xương. Nhất là Tần Lệ trực tiếp cảm thấy kiếm khí trong cơ thể mình một trận đình trệ. Trong mắt của hân nhất thời tinh quang đại thịnh, vật này nếu để cho người khác lấy được sẽ nghiêm trọng khó cứu vãn! “Tốt lắm, xem ra uy lực món bảo vật này trong lòng các vị đã rõ, hiện tại bắt đầu ra giá đi! Giá khởi điểm là một vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá một ngàn kim tệ, hiện tại bắt đầu!” Theo thanh âm của Toa Toa, cuộc đấu chính thức bắt đầu. “Một vạn kim tệ!” “Một vạn một ngàn kim tệ!” “Một vạn hai ngàn kim tệ!” Bọn Tần Lệ, Nguyệt Lâm tựa như đã thương lượng tốt, ngay từ đầu cũng không mở miệng hô giá, bọn họ đang đợi chờ cơ hội thích hợp nhất! “Hai vạn kim tệ!” Tiêu Kiếm lần đầu mở miệng hô. “Ba vạn kim tệ!” Lục Trọng cũng theo sát phía sau. Hơi khiêu khích nhìn về hướng Tiêu Kiếm, ngay tại khi tia lửa giữa hai người không ngừng thì Nguyệt Lâm mở miệng: “Bốn vạn kim tệ!” Buổi đấu giá này hiển nhiên không phải là những môn phái nhỏ có thể mở miệng được, cho dù có tiền cũng phải lo lắng mình không có thực lực để so cùng Thánh môn ngũ tông. “Bốn vạn kim tệ lần một, có còn đấu giá hay không?” Toa Toa vui vẻ hỏi. “Năm vạn kim tệ!” Tần Lệ nhìn đến bây giờ cuối cùng mở miệng, hân tin tưởng trên trận rất cuộc không có người có thể cùng hân phân cao thấp. Nhưng đúng lúc này, một thanh âm cao quý lơ lửng cất lên: “Năm vạn một ngàn lượng kim tệ!” Người sở hữu thanh âm này quả thực có thể mê đảo ngàn vạn thiếu nữ, nhưng thiếu chút nữa làm cho Tần Lệ tức điên! Tần Lệ tìm theo tiếng nhìn lại, đó là một bạch y nam tử cao quý như trích tiên. Ngồi cùng hân đều là tiểu thư công tử của tứ đại dòng họ Thánh Thiên, thậm chí ngay cả Diệp Thanh Vân đều cùng bọn họ ngồi cùng một chỗ. Nhưng làm cho Tần Lệ kinh ngạc chính là, hân một thân Kiếm Tông cấp chín cư nhiên nhìn không thấu tu vi của nam tử kia. Hơn nữa không riêng gì hân, hân bên cạnh còn có một nam tử mặc hồng y đẹp như yêu nghiệt cũng đồng dạng làm cho hân nhìn không thấu. Hiển nhiên, chuyện này cũng đưa tới sự chú ý của Nguyệt Lâm, Tiêu Kiếm cùng Lục Trọng. Nguyệt Lâm dù sao cũng là nữ tử nên tỉ mỉ hơn, nàng kinh ngạc phát hiện Diệp Thanh Vân, đường đường thành chủ cư nhiên không ngừng đưa hoa quả cho một nữ oa tầm mười tuổi bên cạnh, lần lượt đưa cả nước trà, loại tình cảm yêu mến này có thể lờ mờ nhìn thấy được. Mà chung quanh tiểu nữ oa còn có tiểu thư công tử của những gia tộc lớn vây quanh, còn có nam tử vừa ra giá, hân rõ ràng là đang nhìn ánh mắt tiểu nữ oa kia để làm việc. Tiểu nữ oa này có thân phận gì? Nguyệt Lâm đã không còn đấu giá nữa, mà là cẩn thận quan sát đối diện. “Sáu vạn kim tệ!” Tần Lệ không cam lòng mở miệng. “Sáu vạn một nghìn kim tệ!” Bạch y nam tử như trước không nhanh không chậm tao nhã nói. Bạch y nam tử này dĩ nhiên là Bạch Ngân. Đừng nói bọn Tần Lệ Nguyệt Lâm kinh ngạc không thôi, ngay cả bọn Âu Dương Thiên Nhai, Bắc Thần Diêm, Diệp Thần cũng là kinh ngạc liên tục, bọn họ không nghĩ tới, hai tuyệt sắc nam tử này cư nhiên là “đại gia”, còn dám công khai cùng Thánh môn ngũ tông tranh đoạt! Thật sự là. thoải mái! Cũng chính là Diệp Thanh Vân đắm chìm trong tình cha mệnh mỏng không có phát hiện, những người khác đều nhìn ra Diệp Thiên Túng, Bạch Ngân, Phi Dạ, ba người này tuyệt không đơn giản! Thì Thiên Ngạo lại buồn bực muốn chết, chính mình theo chân bọn họ mà hiện tại trừ bỏ thân thể của Diệp Thiên Túng, còn lại cơ hồ một mực không biết. Hơn nữa hân từng được chứng kiến sức mạnh cường đại của ba người họ, hân biết sau này nếu mình muốn đứng bên cạnh Diệp Thiên Túng liền phải càng cường đại hơn. Hân âm thầm hạ quyết tâm, lần này về đến gia tộc sẽ đi trước bề quan, nâng cao thực lực! Lúc này, Tần Lệ thật đau mở miệng lần nữa: “Bảy vạn kim tệ! Ta ra bảy vạn kim tệ!” “Bảy vạn một ngàn kim tệ!” Bạch Ngân tựa như là đang không phải tiêu tiền của mình, còn hướng Tần Lệ cười cười mê người. Tần Lệ thiếu chút nữa hộc máu, hân gần như cuồng loạn kêu lên: “Tám vạn kim tệ!” “Chín vạn kim tệ!” Lúc này, Bạch Ngân rốt cục ném ra trái bom nặng cân. Cái này quả thật đem Tần Lệ đập không nhẹ, Tần Lệ lập tức theo phản xạ nói: “Mười vạn kim tệ!” Lời vừa ra khỏi miệng, Tần Lệ liền hối hận, mười vạn kim tệ a! Đây chính là thu nhập suốt hai năm của Tần thị tông môn a! Hân chỉ phải chờ đợi bạch y nam tử lại ra giá. Ai ngờ bạch y nam tử cư nhiên như lão tăng ngồi thiền, mắt xem mũi, mũi xem miệng, không nói thêm bất kỳ lời nào nữa! Tần Lệ chỉ cảm thấy đầu óc nhất thời sung huyết! Ngay cả nụ cười chế nhạo của Nguyệt Lâm cũng không thêm quan tâm. Lúc này, Toa Toa giải quyết dứt khoát, “Thành giao!” Diệp Thiên Túng đem tất cả biểu hiện của Tần Lệ thu vào trong mắt, đáy lòng thầm thoải mái, đồng thời, trong mắt xẹt qua một đạo huyết quang hừ, lão tạp chủng, hiện tại đã không chịu nổi sao, lát nữa thôi ta sẽ làm cho ngươi thoải mái hơn! Tần Lệ cũng đắm chìm từ Tần gia đi trên đường ngoài thành Thanh Vân. Giờ phút này, hân đang vô cùng buồn bực. Tuy nói lần này hân hoàn thành nhiệm vụ gia tộc lấy được băng tuyết chi lệ, nhưng cái giá phải trả thật quá lớn. May mắn bảo bối vẫn thuộc về hân. Tần Lệ lại cẩn thận nhìn hương sắt lớn trước mặt một chút, khỏe miệng cuối cùng nở ra nụ cười âm ngoan, “Hừ, chỉ cần băng tuyết chi lệ ở trong tay người của Tần gia ta, còn có cái gì có thể địch nổi kiếm khí chí dương hòa của Tần gia.” Tần Lệ khoe khoang nói với đám đệ tử Tần gia bên cạnh. “Lão tạp chủng, hòa nguyên kiếm khí của Tần gia người thì nhằm nhè gì!” Một đạo thanh âm phách lối mười phần cất ngang Tần Lệ đang phát ngôn bừa bãi. Tần Lệ nương theo thanh âm nhìn lại, liền phát hiện chính là hai nam tử tuyệt sắc một đỏ một trắng ở phòng đấu giá ban nãy. Nhưng khiến cho hân không tưởng được chính là, người mới vừa rồi mắng to hân lại là một tiểu nữ oa mười tuổi. “Các người là người phương nào? Lại dám can thiệp Tần thị Thánh môn chúng ta, còn dám nhục mạ ta, các người không muốn sống có phải không?” Thanh âm Tần Lệ tàn khốc. Không thể không nói, ba người trước mặt, thoát nhìn vô hại, nhưng có thể lảng lẽ không phát ra hơi thở xuất hiện trước mặt bọn họ, tuyệt đối không đơn giản. Hết lần này tới lần khác, Tần Lệ thân là một Kiếm Tông nhưng lại không nhìn ra thân phận ba người họ, lại càng nhìn không ra tu vi của bọn họ, theo bản năng cảm giác được một loại nguy hiểm đang rình rập. “Không muốn sống? Ha ha ” Diệp Thiên Túng xinh đẹp cười một tiếng, như yêu tinh mê hoặc lòng người, nhưng Tần Lệ bị

nàng để mắt tới chỉ cảm thấy nội tâm từng trận run rẩy, cái loại ánh mắt giống như đang nhìn một vật đã chết khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi. Thiên Túng tựa như còn ngại chưa dọa bọn họ sợ đủ, tiếp tục nói: “Đích xác là không muốn sống, bắt quá là các ngươi không muốn sống!” Diệp Thiên Túng nói xong, thân hình bay lên trời, lớn tiếng quát: “Chư Thần, Đoạn Hồn, hiện!” Theo tiếng quát, một đôi cánh hoa lệ dài đến tám thước xuất hiện ở sau lưng nàng, một thanh xà tiên gắn đầy những chiếc kim bén nhọn làm người ta run sợ xuất hiện trong tay nàng. Theo kiếm khí xuất hiện, Diệp Thiên Túng lơ lửng giữa không trung, khuôn mặt thanh tú lãnh diễm tựa hồ dính vào một tầng huyết sắc xinh đẹp, áo bào trắng noãn không gió tung bay, sát khí từ trong xương tủy như vô biên vô hạn mà tràn ra ngoài. Giờ khắc này, cả người nàng tựa như một huyết sắc thiên sứ hoa lệ đang lơ lửng trên chín tầng trời, huyết tinh, tàn nhẫn, làm cho người ta không nhìn được quỷ bài. “Đoạn Hồn, đi!” Thiên Túng thuận thế chém ra một roi Đoạn Hồn, sinh mệnh một người liền kèm theo đó mà ngã xuống. Đây hết thảy đều chỉ phát sinh trong nháy mắt, căn bản không có một tia thời gian thờ dốt. Sát khí bén nhọn, tiên pháp quỷ dị, cường đại uy áp, trực tiếp khiến mọi người như rớt vào hầm băng. Đoạn Hồn kia linh hoạt tựa như một con rắn độc thị huyết, cuốn lấy thân thể người nào, người đẩy liền trở nên huyết nhục mơ hồ, thậm chí bị xoắn thành một đoàn huyết nhục. Tàn gia đứng trên vị trí cao quá lâu, nhất là những đệ tử Tàn gia trẻ tuổi, đối mặt với máu tanh tàn sát như thế sớm đã mất đi dũng khí phản kháng. Chỉ có thể chờ đợi cái chết vô tình. Tàn Lệ đã không biết nên hít thở như thế nào. Hắn không thể tin vào hai mắt mình. Hắn muốn chạy trốn, nhưng thân thể giống như ngưng lại một đoàn, bị khóa chặt lại, thậm chí muốn nháy mắt một cái cũng không được. Đây là uy áp, tuyệt đối là uy áp của cường giả! Tàn Lệ nhìn về phía hai nam tử tuyệt sắc đang cười lạnh với hắn, hắn cảm nhận được một cỗ tuyệt vọng thật sâu. Giờ phút này, Diệp Thiên Túng như tiến vào một cảnh giới cực kỳ kỳ diệu. Ở sơn cốc Ngọc Ma Lâm, đối tượng để nàng tu luyện luyện tập đều là ma thú. Khi đó, Tru Thần quyết còn thấp, còn không phát huy ra mấy phần lợi hại. Thế nhưng, đây là lần đầu tiên nàng sử dụng kiếm khí tàn sát người khác, nàng rõ ràng cảm thấy, mỗi một sinh mạng ngã xuống thì Đoạn Hồn cùng Chư Thần lại phát ra một loại hưng phấn không thể đè nén, hai luồng khí xoáy tụ trong cơ thể nàng càng không ngừng tăng tốc xoay tròn, nàng vậy mà cảm thấy có một năng lượng cực lớn từ trong cơ thể người bị giết liên tục không ngừng truyền tới bên trong kiếm khí của nàng, lại chuyển hóa thành năng lượng quang nguyên tố cùng hắc ám nguyên tố hút vào trong cơ thể nàng. Đây thật là quá thần kỳ! Diệp Thiên Túng cảm thấy mỗi một lỗ chân lông tựa hồ đồng loạt cùng mở ra, toàn thân cảm thấy vô cùng thoải mái. Lúc này, nàng đột nhiên nhớ lại trong Tru Thần quyết có một câu nói: người tu luyện tu luyện tới một trình độ nhất định, có thể hấp thu được sức mạnh của người khác. Lúc ấy, nàng còn nghi ngờ không thôi, bởi vì Tru Thần quyết cũng không nói phương pháp cụ thể. Hôm nay nàng mới biết, nguyên lai sử dụng kiếm khí là có thể làm được! Không trách được một vị vĩ nhân đã từng nói: thực tế là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý! Vì đạt được sức mạnh càng thêm cường đại, Thiên Túng hạ thủ càng ngày càng bén nhọn. Hơn nữa mỗi người bị nàng giết chết đều không ngoại lệ đều bị Đoạn Hồn tiên xoắn đến huyết nhục mơ hồ, thành một đồng thịt chết. Ngay cả Bạch Ngân cùng Phi Dạ thấy như vậy cũng một hồi run rẩy, càng không cần phải nói tới Tàn Lệ sớm đã bị hù dọa vỡ mắt. Nhìn Diệp Thiên Túng trước mắt như thần chết đi từng bước về phía mình, Tàn Lệ điên cuồng kêu lên: “Ngươi rốt cuộc là người nào? Lại dám cùng Tàn gia đối nghịch?” “Ta là ai?” Thiên Túng ngửa mặt lên trời cười to, “Ngươi không có tư cách biết! Nhưng ta sẽ nói cho ngươi biết, cũng bởi vì ngươi là người của Tàn gia. Cho nên, phải chết!” Một roi Đoạn Hồn, cuối cùng Tàn Lệ cũng biến thành một đồng huyết nhục. Nhìn máu tươi đầy đất, Thiên Túng giống như lại thấy được thảm tuyệt tàn sát Ám Ma Tộc. “Tiểu Diệp Diệp, ngươi không sao chứ?” Phi Dạ có chút lo lắng hỏi. “Tiểu Thiên, bọn họ đáng chết! Ngươi không sai.” Về mặt Bạch Ngân tràn đầy ôn nhu. Thiên Túng nhìn khuôn mặt hai người thân thiết, cười nhạt, trong nháy mắt, huyết sắc tận tủy, như băng tuyết tan rã, đẹp như hoa xuân. “Đưa ngọc, ta mạnh như vậy, sao có thể có chuyện. Tới xem chiến lợi phẩm của chúng ta một chút đi.” Ba người đi tới bên cạnh rương sắt, Bạch Ngân vung tay lên, khóa sắt chắc chắn vỡ nát trong nháy mắt. Băng tuyết chỉ lệ óng ánh trong suốt xuất hiện trước mắt ba người. “Oa, lạnh quá!” Phi Dạ khiên trách nói. Cũng khó trách, Phi Dạ dù sao cũng là đệ tử thuộc tính hỏa, mặc dù cường đại, nhưng thủy chung vẫn tương khắc với thuộc tính thủy. Nhưng rất kỳ quái, Thiên Túng ở gần băng tuyết chỉ lệ như vậy lại có một loại cảm giác thân thiết, nàng đột nhiên cảm thấy trong Ám Ma Huyền có dị động, nàng dùng thần thức tra xét, không nghĩ tới lại là Hắc Thiết trụ, giờ phút này, quanh thân nó lại tản ra u lam sáng bóng, một thanh âm thúc giục xuất hiện trong đầu Diệp Thiên Túng: ăn nó! Diệp Thiên Túng ma xui quỷ khiến nhanh chóng cảm băng tuyết chỉ lệ lên, bỏ vào trong miệng. Lần này, Bạch Ngân cùng Phi Dạ đều là kinh hãi. Phải biết băng tuyết chỉ lệ là một vật mang bên ngoài, cho tới bây giờ cũng không người dùng qua. Bởi vì trong băng tuyết chỉ lệ chứa một lượng năng lượng khổng lồ, hẳn khi nặng đến mức thân thể con người không thể tiếp nhận. Nhưng bọn họ muốn ngăn cản đã không kịp, bọn họ chỉ có thể gắt gao chú ý đến biến hóa của nàng. Sự thật chứng minh, vận khí của Thiên Túng quả thực cực kỳ tốt. Ngay tại thời điểm nàng sắp không thể chống cự nổi hàn khí khổng lồ kia thì trong Ám Ma Huyền đột nhiên lóe lên một đạo lam quang tinh diệu đem nàng bao vây trong đó. Ngay khi đạo lam quang thấm vào, nàng cảm thấy vùng đan điền lại sinh ra một mảnh đất, một luồng khí xoáy tụ màu lam đang cấp tốc tạo thành, hơn nữa năng lượng của băng tuyết chỉ lệ cũng bị từ từ cuốn vào trong đó, mắt thường có thể nhìn thấy tinh thể màu lam từ từ thành hình, cùng hai tinh thể màu đen trắng bên trái phải tạo thành xu thế đối chọi. Thiên Túng cũng cảm thấy loại biến hóa này không thể tưởng tượng nổi, nếu như nàng đoán không sai, nàng hiện tại trong trạng thái tam nguyên đồng thể, gọi tắt là tam nguyên thể, chuyện này ở trên toàn bộ Thần Ma đại lục đều chưa từng xuất hiện qua! Nếu như nàng đoán không sai, mới vừa trợ giúp nàng chính là hắc thiết trụ kia. Nhưng nó rốt cuộc là thứ gì? Thiên Túng trong lòng tràn đầy nghi vấn. Lam quang dần dần tản đi, Phi Dạ cùng Bạch Ngân lập tức khẩn trương nhào tới. “Tiểu Diệp, Tiểu Diệp, ngươi có sao không? Có bị đông lạnh không?” Phi Dạ khẩn trương, vành mắt hồng hồng nhìn Thiên Túng. “Tiểu Thiên, ngươi. ngươi, tam nguyên thể!” Bạch Ngân nhảy cảm lập tức phát hiện ra vấn đề, kinh ngạc nói. Lúc này, cảm giác bén nhọn dị thường ập đến, Thiên Túng đột nhiên vội vàng nói: “Một hồi nữa giải thích với các ngươi, có người đến, mau trốn!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thị huyết băng liên

Ba người Diệp Thiên Túng, Bạch Ngân, Phi Dạ vừa mới trốn đi liền nhìn thấy một thân ảnh tinh tế xinh đẹp bay tới. Người tới chính là Nguyệt thị Thánh môn Nguyệt Lâm. Từ xa, Nguyệt Lâm đã nhìn thấy một cỗ huyết tinh gay mũi, chân chính đến gần mới nhìn rõ cảnh trước mắt như địa ngục trần gian. Nàng không thể phân biệt rõ nơi này rốt cuộc là có bao nhiêu người chết, duy nhất rõ ràng chính là tay chân gãy lìa đầy đất. Vốn Nguyệt Lâm ở trong Thánh môn cũng được coi là nhân vật nổi tiếng số một, mọi người kính sợ không phải là tu vi của nàng mà là kiếm khí vô cùng tàn nhẫn của nàng – đao đoạt mệnh xoắn ốc. Nhưng đến hôm nay, khi nhìn thấy cảnh tượng này, nàng mới biết sự tàn nhẫn của mình cùng người đã giết bọn người Tàn Lệ thật là thua xa vạn phần (Từ Hoa: ở đây ghi là ‘thật sự là gặp sự phụ’ nhưng mình thấy đề thế này hợp với văn cảnh hơn, mong mọi người bỏ qua cho). Nguyệt Lâm trong lòng sững sờ liên tục, rốt cuộc là người nào to gan như vậy, cư nhiên dám động đến người của Tàn gia? Đang nghi ngờ, nàng nhìn đến rương sắt màu đen cách đó, vội vàng chạy vội qua. Nhưng là, băng tuyết chỉ lệ đã sớm biến mất không thấy gì nữa. Nguyệt Lâm không nhìn được tức giận nặng to: “Cư nhiên đã tới chậm một bước! Đáng chết! Xem ra băng tuyết chỉ lệ đã rơi vào tay người khác (Từ Hoa: bay vào bụng người khác chứ), phải

nhanh báo cáo cho tông chủ mới được.” Nói xong, thân hình Nguyệt Lâm chợt lóe, nhanh chóng bay đi. Sau khi Nguyệt Lâm biến mất, ba người Thiên Tùng mới đi ra ngoài. Giờ phút này, tình trạng của Thiên Tùng thật không tốt, mới vừa rồi năng lượng màu băng lam trong cơ thể nàng cũng không bị hấp thu hoàn toàn, trên thực tế, phần lớn năng lượng băng tuyết chỉ lệ vẫn như cũ chiếm cứ trong đan điền, không có thêm bất cứ chuyển hóa gì. Hàn khí nhẹ xuyên thấu qua da nàng thấm ra ngoài, trực tiếp khiến Phi Dạ bên cạnh nàng một hồi run rẩy. “Tiểu Diệp, thân thể của ngươi thật không sao chứ? Lạnh quá a!” Phi Dạ lo lắng hỏi. “Đúng vậy, Tiểu Thiên, từ trước đến nay, băng tuyết chỉ lệ đều được coi là vật mang bên mình, ta chưa từng thấy qua có người ăn nó. Thân thể của ngươi chịu đựng được sao?” Bạch Ngân cũng mất đi vẻ thông dong thường ngày. Diệp Thiên Tùng cũng biết tình trạng của mình không mấy lạc quan, nhưng vẫn trấn an hai người: “Không sao, giờ ta cần một nơi thật tốt để tập trung hấp thu phần năng lượng băng tuyết chỉ lệ còn lại.” “Khi ta tới thấy rừng rậm phía trước có một sơn động, ngươi hiện tại đến đó tu luyện đi, ngươi an tâm, ta cùng Phi Dạ sẽ bảo vệ ngươi.” Rất nhanh, ba người đã đến sơn động. Có Bạch Ngân cùng Phi Dạ ở bên người, Thiên Tùng cực kỳ yên tâm, rất nhanh liền tiến vào trạng thái tu luyện. Trư Thần quyết ở trong người nhanh chóng vận chuyển, nàng cảm thấy nơi năng lượng băng tuyết chỉ lệ chiếm cứ ở đan điền giống như tìm được một cái cửa ra, nhanh chóng tiến hành chuyển hóa, từ từ dung nạp hoàn toàn vào luồng khí xoáy màu băng lam, tập trung vào tinh thể màu băng lam bên trong, lấy mất thường cũng thấy được tốc độ lớn lên của nó. Không riêng gì luồng khí xoáy màu lam, hai luồng khí xoáy đen trắng hai bên cũng tựa như không cam lòng yếu thế nhanh chóng xoay tròn. Xung quanh nàng, thủy nguyên tố, quang nguyên tố, cùng nguyên tố hắc ám được Trư Thần quyết dùng lấy tốc độ cắn nuốt gấp mười lần so với bình thường hút vào trong cơ thể Thiên Tùng. Nàng giờ phút này như đang tiến vào một trạng thái vô cùng kỳ diệu. Bởi vì trong đại lục, nguyên tố năng lượng tổng cộng có bảy loại: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, quang minh, hắc ám. Mà bản thân nàng đã hàm chứa ba loại nguyên tố năng lượng, loại trạng thái này làm cho nàng có một loại cảm giác như hòa vào một thể cùng tự nhiên, thậm chí có cảm giác có thể thao túng tự nhiên. Đồng thời, khi băng tuyết chỉ lệ lần thứ hai thấm vào thân thể nàng, tiến hành cải tạo, tựa như đang thanh tẩy huyết sắc. Chỉ bất quá lần này tương đối thoải mái. Mỗi đường kinh mạch tựa hồ đều được một cỗ khí màu băng lam mát mẻ vây quanh, từng lỗ chân lông cũng được băng tuyết tinh khiết nhất trong thiên hạ gột rửa. Nếu như Diệp Thiên Tùng có thể thấy bộ dáng của nàng bây giờ nhất định vô cùng kinh ngạc, bởi vì giờ phút này cả người nàng tựa như băng tuyết, óng ánh trong suốt, nở rộ tựa như quang hoa ảo mộng lóa mắt. Mà thủy nguyên tố xung quanh bị nàng hấp thu, cũng ngưng kết thành băng tinh trong suốt thấm vào trong cơ thể nàng. “Năng lượng khóa lạ?” Vẫn chú ý đến Thiên Tùng, Bạch Ngân không nhịn được nói. “Băng tuyết chỉ lệ tại sao còn có thể có sức mạnh thần kỳ nhường này?” “Thế nào? Tiểu Diệp có vấn đề gì không?” Phi Dạ không nhịn được hỏi. “Tiểu Thiên bây giờ là tam nguyên đồng thể, hơn nữa thân thể của nàng chứa ba loại năng lượng, cũng không phải là năng lượng thủy nguyên tố đơn thuần, mà là năng lượng băng tuyết tinh thuần nhất. Thế nhưng, người bình thường tuyệt đối không cách nào chịu đựng được loại năng lượng này, đây chính là điều làm ta lo lắng.” “Cất, nghe ngươi nói như vậy, vậy hẳn là chuyện tốt a! Có cái gì phải lo. Ta hiện tại a, đối với chuyện Tiểu Diệp ngưng tụ ba nguyên tố thành kiếm khí tương đối cảm thấy hứng thú. Ngươi nói, hai kiếm khí của Tiểu Diệp trước kia đều biến thái như vậy, cái thứ ba có thể phá cách hơn hay không a?” Nhìn Phi Dạ hưng trí bừng bừng, Bạch Ngân một hồi im lặng. Hai người đều gặt gao chú ý đến tình trạng của Thiên Tùng lúc này. Theo lý thuyết, lấy trình độ tu luyện của nàng, đã sớm có thể ngưng khí thành binh. Nhưng cảnh tượng ngưng khí thành binh lại chậm chạp không thấy. Đang ở thời điểm hai người nghi ngờ không hiểu thì dị biến lại xảy ra. . . Ám Ma Huyền trên tay Diệp Thiên Tùng cư nhiên bạo phát ra một hồi lam quang chói mắt, một đạo quang mang màu băng lam đột nhiên vọt ra, treo ở trước người nàng. Mà năng lượng nguyên tố băng tuyết tinh thuần trong cơ thể nàng tựa như bị dẫn dắt hút vào bên trong quang mang màu băng lam. Lúc này, hai người Bạch Ngân rốt cục cũng thấy rõ quang mang màu băng lam kia chính là hắc thiết trùy mà Thiên Tùng mua ở cửa hàng binh khí. Chỉ bất quá giờ phút này, hắc thiết trùy giống như thoát thai hoán cốt, ri sắt phía trên đã sớm không cánh mà bay. Toàn thân phiếm quang lam chói mắt. Hơn nữa, theo năng lượng hấp thu, phần đuôi của hắc thiết trùy dần dần bành trướng. Cả thiết trùy thế nhưng từ từ biến thành một đóa hoa. Bạch Ngân cùng Phi Dạ tròn mắt há mồm. Phi Dạ chỉ vào đóa hoa màu băng lam, nói lắp bắp: “Đây. Đây không phải là. Là linh hồn kiếm khí chứ?” “Linh hồn kiếm khí, tên như ý nghĩa, chính là lúc một số cường giả cao nhất đại lục sắp chết, vì đem sức mạnh của mình để lại cho hậu nhân, mà đem linh hồn, sức mạnh của mình thu vào bên trong kiếm khí, lại đem kiếm khí chuyển hóa thành binh khí thực thể. Mà binh khí kia được gọi là linh hồn kiếm khí. Linh hồn kiếm khí chỉ có sức mạnh linh hồn không có tư tưởng, khi gặp được người thích hợp, nó sẽ lần nữa mở ra, trở thành kiếm khí, để chủ nhân sử dụng. Bạch Ngân lúc này rốt cục phục hồi lại tinh thần, khỏe miệng có chút run rẩy nói: “Tiểu Thiên, vận khí của ngươi cũng quá tốt đi, đây chẳng những là linh hồn kiếm khí, mà còn là một linh hồn kiếm khí cực kỳ cường đại. Hiện tại, linh hồn kiếm khí này hẳn là bị năng lượng của Tiểu Thiên cải tạo đi. Không nghĩ tới, món kiếm khí thứ ba của Tiểu Thiên lại là linh hồn kiếm khí!” “Ha ha, thật không hổ là Tiểu Diệp, quả nhiên đủ biến thái!” Phi Dạ ngược lại bật cười, Tiểu Diệp lấy được sức mạnh hẳn là chuyện nên cao hứng. Thời điểm hai người đang nói chuyện, đóa hoa thiết trùy màu lam kia lại xảy ra biến hóa kinh thiên động địa. Thiết trùy hóa thành từng mảnh cánh hoa màu băng lam, nở rộ ra. Ngay sau đó, cánh hoa lấy tốc độ cực nhanh mà xoay tròn, tựa hồ ngay cả không khí cũng đều bị cắt rách. Rõ ràng là một kiếm khí hình dạng hoa sen màu băng lam cực kỳ xinh đẹp cao quý, lại bao hàm một cỗ huyết tinh làm cho linh hồn người khác có chút run rẩy. Có thể tưởng tượng, nếu như bị đóa hoa sen xinh đẹp này không cẩn thận chạm phải, vậy tuyệt đối sẽ bị xoắn thành một đoàn huyết vụ. “Gần thành công rồi!” Bạch Ngân mắt không chớp nhìn chăm chăm Thiên Tùng, kích động nói. Chỉ thấy ánh sáng xung quanh Thiên Tùng từ từ tản đi, thân ảnh nàng dần dần hiển lộ ra. “Thật là quá đẹp!” Phi Dạ si mê thờ dài nói. Không thể không nói Thiên Tùng trải qua lần thanh tẩy này liên giống như một đóa tuyết liên thiên địa ngưng tụ, tựa như ảo mộng, linh khí bốn phía. Ngay sau đó, Diệp Thiên Tùng mở mắt ra, ánh mắt của nàng mặc dù trải qua sự cải tạo của dịch dung đan biến thành màu đen, nhưng vẫn có thể thấy một vài tia băng lam nhanh chóng biến mất. Rất khó tưởng tượng thời điểm nàng chân chính lộ ra hình dáng là phong tình diễm lệ như thế nào. Diệp Thiên Tùng khoát tay, kiếm khí băng liên kia liền bay đến trên tay nàng, hình dạng khổng lồ cũng thay đổi theo độn lớn nhỏ của lòng bàn tay, thu nhỏ lại giống như một đóa hoa sen thực sự. Diệp Thiên Tùng vừa rồi cũng nghe được đoạn đối thoại của bọn Bạch Ngân, nội tâm lại càng thêm kích động không thôi. Linh hồn kiếm khí, cư nhiên là linh hồn kiếm khí?! Xem ra mình cách ngày báo thù tựa hồ càng gần hơn. “Tiểu Thiên, chúc mừng!” “Tiểu Diệp Diệp, kiếm khí của ngươi càng ngày càng không nhân tính rồi!” “Không nhân tính?! Phi Dạ, ngươi có muốn thử một chút kiếm khí không nhân tính này không?” Diệp Thiên Tùng cười cười đến tai ác. “Thôi, thôi, ngươi còn không mau đưa nó vào trong Ám Ma Huyền đi, linh hồn kiếm khí không có biện pháp thu vào trong cơ thể.” Phi Dạ sợ sệt nói. “Không muốn, tại sao phải thu, ta lại muốn quang minh chính đại đeo trên người!” Diệp Thiên Tùng nói xong liền đem băng liên cầm ở trên đầu. Băng lam mỹ lệ hòa lẫn cùng vẻ lãnh diễm của nàng, hơi lộ vẻ siêu phàm thoát tục. Bạch Ngân tán dương cười một tiếng. “Tiểu Thiên làm không sai, sẽ không ai chú ý đến một món đồ trang sức, ngược lại đặt ở trong Ám Ma Huyền, lúc lấy ra sẽ càng làm cho người ta đề phòng! Bất quá như vậy giống như có chút âm hiểm a!” Bạch Ngân giống như cảm thán. “Âm hiểm là phong cách của ta!” Thiên Tùng ngược lại rất tự hào thừa nhận. “Tiểu Thiên, hiện tại bọn người Tần Lệ đã chết, chúng ta không phải cũng nên rời đi?” “Chúng ta nên rời đi, bất quá. . .” Diệp Thiên Tùng mỉm cười thị huyết, “Trước khi rời đi, ta còn muốn tặng cho Thánh môn một đại lễ!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tùng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Ly biệt

Gần đây, cả Thanh Vân Thành có thể nói là lòng người bàng hoàng, trong thành, ngoài thành đều tăng cường tuần tra. Trên đường cái khắp nơi đều có người đàm luận chuyện mấy ngày trước ở ngoài thành, toàn bộ sứ giả Tần thị Thánh môn bị giết sạch sẽ. Nhất là trong thành mặc danh kỳ diệu xuất hiện rất nhiều sứ giả Thánh môn, không biết là người nào để lộ tin tức, tất cả mọi người đều tai truyền nhau: Nguyệt thị Thánh môn Nguyệt Lâm trưởng lão là người đã giết đám người Tần Lệ, cũng đoạt đi bằng tuyết chi lệ. Bởi vì cái gọi là không có lửa làm sao có khói, chuyện xảy ra tất có nguyên nhân. Sau khi sứ giả của Tần thị Thánh môn nghe được tin tức ấy, trước mặt Nguyệt thị Thánh môn tới dò thăm tin tức đã nhiều lần xảy ra xung đột. Sự việc càng ngày càng nghiêm trọng. Lúc mọi người trong thành người người bất an, ở bên ngoài cửa thành, trên đường nhỏ yên lặng xuất hiện thân ảnh của năm người. Một người trong đó chính là thành chủ Thanh Vân thành Diệp Thanh Vân. Bốn người còn lại dĩ nhiên là Diệp Thiên Túng, Bạch Ngân, Phi Dạ cùng Tề Thiên Ngạo. “Hảo khuê nữ, người đi lần này cũng không biết lúc nào mới có thể gặp lại. Ta mặc dù không biết tại sao người lại nhờ ta truyền lời đồn đại làm hai nhà Tần Nguyệt nội đấu, nhưng Tần gia cùng Nguyệt gia người tuyệt đối không chọc nổi, cho nên người nhất định phải cẩn thận nha!” Trong mắt Diệp Thanh Vân tràn ngập không đành lòng cùng lo lắng. Mặc dù biết Diệp Thanh Vân đối đãi với mình như vậy có thể là bởi bị ảnh hưởng của chuyện mâu thuẫn trước kia, nhưng có thể trợ giúp nàng vô điều kiện, thậm chí mạo hiểm có thể trở mặt cùng Thánh môn, vì nàng mà tung tin tức giả, chỉ bằng điểm ấy, Thiên Túng đã cảm thấy cảm kích vạn phần. “Cha nuôi, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện. Nhưng người khác họ ta, ta nhất định sẽ khiến cho hân trả lại. Được rồi, chúng ta còn phải lên đường.” Diệp Thiên Túng nhìn người trung niên tràn ngập từ ái, thân thủ trắc tuyệt trước mắt cũng có mấy phần không đành lòng. “Khuê nữ, có thời gian nhất định phải trở lại xem cha một chút!” “Đúng rồi, người cũng không thể chỉ biết hiếu thuận với lão đầu Tề Thiên Minh kia mà quên mất cha nuôi là ta a!” “Hảo khuê nữ, người không thể ở lại hai ngày nữa sao? Ở đây cha còn có rất nhiều rất nhiều bảo bối!” “Đúng rồi, tiền đi đường của người đủ chưa?” Nhìn Diệp Thanh Vân ở nơi đó cảm khẩn luyến luyến, Tề Thiên Ngạo, Bạch Ngân cùng Phi Dạ đều đã sinh ra một cỗ xúc động muốn quát hân. Rõ ràng bên ngoài là người uy nghi phi phàm đứng đầu một thành, nhưng đối mặt với Thiên Túng liền biến thành như vậy là sao? Cho đến khi hân nói “Tiền đi đường của người đủ chưa?” Cuối cùng đem khinh bỉ của ba người đối với hân thăng hoa tới cực điểm. Thử nghĩ Tề Thiên Ngạo, Bạch Ngân hoặc là Phi Dạ, người nào đi ra ngoài không phải là vùng tiền như rác, thật mệt hân phải hỏi. Vì miễn phải rơi vào tội danh ngược đãi lão nhân, ba người liền lôi Diệp Thiên Túng đi mất. Chỉ còn lại Diệp Thanh Vân ở nơi đó thương tâm phe phẩy khăn tay, trọng trung gặt lệ. Ba người trải qua hai mươi ngày lộ trình, rốt cục chạy tới thủ đô Thánh Thiên vương triều, Thánh Thiên thành. Thời điểm mấy người đến gần cửa thành thì thân hình Bạch Ngân cùng Phi Dạ chợt dừng một chút, trên mặt hai người cũng nổi lên thần sắc không đành lòng, thống khổ cùng phức tạp. Diệp Thiên Túng vội vàng hỏi nói: “Các người sao thế?” “Tiểu Diệp, chúng ta chỉ có thể cùng người tới đây, từ nay về sau người sẽ phải tự lo cho mình.” Phi Dạ hiếm khi nghiêm chỉnh nói, nhưng trong thanh âm lại bao hàm nồng đậm quyến luyến. “Làm sao vậy? Các người muốn rời khỏi ta?” Trong lòng Thiên Túng luôn luôn không có sóng gợn lại nổi lên vài tia rung động, năm năm sớm chiều ở chung, nàng đã sớm đem Bạch Ngân cùng Phi Dạ trở thành người nhà. “Tiểu Thiên, người hãy nghe ta nói, ” Bạch Ngân nhìn thân ảnh của Diệp Thiên Túng, tràn ngập thâm tình. “Trong Thánh Thiên thành, cao thủ đông đảo, ban đêm những người đó sẽ cảm giác được khí tức của ta cùng Phi Dạ, sẽ tới tìm săn giết, nếu như chúng ta ở lại đây cùng người, sẽ chọc tới nhiều phiền toái không cần thiết, thậm chí có thể làm lộ thân phận của người. Cho nên, ta cùng Phi Dạ quyết định rời đi, tìm một chỗ chuyên tâm tu luyện. Chờ chúng ta trở nên đủ cường đại mới có thể giúp người dọn dẹp đám Thánh môn đáng chết kia, quang minh chính đại đứng ở bên cạnh người!” “Bạch Ngân.” Diệp Thiên Túng lần đầu tiên chủ động đi ôm một người, mang theo quyến luyến cùng không đành lòng. Nhìn nàng luôn luôn lạnh như băng giờ lại chủ động “yêu thương nhưng nhớ”, Bạch Ngân rõ ràng ngăn ra, sau đó trong nội tâm tràn ra một nụ cười, đẹp như trích tiên. “Uy, Tiểu Diệp Diệp, người cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia nha! Ta cũng muốn ôm!” Phi Dạ hăm mộ nói. Nhìn ánh mắt đẹp như yêu nghiệt, đã từng không ai bì nổi, lại với mình nói gì nghe vậy, sủng ái có thừa, Phi Dạ, Diệp Thiên Túng chỉ cảm thấy lòng của mình nóng nóng. Thì ra bất tri bất giác, băng sơn trong lòng đã hòa tan, đón nhận hai nam tử tuyệt thế khuynh trần tiến vào. Thiên Túng mở ra hai tay, ôm lấy hông của Phi Dạ thật chặt, có chút buồn buồn nói: “Ba năm, ba năm sau các người nhất định phải trở lại tìm ta!” “Hảo! Liên ba năm!” Bạch Ngân cùng Phi Dạ trăm miệng một lời. Giờ khắc này, Tề Thiên Ngạo dị thường cô đơn, lại có chút hưng phấn. Hân biết có lẽ mình vĩnh viễn cũng không bằng được vị trí của hai nam tử này ở trong lòng Thiên Túng, nhưng có quan hệ gì? Mình có thể bởi nàng ba năm, ba năm này chẳng lẽ sẽ không có một cơ hội sao? “Tề nhị thiếu gia, hi vọng người có thể chiếu cố Tiểu Thiên thật tốt, không làm cho nàng phát sinh nguy hiểm.” Bạch Ngân cực kỳ trọng trọng nói với Tề Thiên Ngạo. “Người yên tâm, ai muốn gây bất lợi cho Thiên Túng, trừ phi bước qua xác ta!” Tề Thiên Ngạo nghiêm túc nói. Nghe hân nói như thế, Bạch Ngân tất nhiên cực kỳ hài lòng, ngược lại Diệp Thiên Túng không khỏi khẽ liếc mắt. “Uy, tiểu tử người không thể có chủ ý với Tiểu Diệp Diệp, biết hay không hả? Đừng trách ta không nhắc nhở người trước!” Phi Dạ cảnh giác nói. “Cát, người là gì? Dám trông nom tiểu gia ta? Ta chính là thích Thiên Túng, người có thể làm gì ta?” Tề Thiên Ngạo lưu manh trả lời. “Hảo, tiểu tử người là người tự tìm, có phải hay không.” Đến khi ly biệt, Phi Dạ cùng Tề Thiên Ngạo vẫn không buông tha cái vớ. Nhưng chia lìa cuối cùng cũng tới. Diệp Thiên Túng đột nhiên nhớ tới, ở kiếp trước, có người từng nói qua chia lìa là để gặp lại tốt hơn, kết thúc là để bắt đầu tốt hơn. Nhìn bóng lưng hai người Bạch Ngân cùng Phi Dạ đi xa, lòng của Diệp Thiên Túng lại trở nên kiên định hơn: đợi đến lúc chúng ta gặp lại, ta sẽ bảo vệ các người, chúng ta cùng nhau trở nên mạnh mẽ, cùng nhau mong đợi ngày gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 19: Người cha tính tình nóng nảy

Rốt cục cũng đến đại trạch (nơi ở) của Tề gia, Diệp Thiên Túng không khỏi tròn mắt há mồm. Thật sự là quá kinh người! Nàng biết Tề gia là một trong tứ đại gia tộc Thánh Thiên, nhưng nàng vạn vạn không nghĩ tới thực lực Tề gia cư nhiên lại kinh khủng như thế! Đại trạch Tề gia trước mắt rõ ràng chính là một tòa thành trì mô hình nhỏ! Nhưng theo lẽ Tề Thiên Ngạo, nơi này chẳng qua là để mọi người trong gia tộc tập trung lại! Đứng ở trước đại môn Tề gia như pháo đài cổ kính màu đen, Diệp Thiên Túng mới ý thức được lực lượng của mình nhỏ bé không đáng kể cỡ nào. Tứ đại gia tộc Thánh Thiên đã kinh khủng như thế, như vậy muốn áp đảo Thánh môn cùng Thánh Thiên vương triều, sức mạnh phải không lồ cỡ nào a! Lúc này, đại môn màu đen từ từ mở ra, một lão giả mặc cẩm bào màu đen đi ra, lão giả kia mặc dù râu tóc bạc trắng, nhưng sinh lực lại cực kỳ khỏe mạnh, bước đi như bay. Khiến cho nàng kinh ngạc chính là, nàng căn bản không cảm giác được kiếm khí dao động trên người lão giả, lão giả này hẳn là một tuyệt đỉnh cao thủ! Thiên Túng lập tức đưa ra phán đoán. “Nhị thiếu gia, ngài đã trở lại!” Lão giả kia trong nháy mắt đã đến bên cạnh hai người, vẻ mặt kích động nhìn Tề Thiên Ngạo. “Duơng thúc, ta đã trở về, cha ta có ở nhà không?” Lúc Tề Thiên Ngạo nói những lời này rõ ràng trong lời nói mang theo một tia thận trọng. “Có,

nhị thiếu gia, người nên cẩn thận, lần này người ở Ngọc Ma Lâm tự tiện rời khỏi đội ngũ, cần phải hảo hảo báo cáo với gia chủ một phen.” Dương thúc vừa dặn dò thiếu gia, vừa nhìn về phía Diệp Thiên Túng ở bên cạnh. Trong nháy mắt tiếp xúc với Thiên Túng, con người cau lại, đáy mắt thoáng qua một tia khó có thể tin. Dương thúc không xác định hỏi: “Nhị thiếu gia, vì này là?” Diệp Thiên Túng không bỏ qua một tia biến hóa nào trong mắt Dương lão già, nàng biết có lẽ đối phương đã nhìn ra lai lịch của nàng. Nhưng vẫn như cũ bất động thanh sắc. Chỉ nghe Tề Thiên Ngao nói: “Nàng là ai, sau này Dương thúc tự nhiên sẽ biết, hiện tại, ta muốn cùng Thiên Túng đi gặp cha trước!” Dương thúc không nói gì nữa, tuyệt đối làm một tên gia nô trung thành, hẳn tuyệt sẽ không làm trái với lời của thiếu gia. Dưới sự hướng dẫn của Dương thúc, hai người đi qua ngoại viện hoa mỹ tinh xảo, lại vòng qua vô số hành lang. Cuối cùng tới một mảnh Thạch Lâm, mảnh Thạch Lâm rậm rạp này là do đá hoa cực kỳ cứng rắn tạo thành, hơn nữa mỗi khối nhám thạch tạo hình kỳ lạ, cũng không phải là vật thường thức bình thường. Quả nhiên, Dương thúc sau một cái lắc mình liền tiến vào Thạch Lâm, Tề Thiên Ngao cùng Thiên Túng theo sát phía sau. Sau khi tiến vào, nàng mới giật mình phát hiện Thạch Lâm này cư nhiên lại là một mê cung không lồ. Bên trong đều là cơ quan ngầm. Nàng trong lòng thầm thở dài: không trách được đại trạch Tề gia tựa như một tòa thành, nguyên lai bên trong còn có khoảng không riêng! Sau khi ra khỏi Thạch Lâm, bảy người mới xem như đi tới trung tâm Tề gia. Diệp Thiên Túng vốn cho rằng phong cảnh phía ngoài đã đẹp không sao tả xiết, nhưng bây giờ mới phát hiện, bên trong mới thật sự là tiên cảnh nhân gian, biệt viện lầu các, kỳ hoa dị thảo, cái gì cần có đều có. Hơn nữa nàng rõ ràng cảm thấy trong không gian nơi này bao hàm nhiều nguyên tố linh khí so với bên ngoài còn nồng đậm hơn gấp mấy lần. Thật sự là một nơi tu luyện tốt a! Ba người lại xuyên qua vài tòa biệt viện, cuối cùng đi tới trước một thư phòng. Dương thúc đột nhiên nhanh chóng hướng Tề Thiên Ngao khẽ khom người, vội vã lui xuống. Mới đầu, nàng còn tưởng rằng hẳn không có tư cách tiến vào cùng Tề Thiên Ngao, mới đi nhanh chóng như vậy. Nhưng biểu hiện kế tiếp của Tề Thiên Ngao khiến cho nàng bỏ đi loại nhận thức này. Chỉ thấy Tề Thiên Ngao ở trước cửa đi qua đi lại, vẻ mặt rõ ràng sợ sệt, chẳng lẽ cha hẳn sẽ ăn thịt người, cư nhiên khiến cho kẻ luôn luôn cao ngạo như Tề Thiên Ngao bị hù thành cái bộ dáng này? Thời điểm nàng nghi ngờ không hiểu thì một bình hoa từ trong nhà bay ra, mang theo xu thế phá không, tốc độ nhanh kinh người, Tề Thiên Ngao căn bản không né tránh kịp, liền bị bình hoa đập một cái. Tốc độ của bình hoa kia thật nhanh, mặc dù nó đem Tề Thiên Ngao đập ngã trên đất, nhưng cũng không hề chảy máu, bất quá trên gương mặt tuấn tú của Tề Thiên Ngao xuất hiện thêm một vết bầm. Thủ pháp khống chế lực độ nhượng này thực khiến nàng kinh hãi không thôi. Lúc này, một thanh âm chấn nhiếp lòng người truyền ra. “Tiểu tử ngươi, rốt cục cũng chịu trở lại, còn không mau cút vào cho ta. Lại còn dám mang người ngoài tới chỗ này! Hừ, người phía ngoài đã tới nơi này cũng vào luôn đi!” Tề Thiên Ngao cố sức từ dưới đất bò dậy, lồm cồm nói: “Từ lâu đâu, cũng không biết chừa cho ta chút mặt mũi!” Tựa hồ cảm thấy có chút mất thể diện trước mặt Diệp Thiên Túng, trên mặt Tề Thiên Ngao nổi lên một tia ngượng ngùng, nhưng hẳn vẫn sống chết nắm tay Thiên Túng, đi vào. Từ lúc bắt đầu bình hoa đột nhiên tập kích, Diệp Thiên Túng cảm thấy cha Tề Thiên Ngao nhất định là một người trung niên tính khí nóng nảy. Nhưng đến khi nhìn thấy Tề Thiên Minh thì nàng mới chính thức rung động! Tề Thiên Minh, nhìn qua bất quá ba mươi tuổi, thân hình to lớn cao ngất, tựa như một tòa núi cao nguy nga. Trên khuôn mặt kiên nghị kia có một vết sẹo kéo dài, không chút nào ảnh hưởng đến sự anh tuấn, ngược lại tăng thêm vẻ kiên nghị, thành thực độc hữu của nam nhân. Một thân áo choàng màu đỏ cực kỳ chói mắt, trương dương khí phách. Chỉ từ hình tượng của hắn mà xem, có thể biết, vị gia chủ Tề gia này quả thực là dị thường nóng nảy! “Cha, ta. . . .” Tề Thiên Ngao vốn muốn đánh phủ đầu đem chân tướng giải thích một phen, miễn đi một bữa quần áo. Nhưng hắn lại phát hiện cha hắn căn bản một chút cũng không để ý đến hắn. Kể từ hai người vừa bước vào, tầm mắt Tề Thiên Minh liền chăm chú nhìn Diệp Thiên Túng, vẻ mặt kia giống như là chó đói gặp được thịt xương, con người kích động thiếu chút nữa là rớt ra ngoài. (Từ Hoa: Tề ca hẳn quá đi so sánh cha mình với chó. . . thật sự là . . . đến kẻ ngang tàng như anh ta còn không dám!) “Ngươi còn nhỏ tuổi như vậy lại có tu luyện thiên phú cao như thế, nhất định là người của Âm Ma Tộc! Ngươi là ai? Tên gọi là gì?” Tề Thiên Minh nhịp tim bất ổn hỏi. “Ta là Diệp Thiên Túng.” Diệp Thiên Túng thấy Tề Thiên Minh cùng Diệp Thanh Vân giống nhau như đúc, biểu tình giống nhau đến bảy tám phần. Nàng không khỏi ở trong lòng âm thầm cảm thán: lão mẹ nị lực thật đúng là lớn! “Họ Diệp? Ngươi là nữ nhi của Mục Tiêm Tuyết cùng Diệp Phong đúng không?” Thanh âm của Tề Thiên Minh rõ ràng run rẩy. Diệp Thiên Túng âm thầm kinh hãi, nghe nàng họ Diệp liền phỏng đoán ra thân thế của nàng, xem ra hắn và lão mẹ quan hệ tuyệt không bình thường. Nhưng, nếu đã tới Tề gia, nàng cũng không muốn giấu giếm thân phận của nàng, nàng cực kỳ dứt khoát trả lời: “Đúng.” “Khí chất của ngươi quả nhiên giống mẹ ngươi như đúc, lạnh lùng xuất trần. Ngươi bây giờ nhất định là dùng dịch dung đàn đi?” Tề Thiên Minh tuy là câu hỏi, nhưng cũng cực kỳ khẳng định. “Làm sao ngươi biết?” Lần này Diệp Thiên Túng thật sự kinh ngạc. “Ta và mẫu thân ngươi, có thể nói là thanh mai trúc mã, từ nhỏ liền kết bái huynh muội, độc môn bí truyền dịch dung đàn của nàng ta làm sao không biết. Và lại mẹ ngươi tuyệt mỹ khuynh thành, phụ thân ngươi kinh tài tuyệt diễn, thân là người của Âm Ma Tộc, ngươi như thế nào lại lớn lên bình thường! Chẳng qua là. . . . Ta không có bản lĩnh, không bảo vệ được nàng. . . .” Tề Thiên Minh nói đến đây đã có chút nghẹn ngào, có thể thấy được tráng hán thiết cốt này đối với chuyện Mục Tiêm Tuyết để ý thật sâu đậm. “Tề thúc thúc. . . .” Nhìn trung niên nam tử tinh thần chán nản, Diệp Thiên Túng cũng rất cảm động. “Đừng gọi ta Tề thúc thúc, ta là đại ca của mẹ con, thời điểm con còn chưa ra đời ta đã dự định vị trí cha nuôi này, con phải gọi ta là cha nuôi!” Nói xong, vẻ mặt Tề Thiên Minh kích động nhìn Diệp Thiên Túng, vẻ mặt kia tràn đầy mong đợi khiến nàng một hồi ác hàn. (Từ Hoa: ặc Thiên Túng tỷ có sức hút thật kinh người!) Diệp Thiên Túng lúng túng nói: “Cái đó, ta đã có cha nuôi rồi, hẳn là thành chủ Thanh Vân Thành Diệp Thanh Vân.” “Cái gì?” Nghe thế, Tề Thiên Minh lập tức tức sùi bọt mép, toàn thân bốc lửa, tâm tình chuyển biến thật nhanh. “Lại là Diệp lão nhị tên khốn kia, mấy năm không thấy, cư nhiên vừa tới đã cùng ta giành nữ nhi! Tiểu tử thú, ngươi lần lại đây cho ta, nói một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Dám thiếu một chữ, không tin ta cạo sạch một lớp da ngươi!” Tề Thiên Ngao bị coi thường đã lâu chỉ đành phải đem nguyên nhân hậu quả nói hết một lượt. Nghe xong, Tề Thiên Minh ngược lại an tĩnh hơn, rất là phúc hắc cười, nói: “Hừ, Diệp lão nhị thật phụ kia muốn độc chiếm Tiểu Thiên Túng, Lão Tử mới không thể để cho hắn được như ý!” Nói xong, Tề Thiên Minh triển khai một nụ cười hân hân tự cho là rất ôn nhu nói với Thiên Túng: “Tiểu Thiên Túng, nữ nhi của Tiểu Tuyết cũng chính là nữ nhi của ta! Bắt đầu từ hôm nay, con chính là nữ nhi của Tề Thiên Minh ta, Tề gia Tứ tiểu thư! Con yên tâm, thù, ta sẽ giúp con báo, chúng ta là người một nhà sớm muộn gì cũng phải dọn dẹp hang ổ bọn Thánh môn! Hiện tại con có thể gọi ta là cha đi?” Nghe lời này, Diệp Thiên Túng giờ phút này nội tâm cũng thật sự có vài tia hảo cảm đối với người cha tính tình nóng nảy này. Dù sao nhận thức nhiều cha đối với mình có rất nhiều chỗ tốt, cũng không có kỳ nữa, chân thành kêu lên: “Cha!” Một tiếng ‘cha’ này nhưng lại đưa Tề Thiên Minh lên tận chín tầng mây, chỉ kém nhảy lên hoa tay múa chân. Nhưng người cha tính tình nóng nảy chính là tính tình nóng nảy, chuyển mặt một cái, khuôn mặt Tề Thiên Minh liền trầm xuống: “Đều tại ngươi tiểu tử ngu ngốc, nếu sớm một chút mang Tiểu Thiên Túng tới đây cũng sẽ không tiện nghi cho tên Diệp lão nhị kia.” Diệp Thiên Túng nhìn Tề Thiên Minh lại muốn ném đồ, vội vàng nói: “Phụ thân, về sau không cho ngươi dùng loại thái độ này nói chuyện với Thiên Ngao ca ca!” “Ách. . . . Hào! Hào!” Tề Thiên Minh liền tiếp tán thưởng, trong lòng lại ừm ừm không dứt, dường như mỗi lần mình đều là sinh khí mắng một trận khoải trả miệng lưỡi, nhiều nhất là ném cái bình hoa, nào có đánh thật? Cư nhiên bị nói, thật sự là hình tượng kham ưu! Bên này Tề Thiên Minh buồn bực không thôi, bên kia Tề Thiên Ngao có thể nói là thần thanh khí爽, vẻ mặt sung sướng hát mừng. Lúc này, một thanh âm cực kỳ trong suốt vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của ba người. “Cha! Nhị ca!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Thiếu niên thiên sứ và nam tử thiên thần

Có lẽ do ở trong bóng tối đã lâu, vừa nghe được thanh âm trong trẻo Diệp Thiên Túng lập tức bị thu hút. Nàng nhìn ra cửa. Chỉ thấy một thân ảnh thon dài tuấn tú đi vào. Đó là một thiếu niên khá ái như thiên sứ! Hai mắt to tròn, sống mũi cao thẳng, làn da trắng nõn như gôm sứ, nụ cười bên môi mang theo hai má lúm đồng tiền nhỏ, thực khiến người ta cảm thấy ngọt ngào. “Nhị ca, người cuối cùng cũng trở lại. Di?” Thiếu niên đáng yêu tựa như phát hiện ra chuyện lạ, đi vòng quanh Tề Thiên Ngao hai vòng nói: “Nhị ca, người cư nhiên không bị cha sửa nha, thật là lạ! Thật là lạ!” “Tiểu tử thú này, ta nói tại sao vội vã chạy về như vậy, nguyên lai là chờ nhìn nhị ca bị bêu xấu. Bất quá, lần này khiến người thất vọng rồi. Có tứ muội ở đây, nói không chừng về sau người cũng không thấy được tình huống nhị ca của người bị quần áo nữa!” Tề Thiên Ngao nói đến đây ánh mắt hiện lên vẻ đắc ý, quả thực muốn làm cho Tề Thiên Minh hảo hảo “giáo dục” hẳn một phen, nhưng ngại “lạm dụng uy quyền” của Thiên Túng nên đành phải thôi. “Tứ muội?” Về mặt thiếu niên thiên sứ nghi ngờ. “À, Thiên Duyệt, giới thiệu cho người một chút. Vị này là nữ nhi của cố nhân của ta, Diệp Thiên Túng, ta vừa nhận nàng làm con gái, bắt đầu từ hôm nay nàng chính là tứ muội của người!” Lúc nói chuyện, Tề Thiên Minh vẫn giữ vẻ mặt uy nghiêm với Thiên Duyệt, nhưng khi hẳn chuyển sang Diệp Thiên Túng thì lập tức chuyển một nụ cười nịnh hót suýt nữa khiến ánh mắt của hai huynh đệ Tề gia rơi ra ngoài, “Tiểu Thiên Túng, đây là tam ca của người Tề Thiên Duyệt.” “Tam ca.” Diệp Thiên Túng phát huy đầy đủ tính tình lãnh khốc của nàng, thân nhiên nói. Nhưng khi ánh mắt của Tề Thiên Duyệt chân chính nhìn đến trên người Diệp Thiên Túng thì trong mắt lập tức bạo phát một hồi ánh sáng rực rỡ như Columbo phát hiện ra đại lục mới. “Người dùng dịch dung đan, đúng không? Hơn nữa lại là dịch dung đan hiếm thấy!” Tề Thiên Duyệt hưng phấn hỏi. Diệp Thiên Túng nhất thời kinh ngạc không thôi. Nàng thế nào cũng nghĩ không thông một Kiếm Sư làm sao sẽ biết được bí mật của mình. Nhìn về mặt nghi ngờ của Diệp Thiên Túng, Tề Thiên Minh vội vàng giải thích: “Tiểu Thiên Túng a, người xem tam ca người tu vi không bằng Thiên Ngao, nhưng hẳn là luyện được sư, hơn nữa thiên phú dị bẩm, bất kỳ được vật nào cũng chạy không thoát khỏi ánh mắt của hắn!” Nghe được lời giải thích, Thiên Túng ngược lại thật sự có chút bội phục nhỏ nhỏ đối với vị tam ca này. Bởi vì, có thể nói luyện được sư trên Thần Ma đại lục là nghề nghiệp cực kỳ có “tiền đồ”. Một luyện được sư chế ra một viên đan được có thể nói là vạn kim khó cầu. Nhưng luyện được sư lại cực kỳ ít, nếu muốn trở thành luyện được sư nhất định phải có tinh thần lực cực mạnh, hơn nữa bản thân nhất định phải là tu luyện thuộc tính hỏa. Thời điểm ngưng khí thành binh thì dùng tinh thần lực hành thao túng, không phải tạo thành kiếm khí, mà là ngưng tụ thành lửa, dùng để luyện đan. Trên Thần Ma đại lục, mọi người thường thường nguyện ý một mình đấu với một Kiếm Tông cũng không nguyện ý đắc tội một luyện được sư cấp bậc Kiếm Sư. Bởi vì đắc tội với một luyện được sư thì tương đương với đắc tội với một những cường giả đã từng thiếu nhân tính của hắn, lối trả thù này cơ hồ là không ngừng không nghỉ. “Người đã có dịch dung đan, vậy người nhất định có hoá hình đan, đúng không?” Nhìn Diệp Thiên Túng không trả lời hẳn, Tề Thiên Duyệt nhìn không được lo lắng hỏi. “Đúng.” Diệp Thiên Túng thân nhiên nói. “Vậy người ăn cho ta xem quá trình hóa hình một chút!” Tề Thiên Duyệt cả người đắm chìm trong cảm xúc kích động. Đôi mắt to hướng về phía Thiên Túng nháy mắt không ngừng. “À? Ta để cho người nhìn được hiệu hóa hình đan, ta có lợi chỗ nào?” Diệp Thiên Túng mặt không đỏ hơi thở không gấp hỏi, về mặt kia có bao nhiêu tiềm chất làm gian thương. “Ách. . . .” ba người Tề Thiên Duyệt nghe thế, đầu đầy hắc tuyến. Tề Thiên Minh vội lấy lòng nói: “Tiểu Thiên Túng a, nội viện Tề gia là an toàn nhất, bên trong nơi nơi đều sắp xếp vài tên tới tử trung thành, người về sau ở trong này không cần phải giả trang nữa, đây không phải là chuyện nhất cử lưỡng tiện sao?” “Cũng không đúng! Nếu nói là thân huynh đệ, thì phải tính toán công bằng. Nếu tứ ca muốn nhìn hiệu quả của hoá hình đan, thì phải đáp ứng ta: về sau phải luyện chế cho ta các loại đan dược vô điều kiện. Như thế nào?” Diệp Thiên Túng gian trá cười. Không hề biết về mặt đáng yêu của nàng đã trực tiếp làm ba cha con kia say mê. Tề Thiên Duyệt cơ hồ nói không chút do dự: “Không thành vấn đề! Về sau chỉ cần tứ muội muốn đan dược, ta nhất định tận tâm hoàn thành, luyện đan cho người!” “Hảo!” Diệp Thiên Túng nhìn hẳn sáng khoái đáp ứng. Ám Ma Huyền chợt lóe, trên tay của nàng liền hiện ra một viên thuốc màu đỏ, không nói hai lời liền nuốt xuống. Ba người Tề Thiên Duyệt lập tức nín thở chờ đợi. Chỉ thấy trên mặt Diệp Thiên Túng nổi lên một hồi ánh sáng trong suốt, dần dần ánh sáng kia bao bọc cả đầu nàng, thậm chí lan tràn đến mỗi một sợi tơ của nàng. Theo ánh sáng giảm bớt, ba người rốt cục thấy rõ tướng mạo chân thực của Thiên Túng. Mái tóc màu bạc tựa ánh trăng, một đôi mắt màu băng lam mông lung như mưa bụi, cánh môi màu hồng nhạt như hoa hồng kiều diễm. Gương mặt tuyệt diễm khiến ánh sáng mặt trời, mặt trăng, ngôi sao đều bị lu mờ. Tề Thiên Ngao đã từng nhìn thấy một lần, có thể nói sức miên dịch mạnh hơn so với hai người còn lại. Nhưng Tề Thiên Minh cùng Tề Thiên Duyệt hiển nhiên kinh diễm đến tột đỉnh. Hai cha con lần đầu tiên có chung suy nghĩ: yêu tinh! Đêm lạnh như nước, ánh trăng như sa. Nhưng nội viện Tề gia ban đêm không thể nghi ngờ là một tiên cảnh nhân gian. Trong nội viện có một nơi đẹp nhất tồn tại, gọi là Dạ vườn. Bất quá, hiện tại nơi này đã trở thành biệt viện của Diệp Thiên Túng, đổi tên thành Diệp vườn. Ở trong viện có một loại hoa màu lam rất đẹp, trải rộng cả vườn. Loại này hoa gọi là cỏ Lam U, là thực vật Mộc Tiêm Tuyết thích nhất. Mỗi khi trời tối cỏ Lam U sẽ phát ra ánh sáng rực rỡ màu u lam. Nhìn qua tựa như sóng xanh thần bí, làm say lòng người. Diệp Thiên Túng lặng lẽ đứng giữa vùng cỏ Lam U, lòng của nàng lần đầu tiên an tĩnh, thư thả đến kì lạ. Kể từ năm năm trước khi nàng lập Huyết Chú, thời khắc thể báo thù, mỗi tối, trừ tu luyện chính là tu luyện, chưa từng buông lỏng qua. Mà hôm nay, ở Tề gia, lòng của nàng lại cảm nhận được ấm áp. Điều này làm cho bên môi nàng không nhịn được dâng lên một chút ý cười. Giờ phút này, cả người nàng đắm chìm dưới ánh trăng, quanh thân bao phủ ánh sáng màu u lam thần bí. Tề Thiên Sách không nghĩ tới, sau mấy năm, lần đầu tiên về nhà liền nhìn đến cảnh tượng lộng lẫy như vậy. Là tinh linh sao? Tề Thiên Sách tiến lên mấy bước, muốn biết đến tột cùng. Diệp Thiên Túng nghe tiếng bước chân liền quay đầu lại, hai người đều sùng sốt. Hai chữ “rung động” không hẹn mà cùng xuất hiện trong tim hai người. Diệp Thiên Túng rất ít vì dung mạo của một người mà rung động, nhưng nam tử trước mắt này lại có thể khiến nàng rung động. Hẳn dung nhan tuấn mỹ giống như kiệt tác hoàn mỹ nhất của ông trời, bất kể là hàng lông mày thẳng tắp anh tuấn hay đôi môi hấp dẫn đều lộ ra một cỗ khí phách quân lâm thiên hạ cùng cuồng dã. Ánh mắt sâu thẳm như hàn băng ngàn năm, vô tình, lạnh như băng, cao cao tại thượng. Nhưng giờ phút này, lại tràn đầy ánh sáng rực rỡ! Nếu nói Tề Thiên Duyệt là thiên sứ, như vậy người nam nhân này chính là thiên thần! Như một vị thần trông coi chúng sinh! Ánh mắt Tề Thiên Sách luôn luôn không có một tia gọn sóng như thần thánh, giờ đã nhiễm vào một tầng nóng bỏng, hẳn chuyển chủ nhìn thiếu nữ xinh đẹp như mộng ảo trước mắt. Hai người cứ như vậy xa xa nhìn nhau, không có ai mở miệng, tựa hồ, bọn họ đã mong đợi giờ khắc này từ rất lâu, rất lâu. Cho đến khi trăng lên cao, đột nhiên cả người Diệp Thiên Túng run lên, một trận đau nhức từ cánh tay truyền tới tim. Trong lòng nàng cả kinh: không lẽ hôm nay là đêm trăng rằm! Thời điểm Huyết Chú phát tác! Nàng không biết tại sao, không muốn để cho nam tử trước mắt nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của nàng, nàng muốn chạy trốn! Nhưng Huyết Chú trời buộc khiến nàng không có khí lực tránh thoát loại thống khổ tê tâm liệt phế này. Trước khi ngất xỉu, Thiên Túng chỉ cảm thấy mình rơi vào một lồng ngực cực kỳ ấm áp, một cỗ linh khí cương mãnh đưa vào trong cơ thể nàng, thống khổ muốn xé rách nàng kia cư nhiên giảm bớt mấy phần. Trước lúc nàng hoàn toàn mất đi ý thức, liền nghe được một thanh âm mạnh mẽ cuốn hút từ tinh vang lên bên tai. “Đáng chết! Cư nhiên là Huyết Chú!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 21: Tề gia có nữ nhi sắp trưởng thành

Diệp Thiên Tung chỉ cảm thấy cơ thể đã đau đến mức không thể thở được, toàn thân co rút do Huyết Chú hành hạ. Ý thức của nàng dần dần lâm vào hôn mê, cảm giác duy nhất chính là đau, sâu tận xương tủy! Nhưng dần dần nàng cảm thấy một cỗ khí tức bá đạo âm áp như ánh mặt trời bao quanh thân thể nàng. Khiến thân thể đang tràn ngập thống khổ cảm nhận được một cỗ linh khí xoa dịu. Lần đầu tiên trong năm năm, thời điểm Huyết Chú phát tác nàng không đau đến mức ngất đi mà lại có thể bình yên ngủ. Loại cảm giác này, thật là âm áp. Sáng sớm, khi những tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu đến trên người Thiên Tung, theo bản năng giật giật thân thể mềm mại, lại phát hiện không thể nhúc nhích, nàng bị bao thật chặt giống như bị một lò lửa âm áp bọc lại. Nàng cảnh giác lập tức mở to hai mắt, ngoài ý muốn phát hiện một gương mặt cực kì tuần tú đang mỉm cười trước mặt nàng, hơi thở nam tính mạnh mẽ mà bá đạo khiến nàng có một chút khó chịu. “Vật nhỏ xinh đẹp, người tỉnh, thật là có thể ngủ a!” Nam tử kia khí phách cuồng dã rất là cung chiêu nói, vừa nói đầu của hắn vừa nghiêng tới trước vài phần. Diệp Thiên Tung thoáng lùi đầu ra sau tạo ra khoảng cách, lạnh lùng nói: “Người là ai?” Tề Thiên Sách cười ngạo nghễ, bá đạo nói: “Tề Thiên Sách! Nhớ lấy, bởi vì nó sẽ trở thành tên người quan trọng nhất trong sinh mệnh của nàng!” Giờ phút này trong lòng Diệp Thiên Tung không giải thích được, tại sao khi mình nghe khẩu khí cực kỳ bá đạo của hắn lại không có nửa phần tức giận, ngược lại đối với tính tình bá đạo cuồng dã của hắn lại có mấy phần thương thức? “Vậy người cũng nghe cho rõ, tên của người có quan trọng hay không ta không xen vào, ta chỉ muốn nói cho người biết, về sau chớ xen vào việc của người khác!” “Xen vào việc của người khác sao? Nhưng ta lại là muốn biết vật nhỏ đáng yêu như thế nào chọc phải Huyết Chú tà ác như vậy?” Gương mặt tuần tú của Tề Thiên Sách ngưng tụ, chăm chú hỏi. “Chọc phải? Người nên biết Huyết Chú là do bản thân tự nguyện rủa, nếu như ta không muốn, có ai có thể khiến ta làm như vậy?” Diệp Thiên Tung hỏi ngược lại. “Thật là một vật nhỏ ngoan tâm, ta phát hiện càng ngày ta càng không thể buông nàng ra rồi!” Tề Thiên Sách tà mị cười, lại hắng giọng hỏi: “Người làm sao xuất hiện ở Dạ vườn? Người rốt cuộc là ai?” Diệp Thiên Tung còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy một thanh âm tuyên truyền giác ngộ vang lên trên đỉnh đầu hai người, “A! Đại ca, tứ muội! Các người cư nhiên ngủ cùng nhau! Đại ca, người quá giáo hoạt rồi, cư nhiên chiếm đoạt tứ muội!” “Tứ muội?!” Tề Thiên Sách nghe xong một hồi ngây ngốc, ngược lại Thiên Tung một bộ hiểu rõ. Sau đó, Tề Thiên Duyệt liền nói với Tề Thiên Sách chuyện đã xảy ra. Hơn nửa khi biết Diệp Thiên Tung là nữ nhi của Mục Tiêm Tuyệt, càng làm cho Tề Thiên Sách giật mình không thôi. Nhìn hai nam tử tuần tú trước mắt, Diệp Thiên Tung cũng là một hồi hoảng hốt. Không nghĩ tới một ngày trước, mình còn là người cô đơn, thế lực đơn bạc. Nhưng hôm nay, nàng lại có một người cha nồng nẩy, ba vị ca ca phong tư khác nhau, kinh tài tuyệt diệu, thật đúng là tạo hóa trên người. Nàng không biết bánh xe mệnh vận từ giờ khắc này bắt đầu chuyển động. Tề gia tứ tiểu thư Tề Thiên Tung cái tên này định trước sẽ tạo nên một cuộc tình phong huyết vũ, mang đến một mảnh kinh diễm hồng trần. Thời gian luôn là trong lúc lơ đãng lặng lẽ xuất hiện rồi biến mất. Cỏ dài chim bay, thời gian qua nhanh. Nháy mắt, ba năm đã qua. Bên trong Thánh Thiên thành, vài vị nam tử mặc bộ y ngời trước một căn nhà đơn sơ. Hành động bọn họ thô bỉ, cầm trong tay vũ khí, vừa nhìn đã biết là mấy võ giả vừa vào thành. “Lão Lý, người cũng tới Thánh Thiên thành ba năm rồi, bộ dạng làm sao lại như vậy, thật khiến ta không nhận ra người!” Một tráng hán chừng ba mươi thanh âm thô lỗ cười nói. “Cất, các người cho là lần vào thủ đô của Thánh thiên vương triều tốt như vậy sao? Nhất là ba năm nay, nghe nói gian tế của Thương Loan đại lục còn xâm nhập vào đô thành, giờ cuộc sống của võ giả chúng ta càng ngày càng khó khăn!” Lão Lý than thở nói. “Ai, Lý ca, người mau nói chúng ta nghe chút, ba năm này Thánh Thiên thành phát sinh chuyện lớn gì?” Một nam tử trẻ tuổi hơi nghi ngờ hỏi. “Lại nói, mấy năm này Thánh Thiên thành thật đúng là phát sinh vài chuyện lớn. Chuyện thứ nhất, chính là Tề gia trong tứ đại gia tộc Thánh Thiên xuất hiện một vị tứ tiểu thư. Nghe nói, là dưỡng nữ, nhưng gia chủ Tề gia có thể nói đối với nàng sủng ái vạn phần, nói gì nghe nấy. Năm trước, gia chủ Tề gia ở cửa hàng tạp hóa Thánh Hoa Ca không tiếc tiền mặt cùng Tần gia của Thánh môn, tranh đoạt chiến giáp tơ vàng, chỉ vì muốn tặng cho nàng làm quà sinh nhật! Còn có ba vị công tử Tề gia, người nào mà không nổi tiếng, nhưng theo chân danh tiếng mọi người đều biết bọn họ yêu muội thành si, người nào chọc phải Tề gia tứ tiểu thư, ba huynh đệ này sẽ liều mạng cùng hắn cũng không chừng!” Lão Lý nhìn mọi người bị hắn làm cho sững sốt, lại nói tiếp, “Chuyện thứ hai, chính là Tề gia giống như xuất hiện một mưu sĩ rất lợi hại, vì Tề gia buôn bán bảy mưu tính kế, bắt đầu từ năm trước, Tề gia cơ hồ chiếm đoạn hết tất cả sản nghiệp bên trong Thánh Thiên thành, nghiêm nhiên trở thành gia tộc đứng đầu tứ đại gia tộc Thánh Thiên!” “Chuyện thứ ba, có liên quan với Tề gia tứ tiểu thư, trên đại lục Thánh Thiên, xuất hiện một tổ chức cực kỳ thần bí, gọi là Diệp sát môn. Diệp sát môn này không từ bất cứ việc xấu nào, chỉ cần người ra bất cứ vật có giá trị nào, muốn người chết được người chết, muốn vật gì có vật nấy. Nhưng không ai biết lai lịch của tổ chức này, ngay cả Thánh môn cùng Thánh Thiên đế quốc cũng thúc thủ vô sách!” “Ai? Lý ca, cái này có quan hệ gì với Tề gia tứ tiểu thư kia?” “A, nghe nói, Tề gia tứ tiểu thư chính là hảo bằng hữu của môn chủ Diệp sát môn, là người duy nhất biết mặt môn chủ Diệp sát môn!” Lão Lý càng nói càng đặc ý, giống như không chuyện gì không biết. “Lý ca, bộ dáng của Tề gia tứ tiểu thư kia rốt cuộc như thế nào, nàng nổi danh như vậy, người nhất định sẽ biết!” “Cái này.” Lão Lý đột nhiên lộ vẻ khó xử nói: “Cái này ta cũng không rõ ràng, có người nói bộ dáng nàng cực kì đẹp, có người nói nàng vô cùng xấu xí. Nhưng, cuối cùng mọi người lại không biết nàng có bộ dáng như thế nào.” Nội viện Tề gia, bên trong Diệp vườn. Diệp vườn được tỉ mỉ chăm sóc càng ngày càng rộng rãi, giống như tiên cảnh. Nhất là một mảnh tiền viện, trong ba năm, vô số kỳ hoa dị thảo được đưa tới. Nếu như một người hiểu sơ kiếm tu đi tới sẽ phát hiện linh khí ở tiền viện đã dư thừa đến làm người ta cứng lưỡi, nhất là nguyên tố hắc ám, quang nguyên tố cùng thủy nguyên tố, độ dày kia cơ hồ là gấp mười lần bên ngoài! Ở giữa kỳ hoa dị thảo, ở giữa một mảnh cỏ Lam U, một thiếu nữ đang lẳng lặng tu luyện. Bên người nàng, nguyên tố năng lượng đang lấy tốc độ điên cuồng tràn vào thân thể, quanh thân thể nàng tạo thành một tầng khí lãng. Người này dĩ nhiên là Tề Thiên Tung. Ba năm trước, thiếu nữ xinh đẹp làm thiên địa cũng phải chán nản thất sắc, hôm nay lại càng trở nên đẹp tuyệt cỏi trần. Khuôn mặt kiều diễm ướt át như ngọc hôm nay đã lui đi vẻ mỹ lệ non nớt, chỉ còn lại xinh đẹp mỹ hoặc lòng người, cho dù là nhắm mắt lại, cũng có thể khiến người ta trầm mê trong đó, không thể tự thoát ra được. Mái tóc dài màu bạc trước kia rủ xuống bên hông, hôm nay đã rủ xuống đến chân, tán ra bên người Tề Thiên Tung như một dải ngân hà xinh đẹp. Thân thể non nớt chóp mắt lộ xác trở thành thiếu nữ linh lung hấp dẫn, bàn tay thon thả nhỏ bé, không khỏi mê người mất hồn. Tề Thiên Minh ở phía xa lẳng lặng nhìn Tề Thiên Tung đang tu luyện, không nhìn được vì nàng xinh đẹp mỹ hoặc lòng người lần nữa sợ hãi than! Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời cao, nội tâm không khỏi thở dài nói: Tiêm Tuyệt, người thấy được sao? Con gái của người đã xuất sắc như vậy, nàng so với người năm đó còn xinh đẹp xuất chúng hơn, so với Diệp huynh còn thiên phú hơn. Ta tin tưởng nàng, nàng nhất định có thể báo thù cho các người. Mà ta sẽ tận hết khả năng của mình, trợ giúp nàng, bảo vệ nàng! Tiêm Tuyệt. . . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tung Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 22: Vạch kế hoạch

Tề Thiên Túng cảm thấy ánh mắt tràn ngập từ ái đang nhìn mình, từ từ xua tan nguyên tố năng lượng ngưng tụ ở chung quanh, chậm rãi mở mắt. Cặp mắt màu băng lam hôm nay đã lộ ra một cỗ băng tuyết lạnh lẽo, càng phát ra ánh sáng chói mắt, say lòng người. “Cha, ngươi đã đến rồi.” Trên mặt Diệp Thiên Túng không tự chủ giương lên một chút tươi cười. Ba năm ở chung, nàng đã sớm đem mấy người Tề Thiên Minh trở thành người thân của mình. (Tứ Hoa: đừng ai thắc mắc tại sao lúc thì là ‘Tề Thiên Túng’ lúc lại là ‘Diệp Thiên Túng’ nhé! Tại bản convert vs tiếng trung nó vậy ta chỉ giữ nguyên thôi.) “Tiểu quái vật này thật là làm cho người khác giật mình! Ba năm, không mượn bất kỳ ngoại lực nào, nguyên tố hắc ám tu luyện đã bước vào cấp độ Kiểm Tôn cấp tám, quang nguyên tố tu luyện cũng đã đến trạng thái tốt cùng của Kiểm Thánh, ngược lại bằng tuyết nguyên tố, tốc độ hơi chậm nha!” Tề Thiên Minh tuy là cảm thán, nhưng ai cũng có thể nghe được ra chút đắc ý trong lời nói. Người bình thường muốn đạt đến cấp Kiểm Thánh cũng phải mất hai ba năm, tu vi càng cao, tu luyện càng khó, có vài người cuối cùng cả đời cũng dừng lại ở giai đoạn Kiểm Thánh. Ai có thể giống như người này thay đổi cấp bậc nhanh như vậy, một năm lên hai ba cấp! Tề Thiên Minh nghĩ đến tiểu quái vật này là oa nhi nhà mình, miệng bất giác liền hận không thể toét tới mang tai. “Cha, ngươi không phải thật sự coi ta là quái vật chứ! Bằng tuyết nguyên tố không giống với thủy nguyên tố, ta phải nén gấp mười lần thủy nguyên tố mới có thể tiến hành hấp thu, bằng không, trong ba năm, ta ngày đêm tu luyện có thể chỉ đến trình độ Kiểm Sư ư?” Tề Thiên Túng không thêm đề ý hỏi ngược lại. “Ngươi bây giờ đã tu luyện tới bình cảnh rồi, xem ra đã đến lúc đề cho ngươi đi ra ngoài rèn luyện một chút!” Tề Thiên Minh giống như suy tư nói. “Ồ?” Tề Thiên Túng xinh đẹp cười một tiếng, nhào vào trong ngực Tề Thiên Minh, chọn một vị trí thoải mái, miễn cưỡng nói: “Có phải có cơ hội gì tốt không?” Tề Thiên Minh ôm thật chặt thân thể mềm mại của Tề Thiên Túng, nụ cười nơi đáy mắt càng thêm nhu hòa, “Ngươi quý nha đầu này! Không sai, mấy ngày nữa chính là ngày Thánh môn ngũ tông mở viện chiêu đồ, chỉ cần là người dưới hai mươi lăm tuổi trên đại lục Thánh Thiên đều có thể tham gia, nhưng nhất định phải thông qua khảo nghiệm của bọn họ mới có thể chính thức tiến vào Thánh môn báisư học tập. Không nói thực lực của bọn họ, chỉ riêng việc tất cả cao thủ trong đế quốc cơ hồ đều là từ Thánh môn đào tạo ra, ngay cả tứ đại gia tộc chúng ta cũng không có ngoại lệ, Thánh môn ngũ tông có thể bao trùm cả đế quốc! Ở trên đại lục Thánh Thiên, cũng không thiếu các học viện ưu tú, nhưng học viện Thánh môn có thể nói là lựa chọn tốt nhất. Ta muốn đề cho ngươi đến Thánh môn học tập. Đối với ngươi mà nói đây tuyệt đối là một cơ hội tốt, vừa có thể biết thực lực của Thánh môn, cũng có thể an bài kế hoạch sau này tốt hơn.” “Đây đúng thật là cơ hội ngàn năm có một!” Tề Thiên Túng trong mắt lóe lên huyết quang tà ác, bí ẩn nói: “Biết ngươi biết ta, trăm trận trăm thắng. Mượn cơ hội này, ta liền có thể nhìn rõ thực lực Thánh môn, thuận tiện có thể tiến dần từng bước một, mượn gió bẻ măng, mượn dao giết người, hảo hảo mà tiêu diệt triệt để!” Tề Thiên Minh càng nghe càng kinh hãi, đầu đầy hắc tuyến, mồ hôi lạnh tuôn ra liên tiếp, không nhịn được nói: “Bình tĩnh, bình tĩnh! Thực lực của Thánh môn tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của ngươi! Lần này đề cho ba ca ca đi cùng ngươi! Nhị ca cùng tam ca của ngươi cũng đến Thánh môn học tập, đại ca ngươi thì đi trợ giảng.” “Ừ, đại ca chính là lợi hại! Hiện tại đã đạt đến cấp tốt cùng của Kiểm Đế!” “Thiên Sách đích xác là kỳ tài hiếm có, bằng không Thánh môn cũng sẽ không phí tâm tư lớn như vậy để mời hắn trở về!” Tề Thiên Túng nhìn người cha kéo nàng đi đông đi tây, mỉm cười nói: “Cha, hôm nay ngươi tới không phải là muốn cùng ta nói những thứ này chứ!” Tề Thiên Minh sững sốt, ngay sau đó cười vang một tiếng, “Tiểu Thiên Túng a, thật là cái gì cũng không thể gạt được ngươi, ta hôm nay tới còn có vài chuyện quan trọng, muốn cùng ngươi hảo hảo nghĩ kế một chút!” Nghe Tề Thiên Minh nói như thế, Tề Thiên Túng cũng hơi nghiêm túc. “Lần này ngươi đến Thánh môn học tập, ngươi nhất định phải tìm cơ hội tiến vào tháp Thánh môn, tháp Thánh môn có thể nói là Thánh Địa của Thánh môn ngũ tông. Ở tầng cao nhất của tháp Thánh môn có đề tam bảo Thánh môn trong truyền thuyết, ta chỉ biết hai trong ba thứ đó. Thứ nhất chính là Huyết Ma châu, là vật của Âm Ma Tộc, vài ngàn năm trước, Thánh môn cùng Âm Ma Tộc đại chiến, ý vào người đồng thể mạnh, bọn họ đánh bại Âm Ma Tộc, chiếm đoạt Huyết Ma châu. Nhưng Huyết Ma châu là nguyên tố chỉ bảo ngưng tụ nguyên tố hắc ám, chỉ có huyết mạch Âm Ma Tộc mới có thể mở, cho nên, theo ta được biết, Thánh môn chẳng qua là đem nó niêm phong cất vào kho ở bên trong tháp Thánh môn, cũng không có biện pháp lấy được năng lượng không lồ trong đó.” Tề Thiên Minh nói đến đây dừng một chút, gương mặt oan uổng giống như oa nhi nhìn Thiên Túng, biết nhất định lại khiến nàng nghĩ tới nỗi hận diệt tộc, vội vàng nói sang chuyện khác: “Bảo bối thứ hai chính là bí bảo chân chính của Thánh môn —— Thiên Dương châu. Thiên Dương châu này cũng là chỉ bảo ngưng tụ năng lượng nguyên tố thiên địa, bất quá, nó là ngưng tụ các loại năng lượng nguyên tố. Mặc dù, không đạt hiệu quả cường đại như Huyết Ma châu, nhưng chính nó đã làm cho cả Thánh Linh sơn của Thánh môn biến thành một chỗ tiên thiên linh địa, độ tinh khiết của những nguyên tố trên núi Thánh Linh so với những địa phương khác mạnh gấp năm lần, đây chính là nguyên nhân cao thủ Thánh môn mạnh hơn rất nhiều so với những nơi khác.” Tề Thiên Túng nghe thế, có chút khó hiểu, viên châu kia nhỏ thế mà lại có uy lực lớn như vậy! Nếu như đem hủy đi. Tề Thiên Túng nghĩ như vậy, đột nhiên tà ác cười một tiếng. Tề Thiên Minh nhìn thấy tóc gáy dựng đứng sợ sệt tiếp tục nói: “Về phần bảo vật thứ ba, cực kỳ thần bí, ta hao hết tâm tư cũng không có kết quả, ngươi chỉ có thể tùy cơ ứng biến.” Tề Thiên Túng gật đầu một cái, đối với tam bảo Thánh môn đã hiểu rõ. Trong giây lát, nàng lại cẩn thận hỏi: “Lấy số tuổi của ta, tu vi có chút dọa người, nếu như bị đám lão đầu Thánh môn kia phát hiện, nên làm gì bây giờ?” Tề Thiên Minh ném cho nàng ánh mắt ‘ngươi còn biết ngươi rất dọa người’, khi định thần nhàn nói: “Chuyện này cha ngươi sớm đã nghĩ tới.” Vừa nói Tề Thiên Minh vừa lấy ra một chiếc nhẫn, nhẹ nhàng đeo vào trên tay Tề Thiên Túng nói: “Chiếc nhẫn này là chỉ bảo của Tề gia, mặc dù so ra kém nhẫn Âm Ma Huyền, nhưng cũng là bảo bối hiếm có. Chức năng lớn nhất của nó chính là ẩn dấu tu vi của người đeo nó, món bảo vật này có thể nói là thiên hạ đều biết, ngươi là tiểu nữ nhi Tề gia sủng ái nhất, đeo vào trên người ngươi cũng sẽ không bị người khác nghi ngờ.” “Cha.” Thiên Túng đã không biết phải nói gì nữa, ba năm sủng ái, khiến cho nam tử nóng nảy này tiến thật sâu vào nội tâm của nàng. Mặc dù nàng dùng thủ đoạn buôn bán mạng đến cho Tề gia tài phú khổng lồ, nhưng cũng không đủ để báo đáp việc Tề gia chăm sóc nàng. “Ai u, Tiểu Thiên Túng của chúng ta cảm động rồi, rất có cảm giác thành tựu a! Oa ha ha ha ha.” “Tốc độ biến sắc của Tề Thiên Minh không khỏi làm Thiên Túng đầu đầy hắc tuyến, nàng không hiểu, ở trước mặt bà họ nhà Tề gia là một người rất anh minh thần võ, thế nào khi đối mặt với nàng lại giống như kẻ thiếu não. Nàng có chút không chịu được liền cất ngang nụ cười điên cuồng của Tề Thiên Minh. “Cha, tam ca đã chuẩn bị xong dịch hình đan chưa? Ta không thể chờ được nữa.” “Đã sớm chuẩn bị xong, ba tiểu tử kia ngươi cũng không phải không biết, bọn họ sẽ không để người khác nhìn được bộ dáng của ngươi bây giờ!” Nói xong, Tề Thiên Minh không bỏ được lại ôm Tề Thiên Túng thật chặt vào trong ngực, tựa như phụ thân phải gả nữ nhi, lo lắng phải nói: “Tiểu Thiên Túng, ngươi nhất định phải cẩn thận!” Cảm nhận được nỗi bất an của Tề Thiên Minh, nàng kiên định nói: “Cha, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho Thánh môn nợ máu phải trả bằng máu, Thánh môn nhất định sẽ bị hủy diệt trong tay ta!” Giờ khắc này, trên người Tề Thiên Túng tỏa mát ra một loại khí thế kinh người, kinh động trời cao, trong mắt của nàng dần dần nổi lên một tầng băng hàn nhiễm máu: Thánh môn, ta tới đây! Thứ ngươi nợ ta, ta sẽ đòi lại từ từ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Tứ phương hội tụ

Vị trí của Thánh môn —— Thánh Linh sơn —— có thể nói là địa phương dư thừa linh khí nguyên tố nhất trên khắp Thánh Thiên đại lục. Nó tự như chế tạo vì

người Thánh môn, một cốc chia làm năm ngọn núi. Thánh môn ngũ tông liền chia ra chiếm cứ năm ngọn núi, hiện lên thế chân vạc. Xa xa nhìn lại, cả dãy núi Thánh Linh cao vút ẩn trong làn mây, mây mù bao phủ, giống như tiên cảnh. Mà một điều đặc biệt của địa thế Thánh Linh sơn chính là nó dựa lưng vào Ma Thú Sâm Lâm. Ma Thú Sâm Lâm tên như ý nghĩa, mặc dù trong đó có rất nhiều ma thú, nguy hiểm trùng trùng, nhưng cũng là nơi tài nguyên dư thừa, tràn đầy kỳ hoa dị thảo, thiên linh địa bảo, có thể nói là thần bí nguy hiểm hơn gấp trăm lần so với Ngọc Ma Lâm. Nhưng cũng nhờ vậy, mới khiến cho môn sinh Thánh môn mỗi lần rèn luyện xong sẽ trở thành anh tài mà toàn bộ đại lục tranh đoạt. Lúc này, con đường nhỏ dẫn đến Thánh Linh sơn vô cùng náo nhiệt, không có sự yên lặng thường ngày. Con đường rộng rãi kia cứ ba năm thỉnh thoảng có thể thấy một đại đội nhân mã, vội vã chạy hướng trên núi. Ở dưới chân núi Thánh Linh, xa xa có thể thấy một bảng hiệu khí thế to lớn kéo dài trên cột đá ở hai bên đường, hai chữ “Thánh môn” to vàng lấp lánh đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mọi người. Làm cho người ta kinh ngạc chính là ở cạnh cột có hai mảng đất bằng phẳng bóng loáng như ngọc, xung quanh mảnh đất lại có mấy hàng động to lớn dài đến chừng mười thước, cửa động to lớn, loại thiết kế quỷ dị này, khiến người xem cảm thấy mê muội. (Từ Hoa: chỗ này ta chém. Ta ghét nhất là tả cảnh oaoaoaoa) Lúc này, trước cửa Thánh môn đã tụ tập rất nhiều nam nữ trẻ tuổi. Những người này phần lớn đều là quyền quý, thân phận bất phàm. Lẫn trong những người này, rõ ràng có mấy người cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người khác. Mấy người này tổng cộng là hai nữ ba nam. Đứng ở bên trái là một vị nam tử mặt mũi thanh tú, khí chất thanh nhã, mặc một bộ áo xanh, dáng người thon dài cao ngất, cực kỳ giống một công tử nhu nhược. Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, có thể xuất hiện tại nơi này tuyệt đối không phải là một “công tử nhu nhược” đơn giản như vậy. Đứng ở bên cạnh hắn chính là một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, mặt hạnh mây ngai, làn da mịn màng, mon mon đào tơ, vừa nhìn cũng biết là một người cực kỳ thẳng thắn tính tình nóng nảy. Mà bên cạnh nàng là một thiếu nữ hoàn toàn ngược lại với nàng, nàng kia mặt mũi xinh đẹp, uyển chuyển động lòng người, cả người lẳng lẳng đứng ở kia tựa như một đoá ngọc lan, làm cho không người nào không thu tâm (thư thả, thoải mái, hài lòng). Sau lưng ba người là hai vị nam tử càng thêm tuấn tú. Vị nam tử bên trái chừng hai mươi, một đôi mắt hắc đào, mặt mũi tuấn mỹ, vốn nên là vị phong lưu đa tình, lại cứ hết lần này đến lần khác toát ra khí chất xuất trần ôn nhuận như ngọc, khiến cho đông đảo các thiếu nữ không nhìn được cảm than! Mà ở bên cạnh hắn là một nam tử thân hình cao lớn, kiện mỷ cao ngất, hé ra gương mặt tuấn tú cực kỳ cương nghị. Trên lưng là một thanh kiếm to dài ba thước, cả người nhìn qua giống như một lưỡi dao sắc bén làm cho người khác không thể khinh thường. Đang lúc mọi người rối rít suy đoán thân phận mấy người này thì một đạo thanh âm khàn khàn kêu gọi truyền tới. “Bắc Thần Diêm, các người tới thật là sớm a!” Mọi người giương mắt nhìn một đội nhân mã hoa lệ đang chạy vội tới, cầm đầu là hai người so với năm người này cũng không kém chút nào. Nói chuyện là một người có khuôn mặt nhìn qua cực kỳ bình thường, nhưng tổ hợp ở chung một chỗ lại tạo ra một cỗ mị lực đặc biệt, đó là một loại hấp dẫn của nam nhân, làm cho thiếu nữ chung quanh lộ vẻ ngượng ngùng. Mà bên cạnh là một thiếu nữ mi mịch như họa, diện mạo cực đẹp, cả người cũng lộ ra một loại khí chất suy nhược, nhìn qua điềm đạm đáng yêu. Mà hai người này cư nhiên chính là hai huynh muội Âu Dương Thiên Nhai cùng Âu Dương Tuyết. “Thiên Nhai, người tới cũng không muộn a!” Gặp bạn chí cốt, Bắc Thần Diêm rõ ràng tâm tình cực kỳ tốt, vẻ mặt tươi cười nói: “Tiểu Tuyết, người cũng tới!” Âu Dương Tuyết ngượng ngùng nhìn Bắc Thần Diêm một cái, nhu nhu nhược nhược nói: “Phụ thân nói ta thiên phú không tệ, để cho ta cùng ca ca ra ngoài rèn luyện một phen.” Nói xong, nàng cười nhẹ nhàng nhìn hướng thiếu nữ mặt hạnh, “Diệp Thần tỷ tỷ cũng tới, không biết vị này là. . . .” Thiếu nữ mặt hạnh chính là Diệp Thần, người ngày đó cực kỳ thường thức Thiên Túng. Diệp Thần nhìn Âu Dương Tuyết không ngừng liếc mắt đưa tình với thanh y nam tử, trong lòng âm thầm giễu cợt: yêu tinh này càng ngày càng già dôi! Còn không phải là muốn biết thanh niên tài tử! Nghĩ xong, Diệp Thần đơn giản chỉ vào thanh y nam tử cùng nam tử cương nghị giới thiệu: “Vị này là Diệp Tuấn biểu ca ta, vị này là Diệp Sơn gia gia ta. Về phần vị này. . .” Diệp Thần khẽ cau mày, mờ mờ hai mắt, chỉ vào thiếu nữ xinh đẹp ôn nhuận, cười khẽ nói: “Vị tỷ tỷ so với người đẹp gấp mấy phần này chính là đường muội của Bắc Thần đại ca Bắc Thần Nguyệt.” Nghe nàng nói như thế, Âu Dương Tuyết trong lòng tức giận không dứt, đáy mắt xẹt qua một tia âm trầm, lại cực nhanh ẩn mất, bất động thanh sắc cười cười, coi như đã lên tiếng chào. Ngược lại Âu Dương Thiên Nhai nghe được tên của Diệp Tuấn, kinh ngạc hỏi: “Người chính là ngân địch thư sinh Diệp Tuấn!” Diệp Tuấn khiêm tốn cười một tiếng, thanh nhã nói: “Kia đều là người khác đồn thổi, bản về tu vi, ta làm sao bì được Âu Dương huynh cùng Bắc Thần huynh.” Âu Dương Thiên Nhai nghe xong lộ ra một nụ cười cực kỳ kêu gọi, lạnh lạnh nói: “Cái gì Âu Dương huynh? Gọi ta Thiên Nhai đi!” Lúc nói chuyện mọi người đã dần dần đứng lên. Cho tới giờ khắc này, mọi người chung quanh mới bừng tỉnh, thì ra mấy người này là tứ đại gia tộc Thánh Thiên đế quốc! Đối với mọi người, tứ đại gia tộc Thánh Thiên chỉ đứng sau Thánh môn, địa vị dĩ nhiên hiển hách vô cùng, lại thêm mấy người dung mạo xuất chúng, khí chất bất phàm. Làm cho mọi người càng thêm liên tiếp ngẩn ngơ, một vài thiếu nữ to gan còn không nhìn được tiến lại gần. Đang thời điểm mọi người còn đắm chìm trong hào quang của tứ đại gia tộc Thánh Thiên không thể tự thoát ra được thì một chiếc xe ngựa cực kỳ long lẫy hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Nhưng chân chính để cho mọi người dời đi tầm mắt chính là hai thiếu niên ngồi trên xe ngựa. Nếu nói đám người Bắc Thần Diêm chẳng qua là hấp dẫn chú ý của mọi người, như vậy hai vị thiếu niên này chính là chân chính chói mắt. Bộ dáng hai người này có bảy phần tương tự nhau, đều là da trắng như ngọc, mắt phượng vi thiêu, môi như hoa đào, tư thế khuynh thành hơn hẳn các cô nương tuyệt sắc. Bất quá lại lộ ra vài phần tà khí, cả người tà mị không kềm chế được, có chút cảm giác phóng đảng. Mà trên người thiếu niên là một loại khí tức thanh thuần mị ý. Kể từ khi hai người vừa xuất hiện, các cô nương chung quanh đều là mặt hiện hoa đào, hai mắt đăm đăm, ngay cả hai người Diệp Thần cùng Bắc Thần Nguyệt cũng thỉnh thoảng nhìn một cái về phía hai thiếu niên, chứ đừng nói tới Âu Dương Tuyết, ánh mắt kia như hận không được áp vào trên người. “Ta cư nhiên nhìn không thấu tu vi hai người kia, bọn họ rốt cuộc là ai?” Bắc Thần Diêm cực kỳ thận trọng nói: “Ta cũng nhìn không thấu, chẳng lẽ trên Thánh Thiên đại lục ngoại trừ Thánh môn cùng tứ đại gia tộc chúng ta còn có gia tộc đặc biệt khác hay sao?” Thân sắc Âu Dương Thiên Nhai có chút ngưng trọng: “Diệp huynh nghĩ sao?” Diệp Tuấn nhìn hai người một cái, không quá để ý cười cười, “Trên đại lục Thánh thiên, cao thủ xuất hiện ló lỏ, gia tộc nào lớn một chút chẳng có mấy cao thủ. Bọn họ nhất định là thiên phú tu luyện cực cao thôi, điều này cũng không có gì quá kỳ quái.” Hai thiếu niên dừng xe ngựa ở trước lối vào Thánh môn, không biết là do ngại dung mạo hay tu vi của hai người, cư nhiên không có người nào sinh ra bất mãn. Mọi người đều là nhìn một chút khí chất xuất chúng mấy người Bắc Thần Diêm, lại nhìn một chút dung mạo khuynh thành của hai huynh đệ. Loại này thực khiến mọi người oán thán. Đang thời điểm mọi người đắm chìm trong cảnh tượng khó gặp không thể tự thoát ra được thì một hồi tiếng vỗ ngựa đất đất từ nơi xa truyền đến, tiếng chân ngựa tựa như đập vào trong lòng mọi người, mang theo ma lực, làm cho ánh mắt mọi người không tự chủ nhìn về phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Lên sân chân động

Thời điểm tâm hồn mọi người ngưng tụ ở tiếng vỗ ngựa phượng xa, mấy tiếng xé gió rung động lòng người hung hăng đập vào bên tai. Mọi người vội vàng nhanh chóng nhìn về phía bảng hiệu Thánh môn ở chân núi Thánh Linh. Chỉ thấy năm đạo quang hoa từ xa tới, trong giây lát đã đi tới trước cột đá

Thánh Thiên. Chỉ có những người có tu vi đạt tới Kiếm Thánh trở lên, mới có thể nhờ kiếm khí trong cơ thể dẫn dắt, lãng không bay lượn. Như vậy có thể thấy được, tu vi của năm người này không tầm thường. Năm người này có ba người đứng lại phía sau bảng hiệu Thánh môn, ba người này là ba vị lão giả râu tóc bạc trắng, xem khí tức của bọn họ, cũng biết tu vi ba người nhất định bất phàm! Đứng trước bảng hiệu Thánh môn là hai nam nữ tuổi hơn hai mươi. Bên trái cột đá là vị nam tử dung mạo bình thường, thân hình hơi có vẻ mập mạp, bất quá, nhìn ánh mắt với vẻ mặt phách lối kia, cũng biết người này nhất định là một cao thủ, là nhân vật không ai bì nổi. Nhưng mọi người tựa hồ tự động bỏ qua hắn, phần lớn ánh mắt tập trung vào trên người thiếu nữ đứng bên phải. Cô nương kia xinh đẹp hơn hẳn ba người Bắc Thần Nguyệt! Mi mông như liễu, hai mắt hàm xuân, má đào ửng đỏ, lúm đồng tiền hiện rõ, môi đỏ mọng no đủ như anh đào mê người, kiều diễm ướt át. Giờ phút này, nàng mặc một bộ tử y, thân thể xinh đẹp, lung linh, hấp dẫn, theo gió nhẹ như ẩn như hiện, quả nhiên là xinh đẹp, giai nhân khuynh thành! Bất quá, thật đáng tiếc, giai nhân này quả thật “nghe” rất nhiều người, nhưng có mấy người cũng rõ ràng là không đem tâm tư đặt trên người nàng. Trong đó, rõ ràng nhất chính là hai huynh đệ khuynh thành hơn cả tuyệt thế khuynh thành, hai người bọn họ nhìn cô nương dương dương tự đắc như Hoa Hồ Điệp, vẻ mặt khinh thường. Bất quá, điều này cũng khó trách, mình so người ta còn đẹp hơn mấy lần, còn có thể chú ý người ta sao? Bắc Thần Diêm, Diệp Tuấn cùng Âu Dương Thiên Nhai cũng không sai biệt lắm, mặc dù ban đầu quả thật có cảm giác tươi đẹp, nhưng, dù sao mỹ nữ như mây, rất nhanh mấy người liền dời lực chú ý đi, đi nghiên cứu ba người lão giả bọn họ nhìn không thấu kia. “Mau nhìn, trước ngực bọn họ có một cái một dấu hiệu, bọn họ là người của Tàn thị Thánh môn!” Không biết là người nào trong đám người kinh hô một tiếng, mọi người lúc này mới chăm chú nhìn lại, bình tĩnh! Thì ra mấy người này chính là người Thánh môn phái xuống phụ trách khảo hạch! Lúc này, tử y thiếu nữ cực kì thỏa mãn, mở miệng nói: “Chư vị, mọi người đều biết, hôm nay là ngày Thánh môn ta chiêu thu học đồ. Ta là Tàn gia Tàn Mộng Yên, vị này là biểu ca ta Tàn Lệ. Lần này là do hai người bọn ta bố trí đề mục cuộc thi nhập môn cho mọi người, ba vị trưởng lão Tàn gia sẽ phán xét, những người thuận lợi hoàn thành khảo hạch, sẽ trở thành môn sinh của Thánh môn, về phần tông môn, chờ mọi người lên núi sẽ định đoạt sau!” Mọi người sau khi nghe được thân phận mấy người Tàn Mộng Yên đều cực kì sửng sốt, trong nháy mắt tựa như làn nước nổ tung, tiếng nghị luận thao thao bất tuyệt. “Tàn Mộng Yên, không phải là Thánh nữ Tàn gia sao?” “Xem ra hiện tại, quả nhiên Tàn gia trở thành tông môn hàng đầu Thánh môn, bằng không Tàn gia làm sao phụ trách khảo hạch đây!” “Nàng chính là mỹ nữ đệ nhất Thánh môn Tàn Mộng Yên sao!” “Kia chính là trưởng lão Tàn gia ư, thoát nhìn cũng rất lợi hại, ta phải hảo hảo biểu hiện!” “Cất, cho mình là mỹ nữ sao, ta cũng không kém a!” Trong lúc mọi người huyền ảo, một hồi thanh âm hít không khí tức thời vang lên. Thì ra, mới vừa rồi, cỗ xe từ đằng xa kia khiến tâm thần mọi người dao động cuối cùng đã tới, mà mấy thanh âm hít không khí này cũng bởi mọi người thấy rõ hai người trên xe ngựa. Huynh đệ song sinh! Đây là cảm giác đầu tiên của mọi người. Nếu nói là dung mạo hai huynh đệ thiếu niên kia có bảy phần tương tự, như vậy huynh đệ song sinh trên xe ngựa kia dung mạo quả thực là giống nhau như đúc, tựa như làm ra từ cùng một mô hình. Quan trọng nhất là, dung mạo của huynh đệ song sinh này cư nhiên không hề thua kém so với huynh đệ lúc trước. Trông mặt màu trà nhạt chói lọi như sao thần, da thịt bạch ngọc, trắng mịn như thiếu nữ, tươi đẹp như hoa đào. Bộ dáng hai người tuy là tuyệt sắc khuynh thành, nhưng cũng làm cho người ta cảm giác lạnh như băng, một loại lạnh như băng thấm đến tận xương tủy, khiến người bị bọn họ để mắt tới theo bản năng sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm. Hiện nhiên loại dung mạo tươi đẹp này cùng khí chất tương phản khiến cho người lần đầu tiên nhìn thấy hoàn toàn bị rung động! Nhưng rung động còn chưa kết thúc, mọi người ở đây lại ngốc lăng lăng nữa. Chỉ thấy huynh đệ song sinh vừa đến liền lập tức nhảy xuống xe, cực kỳ kính cẩn đứng một bên xe ngựa. Rèm vén lên, ngay sau đó một thiếu niên nhảy xuống, thiếu niên khả ái giống như thiên sứ, âm áp như ánh mặt trời, điều này làm cho mọi người từ trong đáy lòng lại một mảnh rung động! Có rất nhiều người lại lầm bầm lầu bầu, “Hôm nay là ngày gì, mà gặp nhiều người giống thần tiên vậy!” “Ai nha! Coi như hôm nay không thể vào Thánh môn cũng đáng, thiếu niên này thật là quá đáng yêu!” Mọi người còn đang thao thao bất tuyệt, trên xe ngựa lại nhảy xuống một thân ảnh, nhanh chóng như con báo săn Jaguar, mọi người thấy thân ảnh này, lại một phen kích động. “Nhìn, đó không phải là Tề nhi thiếu gia Tề Ngao Thiên sao?” “Trời ạ, vậy vừa rồi chính là đệ đệ hắn, thiên tài luyện được sư danh chân Thánh Thiên, Tề Thiên Duyệt sao?” “Trời ạ, trời ạ! Hôm nay cư nhiên có thể nhìn thấy người trong truyền thuyết a!” “A! Thiên Duyệt thiếu gia rất đẹp trai a!” “Thiên Ngao thiếu gia mới đẹp trai!” Thời điểm chúng nữ biết được thân phận của bọn họ như muốn té xỉu, chúng nam mặt lộ vẻ sửng sốt, lại một nhân vật bất phàm khiến mọi người kích động thiếu chút nữa không ngắt đi. Nín thở, Tề Thiên Sách như Chiến thần xuất hiện trước mặt mọi người. Thật ra thì, từ khi Tề Thiên Duyệt xuất hiện, bất kể là đám người Bắc Thần Diêm, hai huynh đệ tuyệt sắc, hay bọn người Tàn Mộng Yên ở Thánh môn đã đem lực chú ý chuyển dời đến bên Tề gia. Đợi đến khi Tề Thiên Sách xuất hiện, hiện trường cơ hồ xuất hiện chấn động! Tề Thiên Sách là ai a, là người kinh thái tuyệt đỉnh nhất Thánh Thiên đại lục, mười bảy tuổi đã trở thành Kiếm Tôn tuyệt thế thiên tài! Tề Thiên Sách xuất hiện, khiến cho ba trưởng lão Tàn gia vẫn nhắm chặt hai mắt cũng lập tức mở ra! Bọn người Bắc Thần Diêm là bộ mặt sửng sốt, ngay cả tuyệt sắc huynh đệ thâm tàng bất lộ cũng lộ vẻ hoảng sợ. Càng đừng nhắc tới chúng nữ, Tàn Mộng Yên, Âu Dương tuyết . . . Sau khi tam huynh đệ Tề gia theo thứ tự ra sân, các nàng cơ hồ đều là xuân tâm đại động, không kiềm chế được. Nhưng khi mọi người ở đây cho là tràng diện rung động cuối cùng cũng kết thúc thì chỉ thấy một trong hai huynh đệ song sinh cung kính quỳ xuống. Người còn lại một đôi mắt rực lửa, kích động nâng lên hai tay, cung kính hạ eo lưng. Ngay cả ba người Tề Thiên Sách cũng vén rèm lên, hầu tỳ bên cạnh xe. Mọi người đều nghi ngờ không hiểu, người nào có mặt mũi lớn như vậy? Cũng đuổi dài cổ nhìn. Mọi người đang ngẩn đầu chờ đợi thì một bàn tay đưa ra ngoài. Không thể không thừa nhận, đó là một bàn tay đẹp đến cực hạn, băng vì cơ, ngọc vì cốt, mượt mà hoạt nị, tinh xảo mê người, bàn tay này tựa như biết trước phương hướng, nhẹ nhàng đặt lên hai tay thiếu niên. Giờ khắc này, không ai vì nhún nhường của thiếu niên mà cảm thấy tiếc hận, nếu như có thể cầm đến một đôi tay như vậy, nhún nhường hơn nữa thì có làm sao? Mọi người tiếp tục chờ đợi, chủ nhân của bàn tay kia cuối cùng từ trong xe đi ra, nhẹ nhàng đặt chân lên lưng thiếu niên đang quỳ trên mặt đất, vung vàng đi xuống mặt đất. An định, giờ khắc này, chân núi Thánh linh xuất hiện an tĩnh trước mặt chưa từng có! Người thiếu nữ này chỉ khoảng mười bảy tuổi, dung mạo đã như tiên nữ, thanh lệ phi phàm. Làn da vô cùng mịn màng, lông mày tựa như xuân sơn, mắt như thu thủy, lưu quang dật dật mà lại trong trẻo lạnh lùng mê hoặc lòng người. Cả người nàng đứng ở nơi đó tựa như tiên tử cung Quảng Hàn, khí chất lãnh diễm lãnh đạm, xinh đẹp rất khác phong tình, làm cho người ta không nhìn được trầm mê. Người khiến người khác rung động như vậy dĩ nhiên là Tề Thiên Túng. “Là nàng?!” Ánh mắt Bắc Thần Diêm nóng bỏng nhìn chăm chăm Tề Thiên Túng nói. Diệp Tuấn hơi có vẻ si mê hỏi: “Bắc Thần huynh biết nàng?” “Diệp Tuấn huynh nhất định cũng nghe qua đại danh của nàng, nàng chính là tiểu nữ nhi được sủng ái nhất Tề gia, dưỡng nữ Tề gia, Tề Thiên Túng!” Âu Dương Thiên Nhai vừa nói vừa chăm chú nhìn chăm chăm Thiên Túng, ánh mắt lộ ra vẻ mê say, giống như nghĩ tới một màn vô tình gặp mặt ba năm trước. Diệp Thần cùng Âu Dương Tuyết tự nhiên cũng nhận ra Thiên Túng, bất quá một người thì vẻ mặt vô cùng vui mừng, một người thì mặt lộ vẻ âm lãnh. Diệp Thần thập phần hưng phấn nói với Diệp Tuấn: “Biểu ca, người không biết đi! Thiên Túng muội cũng là con gái nuôi của cha ta, cũng chính là muội muội của ta, tự nhiên, nàng cũng là biểu muội của ngươi!” “Phải không?” Diệp Tuấn sửng sốt, ngay sau đó, trên khuôn mặt công tử tuấn nhã không nhìn được lộ ra một tia vui mừng. Mọi người nghe được đám người Bắc Thần Diêm nói chuyện, tự nhiên cũng biết thân phận của Tề Thiên Túng. Mọi người không nhìn được đều muốn hoan hô! Phải nói gần ba năm nay, trong Thánh Thiên thành người nào có danh tiếng lớn nhất a? Đương nhiên là Tề gia tử tiểu thư! “Nàng chính là Tề gia Tử tiểu thư! Quả nhiên danh bất hư truyền!” “Ta thật sự hâm mộ nàng, có ba ca ca tốt như vậy, ta mà có thể chạm vào tay Thiên Sách công tử, ta chết cũng nguyện ý!” “Nàng so với đệ nhất mỹ nữ Thánh môn kia xinh đẹp hơn mấy lần, hôm nay đến đây thật là đáng giá!!!” Tàn Mộng Yên từ khi thấy Tề Thiên Túng, trong lòng liền phần hận không dứt, từ nhỏ đến lớn, nàng ở đâu không phải là tiêu điểm của mọi người, hiện tại cư nhiên bị người khác đoạt đi danh tiếng có thể nói là không cam lòng tới cực điểm. Nhưng nghĩ đến một lát khảo hạch, nàng liền không nhìn được lộ ra một nụ cười lạnh, giành danh tiếng của ta, ta tuyệt đối sẽ làm cho người hối hận cả đời! (Từ Hoa: ta ghét mụ này, không hiu nếu nhìn thấy mặt thật của Thiên Túng tỷ thì mụ sẽ thế nào? Có lẽ sẽ tức chết đi. Hahahahaha) Tề Thiên Túng kể từ khi ra ngoài liền đem vẻ mặt của mọi người cất vào đáy mắt. Ánh mắt oán độc của Tàn Mộng Yên dĩ nhiên không tránh được chú ý của nàng. Tề Thiên Túng trong lòng thầm nói: hừ, thật là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người cứ muốn xông tới! Nàng cho tới

bây giờ đều không phải là hiền lành, dám lộ ra loại ánh mắt như vậy đối với nàng đã là xúc phạm nàng, chạm đến ranh giới cuối cùng! Làm cho nàng càng giận là người đứng bên cạnh Tàn Mộng Yên chính là kẻ năm đó đánh nàng rơi xuống vách đá Tàn Lệ! Xem ra hôm nay thật là một ngày tốt, không thu chút lỗi, thật đúng là phải xin lỗi mình! Khỏe miệng Tề Thiên Tung nhếch lên một tia thị huyết. “Các vị, hiện tại khảo hạch chính thức bắt đầu! Xin mọi người xếp hàng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tung Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Khảo hạch của Thánh môn

“Vật nhỏ, ngươi làm sao vậy, người nào đắc tội với ngươi? Nói cho đại ca biết, đại ca nhất định sẽ dạy dỗ hẳn giúp ngươi!” Tề Thiên Sách nhìn Thiên Tung mặt lộ vẻ lạnh lùng, không nhìn được dò hỏi. Hắn vừa hỏi ra câu này, các cô nương vây xung quanh thiếu chút nữa thì ngất đi. Trong truyền thuyết, Tề Thiên Sách không phải là luôn luôn lãnh khốc bá đạo, cao ngạo, trong trẻo lạnh lùng sao?! Vậy nam tử ôn nhu trước mặt này là ai? Không trách được Thánh Thiên thành đón đại ba huynh đệ Tề gia cũng chiêu mộ nhiều thành si, thật là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt hơn hẳn nghe tiếng! Thiên Tung nhìn biểu tình hâm mộ của các cô nương xung quanh, đùa giỡn cười ngược (tàn bạo) một tiếng: “Đại ca, nhân khí của ngươi thật đúng là không tầm thường a! Nói vậy lần này ngươi đến Thánh môn làm trợ giáo, nhất định là muốn đến tông môn có nhiều nữ nhân nhất! Chính là không biết đại ca ngươi muốn đến tông môn nào đây?” “Ngươi vật nhỏ này, cư nhiên hỏi đại ca vấn đề không có suy nghĩ như vậy, dĩ nhiên là ngươi đến tông môn nào, ta liền đến tông môn đấy!” Tề Thiên Sách không chút do dự nói. Khiến cho mọi người xung quanh nghe thế lại một lần nữa im lặng cảm thán: quả nhiên là cùng chiêu mộ nhiều thành si! Lúc này, khảo hạch đã bắt đầu, mọi người đưa ánh mắt phóng đến trên mảnh đất trước Thánh môn. Chỉ thấy, ba gã lão giả đứng trước người tiếp nhận khảo hạch, tựa hồ đang kiểm tra lại lần cuối. Sau đó người tiếp nhận khảo hạch bị dẫn tới mảnh đất bên trái cột đá. Tàn Lệ đi tới trước cửa đá bên cạnh mảnh đất, nhấn một cái nút bên cửa đá. Trong khoảng khắc, chỉ thấy xung quanh mảnh đất xuất hiện một tầng rào cản như thủy tinh chậm rãi dâng lên, hoàn toàn ngăn cách mảnh đất cùng bên ngoài thành hai thế giới. “Đi? Đây là vật gì?” Thiên Tung không nhìn được ngạc nhiên hỏi. Trong lòng nghi ngờ không dứt, chẳng lẽ thế giới này cũng có thủy tinh sao. “Đây là đá kim cương trong suốt đặc thù để tạo rào chắn, chủ yếu là phòng ngừa ma thú chạy trốn.” Đối với Tề Thiên Sách đã sớm trải qua khảo hạch Thánh môn, chuyện này cũng không xa lạ. “Ma thú? Ma thú gì?” Thiên Tung đang cảm thấy lẩn lộn thì thấy Tàn Mộng Yên lại chuyển động một cái nút trên cửa đá. Cửa đá đầu tiên bên trái ầm ầm mở ra, một con heo đầu dài nanh kiếm xỉ lang chui ra, bắt quả trên đầu con heo này có treo một vòng Kim Cương, nếu như tiến vào mảnh đất, người khảo hạch đứng khá xa thì tuyệt đối sẽ không bị công kích. Như vậy liền bảo đảm tính an toàn của người bị khảo hạch, dù sao, những người này đều không phải là người bình thường, nếu như có người chết thì cũng không tốt cho Thánh môn. “Thiết kế này thật tinh xảo!” Thiên Tung không nhìn được khen ngợi. “Cắt, tứ muội, cái này có gì tinh xảo, phức tạp như vậy, thật là dư thừa!” Tề Thiên Duyệt xem thường nói, Tề Thiên Ngao cũng tán đồng bĩu môi. “Tam ca, ngươi chẳng lẽ không phát hiện cái nút trên cửa đá sao, phức tạp nhiều dạng. Trong mấy đạo cửa đá này, nhất định đóng rất nhiều cơ quan khác nhau, số lượng ma thú khác nhau. Thứ nhất, có thể dùng làm khảo hạch, chiêu thu học viên, bớt đi sức lực cho bọn họ; thứ hai, nếu như có địch nhân xâm phạm, còn có thể thả ma thú ra ngoài, nghiền đòn địch. Thánh Linh sơn nương tựa Ma Thú Sâm Lâm, cần bao nhiêu ma thú thì có bấy nhiêu, nếu như ta không đoán sai, nói không chừng mấy cửa đá có đường thông với Ma Thú Sâm Lâm. Dùng ma thú đã có hấp dẫn ma thú trong rừng rậm, dùng cơ quan dẫn độ, thu cho chính mình dùng. Hừ, bọn họ thật đúng là tận dụng thiên nhiên!” Thiên Tung lạnh giọng nói. Tề Thiên Sách nghe xong, tán thưởng cười nói: “Vật nhỏ thật là thông minh! Ngươi nói một chút cũng không sai, hơn nữa bên trong cơ quan cực kỳ xảo diệu, ma thú chẳng những chạy không ra được, còn có thể tự chui đầu vào lưới. Ở trong Thánh môn, chân chính huấn luyện thì cũng là dùng ma thú tới luyện tập.” Trong khi mấy người thảo luận, người tiếp nhận khảo hạch đã đem con heo đuôi về cửa đá. “Đại ca, chẳng lẽ chỉ cần đánh bại ma thú, không cần giết cũng coi như thông qua?” Thiên Tung nghi ngờ hỏi. “Dĩ nhiên không cần giết chết, mặc dù những ma thú này lưng bắt cũng không phí sức, nhưng dù sao cũng cần người chăn nuôi. Hơn nữa, những ma thú này là ma thú giữ cửa, đều qua sàng lọc, nếu giết chết, tuyệt đối sẽ là một tổn thất lớn cho Thánh môn!” “Oh, phải không?” Thiên Tung nghe xong, đột nhiên xinh đẹp cười một tiếng, ba huynh đệ Tề Thiên Sách nhìn thấy tay chân rét run, không biết nha đầu này lại nghĩ tới biện pháp gì làm cho người ta “thoải mái”. Lúc này, đã có rất nhiều người tiến hành khảo hạch. Số người thông qua cũng là năm mươi phần trăm, dù sao mọi người tới nơi này cũng không phải tất cả đều là thiên tài. Đối phó những ma thú cấp thấp này, lúc đầu phải có thực lực Kiểm Sư trở lên. Mấy người Bắc Thần Diêm dĩ nhiên là rất dễ dàng liền qua. Ngược lại, Diệp Tuấn khiến cho mấy người Thiên Tung hơi liếc mắt, chỉ vì kiếm khí của hắn lại là một cây trường côn tương tự như cây sáo – Thanh Trúc còn! Bất quá, trong lần khảo hạch, Thiên Tung luôn cảm giác có hai đạo ánh mắt khóa tại trên người nàng, bất quá, hai đạo ánh mắt này không có nửa phần ác ý, chỉ là một loại đơn thuần tìm tòi nghiên cứu, Tề Thiên Tung liền không thèm để ý đến. Rất nhanh, liền đến phiên ba người Tề Thiên Tung. Chỉ thấy Tàn Mộng Yên từng bước sinh sen (ý chỉ bước đi đẹp, yếu điệu, thướt tha) đi tới thềm thung, e lệ nói: “Thiên Sách ca ca, ngươi đã tới! Không biết ngươi muốn làm trợ giáo cho tông môn nào?” “Không có.” Tề Thiên Sách lạnh lùng nói, vẻ mặt như thể người khác thiếu hẳn mấy trăm vạn kim tệ. “Bắt đầu nhanh lên một chút, đừng làm cho tiểu muội ta sốt ruột chờ đợi!” Tàn Mộng Yên vừa nghe lời này chỉ muốn phát hỏa, đành phải cố giả bộ tươi cười đưa mấy người Tề Thiên Tung tới trước mặt ba vị trưởng lão Tàn gia. Từ khi mấy người Tề Thiên Tung đứng trước mặt ba vị lão giả, ba vị trưởng lão Tàn gia đã mở to hai mắt. Bất quá, mấy người này đều là mắt cao hơn đầu, căn bản không có đem Tề Thiên Tung để ở trong mắt. Dù sao, một thiếu nữ mười ba tuổi cùng làm cùng chi là một Kiểm Sĩ, ba vị lão giả không cảm thấy nửa phần năng lượng dao động ở trên người Thiên Tung, cho nên đối với phán đoán của mình càng thêm tin tưởng không chút nghi ngờ. Bọn họ đưa mắt nhìn sang hai người Tề Thiên Ngao, chậm rãi nói: “Ngươi Tề gia thiên phú thật đúng là xuất chúng, lão phu vốn cho là Tề Thiên Sách công tử đã là kinh thiên tuyệt thế, không nghĩ tới huynh đệ hai người ngươi thiên phú không kém chút nào. Thôi, lần này coi như phá lệ, hai huynh đệ ngươi thông qua!” Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao, còn đám người Bắc Thần Diêm thì tức giận không dứt. Phải nói hai người Tề Thiên Ngao cùng Tề Thiên Duyệt thiên phú xuất chúng không phải là giả, nhưng tuyệt không đến trình độ kinh thiên tuyệt thế. Thật ra thì người có chút đầu óc cũng biết, hàm nghĩa ba vị trưởng lão làm như thế: thứ nhất, là muốn lấy lòng Tề Thiên Sách, lung lạc lòng người. Thứ hai là vì thiên phú chế thuốc trấn động đại lục của Tề Thiên Duyệt, một luyện được sư bất kể đi đến chỗ nào đều là người đáng tôn sùng, Thánh môn dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Một chiều này của bọn họ vốn không có vấn đề gì, nhưng lỗi ở tại bọn họ vô tình ngựa lại vồ phải đuôi ngựa! Người Tề Thiên Sách coi trọng nhất là ai? Người Tề Thiên Ngao cùng Tề Thiên Duyệt coi trọng nhất là ai? Tùy tiện nhéo người cũng có thể nói cho người biết: là tiểu nữ nhi Tề gia Tề Thiên Tung! Hiện tại, mấy trưởng lão Tàn gia này rõ ràng không nhìn thấy thiếu nữ mười ba tuổi này, ba huynh đệ Tề gia lập tức nổi giận, bất quá, lại bị một ánh mắt của Tề Thiên Tung đè lại. Kỳ thực, đúng là không thể trách ba vị trưởng lão Tàn gia, Thánh Thiên thành cùng Thánh môn có thể nói là trời cao hoàng đế xa, bọn họ cả ngày bận về việc tu luyện, đúng lý hợp tình không biết danh hiệu của tứ tiểu thư. Nếu như, bọn họ sớm biết hôm nay khinh thị, sẽ đối lấy đá kích hủy diệt ngày sau, có lẽ bọn họ sẽ biết “cùng lúc đều vào” là trọng yếu cỡ nào! Ba trưởng lão

Tần gia lại nói với hai huynh đệ song sinh: “Hai người các ngươi tuổi còn nhỏ, tài nghệ đã đạt tới Kiếm Sư tột cùng. Không tệ! Không tệ! Các ngươi cũng tiếp thu khảo hạch cấp hai đi!” Lời vừa nói ra, mọi người lại xôn xao! Khảo hạch cấp hai! Cũng chính là khảo hạch mấy người Bắc Thần Diêm tiếp nhận. Cái gọi là khảo hạch cấp hai, chẳng những có quyền được lựa chọn tông môn tiến hành học tập. Hơn nữa, có thể tiến vào tháp Thánh môn tiến hành tu luyện! Đây chính là cơ hội ngàn năm có một a! Ba vị lão già kia vốn cho rằng huynh đệ song sinh thế nào cũng sẽ thiên ân vạn tạ. Ai ngờ bọn họ tựa như không hề nghe thấy. Ánh mắt lạnh như băng đứng ở sau người Tề Thiên Tung, nếu như nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện trong mắt bọn họ chột lóe khinh bỉ cùng cừu hận rồi biến mất! Khi mọi người đang mở rộng tầm mắt, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng chen vào. “Bọn họ không phải là tới khảo hạch, chẳng qua là người hầu tới phục vụ ta mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tung Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Dự kiến trước

Nghe được câu này, trừ mấy người Tề Thiên Sách, còn lại bao gồm cả hai đại trưởng lão cùng tất cả mọi người đều ngẹn thở, thiếu chút nữa thì biệt từ! Hai huynh đệ song sinh bất quá mới mười sáu mười bảy tuổi, cũng đã là cao thủ Kiếm Sư tột cùng, có lẽ, trong Thánh môn thì không coi là gì. Nhưng, nếu như đôi mắt khắp đại lục, đây tuyệt đối là đối tượng để các đại thế gia tranh nhau bồi dưỡng. Nhưng vị tứ tiểu thư Tề gia này nói gì? Người hầu? Một câu nói đơn giản không thể tưởng tượng nổi, nghe rộn cả người! Nhưng khiến người kinh ngạc chính là, huynh đệ song sinh nghe Tề Thiên Tung nói thế, chẳng những không có một tia bất mãn, ngược lại về mặt tràn đầy cuồng nhiệt, giống như làm người hầu Tề gia là một sự nghiệp vĩ đại và mơ ước cỡ nào! Biểu hiện của hai người, đối với người khác có lẽ chẳng qua là khiếp sợ, nhưng đối với ba vị trưởng lão Tần gia liền không khác nào tát cho bọn họ một cái! Điều này chẳng phải nói rõ là: ở Tề gia làm người hầu so với làm môn sinh Thánh môn còn có tiền đồ hơn! Sắc mặt ba vị trưởng lão Tần gia trầm xuống. “Hai người các ngươi là cái gì? Trưởng lão của chúng ta để cho các ngươi khảo hạch, đó là để mắt tới các ngươi, các ngươi cư nhiên không cảm kích, thật là to gan lớn mật! Cũng đúng, các ngươi cũng chính là trời sinh mệnh nô tài!” Không đợi ba trưởng lão mở miệng, Tần Lệ đã phách lối mười phần nhảy ra ngoài, về mặt khinh thường nói. Ai ngờ huynh đệ song sinh nghe xong trên mặt không có biểu hiện gì, biểu tình lạnh nhạt tựa như nhìn một con mèo con chó. Coi thường! Đây tuyệt đối là coi thường! Trong mắt Tề Thiên Tung thoáng hiện sát khí nồng đậm, “Ngươi là cái gì? Dám trông nom người của Tề Thiên Tung ta? Ngươi ngay cả xách giày cho bọn họ cũng không xứng!” (Từ Hoa: chửi hay chửi hay *bật ngón cái*. . . Thiên Tung: *liếc mắt* này chỉ là một phần của ta thôi!) Lời này vừa nói ra, mọi người khiếp sợ, không trách được là người danh chấn Thánh Thiên thành, phách lối a! Tề gia tứ tiểu thư thật quá kiêu ngạo rồi! “Ngươi. . . .” Tần Lệ vừa tiếp xúc với Tề Thiên Tung thanh lệ lãnh diễm, tất cả lời nói đều không tự giác nuốt trở về. Tần Mộng Yên thấy Tần Lệ luôn luôn xoay quanh nàng cư nhiên lại trở thành nhu nhược, ngay cả phản bác cũng không, không khỏi ghen ghét dị thường nói: “Tề gia tứ tiểu thư, nói chuyện với người vẫn nên cẩn thận một chút, nơi này là Thánh môn, cũng không phải là Thánh Thiên thành của các ngươi! Cho dù nơi này là Thánh Thiên thành, cũng không tới phiên ngươi ở đây can rỗi!” “Nơi này không tới phiên nàng can rỗi, liên đới phiên đến các ngươi can rỗi sao?” Lúc này, Tề Thiên Sách đã khí phách mười phần ngăn ở trước mặt Tề Thiên Tung, uy vũ như Chiến thần, trông coi chúng sinh. Khí thế trên người của hắn không chút nào che dấu, uy áp cấp kiếm Đế trực tiếp đem Tần Lệ cùng Tần Mộng Yên giật mình lui vài bước, ngay cả ba vị trưởng lão đều là sắc mặt trắng bệch, không ngừng vận khí chống cự. Người xung quanh đều bị tác phong buru hân của tuyệt thế thiên tài Thánh Thiên làm sợ hết hồn, thật là bao che a! Ra mắt bao che, chưa từng thấy qua bao che như vậy! “Được rồi!” Ba vị trưởng lão thấy chuyện phát triển đến bước này, chỉ đành phải bắt đầu lên tiếng ngăn cản, dù sao thực lực Tề Thiên Sách mọi người đều biết, quan trọng nhất là, một khi hắn lớn lên, tương lai hắn có thể là một cường giả tột cùng trên đại lục! Tần gia không có lý do gì bởi vì một chuyện nhỏ này mà đắc tội với hắn. “Nếu hai người kia là người hầu Tề gia, đó là lão phu biết người không rõ. Vậy bây giờ xin mời vị Tề gia tứ tiểu thư tiếp nhận khảo hạch đi. Mộng Yên, mang nàng đến bên kia tiếp nhận khảo hạch cấp 0.” Nếu nói khảo hạch cấp 0 chính là khảo hạch đối với mọi người vừa ngưng khí thành binh, chỉ cần đối phó một con ma thú cấp thấp. Kỳ thực, cũng không phải là Tần gia trưởng lão xem thường Tề Thiên Tung. Trên người Tề Thiên Tung căn bản không có mấy phần nguyên tố năng lượng lưu động, hơn nữa nàng còn rất trẻ, có thể có bao nhiêu năng lực? “Ta muốn tiếp nhận khảo hạch cấp hai!” Tề Thiên Tung không đồng ý nói. Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc! Bọn họ không nghe lầm chứ? Tề gia tứ tiểu thư này nói gì, khảo hạch cấp hai? Đó là khảo hạch cấp bậc Kiếm Thánh mới có thể tiếp nhận, đây không phải là tự tìm cái chết sao?! Đám người Bắc Thần Diêm, Diệp Tuấn nghe được Tề Thiên Tung nói như thế đều lo lắng không thôi, cũng chờ đợi Tề Thiên Sách “đại phát thần uy bao che” lần nữa. Nhưng ngoài dự liệu của mọi người chính là ba huynh đệ Tề gia mặt không đỏ hơi thở không gấp, không có một tia gấp gáp nào. “Ngươi xác định ngươi muốn tiếp nhận khảo hạch cấp hai? Ở trên người ngươi ta không cảm giác được nguyên tố năng lượng lưu động, nói vậy ngươi nhất định là mang theo nhần đàm rồng của Tề gia, che dấu khí tức. Lão phu mặc dù không biết cấp bậc của ngươi, nhưng khảo hạch cấp hai tuyệt đối không phải là ngươi có thể thừa nhận!” Một trưởng lão rất nghiêm túc nói. “Ta muốn tiếp nhận khảo hạch cấp hai!” Tề Thiên Tung lạnh lùng lặp lại, thanh âm của nàng đã mang theo vài phần kiên nhẫn. Nếu không phải vì muốn tiến vào tháp Thánh môn, ngay cả diễm nàng cũng lười diễn. “Đại trưởng lão, chính nàng đi tìm chết, ngươi cần gì phải nhiều chuyện như vậy!” Tần Mộng Yên nhỏ giọng nói bên tai lão già tóc trắng. Nhưng nàng không biết, những lời này đã bị Tề Thiên Tung một chữ cũng không nghe thiếu. Lão già tóc trắng lại suy tư chốc lát, cuối cùng chậm rãi nói: “Được rồi! Vậy ngươi tiếp thu khảo hạch cấp hai! Bắt đầu đi!” Giờ khắc này, mọi người đều có chút trầm mặc, không biết là tiếc hận, hay là khiếp sợ, hay là nghi ngờ. Chỉ có trong mắt hai tuyệt sắc huynh đệ lộ ra vài phần sáng tỏ cùng thần sắc chờ mong. Chỉ chớp mắt, Tề Thiên Tung đã đứng ở trên mảnh đất, chuẩn bị sẵn sàng hết thảy. Giờ phút này, ánh mắt của mọi người cũng nhìn chăm chú vào thân ảnh bạch y như tuyết. Tất cả mọi người khâm trương vạn phần, không ai nguyện ý thấy một cô nương đẹp như tuyết liên bị thương tổn ngay trước mắt mình. Bất quá, mọi người ở đây hiển nhiên không bao gồm Tần Mộng Yên, nàng đứng ở bên cạnh cơ quan cửa đá, hai mắt phóng ra tia sáng oán độc: để cho ngươi chết anh dũng, ngươi hảo hảo mà chịu đựng, tốt nhất để cho ma thú xé nát ngươi! Trên mặt Tần Mộng Yên càng phát ra âm độc! Nhưng ở thời khắc chỉ mình treo chuông, một màn xuất hiện làm cho người ta không hiểu được. Chỉ thấy đám người Tề Thiên Sách rất ăn ý xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía mảnh đất. Mọi người đều nghi ngờ không hiểu. Âu Dương Thiên Nhai cuối cùng không nhịn được nghi ngờ, mở miệng hỏi: “Thiên Ngao huynh, các ngươi làm cái gì vậy?” Tề Thiên Ngao rất là thần bí cười nói: “Chúng ta đây là có dự kiến trước!” Âu Dương Thiên Nhai còn không phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra, khảo hạch đã bắt đầu! Chỉ thấy năm ma thú hung ác vô cùng — Thiên Lang bốn cánh vọt ra. Mọi người không nhìn được nhất tể hấp khí, Thiên Lang bốn cánh kia là ma thú trung cấp, móng vuốt nhọn sắc bén vô cùng, hơn nữa bay lượn điêu luyện trên không. Từ khi tranh tài đến bây giờ mọi người cũng là lần đầu tiên thấy ma thú dữ dội như vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác Thiên Tung lại dụng phải! Vừa nhìn chính là Tần Mộng Yên không chế cửa đá giờ trò quý. Đám người Bắc Thần Diêm giờ phút này trong mắt cũng bật kín một tầng lạnh lẽo: thật đúng là không phụ lòng người a! Không ai chú ý tới giờ khắc này, trong mắt huynh đệ song sinh còn có huynh đệ tuyệt sắc cũng phát ra một mảnh thị huyết! Từ khi ma thú được thả ra, cả người Tề

Thiên Túng liền xảy ra biến hóa ngất trời, sát khí quanh thân cuộn cuộn bốn phía, giống như La Sát. Chỉ nghe Tề Thiên Túng hét lớn một tiếng: “Đoạn Hồn, hiện!” kiếm khí biến thái máu lạnh cộng thêm không nhân tính của Tề Thiên Túng xuất hiện trước mắt mọi người. Giờ khắc này, không khí giống như đọng lại trong nháy mắt. Ba vị trưởng lão Tần gia như bị lửa đốt mông quỳnh lên. “Kiếm khí quang nguyên tố! Cứu nhiên là Kiếm Khí quang nguyên tố ngàn dặm mới tìm được một!” Một trưởng lão lầm bầm. Đám người Bắc Thần Diêm, Âu Dương Thiên Nhai hoàn toàn tròn mắt há mồm. Hai người Tần Mộng Yên cùng Tần Lệ đều vô cùng kinh hãi. Ngược lại, về mặt hai tuyệt sắc huynh đệ lúc này mừng rỡ như điên, tựa như nghi ngờ không hiểu, thật sự là khó có thể nói rõ. “Mẹ kiếp!” Không biết là ai nói một câu, mọi người giống như được sống lại, tiếng nghị luận liên tiếp. “Mẹ kiếp, kiếm khí này cũng quá dọa người đi!” “Lần đầu tiên ta nhìn thấy kiếm khí biến thái như vậy! Kiếm khí này nếu đánh vào người có khi lột cả da xuống cũng nên!” “Cho dù kiếm khí của nàng lợi hại thì thế nào? Thực lực không đủ thì cũng không được!” Trong khi mọi người nói chuyện, Thiên Lang bốn cánh đã vọt tới Tề Thiên Túng. Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Thiên Túng không lùi mà tiến tới, thân hình như điện chui vào trong vòng vây Thiên Lang bốn cánh, trở tay một roi, trực tiếp quán lấy một con Thiên Lang. Nàng xoay người một cái, trực tiếp xẹt qua dưới thân một Thiên Lang. Chỉ nghe Thiên Lang bốn cánh kêu thảm một tiếng, cánh sau lưng đã không cánh mà bay, chỉ còn lại bốn phiến lông máu mọ hồ, phía bụng dưới con Thiên Lang bị Thiên Túng xẹt qua, trực tiếp mở ngực bẻ bụng, chỉ thấy ruột bụng theo nó nổi điên chạy trốn, thảm thiết kéo đầy đất. Giờ khắc này, thiên địa một mảnh tĩnh lặng! Không ai nghĩ đến Tề gia tứ tiểu thư lại dám chủ động; không ai nghĩ đến, nàng lại dám sẵn giết ma thú! Hoặc là nói, thân ảnh trong sân tựa như sát thần đã triệt triệt để để rung động mọi người đến tột cùng. Không biết là người nào “Oa!” một tiếng, sau đó, tiếng ồn mưa liên tiếp, tuyệt đối là thanh thế thật lớn, trình độ chinh tề không tiền khoáng hậu. Nhưng, tàn sát tựa hồ chỉ mới bắt đầu. Tề Thiên Túng dùng thủ đoạn đồng dạng rút hết cánh năm con Thiên Lang, rồi sau đó, bước như lưu tinh, thân như liệt báo, mọi người chỉ nhìn lấy được thân ảnh lưu lại của nàng, còn có Đoạn Hồn tiên chói mắt và máu tanh chảy không ngừng trên người Thiên Lang, thịt trên người mấy con Thiên Lang kia giảm bớt theo tốc độ mất thương có thể thấy được, trên mặt đất có thể nói là đỏ máu đầm đìa, đỏ tươi một mảnh. Tề Thiên Túng vốn có thể rất nhanh liền giải quyết đám ma thú, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không lãng phí một cơ hội tốt như vậy để đưa tặng Tần Mộng Yên một phần “đại lễ”. Ở chỗ mọi người không thấy, cặp mắt Tề Thiên Túng đã biến thành một mảng đỏ như máu. Đây là một loại năng lực đặc hữu của Âm Ma Tộc gọi là Huyết Ma đồng. Nó có thể khiến cho người sinh ra ảo giác. Tề Thiên Túng từ khi bắt đầu tàn sát, liền chăm chú nhìn chăm chăm vào cặp mắt Tần Mộng Yên. Giờ phút này, về mặt Tần Mộng Yên đen như màu đất. Bởi vì, ở trong ý thức của Tần Mộng Yên, từng roi này đều như quất vào trên người nàng, nàng rõ ràng cảm thấy một loại thống khổ cùng sợ hãi sâu tận xương tủy. “A! ! ! A! ! !” Tần Mộng Yên rốt cục không nhịn được loại hành hạ thiên đạo vạn quả này liền hôn mê bất tỉnh. Nhìn lại mọi người xung quanh đều đã ói cả mặt vàng mặt xanh suốt nửa một là. Còn ba vị đại trưởng lão, giờ phút này trong dạ dày cũng lẫn lộn cuộn cuộn, bất đắc dĩ, vì duy trì mặt mũi, chỉ đành phải duy trì kiên nhẫn, quả thực thống khổ tới cực điểm. Rốt cục, khi mấy con Thiên Lang đều biến thành bộ xương, chém giết kết thúc. Tề Thiên Túng cầm trong tay Đoạn Hồn tiên, lạnh lùng đứng ở trên đài. Giờ phút này, quần áo nàng tung bay, lại khôi phục dáng vẻ như tiên tử, biểu tình lạnh nhạt lãnh đạm không nhiễm khói lửa nhân gian. Nếu như không phải mới vừa thấy một màn kia, mọi người sẽ cảm thấy một cô nương bạch y như tuyết tay cầm trường tiên đứng trong một mảng máu đỏ, đây là tuyệt điểm xinh đẹp nhường nào. Nhưng chứng kiến một màn vừa rồi, mọi người chỉ cảm thấy sợ hãi, sợ hãi thật sâu. Lúc này, hàng rào đã giải trừ, Tề Thiên Túng chậm rãi đi ra. Làm cho người ta dở khóc dở cười chính là, mỗi lần nàng bước một bước, mọi người liền lui một bước về phía sau, trình độ ăn ý làm cho người ta tán thưởng. Bất quá, ngược lại có mấy người vẫn ty không động, trừ ba huynh đệ Tề gia, chính là đám người của tứ đại gia tộc. Ngoài dự liệu của Thiên Túng là hai tuyệt sắc huynh đệ kia. Giờ phút này, lửa nóng cùng sung bái trong mắt bọn họ cứ nhiên giống với huynh đệ song sinh, khiến cho Tề Thiên Túng nghi ngờ không thôi. Bất quá, cuối cùng nàng cũng xác định được, hai đạo ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nàng chính là từ hai huynh đệ này. Mấy người Tề Thiên Sách đã sớm tỉnh thần sáng láng quay lại, nhìn các vị nhân huynh chung quanh mặt lộ vẻ xanh xao, biểu tình nhìn có chút há hê. Âu Dương Thiên Nhai nhìn về mặt Tề Thiên Ngạo dương dương đắc ý, rốt cục không nhịn được ngửa mặt lên trời kêu to: “Quả thật là có dự kiến trước!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bánh ngô

Trên đường thông đến đỉnh núi Thánh linh sơn, trong lòng Tề Thiên Túng hơi có chút buồn bực. Nàng thế nào cũng không nghĩ đến, khảo hạch của Thánh môn cứ nhiên cứ như vậy vội vàng kết thúc. Vốn nàng còn muốn hảo hảo quan sát thực lực của tuyệt sắc huynh đệ một chút, xem bọn họ nhìn mình chăm chăm rốt cuộc là có chủ ý gì. Ai biết mấy trưởng lão Tần gia kia cứ nhiên chỉ nhìn một chút, liền gạt tay áo, tuyên bố thông qua! Mấy người sau cũng như vậy, điều này làm cho mấy người lúc trước “đọc hết tâm huyết” thông qua khảo hạch không khỏi sinh lòng oán giận. Bất quá, nếu như bọn họ biết mấy vị trưởng lão muốn nhanh nhanh kết thúc một chút để tìm nơi không người hảo hảo mà ới mà phun, sẽ cảm động nói một câu: các ngài xin cứ tự nhiên! Hiện tại, những người thông qua khảo hạch đang chậm rãi bước tới đỉnh núi Thánh Linh sơn, ở đây họ sẽ lựa chọn tông môn cùng lão sư muốn học tập và đi theo trong mấy năm sau này. Mấy người Tề Thiên Túng đứng mũi chịu sào tiêu sái đi ở phía trước, theo sát phía sau là tuyệt sắc huynh đệ cùng người của Thánh Thiên tứ đại tông môn. Bởi vì, Tần Mộng Yên bị dọa hôn mê bất tỉnh, dẫn đường chỉ còn một mình Tần Lệ mà thôi. (Phong: hơ hơ, đáng đời quân gian ác =]] *chống nạnh ngựa mặt cười*) Biểu tình của Tần Lệ đối với Tề Thiên Túng bây giờ hoàn toàn giống với ông mặt nhìn thấy đường, nếu không phải ngại áp lực của đám người Tề Thiên Sách thì đã sớm tiến đến gần. Mấy người Bắc Thần Diêm ngược lại rất thoải mái chậm rãi theo ở phía sau, thường thức cảnh đẹp xung quanh, bất quá, ánh mắt cũng như có như không treo trên người Tề Thiên Túng. Diệp Thần đã sớm không nhìn được, khảo hạch vừa kết thúc liền chiếm cứ vị trí có lợi nhất bên người Tề Thiên Túng, riu ra riu rít nói chuyện không ngừng. Thẳng cho đến khi phách như Tề Thiên Sách, hào phóng như Tề Thiên Ngạo, khả ái như Tề Thiên Duyệt cũng nhìn không được mà tặng kèm hai viên giã mắt. (Phong: eo =]] mất hết hình tượng soái ca rồi!) “Thánh môn thật đúng là đại thủ bút a! Người nhìn xem trên đất tràn đầy Bách Vị Cúc, Cửu Diệp Thảo, Tam Vi Hoa, chắc chắn, đây chính là đồ tốt a!” Tề Thiên Duyệt nhìn tiên thảo linh hoa đầy đất, đôi mắt như mảnh trăng non khả ái càng thêm hí lạt lại thành một đường. “Đồ cuồng chế thuốc! Người không có phát hiện thứ đáng tiền dưới đất không chỉ là tiên thảo sao?” Tề Thiên Ngạo lắc đầu thờ dài nói. Nghe Tề Thiên Ngạo nói như thế, bọn người Tề Thiên Túng mới phát hiện nguyên tố năng lượng ở Thánh linh sơn dồi dào như thế là do dưới đất có đủ các loại ma tinh thạch?! Ma Tinh Thạch đối với người tu luyện mà nói là một vật liệu phụ trợ rất hữu hiệu, nó có thể làm cho nguyên tố năng lượng trong không khí nhanh chóng ngưng kết lại. Ma Tinh Thạch cũng phân chia ra làm nhiều cấp bậc: Loại cấp thấp nhất là ma tinh thạch thông thường có chứa tạp chất, tạp chất càng nhiều thì tác dụng càng ít. Loại Ma Tinh Thạch trung đẳng rất tinh thuần nên việc ngưng kết nguyên tố năng lượng cũng như năng lực hết sức kinh người, nhưng bởi vì ngưng tụ được tất cả các nguyên tố khác nhau cho nên hiệu quả tự nhiên cũng kém đi vài phần. Loại Ma Tinh thạch cao cấp chính là ma tinh thạch chỉ ngưng tụ một nguyên tố năng lượng nên cho dù cực kỳ không tinh thuần thì năng lực vẫn hơn ma tinh thạch bình thường gấp

mấy lần. Bình thường, ở chợ, một khối ma tinh thạch bình thường đã có giá khoảng 100 kim tệ, loại trung cấp thì phải tốn đến vài vạn kim tệ, mà loại ma tinh thạch cao cấp có thể nói là loại đầu tư kiếm lợi có giá trị không tưởng. Thật đáng kinh ngạc, ma tinh thạch cấp thấp ở dọc đường lên Thánh linh sơn tùy ý cũng có thể thấy được! Thiên Túng đến bây giờ mới chính thức cảm nhận được sự cường đại của Thánh môn — nơi truyền thụ ngàn năm của ngũ đại tông môn! Lúc tất cả đang ngạc nhiên tẩn tặc thì đã đến đỉnh núi Thánh linh sơn. Thật ra cái gọi là đỉnh núi Thánh linh sơn bất quá chính là năm ngọn núi thấp nhất trên Thánh Linh, sau khi thông qua lựa chọn, mới có thể quyết định người rớt cuộc là ở ngọn núi nào, tông môn nào. Trên đỉnh núi đã có chừng mười thân ảnh đang chờ ở đó, trên người bọn họ phát ra năng lượng lưu động không thua kém mấy vị trưởng lão Tàn gia, Tề Thiên Túng cũng biết mấy người này là ngũ đại trưởng lão Thánh Môn. Hơn nữa, nàng còn rất “vui mừng” phát hiện ra mấy người quen, chính là mấy người tham gia đấu giá cùng Bạch Ngân trong Thanh Vân Thành ngày đó: Nguyệt thị Thánh môn Nguyệt Lâm, Tiêu thị Thánh môn Tiêu Kiếm, Lục thị Thánh môn Lục Trọng. Đứng bên cạnh Nguyệt Lâm là một mỹ nữ gần bốn mươi, điều này khiến cho Tề Thiên Túng không nhìn được nghi ngờ, chẳng lẽ Nguyệt thị Thánh môn âm thịnh dương suy, sao lần nào thấy mặt cũng đều là nữ? Ngược lại những tông môn khác đều cũng một giới tính. Bên cạnh Tiêu Kiếm là một lão già vóc dáng thấp bé. Bên cạnh Lục Trọng là một nam tử thành thực khoảng ba mươi, lớn lên rất anh tuấn, bất quá, vóc người hơi mập. Còn mấy người Tàn gia phụ trách tới đón là mấy vị trưởng lão khoảng ba bốn mươi tuổi, rất anh tuấn uy vũ (đoán chừng ba vị trưởng lão phụ trách khảo hạch vẫn còn đang ỏi đây!) Nhưng khiến Thiên Túng giật mình chính là Mục thị Thánh môn chỉ có một người, nếu nói hẳn là đại trưởng lão sợ rằng không ai có thể tin. Từ dung mạo đến dáng vẻ, người này tựa hồ chỉ khoảng hơn hai mươi, khuôn mặt có thể nói là phong thần tuấn lãng, ngọc thụ lâm phong, hơn nữa hẳn có vẻ bề ngoài giống như đồng chí Gia Cát cầm quạt lông chim phe phẩy, bộ dáng đi ba bước quạt một cái, đi bảy bước liền đột quỵ, làm cho người ta thấy thế nào cũng giống như con nhà giàu tự cho mình là phong lưu. Thế nhưng từ khi thấy người này, trong lòng Tề Thiên Túng liền xuất hiện một từ: lão Hồ Ly vạn năm! Không sai, người này tuyệt đối là lão Hồ Ly vạn năm giả trụ ẩn cộp! Lúc này, một vị trưởng lão Tàn gia đứng ra nói: “Hoan nghênh các vị đã tới Thánh môn học tập! Các vị đều là người đến từ các đại gia tộc, tin tưởng sau khi trải qua bồi dưỡng của Thánh môn, các vị tuyệt đối có thể trở thành anh tài tung hoành đại lục! Những người thông qua khảo hạch cấp 0 cùng cấp 1 thỉnh tới nơi này báo danh. Những người thông qua khảo hạch cấp 2 có thể lựa chọn Thánh môn mình thích, đến trước vị trưởng lão tương ứng tiến hành ghi danh!” Trong nháy mắt, những người thông qua khảo hạch cấp 0 cùng cấp 1 đã bị dẫn đi, chỉ còn lại một phần ba. Nhưng mấy vị trưởng lão đều đứng ở tại chỗ, không có để ý những học viên bị dẫn đi, bởi vì bọn họ biết còn dư lại một nhóm người mới chính là tinh anh trong tinh anh! Vào giờ khắc này lại xuất hiện một chuyện khiến cho mấy Đại trưởng lão lâm vào cục diện khó xử. Vốn là hàng năm sau khi được phép bắt đầu lựa chọn, những học viên này không phải là tới trước ghi danh xô đẩy náo loạn sao, nhưng sao hôm nay, mỗi tông môn cũng chỉ có ba người ghi danh, ngược lại Tàn thị Thánh môn không hề là Thánh môn đệ nhất, nơi đó có tận mười mấy người vây quanh. Những người còn lại, cơ hồ là hoa văn trên áo cũng không động. Điều này làm cho mấy Đại trưởng lão nhất thời nghi ngờ không hiểu. Lúc này, trưởng lão Nguyệt Lâm như bình tĩnh nhìn về hướng Tề Thiên Sách, hơi hai phần hữu hảo nói: “Đây không phải là môn sinh Thánh môn chúng ta đặc ý nhất Thiên Sách đệ đệ sao?” Nguyệt Lâm cười đến quỵn rũ, “Thiên Sách đệ đệ, lần này người tới Thánh môn làm trợ giáo a, không biết người có muốn đến Nguyệt thị Thánh môn ta không, Nguyệt thị Thánh môn ta tuyệt đối hoan nghênh sự gia nhập của người!” Lúc này, các vị trưởng lão cũng rối rít tình ngộ, trong mắt bọn họ, Tề Thiên Sách không thể nghi ngờ là nhân vật thần thoại trong lòng mọi người, mọi người không động, tám phần là bởi vì Tề Thiên Sách còn chưa tỏ rõ muốn lựa chọn tông môn nào. Cho nên trưởng lão Tàn gia không chút do dự ném ra cảnh ô liu: “Thiên Sách a, người chính là đệ tử của Tàn thị Thánh môn ta, giờ trở về, tất nhiên là nên đến Tàn gia ta mới đúng!” “Tàn Hàm, người đừng có mà ăn nói lung tung, cái gì gọi là đệ tử Tàn gia thì phải trở về Tàn gia. Cho dù là đệ tử Tàn gia cũng đã thanh toán học phí vàng thật bạc trắng làm học phí! Người còn vọng tưởng người ta biết ân huệ của người, trở về làm trâu làm ngựa cho người sao?” Lão già mập lùn bên cạnh Tiêu Kiếm lời nói sắc bén phản bác. “Tiêu Dược, người không nên quá phận!” Mấy vị trưởng lão cứ cãi cộ như vậy không coi ai ra gì, từ đầu đến cuối không ai chú ý tới vẻ mặt Tề Thiên Sách đã gần đầy băng hàn. Ngược lại Tề Thiên Sách nhìn Tần, Tiêu hai nhà chó cắn chó, nhìn đến hồ hởi. Lúc này, một thanh âm hùng hậu cảm động truyền tới, “Vị tiểu muội muội này, ta là Mục Nham Đại trưởng lão Mục thị Thánh môn. Người có nguyện ý tới Mục thị Thánh môn ta học tập không?” Biểu tình của Mục Nham hoàn toàn giống như con sói đuôi dài lừa gạt cô gái nhỏ. Đúng là Thiên Túng đoán không sai tí nào, người này căn bản là lão Hồ Ly vạn năm! Mới vừa nhìn thấy biểu tình của Tề Thiên Sách cùng với ánh mắt mọi người như có như không treo trên người Thiên Túng, Mục Nham liền cảm giác được tiểu nữ hài xinh đẹp này có lẽ chính là nhân tố quyết định! “Tiểu muội muội?” Tề Thiên Túng nghe xong bất mãn hơi nhíu mày, “Xin hỏi nhĩ lão bao nhiêu tuổi rồi?” Lời này vừa nói ra, Mục Nham ngay tại chỗ đầu đầy hắc tuyến, “Àch, cái này, tại hạ năm nay mới vừa năm mươi.” Mục Nham xấu hổ nói, Thiên Túng nghe vậy thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, nàng thật muốn lớn tiếng hỏi một câu: lão ngài làm sao bảo dưỡng được như vậy a? Thật ra, Tề Thiên Túng cũng biết tuổi thọ của người tu kiếm có thể dài gấp đôi so với người bình thường, nhưng bị một lão nhân năm mươi tuổi gọi là muội muội như vậy tuyệt đối không phải là chuyện vinh dự. Nhưng không thể phủ nhận, nàng đối với Mục Nham có một loại hảo cảm, đó là loại hảo cảm huyết mạch. Dù sao, nàng cũng là nữ nhi của Mục tiêm Tuyết, là nữ nhi của Mục gia. Đang lúc Tề Thiên Túng suy nghĩ cân nhắc, đám người Nguyệt Lâm cũng chú ý đến tình huống của bên này. Bất quá, tất cả mọi người không để ở trong lòng. Kể từ mấy năm trước sau trận đại chiến kia, Mục thị Thánh môn cũng đã suy bại dần. Tất cả mọi người cảm thấy Mục Nham nhất định là sợ không tìm được người mới đi hỏi một tiểu cô nương “ấu xĩ” như vậy [1]. Nguyệt Lâm nhìn thấy Tề Thiên Túng tuy ngược lại có mấy phần cảm giác quen thuộc, nhưng chợt nghĩ chẳng qua là tưởng tượng nhất thời, cũng không để trong lòng.

[1] ấu xĩ: chỉ những cô gái không biết bất cứ điều gì, ngốc nghếch, dễ thương. Tề Thiên Túng nhìn về mặt mong đợi của Mục Nham, cuối cùng hạ xuống chút cao quý. “Dược rồi, ta liền gia nhập Mục thị Thánh môn!” Đám người Tề Thiên Sách đã sớm đoán được quyết định của Thiên Túng, chẳng qua là lặng lẽ gật đầu một cái. Ngược lại Bắc Thần Diễm hơi có vẻ tiếc hận nói: “Thiên Túng muội tử, người chẳng lẽ không suy nghĩ một chút sao? Mục thị Thánh môn chính là phái có thực lực kém nhất trong ngũ môn! Người thật muốn gia nhập Mục thị Thánh môn sao?” Mọi người tựa hồ cũng đang chờ đáp án của Tề Thiên Túng, ngay cả Mục Nham cũng rất muốn biết Tề Thiên Túng tại sao lựa chọn mình. Ai ngờ Tề Thiên Túng lạnh lùng nói: “Không tại sao, trong mấy trưởng lão này đáng đáp của hẳn tốt nhất, ta nhìn thấy thoải mái.” Nghe được đáp án như thế, mọi người đều ngã lộn. Nguyên lai Tề gia Tứ tiểu thư lạnh như băng còn là một kẻ thích bề ngoài! Trừ Mục Nham bị đánh giá “đáng đáp tốt nhất” mà tỏ ra dương dương tự đắc, những người khác trong ruột đều bị sét đánh cháy sém. “Hào! Nếu tiểu gia hòa người quyết định đến Mục thị Thánh môn, ca ca ta tại sao có thể rút lại phía sau đây! Mục Nham trưởng lão, ta quyết định đến quý tông làm trợ giáo, không biết ý ngài như thế nào?” Tề Thiên Sách hào phóng không do dự nói: “A!” Nghe nói như thế, Mục Nham liền choáng váng. Chung quanh mấy trưởng lão tranh luận không nghỉ cũng đều ngây dại! “Còn có ta, không ở bên Tiểu Thiên Túng, ta cũng không thoải mái.” Tề Thiên ngao rất là rầm thúi nói: “Àch!” Mục Nham đã hóa đá. “Ba huynh đệ chúng ta, đương nhiên là không xa rời nhau rồi, tiểu đệ ta cũng gia nhập Mục thị Thánh môn!” Tề Thiên Duyệt cũng không cam chịu rơi ở phía sau. “Ừ!” Trong miệng Mục Nham chỉ có thể phát ra từ một âm tiết. Lúc này, tuyệt sắc huynh đệ đột nhiên lên tiếng, chỉ thấy một thiếu niên tiêu sái bất kham trong hai huynh đệ chậm rãi nói: “Hai huynh đệ ta cũng muốn gia nhập!” “Còn có ta!” “Ai? Âu Dương huynh không phải là muốn đến Tàn thị Thánh môn sao? Tại sao lại muốn đến Mục thị Thánh môn rồi?” “Diệp Tuấn huynh nói đùa, ta luôn luôn cảm thấy Mục thị Thánh môn không tệ! Ha ha!” “Chúng ta cũng chọn Mục thị Thánh môn đi!” “Chúng ta cũng báo!” Trong lúc nhất thời tiếng quát tháo liên tiếp, Mục thị Thánh môn nước lên thì thuyền lên, nhân khí thẳng tắp lên cao! Khuôn mặt của Mục Nham quả thực vui đến xiêu vẹo, nụ cười trên mặt dùng những từ mấy đại trưởng lão khác nói, chính là “dâm đảng”! Những Đại trưởng lão khác thế nào cũng không hiểu tại sao Mục thị Thánh môn cư nhiên bất chợt trở thành bánh ngô! Nhưng điều duy nhất bọn họ hẳn hiểu là nếu như những người tài giỏi này thật đã đến Mục gia, như vậy Mục gia rất có thể lại trở thành đứng đầu ngũ môn, đây là việc bọn họ hẳn tuyệt đối sẽ không đồng ý!

Chương 28: Tuyệt sắc huỳnh đệ VS huỳnh đệ song sinh

“Lão rùa già Tàn Hàm này, tức chết lão từ rồi! Cư nhiên nói cái gì mà Mục gia nhận quá nhiều người, sẽ không gánh vác được, sẽ lãng phí nhân tài! Hừ, rõ ràng nói Mục thị tông môn chúng ta thực lực kém, mẹ nó! Còn có Tiêu Kiếm, lão tiện nhân này, dám dờ dặt trò đùa, còn không phải Tàn gia chọn xong chỗ còn lại mới đến lượt hẳn chọn sao, đáng đời. . . .” Mục Nham vừa đi vừa mắng, cũng đã mắng suốt quãng đường. Điều này làm cho đám người Tề Thiên Túng theo ở phía sau không thể không nói một chữ “Phục”! Bởi vì, Mục gia trưởng lão thoát nhìn tao nhả kì thực phúc hắc giả bộ nai tơ này đã mắng một canh giờ, cư nhiên, không mắng lặp một chữ! Thật sự là người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể cân đong được! Kỳ thật, cũng không thể trách Mục Nham tức giận, đáng lẽ ra chọn Mục thị Thánh môn không có tám mươi cũng có năm mươi người. Nhưng chân chính đi vào Mục thị Thánh môn chỉ có bốn người Tề Thiên Túng cộng thêm tuyệt sắc huỳnh đệ. Những đệ tử hào môn khác, trong đó có bọn Bắc Thần Diễm đều bị Tàn, Tiêu, Lục, Nguyệt tứ môn phân chia. Khó trách Mục Nham tức giận trên mặt sinh ra vài nếp nhăn! Rốt cục, Mục Nham mắng xong thì mọi người cũng đã đi tới trước đại viện Mục thị Thánh môn. Tề Thiên Túng kinh ngạc phát hiện trong Thánh môn ngũ tông, Mục gia thực lực yếu nhất cư nhiên so với Tề gia còn lớn hơn một vòng, quả thực giống như một tòa thành lớn! Mục gia phân làm hai trạch viện, bên trong là nơi người của Mục gia ở. Còn bên ngoài là học viện, là nơi hàng năm dùng để bồi dưỡng nhân tài. Trong Thánh Môn đại bộ phận người trong tộc trực hệ hoặc chi thứ sau khi tu luyện tới trình độ nhất định cũng sẽ gia nhập vào học viện tiến hành học tập. Nơi ở của đám người Tề Thiên Túng Ngút ngay tại ngoại viện. Mục Nham kia hết sức chân chó cho Tề Thiên Túng chọn một gian phòng tốt nhất. Tề Thiên Túng chân chính sau khi tiến vào mới phát hiện cái gọi là gian phòng tốt nhất là có ý gì. Nguyên lai, ở mỗi phòng đều bố trí một Ngũ Hành Tụ Linh Trận. Trận này dùng ma tinh cấu thành, là một trận pháp có thể ngưng tụ nguyên tố năng lượng thiên địa. Cấp bậc ma tinh càng cao, càng tinh thuần thì mật độ nguyên tố năng lượng càng dày đặc. Mà gian phòng của Tề Thiên Túng mật độ nguyên tố không chỉ gấp mười lần bên ngoài! Sau khi Tề Thiên Túng đóng cửa phòng lại cơ hồ không thể chờ đợi nữa liền tu luyện. Không thể không nói, sau khi thăm dò thực lực cường đại của Thánh môn, nàng càng ngày càng cảm thấy thời gian gấp gáp! Theo chư thần quyết chuyển động trên người, nàng rõ ràng cảm thấy nguyên tố năng lượng trong không khí cuộn cuộn không ngừng, dồn mãnh tiến vào trong cơ thể nàng. Thông qua Tụ Linh Trận, ngay cả nguyên tố ánh sáng cực kỳ thừa thớt trong không khí cũng dày lên rất nhiều, mà thủy nguyên tố nén thành năng lượng băng tuyết tốc độ cũng tăng nhanh gấp ba lần có thừa. Trong cơ thể nàng, luồng khí xoáy tụ màu trắng luồng khí xoáy tụ bằng lam đang chuyển động với tốc độ cao, cũng mơ hồ có dấu hiệu mở rộng. Ánh sáng của tinh thể ngưng tụ trong luồng khí xoáy cũng trở nên rực rỡ hơn. Duy nhất không được hoàn mỹ chính là những ma tinh này không có thuộc tính năng lượng hắc ám, không thể ngưng tụ nguyên tố bóng tối, khiến cho Tề Thiên Túng chỉ có thể hấp thu nguyên tố ánh sáng cùng thủy nguyên tố. Sau suốt ba canh giờ, Tề Thiên Túng mở hai mắt nhìn năng lượng băng tuyết xoay chung quanh mình, không khỏi cảm thán, ở trong này tu luyện ba canh giờ cư nhiên xấp xỉ tiến độ tu luyện trong một ngày ở Thánh Thiên thành! Ngay khi Tề Thiên Túng chuẩn bị đi ra ngoài hoạt động một chút thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kiếm khí va chạm, chẳng lẽ có đánh nhau sao? Tề Thiên Túng rất nhanh mở cửa nhìn ra phía ngoài. Chỉ thấy dưới tàng cây hoa đào, bốn tuyệt sắc nam tử đang vây đánh đấu cùng một chỗ. Rõ ràng là huỳnh đệ song sinh cùng tuyệt sắc huỳnh đệ! Một người trong tuyệt sắc huỳnh đệ tay cầm một thanh đại kiếm giống như hỏa xà màu đỏ, thân kiếm dài bốn thước, khi tung người bay lên, thanh kiếm kia linh hoạt như hỏa xà, đỏ như Liệt Diễm, quần lấy một người trong huỳnh đệ song sinh. Mà người còn lại kiếm khí là trường đao màu xanh, thân đao màu xanh lạnh như băng, thế nhưng lại là kiếm khí hỏa nguyên tố, kiếm khí hỏa nguyên tố màu xanh! Thực lực của tuyệt sắc huỳnh đệ đã là Kiếm Thánh cấp ba. Hơn nữa, khi bọn họ xuất kiếm, Tề Thiên Túng cảm nhận được một loại nguyên tố bóng tối cực kỳ giống như trên người nàng, điều này làm cho nàng trăm tư khó giải. Tề Thiên Túng dứt khoát ngồi xuống bên cạnh bàn đá, hưng trí bừng bừng làm khán giả. Đây chính là màn biểu diễn vô hiệp miễn phí pha thêm chút huyền huyền, biểu diễn còn là cực phẩm soái ca. Hoa đào đầy trời, bạch y khẽ tung bay, tình cảnh này thực sự là muốn bao nhiêu thoải mái dễ chịu liền có bấy nhiêu! Kỳ thật, đôi huỳnh đệ song sinh giống như búp bê kia gọi là Tề Phong và Tề Vũ, là cô nhi bọn thủ hạ của nàng cứu được từ trong tay cường đạo ba năm trước đây. Đồng thời, cũng là sát thủ hạng nhất hạng nhì của Diệp Sát môn. Thế nhân đều biết Tề gia tử tiêu thư chính là hồng nhi tri kỉ của Diệp Sát môn chủ. Thế nhưng thế nhân lại không biết, Diệp Sát môn chủ cùng Tề gia tử tiêu thư chính là một người! Nếu bạn về thực lực, có lẽ, Tề Phong và Tề Vũ không bằng tuyệt sắc huỳnh đệ, nhưng Tề Thiên Túng lại tuyệt không lo lắng cho hai người họ. Sát thủ am hiểu nhất cái gì? Chẳng phải là giết người sao. Ba năm trước, Tề Thiên Túng đã đem những phương pháp sở trường nhất của mình ở kiếp trước là thủ huyệt giết người, thuật rút gân chuyển xương, thuật thôi miên truyền thụ cho hai người bọn họ. Nếu bạn về thực lực chân chính, bọn họ cùng Kiếm Thánh cấp năm cũng không chút thua kém chút nào! “Hà?” Ngay khi Tề Thiên Túng chắc chắn Tề Phong cùng Tề Vũ nhất định đại thắng, nàng đột nhiên phát hiện khí tức hắc ám trên kiếm khí của huỳnh đệ tuyệt sắc càng ngày càng nặng, cho nên thực lực của bọn họ tăng vọt vài cấp! “Xích Tiêu, Liệt Diễm chiếm đoạt!” “Trạm Lô, thanh mang vạn trượng!” Theo sự bạo phát của tuyệt sắc huỳnh đệ, hai cổ thực lực tăng vọt, kiếm chiêu đã tung ra. Một mảnh ngọn lửa màu đỏ cùng một mảnh sóng lớn màu thiên thanh mãnh liệt đánh tới. Tề Phong cùng Tề Vũ kinh hãi, bọn họ thật không ngờ huỳnh đệ lại còn có kiếm kỹ như vậy, chỉ đành phải đem hết toàn lực, ra sức đánh một trận! Ngay khi bọn họ cảm thấy giống như bị sóng nhiệt đập vào mặt, một mảnh quang mang màu vàng bao phủ lên thân thể hai người. “Đoạn Hồn, Thánh Quang vạn dặm!” Tề Thiên Túng nhìn thấy chiến cuộc như vậy không thể không ra tay ngăn cản. Đây là lần đầu tiên nàng phát động kiếm kỹ phòng ngự quy mô lớn như vậy, không nghĩ tới lại là dùng để ngăn cản đánh đấu, thật sự là phí của trời! Ba loại ánh sáng màu đỏ màu xanh và màu vàng đụng vào nhau, nhất thời bộc phát ra một trận nổ như thiên lôi, năng lượng chấn động làm cho toàn bộ hoa đào xung quanh bay lên, tạo thành một vòng lốc xoáy thật lớn trong không trung. Hoa đào dày đặc giống như một mảnh màn mưa ngăn giữa Tề Thiên Túng cùng tuyệt sắc huỳnh đệ. Theo hoa đào tan mất, Tề Thiên Túng đã lạnh lùng xuất hiện trước mặt tuyệt sắc huỳnh đệ, “Tại sao muốn khi dễ người của ta? Ta muốn một lời giải thích.” Không thể không nói, Tề Thiên Túng là một người cực kỳ bao che khuyết điểm, giờ phút này, trong mắt nàng đã muốn dâng lên sát ý. “Tại hạ Bạch Từ Nhan,” nam tử tay cầm Xích Tiêu kiếm màu đỏ ôn hòa nói, trong giọng nói nhưng lại mơ hồ có vài phần cung kính, “Đây là đệ đệ của ta Bạch Từ Ddu. Huỳnh đệ chúng ta hai người chỉ muốn gặp mặt người, cùng người kết giao bằng hữu. Nếu đắc tội thuộc hạ của người, như vậy ta thật xin lỗi!” Nói xong, Bạch Từ Nhan đã khom lưng cúi xuống, chấp hai tay thật sâu. Bạch Từ Ddu kia cũng không cam chịu rút lại phía sau, cũng khom lưng cúi xuống, hơn nữa thiếu niên này hơi có vẻ ngượng ngùng, lại còn đỏ mặt, tuyệt không giống với bộ dáng vừa cầm Trạm Lô trong tay. Tề Thiên Túng nhìn thái độ này của bọn họ cũng không có ý truy cứu nữa. Nhưng thái độ của bọn họ cũng làm cho Tề Thiên Túng sinh ra nghi ngờ. “Rốt cuộc sao lại thế này? Tề Phong người nói!” Tề Phong tiến lên từng bước, hơi có vẻ ảo não nói: “Cái này. . . .” Tiêu thư, hai người kia muốn gặp ngài. Nhưng ngài đã phân phó không gặp bất luận kẻ nào, chúng ta liền không cho hai người họ tới gần. Nhưng hai người họ không những không rời đi còn bắt chước dáng vẻ của chúng ta cũng đứng trước

cửa. Chúng ta là cận vệ của tiểu thư, sao có thể để cho người khác đoạt việc của mình, cho nên,” Tề Thiên Túng nghe xong những lời này, nhìn nhìn về mặt ủy khuất của Tề Phong cùng Tề Vũ, thật là một trận đau đầu. Đệ nhất sát thủ của Diệp Sát môn làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật đây sao? Như thế nào vừa đụng đến chuyện của nàng liền trẻ con hơn so với tiểu hài tử! Nhưng buồn chính là, hai anh bạn họ Bạch này cũng ngây thơ ấu trĩ không kém, loại lý do này cư nhiên cũng có thể đánh nhau! “Các người tìm ta có chuyện gì?” Tề Thiên Túng quyết định không “bao che khuyết điểm” nữa, dù sao chuyện này hình như lỗi do bên mình. Nàng tự động đem chuyện bỏ qua đi. (Hoan Hoan: nếu như lỗi của người khác liền nắm chặt không tha, vô si a! Thiên Túng: như vậy đây, sao nào?) Bạch Tử Du khuôn mặt hơi có vẻ dễ thương lộ vẻ chân thành nói: “Ta cùng ca ca muốn vào trong núi Thánh Linh tìm một ít ma tinh cao cấp để phụ trợ tu luyện, không biết người có nguyện ý đi cùng chúng ta hay không?” “Chúng ta có biện pháp có thể dễ dàng tìm được ma tinh cao cấp, hơn nữa, không cần lo lắng vấn đề an toàn, chúng ta tuyệt đối sẽ bảo vệ người!” Bạch Tử Nhan vội vàng bổ sung. “Vì sao tìm ta?” Tề Thiên Túng nhìn ra được, hai huynh đệ này trừ bỏ chân thành vẫn là thật thành. Nàng kiếp trước là một sát thủ tuyệt đỉnh, bất luận kẻ nào nghĩ gì đều chạy không khỏi ánh mắt của nàng. Mà trong mắt hai huynh đệ này, nàng nhìn thấy trừ bỏ chân thành, chính là một loại nhiệt huyết giống như Tề Phong cùng Tề Vũ, sùng bái thậm chí trung thành. Tề Thiên Túng thật sự là càng nàng càng không hiểu. Bất quá, không thể phủ nhận, nàng xác thực động tâm, vừa rồi trong tu luyện nàng cũng biết một khối ma tinh cao cấp đại biểu cho cái gì, nếu quả thật có thể tìm được, đối tu việc luyện tuyệt đối làm ít công nhiều. “Bọn đại ca đi đâu rồi?” Tề Thiên Túng hỏi Tề Phong. “Thiên Sách công tử và Thiên Ngạo công tử đến nội viện cùng Mục Nam trưởng lão. Thiên Duyệt công tử đi ra ngoài hái thuốc.” Tề Thiên Túng suy tính chốc lát, cuối cùng gật đầu nói: “Được, ta và các người đi, hi vọng người sẽ không làm cho ta thất vọng!” “Yên tâm đi!” Giờ khắc này, Bạch gia huynh đệ cười đến phá lệ sáng lạn, cùng hai huynh đệ Tề Phong Tề Vũ mặt đen đã hình thành đối lập rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Cừu vĩ băng hồ VS Âm Hắc xích vĩ hồ

Giờ phút này, trong rừng rậm dưới chân núi Thánh Linh, ba bóng dáng đang nhanh chóng tiến bước. Trong ba người, đi tuốt ở phía trước chính là một thiếu nữ xuất trần lãnh diễm như bạch liên. Chỉ thấy nàng nhanh nhẹ như linh miêu, nhẹ như Phi Yến, tiến bước nhanh như gió, dáng người thướt tha, phảng phất như tiên tử. Mà hai gã nam tử sau lưng nàng càng thêm tuyệt sắc khuynh thành, dáng dấp hai nam tử kia bầy phần tương tự, chỉ bất quá, một người bên trái y sam nửa mở, thân hình to lớn, lộ vẻ tà mị bất kham, mà thiếu niên bên phải thanh tú quyền rũ, tư thế oai hùng động lòng người. Ba người này dĩ nhiên là là Tề Thiên Túng cùng hai huynh đệ Bạch gia rồi. Tề Thiên Túng cùng Bạch gia huynh đệ đã tiến vào vùng ven của Ma Thú Sâm Lâm. Vốn Tề Phong Tề Vũ cũng muốn cùng đi, bất quá bị Thiên Túng cấp cho một ánh mắt đông lạnh liền trở về. Nhất thời, làm cho Bạch gia huynh đệ đứng bên cạnh xem náo nhiệt sáng khoái không dứt. Đúng lúc này, Bạch Tử Nhan vui mừng nói: “Thiên Túng tiểu thư, mau nhìn khối Hỏa Tinh thạch cùng quang tinh thạch này cư nhiên sáng lên rồi, điều này nói rõ gần đây nhất định là có Ma Tinh Thạch thuộc tính thủy hoặc là Âm Ma Tinh Thạch cực kỳ tinh khiết!” “Âm Ma Tinh Thạch? Trong khu rừng này lại có Âm Ma Tinh Thạch?” Tề Thiên Túng khó có thể tin hỏi. “Không sai! Nhìn phản ứng của khối quang tinh thạch này, chắc là sẽ không sai!” Bạch Tử Du hưng phấn đáp, “Bất quá, chỉ mới vừa tới vùng ven Ma Thú Sâm Lâm, sao có thể có năng lượng khổng lồ như vậy đây?” Thật ra thì, cái gọi là phương pháp tìm kiếm tinh thạch của Bạch gia huynh đệ cực kỳ đơn giản, chính là dùng Ma Tinh Thạch đơn nguyên tố tinh khiết nhất, giống như Kim Tinh thạch, Mộc Tinh thạch, Thủy Tinh Thạch, Hỏa Tinh thạch, Quang tinh thạch đi cảm ứng, loại dụng thuộc tính tương sinh tương khắc của bọn chúng, nếu như tinh thạch cảm ứng được năng lượng tinh thạch có thuộc tính tương khắc cùng nó thì sẽ phát ra ánh sáng. Giống như phản ứng vừa rồi. Chỉ có điều phương pháp này tuy tốt nhưng cơ hồ không ai sử dụng. Bởi vì tinh thạch đơn nguyên tố cực kỳ tinh khiết hết sức hiếm thấy, cho dù có, cũng không có người có thể đủ tập hợp đủ mấy khối tinh này này, nhất là thuộc tính mình cần. Muốn lấy được một khối ma tinh như vậy quả thực là khó càng thêm khó. Ai có thể giống như hai huynh đệ này, cư nhiên vừa ra tay chính là nắm khối Ma Tinh Thạch đơn nguyên tố! Điều này làm cho Thiên Túng vạn phần nghi ngờ, nàng thật sự không nghĩ ra được trên đại lục Thánh Thiên còn có thể gia nào có năng lực như vậy! Bất quá, hiện tại hấp dẫn sự chú ý của nàng chính là nguồn năng lượng khổng lồ làm cho Hỏa Tinh thạch cùng quang tinh thạch phản ứng. Theo lý mà nói, nếu như những năng lượng khổng lồ này đến từ Ma Tinh Thạch, như vậy cũng đã sớm khiến người khác đoạt đi, còn có thể đến phiên bọn họ sao? Theo bọn họ tiếp tục đi sâu vào, ánh sáng của hai khối tinh thạch càng thêm chói chói mắt. Bạch Tử Nhan thần sắc nghiêm túc nói: “Thiên Túng tiểu thư, người xem Hỏa Tinh thạch cùng quang tinh thạch phản ứng ngày càng kịch liệt, theo ta suy đoán đây tuyệt đối không phải là năng lượng do Ma Tinh Thạch phát tán! Bình thường ven vùng Ma Thú Sâm Lâm tuyệt sẽ không có linh bảo mức này, sợ rằng tình huống phía trước không đơn giản, thậm chí sẽ rất nguy hiểm!” “Nguy hiểm? Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, nếu chúng ta dụng phải chính là cơ duyên của chúng ta, bất kể thế nào, ta cũng phải đi xem chuyện gì xảy ra!” Tề Thiên Túng không chút do dự nói. “Hảo! Vậy chúng ta liền cùng tiến lên phía trước thăm dò!” Bạch Tử Du nhìn nhìn về mặt nhất định phải có được của Thiên Túng, lập tức cũng hăng hái cao ngạo. “Nhìn phản ứng của tinh thạch, hai nguồn năng lượng khổng lồ này hẳn là ở hướng Nam, chúng ta đi theo hướng này đi, rất nhanh sẽ đến!” Bạch Tử Nhan chỉ về hướng Nam nói. Ba người Thiên Túng lập tức tăng nhanh cước bộ chạy thẳng tới hướng Nam, ngoài dự liệu của bọn họ, cái gọi là “rất nhanh sẽ đến” cư nhiên mất tới một canh giờ! Chờ bọn họ sắp đến gần hai luồng năng lượng kia đã xâm nhập đến giữa Ma Thú Sâm Lâm, mà hai khối tinh thạch đã chói mắt đến mức không thể tưởng tượng nổi. (Hoan Hoan: so với bóng đèn điện còn sáng hơn sao? Thiên Túng: Thôi đi, bóng đèn điện chỉ là loại chim nhỏ, ta đây là tiết kiệm năng lượng, sử dụng năng lượng thiên nhiên tinh khiết! Oa ha ha ha ~) Dù là tổ chất tâm lý của bọn họ cường đại, sau khi thấy cảnh tượng trước mắt cũng không nhịn được tròn mắt hốc mắt. Xuất hiện trước mắt bọn họ chính là một sinh vật hình hồ đầu cực lớn, cư nhiên chỉ nhỏ hơn một chút so với bản thể của Bạch Ngân mà thôi. Da lông quanh thân nó là một loại màu đen thuần túy như đêm tối. Trên đầu hồ có một chữ “Vương” bắt mắt màu đỏ như máu, phía một loại khí tức giết chóc. Mà phần đuôi mảnh hồ như một thân cây trắng kiện màu đỏ sẫm, uy phong như cột cờ dựng thẳng phía sau lưng. Giờ phút này, quanh thân nó phát ra một loại năng lượng âm nồng đậm tựa hồ cán nước tất cả sinh mạng chung quanh. Thế nhưng âm ma thủ cao cấp vốn nên uy phong lâm lâm này cư nhiên hết sức cẩn thận dựng đuôi lên, đại biểu trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Làm cho người ta không nói được lời nào chính là đối tượng khiến nó có chút kiêng kỵ hoặc là nói đối tượng có thể lực tương đương nó lại là một con tiểu hồ ly chiều cao ba thước! Bất quá, nếu như người nhìn kỹ lại sẽ phát hiện Tiểu Hồ Ly này có tròn chín cái đuôi, hơn nữa da lông quanh thân nó màu bạc, giống như phủ một tầng băng tuyết, linh động động lòng người, xinh đẹp vô cùng! “Là Âm Âm Hắc xích vĩ hồ! Âm Hắc xích vĩ hồ chỉ đứng sau đệ thủ cấp chín âm hệ ma thú!” Bạch Tử Nhan rốt cuộc khôi phục thần trí. “Ta không nhìn lầm đi, đối diện nó không phải là cừu vĩ băng hồ trong truyền thuyết chứ!” Bạch Tử Du tự lẩm bẩm nói. “Truyền thuyết?” Thiên Túng nghi ngờ hỏi, “Cừu vĩ băng hồ đó là đẳng cấp gì?” Bạch Tử Du sờ sờ mũi, ngượng ngùng nói: “Đối với cừu vĩ băng hồ, ta cũng không hiểu rõ lắm, chẳng qua nghe nói, cừu vĩ băng hồ tồn tại trong truyền thuyết. Là một loại đệ thủ thần bí nhất!” “Người nói cái vật nhỏ này là đệ thủ?” Thiên

Túng có chút không tiếp thụ nỗi thực tế, “Nhưng nó thoát nhìn giống như rất yếu!” Thiên Túng mới vừa nói xong lời này, dị biến nảy sinh! Âm Hắc xích vĩ hồ đuôi đảo qua, mang theo năng lượng hắc ám cường đại phóng về hướng cửu vĩ băng hồ. Đối mặt với công kích mạnh như thế, ai ngờ băng hồ kia không lui về sau nửa phần, mà là mãnh liệt há miệng phun ra một ngụm sương mù lạnh như băng tuyết, cho dù cách thật xa, cũng có thể làm cho người cảm nhận được trận hơi lạnh thấu xương kia. Không nghĩ tới vật nhỏ này cư nhiên mạnh như vậy! Thiên Túng kinh ngạc nghĩ: thật không hồ là dị thú trong truyền thuyết, nếu nó lớn lên nói không chừng còn cường đại hơn so với Bạch Ngân cùng Phi Dạ! Nghĩ đến Bạch Ngân cùng Phi Dạ, trong lòng Thiên Túng không nhịn được trào dâng một trận âm ảm. Minh tạo nên thanh thế lớn như vậy, đơn giản chỉ là muốn nói cho bạn hắn biết, mình hết thấy đều tốt! Chính là hiện tại nàng đang ở Thánh môn, e ngại trong Thánh Môn có ẩn sĩ cường giả, bọn Bạch Ngân tuyệt đối không có khả năng tới nơi này tìm nàng. Thiên Túng trong lòng âm thầm nói: thời hạn ba năm đã đến, không biết các người đang ở phương nào đây? “Mau nhìn, cửu vĩ băng hồ bị nguy hiểm!” Bạch Tử Du nói. Thì ra là, đương lúc Tề Thiên Túng thất thần, Âm Hắc xích vĩ hồ kia phun ra một cỗ lực lượng huyết tinh cắn nuốt cực mạnh, đem băng hồ vây ở trong đó. Giờ phút này, cửu vĩ băng hồ dùng chín cái đuôi mềm như nhung của nó bao kín chính mình ở bên trong, quanh thân bao phủ một tầng năng lượng băng tuyết, từ xa nhìn lại, tựa như một quả cầu băng. Thế nhưng, cho dù ai cũng nhìn ra được, băng cầu kia không ngừng bị đè nén, tình thế của cửu vĩ băng hồ nguy ngập đáng sợ. Nếu như bình thường Tề Thiên Túng thấy trường hợp này tuyệt đối là vui vẻ nhìn bọn chúng lưỡng bại câu thương, lúc sau nâng đến ngư ông đắc lợi. Nhưng có lẽ bởi vì nghĩ tới Bạch Ngân cùng Phi Dạ, trong lòng Thiên Túng đối với dị thú có một loại cảm giác quá mức thân thiết, trong lòng nàng không hy vọng thấy con cửu vĩ băng hồ này bị thương. “Các người núp ở đây, ta đi giúp con băng hồ kia một phen.” Tề Thiên Túng nói xong cũng không để ý tới về mặt của hai huynh đệ, liền hướng phía con Âm Hắc xích vĩ hồ đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Quyết chiến Âm Hắc xích vĩ hồ

Tề Thiên Túng tốc độ cực nhanh, trước khi hai huynh đệ Bạch Tử Nhan kịp phản ứng kịp trước, Tề Thiên Túng đã chạy vội tới trước mặt Âm Hắc xích vĩ hồ. Âm Hắc xích vĩ hồ hiển nhiên không đem nhân loại nhỏ bé này để vào trong mắt. Nó cơ hồ nhìn cũng chưa từng nhìn Tề Thiên Túng một cái, vẫn nghiêm túc đối phó với cửu vĩ băng hồ đã bị vây khốn. “Đoạn Hồn, hiện!” Theo Thiên Túng triệu hồi, Đoạn Hồn tiên làm cho người ta nhìn qua kính sợ xuất hiện. Tựa hồ cảm ứng được Thiên Túng cho gọi, thập phần hưng phấn quần quanh thân Thiên Túng một vòng. “Đoạn Hồn, đi!” Đoạn Hồn tiên nhận được lệnh của Thiên Túng nhanh như chớp hướng đầu Âm Hắc xích vĩ hồ mạnh mẽ đâm xuống. Âm Ma xích vĩ hồ lập tức kinh hãi. Vội vàng đem lực chú ý quay lại, vung móng hồ to lớn của mình mưu toan quát bay Đoạn Hồn tiên, mà đầu của nó cũng theo đó dịch chuyển sang bên cạnh. Ai ngờ, lúc này Tề Thiên Túng từ một góc độ không thể tưởng tượng nổi phi thân bay lên từ mặt đất, rút ra Tỏa Hồn đao tùy thân đâm vào mắt Âm Hắc xích vĩ hồ. Chỉ nghe “Phác” một tiếng, hồ nhãn đen bóng như dạ minh châu của Âm Hắc xích vĩ hồ liền bị Tỏa Hồn đao sắc bén trực tiếp đâm thủng. Một vũng máu tanh nóng như lửa phun trào, đem quần áo tuyết trắng của Tề Thiên Túng nhuộm một mảng lớn hồng mai. Âm Hắc xích vĩ hồ cư nhiên bị một nhân loại nhỏ tập kích bất ngờ, còn là một nhân loại thoát nhìn không có chút năng lượng nào chọc mù mắt! Nó nhất thời giận dữ, cũng không để ý tới cửu vĩ băng hồ nữa, hai móng vuốt toàn bộ vung hướng Thiên Túng, hai cỗ năng lượng hắc ám cực kỳ điên cuồng bạo phát bắn về phía Thiên Túng! Hết thấy cơ hồ đều chỉ phát sinh trong nháy mắt, dù cho Tề Thiên Túng phản ứng mau hơn nữa, cũng không kịp chống cự. Giờ khắc này, Thiên Túng đột nhiên cảm thấy cái chết lại đến gần mình như thế. Đương lúc Thiên Túng cho rằng hai đạo năng lượng khổng lồ kia sẽ đánh lên trên người mình thì hai đạo thân ảnh trắng nõn như tuyết mang theo hai đạo ánh sáng một đỏ một xanh lấy một loại tư thái cực kỳ quyết tuyệt ngăn trước mặt mình. Chỉ thấy Bạch Tử Nhan cầm trong tay Xích Tiêu kiếm giống như hồng xà chém về phía Âm Hắc xích vĩ hồ, mà mặt khác Bạch Tử Du dùng Trảm Lô đao chặn lại công kích của Âm Hắc xích vĩ hồ. Khoảng cách tiếp xúc gần như thế làm cho Tề Thiên Túng càng thêm cảm nhận sâu sắc và rõ ràng năng lượng hắc ám trên kiếm khí của Bạch gia huynh đệ, dĩ nhiên ngang vai ngang vế cùng Âm Hắc xích vĩ hồ. Thế nhưng chỉ cần tỉ mỉ là có thể phát hiện, khoe miệng Bạch Tử Nhan cùng Bạch Tử Du đã mơ hồ ri ra máu tươi, va chạm lần này tuyệt đối không đơn giản tựa như mặt ngoài. Âm Hắc xích vĩ hồ phát hiện công kích của mình cư nhiên bị cản xuống, ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, mở miệng to như chậu máu, mãnh liệt phun ra một cỗ năng lượng hắc ám tinh thuần hơn. Không khách khí nói, lấy thực lực Kiếm Thánh cấp trung của hai huynh đệ Bạch gia, muốn nhận chiêu này, cơ hồ hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Thế nhưng bọn họ không có chút nào dao động, thân ảnh kiên nghị cao ngất thẳng tắp ngăn phía trước người Tề Thiên Túng, giống như hai ngọn núi lớn không thể vượt qua. Tề Thiên Túng bất kể lãnh mạc thế, đối mặt với người không chút do dự nguyện ý vì mình hy sinh tính mạng, lòng thầm cảm động không dứt. Ban đầu đối với thân phận và mục đích của bọn họ còn có chút lo lắng băn khoăn, nhưng giờ khắc này, năng lượng còn chút hoài nghi nào hết. Thử nghĩ xem, một người chịu toàn tâm toàn ý vì người hy sinh tính mạng, sao có thể lại là kẻ địch của người đây? Lúc này, Tề Thiên Túng cũng không che giấu nữa, trực tiếp bóc trần bí mật lớn nhất của mình trước mặt Bạch gia huynh đệ. “Chư Thần, hiện!” Tề Thiên Túng khẽ kêu một tiếng, cả người bay lên trời, một đôi cánh màu đen dài chừng bảy thước mở rộng sau lưng Tề Thiên Túng. Đoạn Hồn Tiên vừa bị Âm Hắc xích vĩ hồ đánh qua một bên cũng bay trở về trong tay Thiên Túng. Giờ khắc này, Tề Thiên Túng khác nào quần lâm thiên hạ [1], lẳng lặng lơ lửng trong không trung, một thân y sam phủ kín hồng mai theo gió bay múa, vẽ nên một độ cong làm người ta kinh tâm. Mà phía sau nàng, đôi cánh màu đen thuần túy kia, mỗi một chiếc lông hình kiếm cũng tản ra năng lượng hắc ám làm cho lòng người kinh hãi, Đoạn Hồn tiên câu hồn đoạt phách khiến cho toàn thân nàng càng thêm hiện đầy khí tức lạnh lùng. Uy áp cường đại trực tiếp khiến mọi người có một loại cảm giác không thể hô hấp.

[1]: vua của bầu trời, vua của thiên hạ “Là kiếm khí hắc ám!” “Không sai, song nguyên thể! Thiên phú tu luyện xuất chúng như thế, nhất định là” Bạch Tử Nhan cùng Bạch Tử Du hai người thấy một màn như vậy cơ hồ mừng rỡ như điên, một loại tựa như nghiệm chứng được chuyện gì, cuồng nhiệt cùng tôn kính trong mắt tựa hồ càng thêm sâu mấy phần. Nhưng là, ngược lại Âm Hắc xích vĩ hồ tựa hồ cảm nhận được ngày tận thế đã đến. Trong miệng gầm thét không ngừng. Nó tập hợp một cỗ lại một cỗ lực lượng hắc ám mãnh liệt, vọt tới hướng Tề Thiên Túng. “Được lắm! Xem chiêu!” Toàn thân Thiên Túng run lên, bốn cánh chim phía sau lưng, hai mảnh phía dưới liền thoát khỏi thân thể, hóa thành trăm ngàn lưỡi kiếm sắc bén lao về phía Âm Hắc xích vĩ hồ. Tề Thiên Túng cơ hồ không nhìn kết cục của Âm Hắc xích vĩ hồ, xoay người dùng kiếm khí nhu hòa trong cơ thể đón lấy hai người Bạch Tử Nhan đã kiệt lực mà từ giữa không trung rơi xuống. Đương lúc ba người Thiên Túng chậm rãi rơi xuống đất, sau lưng đột nhiên truyền đến hơn trăm đạo thanh âm trầm đục. Không cần quay đầu lại cũng biết, Âm Hắc xích vĩ hồ đã thành một viên than tổ ong lớn rồi! Kiếm khí nguyên tố hắc ám của Thiên Túng tu luyện đã đạt tới đỉnh cao Kiếm Tôn cấp tám. Thực lực chỉ cần đạt tới Kiếm Thánh trở lên cơ hồ đã có thể cùng ma thú đứng ngang tay. Mà một khi tiến vào Kiếm Tông thậm chí Kiếm Tôn thì gần như có thể coi rã tất cả ma thú cấp chín trở xuống. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao Thiên Túng dùng Chư Thần có thể dễ dàng trong nháy mắt giết Âm Hắc xích vĩ hồ. “Thiên Túng tiểu thư, người không sao chứ?” Bạch Tử Nhan mới vừa

khôi phục một chút khí lực, liền vội vàng đứng dậy hỏi. Bạch Tử Du cũng lo lắng nhìn Thiên Túng từ trên xuống dưới, vẻ mặt ân cần không cần bàn cãi. Không biết vì sao, lúc này, nhìn thấy hai gương mặt tuấn tú khuyên thành, Tề Thiên Túng trong lòng thấy thần thiết gấp bội. “Ta không sao,” Thiên Túng âm áp cười, nhu hòa nói: “Gọi ta Thiên Túng đi!” Thấy Tề Thiên Túng cười, hai huynh đệ Bạch Tử Nhan trực tiếp xuất hiện trạng thái “hóa đá”. Đó là một loại tươi cười như thế nào xinh đẹp a! Diễm như ánh mặt trời, lệ như mùa xuân ấm áp, đẹp như minh nguyệt, chói lọi như hoa mùa hạ, làm cho người ta quên hết ưu lo, tâm thần đều say! Không thể không nói, Tề Thiên Túng cực kỳ keo kiệt, trừ phi là nàng công nhận là người một nhà, nếu không, đừng nói là cấp cho khuôn mặt tươi cười, ngay cả cấp cho dao găm cũng có thể! Hai huynh đệ Bạch Tử Nhan đối với tính tình nàng ít nhất có mấy phần hiểu rõ, cho nên, nghe nàng nói như thế, đây tuyệt đối là biểu hiện cấp cho bọn họ sự tín nhiệm. Lập tức hai dung nhan khuyên thành nhất thời biến thành hai vẻ mặt cười ngây ngô ngu ngốc. Đang lúc Thiên Túng vô cùng lơ lửng, nàng đột nhiên vung lên Đoạn Hồn tiên còn chưa thu vào trong cơ thể! Chỉ thấy một đạo ngân quang thoáng qua trước Đoạn Hồn tiên, thì ra là cửu vĩ băng hồ. Cửu vĩ băng hồ liền dừng ở khoảng cách cách Thiên Túng chừng tám thước. Một đôi mắt cực to đáng yêu nhìn Thiên Túng lấy lòng. Hai cẳng chân thô ngắn, thử dò xét tiến lên phỏ trước từng bước. Khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ có nhân tính thập phần hơi có vẻ ủy khuất nhìn Đoạn Hồn tiên trên tay Thiên Túng, lộ ra một vẻ mặt khẩn cầu. Thiên Túng thấy vậy, cũng hiểu cửu vĩ băng hồ vô cùng linh tính này tám phần là cảm kích ơn cứu mạng của nàng, liền đem Đoạn Hồn tiên thu về. Ai ngờ, Thiên Túng vừa thu Đoạn Hồn tiên lại, cửu vĩ băng hồ kia hưng phấn bùng bùng, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lao vào trong ngực Thiên Túng, điều bộ thân thiết kia tuyệt đối so với thấy mẹ ruột còn thân hơn! Thiên Túng chỉ cảm thấy môi mình ướt ướt, không khỏi ngẩn ra. Có vẻ như nàng bị một cơn hồ ly kinh bạc. Hơn nữa hiện tại cơn hồ ly này lại còn trắng trợn chiếm cứ bộ ngực mềm mại nhất của nàng. Rõ là. Một cơn hồ ly háo sắc!! Bạch gia huynh đệ thấy một màn như vậy, sắc mặt cũng đen xuống. “Hừ, đây tuyệt đối là một cơn hồ ly đực!” Bạch Tử Nhan hung tợn nói, “Hồ ly thói đáng chết!” “Ca, ta có chút ghen tỵ với cơn hồ ly này.” Bạch Tử Du nhỏ giọng rù rì nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thu phục băng hồ

Cửu vĩ băng hồ kia tựa như nghe hiểu đoạn đối thoại của Bạch Tử Nhan cùng Bạch Tử Du, từ trong ngực Tề Thiên Túng hết sức phách lối nhô đầu ra, kêu hai tiếng giương nanh múa vuốt với hai huynh đệ Bạch Tử Nhan. Rồi sau đó lại dương dương tự đắc dùng sức cọ xát hai cái vào ngực Thiên Túng, còn hết sức thoải mái hít hít lại. Bộ dáng kia muốn bao nhiêu đáng ghét đến bấy nhiêu, hai người Bạch Tử Nhan thấy thế trái tim trực tiếp bốc cháy. Thiên Túng đối với hai người một hồ này duy trì im lặng. Bất quá, đối với cơn cáo mượn oai hùm đang vui ở trong ngực nàng này, nàng vẫn là rất là thích, dù sao đây là một cơn dị thú còn nhỏ, một khi trưởng thành, tu thành hình người, tuyệt đối đạt đến cấp bậc kiếm tiên, đối với mình tuyệt đối là trăm lợi mà không có một hại. “Thiên Túng, người mau lấy Ma Tinh Thạch từ Âm Hắc xích vĩ hồ kia ra! Một Ma Tinh Thạch của ma thú hắc ám cấp chín có thể so sánh với Hắc Ám ma tinh tinh khiết.” Bạch Tử Nhan hơi có vẻ yếu ớt nói. Cửu vĩ thiên hồ kia nghe được lời này, tựa hồ mới nhớ tới kẻ đầu sỏ vừa rồi thiếu chút nữa khiến cho mình toi mạng. Nó hết sức linh hoạt từ phía trong ngực Thiên Túng nhảy ra ngoài. Chạy đến bên cạnh thì thể Âm Hắc xích vĩ hồ, dùng cẳng chân thô ngắn của nó hung hăng đá, lại làm một cái mặt quỷ mới cam tâm. Thiên Túng cũng không hàm hồ thêm chút nào, trực tiếp chạy tới bên Âm Hắc xích vĩ hồ, dùng Tỏa Hồn đao đâm vào đầu Âm Hắc xích vĩ hồ, lấy ra Ma Tinh Thạch. Thông thường, Ma Tinh Thạch của ma thú cấp bảy trở lên đều có thể trực tiếp thu nhận, Hắc Ám Hệ ma thú cấp chín càng thêm có thể gặp nhưng không thể cầu. Mặc dù, nó so ra kém hắc ám ma tinh thuần về khả năng sử dụng tuần hoàn, thế nhưng, năng lượng khổng lồ ẩn trong nó đủ để tu vi của người tu kiếm bật lên một cấp bậc. Nhưng là, sau khi Thiên Túng lấy Ma Tinh Thạch ra, nhìn cũng không nhìn liền đem nó ném cho Bạch Tử Nhan. “Các người hiện tại càng cần nó hơn so với ta chứ?” Tuy là câu hỏi, nhưng trong lời của Thiên Túng có sự khẳng định làm cho người ta không thể cãi lại. “Ách.” Bạch gia huynh đệ nghe xong, rõ ràng dừng lại, nhìn nhau cười khổ. Bạch Tử Du không nhịn được hỏi: “Người khi nào thì phát hiện? Chúng ta cho là đã che giấu rất tốt!” “Không sai! Có lẽ đôi là người khác xác thực không phát hiện được. Nhưng đừng quên ta cũng có kiếm khí nguyên tố hắc ám! Mà trên kiếm khí của các người phát tán năng lượng nguyên tố hắc ám làm cho ta cảm thấy rất quen thuộc. Hai người các người lại rõ ràng không phải là song nguyên thể, như vậy cũng chỉ có một cách giải thích, các người dùng phương pháp đặc biệt thay đổi thuộc tính hiển lộ bên ngoài kiếm khí. Cho nên, thuộc tính kiếm khí chân chính của các người phải là thuộc tính hắc ám thuần chính!” Thiên Túng dừng lại một chút, lại lộ ra một nụ cười rất là nghiền ngẫm, “Ta chính là rất hiểu kỹ, các người dùng phương pháp gì để thay đổi thuộc tính kiếm khí của mình?” Hai người Bạch Tử Du nghe Thiên Túng giải thích, trong bụng hiểu rõ, chậm rãi thở dài, rất là áy náy nói: “Người nói hoàn toàn chính xác. Hai người chúng ta nắm giữ nguyên tố năng lượng đúng là nguyên tố hắc ám. Mà phương pháp chúng ta đem nó chuyển biến thành thuộc tính hỏa chính là dựa vào chiếc nhẫn chuyển hóa này.” Bạch Tử Nhan vừa nói vừa chỉ chỉ chiếc nhẫn trên tay mình, “Nó cùng chiếc nhẫn có thể ẩn dấu thực lực trên tay người là giống nhau.” “Lại có chiếc nhẫn thần kỳ như vậy!” Thiên Túng ngạc nhiên nói. Bất quá, nàng nghĩ lại mình cũng có chiếc nhẫn tàng long có thể ẩn dấu thực lực, người khác tại sao không thể có bảo bối tự thay đổi thuộc tính chứ! Thiên Túng hiểu rõ gật đầu một cái, liền không nói thêm gì nữa, xoay người lại tỉ mỉ cắt lấy thịt trên người Âm Hắc xích vĩ hồ, dù sao sau một cuộc đại chiến, bọn họ cần gấp thức ăn bổ sung thể lực. Theo sự trầm mặc của Thiên Túng, bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên gượng gạo. “Thiên Túng, người không có gì muốn hỏi sao?” Bạch Tử Du không nhịn được phá vỡ trầm mặc đầu tiên. “Vậy các người có gì phải nói cho ta sao?” Thiên Túng dừng công việc trong tay, hỏi ngược lại. Hai huynh đệ Bạch gia nhất thời không phản bác được, chỉ là rất áy náy cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi!” “Các người không việc gì phải xin lỗi ta, mỗi người đều có bí mật của mình, ta cũng không quản bí mật của các người là gì, cùng ta có quan hệ gì, ta chỉ có thể khẳng định một điểm, các người tuyệt đối không phải là kẻ địch của ta! Đối với ta mà nói, cái này đủ rồi!” Thiên Túng thờ ơ trả lời, nhưng hai người Bạch Tử Nhan nghe trong lòng cũng là một mảnh âm áp. “Tại sao tin tưởng chúng ta?” Bạch Tử Nhan vẫn là nhịn không được hỏi. “Tin tưởng các người?” Thiên Túng nhoen miệng cười, “Ta là tin tưởng mình, tin tưởng ánh mắt của mình mà thôi!” Rất nhiều năm về sau, khi Bạch gia huynh đệ nhớ tới Thiên Túng, bọn họ liền nhớ tới một màn ba người nắm đó cùng nhau xông xáo Ma Thú Sâm Lâm. Thiếu nữ đẹp như Tuyết Liên đó nói tin tưởng “ánh mắt của mình”, loại tự tin chói mắt đó, nụ cười chói mắt đó, một khắc này khắc sâu trở thành phong cảnh tuyệt mỹ bọn họ muốn trân quý cả đời. Thiên Túng dù sao sinh sống ở Ngọc Ma lâm nhiều năm, việc nướng thịt đối với nàng mà nói dễ dàng giống như thái một quả dưa chuột. Rất nhanh, thịt hồ thơm ngào ngạt đã ra lò. Thiên Túng đem hai khối thịt hồ đưa cho huynh đệ Bạch Tử Nhan. Căn bản là không để ý tới cửu vĩ băng hồ ở bên cạnh chảy nước miếng, gấp đến độ dậm chân. Hai huynh đệ kia sau khi nhận được thịt hồ, cũng không vội vã ăn, mà là có ý khoe khoang trước mặt cửu vĩ băng hồ. “Ca, người xem thịt hồ thật không giống như những loại thịt bình thường, ăn vào thật sự rất thơm mà không ngán, quá ngon miệng đi!” Bạch Tử Du hết sức “vô sỉ” vừa lắc lư miếng thịt hồ trước mặt cửu vĩ băng hồ, vừa nói. “Ai nha, lão đệ, người nói không sai, mỹ vị như thế phải từ từ ăn!” Không hề là huynh đệ, biểu tình “vô sỉ” của Bạch Tử Nhan quả thật cùng Bạch Tử Du giống nhau như đúc! Cửu vĩ băng hồ thấy một màn như vậy quả thật giận đến chín cái đuôi cũng dựng lên rồi, nước

miếng càng thêm “Phi Lư Trục Hạ Tam Thiên Xích” [1]. Ở bên cạnh Thiên Túng vò đầu bứt tai nhảy nhót không ngừng

[1]: thác nước 3000 feet (khổ thân tiểu hồ =)]Cửu vĩ băng hồ nhìn mình nhảy lên nửa ngày như vậy, Thiên Túng cũng không thèm để ý đến nó, dứt khoát nước mắt rùng rùng nhìn Thiên Túng, về mặt kia muốn có bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu, quả thật làm cho tảng đá nhìn cũng sẽ động lòng trắc ẩn, đáng tiếc nó gặp phải chính là Tề Thiên tống so với tảng đá còn máu lạnh hơn! Thật lâu, Thiên Túng mới từ từ xoay người lại, cầm trong tay miếng thịt hồ vừa nướng, “về mặt ôn hòa” nói với cửu vĩ băng hồ: “Muốn ăn không?” Cửu vĩ băng hồ nghe thế quả thật gật đầu như gà con mổ thóc. Thiên Túng hài lòng cười cười, mới mở miệng nói: “Chúng ta bây giờ cần một nơi bí mật để tu dưỡng chữa thương, người nếu như có thể dẫn chúng ta tìm được chỗ như thế, khối này thịt sẽ là của người!” Cửu vĩ băng hồ nghe nói như thế rõ ràng sùng sốt, rồi sau đó rất là đói khát gật đầu một cái, ngậm lấy miếng thịt từ trên tay Thiên Túng ăn từng miếng từng miếng một, vừa ăn hai mắt còn vừa buồn bã nhìn Thiên Túng. Giống như đang nói: không phải muốn ta tìm cho các người nơi dưỡng thương sao! Về phần như vậy ta tham sao! Dường như ta đều là người của người rồi! Thiên Túng căn bản không có để ý tới ánh mắt cực kì buồn bã của cửu vĩ băng hồ cực, tự nhiên nói: “Cũng không thể luôn luôn gọi người cửu vĩ băng hồ được, vẫn nên đặt tên cho người thì tốt hơn. Liên kêu Tiểu Hồ đi?” “Khụ khụ. . . . Khụ khụ” “Khụ khụ!” Hai huynh đệ Bạch Từ Nhan vừa nghe cái tên này cũng không nhìn được ho lên. Cửu vĩ băng hồ ngay cả thịt cũng không ăn nữa, cực kỳ bất mãn nhảy lên, hướng Thiên Túng thể hiện kháng nghị. Thế nhưng Thiên Túng trực tiếp làm như không thấy. Cứ như vậy, trong lịch sử, một con hồ ly tên Tiểu Hồ ra đời. Qua quýt khôi phục một chút thể lực, ba người Thiên Túng sưởi sự hưởng dẫn của Tiểu Hồ đi vào trong rừng sâu. Hiện tại, nhu cầu cấp bách của bọn họ là tìm một nơi bí mật hảo hảo tu luyện một phen. Vừa rồi trong lúc chiến đấu, Thiên Túng cảm thấy trạng thái nguyên tố hắc ám Kiếm Tôn cấp tám mơ hồ có xu thế đột phá, hơn nữa, hai người Bạch Từ Nhan cũng cần một môi trường an tĩnh không lo lắng chút nào để hấp thu năng lượng trong Ma Tinh Thạch của Âm Hắc xích vĩ hồ. Mà lúc này, trở về Mục thị Thánh môn tuyệt đối không phải là một lựa chọn sáng suốt, chỉ có ở trong Ma Thú Sâm Lâm tu luyện đối với ba người mới bảo đảm cùng an toàn nhất. “Ma thú trong Ma Thú Sâm Lâm không phải là đếm không xuể sao? Tại sao chúng ta đi lâu như vậy một con cũng không thấy?” Thiên Túng cảnh giác nhìn chằm chằm chung quanh, nghi ngờ hỏi. “Ha ha, ” Bạch Từ Nhan nghe vậy cười một tiếng, chỉ chỉ Tiểu Hồ chạy trước mặt, “Cái này ít nhiều cũng nhờ tên tiểu tử này!” “A, chẳng lẽ là bởi vì dị thú uy áp khiến cho ma thú chung quanh không dám đến gần?” “Không sai! Tên tiểu tử này mặc dù vẫn trong kỳ ấu sinh, nhưng mà ma thú cấp chín trở xuống vẫn có lực uy hiếp rất mạnh, nếu hôm nay không phải là nó đụng phải Hắc Âm Hệ ma thú, ai thua ai thắng còn không xác định!” Bạch Từ Du bổ sung Tiểu Hồ nghe được mấy người đang đàm luận về sự thần dũng của nó, bước đi càng thêm uy phong lẫm lẫm. Hơn nữa cước bộ của mấy người Thiên Túng cực nhanh. Chỉ chớp lát sau, mấy người liền đi tới bên cạnh một cây đại thụ đường kính chừng hai thước. Đang lúc ba người nghỉ ngơi không có đường đi thì Tiểu Hồ đưa bọn họ tới mặt sườn của đại thụ, dưới bụi cỏ thấp thoáng rõ ràng một thụ động cao chừng 1m. Động cây này cực kỳ bí mật, nói không khoa trương, nếu như không có Tiểu Hồ dẫn đường, ba người tuyệt đối không tìm được nơi này. Tiểu Hồ lắc mình một cái liền nhảy vào, ba người Thiên Túng mặc dù trong bụng kinh ngạc không thôi, nhưng vẫn chui vào theo. Cảnh tượng trong thụ động càng làm cho người rung động không dứt, ai có thể nghĩ tới ngoài thụ động kia cư nhiên còn một thạch động! Hơn nữa dọc từ thụ động đến thạch động có thể thấy được cảnh tượng nơi đây là thiên nhiên hình thành, không phải là do nhân tạo. Điều này làm cho ba người Thiên Túng không nhìn được cảm thán thiên nhiên thần kỳ. Nhưng càng làm cho ba người kinh ngạc chính là, mật độ nguyên tố năng lượng trong thụ động dày đặc gấp hai mươi lần bên ngoài, ngay cả mật độ nguyên tố trên Thánh Linh sơn cũng không thể đánh đồng. Hơn nữa, ba người còn mơ hồ cảm thấy một cỗ năng lượng cực kỳ mạnh mẽ dao động từ thạch động thăm ra ngoài. Ba người không khỏi tăng nhanh cước bộ, hướng thạch động đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thăm dò bảo vật trong bí động

Đến lúc ba người Thiên Túng thấy cảnh tượng bên trong động thì mới chân chính kinh ngạc. Ngay chính giữa thạch động là một đại trận cực kỳ hùng tráng. Mô hình trận kia giống như ngũ hành bát quái, trên ngũ hành đồ phủ đầy bùa chú được viết bằng đủ loại chữ, tản ra sắc thái thần bí. Mà trong Ngũ Hành trận này còn bố trí một Tụ Linh trận như một trận nhỏ. Làm cho người ta giương mắt mà nhìn là từng trận nhỏ giống như Tụ Linh Trận đều là do cực phẩm Ma Tinh Thạch đơn nguyên tố tạo thành, năm Tụ Linh Trận theo thứ tự Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Mà trận nhân của đại trận là do hắc ám tinh thạch quang tinh thạch thuần chính tạo thành. Cả đại trận từ xa nhìn lại tựa như bảo thạch ngũ quang thập sắc, sáng chói mê loạn mắt người. Nhưng làm cho ba người kích động đến mềm chân chính là, nguyên tố năng lượng ở ngoài động cũng đã cao gấp hai mươi lần, bây giờ cách trận pháp này bất quá 20 thước thôi, nguyên tố năng lượng càng thêm dày đặc, có thể tưởng tượng nếu như là ở trong trận, nguyên tố năng lượng có thể dày đặc gấp trăm lần có thừa. “Thiên Túng, ta. . . Ta không có hoa mắt chứ! Trận pháp này thật là quá thần kỳ!” Bạch Từ Du không nhìn được hét lớn. “Ừ, thật không nghĩ tới động này lại là động tiên, cất giấu bảo địa mức này!” Mỹ nhan lạnh như băng của Thiên Túng cũng không nhìn được một hồi mừng rỡ, nhìn về phía cửu vĩ băng hồ đang dương dương đắc ý, “Tiểu Hồ, nhờ có người chúng ta mới có thể đến nơi này, chờ đi ra ngoài, ta sẽ làm đồ ăn ngon cho người, để cho người ăn no thì thôi!” Nàng cũng không quên bộ dạng tham ăn vừa rồi của tiểu hồ ly. Quả nhiên, Tiểu Hồ nghe Thiên Túng nói như vậy, lập tức kích động nhảy đến trên vai Thiên Túng, hung hăng liếm lên mặt nàng, một đôi mắt hồ ly nhãn híp lại thành hình trăng lưỡi liềm. Thế nhưng đối mặt với Bạch gia huynh đệ liền thay đổi thành một dị thú cao cao tại thượng, cực kỳ phách lối hếch bộ ngực nhỏ không có mấy lượng thịt của mình, tựa hồ muốn nói: Nhóc con, biết sự lợi hại của gia chưa! “Thôi đi, vật nhỏ này, xem nó bộ dáng đắc ý, cư nhiên muốn đánh lên!” Bạch Từ Nhan không nhìn được khề nguyên rủa hai tiếng. Thiên Túng đối với cảnh tượng người và cáo giao chiến cũng chẳng lấy gì làm lạ, nói với hai người Bạch Từ Nhan: “Bạch đại ca, Bạch nhị ca, nếu trận pháp kia thần kỳ như thế, hai người các người vẫn là tranh thủ thời gian tu luyện một phen, nói không chừng sẽ có đột phá.” “Ừ, được. Ha ha. . . .” Bạch gia huynh đệ nghe được Thiên Túng cư nhiên gọi bọn họ đại ca vui vẻ vô cùng, hết sức nghe lời hướng trận pháp đi tới, vừa đi còn vừa quay đầu lại cười khúc khích nhìn Thiên Túng mãi không thôi. “Hai người bọn họ sao thế?” Thiên Túng nghi ngờ yếu ớt nói một tiếng, cũng ngồi xếp bằng xuống bắt đầu vận hành chư thần quyết. Nhất thời, luồng khí xoáy tụ nguyên tố hắc ám nhanh chóng di chuyển, nguyên tố năng lượng dày đặc chung quanh điên cuồng xông vào trong cơ thể Thiên Túng, tư dưỡng thân thể năng, cuối cùng nén thành tinh thể dung nhập vào trong luồng khí xoáy. Đồng thời, theo chư thần quyết lưu chuyển quanh thân, hai luồng khí xoáy khác cũng bị kéo theo. Kỳ thực, vào một năm trước, Thiên Túng lúc tu luyện, liền phát hiện chư thần quyết tuy nói là chỉ bảo của Âm Ma Tộc, chỉ thích hợp với người tu luyện nguyên tố hắc ám. Thế nhưng, công pháp của nó lưu chuyển có thể kéo những nguyên tố năng lượng khác cùng tu luyện, có thể gọi là luyện một được trăm. Dù sao, cô nhân cũng chưa từng xuất hiện qua thể chất song nguyên thể, thậm chí thể chất tam nguyên thể. Mà thông qua mấy năm tu luyện này, Thiên Túng càng cảm thấy chư thần quyết thần kỳ. Điểm rõ ràng nhất chính là, lúc vận hành chư thần quyết có thể điều động tất cả nguyên tố năng lượng trong không khí, chỉ

bất quá, chân chính bị nàng hấp thu chỉ có nguyên tố hắc ám, quang nguyên tố cùng thủy nguyên tố mà thôi. Lúc này, quanh thân Thiên Túng được bao phủ bởi một quả cầu năng lượng, toàn thân không ngừng tỏa ra quang mang màu đen, màu bạc cùng màu băng lam. Ba canh giờ sau, một cỗ mệnh môn khí lăng từ trong cầu năng lượng phun trào ra, năng lượng hắc ám mạnh mẽ trên người Thiên Túng tràn ngập thành một tầng sương dày. Theo tầng sương tiêu tán, một đôi thủy mâu sáng như ngọn đèn mờ ra. “Đáng tiếc, chỉ tới cấp chín tốt cùng, chỉ đột phá một cấp, vẫn không tiến vào cấp bậc Kiếm Đế được.” Thiên Túng nói tựa như oán trách. Cử vĩ băng hồ bên cạnh nghe nói như thế, bốn cẳng chân thô ngắn liền không đứng vững, thiếu chút nữa gục xuống: đại tỷ a, ngươi bao nhiêu tuổi rồi, ngươi bây giờ đã đủ dọa người rồi, lại còn ngại chậm! Lúc này, Thiên Túng đã đứng dậy, nàng nhìn thấy hai người Bạch Tử Nhan vẫn còn đang trong trạng thái tu luyện liền không quấy rầy, quan sát bốn phía sơn động thần kỳ này. Thiên Túng kinh ngạc phát hiện, sơn động hoàn toàn này là tự nhiên tạo thành, liền nhìn một chút nham thạch, ít nhất cũng có trên vạn năm lịch sử. Mà Thánh môn bất quá mấy ngàn năm lịch sử, chiếm cứ Thánh Linh sơn này đến nay, cư nhiên cũng không phát hiện ra huyết động này, cũng thực đáng cho Thiên Túng than vãn vận khí của mình tốt. Đột nhiên, một khối nham thạch nổi lên hấp dẫn sự chú ý của Thiên Túng. Màu sắc khối nham thạch kia cực kỳ giống vách tường chung quanh, nếu là người khác tuyệt đối không dễ phát hiện, thế nhưng, Tề Thiên Túng là ai, sống hai đời, hơn nửa kiếp trước có cơ quan bấy rập gì chưa từng thấy qua, như thế nào che giấu, trong mắt nàng bất quá là tiểu nhi khoa mà thôi. Thiên Túng vận khởi kiếm khí quanh thân dùng sức rút khối nham thạch kia ra. Một động lớn chừng một thước xuất hiện trước mắt Thiên Túng. Trong động tùy ý rơi vài vài cuốn sách. Rất dễ nhận thấy, cao nhân cư ngụ ở nơi này cũng không cố ý đi che giấu mấy cuốn sách này. Thiên Túng không khỏi có chút thất vọng, nàng còn tưởng rằng có thể lấy được Thiên Linh địa bảo, ai ngờ chẳng qua là mấy quyển sách cũ rách tả tơi. Bất quá, chất liệu sách ngược lại hấp dẫn sự chú ý của Thiên Túng. “Lại là da tê giác nước lửa bất xâm!” Trên đại lục Thánh Thiên, ma thú tê giác là loại ma thú có phòng ngự lực mạnh nhất, dùng da của nó bọc ngoài sách, chẳng những giá trị liên thành, còn rất khó bị hư hại. “Xem ra sách này cũng có chút quan trọng!” Thiên Túng thích thú đem bốn quyển sách từ từ lật xem. Quyển thứ nhất gọi là Càn Khôn Áo Nghĩa, là quyển dày nhất trong bốn quyển. Thiên Túng tùy ý đọc, nhưng là càng xem, nét mặt của nàng lại càng kích động, đến cuối cùng thân thể quả thật cũng run lên. Nàng thật không ngờ trong sách này cư nhiên giới thiệu phương pháp tu luyện song nguyên thể, còn giảng giải cực kỳ tinh tế về Ngũ Hành nguyên tố cùng quang nguyên tố và hắc ám nguyên tố, quả thực là một quyển từ điển tu luyện sống. Dĩ nhiên, đây vẫn chỉ là một phần nội dung, tin tưởng nội dung phía sau sẽ càng thêm kinh hải thế tục. Thiên Túng càng xem càng mừng rỡ, lại cầm lên mấy quyển sách còn lại. Trong ba quyển, quyển thứ nhất là Thần Ma chí, tựa hồ là giới thiệu toàn bộ lịch sử đại lục, nhưng cũng không phải giới thiệu từ lúc Thánh Thiên đại lục bắt đầu hình thành, mà bắt đầu Thần Ma đại lục từ vài ngàn năm trước. Đây quả thực làm cho người ta khó có thể tin! Quyển thứ hai càng thêm kích động lòng người. Nó được đặt tên là Cửu Tinh Thiên, là sách giới thiệu các loại trận pháp. Trên thực tế, trận pháp trên đại lục này cực kỳ trân quý, nó chẳng những có thể phụ trợ tu luyện, còn có thể làm bấy rập, chống đỡ ngoại địch. Hơn nữa, tài liệu bày trận bình thường cũng rất trân quý, ngay cả một Tụ Linh trận nho nhỏ cũng muốn tốn hao nghìn vàng. Có thể nói, một trận pháp tốt tuyệt đối là bảo vật vô giá. Thế nhưng, không biết tại sao, mấy ngàn năm qua, trận pháp lưu truyền chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, có lúc mọi người tranh giành vỡ đầu, chính là vì phương pháp bố trí một trận pháp nho nhỏ. Vậy mà hôm nay, trong quyển Cửu Tinh Thiên này cư nhiên giới thiệu mấy trăm loại đại hình trận pháp, hơn nữa còn là mới nghe lần đầu, chưa từng thấy bao giờ. Tề Thiên Túng hiểu rõ, những đồ này một khi bị người khác phát hiện sẽ mang tới chấn động lớn mức nào. Quyển sách thứ ba càng khiến cho Thiên Túng vui mừng hơn nữa, là một quyển pháp quyết kiếm kỹ cấp bậc Kiếm Đế — Phá Kim Quyết. Quyển pháp quyết này nếu là thả vào trên đại lục, tuyệt đối có thể làm cả thiên hạ đại loạn, nhưng đối với người nắm trong tay chư thần quyết cùng thánh kiếm quyết như nàng mà nói, giá trị có chút giảm bớt. Bất quá, đại ca tựa hồ vừa đúng dịp cần quyển pháp quyết này. Thiên Túng không chút do dự đem mấy quyển sách này vứt hết vào trong Âm Ma Huyền. Đang lúc này, Thiên Túng cảm thấy năng lượng hắc ám trong không khí dao động. Hẳn là kia hai huynh đệ đột phá. Thiên Túng cấp tốc thối lui khỏi cửa động, đi tới bên cạnh Ngũ Hành đại trận. Quả nhiên, dưới sự bao bọc của hai luồng khí màu đen, quanh thân Bạch Tử Nhan cùng Bạch Tử Du hắc sắc khí tức lưu động càng tăng thêm vẻ đẹp tươi đẹp tuấn đạt, thật đúng là tựa như yêu ma. “Cấp chín?” Thiên Túng không khỏi ngăn ra, không nghĩ tới hai huynh đệ này như thế hơn người, mới vừa hơn hai mươi tuổi liền đạt tới trình độ Kiếm Thánh cấp chín. Lúc bắt đầu, bọn họ vẫn còn ở cấp bảy, cư nhiên nhảy tới hai cấp, thiên phú như thế, quả thật có thể cùng đại ca Thiên Ngạo sánh vai! Trình độ Kiếm Thánh trở lên còn có thể tu luyện nhanh như vậy, chỉ có Âm Ma Tộc mới có thiên phú như thế chứ! Rất nhanh hoàn thành thăng cấp, chiếc nhẫn chuyển đổi phát huy tác dụng, hai người Bạch Tử Nhan lại biến thành khí tức hòa thuộc tính. “Thiên Túng, chúng ta trở thành Kiếm Thánh cấp chín! Ha ha!” Bạch Tử Nhan cười ha ha. Bạch Tử Du cũng không nhìn được kích động nói: “Thật không nghĩ tới có thể nhảy hai cấp liền!” “Bạch đại ca cùng Bạch nhị ca thiên phú thật là kinh người! Không biết tốc độ tu luyện của các ngươi cùng người của Âm Ma Tộc ai hơn ai?” Thiên Túng tựa như cười giờ, tùy ý nghiêng đầu hỏi. Nhưng là, hai người Bạch Tử Nhan trên mặt cả kinh, rất là lúng túng nói: “Ha ha, chúng ta chẳng qua mượn trận pháp này, tu luyện được mau một chút thôi. Tin tưởng Âm Ma Tộc thiên phú, hai người bọn ta vạn vạn không bằng.” “Đúng vậy, đúng vậy, trận pháp này thần kỳ như thế, Thiên Túng, người đi chuyển nó trở về đi.” Bạch Tử Du tựa như nói sang chuyện khác. Thiên Túng từ biểu tình của hai người đã biết rất nhiều tin tức, về phần một chút nghi vấn, thời cơ đến, mình dĩ nhiên sẽ rõ ràng. Nàng liền không hỏi nữa, cười nhạt, “Ta không cần trận pháp này, nếu trận pháp này có thể khiến cho các ngươi nhanh chóng nâng cao thực lực, vẫn là cho các ngươi tốt lắm!” Bạch Tử Nhan hai người nghe Thiên Túng nói như thế, đều cho rằng nàng là vì mình suy nghĩ. Dù sao, một trận pháp như vậy, làm sao sẽ vô dụng với người tu luyện được, vậy mà nàng lại chối từ. Hai người trong bụng càng thấy cảm động. Bọn họ không hề biết, mấy quyển sách quý, thậm chí cả phương pháp chế luyện trận pháp này cũng đã bị Thiên Túng lấy được, trận pháp này tự nhiên đối với nàng tác dụng không lớn. (Gián thương, gian xảo =]] “Người đi nói như thế, vậy chúng ta hãy tu thôi! Về sau người nào đặc biệt người, liền nói cho huynh đệ chúng ta biết, cho dù liệu mạng, chúng ta cũng sẽ bảo hộ người chu toàn.” “Đại ca nói đúng. Thiên Túng, về sau có chuyện gì cứ nói, huynh đệ ta nhất định đem hết toàn lực, vì người hoàn thành.” Bạch Tử Nhan hai người chân thành nói, nhưng là, Thiên Túng nghe có chút xấu hổ. Minh đường như chính là bỏ qua một góc cây cư nhiên lấy được một mảnh rừng, đây thật là làm cho nàng lần đầu tiên trong đời sinh ra mấy phần cảm giác thật xin lỗi người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 33: Tuyệt đối bao che!

Tính toán qua loa, ba người Thiên Túng đã nán lại Ma Thú Sâm Lâm hai ngày rồi. Điều này nghĩa là ba huynh đệ Tề gia đã hai ngày không thấy nàng. Theo kinh nghiệm của trước đây, tuyệt đối có người gặp xui xẻo, mà xui xẻo rất có thể là hai thuộc hạ trực hệ của nàng, Tề Phong cùng Tề Vũ. Phải nói Tề gia Tam Huynh Đệ bình thường đều là người rất bình tĩnh, nhưng mỗi khi đụng phải chuyện của Thiên Túng, thậm chí vượt qua 12 canh giờ không thấy nàng thì tuyệt đối sẽ khản trương đến nổi điên. Lần này, ba người Thiên Túng thu hoạch tương đối, cũng không muốn chậm trễ thời gian nữa, rất nhanh rời khỏi Ma Thú Sâm Lâm, hướng đỉnh núi Thánh Linh bay đi. Lần thăng cấp này làm cho tốc độ của bọn họ tăng lên gấp đôi có thừa, rất nhanh, ba người

liền trở về Thánh môn. Thời điểm mấy người đi ngang qua Thánh môn tháp thì có vài bóng người chặn ba người lại. Ngăn tại trước mặt tổng cộng có năm người, cầm đầu là người quen cũ Tần Mộng Yên. Đứng ở bên cạnh nàng chính là một nữ tử chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Nữ tử này mày kiếm mắt hạnh, mũi thon mặt tròn, da giống như bạch ngọc, anh khí bức người. Mặc dù không coi là mỹ nhân, cũng có một cỗ khí chất cao quý ngạo nghễ. Theo sau bọn họ là ba nam tử chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Ba người này đều là cầm y hoa phục, đeo ngọc quan kim, vừa nhìn liền biết là đệ tử của đại gia tộc. Trong ba nam tử này, có một người làm Thiên Túng thấy nhìn quen mắt. Người này một gương mặt trẻ con, ngũ quan thanh tú, rõ ràng là người năm đó trên vách đá, một trong ba đệ tử Thánh môn nàng đụng phải — Lục Hạo!“Ồ, đây không phải là tiểu sư muội trẻ tuổi nhất Thánh môn chúng ta sao! Thế nào hôm nay không quần lầy Thiên Sách ca ca của ngươi, ngược lại cùng người khác đi ra ngoài?” Tần Mộng Yên vừa đi lên vừa kiêu ngạo nói, ánh mắt tham lam dừng trên người hai huynh đệ Bạch gia, rồi sau đó tràn đầy ghen tỵ nhìn chằm chằm Thiên Túng. Nàng cho là lời như vậy ít nhiều sẽ làm Tề Thiên Túng giận giữ. Ai ngờ Thiên Túng nhìn cũng chưa từng nhìn năm người bọn họ, mà là kéo hai người Bạch Tử Nhan sắp bộc phát vòng qua. Không nhìn, đây là tuyệt đối không nhìn! Cái này so với châm chọc còn làm người ta khó chấp nhận hơn. “Tề Thiên Túng, ngươi không nghe thấy ta đang nói chuyện với ngươi sao? Cưng nhiên đối với lời của sư tỷ không tôn trọng, ngươi có giáo dục hay không?” Tần Mộng Yên giận đến mặt đỏ rần, lớn tiếng quát. Nữ tử anh khí bên cạnh nàng mày kiếm cũng nhăn lại. Ngược lại Lục Hạo đó, ôn tồn khuyên can: “Mộng Yên sư muội, ngươi hơi nặng lời, mọi người đều là sư huynh đệ, sư tỷ muội, cũng đừng so đo nhiều như vậy.” Nói xong, Lục Hạo hoàn hướng Thiên Túng hết sức hữu hảo cười nhẹ một tiếng. Tần Mộng Yên thấy thế càng ghen tỵ hơn. “Này, Tề Thiên Túng, chẳng lẽ ngươi điếc sao? Người ngày đó không phải là rất uy phong sao? Thế nào hiện tại làm con rùa đen rút đầu, ngươi sợ sao?” Tần Mộng Yên như cũ không biết sống chết la hét. Thiên Túng rút cuộc dừng bước, chậm rãi xoay người lại, lạnh lùng cười một tiếng, “Ngươi biết người và chó khác nhau ở điểm nào không?” Mọi người thấy Thiên Túng dừng lại, đều cho rằng nàng muốn bộc phát. Ai ngờ nàng sóng nước chẳng xao hỏi một vấn đề như vậy, trực tiếp khiến mọi người như tên Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì). Tần Mộng Yên nhất thời không phản ứng kịp, ngây ngốc hỏi: “Cái gì khác nhau?” “Khác nhau chính là chó nếu như cắn ta một cái, như vậy ta tuyệt đối sẽ không cắn lại chó điên. Bất quá, nếu như con chó này không biết sống chết, như vậy ta không ngại cho nó được đầu thai một lần nữa, nói không chừng nó vận khí tốt, liền thoát khỏi kiếp súc sinh, biến thành người rồi.” Thiên Túng lời vừa nói, hai người Bạch Tử Nhan đã sớm không nhịn được ủng hộ: “Nói thật hay!” “Đúng vậy, ca, nếu vừa rồi ta động thủ, cũng liền trở thành súc sinh rồi. Thật là nguy hiểm! Nguy hiểm thật!” Bạch Tử Du vừa nói vừa ôm ngực giống như Tây Thi, khẽ vuốt ngực, động tác kia muốn bao nhiêu mỉa mai có bấy nhiêu. Bất quá, ở đây tựa hồ chỉ có một mình Thiên Túng có tâm tư thương thức: “Ngươi. . . . Ngươi!” Tần Mộng Yên bị tức đến nói không ra lời, ngay cả mặt cũng nhăn tít. “Ngươi cái gì ngươi?” Thiên Túng không xuất khẩu thì thôi, vừa xuất khẩu cơ bản làm người ta tức chết, cặn tào rảo mán nói: “Thế nào, còn muốn cắn người a! Nhìn mặt ngươi cũng thành màu tím rồi! Ngươi không phải biết không? Nữ nhân kiêu kỳ nhất tục gần, mỗi lần tức giận lại có thêm một nếp nhăn, nhìn đáng vẻ của ngươi hẳn là thường tức giận rồi, nếp nhăn dần thành một xấp. Đáng đáp xấu xí không phải là lỗi của ngươi, nhưng ra ngoài hù dọa người là không đúng rồi, ngươi chính là mau một chút trở về đi thôi!” Nói đến chỗ này, Thiên Túng còn rất là hảo ý cười một cái, nhìn Tần Mộng Yên quả muốn học máu ba lít. Nhất là Lục Hạo kia, giống như đổ thêm dầu vào lửa, rõ ràng là đã nụ cười thành tiếng. Mặc dù kịp thời để nữ tử anh khí kia trốn mất nhìn thu về, nhưng “nội thương” của Tần Mộng Yên rõ ràng tăng thêm. Ai ngờ trận tiếng cười này mới vừa đề xuống, một trận tiếng cười lớn hơn khác liền vang lên. “Ha ha ha ha. . . . Làm ta cười chết rồi!” Hai huynh đệ Bạch Tử Nhan cười đến được kêu là cảnh xuân rực rỡ ảm áp. “Đủ rồi!” Tần Mộng Yên hét to một tiếng, hiển nhiên gần như nổ tung. Khuôn mặt Thiên Túng âm ngoan nhìn chằm chằm Tần Mộng Yên, lại khôi phục biểu tình lạnh lùng nói với hai người Bạch Tử Nhan: “Không cần để ý tới những con tôm nhỏ này, chúng ta đi!” “Đợi đã nào. . . !” Nữ tử anh khí kia rút cuộc không nhịn được mở miệng nói. Nàng cũng không nghĩ Tề Thiên Túng này khó đối phó như vậy. Thiên Túng cũng quay lại đối mặt với nữ tử anh khí, bởi vì nàng biết nữ tử anh khí này mới là người trọng yếu trong năm người. Trọng yếu nhất là, trên người nàng cư nhiên tản ra khí tức Kiếm Tông cường giả. Điều này làm cho Thiên Túng một lần nữa biết được, Thánh môn quả nhiên là một nơi Ngọa Hổ Tàng Long. “Ngươi chính là tiểu muội của Thiên Sách, Tề Thiên Túng! Ta là Lục gia trực hệ nhất mạch Lục Vận. Vị này là đệ đệ ta Lục Hạo, hai vị bên này là thân gia đệ tử Tần Ngọc, Tần Nam.” “Xin chào, Xin chào, ta là Lục Hạo, rất hân hạnh được biết ngươi!” Lục Hạo hào hứng hướng Thiên Túng vẫy tay nói. Thế nhưng Thiên Túng làm như không thấy. Lục Hạo cũng không cảm thấy cái gì, chẳng qua là khuôn mặt Lục Vận không được. “Gần đây đệ tử có ngạo khí là chuyện tốt, chỉ bất quá, ngạo quá mức sẽ không tốt, sau này Thiên Túng muội tử vẫn là chú ý một chút! Tránh cho Thiên Sách mất thể diện.” Lục Vận rất có uy nghiêm nói. Lục Vận kia trái gọi Thiên Sách, phải gọi Thiên Sách, trong lòng Thiên Túng một hồi phiền muộn. Nàng không biết loại cảm giác là chuyện gì xảy ra, thế nhưng nàng có thể khẳng định, một chút hảo cảm của nàng đối với nữ tử anh khí gọi Lục Vận này không còn sót lại chút gì! “Mắc mớ gì tới ngươi?” Thiên Túng lạnh giọng hỏi. “Thiên Sách muội tử chính là muội tử của ta, ngươi đã không nghe ta khuyên cáo, còn xuất ngôn vô lễ. Vậy hai người chúng ta sẽ tỷ thí một trận. Thiên Sách này làm ca ca không nỡ giáo huấn ngươi, vậy ta liền thay hân dạy ngươi một chút quy củ Thánh môn.” Lục Vận nói xong, cũng không chọn lựa hành động. Ở trong mắt nàng, Thiên Túng giống như “người mới”, nếu thật so, chẳng những mất hết mặt mũi, Tề Thiên Sách thật còn có thể trở mặt với mình. Dù sao nàng chính là bởi vì ghen tỵ Thiên Sách đối với “muội muội” không biết từ đâu xuất hiện này quá mức sùng ái, mới có thể sinh lòng đố kỵ, đáp ứng cùng Tần Mộng Yên hạ uy phong của đối phương. “Cẩn thận!” Đang thời điểm Lục Vận còn trầm tư, Tần Mộng Yên cùng Lục Hạo trăm miệng một lời hô. Chỉ thấy Thiên Túng đứng là không nói hai lời, cầm trong tay một kiếm khí cực kỳ kinh người vọt tới. Mặc dù, Lục Vận từ Tần Mộng Yên kia đã nghe qua về chuyện khảo hạch của Thiên Túng. Nhưng dù sao không phải tận mắt nhìn thấy, theo ý nàng, một tiếng nữ oa mười ba tuổi cho dù dùng Thiên Địa bảo, tối đa chỉ là một kiếm sư, thật không nghĩ đến, Thiên Túng này bất kể tốc độ, Kiếm Khí, năng lượng đều cực kỳ kinh người. Nàng đoán chừng Thiên Túng hiển nhiên đã là một Kiếm Thánh tốt cùng cường giả, một Kiếm Thánh tốt cùng mười ba tuổi?! Lục Vận thiếu chút nữa sụp đổ. Nàng vội vàng vận chuyển năng lượng đem Kiếm Khí từ trong thân thể triệu hồi ra. Đó là một thanh đại đao màu hoàng kim dài chừng năm thước. Quanh thân tản ra quang sáng màu ngân bạch. Đại đao kia mới vừa được triệu hoán ra ngoài, kiếm của Thiên Túng đã đến trước mặt. Lục Vận căn bản không còn kịp phát động kiếm kỹ, chỉ đành phải cứng rắn chống cự. “Phanh!” Chỉ nghe một tiếng nổ vang, hai người quay ngược lại vài bước. Gàn bàn tay Lục Vận cư nhiên cũng bị đánh trúng rồi. Nàng không phải là võ giả, sức chống đỡ của thân thể dĩ nhiên không cao, đánh giáp lá cà gần như vậy, tự nhiên bị thua thiệt nhiều. Thế nhưng, nàng đối với lực bộc phát vừa rồi của Thiên Túng có thể nói là giật mình tới cực điểm, một Kiếm Thánh cấp chín cư nhiên gánh vác được công kích của Kiếm Tôn cấp năm?! Lục vận quả thật buồn bực tới cực điểm. Thiên Túng căn bản không cho Lục Vận thời gian rút lui, trực tiếp xoay người lại, đem Đoạn Hồn tiên quật tới, cả người cũng cùng Đoạn Hồn tiên nhanh chóng hướng về phía trước. Lục vận đối với công kích liên tục của Thiên Túng cả kinh. Nhưng nàng dù sao cũng là cao thủ cấp bậc Kiếm Tông, vận chuyển kiếm khí trong cơ thể, điều khiển đại đao, thi triển ra kiếm kỹ. “Kim Qua, Xạ Nhật kim quang!” Chỉ thấy đại đao kia giống như kim quang xông phá sương mù hướng Đoạn Hồn tiên bắn tới. “A!” “Đột nhiên, một tiếng hét thâm, làm cho mọi người trợn mắt há mồm. Thì ra Thiên Túng thừa dịp Lục Vận điều khiển Kiếm Khí, trong lúc cơ thể trống không, cư nhiên tiến lại gần người, đem lực lượng kiếm khí dồn vào quyền trái, không chút lưu tình nhả tâm đánh vào hốc mắt Lục Vận. Lục vận trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đại đao cũng tự động bay trở về trong cơ thể nàng. Trục tiếp! Dã man! Loại phương thức công kích kiếm vô kết hợp này thật có thể nói là chưa từng thấy, mới nghe lần đầu! Tần Mộng Yên thấy một màn như vậy thì như rớt vào hầm băng! Những người khác cũng là ngây người như phỗng. Đang lúc này, một tiếng quát to giống như điện lôi cuộn cuộn ngất trời bộc phát bên tai mọi người. “Ai dám khi dễ tiểu muội của ta!” Mọi người theo thanh âm vọng tới, chỉ thấy Tề Thiên Sách lấy một tốc độ cực kỳ kinh người chạy như bay tới đây. Tề Thiên Sách vừa đến trước mặt Thiên Túng liền đem nàng ôm vào trong ngực, cẩn thận kiểm tra. Ôn nhu hỏi: “Như thế nào? Không có bị thương chứ?” Mọi người hiển nhiên bị thái độ của Tề Thiên Sách làm giật mình, đây là chiến thành Tề Thiên Sách cao ngạo đó sao? “Không sao.” Thiên Túng cũng là vẻ mặt ôn nhu. Đây chính là đại ca của nàng, chỉ có ở trước mặt nàng mới có thể hóa thành một đại ca như dòng nước mùa xuân! “Tiểu tử, nói

cho đại ca, mới rồi ai khi dễ ngươi? Đại ca thay ngươi dọn dẹp nàng!” Tề Thiên Sách tràn ngập lãnh khốc nhìn mọi người chung quanh. Uy thế Kiếm Đế bộc phát không thể nghi ngờ. Những lời này vừa nói ra, trực khiến Lục Vận lao lực trăm cay nghìn đắng đứng dậy từ dưới đất thiếu chút nữa tức giận té ngất đi. Bao che a! Đây là bao che không che dấu một chút nào! Bất quá, Lục Vận cuối cùng vẫn kiên cường bò dậy, tiên phát chế nhân nói: “Thiên Sách đại ca, ta bất quá là muốn cùng Thiên Túng muội tử tỷ thí một trận, cũng không có khi dễ nàng. Ngươi xem bộ dáng của ta bây giờ, giống như ta khi dễ nàng sao?” Bộ dáng Lục Vận bây giờ xác thực có chút thảm. Một thân quần lụa mỏng màu vàng nhạt xốc xếch không chịu nổi, cộng thêm còn có một bên mắt gấu mèo đáng thương 0.0. Vốn là một nữ tử anh khí, hiện giờ giữa hai lông mày lại nhuộm vài phần yếu ớt, ngược lại thật làm cho người ta sinh ra mấy phần không đành lòng. Đáng tiếc, Tề Thiên Sách ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, mà hướng Thiên Túng ôn nhu hỏi: “Nàng nói là sự thật?” “Àn!” Thiên Túng ở trong ngực Tề Thiên Sách tìm vị trí thoải mái, tùy ý hừ nói. Tề Thiên Sách nghe cái âm thanh “Àn” này cũng chịu điều chỉnh cánh tay một cái, để cho Thiên Túng dựa vào thoải mái hơn. Sau đó mới chậm rãi ngẩng đầu lên, lãnh khốc nói: “Nếu tiểu tử cũng nói như vậy, hôm nay bỏ qua các ngươi. Thế nhưng, về sau, nếu để cho ta thấy được các ngươi tìm tiểu tử ‘thiết tha’. Ta không ngại đánh cho các ngươi sau này không bao giờ có thể cùng người khác ‘thiết tha’ nữa!” Nghe những lời này, đáy lòng của tất cả mọi người giật mình. Thật là bao che ra mặt, chưa từng thấy qua kiểu bao che như vậy đây! Đúng lúc ánh mắt Tề Thiên Sách quét qua hai người Tần Mộng Yên cùng Lục Vận hai người thì sắc mặt của hai người của đã trắng bệch. “Tiểu tử, chúng ta đi!” Tề Thiên Sách ôm Thiên Túng trong nháy mắt liền biến mất trước mắt mọi người. Giờ phút này, Tần Mộng gần như súp đổ, nhất thời lệ rơi đầy mặt, được Tần Mộng Yên cùng Lục Hạo đỡ rời khỏi nơi này. Trước tháp Thánh môn chỉ còn lại hai đạo thân ảnh cô đơn. “Ca, ta cảm thấy được mình cách thế giới của nàng thật sự rất xa xôi. . . .” “Không sao, chỉ cần chúng ta cố gắng, coi như vẫn đi theo phía sau nàng, cũng có thể cách nàng gần một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Thì ra năm đó đã quen biết

Chốc lát, Tề Thiên Sách đã ôm Thiên Túng liền trở về ngoại viện Mục thị Thánh môn. Lúc này, bóng đêm đã dần dần bao phủ. Trăng non nhàn nhạt thật cao treo trên bầu trời đen nhánh, ánh trăng như mặt nước mông lung chiếu khắp mặt đất. Cũng êm ái bao phủ hai người Thiên Túng. Bên cạnh bọn họ vừa vặn là rừng đào ngoại viện Mục thị Thánh môn. Gió đêm phơ phất, ngàn vạn cánh hoa tung bay tựa như mưa hoa, tô lên bóng đêm một sắc màu rực rỡ, làm cho người ta thoáng như rơi vào trong cạm bẫy. Không biết có phải bởi cảnh sắc nơi này quá mức tươi đẹp hay không, ban đêm mà vẫn quá mức động lòng người như vậy. Nhìn ánh mắt Tề Thiên Sách ôn nhu thâm thúy như biển rộng, Thiên Túng tự nhiên sinh ra mấy phần luống cuống, nàng ghét loại cảm giác không thể nắm giữ được tâm tình này. Hơn nữa vừa nghĩ tới, đại ca rất có thể xử lý nàng chuyện nàng biến mất hơn 12 canh giờ thì nàng liền không nhận được muốn chạy trốn. “Đại ca, nếu không có việc gì, ta muốn trở về nghỉ ngơi.” Thiên Túng nói xong, rời khỏi lồng ngực Tề Thiên Sách, xoay người muốn đi. “Đợi chút.” Cánh tay trắng kiện của Tề Thiên Sách vung lên liền đem Thiên Túng lần nữa ôm vào trong ngực. “Tiểu tử, gấp gáp như vậy, chẳng lẽ là sợ sao? Chẳng lẽ ngươi không cần phải giải thích cho ta, hai ngày nay ngươi đi đâu sao? Đặc biệt còn cùng hai ‘tiểu bạch kiếm’ kia!” Tề Thiên Sách nhắc tới hai huynh đệ rõ ràng có chút cắn răng nghiêng lợi. Cái từ ‘tiểu bạch kiếm’ này phun ra từ trong miệng đại ca, Thiên Túng cũng biết, lần này đại ca tựa hồ có chút tức giận! Mặc dù lửa giận này tựa hồ không phải là nhắm vào mình. “Đại ca, ta sai rồi. Ta chỉ là nghĩ ngươi cùng nhị ca đều đang bận rộn chuyện nội viện, tam ca lại bận bịu chế thuốc. Ta muốn ra ngoài đi dạo, liền cùng Tử Nhan đại ca ra ngoài lịch lãm một chút mà thôi, không cần lo lắng!” Thiên Túng ngoan ngoãn nhận sai, thái độ hòa hoãn giải thích. “Tử Nhan đại ca? Hừ!” Thấy dáng vẻ Thiên Túng không lưu tâm, cũng biết tiểu gia hỏa này căn bản không biết mình vì sao tức giận. Tề Thiên Sách thật là có chút nhức đầu, hẳn không thể không cảm thán: tên tiểu tử này chỉ số thông minh cùng chỉ số tình cảm quả thật hoàn toàn tỷ lệ nghịch. Xem ra chính mình không hạ mãnh được, sau này “đường tình” tuyệt đối sẽ dị thường gấp ghe! “Tiểu tử! Lời ta sắp nói, ngươi phải nghiêm túc nghe rõ!” Biểu tình Tề Thiên Sách trở nên dị thường nghiêm túc, nhưng trong mắt hẳn rõ ràng đây ắp một loại thâm tình tan không được. Thái độ của Tề Thiên Sách như vậy tựa hồ vẫn là lần đầu tiên, điều này làm cho Thiên Túng cũng không nhận được có mấy phần khẩn trương. “Ngươi ra ngoài lịch lãm cũng tốt, làm bất cứ chuyện gì cũng tốt, ta sẽ không bởi vì ngươi không nói cho ta biết mà tức giận. Ta chỉ là lo lắng, ngươi không ở trong tầm mắt ta, ta không kịp bảo vệ ngươi thì biết làm sao bây giờ? Ta chỉ là ảo não, tại sao ta lại để cho ngươi rời xa ta như vậy? Ta chỉ là ghen tỵ, tại sao người bồi tại bên cạnh ngươi là không là ta?” Tề Thiên Sách tựa hồ chưa bao giờ nói qua lời thâm tình động lòng người như thế, chẳng những Thiên Túng nghe được ngay đại, ngay cả hẳn là người nói mà mặt cũng đỏ bừng. Cái này nếu để cho người ngoài thấy, tuyệt đối sẽ là một tin tức làm nổ tung tình thân! “Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta quen biết sao?” Tề Thiên Sách nhìn về phía hoa đào đầy trời, “Ngày đó cũng xinh đẹp giống như tối nay. Thế nhưng, ” Tề Thiên Sách đột nhiên xoay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Thiên Túng nói: “Đó cũng không phải lần đầu tiên chúng ta quen biết, ít nhất không phải lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi!” Nghe nói như thế, Thiên Túng có chút ngây ngốc, lẩm bầm lặp lại: “Đó không phải lần đầu tiên chúng ta quen biết?” “Không sai, ta còn nhớ tám năm trước, ngay trên đỉnh Ngọc Ma Phong. Tề gia ta cũng không tham gia cuộc giao phong của Thánh môn, Thánh Thiên đế quốc cùng Âm Ma Tộc. Nhưng là, sau trận đại chiến kia, ta đến Ngọc Ma lâm lịch lãm, ngay trên đỉnh Ngọc Ma Phong, ta gặp được một màn để cho ta trọn đời không quên. Đó là một tiểu hài tử xinh đẹp đến làm cho người ta sợ hãi thần phục, một đôi cánh không lồ dang rộng, vút bay lên chín tầng mây. Một khắc ánh mặt trời chiếu khắp kia, ta cho là ta thấy được yêu tiên. Bức họa này là mỹ cảnh đáng giá ta cả đời trân quý. Cho đến ba năm trước đây, trong Diệp vườn, một khắc ngươi quay đầu lại nhìn, ta liền cảm giác được: ngươi chính là tiểu cô nương kia! Ta cũng biết rõ thân thế của ngươi. Khoảng khắc đó, ta quyết định tuyệt không để cho ngươi chịu một tia tổn thương nào, ta muốn bầu bạn cùng ngươi cả cuộc đời này!” (yeah, tỏ tình rồi, *tung bóng*) “Đại ca!” Thiên Túng vốn là một người lãnh tính. Nhưng tình cảm nóng bỏng như thế cũng làm cho một người không hiểu tình yêu nam nữ như nàng cảm nhận được cái loại nhiệt độ nóng rực đó. Lồng nàng đột nhiên xuất hiện một tia rung động không bị khống chế, trong lồng ngực tràn đầy một loại cảm giác gọi là hạnh phúc. Chỉ thấy dưới mưa hoa rực rỡ, Tề Thiên Sách cùng Thiên Túng hai người cứ như vậy đưa mắt nhìn nhau, hai mái tóc đen như mực của hai người dầy dụa lẫn nhau, tuy hai mà một. Giờ khắc này, hình ảnh dừng lại thành vĩnh viễn. “Đại ca, ” rốt cuộc, Thiên Túng ôn nhu cười một tiếng, “Ta dĩ nhiên muốn đại ca ở chung một chỗ cả đời! Chẳng qua là. . . .” Thiên Túng thấy vẻ mặt kích động của Tề Thiên Sách, không nhận được kéo dài thanh âm, “Vậy tương lai ngươi cưới đại tẩu làm sao bây giờ?” (ngát =]] chỉ là đồ super đàn =]]) Tề Thiên Sách ngừng chân, thiếu chút nữa ngã gục xuống, tâm tình kích động không còn sót lại chút gì. Hẳn không khỏi cười khổ, xem ra “đường tình” sau này còn gấp ghe hơn so với mình tưởng tượng a! Đang lúc Tề Thiên Sách cảm thán: ‘Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa!’ thì không chú ý tới trong mắt Thiên Túng chợt lóe lên một tia giáo hoạt. “Được rồi, đại ca, ta cần phải trở về.” Nói xong, Thiên Túng trực tiếp co giò chạy thẳng, mấy bước đã biến mất không thấy nữa. Chỉ để lại Tề Thiên Sách buồn bực đứng tại chỗ. Thiên Túng thì triển thân pháp, rất nhanh liền trở về chỗ ở của nàng. Xa xa, đã thấy hai người Tề Phong Tề Vũ chạy như bay tới đây. “Chủ nhân, chủ nhân không sao chứ?” Hai người vội

vàng hời. “Không sao.” Thiên Tung nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện ra hai huy nhệ Tề Phong Tề Vũ trong mắt hiện đầy tia máu, áo cũng phủ một tầng đất, gương mặt giống như búp bê rõ ràng có chút tiêu tụy. “Hai người các ngươi ngu ngốc! Nhất định lại ở cửa chờ ta hai ngày không ngủ chứ!” Thiên Tung tuy khẩu khí nổi giận, nhưng nội tâm lại âm áp không dứt, mỗi lần mình tự chấp hành nhiệm vụ của Diệt Sát môn thì hai người này sẽ ngu ngốc không ngủ không nghỉ đợi nàng, thật là làm cho nàng tức giận cũng tức không được. “Chủ nhân, thật xin lỗi!” Tề Phong Tề Vũ ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng lần sau gặp phải tình huống Thiên Tung ra ngoài làm việc tuyệt đối vẫn sẽ chờ như vậy. Thiên Tung cũng biết cho dù nói cũng vô dụng đành phải nói: “Đi về nghỉ ngơi đi, nếu có người tới gần nơi này, ta sẽ cảm ứng được.” “Đại!” Tề Phong Tề Vũ lúc này mới xoay người thối lui. Thiên Tung trở về phòng, chuyện đầu tiên chính là mở rộng thần trí của mình, phòng ngừa người khác quấy rầy. Tiếp theo, Thiên Tung vung tay một cái, hai quyển sách cổ thật dày liền xuất hiện trên bàn. Rõ ràng là Càn Khôn Áo Nghĩa cùng Thần Ma Chí nàng lấy được trong thạch động. Thiên Tung chọn hai quyển sách này là có suy tính, dù sao mình đối với Phá Kim Quyết kia không nhiều hứng thú lắm, Cửu Tinh Thiên trận pháp lại không có tài liệu luyện tập, đành phải đọc hai quyển sách này trước. Rất nhanh, Thiên Tung liền đắm chìm trong hai quyển sách, quên mất đêm nay là đêm nào! Thế nhưng, ông kính chuyển dời đến phòng của Tề đại công tử chúng ta, anh minh thân võ của chúng ta, được xưng lãnh khốc Chiến thần Thiên Sách đại nhân lần đầu tiên trong đời mất ngủ! Không biết nếu hắn biết được một đêm này, Thiên Tung cư nhiên chăm chú đọc sách, sẽ có biểu tình gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tung Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Càn Khôn Áo Nghĩa cùng Thần Ma Chí

Một người đã chuyên tâm làm việc thì thời gian sẽ trôi qua rất nhanh. Lúc Thiên Tung để sách xuống, trời cũng đã sáng. Nhưng Thiên Tung không cảm thấy chút mệt mỏi nào mà chỉ thấy cả người tràn ngập hưng phấn. Đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng nở rộ tỏa hào quang nóng rực. “Quá kinh hãi rồi! Quá kinh hãi rồi!” Thiên Tung vừa đi qua đi lại, vừa thì thào tự nói. Qua một hồi lâu, tâm tình của nàng mới bình tĩnh trở lại. Đơn giản sắp xếp lại nội dung tối qua đọc được một chút. Trong Càn Khôn Áo Nghĩa có nói: năng lượng trong trời đất mênh mông vô biên, tổng cộng chia làm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ – năm loại nguyên tố năng lượng. Về phần nguyên tố bóng tối và ánh sáng, là từ năm loại năng lượng trụ cột này biến đổi đến cực hạn mà tạo thành. Giống như, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim sinh thủy, thủy sinh mộc, năm loại nguyên tố này tương sinh tương khắc, gắn bó không thể phân rời. Người tu kiếm thông thường, đa số đều có xu hướng cân bằng nguyên tố, nhưng song nguyên thể thì lại khác. Song nguyên thể là năng lực cân bằng nguyên tố cực kỳ hiếm thấy, trừ việc bản thân có được hai loại nguyên tố ra, nếu ngẫu nhiên gặp được kỳ ngộ, thông qua việc tự cải thiện bản thân, thậm chí có thể tu luyện ra nhiều nguyên tố khác! Lý luận này quả thực trông đánh xuôi, kèn thổi ngược với phương pháp tu luyện hiện giờ! Thiên Tung vốn cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng sự thật trước mắt không thể không tin, nàng cũng chưa quên, lúc trước là trời xui đất khiến nàng nuốt bằng tuyết chi lệ mới cho nàng cải biến thể chất, biến thành tam nguyên trong một thể. Thiên Tung không nhận được thâm nghĩ: Chẳng lẽ Càn Khôn Áo Nghĩa nói ‘Ngẫu nhiên gặp được kỳ ngộ’, ý nói mấy món bảo vật thần kỳ của trời đất sao? Vấn đề này nàng đã có được đáp án trong Thần Ma Chí. Đừng xem Thần Ma Chí chỉ là một quyển sử ký bình thường, nội dung nó ghi lại là sự kiện lịch sử đã phát sinh hàng vạn năm trước trên đại lục này. Trong đó, chủ yếu nhất là trận đại chiến đã được thần thánh hóa ‘Thần Ma đại chiến’. Thần Ma đại chiến phát sinh vạn năm trước, đến nay tuy rằng được lưu truyền rộng rãi, nhưng cũng rất ít người biết trận chiến này bắt đầu và kết thúc như thế nào. Bởi những người biết chuyện, đều đã chết trong trận chiến kia rồi. Kết quả cuối cùng sau trận chiến chính là đồng quy vu tận. Ngay cả Thánh môn cũng là sau trận Thần Ma đại chiến mới từ từ xuất hiện. Nhưng khiến Thiên Tung kinh ngạc là hai phe trong Thần Ma đại chiến lại là Âm Ma Tộc của nàng và các tuyệt thế cường giả của chín đại môn phái đương thời tự xưng là chính nghĩa. Nguyên nhân trận đại chiến này cùng với việc Âm Ma Tộc bị hoạt diệt tộc tám năm trước không hề khác. Người tài giỏi lập nên công trạng lại bị khép tội!! Thiên phú tu luyện hơn người khiến cho Âm Ma Tộc xuất hiện một cường giả trước nay chưa từng có. Mà người đó không ngờ cũng giống nàng, đều là song nguyên thể! Nhắc tới phương pháp tu luyện của người kia, tuyệt đối có thể dùng từ bi thảm nhất trần gian để miêu tả, điều này cũng cho thấy ‘kỳ ngộ’ kia thật sự không thể dùng tiêu chuẩn bình thường để đánh giá. Nghe nói, hắn từng đến hỏa diễm động chịu bị liệt hỏa thiêu đốt, nhận được năng lượng hỏa; ở núi băng tìm kiếm năng lượng thủy; dùng phương pháp nung kim loại để luyện da và xương, nhận được năng lượng kim. Cộng thêm nguyên tố bóng tối và nguyên tố mộc trong người hắn, vị cường giả này tổng cộng đã đạt được năm loại nguyên tố năng lượng, mỗi một loại đều đã tu đến cấp thần, thực lực của hắn đã sớm sâu không lường được, vượt xa những cường giả cấp thần khác. Điều này rốt cục khiến chín đại môn phái sinh ra sự hãi. Bốn họ tập hợp gần như tất cả cường giả đương thời huyết chiến với Âm Ma Tộc. Cuộc đại chiến khiến trời đất cũng mất mặt kia trở thành lịch sử u ám nhất toàn bộ đại lục. Xem hết đoạn lịch sử này, cả người Thiên Tung đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Nhất là từ cuối cùng trong Thần Ma chí, nhắc tới một câu như vậy: thế nào gọi là thần, thế nào là trên cả thần? Thế nào gọi là trời, thế nào là trên cả trời? Bảy nguyên tố hợp nhất, là có thể so sánh với trời đất sao? Cho tới nay, Thiên Tung tu luyện đều là vì mục đích trả thù, nhưng lúc này, tâm tình của nàng đã xảy ra biến động long trời lở đất. Nàng là một linh hồn xuyên qua, vốn dĩ là nghịch thiên. Trên cả trời, vượt cả thần, sánh cùng trời đất không khỏi khiến nàng cảm thấy một loại cảm xúc mạnh mẽ vượt ra khỏi trời đất, khiến nàng có một loại khí phách hào hùng muốn ngự trị đất trời! Trong lúc nhất thời, Thiên Tung dường như chìm đắm bên trong cảnh giới siêu nhiên này. Nàng không phát hiện, lúc này, quanh người nàng đang xuất hiện một ngọn lửa xoáy, nguyên tố năng lượng bên ngoài thân thể như đã bị kéo vào, dần dần có khuynh hướng dung hợp, một luồng sáng phá tan trời đất mơ hồ xuất hiện bên trong lửa xoáy. Nhưng trạng thái này chỉ duy trì gần hai nhịp thở thì lập tức biến mất. Thiên Tung mở to mắt, trong khoảnh khắc không gian phát sáng, cái loại cảm giác tuyệt vời này quả thực không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả. Nàng thậm chí có thể cảm thấy được nguyên tố chung quanh chuyển động theo gió. “Quá kỳ diệu rồi! Vừa rồi mới xảy ra chuyện gì với mình?” Trục giác mạch báo, Thiên Tung cảm thấy như đã hiểu ra một chút, nhưng dù sao bây giờ tu vi của mình vẫn quá thấp, dù có thật sự hiểu ra cũng chưa thể nắm bắt được, biểu hiện bây giờ của mình hẳn là do tinh thần tăng lên thôi. “Lần này thu hoạch coi như không nhỏ!” Thiên Tung hài lòng nuốt một cái bực ra bên ngoài. Quả nhiên, Tề Phong và Tề Vũ đã đứng chờ ở ngoài cửa, “Chủ nhân, chào! À” Tề Phong, Tề Vũ nhìn thấy Thiên Tung thì cũng dừng lại một chút. “Các ngươi làm sao vậy?” Nhìn về mặt hai người họ, Thiên Tung rất là nghi hoặc. “Không có gì? Không có gì?” Tề Phong và Tề Vũ hai người vội vàng lắc đầu. “Chủ nhân, muốn ra ngoài sao?” “Ừm, ta đi một chút, các ngươi không cần theo đâu.” Thiên Tung nói xong, người đã không thấy tăm hơi, chỉ còn dư lại chút tàn ảnh trong không khí. “Chủ nhân hình như đã trở nên xinh đẹp hơn!” Tề Phong nhìn chằm chằm về phương xa kia si ngốc nói. “Hắc hắc, ta vẫn cho là chủ nhân còn cách từ ‘nữ tử’ có chút xa xôi, không ngờ! Chủ nhân vốn không biết làm đẹp, không biết chủ nhân dùng thuốc gì, mà hiệu quả tốt đến vậy? Ừm, nhất định là do Tam công tử cho người!” Tề Vũ ra vẻ ‘sự tình nhất định là như vậy’ kết luận. Nếu Thiên Tung nghe được đoạn đối thoại của hai người này phỏng chừng có thể hộc máu. Trời đất chứng giám! Nàng thực tế là thức nguyên một buổi tối đọc sách! Kỳ thật, Thiên Tung không biết, ngay trong nháy mắt nàng cảm ngộ được trời đất, năng lực tinh thần của nàng đã lên tới một cảnh giới trước nay chưa từng có, cả người như một khối ngọc được mài dũa hoàn mỹ, tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ, tự nhiên xinh đẹp

thêm chút. Nếu Thiên Túng không biến đổi dung mạo, thì đó sẽ là xinh đẹp hại nước hại dân, yêu tinh điên đảo chúng sinh. Sau khi dịch dung vẫn xinh đẹp, nhưng là một tuyệt sắc giai nhân hiếm có. Lúc này khí chất kết hợp với bề ngoài, khó trách đã khiến hai anh em Tề Phong và Tề Vũ mỗi ngày gặp mặt cũng có thể nhìn đến ngây người. Thiên Túng vừa đi vừa nghĩ tới cảm giác kỳ diệu này. Bất tri bất giác, nàng vô tình lại đi tới rừng đào hôm qua. Mưa hoa đầy trời bị ánh mặt trời mới lên phủ kín một màu vàng óng ánh. Màu vàng kia cũng chiếu vào quần áo trắng tinh trên người Thiên Túng, khiến nàng như một con ong chúa dung hợp hài hòa với rừng đào. Những gì ngỡ ra vừa chìm xuống lại đột nhiên nổi trên mặt nước, nàng khẽ nhắm hai mắt, thân thể không tự giác theo gió và ánh mặt trời nhảy múa. Từ xa nhìn lại, tựa như nàng tiên đang nâng cánh hoa, nhẹ nhàng khiêu vũ. Nhưng, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, quanh người Thiên Túng tràn đầy khí tức nguyên tố năng lượng, kiếm khí mạnh mẽ khiến các cánh hoa giống như tơ lụa quấn quanh hai tay nàng. Lúc này, Thiên Túng quên cả xung quanh, cũng không biết, điệu múa khuynh thành này đã rơi vào trong mắt hai người đang ở sâu trong rừng đào. “Là nàng sao?” Một nam tử tự lăm lăm như đang khẽ hỏi, giọng nói thanh khiết như nước chảy qua khe núi. “Tiểu Nhiên, người biết nàng sao? Thật là khiến người ta kinh ngạc mà cảm thán! Tu vi như thế, kỹ thuật múa như thế, quả là khó tìm!” Giọng nói của nam tử này hơi trầm, nhưng lại như loại rượu ngon lâu năm, khiến người ta mơ hồ muốn say. Thiên Túng một lòng đắm chìm trong tu luyện hoàn toàn không biết có hai kẻ đang rình coi trắng trợn. Rất nhanh, năng lượng của nguyên tố ánh sáng trong ánh sáng mặt trời hòa tan trong cơ thể Thiên Túng, nàng chỉ cảm thấy dường như có vật gì đó cứ như vậy tách ra. Luồng khí xoáy của nguyên tố ánh sáng ước chừng lớn hơn gấp đôi. Sức sống cuộn cuộn liên tục thấm vào kinh mạch của nàng. Ước chừng qua một canh giờ, Thiên Túng mới ngừng múa, chậm rãi mở mắt. Dường như ngay cả ánh sáng mặt trời cũng không đuổi kịp ánh sáng chói mắt động lòng người trong đôi mắt kia. “Đột phá ư?!” Thiên Túng không biết phải biểu đạt cảm xúc trong lòng như thế nào, Kiếm Thánh nguyên tố ánh sáng một năm trời không đột phá cuối cùng đã đột phá đến tầng cao nhất? Điều này có nghĩa là thực lực của nàng đã đổi thành Kiếm Tông cấp một, chuyện này đối với việc nàng tiến vào tháp Thánh môn không thể nghi ngờ càng tăng thêm chút lợi thế. “Ài?” Thiên Túng đột nhiên phát hiện, chung quanh nàng có hai cường giả thực lực so với đại ca của nàng còn hơn một chút. “Không ngờ có thể cảm giác được sự hiện hữu của chúng ta? Tiểu cô nương thật không thể xem thường!” Một giọng nói so với rượu ngon còn muốn say lòng người hơn từ xa truyền đến. Nháy mắt, hai nam tử mặc áo gấm xuất hiện trong tầm mắt Thiên Túng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 36: Đại hội mỹ nam

Mặc dù Thiên Túng thường thấy người sắc đẹp khuynh quốc cũng khó tránh khỏi khen ngợi dung mạo và khí độ của hai người này. (<http://phongvodinh.wordpress.com>)

Nam tử đứng ở bên trái chính là người vừa mới nói chuyện. Chỉ thấy hần lông mày như ngọn núi, hai mắt giống như ánh trăng trong trời đêm, thâm thúy mà xa xăm, sông mũi như được điêu khắc tỉ mỉ, đôi môi căng mọng hơi hơi héch lên, mang theo một loại hương hoa say lòng người. Hơn nữa hần một thân hoàng sắc y sam, lịch sự tao nhã như từ lúc mùa thu, tuần dập sáng chói. Đây không thể nghi ngờ chính là một nam tử phong hoa tuyệt đại. Nhưng thực sự hấp dẫn Thiên Túng lại là nam tử khác, cho dù tám năm không gặp nhưng nàng vẫn nhận ra hắn. Hắn chính là người nắm đó ra tay ngăn cản Tân Chính giết nàng, hắn chính là người thấy nàng rơi xuống vách núi đã lộ vẻ mặt đau lòng. Hắn vẫn như vậy, sạch sẽ như hạt tuyết đầu mùa, không nhiễm chút bụi trần. Chẳng qua vẻ tuấn tú non nớt ngày xưa nay đã biến thành thanh tuyệt thiên hạ, đôi mắt từng khiến cho Thiên Túng cảm thấy vô cùng thoải mái, chính trực nhìn thẳng nàng, tựa hồ muốn xem nơi sâu nhất trong tâm hồn nàng. “Tại hạ Nguyệt Tiêu Nhiên, không biết cô nương cùng tại hạ có hay không đã từng gặp nhau?” Trong thanh âm của Nguyệt Tiêu xuất hiện một tia run rẩy ngay cả chính hắn cũng không phát hiện. Thiên Túng hơi hơi nhúm mày lạnh như băng nói: “Không có.” <http://phongvodinh.wordpress.com> “Vậy sao?” Về mặt Nguyệt Tiêu rõ ràng âm thầm vài phần, thì thào nói nhỏ: “Ta quả nhiên là mong muốn xa xôi, ta làm sao còn có thể gặp lại nàng đây.” Nghe được lời của hắn, trái tim Thiên Túng không hiểu sao đau đớn co rút lại, trong lúc nhất thời không khí có vài phần ửng gao. <http://phongvodinh.wordpress.com> “Ha ha, Tiểu Nhiên, chuyện qua lâu như vậy, người cũng đừng nghĩ nữa.” Hoàng y nam tử vỗ vỗ vai an ủi Nguyệt Tiêu, sau đó, ôn nhuận cười một tiếng, “Vị tiểu cô nương này, tại hạ là bằng hữu của hắn. Vừa rồi có thể có chút mạo phạm, người cũng đừng trách hắn. Hắn nha, vài năm trước chỉ gặp qua một tiểu nữ hài có một lần liên nối điện tim suốt tám năm, gặp ai cũng phải hỏi thăm một phen. Bộ dạng người có thể có mấy phần tương tự nàng. Chớ nên để ý.” <http://phongvodinh.wordpress.com> Thiên Túng nghe Nguyệt Tiêu Nhiên tìm mình tám năm, ít nhiều cảm thấy vài phần cảm động, gật gật đầu tỏ ý đã hiểu, “Ta sẽ không để ý.” Nàng hướng Nguyệt Tiêu Nhiên cười nhu hòa, mà uy lực của nụ cười này trực tiếp làm cho hai người nhìn ngơ ngác. “Tiểu Nhiên đại ca, tin rằng người nhất định sẽ tìm được nàng, hơn nữa ta tin tưởng, mặc dù chỉ là gặp mặt một lần, nhưng nàng nhất định cũng còn nhớ rõ người!” Thiên Túng rất ít khi an ủi người, nhưng đối với Nguyệt Tiêu Nhiên này – người đã cho nàng ấm áp thời điểm nàng tuyệt vọng, nàng có một loại hảo cảm kỳ lạ. Nguyệt Tiêu Nhiên không biết tại sao, nụ cười tuyệt mỹ của thiếu nữ trước mắt này cùng nụ cười lúm đồng tiền làm cho năm đó hắn khó quên dần dần trùng khít. Nội tâm mềm mại bị thiếu nữ này lặng lẽ xâm chiếm, một loại cảm giác động tâm tràn ngập lồng ngực hắn. “Àn, ta cũng tin tưởng như vậy!” Nguyệt Tiêu Nhiên cùng Thiên Túng giống như bạn tốt nhiều năm không gặp, nhìn nhau cười. Một màn này vừa vận kích thích Mục đại công tử của chúng ta. Căn cứ vào kinh nghiệm của hắn, nữ tử thấy hắn, không phải là kinh ngạc thét chói tai, cũng là mắt hàm xuân sắc (yuna: Xem ra bệnh tự kỷ mỗ ta đã lên tầng cao). Nhưng thiếu nữ trước mắt đối với hắn không phản ứng gì coi như cho qua, đã thế lại còn không nhìn hắn. Phỏng chừng nếu hắn không nhắc tới mình, ngay cả người huynh đệ kia đều đã quên bống bên cạnh mình còn có một người sống sờ sờ là hắn đây. Hắn cũng không biết, trong lòng mình không thoải mái ở chỗ nào, nếu trước đây hắn còn cảm thấy vui mừng vì huynh đệ của mình thân cận cùng một nữ tử khác, nhưng hôm nay, chẳng lẽ thật sự vì hắn không được chú ý tới nên trong lòng mới cảm thấy khó chịu như vậy sao? “Khụ khụ, tiểu cô nương, nói lâu như vậy, người tên là gì a?” Mục Nhạc Ca cắt ngang hai người đối diện. “Tề Thiên Túng.” Đối với Mục Nhạc Ca, dù sao cũng là bằng hữu Nguyệt Tiêu Nhiên, dĩ nhiên nàng cũng sẽ không quá lãnh đạm. <http://phongvodinh.wordpress.com> “Tề Thiên Túng?” Nguyệt Tiêu Nhiên cùng Mục Nhạc Ca cơ hồ đồng thanh, “Người chính là Tề Thiên Túng!” Về đại danh của Tề Thiên Túng hai ngày nay cơ hồ truyền khắp nội viện Thánh môn. Tuổi nhỏ nhất, thiên phú kinh người, cái này không cần phải nói. Trọng yếu nhất là, nàng có một ca ca yêu muội thành cuồng. Hơn nữa Tề Thiên Sách ngày hôm qua cũng đã cảnh cáo khắp nội viện, sao còn có người dám trêu chọc tiểu ma thần này. Nguyệt Tiêu Nhiên cùng Mục Nhạc Ca hai người vừa mới đàm luận về Tề Thiên Túng này, không nghĩ tới chưa gì đã đụng phải. Duyên phận này, quả nhiên thực kỳ diệu. “Thật sự nghe danh không bằng gặp mặt, nghe danh không bằng gặp mặt a!” Mục Nhạc Ca có chút tiếu ngạo nghĩ: Nếu ta có một muội muội như vậy, ta cũng phải sùng ái đến tận trời! <http://phongvodinh.wordpress.com> “Ta gọi là người Thiên muội được không?” Nguyệt Tiêu Nhiên có chút ngượng ngùng hỏi. “Đương nhiên được! Ta còn ước gì có vài ca ca nữa là!” Thiên Túng đối với thiếu niên trong veo

như nước này có một loại cảm giác thập phần thần thiết. “Ta. . . . Ta không phải là muốn làm ca ca của ngươi!” Nghe Thiên Túng nói như thế, ngữ khí của Nguyệt Tiêu rất gấp gáp, còn mang theo hai phần nói lắp. “Tiêu Nhiên huynh, làm sao ngươi lại nói lắp vậy! Thật là, kêu Thiên muội nghe có chút xa lạ! Ta gọi ngươi Tiêu Thiên, thế nào?” Mục Nhạc Ca thập phần chờ mong nhìn Thiên Túng. <http://phongvodinh.wordpress.com> Ai ngờ Thiên Túng chỉ nhìn hân một cái, lạnh lùng nói: “Không muốn!” Kỳ thật, Thiên Túng ngoài miệng nói không muốn, trong mắt lại lộ ra vài phần vui vẻ. Không vì cái gì khác, Mục Nhạc Ca này khiến nàng nhớ tới Bạch Ngân. Nhớ rõ Bạch Ngân cũng thích kêu nàng Tiêu Thiên. “Vì sao? Vì sao ta không thể kêu Ngươi Tiêu Thiên?” Mục Nhạc Ca rất là bi thương nhìn Thiên Túng, bộ dạng vô lại kia, lại cùng Phi Dạ có hai phần tương tự. “Tiêu muội ta nói không muốn chính là không muốn! Cái đồ hoa hoa công tử [1] Mục Nhạc Ca ngươi ở đây sục sùi cái gì!” <http://phongvodinh.wordpress.com>

[1]: play boy Chỉ thấy vài tiếng cười thanh thúy vang lên, trong nháy mắt, Tề Thiên Sách, Tề Thiên Ngạo cùng Tề Thiên Duyệt đã xuất hiện trước mặt ba người Thiên Túng. (Phong: uây, 1 đàn soái ca *chảy nước miếng*) “Đại ca, nhị ca, tam ca!” Thiên Túng rất là cao hứng bỏ nhào vào trong lòng Tề Thiên Sách. Điều này làm cho hai huynh đệ Thiên Ngạo cùng Thiên Duyệt mất hứng bủn rủn. Càng đừng nói Nguyệt Tiêu Nhiên cùng Mục Nhạc Ca, nhìn thấy đôi ngộ khác biệt rõ ràng như thế, trong lòng cũng không tự giác dâng lên vài phần chua xót. (yuna : há há. Chết cười —— Phong: nàng chết ai edit truyện cho ta, khóc ~ ing) <http://phongvodinh.wordpress.com> “Thiên Sách đại ca, ngươi không cần coi ta dơ dáy như vậy đi!” Mục Nhạc Ca đối với câu “hoa hoa công tử” Thiên Sách vừa mới nói rõ ràng rất là bất mãn. “Hừ, Mục Nhạc Ca ngươi còn dám trách đại ca ta, chúng ta còn chưa có tìm người tính sổ, ta cho ngươi biết, ngươi ít gặp tai họa cho tiêu muội ta.” Tề Thiên Ngạo rất là tự nhiên nện cho Mục Nhạc Ca hai cái, cũng không để ý tới Mục Nhạc Ca ở đằng kia nhe răng nhếch miệng. “Tiêu Nhiên, làm sao ngươi có thời gian đến đào viên này a? Đại hội Thánh môn sắp bắt đầu, “Cọp mẹ” của Nguyệt gia các ngươi Nguyệt Lâm trưởng lão hẳn phải khẩn trương bắt người bế quan mới đúng?” Tề Thiên Duyệt nghi ngờ hỏi. “Chúng ta lần này tới đây chính là muốn nói cho các ngươi biết, đại hội Thánh môn lần này xảy ra chút biến cố. Có thể sẽ trở nên dị thường kịch liệt!” Nhắc tới đại hội Thánh môn, về mặt Nguyệt Tiêu Nhiên bỗng nhiên có chút khẩn trương. <http://phongvodinh.wordpress.com> Nói đến đây, Tề Thiên Túng mới biết được, nguyên lai mấy người này biết nhau, hơn nữa rất có thể thuộc loại “thiệt ca môn”. <http://phongvodinh.wordpress.com> “Lần này Tần gia vì đại hội Thánh môn này có thể sẽ lấy ra cả vốn gốc! Lúc trước, người thắng mười người là có thể tiến vào tầng cao nhất trong tháp Thánh môn. Điểm này năm nay như cũ vẫn không thay đổi, thế nhưng người đạt được hạng nhất còn có thể giành được một hạt sen Liệt Diễm Hồng Liên – bí bảo của Tần gia!” “Hạt sen Liệt Diễm Hồng Liên? Đám lão thất phu Tần gia kia rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ bọn họ không sợ, thời điểm đại hội, sẽ có ngoại nhân đến cướp hạt sen sao!” Tề Thiên Ngạo tức giận nói. “Hạt sen Liệt Diễm Hồng Liên là cái gì? Rất quý giá sao?” Thiên Túng nghiêng đầu hỏi. Nào ngờ nàng như vậy lại thêm vài phần kiêu mị, vài phần xinh đẹp thanh tú, mĩ mục lưu chuyển, thiên kiều bá mị. Mọi người nhìn thấy đều sùng sốt. <http://phongvodinh.wordpress.com> “Ta biết!” Mục Nhạc Ca tích cực nói, chỉ sợ người khác đoạt mất cơ hội khoe khoang của hắn. Đối với hành vi nịnh nọt của hắn, mọi người hoàn toàn khinh bỉ. Nguyệt Tiêu Nhiên còn lùi sang bên cạnh vài bước, trên mặt biểu tình: ta không biết người này! “Liệt Hỏa Hồng Liên có thể nói là năng lượng hóa cực hạn, là thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm có. Mà hạt sen Hồng Liên lại trăm năm mới thành hình, ngàn năm mới có thể ra hạt tiếp theo. Hạt sen này đối với người tu luyện nguyên tố hỏa mà nói đúng là một bước lên trời. Nó chẳng những có thể luyện tùy nung xương, còn có thể tăng công lực. Nói cách khác, một Kiếm Thánh cấp một sau khi dùng hạt sen có thể biến thành Kiếm Tông cấp chín.” “Khiếp sợ! Nghe xong lời Mục Nhạc . . . , Thiên Túng mới chính thức cảm thấy khiếp sợ! Xem ra đại hội Thánh môn lần này thật đúng là tình phong huyết vũ. “Chính là Thánh môn làm như vậy có lợi ích gì đâu? Bọn họ sao có thể hão tâm như vậy, đem báu vật này dâng ra được?” Tề Thiên Ngạo có chút nghi ngờ nói. Thiên Túng trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, “Rất đơn giản, bọn họ làm như vậy có hai khả năng. Khả năng thứ nhất là bọn họ muốn mượn đại hội này, gây ra hỗn loạn, muốn cho tông môn khác sinh ra tranh đấu, làm ngư ông đắc lợi. Khả năng thứ hai là bọn họ đã nắm chắc phần thắng trong tay. Báu vật như thế bất kể là dùng hoặc là lấy ra nhất định đều có người mơ ước, nói không chừng hiện tại đã có người đánh chủ ý tới hạt sen này. Nhưng nếu như nó trở thành phần thưởng đại hội thì lại không giống nhau. Coi như là giữ gìn tôn nghiêm của Thánh môn, các tông đồ khác cũng sẽ hiệp lực bảo hộ hạt sen này. Đợi đến đại hội thì Tần gia có thể cho đệ tử mình danh chính ngôn thuận lấy lại. Như thế chẳng phải thuận cả đôi đường hay sao.” “Thiên muội thật sự là cực kì thông minh! Ngươi nói rất có đạo lý.” Nguyệt Tiêu Nhiên từ đáy lòng khen ngợi. “Hừ! Tần gia tính toán thật sự kĩ càng!” Tề Thiên Sách cười ngao ngễ, rất là khinh thường loại hành vi này của Tần gia. “hắn cho rằng Tần gia hẳn thật có thể như nguyện sao?” <http://phongvodinh.wordpress.com> “Vây cũng chưa chắc, Thiên Sách đại ca chớ quên Tần gia cũng có một thiên tài!” Nguyệt Tiêu Nhiên về mặt có vài phần ngưng trọng. <http://phongvodinh.wordpress.com> “Ngươi là nói Tần Mộ Ngôn? Hẳn đúng là một nhân tài!” Người có thể được Tề Thiên Sách nói như thế thực không nhiều lắm, Thiên Túng thầm nhớ kỹ tên này. Đang lúc này có tiếng đánh nhau truyền tới bên này, mơ hồ có xu thế càng ngày càng gần. “Từ Nhan đại ca? Từ Du đại ca? Tề Phong? Tề Vũ?” Thiên Túng vừa nhìn thấy bốn người này liền há hốc miệng, hôm nay là ngày gì, như thế nào mọi người đều đụng phải nhau! “Thiên Túng!” <http://phongvodinh.wordpress.com> “Chủ nhân!” <http://phongvodinh.wordpress.com> Bốn người vừa thấy được Thiên Túng liền vội chạy như bay tới, tốc độ cực nhanh làm người ta không kịp nhìn. “Thiên Túng, hai huynh đệ chúng ta đang tìm ngươi đây. Nhưng lại bị huynh đệ sinh đôi kia ngăn cản.” Bạch Từ Nhan nhìn thấy Thiên Túng liền một trận mừng rỡ, ngay cả khó chịu vừa rồi đều quên. “Chủ nhân nói: nàng không muốn bị người quấy rầy! Chúng ta ngăn cản ngươi có gì sai?” Tề Phong cùng Tề Vũ cũng không hề nhượng bộ chút nào. “Không cho người quấy rầy?” Hai người Bạch Từ Nhan nhìn một vòng nam tử tuyệt sắc vây quanh Thiên Túng, càng nhìn càng chúm chím, nhìn không được nói: “Ngươi xem một chút có bao nhiêu người quấy rầy chủ nhân nhà các ngươi? Làm sao hết lần này đến lần khác lại không cho chúng ta quấy rầy!” <http://phongvodinh.wordpress.com> “Đó là ca ca của chủ nhân!” “Ca ca? Vây bọn họ là cái gì?” Bạch Từ Du chỉ vào hai người Nguyệt Tiêu Nhiên chất vấn. Nhìn thấy Bạch Từ Du chỉ vào mình và Nguyệt Tiêu Nhiên, Mục Nhạc Ca nhẹ giọng cười, “Thật xem ta là quả hồng mềm thích nắm thế nào thì nắm à!” <http://phongvodinh.wordpress.com> Đang lúc “cuộc chiến” lên tới cao trào, một thanh âm thanh thực ưu nhã chen vào, “Ái? Có phải ta tới không đúng lúc không, chẳng lẽ các ngươi đang mở đại hội mỹ nam sao? Tại sao không gọi Mục Nham trưởng lão ta, trưởng lão ta cũng là một soái ca nha!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Thánh môn ngũ kiệt

Thiên Túng buồn bực, vô cùng buồn bực. Bất kể là ai nếu bên cạnh luôn có một ánh mắt ai oán nhìn ngươi chằm chằm, phỏng chừng cũng sẽ vô cùng buồn bực! Sự tình là như vậy. Ngày đó, Mục Nham trưởng lão mặc một cái quần hoa, trong tay còn cầm một cây quạt lông chim, nghênh ngang tiêu sái đi lại đây. Tạo hình kia có thể nói là kinh điển, thật sự là muốn có bao nhiêu bánh bao liền có bấy nhiêu! Hậu quả trực tiếp chính là làm cho lục phủ ngũ tạng Thiên Túng quay cuồng, chạy ra ngoài. Mọi người theo sát phía sau như chim thú tản đi khắp nơi, trong giây lát liền không còn chút tung tích. Nhưng

là, hiện tại từ trong ánh mắt u oán của Mục Nham trưởng lão, Thiên Túng rõ ràng đọc được ý tứ: nếu ngày đó người không đi, đám xử tử từ kia có thể bỏ đi được sao! Người quá không cho trưởng lão ta chút mặt mũi!“Mục trưởng lão, hôm nay là đại hội Thánh môn, không nên đến muộn!” Mục Nhạc Ca rất là sẵn sàng còn hướng Thiên Túng nháy nháy mắt. Đương nhiên là do Tề Thiên Sách cầm đầu cả đám đùn đẩy!“Được rồi!” Mục trưởng lão rốt cục bỏ qua cùng Thiên Túng giằng co ánh mắt, “Chúng ta đi!” Dưới sự dẫn dắt của Mục Nham trưởng lão, Tề Thiên Sách, Tề Thiên Ngao, Tề Thiên Duyệt, Bạch gia huynh đệ, Mục Nhạc Ca, và Thiên Túng, Tề Phong, Tề Vũ cùng vài đệ tử nội viện Mục viện chậm rãi hướng Thánh môn đi đến. (Phong: 1 đội ngũ toàn soái ca nhà *chảy chảy nước miếng*) Giờ phút này, trước tháp Thánh môn đã dựng lên mười sân thi đấu cao. Mặc dù trận đấu còn chưa bắt đầu, không khí trên trận đã sôi trào làm cho người ta không thở nổi. “Trời ạ! Mau nhìn, là Nguyệt gia công tử Nguyệt Tiêu Nhiên, thật sự là quá đẹp trai!” “Người nói vậy, Lục gia Lục Thăng công tử mới đẹp trai, Lục công tử mới gọi là có khí khái nam tử!” “Hai người các người đừng cãi nhau nữa, theo ta, Tiêu gia Tiêu Ngọc Thương công tử mới gọi là đủ khí chất mỹ nam, không hổ là thần tượng của ta!” “Nữ tử kia là ai? Thật sự xinh đẹp!” “Người thế mà cũng không biết, đó là tiểu thư của Âu Dương thế gia, một trong tứ đại thế gia Thánh Thiên đế quốc — Âu Dương Tuyết!” “Nàng so với Thánh nữ Tần gia – Tần Mộng Yên, ai xinh đẹp hơn a?” “Các người đứng là không có kiến thức, hiện tại người nào mà không biết vị trí Thánh môn đệ nhất mỹ nữ đã sớm không còn là Tần Mộng Yên rồi! Nghe nói tiểu muội của Tề Thiên Sách công tử mới thực sự là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành a!” “Người đừng nói nữa, mau nhìn xem! Tần Mộng Yên đến đây. Lại còn có biểu ca của nàng Tần Mộ Ngôn công tử nữa chứ! Ta kích động quá! Tần công tử là thần tượng của ta a!” Trong khoảnh khắc, đám người ồn ào lần đầu yên tĩnh. Mọi người chủ động nhường ra một con đường. Một hắc y nam tử ngạo nghễ xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Hắn tuổi mới đến làm người ta hít thở không thông, một đôi con ngươi đen không có chút tình cảm nào, giống như băng thủy ở hàn đàm, làm cho người ta sợ hãi. Sống mũi thẳng tắp, khỏe môi cương nghị làm hắn cao ngạo đến hoàn mỹ. Ngay tại thời điểm hắn xuất hiện, không khí tựa hồ trong nháy mắt ngừng chuyển động. Làm cho người ta thấy run rẩy cùng lạnh như băng, Hắn tựa như một con ác lang trên thảo nguyên, kiên nghị hung mãnh, cao ngạo vô tình! Một khắc này, mọi người tựa hồ không có ai chú ý tới bên cạnh Tần Mộ Ngôn còn có Tần Mộng Yên, có khi nam sắc so với nữ sắc càng mê hoặc người, lời này quả nhiên không giả! “Mau nhìn, người Mục thị Thánh môn đến! Là Mục Nhạc Ca công tử!” “Còn có cả Tề Thiên Sách!” “Tiểu mỹ nhân lãnh diễm đi bên cạnh chính là muội tử của Tề Thiên Sách! Quả nhiên tuyệt sắc!” “Ta nguyên lai nghĩ Tần sư tỷ đã là đẹp lắm rồi, không nghĩ tới tiểu muội Tề gia này so với Thánh nữ Tần thị chúng ta còn hơn một chút!” Mọi người còn chưa khôi phục lại từ trong chấn động Tần Mộ Ngôn tạo ra lại tiếp tục lâm vào đồ dẫn. Không thể phủ nhận, đám người Thiên Túng bên này thật có thể nói là phong cảnh tuyệt đẹp! Tề gia tam huynh đệ thì không nói làm gì, ngay Mục Nhạc Ca với nụ cười huênh hoang khoác lác cũng đủ khiến cho đám “Truy tình tộc” kia thiếu chút nữa ngất xỉu. Hơn nữa hai người Bạch Tử Nhan xinh đẹp tuấn mỹ, Tề Phong, Tề Vũ ngọt ngào tinh xảo. Ngay cả Lão Hồ Ly ngàn năm Mục Nham kia cũng đều là một phong cảnh độc đáo! (yuna: Ặc. Người đẹp như vậy) Không hề khoa trương nói, cơ hồ tất cả ánh mắt nữ tử trong khoảng khắc đều bị bọn họ hấp dẫn. Mà ánh mắt nam tử cơ hồ nhất trí đều quăng đến trên người Thiên Túng “Thánh môn ngũ kiệt rốt cục đều đến rồi! Xem ra trận đấu năm nay sẽ rất thú vị!” Mục Nham phe phẩy quạt lông chim, đối với cảnh tượng trước mắt rõ ràng rất là đắc chí vừa lòng “Thánh môn ngũ kiệt? Có ý gì?” Thiên Túng nghi ngờ hỏi. “Thánh môn ngũ kiệt là chỉ năm nhân tài kiệt xuất nhất Thánh môn. Theo thứ tự là chỉ Nguyệt gia Nguyệt Tiêu Nhiên, Tần gia Tần Mộ Ngôn, Lục gia Lục Thăng, Tiêu gia Tiêu Ngọc Thương cùng Mục gia Mục Nhạc Ca nhà chúng ta.” (Phong: ô thật là sock, Nhạc Ca cũng là nhân tài ư @@) “Ngay cả Mục Nhạc Ca cũng có?” Thiên Túng rất là nghiêm túc nhìn Mục Nhạc Ca một cái. Mục Nhạc Ca đã sớm bày ra một dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, ánh mắt kia rõ ràng đang nói: khen ta đi! Khen ta đi! Ta đây vô cùng tài giỏi! (T_TT||||) Nhưng sự thật là, Thiên Túng nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra thẳng nhai Mục Nhạc Ca này “giỏi” ở chỗ nào, chỉ đành buông tha, nhìn mấy người khác trong sân. (Phong: *bật ngón cái*) “Tiêu Nhiên người biết chưa, xem bên kia đi, hai người kia chính là Lục Thăng cùng Tiêu Ngọc Thương.” Mục trưởng lão tức thời mở miệng nói. Thiên Túng hướng về phía Mục trưởng lão chỉ nhìn lại. Đó là hai nam tử diện mạo cực kỳ xuất chúng. Đứng ở bên trái là Lục Thăng vóc người cực cao, thoát nhìn ước chừng hai thước có thừa. Thân thể hắn cường tráng dũng mãnh, mỗi một cơ bắp tựa hồ đều có sức mạnh bùng nổ. Hơn nữa gương mặt cực kỳ cương nghị, dùng cách nói ở hiện đại, tuyệt đối là đàn ông đích thực! Mà Tiêu Ngọc Thương cùng hắn lại hoàn toàn bất đồng. Tiêu Ngọc Thương người cũng như tên, trên người mang theo một loại nhân nhật đau thương. Nhất là cặp thủy mâu kia có thể so với nữ tử, ưu thương tràn lan như thủy triều. Không thể không nói, Tiêu Ngọc Thương này thật đúng là có khí chất mỹ nam. Nếu ở hiện đại, đây tuyệt đối là vai nam chính đóng kịch bi tình tốt nhất! Cảm nhận được tu vi hai người, Thiên Túng hơi kinh ngạc, Thánh môn ngũ kiệt xác thực không giống bình thường. Bất kể là Nguyệt Tiêu Nhiên, Mục Nhạc Ca hay là Lục Thăng cùng Tiêu Ngọc Thương đều hơn hai mươi tuổi cũng đã bước vào cảnh giới Kiếm Tông. Xem ra, lấy thực lực Kiếm Tông cấp một của mình mà muốn thắng thật đúng là có chút khó khăn. Lúc này, ánh mắt Thiên Túng không tự giác bị một băng sơn nam tử hấp dẫn. Ngay tại thời điểm ánh mắt nàng cùng băng sơn nam tử kia gặp nhau, hai người đều chấn động. Không phải khiếp sợ bởi dung mạo của nhau mà là bởi ánh mắt. Đồng dạng cao ngạo, đồng dạng lạnh như băng, đồng dạng. cừu hận?! Hắn oán hận cái gì? Thiên Túng nhìn không được thâm nghĩ. Thời điểm nhìn thấy nam tử như ác lang kia, nàng biết đây chính là vị cuối cùng trong Thánh môn ngũ kiệt Tần Mộ Ngôn. Thế nhưng thân là nhân vật kiệt xuất nhất Tần gia, hắn hận cái gì? Thiên Túng không phải người thích đào bới vẩn đề, nhưng nàng đối nam tử lạnh như băng này có một loại hảo cảm không hiểu. Nàng hướng Tần Mộ Ngôn mỉm cười rồi liền dời tầm mắt đi chỗ khác. Nàng không biết là, chính một thoáng mềm mại này đã gieo xuống một mối lữ trong lòng kẻ lạnh như băng kia. “Tiểu tử kia, ” Tề Thiên Sách đột nhiên vô cùng thân thiết điểm nhẹ lên mũi Thiên Túng. “Lát nữa ta sẽ đến tháp Thánh môn làm giám khảo, người ở phía dưới cẩn thận một chút. Còn có, đại ca chưa từng hoài nghi thực lực của người, nhưng là, nếu người đụng phải tiểu tử Tần Mộ Ngôn đó nhất định phải cẩn thận một chút!” Về mặt Tề Thiên Sách ô cùng nghiêm túc. “Đã biết, đại ca! Yên tâm đi!” Thiên Túng cực kỳ nhu thuận cười. “Ai nha nha! Thiên Sách nha, người phải tin tưởng thực lực Mục Nham ta chứ, ta nhất định sẽ giúp người hảo hảo bảo hộ Tiểu Thiên Túng!” Mục Nham trưởng lão phe phẩy cây quạt lông chim phong tình vạn chủng nói. “Vậy giao cho Mục trưởng lão rồi!” Thiên Sách bay lên không trung, bay đến đài cao bên tháp Thánh môn. Rất nhanh, trước Thánh môn người càng tụ càng nhiều. Trên đài cao Thánh môn cũng đứng đầy mấy trưởng lão tông môn. Nhưng rất rõ ràng, những trưởng lão này so với bọn Nguyệt Lâm hoặc Mục Nham đều cao hơn một bậc. Lấy thực lực tu luyện nguyên tố hắc ám đạt tới Kiếm Tôn cao nhất của Thiên Túng cũng không bằng được mấy người kia, rất rõ ràng, mấy người kia nhất định là tuyệt thế cường giả cấp Kiếm Đế hoặc thậm chí là cấp bậc Kiếm Tiên. Nhưng có một người, cho dù hóa thành tro Thiên Túng cũng nhận ra, người này chính là đại trưởng lão Tần gia Tần Duyệt, cũng là hung thủ trực tiếp giết chết cha mẹ mình! Chỉ thấy Tần Duyệt kia đứng trước tháp Thánh môn nhìn lên trên đài, vận khởi kiếm khí, cao giọng nói: “Các vị, đại hội Thánh môn hiện tại bắt đầu! Đại hội lần này cùng năm vừa rồi giống nhau, mỗi tông môn phái ra hai mươi người tham gia, tổng cộng một trăm người. Từ một trăm người rút thăm hai người một tổ, tiến hành đấu loại. Sẽ có năm mươi người dự thi tiến vào vòng bán kết. Sau đó lại rút thăm ra hai mươi lăm người quyết định tham gia trận chung kết. Đây là quy định thi đấu hôm nay! Hiện tại thỉnh người dự thi các tông môn chuẩn bị sẵn sàng. Thánh môn đại hội chính thức bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Có thể so với cây kim nhỏ!

Rất nhanh, rút thăm kết thúc, top 50 của cuộc đấu cũng được quyết định. Tiêu chuẩn rút thăm so tài là hai người cùng rút được số thăm giống nhau sẽ tiến hành thi đấu. Mười võ đài tranh tài đồng thời tiến hành. “Xin mời tuyển thủ rút được từ số một đến số mười, từng người chia ra bước lên võ đài chuẩn bị tranh tài!” Thiên Túng nhìn con số trong tay, là số một! Thật đúng là muốn khiêm tốn cũng không được! Thiên Túng trong lòng âm thầm phi báng. Lúc này ánh mắt của mọi người đều tập trung lên võ đài, chỉ thấy một thân ảnh lẩy tấc độ cực kỳ nhanh bay lên, thân thủ tiêu sái nhảy lên võ đài số ba. Sau đó, lại tiếp tục xuất hiện thêm mấy thân ảnh khác. Không biết đây có phải “truyền thống tốt đẹp” của Thánh môn hay không, cơ hồ mỗi đệ tử bay lên võ đài đều phải biểu diễn một phen, giành được tiếng trầm trồ khen ngợi của mọi người. Ngược lại một thân ảnh cao lớn mạnh mẽ lại hấp dẫn sự chú ý của Thiên Túng. Người kia là Lục Thăng, chỉ thấy hắn vững vàng bước lên bậc thang, không có chút động tác cùng biểu hiện hoa lệ nào. Thế nhưng đối thủ của hắn lại bị dọa sợ đến thiếu chút nữa bất tỉnh! Bởi vì mỗi một bước đi của hắn đều tạo thành một dấu chân sâu chừng 3cm trên mặt đất, làm mọi người liên tục thở gấp. Đúng là không có “khiêm tốn” nhất mà chỉ có “khiêm tốn” hơn! Thiên Túng thờ ơ nhìn võ đài số một, một thân ảnh sớm đã xuất hiện trên võ đài. Người này rõ ràng là Tần Chính! Thiên Túng cũng không biết nên cảm thán vận khí của nàng quá tốt hay là Tần Chính quá xui xẻo. “Tiểu muội vận khí tốt vô cùng, xem ra Tần Chính này gặp xui xẻo rồi!” Tề Thiên Ngao cười đến có chút âm hiểm. “Hừ, nếu chạm mặt, không tặng một phần đại lễ thì sao có thể qua lại với Tần gia bọn họ đây?” Thiên Túng lộ ra một chút cười lạnh. Tần Chính giờ phút này hết sức đắc ý đứng trên đài. Lần này giám khảo của hắn là thái gia gia Tần Duyệt, ai dám đắc tội với Tần gia bọn họ. Hơn nữa bằng thực lực Kiếm Thánh cấp ba của hắn, vẫn là có hi vọng lọt vào top 10. Đang lúc này, một hồi tiếng xé gió cắt đứt ảo tưởng của hắn. Chỉ thấy một thiếu nữ tuyệt mỹ như tiên từ cung trắng nhẹ nhàng lơ lửng từ giữa không trung hạ xuống. Thân thể nhanh nhẹn như lông vũ, nhẹ như mây trời, linh động như gió. Giờ khắc này, mọi tiếng ồn ào trong trường đấu cơ hồ ngưng trệ. Thiên Túng đối với hiệu quả mình tạo thành cực kỳ hài lòng. Không phải là so sánh khỏe sao, thân là sát thủ ưu tú thế kỷ hai mươi một xuyên qua còn không thể sánh bằng cô nhân bọn họ ư! Tần Chính kia đã bị tiên tư ngọc mạo của Thiên Túng làm rung động choáng váng, chờ hắn phục hồi tinh thần thì hai dòng máu đỏ au đã phụt ra từ mũi hắn mà bản thân hắn cũng không hề hay biết! “Đoạn hồn, hiện!” Thiên Túng cũng không rảnh rỗi để ý hắn có phản ứng kíp hay không. Trong tư điện của nàng chưa bao giờ có bốn chữ ‘công bằng tranh tài’. Chỉ có dùng biện pháp nhanh nhất đánh ngã đối thủ mới là chính đạo. “Đoạn hồn, thánh quang vạn dặm!” Lực sát thương của chiêu Thánh Quang vạn dặm dùng để đối phó với Âm Hắc xích vì hồ mạnh hơn lần này rất nhiều, dù sao ở đây cũng không thể thương tổn tính mạng người khác. Theo một trận cuồng quang chói mắt, Đoạn Hồn tiên phát ra kiếm khí hung hăng bao phủ quanh thân Tần Chính. Tần Chính nhìn thế kiếm hung mãnh này, rốt cuộc nhớ lại cảnh tượng máu tanh lúc một mình Thiên Túng chém giết Phong Lang năm đầu. Sợ hãi vội vàng gọi ra Kiếm Khí tiến hành ngăn cản. “Thanh Mang, hiện! A!” Theo một tiếng hét thảm, Tần Chính hung hăng bị đao cuồng quang kia đánh rơi khỏi võ đài, lúc ấy, hắn còn chưa kịp dùng kiếm chiêu hộ thể. Tất cả mọi người đều cho rằng lần này Tần Chính không chết cũng phải tàn phế! “Chính nhi!” Trên đài khốn khổ Tần Duyệt trường lão cơ hồ sắp rách ra, “Tề Thiên Sách, tiểu muội của ngươi hạ thủ có phải quá độc ác hay không!” “Ha ha, ” Tề Thiên Sách không thèm để ý chút nào, “Tần Duyệt trường lão cần gì phải vội kết luận bậy bạ như vậy, nói không chừng Tần Chính một chút việc cũng không có ấy chứ! Hơn nữa, cho dù có chuyện, vậy thì như thế nào? Đây là thi đấu, tàn tật là không thể tránh được. Nếu Tần Duyệt trường lão không chấp nhận nổi thì không nên cho đệ tử môn tham gia mới phải!” “Ngươi!” Tần Duyệt tức giận cả khuôn mặt đỏ bừng, thế nhưng lại không có lý do phản bác. Chỉ đành phải đem lực chú ý đặt vào trên người Tần Chính. Mọi người ở đây đều cho là Tần Chính đang nằm ở dưới đất tuyệt đối không đứng dậy nổi thì hắn cư nhiên mở mắt, còn sờ sờ trên người, phi thường cao hứng nhảy dựng lên nói: “Ta không sao! Ta không sao!” “A!” “A!” Một trận tiếng hét chói tai vang tận mây xanh rốt cuộc khiến cho Tần Chính phát hiện có chỗ không ổn. Hắn cảm thấy hạ thân một trận lạnh như băng. Tần Chính vừa cúi đầu nhìn, thiếu chút nữa xỉu hổng ngất xỉu! Thất lưng cùng quần của hắn bị kiếm chiêu cường đại vừa rồi bỏ thành hai nửa, nửa mình dưới hoàn toàn phơi bày trước mắt mọi người! Hơn nữa còn có dấu vết của hai vệt máu mũi trên mặt, hình tượng kia quả thật kinh hãi tới cực điểm! Giờ phút này, thiếu gia Trần gia ngày thường mắt cao hơn đầu đã hoàn toàn đã tròn tròn mắt! Nữ tử trong trường đấu mặt không khỏi đỏ bừng, dùng hai tay che mặt. Thế nhưng, Thiên Túng, người gây nên một màn này lại rất tùy ý quét nhanh qua hạ thể Tần Chính một cái, khinh miệt nói: “Thực sự là có thể so với cây kim nhỏ! Một điểm đáng xem cũng không có!” Thực sự là có thể so với cây kim nhỏ! Một điểm đáng xem cũng không có! Câu nói siêu cấp buru hân này trong nháy mắt liền làm cho mọi người choáng váng! “Mẹ kiếp! Có thể so với cây kim nhỏ! Quá buru hân rồi!” “Thật là không nghĩ đến cư nhiên có người dám công khai cấp cho Tần gia sự nhục nhã này! Tần Chính ngày thường hung hăng can quấy, hiện tại bị báo ứng làm lòng người thực thoải mái!” “Có thể so với cây kim nhỏ a! Muội muội của chiến thần Thiên Sách quả nhiên không tầm thường!” Tiếng nghị luận của mọi người liên tiếp không dứt, thiếu chút nữa đem nhắc cả hội trường này lên. Nhưng có một điểm mọi người đều biết: có thể dùng kiếm chiêu sức mạnh lớn đem người đánh ngã khỏi võ đài, nhưng lại chỉ phá hư một tầng quần áo mà không đã thương người nửa phần. Loại tu vi này có thể nói đối với khả năng nắm giữ Kiếm Khí đã đạt tới trình độ dày công tới tột. Dung mạo và thực lực của muội muội Tề Thiên Sách làm cho người ta thực kinh điển! “Tần trường lão, người xem lời ta nói đi, tiểu muội của ta luôn luôn thiện lương, làm sao có thể tổn thương Tần Chính đây, người nhìn Tần Chính không phải là rất tốt sao!” Thanh âm Tề Thiên Sách không che dấu được cười nhạo. “Hừ!” Nét mặt già nua của Tần Duyệt đã xanh mét, đoán chừng nói thêm câu nữa sẽ phải học máu! Tiểu muội của người thiện lương? Thiên hạ này cũng chưa có người nào ngoan độc như nó! Thế này còn không bằng trong thương tàn phế còn hơn! Bởi vì hắn không chịu một chút tổn thương nào, cho nên Tần Duyệt muốn chỉ trích cũng không có biện pháp! Lúc này, đại công tử Tần Chính của chúng ta rốt cuộc nghĩ tới hai chữ mất mặt, đang từ ngó ra đã tỉnh táo trở lại, hét to một tiếng liền chạy ra ngoài. Tất cả cơ hồ phát sinh trong nháy mắt, ai cũng chưa từng nghĩ đến, trong đại hội Thánh môn, người đầu tiên tiến vào bán kết lại là một thiếu nữ mười ba tuổi! “Cái tên hoa hoa công tử nhà ngươi, bị dọa rồi chứ! Nếu muốn ở cùng một chỗ với muội muội ta, ngươi phải hảo hảo mà chịu đựng, ta khuyên ngươi biết khó mà lui, cẩn thận sau này mất mặt!” Tề Thiên Ngao tình ý sâu xa nói với Mục Nhạc Ca đang mãi xem náo nhiệt. “Thật là làm phiền Thiên Ngao huynh quan tâm rồi. Bất quá, tại hạ chính là thích tính tình của Tiểu Thiên, nàng so với những nữ tử chỉ biết làm bộ đáng yêu hơn gấp bao nhiêu lần! Có điều, ” Mục Nhạc Ca cười đến giống như con hồ ly, nói với hai người Bạch Tử Nhan vốn vẫn nhiệt tình nhìn chằm chằm Thiên Túng, “Tính tình Tiểu Thiên không phải ai cũng chịu được. Hai vị huynh đệ này, ta cũng là suy nghĩ vì các ngươi, người xem, các ngươi cùng hai người hầu của Tiểu Thiên có chút xích mích, các ngươi còn đi theo nàng, đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao!” Hai huynh đệ Bạch Tử Nhan trong lòng thầm mắng: vô si! Trên mặt cũng bất động thanh sắc, trực tiếp coi như Mục Nhạc Ca không tồn tại. Mục Nhạc Ca thấy “kế ly gián” thất bại, cũng không muốn tự mất mặt thêm nữa, liền đưa ánh mắt ném vào trong sân. Lúc này, Thiên Túng phi thân xuống đài, nàng muốn lợi dụng khoảng thời gian này hảo hảo quan sát thực lực của Thánh môn ngừ kiệt một chút. Trận thi đấu của Lục Thăng đã bắt đầu rồi. Phải nói kiếm khí của Lục Thăng đúng là hiếm thấy, là một đôi lưu tinh chùy màu vàng. Kiếm Khí ngưng tụ được một đã không dễ, ngưng tụ được một đôi dĩ nhiên nói lên rằng kiếm khí cường hãn. Thiên Túng trong lòng âm thầm kinh hãi. Lục Thăng này cư nhiên giống đại ca, là người tu luyện kim nguyên tố hiếm có! Giờ phút này, chiến cuộc đã gần đến hồi cuối. Mặc dù, đệ tử Nguyệt gia đối chiến với Lục Thăng tu vi cũng đạt tới Kiếm Thánh cấp tám, rất không tệ. Đáng tiếc, hắn gặp phải chính là Lục Thăng Kiếm Tông cấp một. Cho nên hắn nhất định sẽ thất bại. “Phong Hóa, kim ảnh lưu quang!” Chỉ nghe được Lục Thăng hét lớn một tiếng, một đôi Phong Hóa lưu tinh chùy ứng tiếng vể lên không trung một độ cong diễm lệ. Trong khoảnh khắc, trên võ đài giống như tràn ngập khối lửa, ánh sáng màu vàng kim cùng màu đỏ lần lượt bùng nổ. Chỉ nghe “phụt” một tiếng, đệ tử Nguyệt thị kia miệng đã phun máu tươi, bị đánh xuống khỏi võ đài. “Ha ha! Nguyệt Sanh lão đệ không sao chứ!” Lục Thăng cũng không trông nom đang thi đấu, cư nhiên cứ vậy nhảy xuống đài đi đỡ nam tử bị hắn đánh bại. Ngay cả giám khảo trên đài cũng không có nửa điểm biện pháp với Lục Thăng tính tình quá hào sảng này. Lục Thăng kia cũng không tới! Thiên Túng trong lòng thầm nói.

Chương 39: Khúc dạo đầu trận chung kết

Ads Rất nhanh, bốn mươi trận thi đấu đã kết thúc. Thiên Túng không phải không thừa nhận, Thánh môn thật có thiên thời địa lợi, đệ tử ngũ tông quả nhiên mạnh hơn bên ngoài gấp chục lần! Trên đại lục Thánh Thiên, Kiểm Sư hai mươi tuổi có thể coi là nhân tài hiếm có rồi. Nhưng ở đây, tuyên thủ tham gia thi đấu dường như toàn bộ là Kiểm Sư trở lên, rất nhiều người cũng đã đạt tới Kiểm Sư cấp cao nhất. Còn có một nhóm lớn người thực lực đã đạt Kiểm Thánh. Trong đó, khiến cho Thiên Túng vẫn chú ý chính là Năm anh tài của Thánh môn. Lục Thăng, Tiêu Ngọc Thương và Nguyệt Tiêu Nhiên đều đã ra tay. Ba người này hoàn toàn cho Thiên Túng ba loại cảm giác khác biệt. Tùy Phong Thiết Cốt Phiến của Nguyệt Tiêu Nhiên nhìn có vẻ nho nhã vô hại thực ra là sắc bén linh hoạt, lấy nhu thắng cương, Phong Hòa Lưu Tinh Chùy của Lục Thăng tầm ngắm tầm ngắm mà đâm chết voi, lực lượng hiếm thấy. Mà Đông Nguyệt Linh Xà Kiếm của Tiêu Ngọc Thương càng thêm kéo dài như nước, lực lượng dự trữ về sau không dứt. Một câu nói khái quát chính là: ba người này, ai cũng không phải kẻ dễ bắt nạt!<http://phongvodinh.wordpress.com> Thiên Túng trong lòng càng nghĩ càng kinh hãi! Nghĩ đến Năm anh tài của Thánh môn: Nguyệt Tiêu Nhiên thuộc tính mộc, Lục Thăng thuộc tính kim, Tiêu Ngọc Thương thuộc tính nước, Mục Nhạc Ca thuộc tính thổ, mà Tần Mộ Ngôn thuộc tính hỏa. Nguyên tố mấy người này tu luyện vừa vặn là năm nguyên tố trụ cột. Nhờ có Càn Khôn Áo Nghĩa mà Thiên Túng biết được, nguyên tố trong ngũ hành này nếu tiến hành tấn công theo trận pháp thì uy lực của nó sẽ tăng gấp ba! Mà mấy người kia không thể nghĩ ngờ chính là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Thánh môn, nếu Thánh môn chẳng qua là vô ý còn dễ nói, chỉ sợ. Lúc Thiên Túng đang trầm tư, một giọng nói như rượu ngon say lòng người vang lên bên tai nàng. “Tiểu Thiên, ta phải lên đài rồi! Nàng cần phải xem kỹ nha!” Mục Nhạc Ca nói xong, tung người một cái, tư thế uyển chuyển rơi xuống võ đài số ba. Gót chân vừa mới đứng vững đã hướng về Thiên Túng nháy mắt một cái. Bất quá đáng tiếc, cái nháy mắt trên đường bị chết non, hoàn toàn bị Tề Thiên Ngạo cản trở về. “Hừ, tên này làm sao lại không học được khiêm tốn!” Tề Thiên Ngạo oán hận nói. Lúc này, lực chú ý của Thiên Túng ngược lại tập trung vào võ đài số bốn, bởi vì trên kia có một bóng dáng thẳng tắp, lạnh như băng ngạo nghễ như tiêu thương. Mà đối thủ của hắn cũng là người quen cũ của Thiên Túng – Âu Dương Tuyết! Thật là đáng đời nàng ta, xui xẻo đụng phải vị sát thần Tần Mộ Ngôn. Vừa nhìn đã biết Tần Mộ Ngôn thật sự không giống loại người biết thương hương tiếc ngọc. “Bắt đầu rồi! Bắt đầu rồi!” Theo tiếng reo hò của một đám người, dường như tất cả đều chuyển hướng nhìn về võ đài số ba và số bốn. Chỉ thấy cả người Mục Nhạc Ca tỏa ra khí màu vàng nhạt, bông bông lướt quanh người hắn như thần tiên. Không thể không nói, chỉ nhìn bề ngoài của Mục Nhạc Ca tuyệt đối có tiềm chất lừa người. Theo lời gọi của Mục Nhạc Ca, một thanh kiếm khí ngoài dự liệu của Thiên Túng xuất hiện trong tầm nhìn của nàng. “Đã Thiết Chùy?!” <http://phongvodinh.wordpress.com> Người đã sớm gặp qua kiếm khí của Mục Nhạc Ca không nói làm gì, nhưng đối với người chưa từng thấy qua đây tuyệt đối là một loại đã kích! Ai có thể nghĩ tới nhìn Mục đại công tử tác phong nhanh nhẹn, nét đẹp không ai sánh bằng như vậy, kiếm khí ngưng tụ thành lại là một thanh Đả Thiết Chùy màu vàng đất cực lớn như vậy! Thế nhưng chuôi thiết chùy này tuy lớn mà nhỏ, ở trong tay Mục Nhạc Ca phát huy muốn sao được vậy. Một thanh thiết chùy nhìn như công kênh lại chứa đựng đầy đủ khí tức của đất. Trực tiếp ép cho nam tử đối diện Mục Nhạc Ca không thở nổi. <http://phongvodinh.wordpress.com> “Lôi Địa, Hoàng Sa Lôi Động!” Mục Nhạc Ca hét lớn một tiếng. <http://phongvodinh.wordpress.com> Lôi Địa chùy trên lôi đài kia không ngừng xoay tròn thành một vòng xoáy, tức khắc, như cát vàng đầy trời xen lẫn sấm sét cuộn cuộn mạnh mẽ mà đến. Chỉ nghe “Bính” một tiếng, trong nháy mắt, cuộc tỷ thí đã kết thúc. Nhưng ngay thời điểm mọi người đang trầm trồ khen ngợi, vừa vặn một tiếng “Phịch!” thật lớn. Ánh mắt mọi người hướng về võ đài số ba. Thì ra là Âu Dương Tuyết. Vốn là một mỹ nhân yêu điệu, nhưng bây giờ nhìn lại trên người chật vật đã ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh. Giết người nhanh như chớp! Bất kể là Mục Nhạc Ca hay Tần Mộ Ngôn đều tuyệt đối là giết người nhanh như chớp! Đây chính là thực lực, nhất là Tần Mộ Ngôn, mọi người tựa hồ chỉ nhìn thấy luồng sáng màu hồng chói mắt lóe lên, Âu Dương Tuyết đã bị đánh xuống võ đài. Cao thủ! Đây mới thật sự là cao thủ! Trong lúc nhất thời, mọi người nhiệt huyết sôi trào, tiếng vỗ tay như sấm dậy! Nhưng, Thiên Túng vừa rồi vẫn chú ý tới Tần Mộ Ngôn, cũng nhìn thấy kiếm khí của hắn. Đó là một thanh Phương Thiên Kích màu đỏ dài chừng bảy thước. Khí phách lạnh lùng như tính cách của hắn. Đang trong lúc Thiên Túng tìm tòi nghiên cứu nhìn Tần Mộ Ngôn thì ánh mắt Tần Mộ Ngôn cũng đang tìm tòi trong đám người, dường như chỉ trong phút chốc đã tập trung trên người Thiên Túng. Cho dù ngăn cách bởi biển người tập nập, bọn họ cũng đều cảm nhận được luồng khí tức cực kỳ giống mình của đối phương. Không biết vì sao, khỏe miệng Tần Mộ Ngôn lại giật giật. Có lẽ chưa bao giờ từng cười, nụ cười của Tần Mộ Ngôn cực kỳ cứng nhắc. Thế nhưng, ánh mắt kia lại khiến người ta có cảm giác băng tuyết đã được hòa tan. Người ở dưới đài lập tức điên cuồng! “Ta không nhìn lầm chứ! Tần Mộ Ngôn rõ ràng đã cười?!” “Người không nhìn lầm! Ta cũng nhìn thấy hắn cười! Hắn đang nhìn đi đâu?” Có lẽ người khác không phát hiện ra được, nhưng Tề Thiên Ngạo đứng bên cạnh Thiên Túng rõ ràng cảm giác được ánh mắt quắc tới đây của Tần Mộ Ngôn. Hắn không khỏi ở trong lòng thầm than: tiểu yêu tinh này lại đang gieo họa cho người ta! “Được! Top 50 cuộc tranh tài đã kết thúc. Sau đây ta tuyên bố tên của 50 tên tuyển thủ được vào vòng trong. Tề Thiên Túng, Tề Thiên Ngạo, Bắc Thần Diêm, Diệp Thần, Âu Dương Thiên Nhai, Tề Thiên Duyệt.” “Tiếp theo sẽ tiến hành trận chung kết! Mời những tuyển thủ có tên trên bước lên đài rút thăm, quyết định đối thủ tranh tài!” Có lẽ là thực lực của 100 tuyển thủ vừa rồi cách biệt hơi lớn, nên top 50 cuộc tranh tài chưa tới nửa ngày đã kết thúc. Nhưng top 25 trận tranh tài phía dưới mới thật là sự kiện chính! Mọi người chỉ cảm thấy tinh thần chiến đấu phi thường, ngay cả máu huyết trong người cũng sôi trào. “Mời các tuyển thủ có số thăm từ một đến mười chia ra chuẩn bị lên đài!” Thiên Túng bắt đầu nhìn số thăm trong tay, nàng thật không biết thời vận của mình là quá tốt hay quá xấu, số thăm lần này rút được lại vẫn là số một! Đang lúc Thiên Túng muốn lên võ đài, một tiếng cười to sáng khoáy từ không trung truyền đến. “Ha ha! Ai là số một, đứng ra cho ta! Mau mau cùng ta đánh nhau một trận nào!” Bóng dáng cực kỳ cao lớn uy mãnh của Lục Thăng đã xuất hiện trên võ đài. “Tiểu Thiên, nàng không phải muốn cùng tên dã thú này tranh tài chứ?” Mục Nhạc Ca khoa trương cau chân mày lại. “Thế nào, huynh không tin tưởng tiểu muội của ta?” Tề Thiên Ngạo uy hiếp nhìn Mục Nhạc Ca. “Ha ha, ” Mục Nhạc Ca nhẹ giọng cười một tiếng. “Làm sao có thể chứ? Bất quá, Tiểu Thiên, lần này nàng cũng phải cẩn thận một chút, tên này cũng không dễ dàng đối phó!” Mục Nhạc Ca ôn nhu dặn dò. “Thiên Túng, cố gắng lên!” Hai người Bạch Từ Nhan đã sớm trở lại bên cạnh Thiên Túng trong mắt không có chút nào lo lắng. Bởi vì bọn họ tin tưởng Thiên Túng vô điều kiện! “Yên tâm.” Thiên Túng nói xong, lập tức tung người như tiên nữ rơi xuống võ đài số một. Phút chốc, đám người lần nữa rơi vào trầm mặc. Trên lôi đài, một tiểu cô nương tuyệt mỹ nhỏ nhắn yếu ớt và một nam tử uy mãnh cao hai thước. Cảnh tượng này nhìn sao cũng có cảm giác mỹ nữ và dã thú, mặc dù Lục Thăng là một con “dã thú” vô cùng anh tuấn! “Không phải chứ! Nàng ấy lại là số một?” “Ài! Một mỹ nhân, đáng tiếc!” “Trời ạ! Thân hình của nàng ấy so với Lục Thăng công tử kém rất xa! Xong rồi, lần này Tề Thiên Túng chết chắc!” “Chưa chắc! Người quen biểu hiện dũng mãnh của nàng ấy trong cuộc thi đấu trước sao, nói không chừng lần này cũng có thể thắng vì đánh bất ngờ!” “Không sai! Ở trong lòng mọi người, thiên phú của Thiên Túng dĩ nhiên dọa người. Thế nhưng, dù sao tuổi tác của nàng vẫn còn quá nhỏ, ngay cả trận so tài vừa rồi với Tần Chính, mọi người đều nghĩ rằng cũng do Thiên Túng đột nhiên

tập kích mà may mắn thắng lợi thôi. Lúc này, không ai cho là Thiên Túng có thể thắng. Lục Thăng nhìn tiểu cô nương tuyệt sắc trước mắt ngay cả cao cũng chưa tới ngực hắn, thật là có chút đau đầu. Trong mắt hắn cũng cho là Thiên Túng coi như có thiên phú, bất quá cũng chỉ là một tiểu cô nương mới mười ba tuổi. Cho dù là bên trong có nguyên nhân gì đó che giấu, khiến Lục Thăng không dò xét được khí tức của Thiên Túng, hắn cũng không để trong lòng chút nào. Nhưng để cho hắn ra tay với một tiểu cô nương nhỏ yếu như vậy, hắn thật hết sức khó xử. Đường như cảm nhận được suy nghĩ của Lục Thăng, Thiên Túng lạnh lùng nói: “Không cần cảm thấy khó xử đâu, nếu huynh chẳng qua dựa vào bề ngoài để phán đoán thực lực của một người, vậy người cũng không có tư cách làm đối thủ của ta! Nếu lựa chọn chiến đấu, phải toàn lực mà ứng phó, có thể mới xứng đáng với bản thân mình, cũng không phụ lòng người khác! Hiện giờ ta hỏi huynh: huynh có dám cùng ta đánh một trận không!” Những lời này mạnh mẽ mà có khí phách. Trục tiếp như thiên lôi giáng khiến lòng người sinh ra hào khí. “Muội muội nói có lý! Là ca ca ta sai lầm rồi! Được! Hôm nay ta sẽ cùng muội muội toàn lực đánh một trận!” Lục Thăng nghe xong những lời này nhiệt huyết sôi trào. Tự tin, khí phách hào hùng cũng như ý chí chiến đấu trong lời nói của Thiên Túng đã khiến Lục Thăng cảm thấy tìm được tri âm. Trong phút chốc, cảm tình tốt của Lục Thăng đối với Thiên Túng tăng mạnh! Trước tháp Thánh môn. Tần Duyệt gắt gao nhìn chăm chăm vô đài số một, đôi mắt như rắn độc. “Ha ha, Thiên Sách ơi, người không lo lắng cho tiểu muội của người sao? Đối thủ của nàng ấy lại là Lục Thăng, người cũng biết tên này xuống tay không nhẹ nha!” Tần Duyệt giả bộ khàn trương, ai cũng có thể nhìn ra trong mắt hắn có chút hả hê. “Tần Đại trưởng lão cũng không cần bận tâm buồn phiền đâu! Ta rất có tự tin với tiểu muội của mình!” Tề Thiên Sách tùy ý cười một tiếng. Hừ! Không biết tự lượng sức mình! Tần Duyệt thầm nghĩ. “Tranh tài bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Chiến!

Bốn chữ tranh tài bắt đầu này vừa kết thúc, Lục Thăng phát hiện trạng thái của Thiên Túng cơ hồ phát sinh biến hóa trong nháy mắt. Giờ phút này nàng giống như một con báo sẵn chỉ nhìn chăm chú vào con mồi, tràn đầy sát khí, vận sức chờ phát động. Lục Thăng coi như có kinh nghiệm chiến đấu, nhưng một khắc Thiên Túng bộc phát khí thế kia, hắn lại cảm thấy nàng hẳn là một người đã trải qua sát phạt mới có thể có khí tràng như vậy. Một thiếu nữ mười ba tuổi đã trải qua sát phạt? Có khả năng sao? Đáng tiếc, Lục Thăng còn chưa kịp suy nghĩ thấu đáo vấn đề này, một tiếng hét to đã làm cho hắn nhiệt huyết sôi trào trong nháy mắt. “Giết!” Chỉ thấy Thiên Túng nhanh như con báo Jaguar [1] phi như bay tới đây. Kiếm khí màu vàng nhạt bao quanh thân thể Thiên Túng làm cho nàng thoát nhìn giống như tiên tử. Thế nhưng, cho dù ai cũng đều có thể nhìn ra, Đoạn Hồn tiên trong tay phải của nàng bao hàm lực lượng mạnh mẽ cỡ nào. Kiếm khí liên tục không ngừng truyền vào bên trong Đoạn Hồn tiên. Cả Đoạn Hồn tiên giống như linh xà trực tiếp đánh về phía đỉnh đầu Lục Thăng.

[1]: một giống báo đốm Mỹ “Được lắm!” Lục Thăng hưng phấn quát to một tiếng. Chỉ thấy hắn trong nháy mắt cho gọi Phong Hỏa Lưu Tinh Chùy, tay phải quảng xích sắt ra, Lưu Tinh Chùy ngưng tụ từ kim nguyên tố cực đại mang theo xu thế phá không cùng Đoạn Hồn tiên của Thiên Túng đụng vào nhau. “Phanh! Keng! Keng! Keng!” Mọi người chỉ nghe được một trận tiếng nổ lớn, vốn tưởng rằng Thiên Túng tuyệt đối đánh không lại trọng chùy của Lục Thăng. Ai ngờ, nguyên tố khí tràng tràn ngập ở chung quanh dần dần tàn đi. Mọi người nhìn thấy một màn khiến cho bọn họ khó có thể tin được. Đoạn Hồn tiên của Thiên Túng đang vững vàng quần quanh Phong Hỏa Lưu Tinh Chùy của Lục Thăng. Năng lượng quang nguyên tố cùng năng lượng kim nguyên tố cực hạn đang kịch liệt ma sát cùng va chạm. Đơn giản chỉ là một lần va chạm năng lượng, không có bất kỳ kiếm kỹ hoặc thủ xảo nào đáng nói. Mà một màn không tiếng động trước mắt này lại đưa đến một sự thật: Thiên Túng cùng Lục Thăng cư nhiên thế lực ngang nhau! “Trời ạ! Mắt của ta hôm nay xảy ra chuyện gì, đầu tiên là thấy Tần Mộ Ngôn cười, hiện tại lại thấy Tề Thiên Túng cư nhiên không phân thắng bại với Lục Thăng?” “Tề Thiên Túng này không phải là khi còn bé dùng linh dược làm cơm ăn chứ! Nàng, nàng quả thật quá biến thái rồi! Lục Thăng công tử là Kiếm Tông cấp một, chẳng lẽ nàng cũng là Kiếm Tông hay sao?” “Đừng là, đừng là! Tiểu công chúa Tề gia này không phải là sinh ra đã đá kích người chứ? Ta cũng 25 tuổi rồi, còn đang lật bật ở cấp Kiếm Sư, người này thật đúng là tức chết người!” “Đừng nói người phía dưới kinh ngạc, Lục Thăng trên võ đài cũng đồng dạng kinh ngạc gần chết. Chỉ có chân chính cùng Thiên Túng so chiêu, hắn mới cảm thấy Thiên Túng cường đại. Trước không nói quang nguyên tố vốn là do năm loại nguyên tố trụ cột đến cực hạn sinh ra, cho dù là kinh nghiệm tác chiến, tố chất thân thể, Thiên Túng cũng không kém Lục Thăng chút nào. Hơn nữa cấp bậc nguyên tố hắc ám uy áp trong cơ thể Thiên Túng đã vượt cấp khiêu chiến Kiếm Tông cấp ba hoặc cấp bốn, Thiên Túng cũng hoàn toàn có lòng tin. “Thiên Túng muội tử thật là ngoài dự liệu của ta, còn nhỏ tuổi đã có tu vi bậc này. Thiên phú mức này, có thể coi là người duy nhất từ xưa đến nay! Hôm nay cùng người đánh một trận, thật là thống khoái! Tiếp theo ta muốn ra tuyệt chiêu, Thiên Túng muội tử có bằng lòng tiếp nhận!” Lục Thăng hào sảng nói. “Lục đại ca cứ việc ra chiêu, tiểu muội ta tiếp!” Thiên Túng cũng là chiến ý sôi trào. “Hào! Phong Hỏa, kim ảnh lưu quang!” Kim ảnh lưu quang lần này cùng kim ảnh lưu quang lần trước Lục Thăng dùng hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Chỉ thấy Phong Hỏa Lưu Tinh Chùy kia bị ném đến giữa không trung, liền bắt đầu cấp tốc xoay tròn. Tức khắc, kim nguyên tố trong không khí lấy một loại tốc độ quỹ dị dung nhập vào trung tâm Lưu Tinh Chùy. Lốc xoáy màu vàng phiếm màu đỏ, khói lửa lượn lờ quanh thân Phong Hỏa giống như Phong Hỏa Luân hướng Thiên Túng đập tới. “Cẩn thận!” Mục Nhạc Ca, Tề Thiên Ngao cùng huynh đệ Bạch Tử Nhan cơ hồ trăm miệng một lời thét lên. Mặc dù, trong lòng bọn họ cực kỳ tin tưởng Thiên Túng. Thế nhưng, nếu như quan tâm lo lắng biến thành một loại bản năng, thì quan tâm lo lắng đó không phải bản thân có thể không che. “Đoạn Hồn, Long Ngâm Cửu Tiêu!” Long Ngâm Cửu Tiêu này chính là một loại kiếm kỹ trong Thánh Kiếm quyết. Lúc trước, Thánh Kiếm quyết này do mẫu thân của Thiên Túng Mục Tiêm Tuyệt bảo quản, tin tưởng ngay cả Thánh môn trưởng lão cũng chưa từng thấy qua, cho nên hôm nay, Thiên Túng mới dám yên tâm to gan dùng đến. Mọi người chỉ thấy Đoạn Hồn tiên trong tay Thiên Túng tựa như hóa thành một con Cự Long màu vàng bay về phía Phong Hỏa Lưu Tinh Chùy. Cảnh tượng này giống như Kim Long nghịch nước, làm cho người ta thấy phải mục huyền thần mê [2]. Nhưng ma sát sinh ra từ nguyên tố năng lượng cũng ép mọi người cùng nhau lui về sau một bước.

[2]: lóa mắt, mê muội Cuộc tranh tài này phần kích đã vượt xa khỏi dự liệu của mọi người. Ngay cả chín người đang tranh tài trên võ đài khác: đám người Tần Mộ Ngôn, Tiêu Ngọc Thương, Nguyệt Tiêu Nhiên, Bắc Thần Diêm cũng dừng lại, quan sát hai người Thiên Túng. “Phanh!” Theo một tiếng không lồ bạo phá, người xem vây ở trước đài cơ hồ bị cỗ năng lượng khổng lồ này đánh bật ra. Còn có rất nhiều người rồi rít gọi ra Kiếm Khí hộ thể. Dần dần, mọi người rút cuộc thấy rõ tình cảnh trên đài. Giờ phút này, chính giữa võ đài số một đã đen nhánh một mảnh, năng lượng khổng lồ đánh

thăng vào làm võ đài thủng một lỗ to. Võ đài số một rốt cuộc vinh quang còn sống, báo cáo hồng nết! Hiện tại, hai người gây chuyện trên đài có thể dùng từ chật vật để hình dung. Thiên Túng khá tốt, chẳng qua là quần áo có mấy phần bị tàn phá. Nhưng còn Lục Thăng, bộ dạng liên tục đối thủ. Hắn giống như là dân Châu Phi chạy nạn, y phục trên người rách tung toé, gương mặt tuấn tú cũng nhìn không ra diện mạo vốn có, bị đánh đen kịt. (như bị sét đánh, há há =]])(“Trời ạ! Mau nhìn! Lục Thăng công tử lui năm bước, nhưng Tề Thiên Túng vẫn đứng nguyên tại chỗ?” “Ta không nhìn làm chứ? Lục Thăng thua?” “Đường như muốn nghiệm chứng tính đáng tin của sự thật này, Lục Thăng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ngay cả Kiếm Khí cũng tự động thu hồi vào bên trong cơ thể. “Thiên Túng muội tử, ta thua!” Lục Thăng giống như không thèm để ý tới thương thế của mình chút nào, vẫn như cũ hào sảng sờ soạng khoe miệng một cái, cười sang sảng nói: “Cô gái nhỏ hạ thủ rất ác độc.” Thiên Túng nhìn tâm tính Lục Thăng rộng rãi như thế, trong bụng sinh ra mấy phần bội phục. “Lục đại ca, ngươi không sao chứ?” “Không sao! Ha ha! Hôm nay thật là thống khoái!” Lục Thăng cười ha ha, sai bước đi đến trước mặt Thiên Túng, một phen quàng bả vai nàng, “Đi! Đi xuống cùng ca ca ta hảo hảo hàn huyên một chút ngươi là tu luyện thế nào. Ha ha! Trận chiến hôm nay thua đáng giá, nhận thức được tiêu quái vật ngươi, thú vị! Thú vị!” Lục Thăng không câu nệ tiểu tiết, Thiên Túng “thiếu tâm thiếu phổi”, hai người này như keo như sơn, hồn nhiên chưa phát giác ra hành động kẻ vai sát cánh này. Thế nhưng những người phía dưới nhìn thấy đã chân chính bị sét đánh gần chết. “Đây là chuyện gì xảy ra? Lục Thăng công tử thua, thua cư nhiên không tức giận. Còn cười đến vui vẻ như vậy?” “Hai người này quan hệ thế nào, sao lại thân mật như vậy?” “A! Thiên Túng này chẳng lẽ là Hồ Ly Tinh chuyển thế, tại sao ngay cả Lục Thăng luôn luôn không gần nữ sắc cũng cùng nàng thân mật như thế!” “Lục Thăng công tử của ta, tức chết ta rồi!” Trên khán đài thấp Thánh môn. Tần Duyệt cùng một Lục gia trưởng lão bên cạnh cũng khó có thể tin vào kết quả trước mắt. “Lục Thăng cư nhiên thua?” “Lục Thăng là nhân tài trăm năm hiếm thấy của Lục gia chúng ta, cư nhiên thua?” Hai người cũng muốn quay đầu lại hỏi Tề Thiên Sách: rốt cuộc nhà các ngươi nuôi ra cái loại quái thai gì vậy? Tiếc rằng vừa quay đầu lại liền bị vẻ mặt chịu oan ức vì người của Tề Thiên Sách dọa gần chết. Giờ phút này, Tề Thiên Sách nhìn hai thân ảnh đang kẻ vai sát cánh kia âm thầm suy tính: có hay không nên tiến hành “Giáo dục tứ chí” với Lục Thăng một lần. Bên trái khán đài, Lục gia. “Tỷ, Lục Thăng đại ca cư nhiên thua! Tề Thiên Túng đó còn nhỏ tuổi đã là Kiếm Tông? Thật không thể tưởng tượng nổi!” Trong mắt Lục Hạo không che dấu được sùng bái cùng si mê. “Đúng a! Thật không thể tưởng tượng nổi!” Lục Vận giờ phút này đầy mắt tràn đầy khổ sở, vừa nghĩ tới mấy ngày trước mình còn không tự lượng sức muốn đi dạy dỗ Thiên Túng, trong lòng liền một hồi xấu hổ. Có lẽ, đây mới thực sự là người xứng với Thiên Sách đại ca! Hai người Lục Thăng cùng Thiên Túng mới vừa xuống đài, trở lại bên bọn Tề Thiên Ngạo, nghênh đón bọn họ chính là vài đôi long bào. “Lục Thăng, ngươi có biết cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân hay không?” Mục Nhạc Ca không đợi Tề Thiên Ngạo mở miệng liền cướp lời nói. “Cái gì nam nữ thụ thụ bất thân? Họ Mục ngươi ít ở chỗ này nói bậy, Lục Thăng ta đời này lần đầu tiên thích một nữ tử. Tiểu tử ngươi chớ cản đường ta. Nếu ngươi cũng thích Thiên Túng muội tử chúng ta công bằng cạnh tranh, ít ở nơi này tía tót câu chữ cho ta!” Thanh âm của Lục Thăng thật có thể nói là vang vang có lực, nói năng có khí phách. Ai cũng không nghĩ tới nam tử thô cuồng [3] này cư nhiên tỏ tình dưới tình huống này, thật đúng là không biết hàm súc là gì!

[3]: thô kệch, điên cuồng =]]]]]]Mục Nhạc Ca đối với trực bạch của Lục Thăng cũng là đầu đầy hắc tuyến, chỉ đành phải giọng căm hận nói: “Thiếu nội tâm!” Lục Thăng đối với công kích của mấy người Mục Nhạc Ca bất sở vi động, giống như con chó nhỏ trung thành đứng bên cạnh Thiên Túng, ở đó dương dương tự đắc. Quả thật như lời Mục Nhạc Ca nói, điển hình thiếu nội tâm! “Tiếp theo tiến hành 15 cuộc tranh tài! Xin mời tuyển thủ rút được từ số 11 đến số 25 lên võ đài tranh tài!” Không thể không nói, vòng bán kết này quả nhiên đáng xem. Trong vòng tranh tài này: Bạch Tử Nhan đối Bạch Tử Du; Tề Thiên Ngạo đối Diệp Tuấn; Tiêu Ngọc Thương đối Âu Dương Thiên Nhai. Nhưng là, đối với mọi người mà nói, có trận đấu phần kích của Thiên Túng cùng Lục Thăng phía trước, những trận tỷ thí phía sau này có mấy phần ảm đạm thất sắc. Thiên Túng đối với thực lực của hai huynh đệ Bạch Tử Nhan đã tương đối rõ. Ngược lại Tiêu Ngọc Thương cùng Âu Dương Thiên Nhai tranh tài đưa tới sự chú ý của Thiên Túng. Chỉ thấy kia Tiêu Ngọc Thương cầm trong tay Nguyệt Dong, thân hình như linh xà, mỗi một kiếm đều giống như mang theo một mảnh bọt sóng, kiếm thế trùng điệp không ngừng, ép Âu Dương Thiên Nhai liên tiếp lui về phía sau. Lại xem trận đánh giữa Tề Thiên Ngạo cùng Diệp Tuấn. Ngân Địch côn của Diệp Tuấn xuất thần nhập hóa, xem ra kiếm kỹ sở tu cũng không tầm thường. Nhưng Hắc Minh Trọng kiếm của Tề Thiên Ngạo cao hơn một bậc. Huống chi hóa nguyên tố của Tề Thiên Ngạo có thuộc tính áp chế mộc nguyên tố của Diệp Tuấn, thắng bại có thể nói là đều bày ra trước mắt. Kết quả ba cuộc tranh tài này đều như Thiên Sách đoán: Bạch Tử Nhan đối Bạch Tử Du, Bạch Tử Nhan thắng! Tề Thiên Ngạo đối Diệp Tuấn, Tề Thiên Ngạo thắng! Tiêu Ngọc Thương đối Âu Dương Thiên Nhai, Tiêu Ngọc Thương thắng! Giờ phút này, không khí trên trận đã sôi động đến độ trước nay chưa từng có, đang lúc này, một thanh âm ảm áp như ánh mặt trời vang lên bên tai Thiên Túng. “Tiểu muội! Tiểu muội! Ta tiến vào trận chung kết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Đêm gặp mặt

“Tiểu tử này chạy đi đâu thế?” Tề Thiên Ngạo vừa nhìn thấy Tề Thiên Duyệt mặt mũi tràn đầy tươi cười lập tức đổ ập xuống mà hỏi. “Ha ha! Lão ca, huynh không phải nói đệ ngay cả vòng thứ hai cũng không tham gia được sao? Nói cho huynh biết, đệ đã đánh vào trận chung kết rồi!” Đôi mắt đáng yêu như mảnh trăng non của Tề Thiên Duyệt theo thói quen híp lại thành một đường, trên gò má dễ thương xuất hiện hai má lúm đồng tiền, “Hi hi. , tiểu muội, muội xem ca ca huynh rất không tệ, đúng chứ!” “Hai đối thủ của đệ là ai?” Thiên Túng rất là bình thản hỏi. “Cái này.” Tề Thiên Duyệt gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Là Từ Hoài và Tiêu Đàm.” “Mẹ nó!” Mọi người nghe Tề Thiên Duyệt trả lời đều không nhịn được tức miệng mắng to. Nhắc tới mấy người nổi danh nhất lần đại hội Thánh môn này, trừ Năm anh tài của Thánh môn, nhóm người Tề Thiên Túng phải kể đến Từ Hoài và Tiêu Đàm này! Trọng lượng của Từ Hoài đã đủ khiến người ta ghê rợn rồi, ước chừng có đến 300 cân! Nhưng hắn tuyệt đối là loại người tốt mà dè dũi, nghe nói mới vừa đạt tới trình độ kiếm sĩ thời, có thể tham gia lần tranh tài này hoàn toàn dựa vào tài lực trong nhà hùng hậu. Lại nói đến Tiêu Đàm kia, hoàn toàn là do chiếm lấy hào quang của cha hắn Tiêu Kiếm, tiêu chuẩn thế hệ thứ hai của tổ tiên, thực lực tuyệt đối khiến người ta không dám khen tặng. Cũng khó trách mọi người dành cho Tề Thiên Duyệt khinh bỉ cực lớn như thế, bất kể là ai, gặp phải hai kẻ vô dụng này không thắng mới là lạ! “Mẹ nó, tiểu tử ngươi thật quá may mắn!” Ngay cả Lục Thăng ở bên cạnh Thiên Túng cũng không nhịn được lớn tiếng nói. “Đúng vậy! Đúng vậy!” Mục Nhạc Ca cũng ở một bên lớn tiếng phụ họa. “Ta đây chính là dùng thực lực!” Tề Thiên Duyệt rất ủy khuất sử dụng đôi mắt trăng non đáng thương của hắn nhìn Thiên Túng, “Thiên Túng, muội nói có phải không!” Mọi người cho là với tính tình lãnh đạm của Thiên Túng tuyệt đối sẽ không để ý tới loại tranh chấp không có dinh dưỡng này, ai ngờ Thiên Túng cũng hé miệng ngọc, cực kỳ quả quyết nói: “Không sai! May mắn cũng là một phần của thực lực. Tam ca, làm tốt lắm!” “Tiểu muội! Huynh biết vẫn là tiểu muội đối với huynh tốt nhất!” Tề Thiên Duyệt được Thiên Túng khen ngợi quả thật đắc ý vênh váo, lập tức ôm lấy Thiên Túng xoay vài vòng. Bởi vì chuyện phát sinh trong nháy mắt, tất cả mọi người còn không kịp phản ứng. Cho đến khi Tề Thiên Duyệt đặt Thiên

Túng xuống, lửa giận của mọi người mới có thể bùng nổ. Chẳng qua là không nghĩ tới người đầu tiên bùng nổ lại là Lục Thăng. “Mẹ nó! Tiểu tử người cao hứng thì cao hứng đi, cho dù Thiên Túng là muội muội của người cũng không thể áp áp ôm ôm như thế! Người không biết cái gì gọi nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Mọi người nghe được lời nói đồng thanh này của Lục Thăng thiếu chút nữa quát tới, đại ca người đã quên mới vừa rồi là ai chẳng thèm ngó tới ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ hay sao? Giờ còn dám đem ra nói chuyện? Trong lúc nhất thời, đối tượng mọi người nhất trí khinh bỉ biến thành Lục Thăng, nhất là gương mặt tuấn tú của Mục Nhạc Ca hoàn toàn biến thành gương mặt mẹ kế. Bây giờ nếu không phải mọi người đều cùng chung kẻ địch, đoán chừng đã sớm nội bộ đánh nhau rồi! “Cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, chưa nghe nói qua!” Tề Thiên Duyệt mặc dù thoát nhìn rất đáng yêu, nhưng lời nói ra cũng không hề đáng yêu chút nào, “Ta ôm muội muội của ta huynh quân được sao? Thành thật mà nói, huynh không phải là ghen tỵ với ta đó chứ?” “Tề Thiên Duyệt!” Lục Thăng hét lớn một tiếng, rõ ràng có mấy phần lúng túng vì bị nói trúng tâm sự. Nếu không phải là Lục Thăng còn đang mang khuôn mặt bao công vì bị Thiên Túng đánh, đoán chừng có thể thấy khuôn mặt Lục Thăng dâng lên mấy phần đỏ bừng hiềm thấy. Đúng lúc này, trước tháp Thánh môn truyền tới một giọng nói quen thuộc, kéo suy nghĩ của đám người bọn họ trở về hiện trường cuộc đấu. Chỉ thấy Tần Duyệt Đại Trưởng Lão đứng trước tháp Thánh môn, rất kích động nói: “Các vị, trải qua gần một ngày đầu võ, danh sách tiến vào trận chung kết rốt cuộc đã có. Tiếp theo ta tuyên bố những người tiến vào trận chung kết có Tề Thiên Túng, Tề Thiên Ngạo, Bạch Tử Nhan, Tiểu Ngọc Thương, Bắc Thần Diêm,” “Chúng ta hãy cùng chúc mừng những tuyển thủ này đã đạt được tư cách bước vào trận chung kết!” Tần Duyệt Đại Trưởng Lão dẫn đầu vỗ tay, “Tiếp theo, ta xin tuyên bố quy tắc trận đấu ngày mai. Bắt đầu từ ngày mai sẽ chính thức tiến vào vòng chung kết. Chúng ta có 25 tuyển thủ, tiến hành đấu loại trực tiếp. Đầu tiên, 25 tuyển thủ chia ra rút thăm quyết định đối thủ tỷ thí. Điểm duy nhất khác với mười mấy cuộc tranh tài trước là: 25 người này sẽ có một người không phải thi đấu mà trực tiếp được chọn. Còn dư lại 24 người tiến hành tỷ thí với nhau, chọn ra 12 tuyển thủ. Sau đó, 12 tuyển thủ này sẽ cùng với tuyển thủ trực tiếp được chọn kia tiếp tục rút thăm. Lần này mặc nhiên có một tuyển thủ trực tiếp được chọn. Còn dư lại 12 tuyển thủ tỷ thí. Cuối cùng, có bảy tuyển thủ trực tiếp tiến vào top mười, từ sáu tuyển thủ còn dư lại sẽ tiến hành rút thăm để chọn lấy ba người. Về phần top 10, ai tranh được đầu tiên sẽ được lựa chọn hình thức khiêu chiến. Được! Cuộc đấu hôm nay đến đây là kết thúc. Mọi người hãy trở về nghỉ ngơi thật tốt, dùng tư thái sung mãn nhất để đối mặt với trận đấu ngày mai!” Khi cuộc thi kết thúc, mọi người tán loạn như chim như thú. Chỉ có tiếng nứt vỡ trên võ đài, từng tiếng đá vung chung quanh võ đài là minh chứng cho cuộc so tài kịch liệt. Đêm lạnh như nước. Mọi âm thanh đều yên tĩnh. Giờ này, Thiên Túng đang tu luyện trong phòng của mình. Qua trận đánh với Lục Thăng, nàng cảm thấy thực lực của mình lại có chút nâng cao. Thực lực Kiếm Tông cấp một chẳng những được củng cố, còn mơ hồ có khuynh hướng bước vào cấp hai. Đặc biệt là việc nắm vững nguyên tố ánh sáng, nàng dường như đã chạm tới ranh giới vô cùng kì diệu. Ngay trong trận đấu sáng nay, cơ thể nàng vốn không chịu nổi việc phát chốc xuất ra nhiều năng lượng như vậy, thế nhưng trong nháy mắt nàng cảm cực không nổi nữa, Thiên Túng lại cảm thấy Chư Thần quyết trong thần thể bắt đầu cấp tốc xoay tròn. Năng lượng ánh sáng sau khi được phóng xuất lại mạnh mẽ quay trở về bên trong cơ thể nàng, mới khiến nàng bình yên vô sự không chút thương tổn. Đây quả thực không hợp với lẽ thường! Không thể tưởng tượng nổi! Nếu nàng thật sự có thể không ngừng hấp thu năng lượng chung quanh, thậm chí chuyển hóa năng lượng khác biến thành nguyên tố mình cần, vậy quả thực có thể sánh ngang với lực chiến đấu của cấp bậc Kiếm Đế rồi. Bởi vì sự khác biệt lớn nhất của Kiếm Tông và Kiếm Đế không phải là sự chênh lệch năng lượng, mà là lực bền bỉ. Đến cấp bậc Kiếm Đế, người ta có thể liên tục không ngừng mượn nguyên tố năng lượng trong trời đất để bổ sung năng lượng tiêu hao của mình. Thế nhưng hôm nay, Thiên Túng hiểu được nội dung này lại cùng với việc mượn năng lượng để đạt tới cấp bậc Kiếm Đế có điều không giống. Nàng rõ ràng cảm thấy, những năng lượng này là bị mình hấp thu! Thiên Túng mặc dù không hiểu vì sao, nhưng nàng vẫn cố gắng nhớ lại cách thức vận hành của năng lượng trong cơ thể ngày hôm nay, kết hợp với không ngừng tìm tòi Chư Thần quyết. Nàng không hề phát hiện, trong lúc vô tình, quanh người nàng tạo thành một màn khí đặc biệt, dường như một vũ trụ nhỏ. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ không ngừng tràn vào trong cơ thể Thiên Túng, còn có lượng lớn khí tức bên dưới của Thiên Túng cùng với sức sống của cây cối chung quanh. Lúc này Thiên Túng dường như một hang động đen tối không ngừng hấp thu năng lượng chung quanh mà không biết. Từ lúc trở về từ Ma Thú Sâm Lâm, cửu vĩ tuyết hồ vẫn sống trong phòng Thiên Túng lúc này cũng mở to đôi mắt tí hí của nó, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm Thiên Túng, trong mắt hiện đầy nghi ngờ. Nếu nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện trong mắt Tiểu Hồ còn có chứa sợ hãi như ẩn như hiện. Thế nhưng, Tiểu Hồ vẫn lẳng lặng canh giữ bên người Thiên Túng một bước cũng không rời đi. Lúc này, ngoài cửa đột nhiên có tiếng động. Tiểu Hồ lạnh lợi kêu một tiếng. Thiên Túng vốn đang bị vây trong cảm giác cực kỳ huyền diệu, nhưng nghe được báo động của Tiểu Hồ, vẫn nhanh chóng mở mắt ra. “Ai to gan vậy? Nửa đêm canh ba không ngờ xuất hiện ngoài cửa phòng ta?” Thiên Túng mở cửa, hướng ra ngoài đuổi theo. Bóng dáng màu xanh kia cực kỳ nhanh nhẹn, cho dù là thực lực của Thiên Túng cũng chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh của hấn, hai người cứ như vậy một trước một sau đi tới rừng đào đẹp như yên hải kia. Rót cuộc đến cuối rừng đào, Thiên Túng cũng thấy rõ khuôn mặt hoàn mỹ lạnh như băng tuyết. “Tần Mộ Ngôn? Không ngờ là người?” Thiên Túng hơi kinh ngạc. “Là ta.” Lời nói của Tần Mộ Ngôn đơn giản quá đáng. Hai người cứ như vậy đưa mắt nhìn đối phương, ai cũng không nói thêm lời nào. Trong mắt người khác: chỉ thấy rừng đào lúc này, một tiểu cô nương thanh khiết lạnh lùng xinh đẹp như tuyết liên trên đỉnh núi và một nam tử hoàn mỹ lạnh lùng như thiên thần đứng đối diện nhau, cảnh tượng kia đẹp như một bức tranh khiến người ta say mê thật sâu. Nhưng trên thực tế chính là một hồ lô bí ẩn đựng phải một hồ lô băng, nhìn nhau chẳng nói gì. Không biết qua bao lâu, Tần Mộ Ngôn từ từ đi tới bên cạnh Thiên Túng, cùng nàng sóng vai đứng dưới bầu trời đầy sao. Gió mát phát phơ, mái tóc đen của hai người không tự chủ ở trong gió quăn bện, xoắn xuýt. “Ta cần hạt sen Liệt Diêm Hồng Liên!” Trong bầu trời đêm đột nhiên truyền đến giọng nói kiên định của Tần Mộ Ngôn. Ngoài suy nghĩ của nàng, âm giọng của Tần Mộ nghe cực kỳ êm tai, giống như hoa quế thoảng thoảng, có một loại thư thái dễ thấm vào ruột gan, không cảm thấy chút lạnh nào. “Sau đó thì sao?” Thiên Túng nhàn nhạt hỏi. “Cái này có quan hệ gì với ta?” “Ta nhất định sẽ đánh một trận với nàng!” Tần Mộ Ngôn dường như đối với thái độ xem thường này của Thiên Túng hết sức cảm tức. “Huynh sợ đánh không lại ta?” Thiên Túng vẫn như cũ không biến sắc. “Không phải!” Đôi mắt Tần Mộ Ngôn đã bắt đầu lộ ra dữ dằn. “Huynh sợ ta không đủ tư cách?” “Không phải!” Tần Mộ Ngôn đã gần như nổ tung. Hấn không biết vì sao chính mình vốn vẫn kiêu ngạo tự chủ từ lúc nào thì trở nên không chịu nổi đòn tấn công như vậy. Hấn cũng không hiểu tâm tình của mình, 24 năm qua, hấn chưa từng có cảm giác sợ hãi hoặc lo lắng. Thế nhưng, hôm nay, hấn đột nhiên rất sợ, sợ sẽ cùng với nàng trở thành đối thủ của nhau, sợ đứng đối diện với nàng, sợ trở thành người mà nàng chán ghét, ngay cả mục tiêu mình luôn luôn kiên trì cũng từ từ dao động. Thiên Túng yên lặng nhìn ánh mắt biến hóa của nam tử trước mắt, cuối cùng dằn dặc thờ dài một cái. “Ta chưa từng nghĩ tới phải lấy được hạt sen Liệt Diêm Hồng Liên. Nhưng nếu ta và huynh đối chiến, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó, bởi vì huynh là đối thủ đáng để ta đánh một trận!” Thiên Túng đột nhiên lộ ra một nụ cười làm băng tuyết tan rã, trong giây lát đó như ánh trăng mới lên, khiến cho trái tim yên lặng đã lâu của Tần Mộ Ngôn không nhịn được nhảy lên. “Ta muốn huynh dốc toàn lực đối chiến với ta!” “Nàng.” Tần Mộ Ngôn không biết nên nói gì. Trên thực tế, tối nay tùy tiện tìm đến Thiên Túng, hấn cũng không biết sẽ có được đáp án như thế. Nhưng, hiện giờ câu trả lời của Thiên Túng cũng làm hấn yên tâm không ít. Tần Mộ Ngôn rất nhanh lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, sử dụng âm giọng khiến người ta sáng khoái nói: “Tề Thiên Túng, ta mong đợi cùng nàng đánh một trận!” Nói xong, cả người lập tức như một trận gió bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 42: Mục Thiên Thành

Đây đã là ngày so tài thứ ba. Theo quy tắc cuộc thi, tuyển thủ dự thi đều phải đến trước tháp Thánh môn từ sớm, chờ rút thăm. Thế nhưng, sau khi tới tháp Thánh môn, bọn Thiên Túng mới phát hiện, chung quanh vô đài đài đã sớm loạn vì toàn người là người. Cách thật xa đã nghe thấy thanh âm ồn ào hô hào của mọi người. “Tần Mộ Ngôn công tử cố gắng lên! Vô địch nhất định là ngươi!” “Nguyệt Công Tử rất đẹp trai a, ngươi là hi vọng của Nguyệt thị Thánh môn chúng ta!” “Tiêu Ngọc Thương, cố gắng lên!” Thiên Túng nhìn đám người điên cuồng này không khỏi có chút cảm thán: xem ra bất kể là ở thời đại gì, đều có “người ái mộ” tồn tại. Lúc này, không biết là ai nói một câu, “Mau nhìn, là Tề Thiên Ngao!” “A! Mục Nhạc Ca, thần tượng của ta!” “Mau nhìn, đó chính là Bạch Tử Nhan, Xích Tiêu Kiếm của hắn rất lợi hại đấy!” Đám người Thiên Túng – “Đoàn thể thần tượng mới xuất hiện” có thể nói là ngày hôm qua vô cùng tỏa sáng, cũng khó trách hôm nay sẽ phải chịu mọi người tăng bốc truy đuổi. Thiên Túng nhìn sự nhiệt tình quá khích của mọi người, trong lòng không khỏi thâm nghĩ: Hoàn hảo! Hoàn hảo! Không nghe thấy có người kêu tên của ta! Dù sao Thiên Túng tham gia cuộc thi lần này cũng không phải vì nổi danh, nhất là để sau này dễ dàng hành động, vẫn là khiêm tốn một chút tốt hơn! Nhưng suy nghĩ của Thiên Túng hoàn toàn sai lầm rồi. Chỉ thấy trong đám người ồn ào đột nhiên xuất hiện một lá cờ lớn, phía trên còn rồng bay phượng múa khắc hai chữ to: Thiên Túng! Thiên Túng chỉ cảm thấy một trận đồ mồ hôi, còn chưa kịp phản ứng, liền nhìn thấy hai người Bạch Tử Du cùng Lục Thăng khiêng lá cờ lớn này, phía sau còn “Đội cổ động viên” đi theo, cao giọng hô to: “Thiên Túng cố gắng lên! Thiên Túng chúng ta vĩnh viễn ủng hộ ngươi!” (Phong: ta ngắt =]]]], xoắn hết cả ruột vào rồi =]]]]]] quá ư là mất mặt =]]]]]]]])) Trước không nói, hai người Bạch Tử Du cùng Lục Thăng chính là dựa vào mấy trăm người phía sau kia, thanh thế đã vượt xa những “Đám fans hâm mộ” khác rồi! Mức độ khoa trương kia không cần nói cũng biết. Nhìn tình cảnh này, Thiên Túng lập tức đau đầu nhức óc! Ai ngờ Tề Thiên Duyệt kia còn không biết sống chết ở đó oán trách: “Thật là! Tại sao không có người kêu tên ta, ta cũng rất có thực lực!” (Phong: tại sao không có người kêu tên ta, ta edit cũng rất chăm chỉ, khóc ~ ing) Đám người Thiên Túng có thể nói là loại bỏ muộn và khó khăn mới đến được trước tháp Thánh môn. Mới vừa đến nơi này, liền nhìn thấy hai người quen. Người thứ nhất tay cầm một cái quạt lông vũ rách huỳnh hoang khắp nơi, chính là Mục Nham. Mà người còn lại chính là người Thiên Túng thấy trên đỉnh Ngọc Ma năm đó, một trong ngũ đại Kiếm Tiên, Mục thị Thánh môn Mục Thiên Thành! Mục Thiên Thành mặc dù đã râu tóc bạc trắng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vẻ anh tuấn năm đó từ giữa mi mục, thân thể thẳng tắp, không lộ vẻ chút nào đã già, cả người nhìn qua tinh thần khỏe mạnh, thần thái nổi bật. Trên khuôn mặt treo lên nụ cười hiền từ, khiến cho mọi người cảm thấy gần gũi. Thế nhưng, Thiên Túng tuyệt đối không ở trong hàng ngũ “mọi người” này. Nàng hoàn toàn nhớ rõ một màn tám năm trước, tám năm sự đau đớn của Huyết Chủ đục khoét xương cốt nàng khiến cho nàng một khắc cũng không quên. Năm đó, Mục Thiên Thành cùng ngũ tông muốn đoạt lại Thánh Kiếm quyết, không chút nào nhớ đến tình cũ. Mặc dù hắn là trưởng bối của mẫu thân, nhưng một khắc hắn bước lên Ngọc Ma Phong kia, huyết mạch ràng buộc đã không còn tồn tại. “Thiên Túng, Thiên Ngao, Thiên Duyệt, Nhạc Ca, Tử Nhan, mấy người các ngươi mau tới đây gặp qua sư tổ!” Mục Nham ở trước mặt Mục Thiên Thành rõ ràng cung kính rất nhiều. “Ha ha, đây chính là năm đệ tử trứ danh của Mục thị chúng ta năm nay sao? Không tệ không tệ! Ngươi. . . .” Trong nháy mắt Mục Thiên Thành nhìn tới Thiên Túng, vẻ mặt xuất hiện ngưng trệ trước nay chưa từng có. “Ngươi là. . . .” Trong thanh âm của Mục Thiên Thành rõ ràng có mấy phần kích động. Mấy người Tề Thiên Ngao thấy vậy trong bụng một hồi khản trương, chỉ sợ Mục Thiên Thành phát giác ra thân phận thật sự của Thiên Túng. Chỉ có Thiên Túng ngao ngẩn đứng ở nơi đó, biểu tình trong trẻo lạnh lùng y như cũ. “Sư tổ, vị này là tiểu muội của ta Tề Thiên Túng.” Tề Thiên Ngao giành nói trước. “Tề. . . . Thiên Túng?” Trong lòng Mục Thiên Thành một trận sóng cuộn biển gầm. Không biết tại sao, hần cư nhiên từ trên người thiếu nữ lãnh diễm này thấy được bóng dáng của Mục Tiêm Tuyết. Mục Tiêm Tuyết có thể nói là một trong số những thiên tài của Thánh môn năm đó. Nhưng nàng chỉ là huyết mạch bên cạnh của Mục thị Thánh môn [1], khi mới bắt đầu cũng không được người trong tông môn coi trọng. Cho đến lúc nàng từ từ bộc lộ thiên phú tu luyện của mình mới gây được sự chú ý. Còn nhớ rõ lần đầu tiên thấy Mục Tiêm Tuyết, nàng trong trẻo lạnh lùng, bộ dáng ngao ngẩn đứng bên cạnh một lão giả, để lại trong lòng hần ấn tượng không thể xóa nhòa. [1]: ý là không phải chính thống ruột thịt, họ hàng xa gì đó, hx, ta không biết dịch thế nào cho thoát ý T_Mâ bây giờ thiếu nữ trước mắt này bất kể khí chất hay dung mạo đều phi thường tương tự Mục Tiêm Tuyết năm đó! Tuyệt sắc khuynh thành giống nhau, lạnh lùng như băng giống nhau. Điều này làm cho Mục Thiên Thành như thu được vật báu! Nội tâm hần có một loại kích động không ngừng lại được: có lẽ, tiếc nuối năm đó có thể bổ khuyết lại trên người thiếu nữ này. “Hảo! Hảo! Năm nay Mục thị nhất mạch chúng ta nhất định có thể nhất minh kinh nhân [2]!” Lúc nói lời này, Mục Thiên Thành vẻ hưng phấn không lời nào có thể miêu tả được, nhất là đôi mắt cơ hồ động lại trên người Thiên Túng, mặc dù sau đó người ta vẫn hờ hững với hần. [2]: gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc, bỗng dưng nổi tiếng Nếu không phải là mọi người biết tuổi tác hai người chênh lệch, không thể nào phát sinh chuyện gì, bọn họ cơ hồ phải hoài nghi Mục Thiên Thành đối với Thiên Túng có suy nghĩ không an phận rồi! Nhất là Mục Nham, hần chưa bao giờ thấy qua tâm tình sư tổ thất thố như thế! Biểu hiện lần này của Mục Thiên Thành thật khiến cho mọi người nghi ngờ không dứt. “Đúng rồi, ta cùng sư tổ sớm ở đây chờ các ngươi chính là muốn nói cho các ngươi biết một tin tức tốt!” Mục Nham trưởng lão đột nhiên cười híp mắt nói với mọi người, “Trước kia nầy lần tranh tài đều là các tông môn khác giành giải nhất, Mục thị chúng ta cũng không phản đối. Nhưng là năm nay, Mục thị Thánh môn chúng ta có năm người tiến vào trận chung kết. Vì so tài công bằng, sẽ có sư tổ cùng các đại trưởng lão tông môn khác cùng phân xét. Các ngươi một mực tận tình phát huy, không cần khách khí! Hoàn toàn không cần để ý người của Tần gia.” Từ giọng nói của Mục Nham mọi người cũng biết những cuộc tranh tài trước khẳng định đều là Tần gia một tay che trời, xem ra lần này, Tần gia không thể như nguyện. Nghĩ như vậy Thiên Túng bên môi xẹt qua một tia cười lạnh. Đang lúc này, trận chung kết đã mở màn, “Phía dưới xin mời các tuyển thủ tham gia trận chung kết tới trước đài rút thăm, tranh tài sẽ bắt đầu!” Rất nhanh mọi người liền đến lấy số thăm, lần này, tất cả mọi người không thể chờ đợi mở ra số thăm của mình. Dù sao nếu như có thể rút được số 13 – không bị gặp đối thủ là có thể trực tiếp tiến vào. Bất kể là ai cũng sẽ không chẳng thêm ngó tới chiếc bánh từ trên trời rơi xuống như vậy. “Tiểu muội! Tiểu muội! Ta lại được tiến vào!” Mọi người đang nín lặng, một thanh âm tuyệt đối đáng đánh đòn vang lên bên tai Thiên Túng. Mọi người thấy Tề Thiên Duyệt giờ tờ có viết số 13 ra, sắc mặt dương dương đắc ý kia, thật là hận ghen răng nghiền lợi! Lần này cả Thiên Túng cũng có chút ghen tị. Tuy nói, vận khí là một phần thực lực, thế nhưng vị đại ca này vận khí quả thật quá tốt rồi, quả thật chính là hoàn toàn dựa vào vận khí! Từ cây nho chua trong lòng, tất cả mọi người bao gồm cả Thiên Túng không hẹn mà cùng đi tới phía vô đài, đem Tề Thiên Duyệt trở thành không khí! Trên vô đài, hưng hực khí thế. Đối thủ của Thiên Túng lần này rất bình thường. Nhưng nàng chậm lại tốc độ đối chiến trước đây. Bởi vì nàng biết, từ khi mới bắt đầu, một đôi mắt vẫn yên lặng nhìn chăm chăm nàng. Mục Thiên Thành nhìn Tề Thiên Túng ở trên vô đài so tài, ánh mắt không tự chủ hòa rất nhiều, hần không nhịn được lẩm bầm nói, “Giống quá, thật là quá giống! Thiên phú này quả thật so Tiểu Tuyết còn muốn xuất chúng hơn. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 43: Số mệnh đánh một trận!

“Xin Bạch Tử Nhan, Tề Thiên Ngao, Bắc Thần Diêm, Tề Thiên Túng, Tần Mộ Ngôn, Mục Nhạc Ca, Nguyệt Tiêu Nhiên, Tiêu Ngọc Thương, Lục Vận cùng Tề Thiên Duyệt mười người đến trước đài, tiếp theo sẽ tiến hành cuộc so tài của mười người cuối cùng, quy định cuộc tranh tài hôm nay là khiêu chiến đối thủ, xin tuyên thủ lựa chọn đối thủ khiêu chiến, chuẩn bị sẵn sàng!” Đại hội Thánh môn ngày cuối cùng, cuộc thi rút cuộc cũng tiến vào thời khắc khẩn trương nhất. Mấy vạn đệ tử Thánh môn đều đã tụ tập từ sớm trên quảng trường, chờ đợi trận chiến làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào. Nói đến đại hội Thánh môn lần này: thật sự là ngoài ý muốn so với mọi năm, sự kiện đặc biệt năm nay khá nhiều! Trước không nói Lục Thắng thân là Thánh môn ngũ kiệt lại bị loại. Cũng không nói con ngựa đen Tề Thiên Túng dùng khí thế sấm vang chớp giật tiến vào top 10. Chỉ riêng vận may của Tề Thiên Duyệt cũng đủ để cho mọi người mở rộng tầm mắt, vô ngực giậm chân, thốn thức không dứt. Tin tưởng nếu như ánh mắt có thể thiêu chết người, Tề Thiên Duyệt nhất định so với gà nường còn đặc sắc hơn! Nhắc tới vận khí của thằng nhãi này, thật đúng là làm cho nhân thần cộng phẫn! Vốn vòng bán kết, Tề Thiên Duyệt đã không bị gặp đối thủ được vào thẳng. Không nghĩ tới vòng rút thăm thứ hai, người này lại rút được số 7 không bị gặp đối thủ, trực tiếp tiến vào vòng trong, trở thành người đầu tiên trước 10 người! So với những trận tranh tài khác, trận chung kết này cơ hồ không hồi hộp mấy. Trừ mấy người Bạch Tử Nhan, Bắc Thần Diêm cùng Lục Vận đang lao vào khổ chiến, những khác đều là thuận lợi tiến vào. Còn hai người rất là vừa ý với cái kết quả này phải kể đến Mục Thiên Thành cùng Mục Nham. Hai lão gia này tựa như cây khô gặp mùa xuân nắng hạ gặp mưa rào, cười đến một cảnh xuân rực rỡ. Điều này cũng khó trách, hàng năm đều là Tần thị Thánh môn giành giải nhất. Nhưng năm nay, trong top 10, người của Mục thị Thánh môn chiếm hơn phân nửa. Điều này cũng có thể lý giải tại sao hai người Mục Thiên Thành dưới ánh mắt uy áp của những trưởng lão khác vẫn như cũ vui sướng, mặt mày hớn hở: “Xin mọi người im lặng một chút!” Tần Duyệt sửa sang lại tâm tình, mang theo một vẻ mặt tươi cười đi ra, “Các vị, ngay lập tức sẽ tiến hành cuộc khiêu chiến. Năm nay, đệ tử Thánh môn chúng ta có thể nói là cực kỳ ưu tú. Hi vọng mọi người có thể bảo trì vững vàng, đạt được thành tích tốt! Tiếp theo ta tuyên bố cuộc khiêu chiến chính thức bắt đầu!” Lúc Tần Duyệt nói lời này thì không biết cố tình hay vô ý, đôi mắt hướng Tần Mộ Ngôn quét mấy cái. “Mười người các người ai muốn khiêu chiến đầu tiên?” Tần Duyệt Đại Trưởng Lão thật là “từ ái” hỏi. “Ta!” Hiệu quả của một tiếng này trực tiếp khiến cho tiếng ồn ào trong hội trường an tĩnh lại trong nháy mắt, cây kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng. Người đứng ra không ai khác chính là Tần Mộ Ngôn. Lãnh môn! Đây tuyệt đối chính là lãnh môn! Tất cả mọi người đều biết, trong cuộc khiêu chiến này, càng ra sân muộn bao nhiêu càng có phần thắng bấy nhiêu. Thông thường, tuyến thủ không đủ thực lực sẽ tiến hành khiêu chiến trước, tranh đoạt năm vị trí sau. Mà Tần Mộ Ngôn bây giờ lại muốn khiêu chiến trước tiên, quả thật khiến cho mọi người hoài nghi, đầu của hắn có phải hay không bị nước vào rồi! Giờ phút này, sắc mặt Tần Duyệt đã đen đến cực điểm, “Người xác định muốn là người đầu tiên khiêu chiến?” Tần Duyệt cực kỳ thông thả nói xong những lời này, cho dù ai cũng nghe ra trong lời nói của hắn có tức giận gần như nổ tung. Nhưng mà Tần Mộ Ngôn cũng là mất diết tại nơi. Hắn cực kỳ kiên định nói: “Đạ! Ta chính là muốn khiêu chiến đầu tiên!” Nghe được Tần Mộ Ngôn hừng hực với sự uy hiếp của hắn, trong mắt Tần Duyệt thoáng qua một tia sát khí, sát khí của người này che giấu cực tốt, thế nhưng Thiên Túng lại chú ý tới. Nàng cũng càng cảm thấy kỳ quái, thái độ đối đãi của Tần Duyệt với Tần Mộ Ngôn rõ ràng giống như đối đãi với một công cụ, mà trong tia sát ý kia lại mang theo một loại chán ghét cùng sợ hãi. Mà Tần Mộ Ngôn lạnh như băng là che dấu hận ý ngập trời. Xem ra quan hệ của Tần Mộ Ngôn cùng Tần thị Thánh môn cũng không đơn giản! Thiên Túng trong lòng thầm nghĩ. “Hào! Vậy người muốn khiêu chiến người nào?” Tần Duyệt đã đề xuống tâm tình của mình, tiếp tục hỏi. “Nàng!” Nhìn theo hướng chỉ của Tần Mộ Ngôn, mọi người càng thêm một mảnh xôn xao. “Lại là Tề Thiên Túng!” “Người Tần Mộ Ngôn công tử muốn khiêu chiến là Tề Thiên Túng!” “Trời ạ! Có cần kích thích thế này hay không! Đây chính là cuộc so tài đầu tiên ngày hôm nay a!” Tất cả mọi người không nghĩ tới, trận tranh tài đầu tiên cư nhiên sẽ là đứng đầu Thánh môn ngũ kiệt Tần Mộ Ngôn cùng người đã đánh bại Lục Thắng, thiên phú kinh người đệ tử trẻ tuổi nhất Thánh môn Tề Thiên Túng! “Tiểu Thiên, người thật muốn tiếp nhận sao? Tên kia là Kiểm Tông cấp ba, gần đây càng thêm điên cuồng bẻ quan, đoán chừng cũng phải đột phá cấp bốn!” Mục Nhạc Ca rất là lo lắng nhỏ giọng nói bên tai Thiên Túng, “Người có nắm chắc không?” Mấy người Tề Thiên Ngao đều là vẻ ân cần lo lắng không lời nào có thể miêu tả được. Nhưng bọn họ biết, Thiên Túng chính là Thiên Túng, nếu như chuyện nàng đã quyết định liền tuyệt sẽ không thay đổi. Trong lúc nhất thời, tầm mắt của mọi người cũng tập trung trên người Tề Thiên Túng. Người bên cạnh có lẽ không biết, nhưng khuya ngày hôm trước, thời điểm Tần Mộ Ngôn đột nhiên tới chơi, Thiên Túng đã biết sẽ có một màn hôm nay, mà nàng lúc đó đã cho hắn một đáp án rõ ràng. Tựa như một loại tâm linh hữu thể, hai người Tần Mộ Ngôn Thiên Túng đều nghĩ đến một màn trong rừng đào đêm hôm đó. Trên mặt bọn họ không tự chủ đồng thời toát ra một tia cười. Tức khắc, cả hội trường như cùng sáng lên! Rất nhiều năm sau đó, mỗi khi đệ tử Thánh môn nói tới trận đánh năm nao của Tần Mộ Ngôn cùng Thiên Túng thì cũng sẽ nghĩ đến cảnh tượng hai người kia tiêu dao nhìn nhau, ngẫm hiểu ý nhau mà cười. Thật giống như nhật nguyệt đồng huy, băng tuyết sơ tan. Đang lúc mọi người còn nín thở, Tề Thiên Túng đã không chút do dự phi thân nhảy lên vôi đài, dùng hành động nói cho mọi người đáp án của nàng, đó chính là: chiến! Tần Mộ Ngôn thấy vậy, cũng phi thân đi tới trên vôi đài. Một khắc chân của Tần Mộ Ngôn mới vừa chạm lên vôi đài, Đoàn Hồn tiên của Thiên Túng đã được triệu hoán xuất thế, mang theo một trận gió phá không thổi về phía Tần Mộ Ngôn. Đối với sự tập kích bất ngờ của Thiên Túng, Tần Mộ Ngôn giống như biết trước. Một thanh Phương Thiên Kích dài chừng bảy thước chắn trước người của hắn. “Keng! Keng! Keng!” Trong nháy mắt, hai người đã giao chiến vài chục chiêu. Cuộc tranh tài này không có một chút nào khúc đạo đầu, không có đối thoại dư thừa, thậm chí ngay cả thời gian chớp mắt cũng không để lại cho người xem. Mọi người chỉ thấy Phá Thiên Kích đỏ như lửa xà cùng kim quang bao phủ Đoàn Hồn tiên, lúc ra lúc vào. Kiểm Khí mà sát động vào nhau bộc phát năng lượng nguyên tố kinh người. Trong mắt mọi người, chỉ cảm thấy đang thưởng thức một cuộc thịnh yến thị giác. Chỉ thấy lưu tinh màu vàng kim cùng màu lửa đỏ từ giữa không trung bắn nhanh xuống, tán lạc quanh thân hai người, tiêu tán trong không khí. (Phong: ta dốt văn miêu tả a @@) Không có bất kỳ thủ xảo cùng kiếm kỹ nào, chẳng qua là so đấu lực lượng. Thiên Túng dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm, dù sao nàng cùng Tần Mộ Ngôn cũng chênh lệch hai cấp, bằng vào lực lượng là tuyệt đối không thể giành thắng lợi. Lúc này, Thiên Túng đột nhiên nhớ tới phương pháp vận hành năng lượng trong lúc tỷ thí cùng Lục Thắng hai ngày trước đây. Nàng vội vàng vừa ứng đối sự tấn công của Tần Mộ Ngôn, vừa bí mật xâm nhập vào Chư Thần quyết để sử dụng phương pháp kia, khiến cho ba loại kiếm khí trong cơ thể theo kinh mạch cấp tốc vận hành. Rất nhanh, năng lượng trong không khí xuất hiện dao động rất nhỏ. Kiểm Khí dụng chuyển bộc phát ra năng lượng quý dị lên vào trong cơ thể Thiên Túng, Thiên Túng tựa như một hắc động cần nuốt năng lượng chung quanh, bổ sung lại tiêu hao của bản thân. “Thật là kỳ quái! Tề Thiên Túng sao có thể cùng Tần Mộ Ngôn so đấu kiếm khí lâu như vậy? Nàng không phải là mới vừa vận bước vào Kiểm Tông sao?” “Ta vốn cho rằng Tần Mộ Ngôn công tử sẽ rất dễ dàng giành chiến thắng, không nghĩ tới cũng qua một canh giờ rồi, Tề Thiên Túng này cũng quá biến thái đi, cư nhiên có thể đối kháng Kiểm Tông cấp ba!” “Xem ra cuộc tranh tài này còn không nhất định ai thắng ai thua! Tề Thiên Túng này rút cuộc có phải người hay không a!” Mọi người đối với một màn trước mắt tựa hồ cũng có chút khó có thể tin. “Thật là quá kỳ quái rồi, Tề Thiên Túng nàng bắt quả chỉ là Kiểm Tông cấp một, cùng Tần Mộ Ngôn so đấu năng lượng kiếm khí hẳn là đã sớm bại trận rồi, làm sao chống đỡ được lâu như vậy?” Tần Duyệt đứng trên tháp Thánh môn lâm lâm nói. Đừng nói mọi người cùng Tần Duyệt không hiểu, ngay cả Tần Mộ Ngôn trong bụng cũng khiếp sợ không thôi, hắn mặc dù đã sớm đem Thiên Túng trở thành đối thủ duy nhất có thể đối kháng hắn, nhưng hắn không nghĩ tới, thực lực của Tề Thiên Túng lại kinh người như vậy, đơn thuần so đấu năng lượng kiếm khí cư nhiên không rơi xuống hạ phong! Rất nhanh, hai canh giờ đã trôi qua. Giờ phút này, trên trận nguyên tố năng lượng dao động đã yếu đi rất nhiều, không ai nghĩ đến, trận chiến không có gì hồi hộp sẽ trở thành trường kỳ kháng chiến! Bất kể là Tần Mộ Ngôn hay Tề Thiên Túng tựa hồ cũng cố chấp bảo trì mình, chính là thuần túy xuất ra kiếm khí, sau đó va chạm, lại xuất, lại va chạm, cho đến hao hết một tia kiếm khí cuối cùng. Trong lúc vô tình, trên trường đấu đã không còn một tia ồn ào. Đây là một cuộc quyết đấu của cường giả đáng được mọi người kính ngưỡng! Bất kể là cố chấp của Tần Mộ Ngôn hay kiên trì của

Tề Thiên Túng! Nhưng là, bất kể ý chí có to lớn đến đâu, chung quy hai người cũng chưa đạt tới cấp bậc Kiếm Đế, không thể nào liên tục không ngừng điều động lực lượng thiên địa tới sử dụng. Rất nhanh, hai người đã sử dụng không ra một tia nguyên tố năng lượng, ngay cả Kiếm Khí cũng tự động thu hồi vào trong cơ thể hai người. “Năng lượng của ngươi hết sạch!” Tần Mộ Ngôn vẫn trấn định như trước nhìn Thiên Túng, lạnh như băng nói. Thế nhưng, đôi mắt băng tuyết hòa tan của hắn lại nhún nhủ một loại kính trọng cùng thương tiếc người tri kỷ. “Như nhau! Như nhau!” Thiên Túng không chút khách khí đáp lễ nói. Đột nhiên, nàng từ trong ống tay áo rút ra đoản đao sắc bén, bên mỗi câu khôi một tia cười nhạt, “Tần Mộ Ngôn, không biết võ kỹ của ngươi như thế nào?” Nói xong, Thiên Túng cầm tòa hồn chùy trong tay cấp tốc xông tới phía Tần Mộ Ngôn. Tần Mộ Ngôn trong bụng cả kinh, nhưng thân thủ cũng không chút nào chịu thua người ta. Hắn rút ra một thanh nhuyễn kiếm sáng long lanh tại bên hông, hình dáng như linh xà, cùng tòa hồn chùy dây dưa. Một màn này, khiến cho người xem một mực há mồm chờ đợi. Tất cả mọi người cho rằng hai người đã tiêu hao hết nguyên tố kiếm khí vậy cũng chỉ có thể kết thúc tranh tài, thế nhưng hai đại gia cư nhiên ở nơi này trắng trợn so binh khí, đây chính là binh khí hàng thật giá thật. Điều này có nghĩa là, hai người kia căn bản không phải so kiếm tu, mà là đang tỷ võ tu! Trong đại hội kiếm tu Thánh môn tỷ võ tu, chuyện này sợ rằng chỉ có hai kẻ điên này mới làm được. Nhưng mà giờ phút này, ai cũng biết, đây là một cuộc đấu bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Thắng lợi!

Khiếp sợ! Đây mới thực là khiếp sợ! Không ai ngờ tới hai người này lại đều là kiếm võ song tu, hơn nữa kỹ năng còn xuất chúng như thế! Chỉ thấy Thiên Túng cầm trong tay tòa hồn chùy, cả người tựa như một thanh kiếm sắc bén xông thẳng tới Tần Mộ Ngôn. Tần Mộ Ngôn xoay người lại chột lóe, vừa vận chận lại tấn công của Thiên Túng. Đột nhiên, Thiên Túng hạ eo, một chân ngọc bay lên đá về phía cổ Tần Mộ Ngôn. Điều này khiến Tần Mộ Ngôn khiếp sợ không thôi, hắn vội vàng lui về phía sau vài mét, mới tránh thoát lần tấn công này. Thiên Túng không lưu lại cho Tần Mộ Ngôn chút thời gian để thờ dốt, toàn bộ cơ thể nàng đến từng khớp xương dường như cũng có thể làm thành vũ khí, bổ, gọt, chém, bắt, hơn nữa tòa hồn chùy, quả thật phối hợp không chê vào đâu được. Tần Mộ Ngôn đối mặt với thế tấn công giọt nước cũng không lợt của Thiên Túng, mặc dù hơi rơi vào thế hạ phong, nhưng cũng là vững vàng ổn định, không thấy xu hướng suy tàn. Giờ phút này, tất cả mọi người dưới đài đều nhìn không chớp mắt, kinh ngạc cực kỳ. Tất cả mọi người cho rằng võ kỹ đối với kiếm tu mà nói tuyệt đối là sự tồn tại vô bổ. Thế nhưng võ kỹ của Thiên Túng quả thật hoàn toàn đã phá vỡ suy nghĩ này của bọn họ. Điều này cũng khó trách, nguồn gốc võ kỹ của Thiên Túng là từ huấn luyện của sát thủ hiện đại, hoàn toàn vì giết người mà tồn tại. Mỗi một sát chiêu đều hết sức xảo trá quỷ dị sắc bén, khiến người ta khó lòng phòng bị, võ kỹ đơn giản thời đại này há có thể so sánh. “Trời ạ! Võ kỹ làm sao lợi hại được như vậy?” “Nếu để cho ta đụng phải, thật là ngay cả một chiêu cũng không tránh khỏi!” Tất cả mọi người không tự chủ mà sinh ra một loại cảm giác với tiểu cô nương ở trên đài đang ép Tần Mộ Ngôn liên tiếp lui về phía sau: đó chính là không cách nào vượt qua! Ngay cả đám người Tề Thiên Ngao và Mục Nhạc Ca chưa từng thấy qua Thiên Túng chân chính vận dụng võ kỹ, cho dù trước kia đã gặp qua, thì cũng chẳng qua là tăng băng ngâm. Cho tới bây giờ, bọn họ mới cảm thấy Thiên Túng toàn thân tràn đầy sức lực nổ tung, sát khí, thậm chí là lửa nóng có lẽ mới thật sự là Thiên Túng! Tần Duyệt trưởng lão đứng trên tháp Thánh môn lúc này sắc mặt cũng căng ngượng trọng. Ông mặc dù tức giận với cách làm của Tần Mộ Ngôn, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới Tần Mộ Ngôn sẽ thất bại, thế nhưng giờ khắc này ông không thể xác định được nữa. Bốn canh giờ rồi! Từ lúc tranh tài bắt đầu đến giờ toàn bộ đã qua bốn canh giờ! Hai người Thiên Túng cũng đã đến cực hạn, nhưng, tốc độ của hai người thật không giảm chút nào. Đột nhiên, hai người trong nháy mắt đồng thời tăng tốc vọt tới trước, đồng thời chém ra binh khí trong tay. Cuối cùng bọn họ cũng muốn một chiêu quyết định thắng bại! Vào lúc này, tất cả mọi người nín thở mà đợi. Nhất là đám người đứng trên tháp Thánh môn Tần Duyệt, Tề Thiên Sách, Mục Thiên Thành đều kích động phát run. “Keng!” “Keng! Keng!” Tức khắc, trên trận trong nháy mắt yên lặng, an tĩnh dường như có thể nghe được tiếng của gió. Trên trận, hai người vẫn duy trì tư thế mới vừa đánh ra, đối lập nhau mà đứng. Một chiêu cuối cùng này, binh khí của hai người đồng thời bị lực của đối phương đánh bay. Bất kể là Thiên Túng hay Tần Mộ Ngôn đều đã tiêu hao hết chút sức lực cuối cùng của mình trong chiêu tấn công này. “Cuộc so tài này rốt cuộc tính thế nào? Không phải là ngang tay chứ?” “Trời ạ! Quá mạnh mẽ!” Đúng lúc này, không biết là ai kêu một câu, “Mau nhìn cổ của Tần Mộ Ngôn kia!” Tất cả mọi người hướng trên đài nhìn, lúc này mới phát hiện ra, trên cổ của Tần Mộ Ngôn đột nhiên có một vết máu, có thể tưởng tượng nếu vết máu này sâu hơn một chút, có lẽ Năm anh tài của Thánh môn sẽ trở thành Tứ anh tài của Thánh môn rồi! “Ta thua!” Tần Mộ Ngôn trên mặt thoáng hiện lên vẻ khổ sở, nhanh đến khiến người ta không dễ dàng phát giác. Hắn sờ sờ cổ của mình, “Cảm ơn nàng đã xuống tay lưu tình.” “Ta không có xuống tay lưu tình!” Thiên Túng cô chấp nói, “Ta vừa vận chỉ có thể làm được đến mức đó, ta nói rồi, nếu cùng huynh đánh một trận, ta sẽ toàn lực ứng phó! Khi ta toàn lực ứng phó thì sống chết cũng không nằm trong phạm vi suy tính ta muốn!” Nghe Thiên Túng giải thích không tính là giải thích, vẻ mặt lạnh như băng của Tần Mộ Ngôn không ngờ dần dần hòa tan, “Chúng ta thật sự rất giống nhau. . . .” Lúc này, Thiên Túng và Tần Mộ Ngôn như đôi bạn thân hiểu nhau, bên nhìn nhau cười. Trên tháp Thánh môn. “Ha ha, Tần Duyệt lão đầu, ông xem có phải nên tuyên bố kết quả cuộc đấu rồi không!” Mục Thiên Thành vuốt mái tóc trắng như tuyết của ông, cười đến ‘đơn thuần hiền lành’. “Hừ!” Tần Duyệt thiếu chút nữa bị vẻ mặt của Mục Thiên Thành làm nội thương, thế nhưng kết quả trận đấu bày ra đó, cũng đành phải tuyên bố: “Trận khiêu chiến giữa Tần Mộ Ngôn và Tề Thiên Túng, Tề Thiên Túng thắng!” Mọi người ở đây còn chưa kịp cao hứng thì đã nghe Tần Duyệt nói tiếp: “Phía dưới tiếp tục tiến hành tranh tài, có ai muốn khiêu chiến với Tề Thiên Túng?” Lời này vừa nói ra, mọi người đều xôn xao, người sáng suốt cũng nhìn ra được, lúc này Thiên Túng đã kiệt sức, tuyệt không có sức tái chiến. Nếu là cuộc so tài khiêu chiến bình thường tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại tình huống hao hết chân lực này. Hiện giờ, Tần Duyệt rõ ràng muốn tiến hành đánh luân phiên. Mục Thiên Thành dĩ nhiên là người đầu tiên không đồng ý! “Đợi đã. . .! Bây giờ đã trễ lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục tranh tài sao? Huống chi hiện giờ tranh tài không công bằng!” Mục Thiên Thành căn cứ vào đạo lý mà tranh luận. “Không công bằng? Đây chính là quy tắc của cuộc so tài khiêu chiến, nếu Tề Thiên Túng tiếp nhận khiêu chiến, thì nàng ấy nên biết sẽ gặp phải đánh luân phiên, trách thì trách nàng ấy là người đầu tiên tiếp nhận khiêu chiến!” “Ông!” Mục Thiên Thành dường như tức giận muốn sùi bọt mép. “Được rồi! Mau mau quyết định, các con ai muốn khiêu chiến Tề Thiên Túng?” Tần Duyệt xông lên hỏi tám người Tề Thiên Ngao, Bạch Tử Nhan, Bắc Thần Diêm. “À. . . .” Tề Thiên Duyệt đứng dậy đầu tiên, “Cái đó Tần cái gì trưởng lão, thực lực của con ngài cũng biết, tiểu muội của con ở trong trường thi đấu cũng không phải là hung ác bình thường phải không, cho dù con làm ca ca cũng là rất sợ. Cho nên, vì lo nghĩ cho an toàn của con, con quyết định từ bỏ tranh tài!” “Cái gì?!” Tần Duyệt cũng biết Tề Thiên Duyệt sẽ không động thủ cùng Thiên Túng, nhưng nghe hắn nói ra lý do như vậy, Tần Duyệt chỉ cảm thấy ngột ngạt khó thở. Ai không biết, bây giờ Thiên Túng căn bản không có sức đánh một trận, ai động thủ cũng có thể dễ dàng giành chiến thắng, hắn sợ? Hắn là tam ca của Tề Thiên Túng, hắn sợ cái quỷ! Tần Duyệt chỉ đành phải chuyển ánh mắt hướng về những người khác. “Tần Duyệt trưởng lão, con cũng không muốn nói nhiều, để cho con và tiểu muội động thủ, trừ phi con chết!” Tề Thiên Ngao càng thêm dứt khoát, nói xong cũng không quay đầu lại bỏ chạy đến bên cạnh Thiên Túng, hoàn toàn không thêm để ý

đến hồi đáp của Tần Duyệt. “Con cũng rút lui khỏi tranh tài!” Bạch Tử Nhan theo sát phía sau, chỉ sợ chạy trốn chậm. Tần Duyệt hiện giờ dường như tức giận muốn ói máu, như vậy là sao? Thánh môn đại hội top 10 từ lúc nào thì trở nên không đáng giá như vậy, không ngờ một hai người đều muốn rút lui? “Các con thì sao?” Tần Duyệt chịu đựng kích động thở gấp lại hỏi mấy người Mục Nhạc Ca. “Tần Đại trưởng lão tôn kính, ngài cũng biết Mục Nhạc Ca con vẫn luôn tương đối thương hương tiếc ngọc. Tiêu Thiên là hồng nhan tri kỷ của con, con sao có thể đi khiêu chiến nàng ấy?! Cho nên, con chỉ có thể lựa chọn rút lui thôi!” Mục Nhạc Ca biểu diễn phen này thật có thể nói như con hát chuyên nghiệp, không biết lần tìm đâu ra mảnh khăn tay nhỏ còn tượng trưng xoa xoa khóe mắt. Lúc này, Nguyệt Nhiên Tiêu cũng không để ý ánh mắt ném tới của Nguyệt Lâm, dứt khoát đi ra, “Tần Đại trưởng lão, Tiêu Thiên tư chất nông cạn, tự đánh giá tuyệt đối không phải là đối thủ của Tần Mộ Ngôn đại ca. Nếu Thiên muội ngay cả Tần đại ca cũng đánh bại, vậy con tất nhiên không thắng được rồi. Đại trưởng phu biết rõ không thể làm mà còn làm, chính là ngu ngốc. Cho nên Tiêu Thiên quyết định rút lui khỏi tranh tài, kính xin Đại Trưởng Lão tha lỗi!” “Hay cho câu trượng phu biết rõ không thể làm mà còn làm, chính là ngu ngốc! Bắc Thần Diêm bội phục! Tần Duyệt trưởng lão, Bắc Thần Diêm cũng không nên bêu xấu, vì vậy rút lui!” Bắc Thần Diêm vừa nói vừa cùng Nguyệt Tiêu Nhiên trao đổi một ánh mắt ‘cầu kết với nhau làm việc xấu’. Không ngờ rằng, loại ‘hào phóng đúng mức’ của Nguyệt Tiêu Nhiên và Bắc Thần Diêm quả thật so với ý tưởng đầu trên chín tầng mây của Mục Nhạc Ca và Tề Thiên Duyệt càng khiến người ta muốn phun ba lít máu! Thiên Túng lảng lảng ở một bên nghe mọi người xáo biện lý do, tâm ngoài cảm động cũng không khỏi có ý nghĩ xấu: một người hai người cùng đều rất tổn hại, xem ra hôm nay Tần Duyệt không nội thương cũng không được rồi. Lúc này, ánh mắt Tần Duyệt đã chiếu đến trên người Tiêu Ngọc Thương và Lục Vận. Đối với hai người này, Thiên Túng trong bụng không khỏi chột lạnh. Dù sao hai người này, một người đối với nàng không có chút qua lại nào, một người thì nàng coi như là ‘cừu gia’. Ai cũng không có lý do bán phần nhân tình này cho nàng. “Các con thì sao?” Tần Duyệt dường như nghiêng rằng hỏi ra những lời này. “Con đã đáp ứng với một người bạn vừa mới quen biết quyết không cùng muội muội giao chiến, đối với danh thứ cấp bậc, con càng coi trọng bạn của mình hơn, cho nên, Tần Duyệt trưởng lão, xin lỗi!” Tiêu Ngọc Thương ôn nhuận như ngọc nói, tất cả mọi người đều biết bằng hữu trong miệng hẳn chỉ sợ chính là Lục Thăng. “Được! Được! Thật đúng là rất tốt!” Tần Duyệt tức giận như muốn phát điên. Dưới đài, mọi người cũng bị loại tình huống quỷ dị này chấn động không dứt. Tin tưởng đây tuyệt đối là tình huống trăm năm có một trong đại hội Thánh môn! “Lục Vận, con cũng muốn rút lui sao?” Tần Duyệt trưởng lão cuối cùng không nổi điên, bởi vì ông cũng biết một chút chuyện đụng chạm giữa Lục Vận và Thiên Túng. Coi như là tặng cho Lục gia, Tần Duyệt cũng không mong muốn thấy bảo vật của bốn môn chảy vào trong túi Mục Thiên Thành! Lúc này ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Lục Vận. Thế nhưng, ánh mắt của Lục Vận lại rơi vào trên người Tề Thiên Sách. Mà Tề Thiên Sách thì sao? Ánh mắt của hắn vẫn dừng trên người Thiên Túng, chưa từng rời đi. Trên mặt Lục Vận không ngừng thoáng qua thần sắc phức tạp, cuối cùng nàng nhìn Thiên Túng một chút, rồi lại nhìn Tề Thiên Sách một chút, trên mặt thoáng qua vẻ thoải mái, “Con quyết định. rút lui khỏi tranh tài!” “Cái gì?! Con. Các con!” Tần Duyệt thật cảm thấy máu huyết dâng trào, nếu không phải cứng rắn ngăn lại thế nào cũng phải phun ra một búng máu! Kết quả này, ngay cả Thiên Túng cũng không nghĩ đến. Nàng không hiểu, tại sao Lục Vận vì Tề Thiên Sách mà hận nàng giờ lại giúp đỡ nàng. Không thể không nói, hiểu biết của Thiên Túng về tình cảm thật sự là thấp đến đáng thương, có lẽ, chỉ có trải qua đau đớn khắc cốt ghi tâm, nàng mới có thể chân chính hiểu được mùi vị của tình yêu. “Ha ha ha ha! Tần Duyệt lão đầu, xem ra đại hội Thánh môn năm nay thật đúng là không ngờ. Top 10 chỉ còn lại hai người. Bất quá, chỉ cần quyết định người hạng nhất là tốt rồi!” Mục Thiên Thành mặt tươi như hoa nói, “Tần Duyệt lão đầu, vẫn là mau mau tuyên bố kết quả đi chứ!” Tần Duyệt cho dù không cam lòng, cũng không có nửa phần biện pháp. Cuộc so tài này đều là mọi người chủ động rút lui, ông có thể nói gì? Chỉ đành phải nâng gương mặt xanh xao, nhức nhối tuyên bố: “Bởi vì nửa đường mấy tuyên thủ rút lui, ta tuyên bố hạng nhất của đại hội Thánh môn lần này chính là Mục thị Thánh môn Tề Thiên Túng! Hạng hai là Tần thị Thánh môn Tần Mộ Ngôn. Hai người này đạt được tư cách tiến vào tháp Thánh môn! Hạng nhất Tề Thiên Túng sẽ nhận được bảo vật kỳ ki của bốn môn: một hạt sen Liệt Hỏa Hồng Liên!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Điều kiện?!

Một màn bất ngờ ngoài ý muốn trong đại hội Thánh môn lần này rốt cuộc kết thúc theo ánh nắng chiều rơi xuống. Tất cả mọi người chưa từng nghĩ qua, Thánh môn đại hội lần này lại có thể kết thúc đỡ khốc đỡ cười như thế. Thế nhưng bất luận như thế nào, cái tên Tề Thiên Túng cũng đã khắc thật sâu trong lòng vô số thiếu nam thiếu nữ Thánh môn. Cho tới bao nhiêu năm sau, khi mọi người nhớ lại cuộc đời truyền kỳ của Thiên Túng thì đầu tiên nghĩ đến chính là một thân ảnh kinh người trong đại hội Thánh môn, bởi vì, đó tựa hồ là bước đầu tiên nàng bước về phía cường giả tột cùng! Bóng đêm, lại một lần vô thanh vô tức phủ xuống. Thiên Túng khoác một chiếc áo choàng màu xanh nhạt, lảng lảng đứng bên cạnh rừng đào. Cánh hoa vì nàng vung lên quần áo mấy đóa đào hồng, gió đêm thổi lật phát mái tóc như nước của nàng, hơi có vẻ tán loạn, lại rất có một loại mỹ cảm. Dáng người lung linh hấp dẫn trong đêm tối càng phát ra tinh tế mê người. Tần Mộ Ngôn xa xa liền nhìn thấy bức tranh tuyệt mỹ này. Không tự chủ thả chậm cước bộ, về mặt lạnh như băng thường ngày cũng càng phát ra nhu hòa. “Tới?” Thiên Túng cũng không quay đầu lại nói. Tuy là câu hỏi, nhưng trong lời này cũng là chắc chắn khẳng định. Tần Mộ Ngôn nghe xong dưới chân dừng lại, “Người ở đây chờ ta? Người biết ta muốn tới?” Thiên Túng xoay người lại, một bộ bạch y trong trời đêm thoáng hiện một chút đường cong khêu gợi, “Người không phải từng nói: người cần hạt sen Liệt Hỏa Hồng Liên sao? Nghe giọng nói của người, hẳn là nhất định phải có được. Mà bây giờ hạt sen Liệt Hỏa Hồng Liên ở trên tay ta, người dĩ nhiên sẽ tìm đến ta!” Thiên Túng lộ ra một chút tự tin mỉm cười. “Ta xác thực nhất định phải có được, người nguyện ý đem nó cho ta?” Thanh âm của Tần Mộ Ngôn có chút phức tạp. Giống như là mong đợi, giống như là phòng bị, giống như là tín nhiệm, nhưng cũng bao hàm tình cảm ngay cả chính hắn cũng không biết. “Vậy người cho rằng ta chờ ở chỗ này là vì cái gì đây?” Thiên Túng hỏi ngược lại, nói xong đem thần thức thăm dò vào nhãn Âm Ma Huyền, lấy ra một cái hộp màu đỏ khảm giấy nạm vàng. Cái hộp kia toàn thân trong suốt, thậm chí giống như chất lỏng màu đỏ lưu động. Hẳn là hồng noãn ngọc thượng hạng! Hồng Noãn Ngọc này tựa như cùng một loại với hóa nguyên tố làm ma tinh thạch thuần chính, bao hàm năng lượng thần kỳ. Nó thậm chí không cần trận pháp thôi động, cũng có thể không ngừng hấp thu hóa nguyên tố chung quanh, từ đó không ngừng ân cần săn sóc hạt sen Liệt Hỏa Hồng Liên đặt ở bên trong. Bất kể là hồng Noãn Ngọc hay hạt sen Liệt Hỏa Hồng Liên trong đó đều là bí bảo hiếm thấy trên đời. Nếu người khác có được, sợ rằng ngủ cũng phải ôm! Nhưng Thiên Túng tựa hồ đối với hai thứ đồ này giống như không thêm để ý chút nào, thuận tay liền ném cho Tần Mộ Ngôn. “Tiếp!” Tần Mộ Ngôn không ngờ tới Thiên Túng nói ném liền ném, vội vàng đưa tay nhận lấy hộp hồng Noãn Ngọc. “Người thật muốn đem hạt sen Liệt Hỏa Hồng Liên cho ta? Người có điều kiện gì?” “Điều kiện? Ta xác thực có một điều kiện.” Thiên Túng biết dựa vào tính tình Tần Mộ Ngôn, nếu không lấy được chút gì từ hắn, hẳn có lẽ sẽ không trăm phần trăm tín nhiệm mình. “Ta muốn biết một chuyện,” Thiên Túng nhìn vào mặt Tần Mộ Ngôn nói, “Từ ánh mắt người ta chung quy có thể cảm thấy một cổ cừu hận, ta chỉ là muốn biết người ở đây hận cái gì, hoặc là hận người nào?” “Người.” Trong mắt Tần Mộ Ngôn tràn ngập khiếp sợ.

Hắn không nghĩ tới Thiên Túng dùng hạt sen Liệt Diễm Hồng Liên trân quý chỉ muốn đổi lại một câu hỏi. Nếu như cho đến bây giờ còn không nhìn ra Thiên Túng cần bản là muốn đem hạt sen Liệt Diễm Hồng Liên cho hắn, vậy thì chỉ số thông minh của Tần Mộ Ngôn cần nghiên cứu thêm rồi. Đến lúc này, trong lòng Tần Mộ Ngôn vô số tình cảm mãnh liệt mệnh mông cuối cùng hóa thành tín nhiệm không chút nào cất giữ. “Không thể nói cho ta biết sao? Vậy coi như quên đi!” Thiên Túng không thèm để ý chút nào khoát tay áo một cái, dựa vào một cây hoa đào ngồi xuống, ban đêm gió mát giống như sự ôn nhu của người mẹ hôn lên đầu ngón tay khiến cho Thiên Túng thoải mái nhắm mắt lại. “Ta cũng không nói không nói cho ngươi biết!” Tần Mộ Ngôn không biết vì sao thấy vẻ mặt thoải mái đáng yêu kia của Thiên Túng, nội tâm không nén được một tiếng nổ lớn, Tần Mộ Ngôn cũng dựa vào cây hoa đào ngồi xuống, nhẹ nhàng tựa vào bên cạnh Thiên Túng, ngửi mùi hương thơm ngát mê người trên người nàng, hồi phục một chút tâm tình, nói: “Ta kỳ thực cũng không phải là huyết mạch trực hệ của Tần gia. Từ nhỏ cũng không được gia tộc coi trọng. Cho đến mười tuổi năm ấy, ta dần dần bắt đầu bộc lộ thiên phú tu luyện của ta. Ta vốn cho rằng, như vậy có thể khiến cha mẹ ta có được địa vị cùng cuộc sống tốt hơn. Thế nhưng con ác mộng liên bất đầu từ nơi này . . .” Tần Mộ Ngôn dừng một chút, tựa hồ đang hồi tưởng đoạn chuyện cũ nghĩ lại mà đau lòng kia, “Thiên phú của ta dần dần bị huyết mạch trực hệ trong gia tộc đá kích, cha mẹ của ta còn vì vậy bị người hãm hại, ta trở mặt nhìn cha mẹ mình chịu cực hình, biến thành phế nhân! Mà ta bởi vì thiên phú được lưu lại. Sau đó, ta nỗ lực tu luyện, cũng xác thực lấy được thành tích kính người. Thế nhưng cha mẹ của ta lại bị những huyết mạch trực hệ kia hành hạ chết rồi!” trong mắt Tần Mộ Ngôn đã tràn đầy máu tươi. “Bọn họ không thể đụng đến ta, liền thừa dịp ta không có ở đây khi dễ cha mẹ ta, nhưng là, ta lại không thể báo thù! Từ một khắc kia, ta hiểu rõ, ta cần sức mạnh! Chỉ cần ta có đủ sức mạnh cường đại là có thể đem những kẻ đã từng khi dễ cha mẹ ta giẫm dưới chân! Cho nên, ta rất cần hạt sen Liệt Diễm Hồng Liên, bởi vì nó ít nhất có thể giúp ta nâng cao thực lực năm cấp.” Tần Mộ Ngôn nói xong đầy hết thảy, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tựa hồ những lời này đã tiêu hao hết khí lực toàn thân hắn. Thiên Túng biết, Tần Mộ Ngôn chỉ nói qua loa, nhưng khúc chiết gian khổ trong đó tuyệt đối người bình thường khó có thể chịu được. “Có lẽ, ta có thể giúp ngươi!” “Ngươi giúp ta?” Tần Mộ Ngôn như giồng như bị điện giật mở mắt. “Địch nhân của ta cơ hồ là cả Tần thị Thánh môn, ngươi tại sao muốn giúp ta? Vậy sẽ liên lụy ngươi, ta tuyệt đối không thể để cho ngươi gặp nguy hiểm!” Tần Mộ Ngôn dị thường kiên định mà nghiêm túc nói. “Làm sao ngươi biết Tần thị Thánh môn không phải cừu nhân của ta chứ? Có lẽ, cừu nhân của ta là cả Thánh môn, thậm chí là cả đế quốc! Đến lúc đó, ngươi không cần chê ta liên lụy ngươi là được!” Thiên Túng cười nhạt, đối với bí mật lớn nhất chính miệng mình nói ra không thêm để ý chút nào. “Liên lụy sao? Ta mới không sợ! Nếu quả như thật gặp nguy hiểm, ta cũng sẽ ngăn ở trước mặt ngươi! Chẳng qua là, ” ánh mắt Tần Mộ Ngôn sáng như bầu trời đầy sao, chuyên chú nhìn chăm chăm Thiên Túng nói, “Ngươi tại sao nguyện ý nói cho ta biết bí mật của ngươi?” “Bởi vì, ta tín nhiệm ngươi! Mới vừa rồi ngươi không phải cũng nói cho ta biết bí mật của ngươi sao?” Thiên Túng dí dõm cười một tiếng với Tần Mộ Ngôn. Liền nhắm hai mắt lại, cho nên nàng không nhìn thấy trong mắt Tần Mộ Ngôn lộ ra một loại thâm tình như nước. Trăng sáng treo cao, Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn hai người lẳng lẳng tựa vào tàng cây hoa đào, hưởng thụ yên tĩnh khó có được này. “Này, ta nghe tên Mục Nhạc Ca kia gọi ngươi Tiểu Thiên, rất lọt tai.” Tần Mộ Ngôn đột nhiên tung ra một câu, “Ta cũng gọi ngươi Tiểu Thiên nhé! Sau này gọi ta đừng mang theo họ của ta, ta ghét họ Tần!” Thiên Túng nghe xong trong lòng âm thầm phi báng: Thôi đi, không phải là muốn để cho ta gọi ngươi Mộ Ngôn sao! Người này lúc nào thì cũng tính toán rồi hả?! Thiên Túng âm thầm quan sát Tần Mộ Ngôn một phen, thấy Tần Mộ Ngôn càng lúc càng không được tự nhiên. Trên mặt cư nhiên toát ra hai đóa hồng vân. (Phong: đỏ mặt mới sợ =)] Thiên Túng đang trêu chọc trai nhà lành bà con ơi =)] “Ngươi nhìn cái gì?” Tần Mộ Ngôn ra vẻ lạnh như băng nói. “Không có gì, chỉ là muốn nhìn một chút băng sơn biến thành hỏa sơn (núi lửa) là cái dạng gì! Đúng rồi, muộn rồi, ta đi về!” Thiên Túng nói xong nhanh như chớp bỏ chạy xa, nàng cũng không muốn một lát thấy núi lửa bộc phát! Tần Mộ Ngôn nhìn thân ảnh Thiên Túng chuồn còn nhanh hơn thỏ, hoàn toàn không để ý đến băng sơn biến thành hỏa sơn là có ý gì, chẳng qua là lộ ra một nụ cười ngây ngốc, lẳng lẳng tựa vào chỗ Thiên Túng vừa dựa, cho đến đêm khuya.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Tháp Thánh môn

Ba ngày sau, trước tháp Thánh môn. Lúc này, trước tháp Thánh môn tụ họp đầy người, hàng năm một lần mở tháp cơ hồ đều là thời khắc cực kỳ long trọng của Thánh môn. Cho nên, cả quảng trường đã sớm đầy ắp người. “Mau nhìn, là Thiên Túng tiểu thư!” “Đúng vậy! Đúng vậy! Là Thiên Túng tiểu thư! Nàng thật đẹp!” “Thiên Túng tiểu thư, thân trọng của ta!” Theo đoàn người Thiên Túng tiến đến, trên quảng trường lập tức bùng nổ một hồi tiếng truyền tụng giắc ngộ. Mọi người đều ngừng đầu nhìn lại, xa xa liền thấy một mảnh thân ảnh tuấn tú mạnh mẽ rắn rỏi, hoặc bạch y bông bành, hoặc tử y lyon lờ. Không thể không nói, một suất ca ra sân, nhiều lắm chính là mọi người than thở mấy tiếng. Nhưng một đám suất ca kinh thế hãi tục cực phẩm mỹ nam cùng ra sân, hiệu quả kia rất là rung động. Đoàn người này dĩ nhiên là Tề gia tam huynh đệ, hai người Bạch Tử Nhan, cộng thêm Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên, còn có Lục Thăng cùng Mục Nham mặt dày mày dạn đi theo bên cạnh Thiên Túng. Tổ hợp này xem ra thật là muốn bao nhiêu phong cách liền có bấy nhiêu! Mà Thiên Túng đang đứng giữa mọi người tuyệt đối là một đóa hồng trong muôn vạn bụi rậm xanh biếc, muốn không làm người khác chú ý cũng khó khăn. Nhưng rất dễ nhận thấy, hiện tại tâm tư của Thiên Túng cũng không đặt trên người bên cạnh, từ lúc bắt đầu tiến vào quảng trường Thánh môn, toàn bộ tâm tư của nàng liền tập trung ở tòa tháp Thánh môn cao lớn hùng vĩ. Tháp Thánh môn tông cộng có chín tầng, mỗi một tầng đều cao đủ chừng mười mét, cả thân tháp cao chừng trăm mét, toàn thân đen thui, tràn ngập ánh sáng kim loại kỳ dị. Cho dù có trận pháp áp chế, Thiên Túng cũng có thể cảm thấy từ trong tháp Thánh môn truyền ra năng lượng cường đại dao động, đây nhất định chính là năng lượng phát ra từ Thiên Dương Châu. “Mục Nham lão sư, tháp Thánh môn này tại sao sẽ có năng lượng cường đại như vậy dao động đây?” Thiên Túng giả vờ không hiểu hỏi. “Cái này ngươi không biết đâu!” Mục Nham phe phẩy cái quạt lông vũ của hắn rất là đắc ý nói, “Phía trong tầng cao nhất của tháp có đặt bí bảo của Thánh môn, có thể tập hợp năng lượng thiên địa. Càng lên tầng cao, năng lượng càng tinh thuần, ở trong này tu luyện tuyệt đối sẽ đạt tới hiệu quả làm chơi ăn thật!” “Vậy chúng ta có thể đến tầng cao nhất tiến hành tu luyện sao?” Thiên Túng thử dò xét. “Tầng cao nhất?” Mục Nham nhếch môi cười, mang theo vài phần phong lưu vui vẻ, “Tiểu tử ngươi lòng tham không đáy! Cái gì gọi là làm người không nên tham lam như con rắn nuốt con voi, tu luyện trong tháp Thánh môn kiêng kỵ nhất nhanh chóng kích động tiến lên. Nếu như vừa bắt đầu liền đến tầng cao cấp tu luyện, rất dễ không chịu nổi năng lượng nguyên tố tinh thuần, nổ tan xác mà chết.” Nói đến đây, Mục Nham lạnh lùng cười một tiếng, “Lại nói, trong tháp Thánh môn còn đặt Thiên Dương Châu bí bảo của Tần gia bọn họ. Ngươi cho rằng bọn họ chịu mở cửa cho người ngoài sao! Cũng bởi vì bọn họ biết, tầng thứ chín này nếu không phải đạt cấp bậc Kiếm Đế tốt cùng, là tuyệt đối không thể nào tiến vào, huống chi là hai ngươi!” “Nói như vậy, thủ vệ trong tháp Thánh môn tối thiểu đều là cao thủ Kiếm Đế tốt cùng sao!” Thiên Túng thuận theo tự nhiên hỏi, cho dù ai cũng không nghe được trong đó ý tìm tòi nghiên cứu. Mục Nham lại cười nhạo một tiếng, “Hàng năm, tiến vào đều là top 10, nhưng hợp năng lực của mười người có thể đạt tới tầng thứ năm cũng đã không tệ rồi. Mà trước tầng tám căn bản cũng không có thủ vệ, chỉ là cơ quan bên trong cùng ma thú cũng đủ đối phó với ngươi! Tiểu tử cũng không thể quá tham lam, ma thú từ tầng năm

trở đi, các ngươi tuyệt đối không thể chống cự. Về phần thủ vệ, chỉ có đến tầng tám mới có hai trưởng lão. Thế nhưng thực lực của hai trưởng lão tuyệt đối sâu không lường được, bởi vì bọn họ kể từ mười năm trước tiến vào tháp Thánh môn liền chưa từng ra ngoài, mà khi đó, bọn họ đã là Kiểm Đệ tốt cùng! Cho nên, ” Mực Nham đột nhiên chuyển sang hướng ánh mắt Thiên Túng nghiêm túc nói, “Tuyệt đối không nên làm cho mình gặp chuyện nguy hiểm!” Thiên Túng trong bụng cả kinh, tiện đà nội tâm toát ra một cỗ ám áp thật sâu. Có lẽ, bằng sự thông minh của Mực Nham đã phát giác được một chút gì đó, nhưng hẳn đối với mình không có chút phòng bị hoặc cảnh cáo nào, có chỉ là sự quan tâm sâu sắc của một trưởng lão. Vào giờ khắc này, thái độ của Thiên Túng đối với Mực gia đã thay đổi rất nhiều. “Mực Nham lão sư yên tâm! Thiên Túng sẽ không có nguy hiểm.” Thiên Túng khẽ mỉm cười. “Ha ha, lão sư tin tưởng ngươi!” Mực Nham nghe Thiên Túng nói như thế rất là vui vẻ, xoay người nói với chúng nữ nam, “Mấy tên tiểu tử các ngươi tranh thủ thời gian nói lời tạm biệt đi, Tiểu Thiên Túng lần này vào trong tháp tu luyện chậm thì hai tháng, lâu thì nửa năm. Đến lúc đó không thấy được nàng, các ngươi muốn khóc cũng không có cách!” “Cái gì?! Phải lâu như vậy!” Đám người Tề Thiên Ngạo không biết nội tình, nghe xong lời này liền tròn tròn mắt. Ngược lại Mực Nhạc Ca cùng Lục Thăng đã sớm trải qua chuyến hành trình vào tháp Thánh môn, đối với lần này không kinh sợ khi thấy ‘chuyện quái dị’. Đang lúc này, đám người phía trước xuất hiện một hồi tiếng ồn ào, dòng người như nước cứ tự nhiên tự động nhường ra một con đường. Lúc này, nơi cuối đường chỉ thấy một nam tử mặc y sam màu mực đi tới. Trong tích tắc tầm mắt của nam tử này tiếp xúc với Thiên Túng, thanh tú hoàn mỹ giống như băng son lộ ra một chút cười âm áp làm băng tuyết tan rã, trong nụ cười này có cảm kích, có kích động, còn có một loại tình cảm thân thiết. Cho dù trong đại hội Thánh môn thấy qua Tần Mộ Ngôn bằng son hòa tan cũng chưa từng thấy qua thời điểm hòa tan triệt để như thế này. Lúc này, Tần Mộ Ngôn mất đi vẻ băng tuyết, tựa hồ làm cho người ta thấy được nội tâm so với mặt trời chói chang còn nóng rực hơn của hắn. Mọi người nhìn Tần Mộ Ngôn lại nhìn Thiên Túng, rõ ràng từ trên người của hai người này ngửi ra một loại khí tức bất thường. Lúc này, Tần Mộ Ngôn chạy tới trước mặt Thiên Túng, “Tiểu Thiên, chuẩn bị xong chưa? Lát nữa chúng ta phải tiến vào rồi!” “Mẹ kiếp! Ngươi thật là Tần Mộ Ngôn chứ? Làm sao ngươi giống như thay đổi rồi, bộ mặt cương thi của ngươi đâu?” Mực Nhạc Ca như phát hiện đại lục mới trên choker nói, cho dù ai cũng nghe được ra trong lời kia hàm chứa mấy phần ghen tức, “Còn có mới vừa rồi ngươi kêu gì? Tiểu Thiên, ta không nghe lắm chứ!” “Mực Nhạc Ca, ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết sao?” Đối mặt với Mực Nhạc Ca, Tần Mộ Ngôn lập tức biến thân trở thành mặt cương thi, tốc độ trở mặt thật khiến người xem choáng váng. “Tần Mộ Ngôn, đừng cho là ta đánh không lại ngươi, đầu gì ta cũng” Lời của Mực Nhạc Ca còn chưa nói hết, liền bị khí thế bộc phát trên người Tần Mộ Ngôn làm cho sợ hãi người. Cái loại kiếm khí hùng hậu vững chắc đó, hoàn toàn bất đồng với cấp bậc Kiểm Tông, chẳng lẽ. Thanh âm dò hỏi của Mực Nhạc Ca còn chưa xuất khẩu, chỉ nghe thấy Tề Thiên Sách nói: “Tần Mộ Ngôn, ngươi đạt tới Kiểm Tông cao nhất?” Đối với nam tử Tề Thiên Sách được xưng là chiến thần này, Tần Mộ Ngôn lộ rõ vài phần cung kính, “Đạ!” Mọi người nghe tiếng dạ này của Tần Mộ Ngôn cũng ngỡ ngàng cả người. Ba ngày! Ba ngày thời gian từ Kiểm Tông cấp ba đến Kiểm Tông tốt cùng cũng chỉ có một khả năng! Trong lúc nhất thời ánh mắt của mọi người liền tập trung trên người Thiên Túng. Thiên Túng đối mặt với ánh mắt truy vấn của mọi người, rất là tùy ý sửa sang lại một chút tóc mai, mới từ từ nói, “Ta đem hạt sen Liệt Hỏa Hồng Liên cho hắn rồi, so với ta hắn càng cần hơn, thích hợp hơn, không phải sao?” Nghe được câu trả lời không tính là trả lời này, Tề Thiên Sách xem như là thứ đầu tiên thoải mái. Dù sao Thiên Túng quyết sẽ không quyết định việc bất lợi với mình. Mà thực lực của Tần Mộ Ngôn tăng cường tuyệt đối sẽ trở thành người trợ lực cho Thiên Túng. Kỳ thật, ngay cả ba người Tề Thiên Sách cũng không biết chuyện đi Thánh môn lần này, Thiên Túng rốt cuộc muốn làm cái gì. Cho dù bọn họ đi hỏi cha, Tề Thiên Minh cũng không tiết lộ chút nào. Chỉ vì bọn họ đều biết, Thiên Túng không muốn kéo bọn họ vào tình cảnh nguy hiểm giống như mình. Như vậy mình ngoại trừ ủng hộ mỗi quyết định của nàng, canh giữ ở bên người nàng, còn có thể làm gì đây! Những người khác mặc dù không biết ngọn nguồn, lại nghĩ đến thực lực Tần Mộ Ngôn tăng cường có thể đảm bảo mấy phần an toàn cho Thiên Túng cũng đều không nói gì. Nhưng trong nội tâm vẫn nhìn không được toát ra từng trận chua xót. “Tần Mộ Ngôn, Tề Thiên Túng, đến lúc phải vào tháp rồi!” Tần Duyệt chẳng biết lúc nào, đã cười mỉa mỉ đứng trước cửa tháp. Tề Thiên Sách có thể nhìn ra thực lực của Tần Mộ Ngôn, Tần Duyệt tất nhiên khỏi phải nói. Xem ra Tần Duyệt hiểu rõ Tề Thiên Túng không cần hạt sen Liệt Hỏa Hồng Liên, còn đưa cho Tần Mộ Ngôn, vậy thì tương đương với trả lại cho Tần thị Thánh môn của hắn, hắn tự nhiên cảm thấy cao hứng, mặt mũi tăng nhiều. Cho nên, thái độ nhìn Thiên Túng cũng khá hai phần. “Tiểu muội, đại ca không nói nhiều, tất cả cẩn thận!” Tề Thiên Sách ôm lấy thân thể mềm mại của Thiên Túng, trong lời nói có mấy phần không đánh lòng. “Tiểu muội, nhị ca tin tưởng thực lực của ngươi, đi sớm về sớm!” Tề Thiên Ngạo ngược lại rất là yên tâm với thực lực của Thiên Túng. “Tiểu muội nha, ngươi xem đại ca nhị ca bọn họ nói đều là nói nhảm, ngươi xem tam ca ta mang cho ngươi cái gì này!” Tề Thiên Duyệt nói xong, từ trong áo lấy ra một bình ngọc nhỏ, “Ngươi xem, Kiểm Linh Đan! Sau khi ăn xong có thể nhanh chóng khôi phục kiếm khí, ta tổng cộng làm mười viên, ngươi nên dùng tiết kiệm nha.” Nói xong, còn tiểu khí liếc Tần Mộ Ngôn một cái. Ý kia rõ ràng là: chính ngươi ăn là được, cũng đừng tiện nghi cho người này! “Thiên muội!” Nguyệt Tiêu Nhiên vẫn trầm mặc lúc này đứng dậy, “Bên trong tháp Thánh môn nguy hiểm trùng điệp, nhớ kỹ mọi sự cẩn thận!” “Ừ, ta hiểu rõ!” Thiên Túng vừa nhận lấy Kiểm Linh Đan, vừa nói với Nguyệt Tiêu Nhiên. “Tiểu Thiên! Tới phiên ta! Tới phiên ta!” Mực Nhạc Ca ra sức chen đến bên cạnh Thiên Túng, “Tiểu Thiên, nhớ phải nhớ ta nha!” Thiên Túng không nghĩ tới Mực Nhạc Ca đột nhiên lại nói ra một câu không có dinh dưỡng như vậy, trực tiếp lại bị mọi người đẩy ra ngoài. “Thiên Túng muội tử! Lần này ngươi đi, thực lực tất nhiên tăng nhiều. Ngươi mà trở về, chúng ta lại hảo hảo tranh tài một lần!” Lục Thăng hào khí vạn thiên nói. “Hào!” Thiên Túng nói xong, lại đem ánh mắt chuyển đến hai đôi huynh đệ Bạch Từ Nhan cùng Tề Phong. Tề Phong, Tề Vũ cùng kêu lên nói: “Chủ nhân, đi sớm về sớm!” Hai người Bạch Từ Nhan không hề nói gì, nhưng ánh mắt cũng im lặng nhìn nhủ ý này. Thiên Túng giờ phút này trong lòng tràn đầy âm áp cùng âm thâm lo lắng. Nàng chưa từng nghĩ tới ở Thánh môn để cho nàng cảm hận này sẽ có nhiều người thiên cho nàng ám áp như vậy. Nếu như tương lai bọn họ đứng ở lập trường đối địch thì sẽ là một tình cảnh như thế nào. “Ai nha! Ai nha! Tại sao giống như ly biệt vậy, không phải là mấy tháng không gặp mặt nhau thôi sao? Thật là!” Mực Nham trưởng lão đột nhiên nói, “Tiểu Thiên Túng a! Đừng để ý đến bọn hắn! Các ngươi nên đi!” “Hào!” Thiên Túng lại nhìn mọi người một cái, “Ta đi!” Nói xong, liền cùng Tần Mộ Ngôn không quay đầu lại bước về phía tháp Thánh môn. Những bước đi chậm rãi kia giống như mở ra một cánh cửa số mệnh. Có lẽ, thời khắc Thiên Túng phá tháp mà ra, mới là nàng chân chính bước vào giai đoạn cường giả! P/S: hôm nay ta về Bắc Ninh chơi, nhưng ta vẫn cố edit truyện cho mọi người. Mọi người có yêu ta không nào????????!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Xông tháp!

Theo hai người Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn tiến nhập tháp Thánh môn, cửa lớn tháp Thánh môn liền đem bọn họ ngăn cách với bên ngoài. Thiên Túng nhìn cảnh tượng rộng lớn trước mắt, trong lúc nhất thời tròn mắt há mồm. Nàng không nghĩ tới tháp Thánh môn được gọi là tháp, nhưng bên trong lại giống như một sơn động thiên nhiên. Thậm chí có chút cảm giác bao la, bát ngát. Hơn nữa cách chừng hai mươi thước sẽ có một viên Dạ Minh Châu cực

lớn khảm trong khe đá, tản mát ra ánh sáng chói mắt. Thiên Túng xa xa nhìn lại, tầng thứ nhất của tháp Thánh môn làm cho người ta cảm giác trầm trở khen ngợi giống như một mảnh vũ trụ đầy sao, vô biên vô hạn. Nhưng nhìn từ bên ngoài, Thiên Túng rõ ràng cảm thấy tháp Thánh môn mặc dù lớn bên trong cũng không lớn đến mức khoa trương như vậy! Đây quả thực là một mô hình Thạch Lâm nhỏ rồi! Dường như nhận thấy được sự kinh ngạc của Thiên Túng, Tần Mộ Ngôn tức thời nói, “Tháp Thánh môn này có thể nói là nhất bảo của Thánh môn, tương truyền có từ vạn năm trước. Tháp Thánh môn cũng không phải là phong bế, mà tương liên với bên ngoài thông qua mật đạo. Bên trong tháp tản mát ra năng lượng tinh thuần, đối với ma thú trong Ma Thú Sâm Lâm mà nói là một loại hấp dẫn. Bọn chúng sẽ thông qua chém giết lẫn nhau, tới chiếm lĩnh địa bàn bên trong tháp. Cho nên, sinh tồn trong tháp Thánh môn cũng không dễ dàng.” Trải qua sự nhắc nhở của Tần Mộ Ngôn, Thiên Túng mới cảm thấy nguyên tố năng lượng bên trong tháp tinh thuần đến cỡ nào! Quả thực là gấp hai mươi lần bên ngoài có thừa. Mà đây mới chỉ là tầng thứ nhất! Lúc này, Tần Mộ Ngôn lại chậm rãi nói, “Hàng năm, sau đại hội Thánh môn, tháp Thánh môn sẽ đóng đường qua lại với bên ngoài, cho nên, chúng ta nhất định phải nắm chắc thời gian dọn dẹp ma thú. Chỉ có thanh lý sạch sẽ ma thú ở mỗi một tầng, mới có thể yên tâm ở tầng này tu luyện.” Nói như vậy, thực lực của mười người hàng năm tiến vào tháp Thánh môn cũng không phải là không thể đạt tới tầng cao, mà năng lượng bị hao hết trên đường, không thể không đi vòng vèo sao!” Nghe Tần Mộ Ngôn nói như thế, Thiên Túng lập tức phản ứng. Tần Mộ Ngôn lộ ra một nụ cười tán dương, “Không sai! Hàng năm hợp lực của mười người chúng ta cũng chỉ có thể dọn dẹp hết ma thú bốn tầng trước, an tâm tu luyện. Ma thú tầng thứ năm không phải chúng ta có thể đối phó! Nghe nói, gần trăm năm nay, đệ tử tiến vào tháp Thánh môn chưa bao giờ vượt qua tầng thứ năm. Cho nên, cái gọi là cứu trọng bảo tháp, cũng chỉ có thể cung cấp bốn tầng trước cho mọi người tu luyện. Về phần những trưởng lão Thánh môn kia muốn định kỳ tiến vào bên trong tu luyện, hẳn là có các loại mật đạo cơ quan gì đó, chẳng qua là, không mở ra cho người ngoài thôi!” “Hừ! Thánh môn quả thật hào phóng!” Thiên Túng lộ ra một chút cười lạnh, “Bất quá, làm ra làm chơi ra chơi. Tần Mộ Ngôn, ngươi có tin hay không, chúng ta nhất định có thể đánh tới tầng thứ chín?” Tần Mộ Ngôn nghe vậy ngẩn ngơ, ngay sau đó không chút do dự nói, “Chỉ cần ngươi nói ta đều tin! Chỉ bất quá, ” Tần Mộ Ngôn đột nhiên lộ ra một nụ cười nhạt, “Không phải nói gọi ta Mộ Ngôn sao?” Chính bản thân Tần Mộ Ngôn cũng không phát hiện, chỉ cần một mình ở cùng một chỗ với Thiên Túng, băng lãnh của hắn cơ hồ liền hóa thành ôn tuyền, trên gương mặt tuấn tú hoàn mỹ thỉnh thoảng sẽ hé ra một chút mỉm cười. Mộ Ngôn? Mục Nham? [1] Thiên Túng có cảm giác đầu đầy hắc tuyến, nàng nhìn phải nhìn trái cũng không thể đem hai người kia liên hệ với nhau. “Àch.” Thiên Túng hơi đắn đo nói, “Ngươi cũng biết, Mục gia trưởng lão, lão sư của ta cũng gọi là Mục Nham.”

[1]: cách đọc của Mộ Ngôn (慕言) và Mục Nham (牧岩) giống nhau, phiên âm đều là [mù yán] “Được rồi!” Tần Mộ Ngôn nghe Thiên Túng giải thích xong ngược lại thấp phần hưng phấn, “Vậy ngươi liền kêu ta Ngôn đi!” “Ngôn?!” Thiên Túng nghi ngờ đánh giá Tần Mộ Ngôn từ trên xuống dưới một chút, rất hoài nghi hắn có phải cái người lạnh như băng nguyên lai mình biết không “Cẩn thận! Ma thú đến rồi!” Tần Mộ Ngôn đột nhiên lên tiếng nhắc nhở. Thiên Túng định thần nhìn lại, Tứ Dực Phong Lang, Thiên Cương Mãnh Hổ, Phi Thiên Thạch Hẫu, Lục Vĩ Cực Ngạc, ma thú cấp năm cùng cấp sáu! Khoa trương nhất chính là, những ma thú này tới không phải là một hai con! Mà là một đám một đám đầy! Bất quá, đối với Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn, những ma thú này cũng chỉ như nhi đồng mà thôi. Dù sao bọn họ, một người lúc mười tuổi giết gần nửa số ma thú trong Ngọc Ma Lâm, mà một người khác đã vào tháp Thánh môn vài lần, đối với trận đấu dạng này đã sớm quen việc dễ làm rồi. “Giết!” Tần Mộ Ngôn cùng hòa Thiên Túng đồng thời hét lớn một tiếng, trong chớp lát, Kiếm Khí rời thân thể, hai người cầm kiếm khí trong tay giống như sát thần, xông vào trong đàn ma thú. Thiên Túng huy động Đoạn Hồn tiên, dưới chân phối hợp [Huyền Ảnh Bộ], một ma thú còn chưa tới gần người, cũng đã gặp phải số mạng bị phanh thây. Tần Mộ Ngôn một thanh Phá Thiên Kích cực dài, vũ điệu kia uy vũ sinh phong, mỗi lần vừa vung tay, Phá Thiên Kích chuyển thành Phong Hỏa Luân, đi qua nơi nào giống như thái rau thái dưa, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Tần Mộ Ngôn cùng Thiên Túng hai người một phiêu dật linh hoạt, khéo léo như Phi Yến, một mạnh mẽ vững vàng, di chuyển như Jaguar. Hai người này phối hợp quả thật không chê vào đâu được. Ma thú cấp năm cùng cấp sáu còn chưa đủ để hai người phải sử dụng kiếm kỹ. Trong lúc nhất thời, huyết vụ bay tán loạn. Tiếng hồng rung trời! Chỉ ba canh giờ, hai người liền đem ma thú tầng thứ nhất giải quyết không còn một mống. Mà giải quyết xong ma thú tầng thứ nhất, hai người cơ hồ không có bất kỳ tạm ngừng nào chạy đến tầng thứ hai. Ma thú tầng thứ hai hầu hết đều là ma thú cấp bảy, trong đó khó đây dưa nhất chính là Thiết Xi Cương Nha Giải. Thiết Xi Cương Nha Giải này lực công kích cũng không đến cỡ nào kinh người, nhưng lực phòng ngự của nó tuyệt đối mạnh đến biến thái! Hơn nữa cộng thêm bọn nó là ma thú thuộc tính kim, chỉ cần một hàng Thiết Xi Cương Nha Giải đứng ở nơi đó, Tần Mộ Ngôn cùng Thiên Túng chính là nửa bước cũng khó đi. “Keng! Keng! Keng! Keng!” Đoạn Hồn tiên cùng Phá Thiên Kích đánh vào trên người Thiết Xi Cương Nha Giải không thể lưu lại chút dấu vết nào. “Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, xem ra phải sử dụng kiếm kỹ rồi!” Tần Mộ Ngôn thấp giọng nói. Hai người đồng thời liếc mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu. “Đoạn Hồn! Thánh Quang Vạn Dặm!” “Phá Thiên! Liệt Thiên Trùy!” Theo kiếm kỹ của hai người đồng thời bộc phát, kiếm khí của Thiên Túng phát ra một mảnh kim quang trực tiếp bao phủ Thiết Xi Cương Nha Giải, nhất thời, cảm giác nóng rực mãnh liệt cùng đau đớn khiến cho Thiết Xi Cương Nha Giải phát ra từng trận rống giận. Đang lúc Thánh Quang Vạn Dặm bao phủ Thiết Xi Cương Nha Giải, Liệt Thiên Trùy vừa vọt tới. Cột lửa màu đỏ tập hợp tám đạo năng lượng, trực tiếp đánh vào phần bụng của Thiết Xi Cương Nha Giải. Liệt Thiên Trùy, nghe kỳ danh, đọc ý nghĩa. Quả nhiên kiếm kỹ như tên, bá đạo vô cùng, một hàng Thiết Xi Cương Nha Giải dưới sự công kích liên hoàn của kiếm kỹ, chỉ nghe tám tiếng nổ vang, một hàng Thiết Xi Cương Nha Giải hai cột đều không còn. Ma thú chung quanh cũng cùng nhau mất mạng. Chỉ thời gian một ngày, hai người Tần Mộ Ngôn cùng Thiên Túng liền giải quyết hai tầng trước. Loại chiến tích này quả thật nghe rộn cả người! Nếu để cho trưởng lão phía ngoài biết, đoán chừng cũng muốn rơi ra! Điều này cũng không trách, chuyện đi tháp Thánh môn lần này, thực lực của Tần Mộ Ngôn tăng nhiều, hơn nữa Thiên Túng có thể không chút nào kiêng kỵ biểu diễn thực lực của mình, thật là chiến tích muốn không hiển hách cũng không được! Cái gọi là trong tháp không ngày tháng, hai người bọn họ cũng không biết bây giờ là ban ngày hay buổi tối, nhưng hai người bọn họ trải qua thời gian chiến đấu dài cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. “Tiểu Thiên, chúng ta ở tầng thứ hai này nghỉ ngơi tu luyện một chút rồi lại tiến lên tầng tiếp theo chứ!” Tần Mộ Ngôn đề nghị. “Độ dày nguyên tố nơi này cũng gấp hơn hai mươi lần phía ngoài, ta và ngươi hiện tại cũng là trình độ Kiếm Tông, chỉ có đến tầng cao hơn mới có thể đột phá không phải sao? Nếu như muốn tu luyện, vậy cũng phải đến tầng thứ ba tiến hành tu luyện!” “Nhưng chúng ta bây giờ đã không có dư thừa năng lượng đi dọn dẹp ma thú tầng thứ ba.” Tần Mộ Ngôn có chút không hiểu. “Ta hỏi ngươi, ma thú cao cấp có phải hay không áp chế được ma thú cấp thấp?” Thiên Túng không trả lời nghi ngờ của Tần Mộ Ngôn mà lên tiếng hỏi ngược lại. “Dĩ nhiên! Chẳng lẽ.” Tần Mộ Ngôn nghe vậy cả kinh, “Ngươi có ma thú cao cấp thuần hóa?” “Àch.” Thiên Túng nghe vậy xấu hổ, vậy có thể coi là thuần hóa sao? Chỉ bất quá vận khí mình tốt, gặp phải con hồ ly thời髦 sắc tham ăn mà thôi. “Tiểu Hồ, đi ra đi!” Theo Thiên Túng triệu hoán, chỉ thấy Âm Ma Huyền trên tay Thiên Túng chợt lóe, một con cừu vĩ hồ ly toàn thân màu bạc liền xuất hiện trước mặt Thiên Túng và Tần Mộ Ngôn. “Này. Đây là. Cừu vĩ băng hồ!! Dị thú!” Dù Tần Mộ Ngôn lãnh tính cũng khó tránh khỏi bị kinh sợ gần chết! Cừu vĩ băng hồ vừa ra tới, để ý cũng không để ý Tần Mộ Ngôn kinh ngạc, mà là lập tức bổ nhào vào Thiên Túng. Thật lâu không được ngửi mùi thơm cơ thể của chủ nhân rồi, nó thật là nằm mộng cũng muốn nhớ a! Nhưng là, nó tựa hồ bỏ quên một sự thật nghiêm trọng, chính là mấy ngày này nó lớn nhanh cực kỳ, đã sớm không phải là một sủng vật đầu mèo nữa! Nó hiện tại cơ hồ như một con sói được trưởng thành, một đôi mắt băng lam sắc càng phát ra thâm thúy, một thân da lông màu bạc phấp phấp vàng sáng màu vàng, còn có chín cái đuôi to trắng kiện mạnh mẽ mềm như nhung, thực sự càng ngày càng ra dáng dị thú rồi! “Cẩn thận!” Tần Mộ Ngôn không biết rõ tại sao cừu vĩ băng hồ này vừa ra tới ngược lại muốn “công kích” Thiên Túng, thế nhưng hắn cũng không kịp kinh ngạc nữa, cầm Phá Thiên Kích muốn xông lên. “Đừng tới đây!” Tiếng kêu của Thiên Túng cuối cùng vẫn chậm một bước, chỉ thấy cừu vĩ băng hồ nhận thấy được ý đồ của Tần Mộ Ngôn, nhẹ nhàng xoay người lại, hết sức “ưu nhã” phun một ngụm khí băng. Nhưng đây đối với Tần Mộ Ngôn đã hao hết kiếm khí không thể nghi ngờ chính là tai họa! Cừu vĩ băng hồ nhìn Tần Mộ Ngôn bị nó đông lạnh không thể cử động, tựa hồ hết sức hài

lòng, tiếp tục xoay người lại hoàn thành “Lang ôm”. Thiên Túng cuối cùng không chịu nổi nhiệt tình của Tiểu Hồ, trực tiếp bị Tiểu Hồ đặt ở phía dưới, cũng trở thành tấm đệm thịt miễn phí một hồi! Thiên Túng nhìn Tiểu Hồ nương nhờ trong ngực nàng không chịu lên, còn có Tàn Mộ Ngôn bị đông cứng không thể cử động nhưng đôi mắt thiếu chút nữa phun ra lửa, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, vuốt ve đầu Tiểu Hồ nói: “Ài! Người thật đúng là tình nghịch, xem ra nên gọi người Đại hồ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Thu hoạch lớn! Cử Trọng Cung?!

Từ lúc Tiểu Hồ làm tan băng cho Tàn Mộ Ngôn, một người một hồ này lập tức giằng co không dừng. Đoán chừng nếu không phải là Tàn Mộ Ngôn chân lực hao hết, hai vị này tuyệt đối sẽ từ ánh mắt chém giết bay lên trình độ tỷ thí võ lực. Thiên Túng đối với tình cảnh này rất là bất đắc dĩ. Thoáng cái nhớ lại, dường như Tiểu Hồ đối với những nam tử bên cạnh nàng luôn có ý đối địch rất mạnh. Mỗi lần không phải là khiêu khích thì cũng là xoi mói. Thiên Túng không khỏi thầm nghĩ hồ ly háo sắc này không phải là thật sự có ý đồ gì với mình chứ. Kỳ thực, Thiên Túng đã từng thông qua Bạch Ngân và Phi Dạ hiểu được: hiện giờ trong cơ thể nàng có kiếm khí của tam nguyên trong một thể, linh khí trời đất ngưng tụ so với kiếm tu giả bình thường uyên bác hơn, gần gũi với thiên nhiên hơn nhiều. Mà dị thú là linh vật trời đất, ưa thích nhất là linh khí trời đất và các sinh vật xinh đẹp. Cho nên, dị thú cũng sẽ cực kỳ gần gũi với nàng. Nhưng nàng lại không biết, dị thú còn là sinh vật cao ngạo nhất, mắt nhìn của bọn họ rất cao, bình thường chỉ sống một mình. Trăm ngàn năm qua đi, có lẽ cũng sẽ không gặp được nữ tử mình ngưỡng mộ, cho đến lúc chết. Mà bọn họ nếu xác định chọn nữ tử nào, sẽ kiên quyết một lòng, tham muốn giữ lấy cực mạnh. Nếu nữ tử kia mất mạng, mình cũng tuyệt sẽ không sống một mình. Điểm này, Bạch Ngân và Phi Dạ dĩ nhiên không nói cho Thiên Túng biết. Mà Tiểu Hồ từ lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Túng đã nhất quyết chọn nàng rồi. Cho nên nó đương nhiên sẽ vì hạnh phúc và lợi ích tương lai sau khi từ ‘nó’ biến thành ‘hắn’, đối với những con ruồi vấy bên cạnh Thiên Túng, có thể đuổi được một thì đuổi một, có thể đuổi được hai thì đuổi hai! Ba người Thiên Túng rốt cuộc xuyên qua một chiếc cầu đá thật dài, sau đó đến tầng thứ ba. Vừa tiến vào tầng thứ ba Thiên Túng lập tức cảm thấy một luồng năng lượng nguyên tố tinh khiết xuyên qua lỗ chân lông thấm vào cơ thể nàng, thậm chí không cần vận chuyển công pháp. Nàng cảm nhận được một chút, độ dày của nguyên tố nơi này đại khái gấp năm mươi lần hơn so với bên ngoài. Gấp năm mươi lần nguyên tố năng lượng, không ngờ cảm thấy chạy vọt vào thân thể, nếu người thực lực yếu đi vào tầng này tu luyện, sợ rằng thật sự sẽ bị năng lượng dày đặc này vây hãm, nổ tan xác mà chết! Lúc này, Thiên Túng đột nhiên nghĩ đến, lúc trước nàng và hai người Bạch Tử Nhan ở trong sơn động thần kỳ kia, độ dày của nguyên tố trong đó dường như cao hơn cả trăm lần, thế nhưng ba người bọn họ lúc ấy tại sao đều không có việc gì? Chẳng lẽ là. Tức khắc, ánh mắt Thiên Túng sáng lên. Trận pháp! Đúng rồi, cũng bởi vì lúc ấy trong động có bày trận pháp ngũ hành bát quái mới giúp cho ba người bọn họ tu luyện trở nên cực kỳ thuận lợi, xem ra trận pháp kia chẳng những có thể tập hợp năng lượng, còn có thể phân tán năng lượng bên ngoài cơ thể, khiến cho người tu luyện sẽ không bởi vì thân thể gánh vác quá tải mà nảy sinh vấn đề. “Thiên Túng, chúng ta ở chỗ này tu luyện chứ! Nơi này là tầng thứ ba, tương đối bí mật. Đối phương không thấy được chúng ta, nhưng lại có thể cảm nhận được cấp bậc của con hồ ly kia. Đoán chừng không ai dám tới đây chịu chết.” Tàn Mộ Ngôn mang Thiên Túng và Tiểu Hồ tới phía sau một bức tường đá. “Ừ, chỗ này rất bí mật.” Thiên Túng hải lòng gật đầu một cái, tiếp theo nói với Tiểu Hồ: “Tiểu Hồ, nhờ ngươi rồi!” Tiểu Hồ nghe Thiên Túng nói thế, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, còn liếc Tàn Mộ Ngôn một cái, giống như đang nói, “Không thành vấn đề, cứ để ta lo!” Quả nhiên, e ngại uy thế mạnh mẽ của cửu vĩ tuyết hồ, không một ma thú nào dám cả gan đến gần. Rất nhanh, Thiên Túng và Tàn Mộ Ngôn đã tiến vào trạng thái tu luyện. Thiên Túng chìm vào trong tu luyện cũng cảm giác được năng lượng chung quanh bắt đầu chuyển động nhanh chóng, nhất là nguyên tố ánh sáng, nguyên tố bóng tối và nguyên tố thủy dương như không bị khống chế, mạnh mẽ vọt vào trong cơ thể Thiên Túng. Thiên Túng vội vàng vận chuyển Chư Thần quyết, đem nguyên tố năng lượng vận chuyển liên tiếp không ngừng đến chỗ ba luồng khí xoáy tụ. Ba luồng khí xoáy kia dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ không ngừng mở rộng, tinh thể bên trong càng tụ càng nhiều. Chỉ thấy bên ngoài thân thể Thiên Túng, ba loại màu sắc đen, vàng nhạt, băng lam không ngừng luân phiên xen kẽ, tạo thành một vòng tròn ánh sáng màu sắc di chuyển không ngừng. Mặt khác, Tàn Mộ Ngôn nhờ có hạt sen Liệt Diễm Hồng Liên đã làm thay đổi thể chất, sức chống đỡ và chịu đựng năng lượng mạnh mẽ của thân thể không dùng lại ở một cấp. Mặc dù không dễ dàng nhẹ nhõm như Thiên Túng, nhưng vẫn chịu đựng được luồng năng lượng mạnh mẽ này. Dần dần, bên ngoài thân thể Tàn Mộ Ngôn cũng tạo thành một quả cầu lửa màu đỏ. Cái gì gọi là tu luyện không năm tháng. Thoáng một cái, mười ngày đã trôi qua. Ở thời khắc ngày thứ mười, tần số luân chuyển ba loại màu sắc quanh người Thiên Túng chợt tăng nhanh. Đột nhiên, nguyên tố năng lượng quanh người Thiên Túng xảy ra bạo động. Ba loại ánh sáng đen, vàng nhạt, băng lam đồng thời thoát ra! Dĩ nhiên là ba loại nguyên tố tu luyện cùng nhau đột phá! Thế nhưng, theo tia sáng tiêu tán, Thiên Túng dường như cũng không có dấu hiệu thức tỉnh từ trong trạng thái tu luyện. Nàng cảm thấy thân thể mình đang không tự chủ vận hành loại công pháp quý dị đã từng giúp nàng trong lúc khó khăn nhất đánh bại Lục Thắng và Tàn Mộ Ngôn. Nhưng nó đều là vào thời khắc nguy cấp mới đột nhiên xuất hiện. Còn bây giờ, nàng thật sự rõ ràng cảm nhận được loại công pháp này đang cùng với Chư Thần quyết của nàng tiến hành dung hợp, nàng không biết kết quả sau khi dung hợp sẽ như thế nào, nhưng ít nhất có thể khẳng định, đó chính là sau khi dung hợp, Chư Thần quyết sẽ càng mạnh mẽ hơn! Dần dần, ngoài thân thể Thiên Túng lại xuất hiện lỗ đen quý dị. Trong lúc nhất thời, nguyên tố năng lượng xung quanh Thiên Túng dường như cũng bị lôi kéo, giống như lốc xoáy tràn vào trong cơ thể. Trong lỗ đen, những nguyên tố năng lượng khác biệt này lại đang tiến hành dung hợp, sau đó chuyển hóa thành ba loại nguyên tố bóng tối, ánh sáng, thủy di chuyển đến trong cơ thể Thiên Túng. Không ngừng tuần hoàn lặp đi lặp lại. Lại là mười ngày! Mười ngày sau, Thiên Túng rốt cuộc mở mắt ra, vào lúc nàng mở mắt kia, trời đất dường như cũng sáng lên một chút. Một loại linh khí tự nhiên tỏa ra từ trong cơ thể nàng, mỹ lệ đẹp mắt khiến người ta mê muội. Lần tu luyện này thật có thể nói là một thu hoạch lớn! Thực lực của Thiên Túng đạt được biến hóa. Hiện giờ tình hình mấy loại nguyên tố năng lượng nàng nắm giữ theo thứ tự là: Nguyên tố bóng tối — Kiếm Đê cấp một; Nguyên tố ánh sáng — Kiếm Tông cấp bốn; Nguyên tố thủy — Kiếm Thánh cấp một. Thiên Túng vừa mới tỉnh lại, đã cảm thấy một vật thể màu bạc bỏ nhào về phía nàng, tiếp theo là nhìn thấy một đôi mắt buồn bã. Thiên Túng lập tức hiểu được ý nghĩ từ trong mắt Tiểu Hồ. Đoán chừng con vật này là canh gác ở bên ngoài quá lâu rồi, ăn đều là ma thú đánh bắt. Dạy dầy quý đối đã sớm không chịu nổi! Thiên Túng sờ sờ bụng của mình, lại nhìn một chút Tàn Mộ Ngôn vẫn còn đang tu luyện, nhìn Tiểu Hồ nói: “Được rồi, hai mươi ngày nay ngươi cũng coi như cực khổ, ta lập tức cho ngươi ăn một bữa!” Rất nhanh, Thiên Túng không cần tốn nhiều sức bắt lấy một ma thú cấp sáu. Nàng dùng tòa hồn chủy xẻ con ma thú này ra thành miếng nhỏ, lại từ trong Âm Ma Huyền lấy ra đá lửa cùng với gia vị. Chỉ chớp lát sau, thịt nướng thơm ngào ngạt dưới tay Thiên Túng đã ra lò. Tiểu Hồ đã sớm không nhẫn nại được, lập tức nhào tới cắn một miếng lớn! Thiên Túng cũng ăn rất nhanh, bổ sung một chút thể lực. Tiếp theo bắt đầu thăm dò tình hình chung quanh tầng thứ ba. Tầng thứ ba thấp Thánh môn trong mắt Thiên Túng còn dễ thông qua hơn tầng thứ hai. Bởi vì ma thú ở tầng thứ ba này cấp bậc cũng không tính là cao, vẫn như cũ lấy cấp sáu cấp bảy là chính. Nó thực sự nguy hiểm là vì một vài cơ quan ám khí, nhưng đối với Thiên Túng và Tàn Mộ Ngôn

Kiểm võ song tu cũng không coi là gì. Lúc này, tại lối vào tầng thứ ba tháp Thánh môn, trên tường đá có một bức tranh hấp dẫn sự chú ý của Thiên Túng. Bức tranh kia vẽ một cung điện lớn cao chín tầng, so với tháp Thánh môn có hai phần tương tự, nhưng so ra thì tháp Thánh môn còn muốn rộng rãi to lớn hơn. Hơn nữa, hình như ở tầng thứ nhất và tầng thứ hai cũng xuất hiện qua hình ảnh như vậy, bất quá, khi đó Thiên Túng không chú ý thôi. “Rốt cuộc đã gặp ở nơi nào đây?” Thiên Túng tự lẩm bẩm. Không biết vì sao bức tranh này cho nàng một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc, dường như đã gặp ở nơi nào rồi. “Đừng rồi! Là Thần Ma chí!” Thiên Túng kêu khẽ một tiếng, nàng đột nhiên nhớ tới trong Thần Ma chí có một hình vẽ minh họa không ngờ cùng với bức họa này có tám phần giống nhau, mà hình vẽ trong Thần Ma chí chính là thể lực đương thời mạnh nhất vạn năm trước cùng với Âm Ma tộc của nàng đại chiến – Cửu Trọng Cung! Chẳng lẽ Thánh môn này đúng là Cửu Trọng Cung tạo thành hay sao?! Thiên Túng bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ hết hồn. Thế nhưng, nàng còn nhớ rõ Tần Mộ Ngôn từng nói, tháp Thánh môn là vạn năm trước để lại, cộng thêm Ma Thú Sâm Lâm, toàn bộ dường như chứng minh cho một sự thật: tháp Thánh môn không ngờ là Cửu Trọng Cung xây dựng nên!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tiến vào tầng thứ tám!

Thiên Túng đang đắm chìm trong suy đoán của mình thì một trận năng lượng kinh khủng thiêu đốt người đột nhiên bộc phát phía trước. Thiên Túng lập tức nhìn về phía trước, liền nhìn thấy quả cầu màu đỏ quanh thân Tần Mộ Ngôn đang nhạt màu dần, hóa nguyên tố đang từ bốn phương tám hướng lấy một tốc độ điên cuồng không ngừng bổ nhào vào thân thể Tần Mộ Ngôn. “Hắn muốn lên cấp rồi! Không biết trải qua sự cải biến của hạt sen Liệt Hỏa Hồng Liên, hắn sẽ có biến hóa kinh người gì đây!” Thiên Túng cùng Tiểu Hồ đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm Tần Mộ Ngôn. Đột nhiên, hóa nguyên tố trong bán kính mười thước lại một lần nữa điên cuồng bạo động, chỉ thấy một đạo hồng quang dần dần tản đi, hóa nguyên tố nóng rực cũng đang khôi phục lại bình thường. Thân ảnh Tần Mộ Ngôn từ từ trở nên rõ ràng. “Kiểm Tôn cấp hai!” Thiên Túng thất thanh kêu lên. Cho tới nay, thiên phú tu luyện biến thái của Thiên Túng có thể nói là nhân thần cộng phần, bất kể là Mục Nhạc Ca, Nguyệt Tiêu Nhiên hay Tần Mộ Ngôn, thậm chí là Tề Thiên Sách khi so sánh với nàng tựa hồ cũng chán nản thất sắc. Nhưng không thể phủ nhận, nếu như không có Thiên Túng, những người này bất kể là người nào trên đại lục, đều tuyệt đối là người làm kinh thế hãi tục. Bây giờ nhìn Tần Mộ Ngôn liên thăng ba cấp, hơn nữa còn trực tiếp vượt bậc là có thể biết. “Tiểu Thiên! Tiểu Thiên! Ta. Tiến vào Kiểm Tôn rồi! Còn là Kiểm Tôn cấp hai!” Tần Mộ Ngôn vừa mở mắt liền kích động nhào về phía Thiên Túng, trình độ ‘nhiệt tình’ kia so với ‘lang ôm’ Tiểu Hồ chỉ có hơn chứ không kém! Tần Mộ Ngôn trực tiếp bế Thiên Túng lên xoay tròn hai vòng. Thiên Túng cảm nhận được hân vui sướng phát ra từ nội tâm, cũng không nói gì hết, trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui vẻ. Ngay cả Tiểu Hồ cũng chỉ là hừ hai tiếng, không cất ngang sự vui sướng của Tần Mộ Ngôn. “Được rồi, được rồi, nhìn người cao hứng này. Đây mới là tầng thứ ba, tin tưởng mấy tầng sau tuyệt đối sẽ làm cho chúng ta thu hoạch càng thêm không ít!” Vào giờ khắc này, Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn có thể nói là lòng tràn đầy hăng hái, không ai không khát vọng trở nên cường đại, nhất là hai người có huyết hải thâm thù này. Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn không chậm trễ một chút nào, trực tiếp bắt đầu dọn dẹp ma thú tầng thứ ba. Không thể không nói, sau khi lên cấp, hai người đã đến trình độ tương đối cường hãn. Ma thú cấp bảy ở trong mắt bọn họ đã không đáng giá nhắc tới, rất nhanh hai người liền giải quyết tầng thứ ba, tiến lên tầng thứ tư. Tầng thứ tư là ma thú cấp tám, trong đó lực phòng ngự mạnh nhất và cường hãn nhất là Độc Giác Lân Tê cùng Kim Vĩ Man Ngưu. Thế nhưng đối với Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn sau khi đã lên cấp mà nói lại chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ thấy Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn một tay cầm Kiếm Khí, một tay nắm vũ khí. Chuyên chọn lựa công kích nơi yếu kém trên thân thể Độc Giác Lân Tê cùng Kim Vĩ Man Ngưu, hơn nữa Độc Giác Lân Tê cùng Kim Vĩ Man Ngưu thân thể công kênh, tốc độ rất chậm, chỉ có thể dựa vào phòng ngự mạnh mẽ biến thái để ngăn cản. Nhưng phòng ngự có biến thái nữa cũng kém công kích mạnh mẽ, rất nhanh, Độc Giác Lân Tê cùng Kim Vĩ Man Ngưu liền bại trận. Toàn bộ cuộc chiến dùng bốn chữ cũng đủ để hình dung: sở hướng phi mỹ [1]!

[1]: đánh đâu thắng đó không gì cản nổi! Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn chỉ lưu lại ở tầng thứ tư hai ngày liền hướng tiến lên tầng cao hơn. Dùng lời của Thiên Túng, chỉ có không ngừng đột phá giới hạn, mới có thể nâng cao thực lực. Ở tầng thứ tư tu luyện đã không thể thỏa mãn đòi hỏi của hai người, dưới uy lực kinh hoàng của cửu vĩ băng hồ, bọn họ trực tiếp chạy đến tầng thứ năm tiến hành bế quan lần thứ hai! Thời gian bế quan lần này so với lần đầu tiên còn muộn dài hơn nhiều, chờ hai người lại một lần nữa tỉnh lại, đã là hai tháng sau. Tiếp đó, cuộc sống của Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn cơ hồ là dọn dẹp ma thú, tu luyện, lại dọn dẹp ma thú, lại tu luyện. Thoảng một cái đã là nửa năm sau. Kể từ thời điểm hai tháng sau khi Thiên Túng tiến vào tháp Thánh môn, mỗi ngày bên ngoài tháp Thánh môn có thể thấy mấy thân ảnh anh tuấn cao ngất, phong thần tuấn lãng ở đây không ngừng tới tới lui lui, tới tới lui lui, đi tới đi lui. Cho đến nửa năm về sau, người mỗi ngày tụ tập bên ngoài tháp Thánh môn có thể nói là càng ngày càng nhiều! Không riêng gì một ít người của ‘đang Thiên Túng’ Mục Nhạc Ca, Nguyệt Tiêu Nhiên, Tề Thiên Sách, còn có người của Tần thị Thánh môn, ngay cả người của mấy Thánh môn khác cũng sẽ mỗi ngày tới đây làm một vòng! Mọi người tựa hồ cũng sốt ruột mong mỏi Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn trở về. Dù sao đây là một thời đại đòi hỏi anh hùng, đây là một đại lục nhiệt huyết, cường giả vĩnh viễn là được thế nhân kính ngưỡng cùng chờ đợi. Giờ phút này, trong tầng thứ bảy tháp Thánh môn, hai quả cầu ánh sáng khổng lồ đang điên cuồng hấp thu nguyên tố năng lượng chung quanh. Mà hai quả cầu ánh sáng bao phủ dĩ nhiên là Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn. Hai người bọn họ trải qua hai tầng năm sáu tu luyện đã luôn cố gắng cho giỏi hơn. Mà trong tầng thứ bảy tu luyện lại làm thực lực bọn họ một lần nữa nhảy vọt. Ngay cả Tiểu Hồ ở bên cạnh Thiên Túng cũng không ngừng luyện hóa năng lượng thủy nguyên tố, tiến hành tu luyện. Đây đã là ngày thứ ba mươi rồi! Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn ở tầng thứ bảy ước chừng tu luyện ba mươi ngày! Chỉ thấy chung quanh Thiên Túng dần dần tập hợp một tầng sương mù màu đen mất thường có thể thấy được, cái loại sương mù tối tăm mờ mịt dày đặc tựa hồ có thể cắn nuốt tất cả, điên cuồng cắn nuốt nguyên tố năng lượng chung quanh, bất kể là nguyên tố nào dung nhập vào màn sương sẽ đều biến thành năng lượng hắc ám. Đây cũng là do sự chuyển hóa của công pháp kia, hiện tại cơ hồ có lẽ đã đến trình độ dày công tu luyện. Trong màn sương bao phủ, bảy loại nguyên tố năng lượng đang không ngừng chuyển hóa, thôi sinh. Đột nhiên, một cái chớp mắt, màn sương tựa như hợp nhất với thân thể Thiên Túng, không ngừng xoay quanh thân thể nàng. Một đạo ánh sáng màu đen từ trong cơ thể Thiên Túng bắn nhanh ra, xông thẳng lên đỉnh tháp. Giờ phút này, ở tầng thứ chín tháp Thánh môn, hai lão giả vẫn nhắm mắt đột nhiên mở ra, hai đạo tinh mang từ trong mắt bọn họ xẹt qua. Cảm nhận được năng lượng dao động ở tầng dưới, hai lão giả này liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt của đôi phương thấy được sự khiếp sợ! “Chuyện gì xảy ra? Năm nay Thánh môn làm sao có thể nhận được một đệ tử tu luyện nguyên tố hắc ám? Hắn cư nhiên đạt tới. đạt tới Kiểm Đế tột cùng?!” (Phong: không phải hắn, nàng, nàng rõ chưa hả =3= — Thiên Túng: *bật ngón cái*) “Tình huống tựa hồ không ổn a! Người nói bọn họ có thể hay không vọt tới tầng thứ chín?” “Người yên tâm, nếu mấy người Tần Duyệt cũng không nhìn ra không ổn, thân phận người này nhất định không thành vấn đề. Coi như thật có vấn đề, bọn họ cũng không đến

được tầng thứ chín này, chẳng lẽ ngươi quên vật đang bị giam giữ ở tầng thứ tám! Ngươi cảm thấy một kẻ tiểu bối như bọn họ có thể đánh thắng quái vật kia sao?” Một lão giả trong lòng đã có dự tính trước nói: “Ha ha, đây cũng là thành đồng vách sắt của tháp Thánh môn ta, nếu như bị hai tiểu bối xông lên thì thật mất mặt!” Nói xong, hai lão giả lại một lần nữa nhắm mắt lại. Nhưng bọn họ không hề phát hiện, một khắc năng lượng hắc ám từ trong cơ thể Thiên Túng bộc phát xông phá đỉnh tháp kia, trong ám thất ở tầng thứ chín, một hạt châu toàn thân hắc hồng sắc cư nhiên sáng lên một cái. Thiên Túng dĩ nhiên không biết, một khắc năng mới vừa lên cấp bộc phát lực lượng quá mức cường đại mà tiết lộ khí tức của mình. Sau khi năng mở mắt, việc đầu tiên chính là nhìn về phía Tàn Mộ Ngôn. Hôm nay, năng lượng nguyên tố hắc ám của năng đã tiến vào Kiếm Đế tột cùng, ba tầng tu luyện khiến cho thực lực của năng nhảy qua chín cấp, trực tiếp nhảy đến Kiếm Đế tột cùng. Hiện tại, cho dù để cho năng cùng Tề Thiên Sách đối chiến, tin tưởng năng cũng có thể ở thế bất bại. Hơn nữa, năng lượng quang nguyên tố của năng tiến vào trình độ Kiếm Tôn cấp ba, ngay cả thủy nguyên tố cũng trực tiếp nhảy cấp, tiến vào Kiếm Tông cấp một. Hiện tại chỉ cần Tàn Mộ Ngôn có thể tiến vào cấp bậc Kiếm Đế, như vậy, đối với việc cướp đoạt Huyết Ma châu, phá hỏng Thiên Dương châu có thể thêm vài phần thắng! Không sai! Kể từ sau khi Tề Thiên Minh nói với năng bí mật của tháp Thánh môn, Thiên Túng lần vào Thánh môn, tiến vào tháp Thánh môn mục đích cuối cùng chính là vì phá hủy linh mạch ngàn năm của Thánh môn, mà nguồn gốc của linh mạch chính là Thiên Dương châu trong tháp Thánh môn. Hơn nữa đồ vật thuộc về Âm Ma Tộc của năng, năng cũng tuyệt đối không tiếc giá cao, nhất định phải có được! Đang lúc này, Tàn Mộ Ngôn rốt cuộc lên cấp xong, Tiểu Hồ cũng tỉnh lại. Bởi vì mấy lần gần như đột phá biến thái, Tàn Mộ Ngôn đã sớm không quan tâm hơn thua rồi. “Tiểu Thiên, ta đột phá Kiếm Đế rồi!” Trên mặt Tàn Mộ Ngôn lộ ra một nụ cười vui vẻ. “Ừ, rất tốt. Vậy bây giờ chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian, trực tiếp đi tới tầng thứ tám chứ!” Thiên Túng trong lòng rất là cao hứng, nhưng, nhưng mà trên mặt vẫn là vẻ nhàn nhạt như cũ. “Đội đã nào...” Tàn Mộ Ngôn chặn trước người Thiên Túng, vẻ mặt rất là nghiêm túc. “Làm sao vậy?” Thiên Túng nghi ngờ hỏi. “Tầng thứ tám này, ta từng nghe trưởng lão trong tông môn nhắc qua,” trên mặt Tàn Mộ Ngôn dâng lên mấy phần buồn rầu, “Tầng thứ tám này tựa hồ đang giam giữ một quái vật thực lực siêu cường!” “Quái vật?” Thiên Túng không thêm quan tâm chút nào, cười, “Cũng chẳng qua là ma thú tương đối lợi hại đi! Ngươi quên, chúng ta nơi này có một dị thú, không có gì phải lo lắng! Huống chi, địch nhân càng cường đại, chẳng phải là càng tốt sao?” Tàn Mộ Ngôn nghe vậy sùng sốt, ngẩng lên mấy tầng bọn họ từng giết, một tầng kia không phải là càng kiệt sức càng giết, càng cực kỳ nguy hiểm cuối cùng thực lực tăng lên càng nhanh. “Tiểu Thiên nói không sai, vậy chúng ta sẽ đi gặp quái vật kia!” Thiên Túng cùng Tàn Mộ Ngôn còn có cừu vĩ bằng hồ rất nhanh liền đi tới tầng thứ tám, kết cấu tầng này cùng mấy tầng trước hoàn toàn bất đồng. Không có thạch lâm, không có ma thú, không có Dạ Minh Châu chiếu sáng. Nơi này càng giống như một địa cung [2], dùng cây đuốc chiếu sáng, vách tường xây bằng đá, nhưng là trừ những thứ này, thiết lập bố trí gì cũng không có. Nếu như phải hình dung, vậy có thể dùng hai chữ: trống trải!

[2]: lăng mộ, cung điện dưới lòng đất Nhưng càng trống trải càng an tĩnh, Thiên Túng lại càng cảm nhận được khí tức bất thường, đặc biệt năng phát hiện, Tiểu Hồ kể từ lúc bắt đầu đến tầng thứ tám, vẻ mặt liên thay đổi cực kỳ ngưng trọng, thủy mâu bình thường đáng yêu cũng bắn ra lệ quang lạnh như băng. Đột nhiên, Tiểu Hồ kéo lấy làn váy Thiên Túng. Cực kỳ hung ác xông phía trước mãnh liệt kêu, thần sắc như lâm đại địch khiến cho Thiên Túng cùng Tàn Mộ Ngôn trong nháy mắt cũng khẩn trương. Đang lúc này, một giọng nói phá không mà đến, “Không nghĩ tới lại có người có thể xông đến tầng này, ha ha, thật là thú vị! Ta chính là thật lâu chưa ăn thịt, mau tới đây cho ta xem một chút các ngươi có ăn được hay không!” Thanh âm này tựa hồ cực xa, nhưng Thiên Túng lại cảm thấy thanh âm này là vang lên bên tai mình. Thanh âm này vốn có thể so với tiên âm, cảm động lòng người, nhưng lời thoại kia thật sự không dễ nghe chút nào, làm cho người ta có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy. Dường như mình bị coi như thức ăn rồi! Thiên Túng bị ý nghĩ này lôi [3] một chút, tiếp theo trên mặt đẹp gần đầy hàn băng. Mặc dù năng đã cảm thấy “quái vật” này khí tức cường đại, nhưng không có chút nào lùi bước, bất kỳ ai bị người khác coi như thức ăn, tâm tình còn có thể tốt được không?

[3]: sét đánh Đang lúc này, một thân ảnh như sương như khói từ từ rõ ràng trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Giới thiệu văn tắt cấp bậc

Ta xem lời nhắn lại có đề cập đến việc không hiểu rõ cấp bậc kiếm tu, ở đây ta sẽ giới thiệu lại một lần nữa cho mọi người. Thông thường, người tu kiếm căn cứ nguyên tố thiên phú sẽ chia làm bảy loại. Năm loại nguyên tố cơ bản, hai loại nguyên tố cực hạn. Chia ra làm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Quang, Hắc Ám. Người tu kiếm bởi vì nguyên tố kiếm tu bất đồng có thể sinh ra cấp bậc áp chế. Đại khái là, người bình thường đều sẽ có được một loại nguyên tố năng lượng thiên phú, đại đa số là nguyên tố cơ bản. Người có năng lượng thiên phú quang nguyên tố cùng Hắc Ám Nguyên Tố có thể nói là ít lại càng ít. (Cho nên, Thiên Túng tuyệt đối là một con quái vật! Mọi người: đồng cảm! Đồng cảm!) Mà người có hai loại nguyên tố năng lượng thiên phú chính là song nguyên thể, ba loại là tam nguyên thể, lần lượt suy rộng ra thôi! Cấp bậc kiếm tu chia làm chín cấp bậc: ngưng khí thành binh, Kiếm Sĩ, Kiếm Sư, Kiếm Thánh, Kiếm Tông, Kiếm Tôn, Kiếm Đế, Kiếm Tiên, Kiếm Thần (bắt đầu từ Kiếm Sĩ, mỗi cấp bậc chia làm chín cấp) (Về phần Kiếm Thần ở trên, đương nhiên là có thực, ở đây sẽ không làm lời rồi, xin cho phép Hoan Hoan mua quan tòa! Ha ha ~) Từng cấp bậc kiếm tu cũng đối ứng với kiếm kỹ tương ứng, kiếm kỹ cũng chia làm Kiếm Sĩ, Kiếm Sư, Kiếm Thánh, Kiếm Tông, Kiếm Tôn, Kiếm Đế, Kiếm Tiên, Kiếm Thần tương ứng với từng cấp bậc. Vì vậy thế giới kiếm kỹ cực ít, rất nhiều người có thể tu luyện kiếm kỹ tới cấp Kiếm Sư thậm chí Kiếm Thánh đã là rất không tồi rồi! Rất nhiều kiếm kỹ cường đại đều là dưới cơ duyên xảo hợp mới có thể nhận được! Đồng thời, trên đại lục này, còn có võ tu giả (người tu võ). Võ tu giả, tên như ý nghĩa, chính là người luyện võ. Bởi vì kiếm khí trong cơ thể không đủ để thành binh chỉ có thể dựa vào binh khí chân chính bên ngoài cơ thể để tăng cường lực chiến đấu của mình. (dĩ nhiên, kiếm tu giả có thể tu võ, nhưng võ tu giả lại không thể tu kiếm) Võ Tu cùng kiếm tu giống như nhau, chia làm Võ Sĩ, Võ Sư, Võ Thánh, Võ Tông, Võ Tôn, Võ Đế, Võ Tiên, Võ Thần. Cái gì gọi là trăm sông đổ về một biển, mặc dù, võ tu là một chức nghiệp yếu, không mang lại ích lợi gì nhưng Võ Tông trở lên lại được người kính ngưỡng. Ở chỗ này, vì về sau kịch tình phát triển, đại gia giới thiệu thêm cho mọi người kết cấu của đại lục này. Đại lục này là Thần Ma đại lục, phân thành hai mảnh, ở giữa bị biển rộng phân cách. Đại lục Thiên Túng đang ở là Thánh Thiên đại lục, mà một mảnh đại lục còn lại là Thương Loan đại lục. (tình huống cụ thể sẽ thấy trong văn) Ma thú phân chín cấp, từ cấp một đến cấp chín, dị thú áp đảo trên ma thú, là một loại vương giả. Bảng dị thú: Vị thứ nhất, Kim Nguyên Tố, Kim Dực Kỳ Lân; Vị thứ hai, Thổ Nguyên Tố, Bàn Cổ Cự Long; Vị thứ ba, Hắc Ám Nguyên Tố, Âm Ma Huyết Long; Vị thứ tư, Thủy Nguyên Tố, Cửu Vĩ Căng Hồ; Vị thứ năm, Hỏa Nguyên Tố, Kim Đỉnh Chu Tước; Vị thứ sáu, quang nguyên tố, Thánh Quang Bạch Hồ Vương; Vị thứ bảy, Mộc Nguyên Tố, Thanh Loan Điều; Thứ tám vị, Hỏa Nguyên Tố, Liệt Hỏa Xích Diễm Mã; Vị thứ chín, Mộc Nguyên Tố, Thanh Mộc Cửu Đầu Xà; Thứ mười vị, Thổ Nguyên Tố, Ngân Tí Cự Viên; Vị thứ mười một, Kim Nguyên Tố, Tam Đầu Linh

Chương 51: Âm Ma Huyết Long

Khi thấy rõ quái vật kia thì bất kể là Thiên Túng hay Tần Mộ Ngôn đều ngẩn ra. Chỉ thấy xuất hiện ở trước mắt bọn họ không phải là một “quái vật” gì kinh thể hãi tục, chỉ là một nam tử, một nam tử trên cổ đeo một chiếc xiềng xích khổng lồ. Nam tử kia có một đôi con ngươi màu đỏ như máu, giống như đá hồng ngọc khảm trong đôi mắt phượng hẹp dài của hắn. Thế nhưng ánh sáng màu đỏ tươi lại làm cho người ta cảm thấy huyết tính cùng tà ác. Gương mặt tinh xảo nhai như nữ tử, cánh môi kiều diễm tươi đẹp như hoa mùa xuân làm cho hắn càng lộ vẻ xinh đẹp hơn. Nam tử này mặc toàn thân áo bào đen như vẩy cá, không biết có phải do thời gian đã quá lâu hay không, y phục kia cực kỳ có vấn đề, tay áo cùng vạt áo đều không cánh mà bay. Lồng ngực trắng sữa cùng bắp đùi thon dài có lực của hắn cứ như vậy lộ ở bên ngoài, một mái tóc đen nhánh buông xuống mỏng, vài sợi tóc tán lạc trước mặt làm nổi bật lên da thịt trắng nõn của hắn. Đây là một nam tử đủ khiến cho nữ tử thiên hạ điên cuồng. (Phong: sao edit đoạn này ta buồn cười thể nhĩ =]] chẳng thấy hình tượng của a có chút đáng sợ nào =]])

Nhưng Thiên Túng cũng không nằm trong hàng ngũ nữ tử thiên hạ ấy, từ thời khắc đầu tiên nhìn thấy nam tử này, nàng đã có một loại cảm giác — nguy hiểm! Đây là một nam tử vừa tà ác vừa nguy hiểm. Nhưng khiến cho Thiên Túng nghi ngờ không hiểu là, trên người nam tử này, nàng cứ nhiên cảm nhận được một loại khí tức quen thuộc. Bên này, Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn kinh ngạc khi thấy nam tử bị xích sắt khóa lại, nhưng nam tử này thấy bọn Thiên Túng còn kinh ngạc hơn. Hắn chưa từng nghĩ tới xông đến tầng này cứ nhiên là hai “bé cu cái” cùng một dị thú nhỏ nhỏ chưa trưởng thành. Không sai, khách quan so sánh với kẻ sống mấy ngàn năm như hắn mà nói thì mấy người Thiên Túng đích xác là “bé” rồi. “Dì?” Đột nhiên, nam tử kia kinh ngạc lên tiếng nói, “Kỳ quái, tiểu tử, ta làm sao không nhìn ra cấp bậc tu luyện cùng với nguyên tố thuộc tính của ngươi?” Rồi sau đó nam tử kia lại quan sát hai tay của Thiên Túng, mới thoải mái cười một tiếng, “Thì ra là đeo chiếc nhẫn che giấu tu vi thuộc tính, ta đã nói rồi, bản đại gia làm sao có thể không nhìn ra.”

Thanh âm nam tử chợt im bặt, hắn nhìn chăm chăm tay phải của Thiên Túng, trên mặt xuất hiện một loại biểu tình rất kỳ quái, giống như là kích động, khó có thể tin, nghi ngờ. Thiên Túng cùng Tần Mộ Ngôn còn không biết chuyện gì xảy ra thì liền cảm thấy một trận sương mù phá không mà đến, đem hai người một hồ bao vây trong đó. Nhất thời, ba người Thiên Túng (thứ thứ Hoan Hoan đem Tiểu Hồ cũng làm thành người đi, dù thế nào đi nữa hắn sớm muộn cũng sẽ lớn lên! Ha ha ~) giống như sa vào đầm lầy, không thể di chuyển. Đồng thời, nam tử kia giống như quý mị xuất hiện trước người Thiên Túng, một phen nắm lấy tay phải của Thiên Túng “Ngươi làm gì đấy? Mau buông Tiểu Thiên ra! Khốn kiếp!” Thiên Túng còn chưa nói gì, Tần Mộ Ngôn đã không chịu nổi trước. “Hừ! Ngươi lại dám trông nom chuyện của ta!” Chỉ thấy nam tử kia tùy ý phất tay nhẹ nhàng một cái, Tần Mộ Ngôn liền bị quạt bay ra ngoài. “Phanh!” Kèm theo một tiếng vang thật lớn, Tần Mộ Ngôn đập vào trên vách tường, ngã đi. Thiên Túng hiểu rõ tu vi của Tần Mộ Ngôn, dĩ nhiên biết lần này chẳng qua là khiến cho hắn hôn mê bất tỉnh, thực chất cũng không có tổn thương gì. Cho nên, nàng cơ hồ ngay cả đầu cũng không ngoái lại, như cũ thẳng tắp nhìn chăm chăm vào nam tử đang nắm tay nàng. “Ai nha! Thật là vô tình, ngươi không lo lắng cho đồng bạn của ngươi sao?” Nam tử kia đi dóm hỏi. “Hắn lại không bị thương, không cần ta lo lắng.” Thiên Túng lạnh lùng trả lời. Nhìn bộ dạng thờ ơ của Thiên Túng, nam tử kia tựa hồ rất là thất bại, không thú vị ngoéo khóe miệng một cái. Hắn lại đem lực chú ý bỏ vào trên tay phải của Thiên Túng, chính xác mà nói, là lên chiếc nhẫn Âm Ma Huyền, “Chiếc nhẫn này ngươi là từ đâu lấy được?” “Ta tại sao phải trả lời ngươi? Ngươi có tư cách gì hỏi ta?” Thiên Túng trên mặt không biến sắc, nhưng từ lúc nam tử kia truy hỏi, não bộ nàng đã vận hành với tốc độ cao, phân tích thân phận của hắn. “Tư cách?” Nam tử kia giống như nghe được chuyện cười, ánh mắt dần dần lộ ra huyết tính, “Ngươi biết ta là ai không?” “Bất quá là một dị thú mà thôi.” Kỳ thực, ngay từ lúc nam tử này bắt đầu đứng trước mặt nàng, Thiên Túng liền nhận ra trên người hắn tản ra khí tức của dị thú giống như Bạch Ngân cùng Phi Dạ, có điều, nam tử này tựa hồ mạnh hơn so với Bạch Ngân cùng Phi Dạ. “Ngươi cứ nhiên có thể nhìn ra ta là dị thú?” Lần này đến phiên nam tử kia kinh ngạc, “Tiểu tử, xem ra ngươi thật đúng là không đơn giản. Không sai, ta là dị thú thứ ba trên bảng dị thú: Âm Ma Huyết Long – U Minh. Dù sao bất kể ngươi là thân phận gì, cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ta, nói cho ngươi biết cũng không sao. Nguyên tố thuộc tính của ta là nguyên tố hắc ám, là thú thủ hộ [1] Âm Ma Tộc bị các ngươi diệt tộc!” U Minh nói đến đây, huyết khí trong đáy mắt càng phát ra nồng nặc, một cỗ sát ý gần như thực chất từ trên người hắn tản mát ra. Thế nhưng khiến cho chính hắn cũng ngoài ý muốn chính là, mặc dù mình đối với thiếu nữ Thánh môn trước mặt này động sát cơ, nhưng lại không hạ thủ.

[1]: trong bản cv là thú giữ nhà, cơ mà ta thấy đề thế mất đi sự uy nghiêm và cao quý của anh =]]

“Bị chúng ta diệt tộc?!” Thiên Túng nghe thế, trên người cũng huyết khí quay cuồng, nhưng nàng ngấm lại liền minh bạch. Hiện tại, mình lấy thân phận đề từ xông vào Thánh môn, dĩ nhiên là người của Thánh môn. Cũng khó trách Âm Ma Huyết Long này đối với mình động sát cơ. Xem ra này thật đúng là đại thủy trôi miếu long vương, người trong nhà không nhận ra người trong nhà rồi! “Uy! Ngươi biết ta họ gì không?” Thiên Túng vào giờ khắc này ngược lại yên lòng, U Minh này nhìn như tàn nhẫn, nhưng đối với Âm Ma tộc tựa hồ là trung thành một lòng. “Ngươi? Họ gì? Hừ!” U Minh có chút khinh thường cười, “Tên tiểu tử ngươi không cần tỏ ra bí hiểm với ta, vẫn là mau nói ra chiếc nhẫn này ngươi lấy được từ đâu, bất kể ngươi họ gì, đoạt đồ của Âm Ma tộc chúng ta, ta cũng tuyệt đối không bỏ qua ngươi!” Chỉ có U Minh tự mình biết, khi hắn nói lời này thì ánh mắt rõ ràng né tránh một chút. “Ta họ Diệp!” Thiên Túng cũng không quanh co nữa, trực tiếp báo ra tên họ của mình. “Diệp?!” U Minh nghe vậy như bị điện giật. “Ngươi là Âm Ma tộc trưởng.” “Ta không biết Âm Ma tộc trưởng ngươi nói là ai, nhưng cha của ta là Diệp Phong.” Thiên Túng nói đến cha của mình cũng không bình tĩnh nữa, trong mắt mang theo tư niệm thật sâu. “Diệp Phong? Nói như vậy tám năm trước ngươi còn sống!” Trong mắt U Minh tràn đầy kinh ngạc, mặc dù bị giam ở chỗ này, hắn đối với chuyện bên ngoài cũng không thể không biết gì cả. Tám năm trước, Âm Ma Tộc diệt tộc chính là mấy lão bát từ kia tự mình tới đây nói cho hắn biết, hắn làm sao có thể không biết. “Chờ chút, ta làm sao tin tưởng lời ngươi nói không phải là lừa gạt ta, tiểu tử, ta thừa nhận ta thấy ngươi cảm thấy rất thân thiết, nhưng là, trừ phi ngươi lấy ra chứng cứ, nếu không, ta sẽ không tin tưởng ngươi!” Khẩu khí U Minh như cũ có chút hoài nghi. “Chứng cứ?” Thiên Túng nhường mảy, nàng là người kiên nhẫn rất có hạn, nếu không phải thấy U Minh này chân chính toàn tâm toàn ý đối với Âm Ma Tộc, nàng mới không lãng phí nhiều thời gian như vậy, “Ngươi muốn chứng cứ, được! Ta cho ngươi! Ngươi trước buông ta ra!” U Minh rất là miễn cưỡng buông tay Thiên Túng ra. Hắn không thể không thừa nhận, tay Thiên Túng mềm mại trắng nõn, hắn vừa mới nắm liền có một loại cảm giác không muốn buông ra, hiện tại bị buộc buông ra, trong lòng tự nhiên có mấy phần không đành lòng. Thiên Túng nhìn U Minh đã giải trừ cấm chế, liền tùy ý chuyển động bả vai mấy cái, sau đó, nhẹ nhàng vén tay áo bên phải lên. Chỉ thấy trên cổ tay phải trắng nõn của Thiên Túng, một ký hiệu đỏ sẫm như đóa hoa anh túc xinh đẹp bám vào phía trên. Sắc đỏ như máu tươi nổi bật trên cánh tay trắng ngọc của Thiên Túng, đẹp không sao tả xiết. Nhưng U Minh bây giờ căn bản không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp như vậy, “Huyết thể! Ngươi điên rồi sao? Cứ nhiên ở trên thân mình gieo xuống huyết thể!” U Minh bây giờ tràn đầy đau lòng. Hơn nghìn năm

qua, hơn một nghìn năm không nếm qua tư vị đau lòng chân chính! Nếu như thấy huyết thể đặc biệt của Âm Ma Tộc còn không biết thân phận của Thiên Túng, vậy hẳn mấy ngàn năm này liền sống vô dụng rồi.“Huyết thể chỉ là một nhắc nhở mà thôi, đối với ta mà nói, chẳng qua là trên cánh tay có thêm một hình vẽ, không ảnh hưởng gì.” Thiên Túng không thèm để ý chút nào.“Thêm một hình vẽ?” U Minh cảm thấy không biết nói sao với Thiên Túng. Loại đau đớn khi huyết thể phát tác. . . đau đến không muốn sống hẳn cũng đã thấy rồi, mà tiểu gia hỏa này cư nhiên thờ ơ như không?! Xem ra tiểu tử này không chỉ kiên cường bình thường. U Minh nhìn Thiên Túng cảm thấy càng ngày càng thích.“U Minh, người nói người là thủ thủ hộ của Âm Ma Tộc ta, nhưng làm sao bị giam ở nơi này? Thực lực của người hẳn là hơn hai lão đầu thủ thập kia chứ?” Thiên Túng đột nhiên hỏi.“Thôi đi, người cho rằng ta là bởi vì hai lão đầu kia sao?” U Minh vuốt xiềng xích đeo trên cổ hắn, “Là bởi vì nó! Kể từ ngàn năm trước, sau khi ta bị bắt vẫn bị giam ở chỗ này, bị cái xiềng xích này khóa trụ. Ta đã dùng hết các loại phương pháp cũng không thể mở được nó. Nếu như ta đoán không lầm, đây hẳn là chế tạo từ hàn tinh vạn năm, cứng rắn vô cùng. Trừ phi có linh hồn Kiếm Khí, nếu không, ta cả đời cũng không thể rời khỏi nơi này.” U Minh nói đến đây nhất thời có mấy phần chán chường, nhớ hẳn năm đó, hung danh Âm Ma Huyết Long ai không hãi sợ, cư nhiên bây giờ bị giam ở chỗ này, hẳn đương nhiên không cam lòng tới cực điểm.“A! Linh hồn Kiếm Khí sao? Ta vừa vận có một thanh.” Thiên Túng lãnh lãnh đậm đậm nói, nhưng U Minh nghe được lại trực tiếp ngắt đại. Đang lúc U Minh còn ngây ngốc, Thiên Túng đã từ trên đầu tháo xuống một vật trang sức hình hoa sen màu băng lam. Rồi khỏi thân thể Thiên Túng, mất đi sự che giấu của nhẫn Tàng Long. U Minh mới cảm thấy trên đóa băng liên này phát tán năng lượng thủy nguyên tố tinh thuần cùng linh hồn dao động.“Cư nhiên thật sự là linh hồn Kiếm Khí!” Lời nói của U Minh cũng có chút run rẩy, hẳn không nghĩ tới mình thật sự có một ngày lại thấy được ánh sáng mặt trời.“Chuẩn bị tốt!” Thiên Túng nói xong cũng không chậm trễ, cầm trong tay băng liên, đem kiếm khí thủy nguyên tố trong cơ thể rót vào trong đó. Theo kiếm khí rót vào, đóa băng liên kia tựa như sống dậy, nở rộ quang hoa màu băng lam chói mắt.“Băng Liên, đi!” Thuận theo cổ tay Thiên Túng vung lên, cánh hoa đóa băng liên liền mở ra, tựa như Phong Hỏa Luân, xoay tròn chém tới xích sắt trên cổ U Minh.Nếu đổi lại là thường nhân, thấy một thanh kiếm khí biến thái như vậy bỏ về phía mình, cho dù có hiểu rõ là muốn cứu mình, cũng sẽ có chút lo lắng sợ. Nhưng U Minh lại cực kỳ yên tâm đứng đó, giống như đang đứng thường hoa ngậm trăng.Chỉ nghe “Bính” một tiếng, xích sắt trên cổ U Minh ứng tiếng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Trước khi đại chiến

“Tự do! Ta tự do rồi!” U Minh vuốt xích sắt hàn tinh đã gãy lìa, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy thần sắc kích động, “5000 năm! 5000 năm! Tiểu tử, cảm ơn người!” Nghe thấy từ trong miệng mãnh thú như U Minh nói ra tiếng cảm ơn, cũng biết hẳn giờ phút này kích động cỡ nào.“Không có gì, ta bất quá là lấy lại con vật của Âm Ma Tộc chúng ta mà thôi.” Thiên Túng không thèm để ý bêu môi.U Minh nghe lời này thiếu chút nữa ngất đi. Có làm hay không, dường như mình bị trở thành đồ vật?! Còn là đồ thuộc về của nàng ta nữa. Mặc dù, tính cách dị thú cao ngạo khiến cho U Minh có chút không thoải mái với lời này của Thiên Túng, nhưng sâu trong trong lòng U Minh lúc này cũng đang chảy xuôi một loại ngọt ngào như có như không.“Được rồi, nhanh lên một chút thả Tiểu Hồ ra, ta có chuyện muốn hỏi người.” Thiên Túng không để ý đến thần sắc rối rắm của U Minh, chỉ vào Tiểu Hồ vẫn bị nhốt trong màn sương nói.“Tiểu Hồ? Con hồ ly thối này lại gọi là Tiểu Hồ?” Dùng gót chân nghĩ cũng biết cái tên ‘sáng tạo’ như vậy tuyệt đối là Thiên Túng cấp cho. U Minh nhất thời sinh ra cảm giác đồng cảm với cửu vĩ tuyết hồ. Hẳn hướng về màn sương vây lượn quanh cửu vĩ tuyết hồ phát phát tay, màn sương kia lập tức dần dần tiêu tán.Cửu vĩ tuyết hồ vừa được giải thoát, lập tức chạy như bay về phía Thiên Túng. Nhưng lần này, nó không theo thói quen cho Thiên Túng một cái ôm của sói, mà là dùng đôi mắt băng lam long lanh nước của mình quan sát Thiên Túng từ trên xuống dưới, như muốn nhìn một chút Thiên Túng có bị thương không. Kỳ thực, cửu vĩ tuyết hồ mặc dù bị màn sương hạn chế hành động, nhưng không bị che lại sáu giác quan. Nó dĩ nhiên nghe được đoạn đối thoại của Thiên Túng và U Minh, biết U Minh tuyệt đối sẽ không làm thương tổn Thiên Túng. Thế nhưng, không tận mắt kiểm tra một chút, nó vẫn không thể yên tâm.Thiên Túng bị động tác tuyệt đối nhân tính hóa của cửu vĩ tuyết hồ khiến trong lòng âm áp, trên mặt cũng dâng lên nụ cười nhàn nhạt.“Này, người đừng có liếc mắt đưa tình với con hồ ly thối kia. Đến bây giờ ta còn chưa biết tên của người đấy? Nếu người là thiếu chủ của Âm Ma Tộc, sau này người cũng chính là chủ nhân của U Minh ta, cũng không thể cứ gọi người ‘Này’ chứ!” U Minh nhìn Thiên Túng lộ ra nụ cười ôn nhu như thể với Tiểu Hồ, hết sức khó chịu, lập tức cắt ngang nói.“Ta tên là Thiên Túng, Diệt Thiên Túng. Người không phải cần phải gọi ta là chủ nhân, gọi ta Thiên Túng được rồi. Nhưng hiện giờ ta họ Tề.” Thiên Túng đã đem U Minh trở thành người một nhà, cũng không giấu giếm, lập tức đem chuyện Âm Ma Tộc bị họa diệt tộc từ tám năm trước cho tới bây giờ từ từ nói cho U Minh.Khi U Minh nghe được trong đại hội Thánh môn, Tàn Duyệt muốn tìm người khiêu chiến Thiên Túng thì rất cuộc nổi giận.“Mẹ nó! Tàn gia này thật là càng ngày càng hèn hạ, thảo nào ta nói lần này làm sao chỉ có hai người đi vào! Nếu không phải bọn chúng dựa vào sau lưng có chỗ dựa, còn dám lớn lối như vậy sao?” U Minh vì tức giận mới bật thốt lên, nhưng Thiên Túng trong nháy mắt đã bắt ngay được trọng điểm. “U Minh, người mới vừa nói Tàn gia sau lưng có chỗ dựa? Ai? Còn nữa, lấy thực lực của người cũng có thể tiêu diệt cỡ Kiếm Thần trở xuống, sao còn có thể bị bắt, nhốt vào tháp Thánh môn này?”“A. Tên tiểu tử người phản ứng thật là quá nhanh.” U Minh gật đầu một cái, “Không sai! Sau lưng Thánh môn quả thực có một thế lực siêu cấp đang ủng hộ nó, mà thế lực kia đã mai danh ẩn tích gần vạn năm rồi. Người có biết người chân chính dựng nên tháp Thánh môn này là ai hay không?”“Người nói chẳng lẽ là Cửu Trọng Cung!” Thiên Túng có chút khần trương hỏi.“Người biết Cửu Trọng Cung?” Lần này đến phiên U Minh kinh ngạc, cho dù số nhân sĩ cao nhân đương thời biết Cửu Trọng Cung sợ rằng cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà nàng lại biết? “Ta cũng chẳng qua là ngoài ý muốn biết được thôi, xem ra, ” Thiên Túng hơi nheo mắt lại, “Nước ở Thánh môn thật đúng là không phải sâu bình thường!” U Minh quan sát tiểu cô nương trước mắt đã lâm vào trầm tư, giống như đang quan sát một ngọn núi cao làm người ta phải ngước nhìn. Chủ nhân đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn này thật là càng ngày càng khiến cho hắn kinh hãi cùng với thần phục. Nàng chẳng những còn nhỏ tuổi mà đã tu vi dọa người, còn có linh hồn Kiếm Khí, dị thú đi theo. Quan trọng nhất là tâm trí và kinh nghiệm của nàng tuyệt không phải người thường có thể so bì được. Tâm của U Minh giống như trong giây lát bùng lên một ngọn lửa, bởi vì, từ trên đôi vai của tiểu cô nương nhỏ bé đơn bạc này, hắn dường như thấy được tương lai chói mắt của Âm Ma Tộc.“Chủ nhân, không biết chủ nhân về sau có tính toán gì?” U Minh đã tự động sửa lại xưng hô, nếu Thiên Túng là thiếu chủ của Âm Ma Tộc, mà mình vừa được nàng cứu, gọi nàng thiếu chủ cũng là có thể.“Ừ, ” nghe U Minh xưng hô như thế, Thiên Túng vẫn còn có chút không quen, dừng một chút, “Ta quyết định giữ nguyên kế hoạch, trước tiên lấy lại thánh vật của Âm Ma Tộc ta Huyết Ma châu, sau đó phá hủy Thiên Dương châu của Thánh môn, phá hủy linh mạch Thánh môn.”“Nhưng như vậy tất nhiên sẽ gặp phải sự truy sát của Thánh môn, hơn nữa rất có thể sẽ dẫn theo người của Cửu Trọng Cung ra ngoài. Nếu vậy sẽ không tránh được một cuộc đại chiến!”“Ta chính là muốn đem tất cả thực lực ẩn núp của Thánh môn dẫn dụ ra, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, ta muốn biết kẻ thù ta phải đối mặt đến cùng là mạnh cỡ nào!” Bên môi Thiên Túng thoáng hiện lên nụ cười lạnh, “Ta tin tưởng mình có thể toàn thân trở ra, bất quá trước khi đi, sao có thể không kéo theo vài cái đệm lưng đấy!”“Ha ha! Đủ âm hiểm! Quả nhiên xứng làm chủ nhân của U Minh ta. Đúng! Ta

cũng rất lâu không hoạt động gần cốt rồi, nên đòi lại chút lãi từ Thánh môn thôi!” U Minh rất là cuồng ngạo cười to nói. Đúng lúc này, một tiếng động rất nhỏ cắt ngang cuộc đối thoại của hai người. Thiên Túng và U Minh đều nhìn về phía Tàn Mộ Ngôn ngất xỉu. Chỉ thấy Tàn Mộ Ngôn đã dần dần tỉnh lại. “Ngôn, huynh đã tỉnh chưa?” Thiên Túng rất ân cần tiêu sái đến trước người Tàn Mộ Ngôn hỏi. “Ừ, Tiểu Thiên, nằng. . . .” Tàn Mộ Ngôn thấy vẻ mặt ân cần của Thiên Túng vốn rất cảm động, nhưng hắn đột nhiên thấy được đi theo phía sau Thiên Túng chính là nam tử tuyệt mỹ kia thì vẻ mặt lập tức trở nên cứng ngắt lạnh lùng. Hắn vội vàng đem Thiên Túng bảo hộ ở phía sau. “Thiên Túng, hắn không tổn thương nằng chứ, ta đi đối phó hắn!” Vừa nói, Tàn Mộ Ngôn đã xuất Phá Thiên kích từ trong cơ thể ra, như gặp phải đại địch nhìn U Minh. U Minh lại thờ ơ như không nhún vai, chép miệng với Thiên Túng đang ở sau lưng Tàn Mộ Ngôn, dường như muốn nói: giao cho ngài giải quyết! Thấy cảnh như vậy, Tàn Mộ Ngôn cũng ý thức được, chuyện dường như có chút sai lệch không như hắn nghĩ, “Tiểu Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tàn Mộ Ngôn vội vàng xoay người lại hỏi. “Ngôn, ta nói tóm tắt thôi. Ta từng nói với huynh, kẻ thù của ta là cả Thánh môn, đó cũng không phải tùy ý mà nói. Ta là người của Âm Ma Tộc, mà U Minh là đệ thủ thứ ba trên bảng đệ thủ Âm Ma Huyết Long, là thủ thủ hộ của Âm Ma Tộc ta! Cho nên, hẳn chẳng những sẽ không thương tổn ta, còn có thể trở thành trợ lực giúp ta báo thù!” Lúc này, Thiên Túng cũng không còn cần che giấu thân phận nữa. Ai ngờ Tàn Mộ Ngôn nghe xong cũng không có chút biến động hay khiếp sợ nào, vẫn như cũ chuyên chú nhìn Thiên Túng, điều này cũng khiến Thiên Túng có chút hoảng hốt, “Này, Tàn Mộ Ngôn, huynh không có gì để nói sao?” “Đối với ta, không có gì thay đổi cả!” Tàn Mộ Ngôn đột nhiên kiên định nói, “Thân phận của nằng đối với ta không có bất kỳ ý nghĩa gì, nằng chính là nằng. Hơn nữa, Thánh môn đối với ta mà nói không có nửa phần quyến luyến. Nếu nằng phải phá hủy Thánh môn, vậy cũng tính ta chung một nhóm đi!” Tàn Mộ Ngôn như đinh chém sắt ngược lại khiến Thiên Túng một lần nữa ngẩn người, nằng chưa từng nghĩ tới, Tàn Mộ Ngôn sẽ vì nằng làm những việc như vậy. Thời điểm Thiên Túng đang không biết nói gì, Tàn Mộ Ngôn nhẹ nhàng nắm hai vai Thiên Túng, ôn nhu nói, “Ta hiểu rõ mục đích lần này nằng tiến vào tháp Thánh môn, nếu nằng muốn xông đến tầng thứ chín lấy lại Huyết Ma châu, ta có thể. . . .” Lần này, Tàn Mộ Ngôn vẫn chưa nói hết, lập tức bị Thiên Túng cắt ngang, “Không cần! Ta không cần huynh giúp ta!” “Tại sao? Tiểu Thiên, nhiều người nhiều sức mạnh, ta nhất định sẽ giúp nằng. . . .” Tàn Mộ Ngôn còn chưa nói hết, lại một lần nữa hôn mê bất tỉnh. Chẳng qua, lần này cũng không phải bị U Minh đánh xỉu, mà là Thiên Túng thừa dịp Tàn Mộ Ngôn không chú ý, dùng phương pháp điểm huyệt kiếp trước điểm vào huyệt ngũ trên người hắn. Nhìn Tàn Mộ Ngôn cau mày té xuống đất, Thiên Túng ngồi bên cạnh hắn, cẩn thận dùng mười ngón tay ngọc thon dài của mình khẽ vuốt trán Tàn Mộ Ngôn, muốn vuốt đi phiền não của hắn. Kỳ thực, từ lúc bắt đầu tiến vào tháp Thánh môn, Thiên Túng đã hi vọng Tàn Mộ Ngôn nâng cao thực lực, từ đó giúp nằng đối phó với hai lão đầu thủ vệ tháp sẽ có thêm mấy phần thắng. Thế nhưng mới vừa rồi, nằng đã bỏ đi suy nghĩ này, đối với một người chịu liều lĩnh vì mình, Thiên Túng không thể chỉ vì cừu hận của bản thân mà lợi dụng sự thật lòng của hắn. “Ngài đối với hắn thật đúng là tốt!” U Minh chẳng biết lúc nào đã đứng bên cạnh Thiên Túng, “Ngài cuối cùng là sợ mối, cũng không nỡ đem tâm mất từ phía trên người Thiên Túng thu hồi lại. Lúc này, Thiên Túng đã đứng dậy, “Chúng ta đi thôi.” Tầng thứ chín tháp Thánh môn. “Tàn Trung, ông có thấy tầng thứ tám hình như an tĩnh đến khác thường hay không?” Một lão giả tóc người nhỏ thấp, râu tóc bạc trắng hướng về lão giả áo đen ngồi bên cạnh nói. “Điều này cũng không có gì quá kỳ quái, bọn tiểu bối kia nhất định là không xông qua được tầng thứ bảy, dĩ nhiên không có cơ hội gặp đệ thủ kia rồi.” Lão giả áo đen gọi là Tàn Trung lơ đãng nói. “Lại nói, đệ thủ kia thật đúng là lợi hại! Ta nhớ rõ lúc trước ta và ông hợp lực mới có thể cùng với hắn đánh ngang tay, không biết hiện giờ như thế nào?” Lão giả tóc trắng kia còn chưa kịp trả lời, một loại âm thanh như ma âm lập tức truyền vào tai hai người, “A, hai vị trưởng lão, nếu nhớ ta đến thế, sao không đến tầng thứ tám tìm ta thiết tha một chút! Ông xem, các ông không đến tìm ta, ta đây chỉ có thể tới tìm các ông thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tam châu đồng huy

[1]: Ba hạt châu cùng sáng chói! Nghe được thanh âm này, hai người lão giả tóc trắng nhất thời cả kinh, vội vàng nhìn về hướng cửa vào tầng thứ chín tháp Thánh môn. Ngay tại lối vào tầng thứ chín đột nhiên đứng một hắc y nam tử. Nam tử kia một đầu tóc đen, không gió mà bay, nói toạc ra giống như tà ma trên đời. Một thân áo bào cũng không che kín từ chỉ thon dài kiện mỹ của hắn, da thịt trắng như tuyết cứ như vậy lộ ở bên ngoài hiện lên vô hạn phong tình. Một đôi con ngươi màu đỏ như máu khảm trên gương mặt tuyệt thế, vốn nên giống như như bảo thạch trong rõ xinh đẹp, nhưng giờ phút này nó làm cho người ta cảm giác chỉ có huyết tính, tà ác, cùng tàn nhẫn. Nam tử này dĩ nhiên là là “quái vật” U Minh trong miệng Tàn Trung rồi. Hai người Tàn Trung kể từ lúc bắt đầu nhìn thấy U Minh giống như bị điện giật, cho dù cách nhau khá xa, bọn họ cũng có thể cảm thấy trên người U Minh phát ra uy áp. Nhiều năm không thấy, đệ thủ thứ ba trên bảng bài danh đệ thủ này đã đạt tới thực lực Kiếm Tiên cấp tám?! Hai người Tàn Trung còn chưa bắt đầu chiến đấu, đã cảm nhận được một loại sợ hãi. Kỳ thực, thực lực của hai người Tàn Trung cũng đều là Kiếm Tiên cấp tám. Thế nhưng, thân là loài người, kiếm tiên sao có thể so với đệ thủ hung mãnh cường hãn. Huống chi, bọn họ đối mặt còn là đệ thủ hung tàn nhất Âm Ma Huyết Long. (Phong: yeah, ta kết, ta kết :X:x) Đang lúc này, U Minh phát động tiến công trước. Chỉ thấy màn sương quanh người hắn càng ngày càng dày, hơn nữa lấy một loại tốc độ cực nhanh khuếch tán ra không gian chung quanh. Đây là khả năng thi triển xâm lược không gian của Kiếm Tiên, tương đương với việc đem không gian chung quanh biến chuyển thành phạm vi của mình, chiều này nếu như đối phó với người thực lực thấp hơn so với mình đương nhiên là trăm trận trăm thắng. Tựa như ở tầng thứ tám, ba người Thiên Túng bị U Minh dùng màn sương bao quanh, cũng chỉ có thể mặc người chém giết. Đáng tiếc, U Minh đối mặt là cường giả cùng cấp Kiếm Tiên với bản thân. Hai người Tàn Trung mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng tay cũng không chần chờ, Tàn Trung trong nháy mắt xuất ra kiếm khí của mình. Đó là một thanh tam lăng xoa (xiên) màu lửa đỏ. Từ lúc Tàn Trung bắt đầu gọi ra Kiếm Khí, ngọn lửa màu đỏ cũng từ trên kiếm khí tỏa ra bốn phía chung quanh, trong nháy mắt, cả lối vào tầng thứ chín tháp Thánh môn liền bị phân cắt thành hai phần bóng tối và lửa đỏ. Nhưng nếu như nhìn kỹ lại, sẽ liền phát hiện màn sương mù dày đặc màu đen đang từ từ xâm nhập vào trong biển lửa màu đỏ, từ từ hiện lên xu thế đánh bọc sườn [1].

[1]: vậy đánh sau lưng hoặc bên hông địch! Bạch y lão giả bên cạnh Tàn Trung thấy tình huống không ổn, vội vàng cũng cho gọi kiếm khí của mình. Trong chớp mắt, một trường côn toàn thân màu xanh biếc liền xuất hiện trong tay bạch y lão giả. “Bích Lân, Thanh Mộc Sâm Lâm!” Bạch y lão giả kia dĩ nhiên liền sử dụng một kiếm kỹ siêu cường, nhưng kiếm kỹ này cũng không phải lấy công kích làm chủ. Chỉ thấy theo kiếm kỹ phát ra của bạch y lão giả, một mảnh quang mang xanh biếc bao phủ lên biển lửa của Tàn Trung, mệnh môn mộc nguyên tố trong nháy mắt chiếm lĩnh không gian phía trên biển lửa. Trong ngũ hành, mộc sinh hỏa, đây là không thể nghi ngờ. Cho nên, trong tích tắc quang mang màu xanh tiếp xúc cùng biển lửa, thế lửa chợt gia tăng. Nhưng vào lúc này, đệ biến đột tăng. Nguyên lai trong lúc bạch y lão giả phát ra kiếm kỹ, Tàn Trung không chế khu vực của mình không rảnh lo cái khác,

U Minh đã bao vây biển lửa, màn sương thâm nhập ra phía sau Tàn Trung cùng bạch y lão giả. “Không tốt!” Đột nhiên, bạch y lão giả hét lớn một tiếng, làm cho Tàn Trung cũng nhìn về phía sau, chỉ thấy thân ảnh của Thiên Túng cùng Tiểu Hồ từ từ rõ ràng trong màn sương. Thiên Túng cùng Tiểu Hồ cứ nhiên đã vòng qua hai người họ, chạy thẳng tới bên trong tầng thứ chín, điều này khiến cho hai người Tàn Trung nổi trận lôi đình. “Tiểu bối đứng lại!” Tàn Trung cũng không kịp cùng U Minh triển đấu, vội vã muốn truy đuổi Thiên Túng. Nhưng vào lúc này, một màn sương lại vô thanh vô tức xuất hiện chung quanh Tàn Trung. “Đáng chết!” Tàn Trung hét lớn một tiếng đành phải lại vận khởi nguyên tố chung quanh tiến hành chống cự. “Lão già! Đối thủ của ngươi là ta! Hôm nay để cho bản đại gia hảo hảo bồi các ngươi vui đùa một chút!” U Minh nhìn về hướng Thiên Túng biến mất, từ đầu đến cuối, người cũng không quay đầu lại nhìn ta một cái, đây là đối với ta tín nhiệm sao? Vậy ta sao có thể phụ lòng ngươi đây? U Minh bên môi tràn ra một chút vui vẻ. Thiên Túng cùng Tiểu Hồ từ sau lúc mượn màn sương của U Minh tiến vào đến bên trong tầng thứ chín, liền phát hiện tầng thứ chín thấp Thánh môn này hoàn toàn bất đồng với những tầng khác. Mật độ nguyên tố độ dày không nói, không khí ở tầng thứ chín này gần như đều màu trắng. Không khí màu trắng kia giống như sương mù làm cho người ta nhìn qua có vài phần cảm giác hòa hợp, nói vậy thời điểm bảy loại nguyên tố năng lượng đều nồng hậu tới trình độ nhất định sẽ xuất hiện cảnh tượng như vậy. Thiên Túng trong lòng thầm nghĩ. Đang lúc này, trước mặt Thiên Túng xuất hiện một cửa lớn bằng đá cao chừng ba thước. Cửa lớn kia nhìn qua cứng rắn vô cùng, phiếm ánh sáng màu đỏ, cho dù cách thật xa cũng có thể cảm nhận năng lượng hỏa nguyên tố trên phiến đá kia. Mặc dù cửa lớn này nhìn qua khó có thể phá bỏ, nhưng Thiên Túng lại không có chút nản chí nào. Lúc trước năng vẫn không dám sử dụng thực lực chân chính của mình, hiện tại, năng còn có cái gì phải bận tâm. “Chư Thần Dực!” Theo lời của Thiên Túng, bốn phiến Chư Thần Dực dài đến bảy thước từ trong cơ thể Thiên Túng trong nháy mắt hiện ra bên ngoài cơ thể. Bốn phiến Chư Thần Dực khổng lồ theo suy nghĩ của Thiên Túng, hai cánh phía dưới hóa thành từng lưỡi dao sắc bén, hướng phía cửa lớn cao ba thước màu đỏ bay đi. “Keng keng keng keng!” Một trận tiếng va chạm liên tiếp khiến cho phía trước cửa lớn rơi xuống một tầng bụi màu đỏ, thế nhưng, trên cửa kia chẳng qua là lưu lại vài cái lỗ nhỏ nông sâu không đồng nhất. Thiên Túng không vừa lòng nhíu mày một cái, “Đáng chết! Cái cửa này rốt cuộc làm bằng chất liệu gì!” Thiên Túng bất mãn khế nguyên rủa một tiếng. Lúc này, đột nhiên cảm thấy làn váy bị lôi kéo, năng vừa quay người liền nhìn thấy Tiểu Hồ đang cắn làn váy năng, tựa hồ muốn nói cái gì. “Ngươi có biện pháp?” Thiên Túng đoán hỏi. Đường như có điều bất mãn với chất vấn của Thiên Túng, Tiểu Hồ ngheh ngang kiêu ngạo đi tới trước cửa lớn, chỉ thấy chín cái đuôi phía sau của nó mở ra thành hình hoa sen. Quanh thân ngưng tụ ra một loại băng tuyết màu bạc. Sau một lúc chuẩn bị, Tiểu Hồ đột nhiên há miệng, một đoàn khí băng khổng lồ liền phun ra ngoài. Khí băng kia ngưng tụ thành hình giống như một đóa băng liên, cũng không tiêu tán, hơn nữa nó bay lượn hết sức chậm chạp trong không khí. Thứ nhưng, theo nó bay lượn, Thiên Túng cảm thấy thủy nguyên tố chung quanh đang kịch liệt giảm xuống. “Phanh!” Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, đóa băng liên khổng lồ đã đập vào trên cửa lớn màu lửa đỏ. Chỉ thấy từ giữa chính giữa cửa lớn bắt đầu bị băng tuyết lấy tốc độ mất thường có thể thấy xâm chiếm không ngừng, màu lửa đỏ từ từ biến thành màu băng lam. Lúc này, Tiểu Hồ rất là vội vàng hướng Thiên Túng kêu hai tiếng, Thiên Túng tựa như hiểu được Tiểu Hồ thúc giục, vội vàng lần nữa để cho hai mảnh Chư Thần Dực rời thân thể. Lần này, hai mảnh Chư Thần Dực kia lấy tốc độ nhanh hơn hóa thành hơn trăm đạo lưỡi dao sắc bén hướng chính giữa cửa lớn bay đi. “Keng keng keng, phanh!” Theo một tiếng vang thật lớn, chỉ thấy từ chính giữa cửa lớn bắt đầu từng vết rạn nứt. Khiến cho Thiên Túng vô cùng kinh ngạc chính là, sau khi cửa lớn vỡ nát, những mảnh đá vụn lại là những khối băng vụn! Thiên Túng kinh ngạc nhìn Tiểu Hồ một chút, năng không nghĩ tới thời gian nửa năm ngắn ngủi, cửu vĩ băng hồ này cứ nhiên tăng lên tới trình độ như thế! Tiểu Hồ giống như cảm giác được ánh mắt quan sát của Thiên Túng. Kiêu ngạo ưỡn ngực, tựa hồ muốn nói: Hừ! Cũng không chỉ có Âm Ma Huyết Long có thể giúp ngươi, ta cũng có thể! Đang lúc Thiên Túng cùng Tiểu Hồ ở nơi đó “liếc mắt đưa tình”, một hồi kim quang chói mắt khiến cho Thiên Túng cùng Tiểu Hồ trong nháy mắt ngừng lại hô hấp. Thiên Túng giương mắt nhìn, chỉ thấy trên một chiếc khay dài chừng năm thước trắng như tuyết, để ba toà sen. Ba hạt châu giống như Dạ Minh Châu tròn trịa sáng long lanh rõ ràng đặt ở trên. Ba hạt châu, hạt bên trái hiện lên màu đỏ đen, quanh mình bao quanh một tầng sương mù như màu máu, lóe ra sắc đen sáng bóng. Hạt ở giữa, toàn thân màu vàng kim, giống như ánh mặt trời rực rỡ, đại khí hùng hậu, giống như cần khôn tự nhiên ngưng tụ trong đó. Mà hạt bên phải, hiện lên màu xanh biếc, là hạt châu lớn nhất trong ba hạt, thấy nó giống như thấy sóng biển xanh biếc, hải triều mênh mông. Ba viên bảo châu này, tất cả đặt trên bàn ngọc thành một hàng. Từ xa nhìn lại, tam châu đồng huy, thấp thoáng xen lẫn nhau, tựa như cùng đối mặt thiên địa tự nhiên, bóng tối ánh sáng, ốc đảo biển rộng. Cái loại khí tức mênh mông, năng lượng hùng hậu đó chỉ từ xa nhìn lại cũng khiến cho lỗ chân lông toàn thân Thiên Túng như được mở ra. “Thật đẹp quá!” Thiên Túng không nhìn được thi thảo nói. Trước mắt tam châu đồng huy dường như có thể khiến cho người trầm mê, làm cho Thiên Túng phát sinh một trận hoảng hốt. Thiên Túng không chú ý tới, lúc này trên mặt Tiểu Hồ bên cạnh năng lộ ra một loại thần sắc cực kỳ khao khát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 54: Dung hợp! Tiểu Hồ thành người!

Từ lúc Thiên Túng thấy kỳ cảnh tam châu đồng huy, năng cũng đã biết hạt châu màu đỏ đen phiếm huyết khí đặt phía bên trái nhất định là bí bảo của Âm Ma Tộc năng Huyết Ma châu. Trên hạt châu nho nhỏ này, năng cảm nhận được một loại thần thiết trước nay chưa từng có, đó là một loại cảm giác huyết mạch tương liên. Tựa hồ phát hiện chịu sự xuất hiện của Thiên Túng, ánh sáng vẫn luôn âm ảm, yên lặng đã lâu của Huyết Ma Châu nhất thời sáng lên, hồng quang chói mắt xông phá tầng sương mù màu đen vẫn vây lượn ở chung quanh nó. Ngay một khắc này, liền tiếp từng đợt hồng quang từ giữa Huyết Ma châu phát ra, thẳng tới mi tâm [1] Thiên Túng. Đối với biến cố đột nhiên xuất hiện này, Thiên Túng cũng không phải không thể chống cự, chẳng qua sâu trong nội tâm năng cho rằng Huyết Ma châu tuyệt đối sẽ không tổn thương năng, cho nên năng mặc cho hồng quang xông tới mi tâm của mình.

[1]: điểm giữa hai lông mày. Tức khắc, một loại đau đớn đến khoan tim rách phổi, từ đầu của năng truyền khắp toàn thân. Thiên Túng cảm thấy năng lượng hắc ám toàn cơ thể cũng vọt tới mi tâm. Quanh thân Thiên Túng cũng bị loại hồng quang huyết sắc đó bao vây, một màn sương như có như không quanh quẩn chung quanh hồng quang. Lúc này Thiên Túng đã bị cỗ hồng quang này nâng lên, chậm rãi bay lên không trung. Trong mắt Tiểu Hồ sớm đã không còn thần sắc khẩn cầu và tâm tư mong đợi, nó khẩn trương nhìn chăm chú vào Thiên Túng đang lơ lửng giữa không trung, trong đôi mắt màu băng lam tràn đầy lo lắng. “A!” Đột nhiên, Thiên Túng kêu thảm một tiếng, một giọt máu tươi liền rỉ ra từ mi tâm Thiên Túng. Giọt máu tươi bị hồng quang bao quanh thật nhanh bay về phía Huyết Ma châu, thấm thấu xuống bề mặt Huyết Ma châu. Ngay một khắc này, Huyết Ma châu giống như được một sinh mạng mới, hồng quang đại thịnh, năng lượng nguyên tố hắc ám cường đại mênh mông trào ra, thậm chí làm giảm cả khí thế của hai hạt châu khác. Mà Thiên Túng như cũ lơ lửng trên không trung, nhưng mất đi một giọt máu tươi bao hàm năng lượng hắc ám khiến cho năng toàn thân tràn đầy một loại cảm giác vô lực. Đang lúc này, năng cảm thấy hồng quang vây lượn chung quanh xảy ra biến hóa. Hồng quang kia không cho năng cảm giác đau đớn nữa mà là một loại dễ chịu cực kỳ thư thích, giống như là tắm ôn tuyền, mà năng lượng mới vừa tiêu mất cũng được thần kỳ bổ sung lại trong một khắc này. Đang

lúc Thiên Túng đắm chìm không thể tự thoát ra khỏi loại cảm giác tốt đẹp này thì viên Huyết Ma châu kia đã bay lên trời, hướng mi tâm của Thiên Túng bay tới. Tiểu Hồ mở to cặp mắt đáng yêu khó có thể tin được nhìn tất cả phát sinh trước mắt. Nó có thể cảm giác được Huyết Ma Châu đang cùng thân thể Thiên Túng tiến hành dung hợp, nó không biết cụ thể chuyện gì xảy ra, nhưng nó biết trải qua lần dung hợp này Thiên Túng nhất định sẽ thay da đổi thịt, thực lực nâng cao một bước! Vậy mình thì sao? Ánh mắt Tiểu Hồ lần nữa hướng tới hướng nó vừa chú ý. Nơi đó lẳng lặng để một hạt châu màu xanh biếc. Hạt châu sáng bóng này tản ra ánh sáng màu u lam như biển rộng, Thiên Túng có thể không biết, nhưng Tiểu Hồ đã sống mấy trăm năm, như thế nào lại không biết hạt châu này chính là Bích Hải Châu nổi danh cùng Thiên Dương châu. Tính chất của Bích Hải châu này có chút tương tự với Huyết Ma châu, mặc dù lực lượng không bằng Huyết Ma châu cường đại nhưng trong nó lại bao hàm năng lượng thủy nguyên tố khủng bố. Nó được đặt tên là Bích Hải châu, tên như ý nghĩa. Chính là chỉ năng lượng của nó như biển rộng trùng điệp không dứt, mệnh mệnh mãnh liệt. Hạt châu này đối với dị thú thủy nguyên tố như Tiểu Hồ, không thể nghi ngờ tựa như một loại thuốc bổ cường lực, nói không chừng liền khiến cho nó có thể hóa hình người, thực lực tăng lên một bậc. Nhưng bất cứ việc gì có lợi tất có hại. Tiểu Hồ biết rõ, Thiên Túng đạt được Huyết Ma châu là bởi vì huyết mạch của nàng được Huyết Ma châu công nhận, mới có thể tự động cùng nàng dung hợp. Thế nhưng năng lượng của mình rất có thể không không chế nổi năng lượng ẩn chứa trong Bích Hải châu mà đưa đến phản phệ, nói không chừng sẽ rơi vào kết quả hài cốt không còn. Nội tâm Tiểu Hồ giờ phút này tràn đầy rối rắm, nó ngẩng đầu nhìn Thiên Túng bị hồng quang bao quanh. Ánh mắt dần dần lộ ra vẻ kiên định. Nó biết rõ hôm nay nếu Thiên Túng rời khỏi tháp, nhất định sẽ gặp phải công kích mãnh liệt của Thánh môn, nếu khi đó mình còn là hồ thủy, chẳng những không cách nào giúp nàng, còn có thể trở thành gánh nặng của nàng. Chuyện như vậy, nó làm sao có thể để nó phát sinh đây? Tiểu Hồ không chút do dự phi thân nhảy lên đài bạch ngọc, há mồm khẽ hút, Bích Hải châu kia liền không có bất kỳ trở ngại nào bay vào trong miệng nó. Nhất thời, thân thể Tiểu Hồ lam quang đại thịnh. Nếu như trong thạch động này có người thứ ba nhất định sẽ vì cảnh tượng trước mắt mà khiếp sợ! Chỉ thấy phía trên đài bạch ngọc lơ lửng hai quả cầu ánh sáng, một màu đỏ, quanh thân vây quanh sương mù màu đen; một toàn thân u lam, tản ra sắc xanh rực rỡ như biển rộng. Mà giữa hai quả cầu này, một hạt châu màu vàng kim như màu vàng của mặt trời, quanh thân cũng đang tản ra nhiệt liệt ánh sáng màu vàng kim. Nhưng nếu nhìn kỹ lại, sẽ liền phát hiện ánh sáng màu vàng rực rỡ này đang bao phủ lấy hai quả cầu, không ngừng cân bằng năng lượng nguyên tố trong không khí chung quanh. Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Thiên Túng đã hoàn toàn chìm vào trong tu luyện, kể từ khi Huyết Ma châu bắt đầu dung nhập vào trong cơ thể nàng, nàng liền cảm thấy giống như một loại nghi thức xối nước lên đầu. Ba luồng khí xoáy trong cơ thể vận chuyển với tốc độ cao, chỉ bất quá luồng khí xoáy màu đen đã xoay tròn đến một trình độ khủng bố. Khí tức huyết sắc không ngừng từ bốn phương tám hướng tràn vào bên trong luồng khí xoáy, luồng khí màu đen kia giờ phút này tựa như một tiểu vũ trụ, tinh thể nguyên tố hắc ám trong đó đã không thấy, thay vào đó là một viên nội đan màu đen đen tron bóng. Nội đan này nhìn như nhỏ bé, nhưng nguyên lai bên trong nó lại bao hàm lực lượng cường đại gấp trăm lần. Mà viên nội đan màu đen chính là dấu hiệu của Kiếm Tiên! Nhưng nội đan nguyên tố hắc ám trong cơ thể Thiên Túng hình thành không giống như người bình thường. Nội đan có thể nói là năng lượng nguyên tố tinh khiết nhất, nhưng trên nội đan của Thiên Túng luôn luôn chiếm cứ một loại huyết văn như có như không, mà luồng khí xoáy màu đen của nàng cũng bắt tri bất giác biến thành hai màu đỏ đen. Thiên Túng không biết loại biến hóa này có ý nghĩa như thế nào, nhưng nàng lại rõ ràng cảm giác được, Huyết Ma châu cùng với lực lượng của bản thân nàng dung hợp chẳng những khiến nàng đột phá trình độ Kiếm Tiên, còn khiến cho nàng một bước vọt tới Kiếm Tiên cấp ba, loại cấp bậc này ngay cả chính nàng cũng khó tin! Dần dần hồng quang bên ngoài cơ thể Thiên Túng từ từ trở nhạt màu, tầng sương mù kia cũng tiêu tán. Cảm giác được hoàn thành lên cấp, Thiên Túng chậm rãi mở mắt, tức khắc, một đạo tinh quang chợt lóe rồi biến mất. Hôm nay trở thành Kiếm Tiên, khí tức của Thiên Túng ngược lại nội liễm rất nhiều, khí tức không còn lộ rõ như trước đây. Cả người đứng ở nơi đó liền làm cho người ta có một loại cảm giác hư vô lúc ẩn lúc hiện. Lúc này, Thiên Túng còn chưa kịp đắm chìm trong vui sướng vì lên cấp, liền phát hiện trước mắt nàng lại có một quả cầu ánh sáng không lồ màu u lam. Dưới tầng ánh sáng bao phủ, Thiên Túng mơ hồ nhìn thấy người bên trong “Đây là. . . .” Không thể nghi ngờ, Thiên Túng cực kỳ thông minh, từ lúc nàng phát hiện ra quả cầu ánh sáng đỏ, nàng cũng phát hiện Tiểu Hồ cùng hạt châu màu xanh biếc đồng thời không thấy. Giải thích duy nhất, chính là Tiểu Hồ đang cùng hạt châu màu xanh biếc kia tiến hành dung hợp, biến thành hình người! Thiên Túng mặc dù không biết hạt châu kia rốt cuộc là cái gì, nhưng cũng biết trong hạt châu kia bao hàm năng lượng khổng lồ. Mà bây giờ, tình huống của Tiểu Hồ tựa hồ vô cùng không tốt. Cho dù cách một tầng ánh sáng, Thiên Túng cũng có thể cảm thấy Tiểu Hồ đang tiếp nhận một loại thống khổ cực đại, mà loại thống khổ này vô cùng có khả năng là phản phệ! Làm sao bây giờ? Đáy lòng Thiên Túng xôn xao lên một loại lo lắng khó nói lên lời. Nhưng nàng rất nhanh liền tỉnh táo lại, bởi vì nàng phát hiện, Thiên Dương châu vẫn bị hai người bọn họ bỏ qua tựa hồ đang cần nuốt năng lượng dư thừa quanh thân Tiểu Hồ tản ra, cân bằng năng lượng nguyên tố bạo động chung quanh. Thiên Dương Châu này nếu có thể tự tụt năng lượng, dĩ nhiên có thể chuyển dời năng lượng! Nghĩ như vậy, Thiên Túng tâm niệm cấp chuyển, một suy nghĩ táo bạo dần dần hình thành trong đầu. “Á!” Một tiếng hét thảm thiết cắt đứt suy nghĩ của Thiên Túng, Tiểu Hồ cuối cùng không chịu nổi đau đớn, lớn tiếng hô lên. Chính là lần này khiến cho Thiên Túng trong nháy mắt hạ quyết tâm. Nàng đột nhiên vọt tới hướng Thiên Dương Châu, một phen chớp Thiên Dương tới tay. Thiên Dương châu vào tay, Thiên Túng chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng nóng rực thiêu hủy thiên địa, giống như muốn đem bàn tay nàng hòa tan. Giờ phút này, Thiên Túng cũng không kịp đau đớn. Ra sức đem Thiên Dương châu đưa đến bên trong tầng ánh sáng màu u lam Thiên Túng vốn tưởng rằng sẽ phải chịu trở ngại gì, thế nhưng hết thấy thuận lợi tựa hồ ngoài dự đoán của mọi người, Thiên Dương châu không có bất kỳ trở lực nào liền bị đưa đến trước người Tiểu Hồ. Thế nhưng đang lúc Thiên Túng muốn rút tay trở về thì lại kinh ngạc phát hiện, Thiên Dương châu đó giống như dính vào trên tay mình, muốn bỏ cũng bỏ không được. Trong nháy mắt, một cỗ năng lượng thủy nguyên tố như biển rộng mệnh mệnh theo Thiên Dương châu trong nháy mắt bị chuyển dời đến bên trong cơ thể Thiên Túng. “Oanh!” Luồng khí màu băng lam đang lấy tốc độ mất thường có thể thấy được tạo thành liên tục không ngừng. “Cỗ năng lượng này cư nhiên bị chuyển dời đến bên trong cơ thể của ta?!” Thiên Túng khó có thể tin cảm thụ biến hóa của thân thể mình, cho đến khi nàng phát hiện thân thể Tiểu Hồ tựa hồ tỉnh lại, mới an tâm tiếp nhận cỗ năng lượng này. Theo Thiên Túng lâm vào tu luyện, bộ công pháp không biết rõ kia cảm nhận được năng lượng mệnh mệnh nhất thời lại tự động vận chuyển. Một vòng xoáy như hắc động dần dần xuất hiện quanh thân Thiên Túng. Một khắc hắc động xuất hiện, Thiên Dương châu tựa như có linh thức, kịch liệt chấn động. Thiên Túng, Tiểu Hồ, Thiên Dương châu tựa hồ tạo thành một chính thể, năng lượng không ngừng từ trong quả cầu ánh sáng thông qua Thiên Dương châu vận chuyển đến trong cơ thể Thiên Túng. Mà năng lượng trong không khí chung quanh cũng như bị Thiên Dương Châu triệu hoán, vọt tới hắc động ngoài thân Thiên Túng. Trong quá trình năng lượng không ngừng vận chuyển, Thiên Dương Châu cư nhiên từ từ khảm vào trong lòng bàn tay Thiên Túng. Dưới sự thôi động của Bích Hải châu, Thiên Dương châu cùng Thiên Túng cư nhiên cũng xuất hiện xu thế dung hợp!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Phá tháp!!

Sau khi U Minh giải quyết hai trưởng lão thù địch, liền thật nhanh chạy như bay đến bên trong tầng thứ chín. Lúc mới vừa rồi hắn và hai trưởng lão kia quyết chiến liền mơ hồ cảm nhận được một cỗ năng lượng dao động khiến cho hắn cũng run như cây sậy. Không cần hỏi cũng biết là Thiên Túng làm ra. “Tiểu tử, ngươi cũng ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì a!” U Minh trong lòng mặc niệm nói, dưới chân càng thêm tăng nhanh cước bộ. “Tiểu tử, ngươi không sao chứ.” U Minh mới vừa xông vào cửa đá, thanh âm liền dừng lại. Bởi vì hắn nhìn thấy một màn làm hắn khó có thể tin. Chỉ thấy Thiên Túng cùng Tiểu Hồ đều bị bao vây trong một tầng ánh sáng màu vàng, Tiểu Hồ đã hóa thành hình người. Nhưng là, quanh thân hắn được bao quanh bởi một quả cầu ánh sáng màu lam không lồ. Mà ba hạt châu đều đã không cánh mà bay. Kết hợp với cảnh tượng trước mắt, U Minh tất nhiên biết xảy ra chuyện gì. Nhưng khiến cho hắn không thể tưởng tượng nổi là ánh sáng chói mắt như ánh sáng mặt trời quanh thân Thiên Túng, kia rõ ràng chính là biểu hiện Thiên Dương châu cùng thân thể Thiên Túng dung hợp. “Không nghĩ tới a! Thiên Dương châu cư nhiên sẽ nhận thức tiểu tử làm chủ, nó không phải là luôn luôn cùng Huyết Ma châu bài xích lẫn nhau sao?” U Minh không hiểu nhìn chằm chằm Thiên Túng, trên mặt hiện đầy thần sắc nghi hoặc. Kỳ thực, U Minh nói không sai, chỉ cần là thiên địa linh vật, cũng sẽ có linh thức của riêng mình, nếu như không chiếm được sự công nhận của linh vật, coi như lấy được linh vật, vậy cũng chẳng qua là lấy được một vật phẩm trang sức mà thôi, không có nửa phần tác dụng. Mà Thiên Dương châu là chí linh chí vật, bên trong bao hàm sáu loại nguyên tố tự nhiên lấy quang nguyên tố làm chủ. Năng lượng của nó cùng Huyết Ma châu tương tự, đồng thời cũng tương sinh tương khắc. Trong ý thức của U Minh, nếu như Huyết Ma châu đã cùng Thiên Túng dung hợp, như vậy Thiên Dương châu sẽ đối với Thiên Túng sinh ra bài xích, như thế nào lại chủ động dung hợp đây? Thế nhưng U Minh không biết, Thiên Túng vốn chính là hắc ám quang minh song nguyên đồng thể, lại thêm sự cải tạo của Băng Tuyết Chi Lệ, chủng loại nguyên tố năng lượng trong cơ thể Thiên Túng cơ hồ đạt tới một nửa nguyên tố tự nhiên. Thiên Dương châu vốn chính là chí linh chí vật, dĩ nhiên đối với Thiên Túng cực kỳ thân cận, hơn nữa Bích Hải châu lửa cháy thêm dầu ngoài ý muốn, liền này sinh cảnh tượng Thiên Dương châu nhận chủ, song châu dung hợp. Nhìn Thiên Túng được kim quang bao quanh giống như thần nữ, bên môi U Minh tràn ra một nụ cười yêu dã, “Tên tiểu tử này, thật là làm cho ta kinh ngạc, có lẽ, đời này gặp được ngươi là chuyện may mắn nhất của ta!” Lúc này, kim quang quanh thân Thiên Túng lại lớn hơn gấp đôi so với lúc trước, kim quang cường đại mà chói mắt đã bao phủ toàn bộ tầng thứ chín tấp Thánh môn, cũng dần dần có xu thế thâm nhập ra phía ngoài. U Minh dù sao cũng là đệ tử hệ hắc ám, cảm nhận được năng lượng nguyên tố mãnh liệt trong kim quang kia, U Minh không thể không vận khởi năng lượng nguyên tố hắc ám toàn thân tiến hành chống cự. Mặc dù, thân thể U Minh lúc này cảm thấy rất khó chịu đối kim quang này, nhưng tâm tình thì hoàn toàn ngược lại. “Ha ha, Thiên Dương châu chạy đến trong thân thể tiểu tử, tháp Thánh môn này xem ra cũng không cầm cự được bao lâu! Những lão bất tử phía ngoài kia sợ rằng đã nhận thấy được sự biến hóa của tháp Thánh môn, gấp đến độ giật chân rồi!” Kỳ thực, U Minh đoán một chút cũng không sai, bên ngoài bây giờ có thể nói là một mảnh hỗn loạn! Trừ ba huynh đệ Tề Thiên Sách, hai người Bạch Tử Nhan, Tề Phong Tề Vũ, còn có Mục Nhạc Ca, Nguyệt Tiểu Nhiên, Lục Thăng cùng Tiểu Ngọc Thương mỗi ngày nhất định canh giữ ở ngoài tháp, từng nhóm từng nhóm đệ tử Thánh môn cũng vội vã chạy tới quảng trường trước tháp Thánh môn. Bởi vì bọn họ cũng cảm nhận được nguyên tố năng lượng trong không khí đang kịch liệt giảm bớt, các loại năng lượng đều không ngừng sinh ra dao động, còn có kim quang trên đỉnh tháp Thánh môn. Đây hết thảy đều tuyên bố rõ ràng: có đại sự xảy ra! “Đại ca, Thiên Túng không sao chứ?” Tề Thiên Ngao nhìn đỉnh tháp Thánh môn tàn nát ra kim quang, lo lắng hỏi. “Ngươi yên tâm, tiểu muội không có việc gì, tuyệt đối sẽ không!” Nhưng là, ở nơi không ai thấy, hai tay của Tề Thiên Sách đã nắm thành nắm đấm! Những người bên cạnh ba huynh đệ Tề gia sắc mặt cũng không tốt hơn bao nhiêu. Về mặt Tề Phong Tề Vũ vẫn lạnh băng như cũ, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, nhưng hai tay bọn họ nắm vô cùng chặt chẽ đã âm thầm trắng bệch; hai người Bạch Tử Nhan cùng Bạch Tử Du bên cạnh bọn họ đều là không nhúc nhích nhìn chằm chằm đỉnh tháp, giống như ánh mắt của bọn họ là vì theo đuổi người khác mà sinh; về phần Mục Nhạc Ca, hoa hoa công tử luôn luôn phong lưu không kềm chế được đã quên mất vui đùa chiếc quạt xếp trong tay, mà là nắm nó thật chặt, dường như muốn đem nó bẻ gãy; lông mày như dáng núi của Nguyệt Tiểu Nhiên nhíu lại, hoàn toàn có thể kẹp chết một con ruồi; Lục Thăng rõ ràng nhẹ nhõm rất nhiều, nhưng nếu như nhìn kỹ lại sẽ phát hiện, con người bình thường nhanh nhẹn dũng mãnh này trên trán cư nhiên phủ một tầng mồ hôi mỏng. Về mặt mấy người này rõ ràng là lo lắng cho Thiên Túng. Thế nhưng còn có một nhóm người cũng gấp đến độ muốn chết. Những người này dĩ nhiên là Tàn Duyệt cùng Thánh môn trưởng lão. Ngay lúc năng lượng vừa mới bộc phát ra khỏi tháp Thánh môn, phát ra kim quang, hơn mười đạo thân ảnh liền xuất hiện trên lầu các bên cạnh tháp Thánh môn. Những người này theo thứ tự là Tàn gia Tàn Duyệt, Tàn Đình; Tiêu gia Tiêu Tịch, Tiêu Kiếm; Lục gia Lục Ân, Lục Trọng; Mục gia Mục Thiên Thành, Mục Nham cùng Nguyệt gia Nguyệt Dung, Nguyệt Lâm. Những người này đều dán mắt quan sát động tĩnh chung quanh tháp Thánh môn. Thế nhưng, bất đồng với sự khẩn trương của mọi người, trong mắt Tàn Duyệt lộ ra nồng đậm oán độc, giống như muốn giết người. Giờ phút này Thiên Túng dĩ nhiên không biết bên ngoài gió nổi mây phun. Nàng đã đem tinh thần của mình hoàn toàn chìm vào sự dung hợp cùng Thiên Dương châu. Một khắc Thiên Dương châu tiến vào trong cơ thể nàng, nàng cảm thấy mình thân thể xảy ra biến hóa long trời lở đất. Nội phủ của nàng tựa hồ trong nháy mắt bị căng lớn mấy chục lần. Bốn luồng khí xoáy tụ cứ như vậy chiếm cứ nội phủ mới mở, cùng luồng khí xoáy của hắc ám nguyên tố, quang nguyên tố và thủy nguyên tố tạo thành một hình tròn. Bốn luồng khí xoáy tụ kia thực chất không có năng lượng dao động, lúc này liền giống như lộc xoáy vũ trụ mệnh môn, tràn đầy chất khí màu trắng. Theo lý thuyết, khai phá nội phủ phải chịu đựng thống khổ không thấp hơn tẩy tủy dịch kinh, thế nhưng Thiên Túng không hề cảm thấy nửa phần thống khổ. Cả người tựa như cùng tự nhiên tương dung, thân thể thoải mái không nói nên lời. Thiên Túng mơ hồ có một cảm giác, Thiên Dương châu này tựa hồ ở trong cơ thể nàng gieo xuống một hạt mầm. Nếu như lấy được “phân bón” thích hợp liền khiến cho hạt giống trong cơ thể nàng nảy mầm. Nàng lặng lẽ quan sát tình huống trong cơ thể, bảy luồng khí xoáy tụ vậy lượn thành vòng tròn, còn có chất khí màu trắng tràn đầy bên trong luồng khí xoáy, mơ hồ giống như lộc xoáy vũ trụ vận hành. Nàng đột nhiên nghĩ đến câu nói ở trang cuối cùng trong Thần Ma chí: như thế nào là thần, như thế nào trên cao thần? Như thế nào là trời, như thế nào trên cao trời? Bảy nguyên hợp nhất, là vì thiên địa đại thành ư? Lúc ấy, Thiên Túng đối với những lời này không hiểu lắm, nhưng bây giờ nghĩ đến, bảy nguyên hợp nhất chẳng lẽ là chỉ bảy loại nguyên tố năng lượng dung hợp làm một? Kiểm Thần đích xác đỉnh điểm của một nguyên tố năng lượng tu luyện thành, nhưng một khi đạt được linh vật có thể đa nguyên đồng tu, cứ mỗi chủng loại năng lượng tu luyện tới cực hạn có hay không có thể dung hợp, đạt tới trình độ cao hơn, cũng chính là thiên địa đại thành mà trong Thần Ma chí nhắc tới? Lúc này, Thiên Túng cảm thấy có một cánh cửa thần kỳ hướng nàng mở rộng, nàng đã lên nhìn vào bên trong cánh cửa, nhưng lại không thể nhìn thấy toàn cảnh, có lẽ, tu vi của mình còn chưa đủ để lĩnh hội trình độ sâu hơn. Thiên Túng cũng không phải là một người tham lam, lần này ngẫu nhiên lấy được Thiên Dương châu đã xem như may mắn, nàng tin tưởng dựa vào cố gắng của mình sau này tuyệt đối có thể hiểu được đạo lý huyền diệu trong đó. Dần dần, Thiên Dương châu đã hoàn toàn sát nhập vào trong cơ thể Thiên Túng, tầng kim quang vẫn bao phủ cả chín tầng cũng đã mờ đi rất nhiều. Đúng lúc này, Thiên Túng từ từ mở mắt. Sau khi nàng mở mắt liền nhìn thấy Tiểu Hồ đồng dạng đang trôi lơ lửng đối diện nàng. Quả cầu ánh sáng màu u lam vây quanh thân thể Tiểu Hồ đã sớm tan ra, Tiểu Hồ đang nhắm mắt cùng nàng treo trong một quả cầu ánh sáng màu vàng. Khoảng cách gần như thế, Thiên Túng rốt cuộc thấy rõ bộ dạng Tiểu Hồ sau khi biến hóa. Tiểu Hồ sau khi biến thành nam tử, nhìn qua khoảng chừng mười tám mười chín tuổi. Một đầu tóc bạch kim lẳng lẳng trôi lơ lửng trong không khí lóe rục rờ mờ người. Trong quan niệm của Thiên Túng, hồ ly luôn luôn có hai phần mị khí, sau khi hóa hình, nhất định cũng sẽ giống Phi Dạ, U Minh trở thành một nam tử xinh đẹp ưu tú. Thế nhưng, gương mặt này của Tiểu Hồ thật là vô cùng làm Thiên Túng bất ngờ! Gương mặt này không thể nghi ngờ chính là tuyệt thế vô song, tuấn mỹ vô hạn. Nhưng lại sạch sẽ khiến người tâm động, không có bất kỳ vẻ quyến rũ xinh đẹp nào, thanh nhã giống như không nhiễm khói lửa nhân gian. Lông mi cong cong như bướm bướm vỗ cánh muốn bay, một đôi môi mỏng như nhụy hoa non nớt, mang theo màu hồng nhàn nhạt. Da thịt trắng nõn như trẻ con, khiến cho hắn nhìn qua mang theo vài phần đáng yêu. “Đệ tử thật sự là loài xinh đẹp a!” Thiên Túng không nhịn được thờ dãi nói. Đúng lúc này, giống như nghe được Thiên Túng không tự chủ làm bầm. Lông mi Tiểu Hồ rung hai cái, sau đó chậm rãi mở mắt. Ngay thời khắc Tiểu Hồ mở mắt, về mặt Thiên Túng rõ ràng hơi chậm lại, bởi vì nàng thấy được đôi mắt màu băng lam giống như nàng! “Chủ nhân, chủ nhân! Ta hóa hình thành công!” Tiểu Hồ thấy Thiên Túng rất là kích động nói. “Haizz, thật đúng là

hóa hình có kinh hãi không có nguy hiểm!” Nghĩ đến một màn Tiểu Hồ bị phản phệ vừa rồi, Thiên Túng cũng không nhịn được thở dài một hơi. Nhưng vào lúc này, một thanh âm hàm chứa ghen tỵ cắt ngang cuộc đối thoại của hai người họ, “Chủ nhân, hiện tại cũng không phải là thời điểm ôn chuyện! Tam Châu hủy hết, tháp Thánh môn này liền trở thành phế tháp. Năng lượng tập trung ở nơi này sẽ rất mau tán đi, chắc chắn lúc này bên ngoài đã tụ đầy người của Thánh môn, chúng ta vẫn là thử nghĩ xem làm thế nào để ra ngoài đi!” U Minh không để ý đến ánh mắt bất mãn của Tiểu Hồ, nhìn Thiên Túng nói. “U Minh, hai lão gia hỏa kia đâu?” “Ờ! Đã bị ta giải quyết!” U Minh bĩu môi khinh thường. Đang khi nói chuyện, kim quang trên người Thiên Túng đã dần dần tiêu tán, ba người đồng loạt cảm thấy năng lượng chung quanh tháp Thánh môn đang nhanh chóng rời đi. “Chủ nhân, cửa lớn tháp Thánh môn hiện tại nhất định bị bao vây, chúng ta phải xông ra ngoài sao?” Trên mặt Tiểu Hồ lộ vẻ lo lắng. “Ờ! Chúng ta đương nhiên là phải ra ngoài! Thế nhưng, ” khóe miệng Thiên Túng phiếm chút tà ác, “Chúng ta không theo cửa lớn đi ra ngoài!” Ngoài tháp Thánh môn. Giờ phút này, tâm tình mọi người đều khẩn trương trước nay chưa từng có, ngay vừa rồi, Tần Duyệt hạ lệnh phong tỏa, bao vây cửa lớn tháp Thánh môn. Cơ hồ tất cả người cũng cảm giác được năng lượng chung quanh tháp Thánh môn biến hóa. Trên quảng trường có thể nói là một mảnh huyền ảo, mọi người đều nghị luận, rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Tất cả mọi người gât gao nhìn chăm chăm cửa lớn tháp Thánh môn. Nhưng vào lúc này, một tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên từ đỉnh tháp vang lên. Mọi người ríu rít ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy vô số cự thạch từ trên trời giáng xuống, bụi mù nổi lên bốn phía. Mọi người đều vội vàng cho gọi Kiếm Khí, muốn bay ra khỏi phạm vi bạo phá này. Trong lúc nhất thời, trên quảng trường ngũ quang thập sắc, lại phối hợp với bụi mù, xa xa nhìn lại, cũng có mấy phần “mỹ cảm”. Nhưng “mỹ cảm” này lại đem đám người Tần Duyệt đối diện tháp Thánh môn tức gần chết! Tháp Thánh môn chín tầng vạn năm cư nhiên cứ như vậy bị người ta oanh bạo?! Căn cơ của Thánh môn cư nhiên cứ như vậy bị phá hủy?!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Làm thịt người!

Theo bụi mù tiêu tán, ba đạo thân ảnh dần dần rõ ràng. Chỉ thấy trên đỉnh tháp Thánh môn, một thiếu nữ cùng hai nam tử xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Thiếu nữ kia thanh cao thoát tục, linh khí bốn phía. Rõ ràng là một dung mạo trong trẻo lạnh lùng, lại khó nén tuyệt điểm trong xương cốt. Khiến cho người ta kinh ngạc chính là, nàng cả người đứng ở nơi đó liền làm cho người ta có một loại cảm giác hư vô lúc ẩn lúc hiện, giống như cùng tự nhiên hòa làm một thể, làm cho người ta không phát hiện được khí tức của nàng. Mà hai nam tử bên cạnh nàng có thể nói mỗi người mỗi vẻ. Một người đẹp như yêu nghiệt, xinh đẹp tà tứ; một người thanh nhã xuất trần, phiêu nhiên như tiên. Ba người này vốn là phong hoa tuyệt đại, tiên tư ngọc mạo. Hơn nữa sự “lén lút” cường hãn này, trên dưới tháp Thánh môn nhất thời yên lặng như tờ, tất cả mọi người bị tình cảnh cực độ phong cách này chấn động! “Là . . . Là Thiên Túng?!” Tề Thiên Ngao kêu lên thất thanh. “Không sai! Vật nhỏ này vẫn thích làm náo động như vậy, làm sao lại học không được khiêm tốn đây?” Tề Thiên Sách thấy Thiên Túng từ trong tháp Thánh môn bình an ra ngoài, nhất thời, thở phào nhẹ nhõm. “Bất quá, hai nam tử bên cạnh vật nhỏ là ai?” Tề Thiên Sách gât gao nhìn đến hai nam tử tuyệt mỹ vô song bên người Thiên Túng thì chân mày không tự chủ nhíu lại. “A! Mau nhìn! Mau nhìn! Tiểu Thiên không có sao! Tiểu Thiên không có sao!” Mục Nhạc Ca kích động nắm chặt cánh tay Nguyệt Tiêu Nhiên. Thế nhưng, lông mày như dáng núi của Nguyệt Tiêu Nhiên vẫn như cũ cau chặt. “Thiên muội, nàng giống như đã gặp họa, chuyện này như thế nào mới tốt?” Nguyệt Tiêu Nhiên lo lắng lắm lắm nói. Lúc này, chỉ nghe thấy một thanh âm gợn dữ phá không truyền tới, “Tề Thiên Túng, ngươi lại dám phá hủy tháp Thánh môn, thả thủ dữ của Âm Ma Tộc ra, chặt đứt linh mạch vạn năm của Thánh môn ta?!” Hai trưởng lão thủ pháp kia đâu rồi? Ngươi đã làm gì bọn họ?” “Ờ! Tần Duyệt, ta đã thấy người ngu, nhưng chưa từng thấy qua người nào ngu như ngươi!” Khóe miệng Thiên Túng kéo ra một nụ cười lạnh, “U Minh, ngươi nói cho Tần Đại trưởng lão của chúng ta, hai trưởng lão thủ pháp kia như thế nào?” “A! Hai lão gia hỏa không chết nha —” U Minh cố ý đem thanh âm kéo thật là dài, giống như cố ý trêu học người, “Ta không cần thận làm thịt bọn hắn! Chủ nhân, ngưng ngưng, dù sao cũng động thủ rồi, xuống tay không nhẹ không nặng.” “Chủ nhân?!” Tần Duyệt vừa nghe U Minh thú thủ hộ của Âm Ma Tộc cư nhiên gọi Thiên Túng là chủ nhân, nhất thời hiểu ra cái gì, đưa ngón tay hướng Thiên Túng, thanh âm run rẩy hỏi: “Ngươi. Ngươi rốt cuộc là ai?” “Ta là ai?” Thiên Túng giống như nghe được một câu hỏi hết sức buồn cười, “Ta là ai? Ha ha. Ngươi giết tộc nhân của ta, tàn sát song thân của ta, bây giờ còn tới hỏi ta là ai? Tần Đại trưởng lão, ngươi không phải là sớm nên đoán được thân phận của ta rồi sao?” Ngay một khắc này, đáy mắt Thiên Túng lại dấy lên huyết quang khó có thể dập tắt, không sai! Chuyện đến bước này, nàng không tính toán giấu giếm nữa, nếu như không báo ra thân phận chân thật của mình, Thánh môn làm sao xuất ra con át chủ bài đây? “Ngươi. Ngươi là.” Thanh âm của Tần Duyệt không chỉ là run rẩy, còn kèm theo một tia sợ hãi. “Ngươi là nữ nhi của Diệp Phong?” “Chỉ có Thánh Vương Âm Ma Tộc mới có tư cách được Âm Ma Huyết Long gọi là chủ nhân, thân phận của Thiên Túng có thể nói là rõ ràng rành. “Không sai! Ta chính là nữ nhi của Diệp Phong, Diệp Thiên Túng!” Thiên Túng không chút do dự thừa nhận. Trong khoảnh khắc, toàn trường xôn xao! “Nàng. Nàng lại là người của Âm Ma Tộc?” Mục Nhạc Ca khó có thể tin nói nhỏ. Hắn không hề phát hiện huynh đệ Nguyệt Tiêu Nhiên của hắn, Nguyệt Tiêu Nhiên vẫn xưng là nho nhã cặp mắt đã đậm đậm, ánh mắt nóng như lửa nhìn chăm chăm về phía Thiên Túng, lắm lắm nói: “Là nàng? Ta đoán không sai! Thật sự là nàng!” Tình hình của hai người Bạch Tử Nhan cùng Nguyệt Tiêu Nhiên không khác nhau là mấy, ánh mắt nóng như lửa mùng rờ giống như chuyện gì được chứng thực. Về phần Lục Thăng cùng đám người Bắc Thần Diêm, về mặt cũng có chút phức tạp. Trừ khiếp sợ ra, trên mặt của bọn họ còn có một loại phản văn khó có thể tiêu tan. Thế nhưng, nếu bàn về về mặt phong phú, chỉ sợ cũng phải kể tới mấy người đứng bên cạnh Tần Duyệt. Thiên Túng quét nhìn qua từng người, phát hiện mấy người Tiêu Tịch, Mục Thiên Thành, Lục Ân, Nguyệt Hoa Dung rõ ràng chính là những Kiếm Tiên cường giả năm đó bao vây tiêu trừ cha mẹ của nàng!! Thiên Túng đối với mấy người Tần Duyệt, Tiêu Tịch, Lục Ân cùng Nguyệt Hoa Dung tuyệt đối là giết cho thống khoái. Thế nhưng đối mặt với Mục Thiên Thành, nàng vẫn có mấy phần do dự. Bởi vì bất kể là mới vừa rồi hay là hiện tại, sau khi Mục Thiên Thành biết nàng là nữ nhi của Diệp Phong cùng Mục Tiêm Tuyết, khuôn mặt hiện từ thường ngày liền phủ đầy tư niệm, áy náy cùng vui mừng. Thiên Túng có thể cảm giác được tình cảm huyết mạch từ tận trong xương cốt của Mục Thiên Thành, đây là không thể giả bộ! “Diệp Thiên Túng! Tần Mộ Ngôn đâu? Còn có Tề gia, bọn họ có phải cùng một đám với ngươi hay không?” Tần Duyệt như muốn nổi điên quát. “Tần Mộ Ngôn bất quá là một nhân vật nhỏ, Diệp Thiên Túng ta luôn luôn ân oán rõ ràng, nếu đây là cừu hận của đời trước, như vậy ta chỉ biết tìm các ngươi báo thù, tuyệt sẽ không liên lụy đệ tử của các ngươi. Tần Mộ Ngôn là người không liên quan, ta đánh hắn bất tỉnh ở trong tháp. Về phần Tề gia, ta bất quá là vận khí tốt trở thành dưỡng nữ của bọn họ, Tề gia đối với thân thể của ta, nửa phần không biết. Thánh môn ngươi muốn mượn đề phát huy, ta không xen vào. Các ngươi muốn có thêm cường địch, vậy cũng bớt cho ta chút khí lực mà thôi!” Thiên Túng khuôn mặt lạnh lùng giải thích. “Ngươi?!” Tần Duyệt bị lời nói này thiếu chút nữa làm tức chết, nhưng lại không thể làm gì. Chuyện Tần Mộ Ngôn là thật hay giả tạm dừng không nói. Tề gia kia tuyệt đối không phải là trái cây dễ gặm, coi như trong lòng biết Tề gia cùng Âm Ma Tộc cấu kết, giờ phút này cũng chỉ có thể nhắm mắt một mắt mở một mắt. “Nàng, là vì chúng ta sao?” Bất kể là Lục Thăng, Tiêu Ngọc Thương, Mục Nhạc Ca hay Nguyệt Tiêu Nhiên, thậm chí là đám người Bắc Thần Diêm. Bọn họ nghe

được những lời này của Thiên Túng trên mặt không khỏi lộ vẻ cảm động. Chỉ cần là người hiểu tính cách của Thiên Túng sẽ biết, Thiên Túng tuyệt đối là một người sát phạt quả quyết, có thù tất báo, huống chi là tám năm trước Ám Ma Tộc diệt tộc thảm án. Thế nhưng, nàng lại lớn tiếng phủ nhận quan hệ với mọi người, hơn nữa đem phạm vi báo thù của mình co lại nhỏ nhất. Đây hết thảy là vì cái gì? Chỉ cần có đầu óc sẽ nghĩ rồi sẽ biết, nàng là sợ mình kẹt giữa gia tộc và nàng khó xử mà thôi. Cho đến giờ phút này, bọn họ cảm thấy mình mới chính thức biết Thiên Túng là một người như thế nào, thì ra dưới tầng băng tuyết đó, cư nhiên chứa đựng một linh hồn mềm mại như thế sao? “Diệp Thiên Túng, ngươi không cần ở chỗ này hoa ngôn xảo ngữ! Hôm nay, chúng ta trước hết giải quyết ngươi, cho dù ngươi thật có đồng đảng gì cũng sẽ không chạy thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta! Nếu tám năm trước, Thánh môn ta có thể đem ngươi diệt tộc, hôm nay cũng có thể!” Tiêu Tịch không sợ chết đột nhiên nói: “Hừ! Không biết tự lượng sức mình!” Thiên Túng hừ lạnh một tiếng, nói với U Minh: “U Minh, ngươi đi dạy dỗ lão tạp chủng này một chút!” “Hào!” U Minh nhận được lệnh của Thiên Túng, rất sáng khoái bay nhanh về hướng Tiêu Tịch. Mấy người Tần Duyệt nhìn nhóm người Thiên Túng nói công kích liên công kích, bất ngờ không đề phòng, vội vàng cho gọi Kiếm Khí chống cự. “Tần Duyệt, đối thủ của ngươi là ta!” Theo Thiên Túng quát to một tiếng, mọi người trên trận lại một lần nữa bị chấn động. Chỉ thấy ngay đối diện Tần Duyệt, Thiên Túng lơ lửng trong không trung. Bốn cánh chim cực lớn dài chừng bảy thước ở sau lưng Thiên Túng không ngừng phách động, mảnh kim loại sáng bóng phiếm khí tức hắc ám dường như làm cho không khí ngưng trệ trong nháy mắt. Sau khi thân thể Thiên Túng cùng Huyết Ma châu dung hợp, trong luồng khí xoáy tụ màu đen mang theo nhàn nhạt huyết khí, hôm nay trên Chư Thần Dực cũng phủ một tầng huyết khí sáng bóng, trực tiếp khiến mọi người cảm nhận được khí tức giết chóc. Nhưng loại rung động này tựa hồ còn chưa kết thúc, mọi người còn đang ngây người, một đạo kim quang từ phía trong cơ thể Thiên Túng nổ bắn ra, Đoạn Hồn tiên màu vàng óng trong nháy mắt xuất hiện trong tay Thiên Túng. Giờ phút này Thiên Túng cứ như vậy lăng lạng lơ lửng giữa không trung, sau lưng là Chư Thần Dực, cầm trong tay Đoạn Hồn tiên. Cái loại khí chất ma mị cùng thánh khiết đó khiến cho nàng nhìn qua giống như một thiên sứ rơi vào Tu La Địa Ngục, bị ánh sáng và bóng tối đồng thời bao quanh, trong tay phiếm huyết quang tàn nhẫn. “Quang nguyên tổ cùng Hắc Ám Nguyên Tổ cư nhiên ở trên thân một người?! Ngươi lại là song nguyên thể?” Tần Duyệt khó có thể tin nói, trong mắt hần tràn đầy hoảng sợ cùng ghen tỵ. “Lão tạp chủng, ngươi biết đã là quá muộn!” Thiên Túng trong nháy mắt đã đánh tới trước mặt Tần Duyệt, Chư Thần Dực hóa thành từng mảnh lưỡi dao sắc bén hướng Tần Duyệt bắn tới, Đoạn Hồn tiên thẳng đến khe hở hai bên Tần Duyệt. Mà ở bên kia, U Minh, Tiểu Hồ cùng đám người Tiêu Tịch, Lục Ân, Nguyệt Hoa Dung cũng đang đánh nhau. Trong lúc nhất thời, gió nổi mây phun, Thiên Địa biến sắc. “Đại ca, chúng ta chẳng lẽ không đi giúp Thiên Túng sao?” Tề Thiên Ngạo vừa nói liền muốn xông ra. Cánh tay lại bị Tề Thiên Sách bắt được: “Nhị đệ, đừng xúc động! Chẳng lẽ ngươi không cảm nhận được sao? Tu vi của vật nhỏ đã không còn ở dưới Tần Duyệt, huống chi, bên người nàng còn có hai dị thú, không có việc gì! Nếu như, bây giờ chúng ta tùy tiện xông ra, chẳng phải sẽ lãng phí một mảnh khổ tâm của Thiên Túng, trở thành gánh nặng của nàng sao!” Lúc Tề Thiên Sách nói hai từ gánh nặng này thì hơi có chút căng cứng nghiêng lợi. Những lời này chẳng những Tề Thiên Ngạo nghe được, đám người Nguyệt Tiểu Nhiên cũng đã nghe được, tất cả mọi người đồng thời thu hồi bước chân muốn bước ra. “Vậy chúng ta bây giờ phải làm gì?” Mục Nhạc Ca nắm thật chặt chiếc quạt xếp, đột nhiên hỏi: “Chờ!” Lúc này, tình hình chiến đấu trên trận thật sự là kịch liệt dị thường. Thiên Túng mặc dù thực lực tăng vọt, trở thành kiếm tiên. Thế nhưng cuối cùng lại không sánh bằng Tần Duyệt mấy chục năm kinh nghiệm, huống chi Tần Duyệt đã là Kiếm Tiên cấp cao nhất, tu vi nếu so với Thiên Túng cao hơn một mảng lớn. Nhưng Tần Duyệt hiện tại cũng tuyệt đối không thoải mái, Thiên Túng ra chiêu mau, chính xác, hung ác, hơn nữa kiếm khí song nguyên tố cũng làm cho Tần Duyệt sứt đầu mẻ trán, không rảnh tiến công. Hai người này có thể nói một tấn công mãi không được, một phòng ngự bị động. Nhưng vào lúc này, Tần Duyệt liếc mắt nhìn chiến trường bên cạnh, không nhìn không cần gấp gáp, vừa nhìn thiếu chút nữa làm hần tức chết. Chỉ thấy Tiêu Tịch, Lục Ân đều đã bị thương, Nguyệt Hoa Dung cũng không chống đỡ được bao lâu nữa. Chiến bại bỏ mình chẳng qua là chuyện sớm hay muộn! Thật chẳng lẽ phải đợi “những người đó” tới đây cứu viện sao? “Những người đó” đã mấy ngàn năm không hỏi tới thế sự, lẽ nào mình không thể yêu cầu “bọn họ” ra tay tương trợ sao? Tần Duyệt chính là thời khắc này phân tâm, khiến cho động tác của hắn xuất hiện một cái ngưng trệ chớp mắt, cũng làm cho xác rùa đen của hắn rút cuộc xuất hiện sơ hở. Thiên Túng làm sao sẽ bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy, chỉ thấy nàng thân như chim yến non, dùng Chư Thần Dực hóa thành lưỡi dao sắc bén ngăn ở trước ngực, thu hồi Đoạn Hồn Tiên, lại rút ra Tỏa Hồn chùy tùy thân. Thân hình nhanh chóng vọt tới trước người Tần Duyệt. Đây hết thảy đều phát sinh trong chớp mắt, khi Tần Duyệt thấy Chư Thần Dực trước mắt, lúc này bị dọa một thân mồ hôi lạnh, chỉ kịp hô lên: “Ngươi muốn làm gì?” “Làm gì?” Chờ đón chính là nụ cười huyết tinh của Thiên Túng, “Đương nhiên là làm thịt ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 57: Con át chủ bài của Thánh môn

Tần Duyệt nghe được câu “Đương nhiên là làm thịt ngươi!” của Thiên Túng thì trong lòng tràn đầy sợ hãi vô hạn, tốc độ của Thiên Túng thật sự quá nhanh, hần chỉ kịp sử dụng kiếm khí ngăn ở trước người. Thế nhưng dưới bụng một trận đau nhức kịch liệt truyền đến cấp cho Tần Duyệt một thông tin: xong rồi! Tần Duyệt căn bản không thấy Thiên Túng ra tay như thế nào, bởi vì lưỡi dao sắc bén trí mạng cắm trên bụng hần kia không phải là Kiếm Khí, mà là Tỏa Hồn chùy Thiên Túng giấu sau Chư Thần Dực! Tần Duyệt đến chết cũng chưa từng nghĩ đến mình cư nhiên chết dưới vũ khí mình khinh thường nhất! Lúc mọi người thấy Tần Duyệt từ không trung rơi xuống vẫn không biết xảy ra chuyện gì, nhưng áo bào nhuộm máu trước mặt người Tần Duyệt nói lên một sự thực không thể chối cãi: hần bị đánh bại! Bị một thiếu nữ mười bốn tuổi đánh bại! (Thiên Túng ở Thánh môn một năm, cho nên mười bốn tuổi rồi.) Khiếp sợ! Toàn trường chính thức khiếp sợ! Nhưng khiếp sợ không chấm dứt như vậy. Thiên Túng biết Tỏa Hồn chùy kiến huyết phong hầu, dĩ nhiên đã chặt đứt cơ hội sống của Tần Duyệt, thế nhưng Thiên Túng muốn không chỉ là Tần Duyệt bỏ mình, mà là dẫn ra thế lực núp sau lưng hần. Xem ra chính mình phải hảo hảo thể hiện đao kỹ của mình rồi! Chỉ thấy Thiên Túng trong nháy mắt thu hồi Chư Thần Dực, phóng tới hướng Tần Duyệt ngã xuống: “Nàng muốn làm gì?” Tần Duyệt tưởng lão cũng sống không được bao lâu nữa, chẳng lẽ nàng còn không bỏ qua cho Tần Duyệt sao? “Trời ạ! Tốc độ thật là nhanh a!” Mọi người thấy Thiên Túng bay về phía Tần Duyệt, cũng tròn to mắt nhìn, không biết nàng muốn làm gì, nhưng là sau một khắc, mọi người liền hối hận tại sao phải tròn mắt lớn như vậy, thì lực phải tốt như vậy! Thì ra là sau khi Thiên Túng đuổi theo Tần Duyệt, bên phải cầm Tỏa Hồn chùy, linh hoạt du tẩu mấy chục nhát quanh thân hần, nhìn ở trong mắt mọi người, chỉ cảm thấy một mảnh bạch quang thoáng qua thân thể Tần Duyệt. “Phanh!” Thi thể Tần Duyệt rút cuộc ngã xuống. Thiên Túng cũng như tựa tiên từ dừng lại bên cạnh thi thể Tần Duyệt. Quần áo của nàng vẫn trắng tinh như cũ, giống như một chút máu tanh thể gian cũng không thể dính vào nàng nửa phần, vẻ mặt lãnh đạm giống như đang nhìn nhá đi dạo, không chút nào nhìn ra vừa mới trải qua một cuộc đại chiến. Nhưng khi mọi người thấy Tần Duyệt dưới chân Thiên Túng thì dạ dày cũng không nhịn được muốn cuộn cuộn phun trào. Trời ạ! Đây là người sao? Quả thật chính là một bãi huyết nhục! Tần Duyệt đã sớm không nhìn ra diện mạo vốn có, cả người chỉ còn lại máu đỏ làm cho người ta sợ hãi. Nhất là cặp mắt của Tần Duyệt, con ngươi lờ lờ, điển hình chết không nhắm mắt! Thấy một màn như

vậy, đệ tử Thánh môn chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, tứ chi phát run. Nhưng đám người Tề Thiên Sách mặt không đổi sắc, mặc dù, Thiên Túng đem thi thể Tần Duyệt róc xương lóc thịt xác thực huyết tính tàn nhẫn. Nhưng bọn họ đều tin tưởng rằng Thiên Túng làm như thế, quyết không chỉ vì tiết hận. Bọn họ cũng gắt gao chú ý động tĩnh trên trận, bởi vì trong không khí tràn đầy huyết tính này, mọi người cũng cảm nhận được một loại áp lực mưa gió muốn tới. Lúc này, mọi người lại không hèn mà cùng nhìn về phía bên kia. Ở nơi đó U Minh, Tiểu Hồ cùng mấy người Tiêu Tịch chiến đấu cũng chuẩn bị kết thúc. Hắc ám U Minh thả ra đã hoàn toàn đem Tiêu Tịch, Lục Ân, Nguyệt Hoa Dung vây ở bên trong. Kiếm khí của bọn họ cũng bị Tiểu Hồ dùng khí băng phong bế. Mắt thấy mấy người Tiêu Tịch đã trở thành dê đọi làm thịt. Đang lúc này, Tiêu Tịch đột nhiên liều mạng hướng Mục Thiên Thành hô: “Mục Thiên Thành! Ngươi còn không mau tới đây giải cứu chúng ta, Thánh môn ngũ tông đồng khí liên chi, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn ngũ tông diệt môn phải không!” Nghe được lời ấy của Tiêu Tịch, Thiên Túng cũng không khỏi nhìn về hướng Mục Thiên Thành. Giờ phút này biểu tình của Mục Thiên Thành rất là phức tạp. Thiên Túng là nữ nhi của Mục Tiêm Tuyết, điều này làm cho tâm lý của hắn khi nhìn Thiên Túng vừa áy náy vừa cao hứng. Huyết mạch thiên tính không lừa được người, còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Túng thì trong lòng đối với thiếu nữ lạnh như băng này liền sinh ra yêu mến khó có thể nói thành lời, hiện tại càng như vậy. Nhưng Thiên Túng sau khi đánh chết Tần Duyệt còn khoét thì, đây hết thấy đều chính mắt mọi người nhìn thấy, thân là trưởng lão Thánh môn, lại không thể không đề ý tới, hắn giống như lại lâm vào tình cảnh tình nghĩa lưỡng nan tám năm trước. Khi đó, mình nhất thời nhân tâm đổi lầy tám năm đau khổ, chẳng lẽ lần này còn muốn hắn vứt bỏ huyết mạch thân tính sao? Không! Nếu nữ nhi của Mục Tiêm Tuyết không chết, đó chính là trời cao cho mình một cơ hội chuộc tội, hắn làm sao lại nhẫn tâm đi bức bách huyết mạch của Mục gia hắn! Biểu tình từ do dự biến hóa đến kiên định của Mục Thiên Thành dĩ nhiên đều bị Thiên Túng nhìn vào trong mắt, nàng mặc dù không có cảm tình đối với Mục Thiên Thành, cũng không thể không thừa nhận giờ khắc này, lão đầu nhi này thuận mắt nàng hơn nhiều! “Mục Thiên Thành, ngươi muốn phản bội Thánh môn sao?” Tiêu Tịch vừa nhìn biểu tình của Mục Thiên Thành, trong lòng càng phát ra hốt hoảng “Quá ồn rồi!” Thiên Túng bực mình trở tay, phát ra ba đạo kiếm khí, kiếm khí xuyên qua địa hạt hắc ám của U Minh, trực tiếp bắn thẳng đến trên người ba người Tiêu Tịch không hề có sức phản kháng. “A!” Mấy người Tiêu Tịch một tiếng hét thảm, liền từ không trung ngã xuống. Lần này xác thực khiến cho bọn họ bị thương nặng, nhưng tính mạng không đáng lo. Thiên Túng mặc dù hận Thánh môn thấu xương, nhưng lại không thể quên Nguyệt Tiêu Nhiên, Lục Thăng cùng Tiêu Ngọc Thương đã quan tâm cùng giúp đỡ nàng. Nàng luôn ân oán rõ ràng, nên trả tất nhiên phải trả. Mắt thấy mấy người Tiêu Tịch té ngã gần chết, Thiên Túng cùng U Minh và Tiểu Hồ lơ lửng giữa không trung, ngưng mắt nhìn phía dưới, lạnh lùng nói: “Hừ! Đây chính là Thánh môn ngàn năm đề uân [1] sao? Bất quá chỉ như vậy!”

[1]: kiểu như di sản, di tích ngàn năm Nhưng vào lúc này, dị biến đột tăng! Phía Tây tháp Thánh môn, trong nội viện Tần thị Thánh môn, năm đạo ánh sáng rực rỡ đột ngột từ dưới đất nhô lên, nhanh chóng lao về hướng Thiên Túng. Năm đạo ánh sáng rực rỡ kia theo thứ tự là năm màu kim, lục, lam, hồng, vàng, từ xa nhìn lại xinh đẹp tựa như cầu vồng. Thế nhưng, bất kể là Thiên Túng lơ lửng trong không trung hay là đám đệ tử trước tháp Thánh môn đều cảm nhận được một loại áp lực trước nay chưa từng có. Loại uy áp như Thái Sơn áp đỉnh này khiến cho mọi người bao gồm cả Tề Thiên Sách đều cùng nhau lui về phía sau một bước. Ba người Thiên Túng mặc dù đứng ngao nghể trong không trung như cũ, nhưng U Minh cùng Tiểu Hồ đều không thể không thả ra địa hạt dị thú tiến hành chống cự. “Nguy rồi! Cứu viện đem bọn họ dẫn ra!” Mục Thiên Thành nhìn “cầu vồng” nhanh chóng mà đến, trong mắt tràn ngập lo lắng nhìn Thiên Túng, lại ngoài ý muốn thấy được Thiên Túng lộ ra một chút cười lạnh. “Hừ! Rốt cuộc đi ra rồi!” Đây chính là con át chủ bài của Thánh môn! Nét mặt Thiên Túng mặc dù không biến sắc, trong lòng lại âm thầm cảnh giác. Trong nháy mắt, năm đạo ánh sáng kia đã dừng lại đối diện đám người Thiên Túng. Kim, lục, lam, hồng, vàng năm tầng ánh sáng dần dần tản đi. Năm bóng người rõ ràng xuất hiện trước mặt mọi người. Năm người này, bốn nam một nữ. Trong đó có hai bạch y lão giả, đứng ở hai bên, tướng mạo bọn họ rất là kỳ lạ, rõ ràng đã râu tóc bạc trắng, nhưng làn da bóng loáng, khuôn mặt tuấn mỹ, có thể so với thiếu niên, diện hình mặt trẻ tóc trắng. Mà ở giữa hai vị lão giả một người thanh y, một người hắc y, đều là mặt mũi lạnh lùng, vóc người hơi có vẻ nhỏ thấp, bộ dạng chừng bốn mươi tuổi, hơn nữa hai người này nhìn kỹ lại có tám phần tương tự, khiến cho người ta không nhận được nghi ngờ, đây không phải là hai huynh đệ chứ. Đứng ở giữa bốn người là một nữ tử, nhìn qua cũng liền hơn ba mươi tuổi, một đầu tóc đen như than như thác, da trắng nõn, khuôn mặt quyến rũ, một thân áo bài bó màu xanh da trời, khiến cho nàng cả người thoát nhìn lẫn lộn, thanh thực xinh đẹp. Ánh mắt Thiên Túng kể từ khi bắt đầu tiếp xúc với năm người, trong lòng liền rung lên hồi chuông cảnh báo. Nhìn không thấu! Nhìn không thấu! Tu vi của năm người này nàng hoàn toàn đều nhìn không thấu, trên người của bọn họ phảng phất có một hắc động, ngăn trở bên ngoài dò xét, nếu như không phải là năm người họ để lộ ra khí tức của mình, có lẽ mình căn bản không cảm giác được sự hiện hữu của bọn họ. Lúc này, Thiên Túng mới biết mình cuối cùng là coi thường Thánh môn ngàn năm đề uân. Năm người này tuyệt đối là cường giả cấp bậc Kiếm Thần! Thiên Túng cùng U Minh Tiểu Hồ liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều thấy được khiếp sợ từ đáy mắt đối phương. Bọn họ nghĩ Thánh môn tuyệt đối sẽ có Kiếm Thần trợ trận, nhưng bọn họ chưa từng nghĩ lại có thể có đến năm! Kiếm Thần là khái niệm gì, trên khắp Thánh Thiên đại lục cũng chỉ có một vị quốc sư của Thánh Thiên công nhận là Kiếm Thần mà thôi. Thế nhưng, Thánh môn cứ nhiên cất giấu năm Kiếm Thần! Hơn nữa, theo quan sát của Thiên Túng, năm người này cũng không phải là Kiếm Thần đơn giản như vậy, từ khi khí tức của bọn họ phóng ra ngoài, nguyên tố thuộc tính của năm người này chia ra làm Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm loại. Mà năm loại nguyên tố thuộc tính vừa vặn là năm loại nguyên tố cơ bản. Thiên Túng đột nhiên nghĩ đến nội dung thuật bảy nguyên đồng thể cùng dung hợp trong Căn Khôn Áo Nghĩa. Nếu kiếm kỹ của năm người này hợp nhất, năng lượng kia cường đại tuyệt đối không cách nào tưởng tượng đây! Cho tới nay, Thiên Túng cảm giác tất cả đều ở trong lòng bàn tay mình, nàng cũng đã đủ cường đại. Nhưng vào giờ khắc này nàng mới biết lực lượng của mình còn kém xa không đủ để đối mặt với địch nhân. Tuy nhiên, Thiên Túng cũng không phải người sẽ hối hận với quyết định của chính mình, cũng không phải một người dốt nát với khó khăn lựa chọn cúi đầu! Năm người bọn họ cường đại thì như thế nào, căn đường của nàng, nhất định sẽ phải trả giá thật nhiều! “Chính là ngươi mới vừa đồng ý nói Thánh môn bất quá chỉ như vậy sao?” Nữ tử áo lam mở miệng hỏi: “Đúng thì sao?” Thiên Túng vẫn như cũ không kiêu ngạo không siểm nịnh. “Ha ha, thú vị, lại có người dám giết thuộc hạ của chúng ta, chắc là danh tiếng của Cửu Trọng Cung chúng ta rất lâu không có dùng, cứ nhiên làm cho người ta đánh tới đất dưới mí mắt chúng ta. Ta nói tiểu muội muội, là gan của ngươi thật đúng là lớn a!” Nữ tử áo lam vừa nói, vừa lắc lắc thân hình như rắn nước của mình, nhìn qua cũng có hai phần xinh đẹp. “Uy! Lão thái bà, ngươi gọi ai là tiểu muội muội!” Thiên Túng căn bản không đề ý tới kiêu ngạo của những người kia, mà là hơi giễu cợt nói: “Lão. Lão thái bà?!” Nữ tử áo lam nghe Thiên Túng nói như thế, thiếu chút nữa ngắt đi. Người nào không biết Nguyệt Mị Nương nàng quan tâm nhất là dung mạo của mình, mặc dù tu luyện tới Kiếm Thần, tuổi tác cũng sẽ không tăng. Thế nhưng nàng dù sao đã gần bốn mươi tuổi, sợ nhất chính là người khác nói nàng già. Hiện tại, Thiên Túng gọi nàng là lão thái bà, chính là đâm vào vết thương của nàng, muốn không giận cũng không được. “Hừ! Tiểu yêu nữ này, giết Tần Duyệt trưởng lão, phá hủy tháp Thánh môn, lấy trộm Thiên Dương châu, tội ác tày trời.” Nữ tử áo lam nhìn mấy người xung quanh nàng một chút nói, “Hôm nay khiến cho năm người chúng ta đồng loạt ra tay, nhất định phải đem yêu nữ này chặt thành trăm mảnh!” “Hảo!” Những người kia đồng thanh nói. U Minh cùng Tiểu Hồ thấy mấy người kia sẽ động thủ với Thiên Túng, vội vàng ngăn ở trước người Thiên Túng, thả ra địa hạt của mình. “Hừ! Ánh sáng bằng hạt gạo cũng dám cùng nhật nguyệt tranh nhau phát sáng?” Chỉ thấy thanh y lão giả cùng hắc y lão giả trong năm người đồng thời phát tay, hai cổ kiếm khí mộc nguyên tố cùng hòa nguyên tố mệnh mệnh đánh về phía U Minh và Tiểu Hồ. Kiếm khí này hoàn toàn bất đồng với tổ hợp kiếm khí của hai người Trần Trung trong tháp Thánh môn. Cổ kiếm khí này vừa tiếp xúc với địa hạt của U Minh cùng Tiểu Hồ liền giống như đại hòa hùng lực, đem địa hạt của U Minh cùng Tiểu Hồ bức bách không ngừng thu nhỏ lại. Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, một thanh âm cực kỳ xinh đẹp từ trên bầu trời truyền tới, “Ai dám động đến Tiểu Diệp Diệp của ta!”

Chương 58: Bạch Ngân Phi Dạ trở về

Cảm nhận được trên bầu trời truyền tới khí tức cường đại, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy hai nam tử lơ lửng giữa không trung. Hai nam tử này, người bên trái một thân bạch y, hể ra đẹp đẽ thanh tú như trăng sáng từng xanh, nhả như lan chi quế nguyệt, cả người tản ra khí chất thánh khiết cao ngạo, giống như Thần Đế, làm cho người ta không nhìn được quý báu. Mà nam tử bên cạnh hẳn dùng từ yêu nghiệt để hình dung tựa hồ thỏa đáng. Mất phượng hẹp dài, khoe mắt chau lên, sống mũi cao thẳng, đôi môi hoa đào, da thịt trắng sữa, không có chỗ nào mà không phải là câu hồn nhiếp phách, diễm đảo chúng sinh. Hơn nữa nam tử kia ngực áo mở rộng, lộ ra lồng ngực tuyết trắng nhưng rắn chắc, thật là muốn bao nhiêu hấp dẫn liền có bấy nhiêu. Hai nam tử này một trắng một đỏ, một cao quý một yêu diễm, sự xuất hiện của bọn họ giống như đem toàn bộ bầu trời nhuộm thành hai loại màu sắc, thánh khiết như tuyết, nóng bỏng như lửa. Hai người này cư nhiên là Bạch Ngân cùng Phi Dạ biến mất bốn năm “Cư nhiên là bọn họ!” thời điểm Tề Thiên Ngạo nhìn thấy hai nam tử này, rõ ràng một trận vui mừng. Hẳn không quên bốn năm trước hai đệ tử này đem hắc “ức hiếp” biết bao thâm, cũng không quên tầm quan trọng của họ bọn đối với Thiên Túng. Thiên Túng nhìn hai nam tử phong hoa tuyết đại trên bầu trời, trong lòng đã cuộn trào mãnh liệt. Trong đầu nàng đột nhiên nhớ lại quãng thời gian năm năm ba người sớm chiều ở chung. Loại hình ảnh ám áp đó vẫn còn ở hóm qua. Bốn năm xa cách, mặc dù ở nơi chân trời xa xăm, thế nhưng Thiên Túng lại cảm giác lòng của bọn họ gần trong gang tấc. “Đã trở lại.” Giờ khắc này, ngữ điệu của Thiên Túng ôn nhu dị thường. “Ừ! Đã trở lại!” Trên mặt Bạch Ngân cùng Phi Dạ đều lộ ra một nụ cười cung chiêu, nụ cười này quá mức ám áp dường như muốn thiêu đốt cả bầu trời. Nếu đến giờ phút này, mọi người còn không nhìn ra hai người này cùng một phe với Thiên Túng thì chỉ số thông minh của người này tuyệt đối có vấn đề. Đám người Nguyệt Mị Nương dĩ nhiên cũng nhìn thấu điểm này, trong bụng dâng lên hai phần kiêng kỵ, bởi vì bọn họ nhìn ra, hai nam tử này cư nhiên là đệ tử, hơn nữa không phải là đệ tử bình thường, tu vi của bọn họ đã vào cấp bậc Kiếm Thần. Một khi đệ tử tiến vào cấp bậc Kiếm Thần, có thể luyện hóa tự thân xuất ra kiếm khí, thực lực so với cường giả Kiếm Thần loài người cao hơn một bậc! “Đây là chuyện của Thánh môn chúng ta, hai con đệ tử các ngươi đến xem náo nhiệt gì? Lão phu khuyên các ngươi vẫn là không nên lo chuyện bao đồng, đệ tử tu hành ngàn vạn năm đúng là không dễ, không cần bởi vì nhất thời khí phách mà bỏ lỡ tu hành!” Bạch y lão giả trong năm vị lão giả kia đầu tiên mở miệng kêu gào. “Ta nhỏ vào! Ngươi đứng ở đây ra vẻ đạo mạo nói lời vô ích! Lão Tử không ăn kiêng! Muốn khi dễ Tiểu Diệp, ta quán Thánh môn ngươi cửa cao hay cửa thấp, trước vượt qua ta đây rồi nói!” Phi Dạ mở miệng vẫn buh hân như trước đây. Bạch Ngân mặc dù không nói gì, nhưng đã trực tiếp bay đến trước người Thiên Túng, chắn trước mặt nàng. Nghe được đoạn đối thoại trên bầu trời của đám người Phi Dạ, mọi người ở Thánh môn mới rõ ràng thân phận của hai nam tử này, trong lúc nhất thời, tiếng nghị luận giống như thủy triều liên tục không ngừng. “Mẹ kiếp! Không phải chứ! Lại là hai con đệ tử, Tề Thiên Túng này chẳng lẽ có tài tu tập đệ tử, quá trâu rồi!” “Người ta không gọi Tề Thiên Túng, mà là Diệp Thiên Túng!” “Nàng giết Tần Duyệt trưởng lão, cho dù có đệ tử làm trợ thủ thì thế nào, nàng vẫn không chạy được!” “A! Mấy đệ tử quá đẹp trai rồi! Không nghĩ tới có thể nhìn thấy đệ tử, còn là bốn con!” “Đang lúc này, giăng co trên bầu trời càng bốc ra lửa. Năm cường giả Kiếm Thần kia đã triệu hoán ra kiếm khí của mình. Kiếm khí ngưng tụ của bạch y lão giả đều là đại đao, một dài chừng sáu thước, thân đao dài mảnh sắc bén, phiếm lưu kim sáng bóng, là kiếm khí kim nguyên tố; một bạch y lão giả khác cho gọi ra một thanh đoản đao màu vàng nhạt, dài chừng hai thước, nhưng đao này cũng to dị thường, làm cho người ta có một loại cảm giác vừa dày vừa nặng. Thanh y lão giả đứng ở chính giữa cầm trong tay một thanh trường kiếm màu xanh, thân kiếm màu xanh biếc cuộn cuộn tràn đầy sức sống, vừa nhìn chính là kiếm khí thuộc tính mộc nguyên tố. Hắc y lão giả khuôn mặt lãnh tuấn bên cạnh hẳn cho gọi ra Kiếm Khí là một thanh nhuyễn kiếm hình xà, toàn thân đỏ chói, kiếm khí này vừa xuất hiện, nhiệt độ chung quanh nó đem hơi nước trong không khí phát ra những tiếng vang. Nguyệt Mị Nương đứng giữa bốn người, cầm trong tay một thanh trường tiên màu thủy lam, bất đồng với Nguyệt Mị Nương bản thân trang điểm xinh đẹp, thanh trường tiên này giản dị tự nhiên, lộ ra ánh sáng óng ánh tròn bóng, là năng lượng thủy nguyên tố cực kỳ tinh thuần. Lại nhìn phía đối diện bọn họ, mấy người Thiên Túng cũng đã gọi ra kiếm khí của mình, bày thế trận sẵn sàng chờ đón quân địch. So sánh với phe của Nguyệt Mị Nương, phe của Thiên Túng thật đúng được xưng tụng là đội hình hoa lệ! Không nói đến Chư Thần Dực cùng Đoạn Hồn tiên của Thiên Túng, chỉ riêng địa hạt của Tiểu Hồ cùng U Minh làm nổi bật thân ảnh bên trong cũng đủ phong cách rồi. Bất quá lúc này, ánh mắt của mọi người đều bị cố định trên người Bạch Ngân cùng Phi Dạ. Đệ tử tu thành hình người phần lớn liền có thể tiến vào cấp bậc Kiếm Tiên, có thể sử dụng địa hạt, năng lực kia cùng cường giả Kiếm Tiên loài người không phân cao thấp. Nhưng đệ tử nếu muốn từ Kiếm Tiên tu luyện tới Kiếm Thần thực sự không dễ. Bởi vì cường giả Kiếm Tiên loài người có thể thông qua Kiếm Khí tăng nhanh nguyên tố năng lượng ngưng tụ thông qua bản thân cùng tự nhiên, từ đó đột phá cấp Thần. Nhưng đệ tử chỉ có thể đơn thuần dựa vào sự cảm ngộ của bản thân để đột phá, bọn họ chỉ khi trở thành cường giả Kiếm Thần mới có thể ngưng khí thành binh. Uy lực của nó dĩ nhiên cường đại hơn so với Kiếm Thần nhân loại thông thường. Giờ phút này, ngay cả Thiên Túng cũng đem ánh mắt tập trung vào trên người Bạch Ngân cùng Phi Dạ, muốn nhìn một chút binh khí đệ tử ngưng tụ thành đến cùng mạnh cỡ nào. Đang lúc mọi người nín thở, chỉ thấy trên người Bạch Ngân quang chói lóe, một Cừu Tiết tiên [1] dài tới chín thước liền xuất hiện trước mặt mọi người. Cừu Tiết Tiên này dài vô cùng, quanh thân phiếm ngân quang chói mắt, thân roi gần như trong suốt lộ ra năng lượng quang nguyên tố cường đại, toàn bộ Kiếm Khí đều cho người ta một loại cảm giác cao ngạo, giống như bản thân Bạch Ngân. Lúc này, bên cạnh Bạch Ngân hồng quang chói lóe, Phi Dạ cũng triệu hoán ra kiếm khí của mình. Kiếm khí của Phi Dạ có chút ngoài suy nghĩ và dự đoán của Thiên Túng, cư nhiên là một thanh Thiết Cốt Phiến giống như Nguyệt Tiêu Nhiên, nhưng trên kiếm khí của Phi Dạ không có cỗ khí tức nhu hòa như trên kiếm khí của Nguyệt Tiêu Nhiên. Ngược lại, Kiếm Khí của Phi Dạ làm cho người ta có một loại cảm giác nồng đậm mãnh liệt, gai nhọn màu đỏ phía đuôi càng thêm lộ ra khí phách hỏa nguyên tố duy ngã độc tôn [2].

[1]: roi chín khúc

[2]: tự cao tự đại. Hiện giờ, phe Thiên Túng cùng phe Nguyệt Mị Nương đã lộ ra kiếm khí của mình, nhìn chằm chằm đối phương, chiến sự có thể nói là hết sức căng thẳng. “Ai! Tiểu Nhiên, ngươi nói Tiểu Thiên sẽ không có chuyện gì chứ!” Đám người Mục Nhạc Ca tựa hồ còn khẩn trương hơn so với Thiên Túng, đều là không nhúc nhích chăm chú theo dõi tình hình. “Ta từng nghe gia sư đề cập qua chuyện năm trưởng lão kia, bọn họ tựa hồ là một tổ chức bí mật trên đại lục phái xuống trấn thủ Thánh môn. Thực lực mấy người này cũng đều là trình độ Kiếm Thần. Thế nhưng phía bên Thiên Túng, dù sao cũng có hai đệ tử tu thành Kiếm Thần, lại cộng thêm mấy người Thiên Túng, cũng không đến mức bị thua.” Nguyệt Tiêu Nhiên trả lời vô cùng thận trọng. “Không nghĩ tới nửa năm không thấy, Thiên Túng mười từ còn có thực lực nhường này, thực sự là.” Lục Thăng vừa nhìn lên trời vừa cảm thán. Thật ra thì, đây cũng là tiếng lòng của mọi người, thân phận của Thiên Túng, con át chủ bài của Thánh môn, đệ tử cường đại, mọi việc không thể không nói quá mức chấn động, tất cả mọi người đều cảm giác không chân thực. Đang lúc này, nhóm người Thiên Túng phát động tiến công trước. “Tiến công!” Theo một tiếng hét lớn của Thiên Túng, địa hạt của Tiểu Hồ cùng U Minh chợt mở rộng, Thiên Túng theo địa hạt này tấn công về phía Nguyệt Mị

Nương. Hai người Bạch Ngân cùng Phi Dạ đánh từ bai bên sườn. Bạch Ngân đối phó với bạch ly lão già bên trái cùng thanh y lão già; Phi Dạ đối phó với bạch y lão già bên phải cùng hắc y lão già. “Keng keng keng keng. . . .” Trong lúc nhất thời, trên bầu trời các loại Kiếm Khí va chạm lẫn nhau, ánh sáng hoà lẫn, Kiếm Khí ma sát, nguyên tố năng lượng trong không khí chung quanh cũng bị chuyển đổi, màu sắc rực rỡ kia tức khắc đốt cháy cả bầu trời. Nếu như không phải không khí khản trương lúc này làm cho người ta có một loại xung động mạch máu nứt rạn, thật đúng là làm cho người ta muốn than vãn một tiếng: ngày lành cảnh đẹp, cảnh đẹp ngày lành a! “Cửu Trảm! Thánh Quang Trảm!” “Thiên Xà, Thiên Xà Diễm!” Ngay dưới lúc chiến đấu giằng co không xong, Bạch Ngân cùng Phi Dạ sử dụng tuyệt kỹ của mình. Không thể không nói, hai chiêu kiếm kỹ này tuyệt đối không chỉ có cái tên hay mà thôi. Trong nháy mắt bọn họ ra chiêu, bầu trời bị phân thành hai loại màu sắc, một loại là màu trắng bạc, một loại là màu đỏ vàng. Chỉ thấy, trên Kiếm Khí của Bạch Ngân bay ra một đạo bạch quang, bạch quang kia trong nháy mắt hóa thành ngàn vạn lưỡi đao ánh sáng bay về phía năm người Nguyệt Mị Nương. Đồng thời, Phi Dạ cũng vũ động Thiết Cốt Phiến lửa đỏ, theo ngón tay xinh đẹp của Phi Dạ nhảy lên, mấy ngàn hỏa xà từ chiếc quạt của Phi Dạ bay ra, cùng với lưỡi đao ánh sáng của Bạch Ngân tấn công về phía đối phương. Năm người Nguyệt Mị Nương tuy biết rằng địch thủ tiến vào cấp bậc Kiếm Thần, tu vi chắc chắn cường đại dị thường, thế nhưng cũng không ngờ tới sẽ cường đại đến mức này. Mắt thấy kiếm kỹ của Bạch Ngân cùng Phi Dạ sắp rơi vào trên người năm người, bọn họ chỉ kịp dùng một loại kiếm kỹ nhỏ tiến hành chống cự. “Rầm!” Một tiếng nổ lớn chấn động vang lên trên bầu trời. Lúc này, bóng người trên bầu trời dần rõ ràng, mọi người cũng thấy rõ diện mạo năm người Nguyệt Mị Nương. Chỉ thấy mấy người Nguyệt Mị Nương quần áo xốc xếch, khắp nơi đều là dấu vết bị nổ đen thui, khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên là bị thương nhẹ. Bộ dáng kia muốn bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu. Mọi người vốn cho rằng cho dù phe Thiên Túng có người tới trợ thủ cũng không đấu lại năm người cấp Kiếm Thần. Nhưng sự tình lại cực kỳ ngoài ý liệu của mọi người. “A! Tóc của ta!” Chỉ nghe Nguyệt Mị Nương hét thảm một tiếng. Mọi người nhìn kỹ lại, mới phát hiện tóc của Nguyệt Mị Nương tóc tự nhiên bị hỏa xà của Phi Dạ đốt đi một nửa, phần còn dư lại cũng cháy đen khó ngửi, đây đối với Nguyệt Mị Nương cực kỳ thích hợp mà nói, quả thực so với giết nàng còn khó chịu hơn! “Ha ha, lão yêu bà, ngươi vốn chính là xấu xí, kiểu tóc này quả nhiên thích hợp với ngươi! Ta thật sự là một thiên tài!” Phi Dạ không để ý tới Nguyệt Mị Nương gần như muốn bạo tẩu, đổ thêm dầu vào lửa nói. “Ừ, có đạo lý!” Bạch Ngân lại còn rất nghiêm túc phụ họa nói. Lần này, Nguyệt Mị Nương quả thực tức sùi bọt mép, nàng giống như mụ điên dữ tợn gầm thét với mấy người Thiên Túng: “Hôm nay, ta muốn các ngươi chết không có chỗ chôn!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Phi Dạ trọng thương

Mấy người Thiên Túng nhìn Nguyệt Mị Nương giận sôi lên đều không hẹn mà cùng đánh hơi được mùi nguy hiểm trong không khí. Chỉ thấy sau khi mấy người Nguyệt Mị Nương đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không xếp thành một hàng nữa, mà nhanh chóng biến đổi vị trí. Năm người tạo thành một vòng, nếu nhìn kỹ lại sẽ phát hiện ra, vị trí của năm người này vừa đúng tạo thành năm điểm trong trận ngũ hành bát quái. Thiên Túng thấy cảnh như vậy, gương mặt đều biến sắc. Nàng đột nhiên nghĩ đến nhân vật thiên tài của Ám Ma Tộc mà Thần Ma chỉ nhắc đến. Năm đó, một mình ông ta mang nhiều loại nguyên tố năng lượng, cho nên gần như vô địch thiên hạ. Hôm nay xem mấy người Nguyệt Mị Nương, rõ ràng là muốn tiến hành hợp nhất năm loại nguyên tố năng lượng. Một khi hợp nhất thành công, uy lực của nó tuyệt đối không chỉ đơn giản là một cộng một lớn hơn hai! Thiên Túng thật nhanh lao ra kết giới mà U Minh thiết lập vì nàng, muốn ngăn cản đám người Nguyệt Mị Nương. Thế nhưng lúc này, đám người Nguyệt Mị Nương đã hoàn thành mô hình trận pháp, Kiếm Khí của năm người đồng thời nhắm thẳng vào một điểm, coi như cách nhau khá xa, mọi người cũng có thể cảm thấy, mấy người này đang vận chuyển một loại công pháp cực kỳ quý dị. Tức khắc, hào quang ngũ sắc kim, lục, lam, hồng, vàng từ trong cơ thể năm người đột ngột bắn ra, đem sắc trời một phương nhuộm đến mỹ lệ vô cùng. “Thật mạnh mẽ!” Thấy cảnh tượng như vậy, ngay cả thần sắc của Bạch Ngân và Phi Dạ cũng ngưng trọng cực kỳ. Đột nhiên, nguyên tố năng lượng trong không khí giống như điên cuồng vọt tới hướng về Kiếm Khí đang giao nhau của năm người Nguyệt Mị Nương. Tức khắc, gió nổi mây phun, trời đất biến sắc. Một luồng năng lượng rung chuyển núi sông bùng phát, ầm ầm vọt tới hướng Thiên Túng. Phảng phất giống như đã trao đổi tốt, trong lúc đó, Tiểu Hồ, U Minh, Bạch Ngân và Phi Dạ đều chắn trước người Thiên Túng. Tiểu Hồ và U Minh thả ra kết giới, Bạch Ngân và Phi Dạ đều đưa kiếm khí ngăn ở trước người. Thế nhưng khi chùm ánh sáng năm màu kia chân chính bắn tới trên người bốn người, cái loại lực trùng kích đó khiến cho bốn người đồng thời chột phun ra một ngụm máu tươi. Bọn họ bị chùm sáng kia đánh lui về sau mười bước. “Ta đã nói Thánh môn chúng ta làm sao không chịu nổi đòn tấn công như vậy chứ, Diệt Thiên Túng hôm nay không ra khỏi Thánh môn được rồi!” “Vậy cũng chưa chắc, bốn con di thú làm sao sống chung tới như vậy!” “Thánh môn chúng ta lúc nào thì có mấy tiền bối lợi hại như thế nhỉ?” Đám người vốn là cực kỳ an tĩnh, nhưng thấy hai bên giằng co không xong, mọi người cũng không nhịn được nhỏ giọng nghị luận. “Đại ca, chẳng lẽ đến lúc này chúng ta còn không đi hỗ trợ sao?” Tề Thiên Ngao thấy mấy người Bạch Ngân và Phi Dạ học máu, hết sức nóng nảy. Mấy người Tề Thiên Duyệt, Mục Nhạc Ca, Nguyệt Tiêu Nhiên, Lục Thăng và Tiêu Ngọc Thương bên cạnh hắn cũng là vẻ mặt lo lắng chú ý tình hình chiến sự. “Đệ cho là huynh không muốn ra tay sao? Nhưng trước khi ra tay cũng phải áng chừng phân lượng của mình, nếu chúng ta đi lên sẽ chỉ làm tiêu muội lo lắng thôi, chúng ta sao có thể lên. Hơn nữa, các đệ nhìn mà xem. . . .” Theo hướng Tề Thiên Sách chỉ, mọi người nhìn kỹ lại, mới phát hiện thì ra khóe miệng năm người Nguyệt Mị Nương cũng bắt đầu thấm ra máu tươi, xem ra chiêu mà năm người sử dụng này tuyệt đối là con át chủ bài của họ, thuộc loại hại người hại mình. Cẩn thận ngẫm lại một chút, năm loại nguyên tố năng lượng tương sinh, nhưng cũng tương khắc. Đám đem năm loại thuộc tính hợp nhất, dĩ nhiên phải nhận lấy phản噬! Đám người Tề Thiên Ngao thấy Tề Thiên Sách đã tính trước đến chuyện vừa thấy, trong lòng mới thoáng bình tĩnh một chút. Lúc này, giọng nói kinh sợ của Tề Thiên Duyệt đột nhiên vang lên: “Đại ca, tay của huynh!” Mọi người nhìn về phía tay của Tề Thiên Sách, phát hiện rõ ràng, hai tay Tề Thiên Sách cũng hiện đầy máu tươi, nhìn qua là biết do nắm tay quá chặt, mới khiến cho hai tay bị thương. Cái này. . . . Tâm mọi người vừa buông lỏng nháy mắt lại dâng lên. Nhưng tình hình chính xác như Tề Thiên Sách phỏng đoán, đám người Phi Dạ mặc dù bị thương nặng, nhưng đám người Nguyệt Mị Nương cũng tuyệt không tốt hơn. “Rầm!” Đột nhiên một tiếng vang thật lớn, đội ngũ hai bên rốt cuộc bị nguyên tố năng lượng sau khi va chạm nổ mạnh ép tách ra. Ngay tại lúc tách ra, Bạch Ngân và Phi Dạ ngăn ở phía trước phun ra một ngụm máu tươi. Ngay từ lúc mấy người bị thương thì trong lòng Thiên Túng đã xuất hiện một loại nôn nóng trước nay chưa từng có. Hiện giờ, thấy Bạch Ngân và Phi Dạ trọng thương, nàng chỉ cảm thấy trong đáy lòng một cơn đau đớn kì lạ, đang không ngừng mở rộng. “Bạch Ngân, Phi Dạ, các huynh thế nào?” Thiên Túng không kịp sửa sang lại tâm tình của mình, vội vàng bay đến bên cạnh Bạch Ngân và Phi Dạ, muốn biết tình hình của hai người họ. Nhưng vào lúc này, không ai chú ý tới, Kiếm Khí trong tay Nguyệt Mị Nương vốn đã âm thầm xuống lại đang từ từ ngưng tụ năng lượng. Ngay tại lúc Thiên Túng chạy đến bên người Phi Dạ, Nguyệt Mị Nương giống như sứ giả địa ngục, bay nhanh về phía Thiên Túng, “Tiểu yêu nữ, đi chết đi!” Mắt thấy một luồng năng lượng hình trụ màu xanh mờ ảo sắp bắn tới trên người Thiên Túng. Tất cả đều phát sinh trong nháy mắt, bất kể là Bạch Ngân, Tiểu Hồ, U Minh hay bản thân Thiên Túng

Sau khi mấy người Thiên Túng rời khỏi Thánh môn liền tiến vào Ma Thủ Sâm Lâm. Ma Thủ Sâm Lâm đại vực rộng lớn, cây cối rậm rạp, còn có ma thú tung hoành, cho dù người của Thánh môn truy sát tới, cũng nhất định trong nhất thời không tìm được bọn họ. Lần giao chiến này, trừ Thiên Túng ra, Bạch Ngân, Phi Dạ, Tiểu Hồ cùng U Minh đều bị chút nội thương nhẹ hoặc nặng, phải lập tức an dưỡng. Thiên Túng liền dẫn mấy người tới thụ động lần trước cùng hai huynh đệ Bạch Tử Nhan tìm được. Nơi đó bí mật, là một nơi ẩn thân tốt. Giờ phút này, bên trong thụ động, Thiên Túng đang trong trạng thái tu luyện. Đại chiến liên tiếp làm cho thực lực vừa mới đạt tới Kiềm Tiên của nàng càng thêm vững chắc, đồng thời, còn mơ hồ cảm thấy một loại xu thế sắp đột phá. Chẳng qua hiện tại nàng cần tiêu hóa gấp năng lượng Thiên Dương châu cùng Bích Hải châu truyền lại. Khi đó, trong tháp Thánh môn thời gian cấp bách, Thiên Túng chỉ kịp tiến hành dung hợp với Thiên Dương châu. Kỳ thực, phần lớn năng lượng của nó cùng Bích Hải châu truyền tới đều dự trữ trong kinh mạch cùng nội phủ của Thiên Túng. Mà bây giờ phần năng lượng này vừa vặn có thể thỏa mãn yêu cầu lên cấp của Thiên Túng. Chỉ thấy theo những năng lượng kia tuần hoàn quanh thân Thiên Túng, một loại lực lượng dồi dào chảy vào trong nội phủ của nàng. Tức khắc, luồng khí xoáy màu trắng bạc quang nguyên tố cùng luồng khí xoáy màu thủy lam thủy nguyên tố xoay tròn tốc độ cao, càng ngày càng nhiều tinh thể không ngừng ngưng tụ, cho đến tràn đầy bên trong luồng khí xoáy. Ngay tại lúc dung lượng luồng khí xoáy không đủ để chứa đựng số lượng tinh thể thì một cỗ năng lượng cường hân lại từ kinh mạch Thiên Túng chảy về phía nội phủ. Hai luồng khí xoáy tụ kia trong nháy mắt liền bị cỗ năng lượng làm lớn ra gấp đôi. Thiên Túng cứ như vậy không ngừng hấp thu cùng luyện hóa năng lượng Thiên Dương châu cùng Bích Hải châu còn sót lại. Ba canh giờ sau, trên người Thiên Túng đột nhiên ngân quang đại thịnh, năng lượng quang nguyên tố mệnh mông chiếu sáng toàn bộ thụ động. Kỳ thực, ở trên người Thiên Túng còn lóe ra lam quang hơi yếu, bất quá dưới ngân quang cường thế, tầng lam quang kia căn bản không đáng kể. Thiên Túng chậm rãi mở mắt, một đôi mắt đẹp càng thêm lung linh tràn ngập các loại màu sắc, thậm chí phiếm một loại màu bạc sáng bóng. Có lẽ là bởi vì mới vừa đại chiến sinh lý đột phá cực hạn, hoặc giả bởi vì được Thiên Dương châu hoặc Huyết Ma châu cải tạo thân thể, tốc độ tu luyện của Thiên Túng tự nhiên đề cao gấp mười lần có thừa! Theo phán đoán của nàng, lần lên cấp này, muốn luyện hóa toàn bộ năng lượng, ít nhất phải chừng ba ngày. Thế nhưng bây giờ, chỉ ba canh giờ liền làm xong, điều này có thể không khiến cho nàng kinh hi sao! Thiên Túng đem thân thức chìm vào trong nội phủ, cảm thụ cấp bậc hiện tại của mình. Quang nguyên tố, cấp bậc Kiềm Tôn cao nhất! Thủy Nguyên Tố, cấp bậc Kiềm Tôn cấp năm! Hắc Âm Nguyên Tố, cấp bậc Kiềm Tiên cấp bốn! Lại là một cái nhảy sáu cấp, một cái nhảy bốn cấp, ngay cả nguyên tố hắc âm cũng nhảy lên một cấp! Nhìn đến cấp bậc hiện tại của bản thân, ngay cả Thiên Túng cũng không nhịn được muốn la lớn: Con mẹ nó, ta thật sự là một thiên tài! Phải biết rằng, kỳ thực điểm tu giả từ cấp Kiềm Thánh trở lên, tu luyện sẽ càng càng khó khăn. Kiềm Tôn trở lên phải nhờ vào cảm ngộ cùng kỳ ngộ. Về phần Kiềm Đế đến Kiềm Tiên càng khó có thể lên cấp, rất nhiều người cuối cùng cả đời, đều quanh quẩn ở cấp bậc Kiềm Đế cao nhất không tiến thêm được. Phải nói cường giả Kiềm Tiên toàn bộ đại lục cũng chẳng được 20 người. Hơn nữa,

một khi trở thành Kiếm Tiên, muốn lên cấp quả thực là khó càng thêm khó. Thế nhưng, mỗi khi tiến vào một cấp Kiếm Tiên, thực lực cũng sẽ tăng vọt về chất. Không thể không nói, vận khí của Thiên Túng thật sự làm cho người ta ghen tỵ đến tận xương. Chuyển đi tháp Thánh môn, ngẫu nhiên lấy được tam châu, đại chiến Thánh môn lại thêm vào Thiên Túng thân là huyết thống Ám Ma Tộc thiên phú hơn người, mới khiến cho thực lực của Thiên Túng một đường cuồng tiêu, ngăn ngừa thời gian một năm, cư nhiên đặt chân đến cảnh giới Kiếm Tiên, thực sự là. Ngồi trên giường cũng không tiến nhanh đến như vậy đâu! Thế nhưng khi kinh hi dần dần qua đi, đáy mắt Thiên Túng từ từ trở nên lạnh như băng. Nàng nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy thân thể Tiểu Hồ cùng U Minh đều bị bao bọc trong một tầng ánh sáng như chiếc kén không lồ. Nhìn tình cảnh này, tuyệt đối là bị thương không nhẹ. Thiên Túng lại nhìn về phía Bạch Ngân. Quanh thân Bạch Ngân cũng bao phủ một vầng sáng thánh khiết, thoát nhìn giống như Thần Đế, Thiên Túng có thể cảm giác được thực lực của Bạch Ngân đang nhanh chóng khôi phục, không hồ là dị thú tu luyện tới cấp Thần, năng lực khôi phục cũng cường hãn. Nhưng là. Thiên Túng đi tới trước mắt Phi Dạ đang hôn mê bất tỉnh. Nàng vươn tay dọc theo đường nét khuôn mặt Phi Dạ, từ từ vuốt ve. Ngón tay ngọc chạm vào da thịt nhẵn nhụi của Phi Dạ, một cổ cảm giác tê liệt từ đầu ngón tay truyền vào trong tim Thiên Túng, kích động tiếng lòng nàng. Trí nhớ như thủy triều tràn vào trong đầu Thiên Túng, Thiên Túng nhớ lại cuộc sống ở đáy cốc cùng Phi Dạ và Bạch Ngân. Mỗi ngày “ma thú tranh sừng” sinh động, ánh mắt Phi Dạ cũng chiều nhìn nàng, nụ cười tức giận như hải từ gọi nàng Tiểu Diệp. Thiên Túng vẫn cảm thấy Phi Dạ là một nam tử rất mâu thuẫn, hần rõ ràng trời sinh dung mạo xinh đẹp đa tình, tính cách hết lần này tới lần khác thô cuồng ngậy thơ, thích giận dỗi, thích làm nũng, thích chơi xấu. Cho đến giờ phút này, Thiên Túng đột nhiên phát hiện, mình thế nhưng lại thích Phi Dạ như thế. Việc Thiên Túng đã làm cho tới bây giờ đều chưa từng hối hận qua, nhưng giờ khắc này nàng hối hận! Có lẽ mình ản ản một chút, cũng sẽ không khiến cho Phi Dạ lâm vào hôn mê! Thiên Túng chưa bao giờ biết đến tư vị tình cảm, sau khi xuyên qua đến thế giới này, là Mục Tiêm Tuyết cùng Diệp Phong cho nàng sự quan tâm săn sóc đầu tiên, có lẽ là phản quan tâm săn sóc này cảm thấy quá sâu trong lòng nàng, làm cho nàng không có khí lực để ý tới tình cảm khác. Nhưng hiện tại, đau lòng chân thật lại làm cho nàng phát hiện mình bỏ lỡ cái gì đó. “Không cần tự trách, đây không phải là lỗi của ngươi!” Chẳng biết lúc nào, Bạch Ngân đã kết thúc chữa thương, đi tới bên cạnh Thiên Túng. “Bạch Ngân, ngươi không sao chứ?” Thiên Túng quay đầu nhìn Bạch Ngân. “Không sao, làm cho ngươi lo lắng.” Bạch Ngân ôn nhu sửa sang vài sợi tóc rơi trên trán Thiên Túng, giống như chỉ cần một câu quan tâm của nàng có thể khiến cho hần bách bệnh toàn bộ tiêu tán. “Bạch Ngân, chỉ cần tìm được linh bảo hóa nguyên tố là có thể. làm cho Phi Dạ tỉnh lại sao?” Thiên Túng không xác định hỏi. “Cái này. Bởi vì Phi Dạ là dị thú hòa nguyên tố thuần chính, muốn chữa trị căn nguyên của hần, phải là năng lượng cấp bậc linh bảo mới có thể. Thậm chí cấp bậc phải cao hơn so với hạt sen Liệt Diễm Hồng Liên!” Bạch Ngân lo lắng nhìn Thiên Túng, hần sợ nhìn thấy biểu tình suy sụp trên mặt nàng. Đáng tiếc, hần đối mặt là Thiên Túng, Thiên Túng ý chí vững như bàn thạch, “Ta nhất định sẽ làm Phi Dạ tỉnh lại! Nhất định!” Giờ khắc này, trong mắt Thiên Túng lộ ra thần thái sắc bén. Nhưng Bạch Ngân nhìn ở trong mắt lại cực kỳ đau lòng, “Tiểu Thiên, ” Bạch Ngân đột nhiên ôm Thiên Túng vào trong ngực, “Kỷ thực, ngươi không cần kiên cường như vậy. Nhớ kỹ, ngươi vĩnh viễn đều không phải một mình!” Ngươi còn có ta! Thiên Túng tựa vào lồng ngực ấm áp của Bạch Ngân, giống như được ánh mặt trời ấm áp bao quanh, làm cho người ta thư thái. Lúc này, thân thể Bạch Ngân đột nhiên chấn động, Thiên Túng cũng đã nhận ra sự khác thường của hần, “Làm sao vậy?” Thiên Túng hỏi. “Đã bắt đầu liên hoàn tiết sát rồi, thần trí của ta cảm giác được hai cường giả Kiếm Thần, mười cường giả Kiếm Tiên đã bắt đầu lục soát Ma Thú Sâm Lâm! Cửu Trọng Cung này xem ra tổn kém rồi!” Đáy mắt Bạch Ngân một mảnh sắc lạnh. Thiên Túng nhìn hai người Tiểu Hồ cùng U Minh, nhún mày một cái nói, “Hai người bọn họ nói không chừng sẽ giữ vững cái trạng thái này ít nhất một tháng! Hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?” “Tiểu Thiên, ta thấy không bằng đem hai bọn họ cùng Phi Dạ thu vào bên trong nhẫn Ám Ma Huyền. Ám Ma Huyền là bí bảo của Ám Ma Tộc các ngươi, có thể chứa đựng bất cứ thân thể sinh vật nào, hơn nữa, ta nhớ được ngươi còn vài đóa Huyết Phách ở bên trong, đây đều có thể trợ giúp cho thương thế của ba người bọn họ!” Thiên Túng nghe Bạch Ngân nói như thế, dĩ nhiên cũng không do dự nữa, đem ba người Phi Dạ thu vào bên trong nhẫn Ám Ma Huyền. “Tiểu Thiên, ngươi có nghĩ tới chúng ta phải trốn theo hướng nào hay không?” Bạch Ngân hỏi. “Chúng ta không dĩ nhiên không thể mù quáng trốn chạy, hơn nữa, bị động bị đánh không phải phong cách của ta, ” Thiên Túng tựa hồ lại khôi phục một thân lạnh như băng, “Bạch Ngân, ngươi có biết nơi nào có khả năng xuất hiện linh bảo hóa nguyên tố nhất hay không?” “Cái này?” Bạch Ngân trầm ngâm chốc lát, “Đúng rồi, Vạn Linh cốc!” Bạch Ngân nhìn ánh mắt Thiên Túng lộ vẻ nghi vấn, cũng nhớ tới Thiên Túng chính là một kẻ cuồng tu luyện, căn bản cũng không biết đến chuyện bên ngoài Thánh Thiên, cho nên kiên nhẫn giải thích: “Những nơi thần bí trên khắp Thánh Thiên đại lục, theo thứ tự là núi Thiên Can, động Xích Viêm, Vạn Linh cốc cùng Ngọc Ma lâm. Chỉ bất quá từ tám năm trước, Ngọc Ma lâm đã mất đi sắc thái thần bí của nó.” Bạch Ngân sợ Thiên Túng thương tâm, chỉ nói lướt qua về Ngọc Ma lâm. “Núi Thiên Can cùng động Xích Viêm theo truyền thuyết nằm ở phía tây Thánh Thiên đế quốc, một là hẻm núi trùng điệp vạn dặm, một là huyết động trong lòng đất sâu không thấy đáy. Nhưng có rất ít người tận mắt thấy qua hai địa phương này, cho dù có người đã đến, đoán chừng cũng không còn sống trở về, trình độ hung hiểm kia không cần nói cũng biết. Ngược lại Vạn Linh cốc, nằm ở vùng biên giới Thánh Thiên đế quốc, chúng ta chỉ cần xuyên qua Ma Thú Sâm Lâm, tiếp tục xuyên qua thành Ô Mộc ở biên giới Thánh Thiên là có thể tới.” “Vạn Linh cốc, tên như ý nghĩa, trong đó linh bảo đếm không hết, người thám hiểm hàng năm vô cùng đông. Thế nhưng những người đó bất quá cũng chỉ lấy được một chút kỳ hoa dị thảo bên ngoài cốc mà thôi. Bởi vì ma thú trong Vạn Linh cốc cơ hồ đều đột phá cấp chín, cho nên, có rất ít người dám xông đến bên trong cốc. Nhưng Vạn Linh cốc này cơ hồ trăm năm sẽ xuất hiện một loại linh bảo cường đại, mỗi lần đều dẫn đến phong vân toàn bộ đại lục biến sắc. Tính toán thời gian, còn chừng mười ngày nữa chính là kỳ hạn trăm năm, nói không chừng sẽ có hi vọng cứu tính Phi Dạ! Hơn nữa, một khi chúng ta tiến vào phạm vi Thánh Thiên đế quốc, Cửu Trọng Cung cũng không thể ở ngoài sáng đuổi giết chúng ta!” “Được, chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta phải đi Vạn Linh cốc!” Thiên Túng nhìn cửa động, cảm thụ khí tức cực lớn dần dần tiến tới gần, khẽ miệng lộ ra một tia cười lạnh, “Bất quá, trước khi đi còn có một phần đại lễ muốn tặng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 61: Âm sát hoàn mỹ

Giờ phút này, chỗ sâu bên trong Ma Thú Sâm Lâm đang có một tiểu đội chậm rãi đi trên đường. Đội hình của tiểu đội này có thể nói là cường đại. Tiểu đội tổng cộng có mười hai người, không khoa trương nói, mỗi người bọn họ thả vào trên đại lục chỉ cần dậm chân một cái cũng có thể đánh ngã một đám người. Nhưng hiện tại bọn họ cư nhiên phải tập hợp lại cùng nhau, chỉ vì tìm kiếm một tiểu quý Ám Ma Tộc cùng bốn con dị thú bị thương nặng! Nghĩ đến bọn họ là cường giả cấp bậc Kiếm Tiên, lại vì tên tiểu quý khiến cho cung chủ sử dụng thiên lý kiếp sát lệnh, mặc dù bọn họ đều không nói, nhưng thân là cường giả tốt cùng, cao ngạo khiến cho bọn họ cũng có chút tâm khí không thuận! Đội ngũ này dĩ nhiên là tiểu đội Cửu Trọng Cung phái tới kiếp sát mấy người Thiên Túng. Tuy nói những đội viên với nhiệm vụ kiếp sát Thiên Túng rất là khinh thường, nhưng hai đội trưởng dẫn đầu tiểu đội đối với nhiệm vụ lần này cực kỳ thận trọng. Bởi vì hai người này rõ ràng chính là hai bạch y lão giả ngày đó đối phó với mấy người Thiên Túng, Lục Kim cùng

Tiêu Nghiễm! Ngày đó giao thủ cùng mấy người Thiên Túng, bọn họ dĩ nhiên biết mấy người Thiên Túng khó đối phó cỡ nào. “Mọi người coi chừng một chút, chú ý bốn phía!” Lục Kim nói với đồng đội phía sau lưng, một đôi mắt sáng gắt gao nhìn chăm chú vào bốn phía. “Thôi đi, trưởng lão cũng quá khẩn trương rồi! Bất quá chi đúng là đứa nhỏ mười bốn tuổi, cho dù có dị thủ tương trợ, ban ngày còn có thể xuất hiện sao?” Một vài cường giả Kiếm Tiên đều nhỏ giọng thầm nói. Nhưng bọn họ ai cũng không hề phát hiện, “tiểu quỷ” bọn họ vẫn xem thường đột nhiên ẩn núp trên một cây đại thụ cách bọn họ chưa đầy ba thước. Ngay cả Lục Kim cùng Tiêu Nghiễm cũng không hề phát hiện. Thiên Túng như linh miêu nằm trên đại thụ, đi theo đội ngũ Lục Kim cùng Tiêu Nghiễm, từ cây đại thụ này di chuyển tới cây đại thụ khác, thân thủ nhẹ nhàng như hạt cát, lúc lên xuống không nghe thấy nửa phần tiếng vang. Hơn nữa Thiên Túng mặc một thân áo bào xanh biếc, quả thật giống như cùng đại thụ hòa thành một thể, cho dù nhìn chăm chăm lên tán cây, cũng rất khó phát hiện ra thân ảnh của Thiên Túng. Kỳ thực, theo logic của thế giới này, tu vi của Thiên Túng thấp hơn so với đoàn người, năng đi theo bọn họ như vậy tuyệt đối sẽ bị phát hiện. Thế nhưng, vừa khéo tu vi của Thiên Túng mặc dù thấp hơn nhưng thần thức của nàng lại cao hơn. Trải qua sự dung hợp với Huyết Ma châu, sự thử thách của Thiên Dương châu, hơn nữa Thiên Túng còn là tam nguyên thể, đây hết thảy tạo cho Thiên Túng thần thức vượt xa người thường có thể đạt được. Có thể nói như thế này, thần trí cùng cảm ngộ của nàng đã đạt tới cảnh giới cao hơn so với tu vi của nàng, thậm chí cường giả Kiếm Thần cũng có chỗ không bì kịp! Dĩ nhiên, ngay từ đầu Thiên Túng cũng không chắc chắn bọn họ sẽ không phát hiện ra mình, chẳng qua kiếp trước thân là tuyệt thế sát thủ, trong linh hồn của nàng có một loại tự tin. Thiên Túng tin tưởng nếu như nàng che giấu khí tức, không ai có thể phát hiện. Chỉ cần địch ở ngoài sáng, nàng ở trong tối, thân là cao thủ ám sát nàng tuyệt đối tự tin cho dù không cần Kiếm Khí vẫn có thể đưa mấy người này đi gặp Diêm Vương, đây là kiểu ngạo đời trước của nàng! Bất quá, Thiên Túng cũng là một người cẩn thận, chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc, thời đại này dù sao cũng bất đồng với thời đại của nàng, nàng cũng không thể tự tiện sơ ý, cho nên, nàng để cho Bạch Ngân tiến vào trong Âm Ma Huyền, tùy thời đi theo mình. Thiên Túng không ngừng đi theo sau lưng đám người Lục Kim, ẩn giấu vị trí của mình, lựa chọn thời cơ ra tay. Giờ phút này nàng giống như một con báo săn nhìn chăm chú vào con mồi, vận sức chờ phát động, hung ác tàn nhẫn. Lúc này Thiên Túng tựa hồ lại tìm được cảm giác kiếp trước. Cầm trong tay một thanh đoản đao, quan sát thiên hạ, tự cao tự đại. Đúng vậy, kể từ khi mình tới thế giới này, vẫn tuân theo quy tắc sống ở đây, nàng quên mất mình vốn chính là một sinh vật dạ hành [1], cái gì nhân nghĩa đạo đức quang minh chính đại, tất cả đều là chó má, giết chết đối thủ mới là vương đạo!

[1]: ban đêm. Đang lúc này, một lão giả mập lùn đi cuối cùng vỗ vỗ người bên cạnh nói, “Nhạc lão tam, ta đi phương tiện một chút, các người đi trước. Ta lập tức đuổi theo.” “Được, nhanh lên một chút a!” Người gọi Nhạc lão tam nhìn xung quang một chút nói: “Đã biết!” Lão giả mập lùn vừa nói vừa đi đến một chỗ bên cạnh rừng rậm. Cơ hội tốt! Thiên Túng lập tức thay đổi phương hướng lặng lẽ không tiếng động đi theo sau lưng lão giả mập lùn. Ngay tại lúc lão giả mập lùn cúi đại lưng xuống, vung vạt áo lên, đang muốn cởi quần ra, chỉ cảm thấy trên đầu tựa hồ có một trận gió nhẹ lướt qua, hần theo bản năng ngẩng đầu lên, chỉ thấy một thanh chủy thủ lóe sáng từ bên trên cắm thẳng vào trái tim của hắn, không lệch một ly. Đồng thời, một bàn tay ngọc thon thon cùng thời khắc đó cũng bịt miệng hắn lại. Nếu như giờ phút này bên cạnh có người có lẽ sẽ quên đây là một màn ám sát mà chìm đắm trong tư thế ưu mỹ như nghệ thuật của Thiên Túng. Chỉ thấy nàng hai chân bám vào cây, cả người treo ngược giống như bướm bay. Tay phải của nàng cầm Tòa Hồn chủy, đâm thẳng vào trái tim lão giả mập lùn, tay trái dùng sức bóp chặt khuôn mặt hắn. Tất cả cơ hồ hoàn thành trong nháy mắt, lão giả mập lùn kia tựa hồ còn không biết chuyện gì xảy ra đã phải đi gặp Diêm Vương rồi, thậm chí hai tay của hắn còn cầm quần chưa buông! Một cường giả kiếm tiên cứ như vậy bỏ mình! Nói ra đoán chừng đánh chết cũng không ai tin! Bởi vì ở thế giới này, phần lớn là quang minh chính đại luận võ, căn bản không tồn tại việc ám sát. Có lẽ, thực lực của Thiên Túng đầu tay đôi có thể ngang sức với lão giả này. Nhưng đối mặt với thủ đoạn ám sát đề tiện hạ lưu lại có hàm lượng kỹ thuật khá cao như vậy, mười Kiếm Tiên đến đây cũng vô dụng! “Cũng đã lâu như vậy, Trần Mẫn làm sao vẫn chưa trở lại? Các người đi trước, ta đi xem một chút.” Nhạc lão tam nói với mấy người đứng trước. Thanh âm của hắn khá lớn, đưa tới sự chú ý của đám người Lục Kim. Lục Kim dùng thần thức tìm kiếm phía sau rừng cây, cũng không phát hiện được khí tức của Trần Mẫn. “Hắn đã rời đi bao lâu?” “Đại khái nửa canh giờ.” Nhạc lão tam trả lời. “Ừ.” Lục Kim trầm ngâm chốc lát, “Nhạc lão tam, người cùng Chu Hoàn đi tìm. Nếu như trong năm dặm xung quanh không tìm thấy, mau chóng trở lại cùng chúng ta, biết không?” “Đạ, Nhạc lão tam (Chu Hoàn) biết!” Hai người nói xong cũng nhanh chóng biến mất trong rừng rậm phía sau. Lục Kim cùng Tiêu Nghiễm liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn chung quanh một chút, lớn tiếng quát: “Chúng ta tiếp tục đi, cẩn thận đề phòng!” Còn dư lại bảy người, người nhìn ta, ta nhìn người cũng không biết tại sao hai trưởng lão trong lúc bắt chợt khẩn trương lên, nhưng vẫn theo lời càng thêm đề phòng. Lúc này, Nhạc lão tam cùng Chu Hoàn đã trở lại địa phương ban đầu Trần Mẫn rời đi. Ở nơi đó Nhạc lão tam cùng Chu Hoàn cư nhiên phát hiện một vết máu, còn có quần áo của Trần Mẫn. Hai người kinh hãi, vội vàng đuổi theo vết máu dọc đường, thế nhưng, bọn họ cư nhiên phát hiện vết máu cùng quần áo phân ra ở một ngã ba dọc đường. “Đây là chuyện gì xảy ra?” Chu Hoàn sinh lòng nghi ngờ. “Còn có thể xảy ra chuyện gì! Lão Trần đã xảy ra chuyện! Chúng ta mau chia ra hai đường đuổi theo, đừng để cho bọn họ chạy thoát!” Nhạc lão tam không đợi Chu Hoàn trả lời liền hết sức kích động chạy ra ngoài. Chu Hoàn ngậy người chốc lát, cũng đuổi theo hướng một con đường khác. Ngay khi bọn họ biến mất không lâu, thân ảnh Thiên Túng lại đột nhiên xuất hiện tại chỗ, nhanh như quỷ mị. Khóe miệng của nàng cau khô một tia cười lạnh, liền biến mất ở phương hướng của Nhạc lão tam. Nhạc lão tam đang liều mạng chạy về phía trước, lại phát hiện sau lưng tựa hồ có một đạo kinh phong lao tới. Khi hắn xoay người lại thì đạo kinh phong kia đã không chút do dự đánh vào trên người của hắn, hắn còn chưa kịp cho gọi Kiếm Khí, chỉ đành phải dùng hai tay chống đỡ. Nhưng ngay một khắc hần nâng hai tay lên, một thanh đoản đao không lưu tình chút nào từ dưới nách Nhạc lão tam xuyên qua trái tim của hắn. “Cái này giải quyết thật đúng là đơn giản!” Thiên Túng đem thi thể Nhạc lão tam thả vào một khoảng đất trống đã bố trí trước đó. Nàng nhìn mấy lần về hướng ngã ba vừa rồi, khóe miệng kéo ra một nụ cười lạnh, “Ừ, nhanh đến đi!” Nói xong câu đó, Thiên Túng “vèo” một tiếng, thân ảnh biến mất tại chỗ. Chỉ chốc lát sau, thân ảnh của Chu Hoàn dần dần xuất hiện trên con đường nhỏ. Quả nhiên đến rồi! Thiên Túng từ lúc quan sát được sự do dự của Chu Hoàn cũng biết người này nhất định không phải là hạng người dễ bị kích động, nhưng là, thấy thi thể của đồng bạn, người còn có thể gắng giữ tinh táo sao? Nụ cười lạnh nơi khóe miệng Thiên Túng càng phát ra thị huyết. “A! Nhạc lão tam! Người làm sao vậy?” Chu Hoàn quả nhiên mất không chế vọt tới bên cạnh Nhạc lão tam. Thời điểm hần còn cách Nhạc lão tam ba thước, đột nhiên dưới bàn chân trống rỗng, thì ra phía dưới tầng đất phía trên là một lỗ thủng to. Đây đối với cường giả Kiếm Tiên hoặc bất kỳ một người tu kiếm nào bước vào cấp bậc Kiếm Thánh (người bước vào cấp bậc Kiếm Thánh có thể ngự kiếm bay trên không) mà nói tuyệt đối là chuyện nhỏ, thế nhưng, Thiên Túng muốn chính là thời gian, chính là một cơ hội! Thời điểm tinh thần Chu Hoàn bị dưới chân hấp dẫn, Thiên Túng từ trên một cây đại thụ bay xuống, đồng dạng với cách giết Trần Mẫn, một tay cầm Tòa Hồn cắm về phía trái tim Chu Hoàn. Nhưng một tay khác nàng lại cho gọi ra Kiếm Khí, ứng đối phản kích của Chu Hoàn. Quả nhiên, thực lực của Chu Hoàn so với Trần Mẫn kia mạnh hơn nhiều. Trong thời gian ngắn như vậy phát hiện ra Thiên Túng, hơn nữa còn triệu hồi Kiếm Khí. Thế nhưng hần dù sao mất đi tiên cơ, làm sao có thể chống đỡ một kích toàn lực của Thiên Túng. “Phanh!” một tiếng trầm đục vang lên, Chu Hoàn ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp liền ngã xuống động, tất thảy bỏ mình. Nhưng làm cho người ta kỳ quái là, Thiên Túng cùng Chu Hoàn mãnh liệt đối kích sinh ra phản xung lực, tựa hồ cũng không mạnh mẽ, bởi vì thanh âm Chu Hoàn rơi vào trong động thật sự không tính là lớn. Nhưng nếu như nhìn kỹ lại sẽ liền phát hiện, đáy động kia sớm bị Thiên Túng trải lên một tầng cây cỏ, hết sức mềm mại, che giấu đi tiếng va chạm khi Chu Hoàn ngã xuống. Toàn bộ màn ám sát này từ mưu kế đến bố cục, tính toán tinh chuẩn, không sai chút nào, có thể nói là hoàn mỹ! Thiên Túng tựa hồ cũng rất hài lòng với màn ám sát hoàn mỹ này, nụ cười thị huyết bên môi càng đậm, “Phía dưới mới là kịch hay a, hi vọng Cửu Trọng Cung đừng làm cho ta thất vọng mới tốt!”

Chương 62: Thay hình đổi dạng

Sau khi Thiên Túng giết hai người Nhạc lão tam cùng Chu Hoàn liền lặng lẽ đi theo đội ngũ Lục Kim cùng Tiêu Nghiễm. Hai người Lục Kim cùng Tiêu Nghiễm đi ở phía trước, ba người đi ở chính giữa, còn hai người đi theo phía sau. Thiên Túng âm thầm tính toán vị trí của mấy người, âm thầm tính toán làm cách nào có thể giết chết hai người phía sau cùng lúc. Phải biết rằng kỹ thuật ám sát của nàng cao minh tới đâu, ám sát gần người cũng sẽ khiến cho mấy người trước mặt phát hiện. Như vậy phương pháp tốt nhất chính là làm suy yếu thực lực của bọn họ tới mức thấp nhất trước khi bọn họ phát hiện. Hai mắt của nàng giống như thước đo chuẩn xác, gặt gao tính toán khoảng cách giữa hai người phía sau với mấy người phía trước. Hai thước, hai thước một, hai thước ba, hai thước năm, hai thước chín, ba thước!! Ngay tại lúc này! Ngay tại lúc hai cường giả Kiếm Tiên cuối cùng cách đồng bạn trước mặt khoảng cách ba thước, Thiên Túng liền nhảy tới một cây đại thụ che trời phía bên trái. Mục tiêu chính là cường giả Kiếm Tiên bên trái! Chỉ thấy tay trái nàng linh hoạt mà có lực, trước tiên bắt được xương cột sống tên Kiếm Tiên kia, chỉ nghe rắc một tiếng, toàn thân hắn đã tê liệt. Đồng thời, tay phải Thiên Túng đã vung lên, Tòa Hồn chùy trực tiếp cắm vào hậu tâm [1] người bên phải.

[1]: vị trí sau lưng, phía trước là tim. Đây hết thấy đều phát sinh trong nháy mắt, thời điểm đám người Lục Kim cùng Tiêu Nghiễm phục hồi lại tinh thần, Thiên Túng đã thu hồi Tòa Hồn chùy, cho gọi ra Chư Thần Dực, đồng thời, Bạch Ngân cũng được Thiên Túng triệu hồi ra từ trong Âm Ma Huyền. Hai người giống như tiên nhân, lơ lửng giữa không trung, thương thức sắc mặt xám trắng của đám người Lục Kim “Người. . . . Các người?” Lục Kim cùng Tiêu Nghiễm khó có thể tin nhìn hai cô thi thể vẫn còn ẩm trên đất, “Ba người Nhạc lão tam đâu? Cũng bị các người giết?” “Bọn họ a. . . .” Thiên Túng có ý kéo dài thanh âm, đồng thời nhìn chăm chú mấy người Lục Kim, trong mắt một mảnh huyết sắc, “Không cần phải gấp gáp, ta hiện tại liền để cho các người đi bồi bọn họ!” Thiên Túng nói xong cũng cùng Bạch Ngân trao đổi một ánh mắt, “Động thủ!” Hai người tựa hồ hoàn toàn không cho mấy người Lục Kim cơ hội thở dốc, thừa dịp mấy người vẫn còn đang ngây ngốc nhìn, liền phi thân tiến lên, Thiên Túng tấn công về hướng ba Kiếm Tiên còn sót lại, còn Bạch Ngân đánh về phía hai người Lục Kim cùng Tiêu Nghiễm. Năm người Lục Kim không nghĩ tới Thiên Túng nói công liền công, hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, quả thật làm cho người ta khó lòng phòng bị. Năm người bọn họ vội vàng vàng xuất ra Kiếm Khí chống cự, nhưng ngay tại thời điểm Kiếm Khí mới vừa được triệu hoán ra, Thiên Túng cùng Bạch Ngân đã phát ra một kích toàn lực. “Cửu Trảm! Thánh Quang Trảm!” “Đoạn Hồn tiên, Long Ngâm Cửu Tiêu!” “Chư Thần Dực, Âm Vũ Vạn Nhận!” Đoạn Hồn tiên, Chư Thần Dực của Thiên Túng cùng Cửu Trảm Cửu Tiết tiên của Bạch Ngân đồng thời bộc phát. Tức khắc, trời đất tựa hồ cũng bị nhuộm thành hai loại màu sắc, ánh sáng và bóng tối, trắng và đen đan vào lẫn nhau, dường như ngay cả cây cối màu xanh lá cây chung quanh cũng bị phủ lên một tầng ngân quang mờ mờ. Trong những dải màu sắc đan xen lẫn nhau, Cự Long màu vàng kèm theo mấy ngàn đạo lưỡi dao sắc bén màu đen bóng hình lông vũ ùn ùn bay về phía ba tên Kiếm Tiên. Cùng lúc, giữa một mảnh ngân sắc bay ra hàng nghìn lưỡi dao ánh sáng màu bạc, đem hai trưởng lão Lục Kim cùng Tiêu Nghiễm bao vây bên trong. Không ai ngờ tới Thiên Túng và Bạch Ngân vừa mới bắt đầu đã dùng tất sát tuyệt kỹ của mình! Cường hãn! Dã mạn! Trực tiếp! Thô bạo! Nhưng hiện tại, hai người Lục Kim cùng Tiêu Nghiễm muốn nói nhất chính là: Đê tiện! Không sai! Trong mắt mấy người Lục Kim cùng Tiêu Nghiễm, phương thức Thiên Túng công kích bọn họ chính là đê tiện! Trên Thánh Thiên đại lục có một quy định bất thành văn bất kể là tỷ võ quyết đấu hay là kẻ thù truyền kiếp cũng không có vừa bắt đầu đã tiến hành công kích liều mạng. Phần lớn đều là tiến hành tỷ thí tuần tự, từ yếu đến mạnh. Thế nhưng, một chiêu này của hai người Thiên Túng trực tiếp đánh ngay lúc bọn họ chưa kịp triển khai thực lực, đánh cho bọn họ không còn chút lực hoàn thủ, cũng khó trách đám người Lục Kim tức giận than vãn đê tiện. Nhưng là, sự “đê tiện” của Thiên Túng tựa hồ còn chưa kết thúc, ngay tại lúc đám người Lục Kim chuyển chú cường quang cùng lưỡi dao sắc bén ở phía trước thì một bóng dáng mảnh khảnh lặn trong vầng sáng lặng lẽ xuất hiện sau lưng Lục Kim cùng Tiêu Nghiễm. “Phác!” “Phác!” Hai tiếng vũ khí dứt khoát đâm vào da thịt. Sau đó, hai loại màu sắc đen trắng trong rừng rậm tựa hồ trở thành nhạt dần, ngàn vạn lưỡi dao ánh sáng cũng dần dần tán đi. Hết thấy đều quy về yên lặng. Thời điểm ánh sáng chân chính biến mất, Bạch Ngân cuối cùng thấy rõ cảnh tượng trước mắt. Chỉ thấy cách đó không xa, Lục Kim, Tiêu Nghiễm cùng ba cường giả Kiếm Tiên kia đều nằm trên mặt đất, mất đi sức sống. Thế nhưng Bạch Ngân phát hiện năm người này mặc dù đều bị thương nặng, nhưng một kích trí mạng trên người bọn họ cũng không phải do Kiếm Khí tạo thành, mà đều là vết đao trí mạng ở cổ họng, cột sống, dưới nách, trước tim và sau lưng. Mà sau lưng năm người, Thiên Túng lặng lẽ đứng ở đó, giống như ngay từ lúc bắt đầu nàng đã đứng ở đó. Làn váy của nàng vẫn sạch sẽ như cũ, dường như không dính nửa phần máu tanh, thế nhưng lưỡi dao sắc bén ríu rít trong tay phải của nàng lại lộ ra sát khí vô tận. “Tiêu Thiên thật là ngoài dự liệu của ta, thật là lợi hại!” Giờ phút này, Bạch Ngân tựa hồ không có nửa phần cảm thấy Thiên Túng đáng sợ, ánh mắt của hắn vẫn ôn nhu như cũ, khen ngợi kia cũng không có nửa phần giả dối, tràn ngập chân thành. Giống như hiểu phản ứng của Bạch Ngân, Thiên Túng thu hồi lạnh lùng quanh thân, khẽ mỉm cười, “Đây là thuật ám sát, sở trường của ta! Chúng ta bây giờ vẫn là nhanh rời khỏi đây đi!” “Ừ, chúng ta giải quyết đám người này, Cửu Trọng Cung sớm muộn cũng sẽ biết. Có thể nói kiếp sát hiện giờ mới bắt đầu! Hiện tại chúng ta phải rời khỏi Ma Thú Sâm Lâm, nhanh tiến vào Ô Mộc thành.” Bạch Ngân nhìn chung quanh nói: “Ta nghĩ cho dù chúng ta vào Ô Mộc thành, Cửu Trọng Cung cũng sẽ động thủ với chúng ta, biện pháp tốt nhất chính là khiến cho bọn họ không nhận ra chúng ta, cho nên ta quyết định—” Thiên Túng đột nhiên nở ra một nụ cười xinh đẹp, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Bạch Ngân mấy lần, thẳng đến khi Bạch Ngân toát cả mồ hôi lạnh. Ngay tại lúc Bạch Ngân bị Thiên Túng nhìn chăm chú, trái tim trực giác muốn nhảy ra ngoài thì Thiên Túng rốt cuộc nói ra biện pháp của nàng: “Thay hình đổi dạng!” Hai canh giờ sau, trên đường nhỏ bên cạnh Ma Thú Sâm Lâm xuất hiện hai bóng người. Bởi vì đây là đường nối thẳng đến Ô Mộc thành, cho nên, người đi đường cùng thương khách đi qua đi lại rất nhiều. Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người hai người kia, ánh mắt một mảnh mê say. Hai người kia là một nam một nữ. Đối với thành nhỏ ở biên giới như bọn họ mà nói, diện mạo hai người này tuyệt đối là tiên tư ngọc mạo, kinh [2] như thiên nhân.

[2]: khiến người ta kinh hãi, kinh động. Chỉ bất quá, tổ hợp này nhìn qua thật có mấy phần quái dị. Chỉ thấy nữ tử kia lông mi tinh mục, da trắng như ngọc, môi tựa như hoa đào, một đầu tóc đen nhánh búi thành từng búi tóc tiên, càng tăng thêm vài phần cảm giác cao quý thanh nhã. Chẳng qua là nữ tử này vóc người cực cao, thậm chí cao hơn một cái đầu so với nam tử bình thường, một thân quần lụa cũng hơi có chút hơi ngắn nhỏ, nhất là tay áo, cơ hồ lộ ra hơn nửa đoạn cánh tay, sáng bóng, làm loạn lòng người. Thế nhưng, nam nhân bên cạnh nữ tử này thực xứng với tên quả bí lùn, tiểu nam nhân. Mặc dù, dung mạo nam tử kia cũng thuộc loại tuyệt thế, nhưng thân thể nhỏ nhắn dùng tiêu chuẩn của nam nhân đến để so sánh quả thật quá mức nhỏ bé và yếu ớt. Nhưng là, trên thân nam tử kia lại tràn đầy một loại lãnh ý, một loại cảm giác khác nghiệt, làm cho người ta không dám khinh thường. Giờ phút này, nữ tử cao ngạo xinh đẹp kia đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ ai oán quan sát tiểu nam nhân đáng người thẳng tắp bên cạnh nàng. Mà tiểu nam nhân kia tựa hồ không phát hiện được sự ai oán của nữ tử, khóe miệng chứa đựng một chút ý cười, khiến cho cả người hắn nhìn qua ảm áp mấy phần. Hai người này

đi nhiên là hai người Bạch Ngân cùng Thiên Túng cải trang. Chỉ bất quá, Bạch Ngân nam phần nữ trang, Thiên Túng nữ phần nam trang. Về chuyện này, lúc Thiên Túng nói ra thì đã từng bị Bạch Ngân hết sức phản đối. Bất quá cuối cùng, Bạch Ngân dưới ánh mắt lạnh như băng của Thiên Túng đành lựa chọn thỏa hiệp, bị ép buộc vận mệnh “giả gái” bị thảm. Lúc này, tất cả mọi người đang sôi nổi suy đoán quan hệ của hai người này, chỉ nghe một tráng hán đánh xe trên xe ngựa của một thương đội nói: “Mẹ nó, lão tử sống lâu như vậy cũng chưa từng thấy qua đàn bà đẹp như thế, bất quá, tên “tiểu bạch kiểm” bên cạnh nàng, cái thân thể kia có thể làm được gì?” “Ha ha ha. Đứng đúng! Tiểu bạch kiểm kia có thể ở trên người khác sao, để cho người ta ở bên trên hẳn cũng không chừng!” Một tráng hán bên cạnh cũng phụ họa nói, đồng thời, ánh mắt dâm tục của hắn cũng liếc nhìn hai người Thiên Túng, trong miệng còn không ngừng lầm bầm, “Con mẹ nó, đáng đáp “tiểu bạch kiểm” đó thật là xinh đẹp a!” Thanh âm của hai người cực lớn, cơ hồ mọi người trên đường lớn đều nghe được rõ ràng. Hai người Thiên Túng dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Ngân quang trên tay phải của Thiên Túng chợt lóe muốn ra tay, nhưng đang lúc này, chỉ nghe hai tiếng kêu thảm thiết, nguyên lai ngựa kéo của hai tráng hán kia không biết vì sao nổi điên, đột nhiên tăng tốc điên cuồng chạy, còn lắc phải lắc trái giống như muốn thoát khỏi cái gì. Việc này khiến hai tráng hán đau khổ, bị lay động, ruột thiếu chút nữa cũng nhào ra ngoài. Tiếng kêu thảm thiết suốt cả một đường. Mọi người còn không biết chuyện gì xảy ra, rồi rít hóa đá nhìn xe ngựa chạy về phía xa. Thiên Túng liếc tay trái còn chưa kịp đề xuống của Bạch Ngân một cái, mắt híp lại, “Động tác thật nhanh!” “Ha ha, ” Bạch Ngân ôn nhu cười một tiếng, ra vẻ thẹn thùng nói, “Dù thế nào ta cũng không thể để cho người hoài nghi năng lực của ‘trưởng công’ đúng không?” Thiên Túng liếc về mặt vô sỉ trăm năm khó gặp của Bạch Ngân, trong lòng phi báng: làm sao ta dường như thành dạng ăn com chùa?!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Nam nữ vô sỉ

Rất nhanh, hai người Thiên Túng liền tiến vào Ô Mộc thành. Không biết là bởi vì dung mạo và khí độ của hai người quá mức bất phàm hay là Ô Mộc tiểu thành này chưa từng trải việc đời. Thủ thành sau khi thấy hai người Thiên Túng trực tiếp ngất người tại chỗ. Hai mắt ngốc trệ, nước miếng rơi xuống góc vó mặt đất. Tình huống như thế vẫn kéo dài, sau khi hai người Thiên Túng vào thành cũng không có dấu hiệu dịu đi, ngược lại có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng. Thiên Túng hơi hơi nhíu nhíu mày, đối với tình huống như thế có chút phiền não. “Tiểu Thiên, xem ra bộ trang phục này của chúng ta không hề thành công rồi, rất nhiều người nhìn chằm chằm! Hiện tại còn cách kỳ hạn bảo vật xuất thế vài ngày, nếu ngộ nhờ đụng phải người của Thánh môn, sẽ có chút phiền toái.” Bạch Ngân tựa hồ rất ghét ánh mắt chung quanh, sắc mặt của hắn có mấy phần khó coi. “Ừ, chúng ta trước tìm nhà trọ ngủ trọ một đêm, thuận tiện đổi lại tạo hình.” Thiên Túng nói xong liền cùng Bạch Ngân đi về phía trước, cho đến khi bọn họ đi bộ hết nửa đường phố mới phát hiện thành nhỏ này chỉ có một nhà trọ. Hai người Thiên Túng bắt đầu đi, chỉ đành phải bước vào nhà trọ đó, nhưng bọn họ vừa tiến vào liền phát hiện ánh mắt của tất cả mọi người trong nháy mắt tập trung ở trên người bọn họ. Trong đó còn kèm theo hai đạo ánh mắt cực kỳ dâm tà. Hai người Thiên Túng mặt không biến sắc chọn một vị trí bên trong ngồi xuống, hướng tiểu nhị trong nhà trọ muốn mấy cái bánh bao, ba món ăn, coi như bên cạnh không có người liền ăn. Cho đến khi bọn họ bắt đầu ăn com, người chung quanh giống như mới giải trừ trạng thái hóa đá. Nhưng bất kể là Thiên Túng hay Bạch Ngân cũng đều chú ý tới có hai đạo ánh mắt vẫn gắt gao dừng trên người bọn họ, chính là hai đạo ánh mắt dâm tà vừa rồi. Hai người phát ra hai đạo ánh mắt giờ phút này an vị ở vị trí gần cửa sổ bên cạnh Thiên Túng. Hai người này là một nam một nữ. Nam đại khái hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, dung mạo coi như anh tuấn, nhưng trong mắt ẩn ẩn lộ ra một cỗ dâm ý, toàn thân tràn đầy một cỗ khí phẫn son. Nữ tử bên cạnh tựa hồ còn lớn hơn nam tử kia hai ba tuổi. Chỉ thấy nàng da thịt trơn mềm, mặt như phù dung, mặc một thân hồng y, cổ áo rất trễ. Bộ ngực của nàng cơ hồ muốn phơi ra ngoài. Dung mạo hai người này không thể nghi ngờ cũng là cực kỳ xuất chúng. Nếu tùy tiện kéo một người đến đánh giá, nói không chừng có thể coi bọn họ là tài tử giai nhân. Nhưng nếu để Thiên Túng nói, tạo hình của hai người này chính là tổ hợp sắc lang dâm phụ tiêu chuẩn. Chỉ nghe “sắc lang huynh” vừa nghiêng mắt nhìn Bạch Ngân, vừa nắm tay nữ tử kia nói: “Mị Nương a, hôm nay chúng ta vận khí thật tốt quá, hai người kia thật là cực phẩm nhân gian a! Tội nay có thể hảo hảo hưởng thụ một chút! !” “Hu! Nhỏ giọng dùm một chút, ngộ nhờ hai người kia là cao thủ thì làm sao bây giờ, chúng ta chẳng phải là chịu không nổi, vẫn cần thận một chút tốt hơn!” Mị Nương phong tình vén vén tóc, quyến rũ nói: “Mẹ kiếp! Nhìn bộ dạng hai người kia cũng không giống người tu kiếm, bằng không bằng thực lực của ta và người, có thể không cảm giác được sao?” “Sắc lang huynh” tựa như đã nhận định hai người Thiên Túng chính là quả hồng mềm không hơn không kém, hết sức kinh thường nói tiếp: “Hôn nữa, người cảm thấy có người có thể thoát khỏi mê Thiên Hương của chúng ta hay sao? Mê Thiên Hương, trong thiên hạ, thần linh cũng say a!” “Ừ! Nói cũng phải, bất quá, Mị Nương cũng là lo lắng cho người thôi!” Mị Nương ra vẻ thẹn thùng nhìn “sắc lang huynh”, tay để phía dưới cũng là sờ soạng bấp dùi nam tử kia một phen. “Phải! Ta đúng là không chịu được nhiệt tình của tỷ tỷ, hiện tại tỷ tỷ thực lãng lợ. Chỉ bất quá, ta hoài nghi thân thể tiểu nam nhân kia có thể chịu đựng được sự gầy vò của tỷ tỷ hay không a!” Nghe nam tử kia nói, Mị Nương bị trêu ghẹo càng phát ra lửa nóng, ánh mắt nhìn chằm chằm Thiên Túng cũng càng lộ liễu. Chỉ là bọn họ không biết những lời bọn họ vừa nói, một chữ không kém đều lọt vào tai hai người Thiên Túng. Bạch Ngân cùng Thiên Túng nhìn nhau cười một tiếng, trong mắt đều không hèn mà cùng lộ ra thần sắc “ma quỷ”. Xem ra đêm nay sẽ rất thú vị! Thiên Túng trong lòng thầm nghĩ. Bóng đêm phủ xuống dưới sự chờ mong của bốn người. Thiên Túng cùng Bạch Ngân giờ phút này đang lẳng lặng nằm trên giường, chờ đợi màn biểu diễn của đôi nam nữ vô sỉ. Quả nhiên, một khắc sau, một trận mùi thơm nhẹ nhàng như có như không tiến vào. Tiếp đó, chỉ thấy “tổ hợp sắc lang dâm phụ” nghiêng ngàng tiêu sái đi vào như giữa ban ngày ban mặt. “Ha ha, Mê Thiên Hương! Đắc thủ rồi! Không nghĩ tới dễ dàng như vậy!” Hai người kia thấy Thiên Túng cùng Bạch Ngân ngủ như chết trên giường đắc ý cười to hai tiếng. Bất quá, hai người này vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp, biết đóng kín cửa rồi mới làm việc. Thế nhưng ngay một khắc bọn họ đóng cánh cửa kia lại liền hối hận, bởi vì bọn họ nhìn thấy Bạch Ngân cùng Thiên Túng vốn nên hôn mê bất tỉnh bỗng nhiên đang đứng trước mặt bọn họ, đôi mắt lóe ra quang mang tà tử, làm cho “tổ hợp sắc lang dâm phụ” cảm nhận được một trận sợ hãi sinh ra từ trong xương tủy. “Dám động đến Tiểu Thiên (Bạch Ngân)! Muốn chết!” Thiên Túng cùng Bạch Ngân đồng thời xông ra ngoài, hướng về phía đôi nam nữ kia hành hung. Chỉ bất quá, người Thiên Túng đánh là ‘sắc lang huynh’ còn người Bạch Ngân đánh là nữ tử gọi Mị Nương. Đối với đôi nam nữ hái hoa thực lực vừa mới vào cấp bậc Kiếm Thánh, làm sao có thể có một tia phản kháng, dưới sự áp chế của hai người Thiên Túng, chỉ có thể chịu đòn. Rất nhanh, khuôn mặt của đôi nam nữ kia liền biến thành đầu heo. “Tha mạng a! Tha mạng a! Ai u! Mặt của ta!” Mị Nương đau oa oa kêu to, mở miệng cầu xin tha thứ. Không thể không nói, Bạch Ngân hạ thủ thật đúng là hung ác, không hiểu được nửa phần thương hương tiếc ngọc, đầu heo của Mị Nương so với sắc lang huynh còn muốn lớn hơn một vòng. “Hai vị cao nhân, tha hai chúng ta đi!” “Sắc lang huynh” cũng không nhịn được thân thể đau đớn, mở miệng cầu xin khoan dung. “Tha mạng? Muốn động đến nữ nhân của ta, còn muốn mạng sao?” Thiên Túng hung hãn nói. Bạch Ngân nghe Thiên Túng nói câu nữ nhân của ta, cả đầu lập tức đầy hắc tuyến, nhưng không thể không nói, câu nữ nhân của ta này nghe vào trong tai Bạch Ngân thật sự làm cho người ta hải lòng muốn chết. Kỳ thực, sau khi trải qua chuyện Phi Dạ hôn mê, thái độ của Thiên Túng đối với tình cảm xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Cừ

hận không còn là thứ duy nhất chiếm cứ tâm hồn nàng nữa. Có lẽ nàng đối với tình cảm còn có chút chưa hiểu rõ hết, thế nhưng nàng không muốn bỏ qua người trong lòng mình, bất kể như vậy có phải yêu khắc cốt ghi tâm hay không. Thiên Túng luôn luôn là một người dám đối mặt, nghĩ đến liền làm, tuyệt đối kiên cường. Nếu đã nhận định tình cảm đối với Bạch Ngân cùng Phi Dạ, như vậy bọn họ dĩ nhiên cũng bị gắn nhãn “của mình” lên rồi. “Chỉ cần ngài giờ cao đánh khẽ tha cho chúng ta một mạng, ngài muốn chúng ta làm gì đều được!” “Sắc lang huynh” hèn nhất lần nữa nói. “Mạng của các người đáng giá mấy đồng tiền, có cái gì giá trị để cho ta thả các người? Ân?” Một tiếng “ân” này của Thiên Túng nghe vào trong tai thật sự làm cho người ta cảm giác giống như xèo mất một miếng thịt ở trên người, trực tiếp khiến hai người kia càng thêm kịch liệt run rẩy! “Dạ! Dạ! Mạng của tiểu nhân dĩ nhiên không bao nhiêu tiền, nhưng là, trên người tiểu nhân ngược lại có thứ đáng giá. Nếu như ngài thả hai chúng ta, tiểu nhân liền đem bảo bối gia truyền của ta cho ngài!” Hai người kia sợ hãi tựa vào cùng nhau, cảnh tượng kia nhìn thế nào cũng giống như hai người Thiên Túng đang cướp bóc bọn họ. “A? Bảo bối?” Thiên Túng chớp mắt một cái, hơi có chút ý vị gian thương nói: “Người nói là bảo bối liền bảo bối a! Người trước tiên lấy ra xem một chút!” “Sắc lang huynh” kia không dám chậm trễ, vội vàng từ trong ngực móc ra một cuốn tranh chế từ da dê. “Chính là cái này!” Nam tử kia nhìn sắc mặt Thiên Túng nói, “Tổ tiên của ta vốn là thám tử tâm bảo, đây là vật gia gia ta lưu lại, nghe nói là ba đời nhà chúng ta liều mạng mới lấy được đấy! Nói đến chỗ này, trên mặt nam tử kia đã một mảnh trắng bệch, có thể thấy được hắn đau đớn cỡ nào khi lấy ra bảo vật này. Bạch Ngân cùng Thiên Túng nhất thời đối với lời hắn nói tin mấy phần. Thiên Túng từ từ mở cuốn tranh, vài chữ to đột nhiên chui vào trong mắt Thiên Túng cùng Bạch Ngân: Bản đồ Xích Viêm động!! Nếu như không phải hai người Thiên Túng cùng Bạch Ngân tâm trí đều khác hẳn người thường, chỉ sợ sớm đã kích động không kiềm chế được. Chuyến đi Vạn Linh cốc lần này phải dựa vào vận khí. Dùng lời của Bạch Ngân, nếu như Vạn Linh cốc không có linh bảo thuộc tính hỏa, như vậy hai người họ ắt phải đi Xích Viêm động. Thế nhưng, Xích Viêm động thần bí, hung hiểm vạn phần. Dù Bạch Ngân sống lâu như vậy cũng không biết cửa vào Xích Viêm động, không nghĩ tới lần này chó ngáp phải ruồi, phiền phức đưa tới cửa cư nhiên nhân bản! Bản đồ Xích Viêm động cư nhiên vào tay. Như vậy cho dù chuyến đi Vạn Linh cốc lần này không tìm được bí bảo cũng không cần để ý! Bất quá, Thiên Túng vẫn có chút nghi ngờ nhìn nam tử bí ối đang xui xẻo trên mặt đất, “Người nghĩ gạt chúng ta sao? Xích Viêm động là địa phương nào? Người nói tám da rách này là bản đồ Xích Viêm động thì chính là bản đồ Xích Viêm động a!” Bạch Ngân vẫn không nói gì, lẳng lặng ở một bên thưởng thức đáng về gian thương Thiên Túng hiếm khi biểu hiện, bộ dáng kia thật sự muốn đáng yêu bao nhiêu liền có bấy nhiêu. Đáng tiếc, trong mắt đôi nam nữ hái hoa, biểu tình của Thiên Túng có chút tà ác. Bất quá, nghe được Thiên Túng cư nhiên nghi ngờ bản đồ gia truyền của mình, sắc lang huynh lộ ra hai phần kiên cường. “Vị đại nhân này! Ta thật sự không lừa gạt ngài! Đây chính là bảo vật gia truyền của ta, bản đồ Xích Viêm động, nếu như đại nhân thật sự không tin ta cũng không có cách nào, muốn đánh muốn giết, tùy ý ngài đi!” “Hoa Quý nói không sai, kể từ khi hai chúng ta bắt đầu ở chung một chỗ, hắn đều rất trân trọng tâm bản đồ này. Đây đúng là vật gia truyền của hắn!” Mị Nương ở một bên cũng nói. “Hảo! Vậy ta sẽ tin hai người các người một lần!” Thiên Túng đem bản đồ cất vào trong ngực, đột nhiên xảo trá cười một tiếng, “Hai người các người có thể rút, bất quá trước khi rút, đem cái Mê Thiên Hương gì đó lưu lại, còn có y phục giấy dệp tài sản trang sức” Thiên Túng nói mỗi một câu, sắc mặt của hai người kia liền đen vài phần, ruột gan Hoa Quý cùng Mị Nương đều xanh mét rồi! Chuyến này sắc không cướp được, còn đem hết tiền tài của mình dâng cho bọn họ! Bọn họ vốn cho rằng mình đủ vô sỉ rồi, không nghĩ tới hôm nay chân chính đụng phải một ông tổ vô sỉ. Hai người họ cũng chỉ có thể than vãn một tiếng đành vậy, ngoan ngoãn đem mình cỡi chỉ còn dư lại một tầng áo lót đơn bạc. Toàn bộ vật sở hữu đều nộp lên. Nhưng vào lúc này, Thiên Túng lại một lần nữa lên tiếng: “Đúng rồi, ta còn cần mượn khuôn mặt của nhị vị dùng một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tứ đại công hội

Sáng sớm tỉnh mơ, dân chúng Ô Mộc thành cũng bắt đầu một ngày mới của mình. Nhưng hôm nay, Ô Mộc thành khác biệt rất lớn so với thường ngày. Đột nhiên có rất nhiều người từ bên ngoài đến. Tùy tiện đi trên đường cái, cũng có thể thấy kiếm tu già cùng võ tu già đứng thành nhóm bên cạnh người. Cho dù là dân chúng bình thường cũng từ sự khẩn trương trong không khí đánh hơi được một tia khí tức không tầm thường. Giờ phút này, trong nhà trọ duy nhất ở Ô Mộc thành, năm cái bàn đã hai bàn ngồi đầy người. Chỉ thấy bàn tận cùng bên trong ngồi sáu người. Ba lão giả mặc bạch y cùng ba gã thanh niên nam tử tầm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, diện mạo tuấn đạt. Mấy người này đều là hoa y mỹ phục, vừa nhìn nhất định là xuất thân bất phàm. Bàn bên cạnh bọn họ cũng có sáu người. Chỉ bất quá sáu người bên bàn này tựa hồ bất mất hơn. Trong sáu người này có hai lão giả thoạt nhìn hơn 50 tuổi. Hai lão giả này toàn thân mặc áo bào tím, sợi dệt sáng bóng, hoa văn phức tạp, vừa nhìn liền biết giá áo bào này xa xỉ cỡ nào. Bên cạnh mỗi người đứng một thanh y thiếu niên. Từ thái độ một mực cung kính của bọn họ cũng biết đây là đệ tử hoặc thủ hạ của hai lão giả kia. Nhưng trong mấy người này, đáng chú ý nhất chính là đôi nam nữ ngồi đối diện hai lão giả áo bào tím. Chỉ thấy nam tử kia tóc đen như mực, mặt ngọc môi son, lông mày như núi, một đôi mắt ôn nhuận như mỹ nguyệt tựa như bao hàm một chút ý cười, lại giống như mang theo xa cách. Áo bào màu vàng nhạt điểm vài đóa hoa cúc tím, tựa như bản thân hắn, một từ “nhã” có thể biểu hiện hết thảy. Mà thiếu nữ bên cạnh hắn chừng mười tám mười chín tuổi, mặt hoa đào ửng hồng, môi hồng răng trắng, một đôi mắt to linh động động lòng người. Nàng mặc một thân hồng nhạt, hơn nữa một đầu tóc đen chải thành hai búi tóc hoa đào, cả người giống như đào tinh, đáng yêu tới cực điểm. “Tô Tuấn huynh a, đã lâu không gặp, đây là nha đầu Ngọc Linh sao? Thật là càng ngày càng xinh đẹp rồi!” Bạch y lão giả ngồi tận bên trong cùng mở miệng nói trước tiên. Về mặt kia giống như là ba chồng thấy con dâu. Ba nam tử tuấn đạt bên cạnh bạch y lão giả trên mặt cũng lộ ra biểu tình quý mến. “Ha ha, Tang phó hội trưởng khách khí rồi, với tính tình của nha đầu nhà ta, thật không nói thì tốt hơn, không nói thì tốt hơn!” Một từ y lão ở bên khác cũng chính là Tô Tuấn rất khách khí trả lời, nhưng cho dù ai cũng có thể nghe ra ý đưa đẩy trong ngữ khí kia. “Ha ha, Tô Tuấn huynh quá khiêm nhường! Nữ tử Tô gia người nào không phải là nhân trung long phượng”, Tang Tang lại đem ánh mắt quàng đến trên người nam tử nhỏ nhắn bên cạnh thiếu nữ kia, “Ngọc Cẩn hiền chất tuổi còn trẻ đã đột phá cấp bậc Kiếm Tôn, theo ta thấy, phần thiên phú này có thể so với đệ nhất thiên tài đại lục Tề Thiên Sách! Công hội luyện đan các người lại xuất ra một thiên tài rồi!” Nói đến đây, thân phận của mấy người này liếc qua cũng hiểu ngay rồi. Trên Thánh Thiên đại lục, Thánh môn ngũ tông cùng tứ đại gia tộc Thánh Thiên cộng thêm hoàng thất đế quốc đích xác là thế lực lực lượng mạnh nhất. Thế nhưng, nếu bàn về lực ảnh hưởng, như vậy tứ đại công hội còn muốn hơn một chút. Tứ đại công hội này theo thứ tự là công hội kiếm tu già, công hội Kiếm Khí, công hội luyện đan cùng công hội võ tu già. Thế lực của tứ đại công hội trải rộng khắp Thần Ma đại lục, cho nên không chỉ có Thánh Thiên đại lục, ngay cả Thương Loan đại lục cũng có thế lực của bọn họ tồn tại. Theo tên là có thể biết công hội kiếm tu già chuyên thu nạp những kiếm tu già thiên phú xuất chúng; công hội võ tu già thu nạp những võ tu già thực lực mạnh mẽ; công hội luyện đan thu nạp những được sư có thiên phú luyện được. Trong đó đặc biệt nhất phải kể tới công hội Kiếm Khí, bọn họ chuyên thu nạp những kiếm tu già có kiếm khí độc đáo sau khi ngưng khí thành binh. Bởi vậy, công hội Kiếm Khí cùng công hội kiếm tu già thường phát sinh tình huống cướp người, đến mức hai đại công hội

này vẫn luôn là nước lửa bất dung. Mặc dù trong những công hội này mỗi người có một địa vị xuất thân, thậm chí thực lực cao thấp không đều, nhưng thắng ở nhân số nhiều, ảnh hưởng rộng, hơn nữa sau lưng mỗi công hội cơ hồ đều có thương hội lớn ủng hộ, cho nên, ngay cả Thánh môn ngũ tông, tứ đại gia tộc Thánh Thiên thậm chí hoàng thất đế quốc cũng phải nhường nhịn tứ đại công hội này ba phần. Mà những người ở hai bàn trong nhà trọ này chính là người của công hội kiếm tu giả và công hội luyện đan! Ngay giữa lúc Tàn Tang cùng Tô Tuấn đang hàn huyên, một đội người đi vào, khi nam tử cầm đầu kia xuất hiện thì cả nhà trọ giống như được đột nhiên tắt sáng. Nam tử kia có một mái tóc màu vàng kim, dày như tảo biển, xoắn trên bờ vai. Khuôn mặt của hắn như được ông trời điêu khắc, một chút cũng hết sức hoàn mỹ. Nhất là kia hai cánh môi no đủ, bóng loáng óng nhuận, kiều diễm ướt át, tựa hồ lộ ra lực hút vô tận. Vóc người tam giác hoàn mỹ được bọc dưới bộ khôi giáp tinh xảo màu bạc, làm cho hắn nhìn qua giống như thiên thần từ trên trời giáng xuống, mọi người chung quanh trong nháy mắt đều làm nền cho hắn. “Ồi, đây không phải là nhân vật thiên tài số một của công hội Kiếm Khí Dẫn Thiên Diệu sao? Đoạn đại hội trưởng làm sao cho người đến đây, tiêu tử ngươi cho dù tài năng xuất chúng, có năng lực. . .” Một thanh niên nam tử bên cạnh Tàn Tang nhìn thấy kẻ từ lúc Dẫn Thiên Diệu bắt đầu xuất hiện, ánh mắt của Tô Ngọc Linh luôn không rời khỏi hắn, không khỏi sinh lòng ghen tị. Nhưng lửa ghen của hắn liền ngừng lại khi cảm được được áp lực trên người Dẫn Thiên Diệu. “Không nghĩ tới a! Thiên Diệu hiền chất thiên phú so với Ngọc Cẩn hiền chất mạnh hơn mấy phần, cư nhiên đã bước vào cảnh giới cường giả rồi! Xem ra hiện giờ đứng đầu tứ đại công hội, nói không chừng liền là công hội Kiếm Khí rồi!” Tàn Tang làm như tán thưởng nói. Thế nhưng người nào cũng nghe được ý khích bác trong này. Công hội kiếm tu giả và công hội Kiếm Khí luôn luôn bất hòa, hắn nói như vậy rõ ràng là muốn khơi lên mâu thuẫn giữa công hội luyện đan và công hội Kiếm Khí. “Ha ha, Tàn phó hội trưởng nói đùa, dã tâm của công hội Kiếm Khí ta cũng không lớn như vậy, ngược lại công hội kiếm tu giả người luôn tự cho rằng mình đứng đầu tứ đại công hội, thói quen này thật là có chút chẳng biết xấu hổ!” Thanh âm Dẫn Thiên Diệu kêu gọi, nhưng lời nói ra nửa phần đường sống cũng không lưu lại, trực tiếp khiến sắc mặt Tàn Tang lúc đỏ lúc trắng. “Ngươi tên tiêu bối này, lại dám nói năng lỗ mãng, trong mắt thật sự không có người trên sao!” Bạch y lão giả Lý Hoa bên cạnh Tàn Tang quát to. “Lý trưởng lão cần gì tức giận như vậy? Thiên Diệu cũng chỉ là ăn ngay nói thật, có chỗ nào sai? Còn có”, ánh mắt Dẫn Thiên Diệu lộ ra sắc lạnh, nói với đoàn người Tàn Tang, “Ta hôm nay được Đoạn hội trưởng bổ nhiệm làm phó hội trưởng, nếu bàn về thân phận cũng không tới phiên các người giáo huấn ta! Rốt cuộc là ai nói năng lỗ mãng, mắt không có người trên trong lòng các người biết rồi!” Dẫn Thiên Diệu vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một thanh âm phóng khoáng thô cuồng vang lên, “Nói thật hay!” Lúc này, lại thêm một đám người đi vào. Chỉ bất quá, vóc dáng những người này đều cực kỳ cao lớn, trên người bọn họ còn đeo cung tên, đao, kích, vừa nhìn chính là người của công hội võ tu giả. Người cầm đầu công hội võ tu giả kia là một tráng hán tuổi chừng chừng bốn mươi. Đi theo bên cạnh hắn là năm thanh niên, ba nam hai nữ. Mới vừa nói chuyện chính là một trong ba nam thanh niên. Người thanh niên kia vừa đi lên liền hung hăng ôm chầm lấy Dẫn Thiên Diệu, cho dù ai cũng nhìn ra được, hai người này tuyệt đối là bạn thân. Thời điểm người thanh niên kia ngẩng mặt lên thì mọi người rốt cuộc thấy rõ bộ dáng của hắn. Người này lại là một nam tử dung mạo xuất chúng! Chỉ thấy hắn này kiếm mắt hổ, thân cao chừng hai thước có thừa. Làn da màu mạch khỏe mạnh, phỉm tron bóng khêu gọi. Trên khuôn mặt người thanh niên này có một vết sẹo dài chừng 3cm ngang chân mày, nhưng không hề phá hư chút mỹ cảm nào trên khuôn mặt, ngược lại có vẻ càng lộ ra kiên cường. “Ngươi là ai? Cư nhiên dám ở chỗ này can rỗi!” Đám người Tàn Tang vốn đã bị Dẫn Thiên Diệu làm mất thể diện, đã cực kỳ bất mãn. Nhưng Dẫn Thiên Diệu đã tỏ rõ thân phận, người ta cũng là phó hội trưởng rồi, bọn họ tất nhiên không có tư cách đi khiển trách. Hiện tại, đột nhiên có một vật hi sinh đưa tới cửa, bọn họ làm sao có thể bỏ qua. “Ta?” Người thanh niên kia vừa thấy công hội kiếm tu giả đem hỏa lửa chuyển dời đến trên người mình, một đôi mắt hổ trừng thật lớn, “Ta tên Tiêu Hân, là trưởng lão của công hội võ tu giả! Thế nào? Ngươi có ý kiến?” Đám người Tàn Tang vừa nghe trong lòng không khỏi thầm mắng: hôm nay thật là đá trúng cửa sắt rồi! Tô Ngọc Cẩn, Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hưng đều là thiên tài tứ đại công hội công nhận, ai cũng là nhân vật khó chọc. Bọn họ vốn muốn dùng Dẫn Thiên Diệu để khích bác Tô Ngọc Cẩn, thế nhưng Tô Ngọc Cẩn ngay cả vậy cũng không thêm vậy bọn họ. Nghĩ muốn dạy dỗ Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân này một chút, nhưng hai người bọn họ bởi vì thiên phú xuất chúng, một trở thành phó hội trưởng, một trở thành trưởng lão. Theo bối phận, bọn họ căn bản không có tư cách dạy dỗ người ta. Làm như vậy chính là tự rước lấy nhục! Tô Tuấn khôn khéo nhìn thấy không khí căng thẳng như thế, lập tức cười hớ hớ đi hòa giải, nói: “Tứ đại công hội chúng ta đồng khí liên chi, lần này là tới đoạt bảo, làm sao người trong nhà lại tranh cãi với nhau! Thiên Diệu hiền chất, Tiêu Hân hiền chất, các người chạy tới nhất định rất mệt mỏi, ngồi xuống trước, ngồi xuống trước.” Hai đội nhân mã của Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân thấy Tô Tuấn giọng nói hiền hòa, không có nửa phần lên mặt, tự nhiên cũng không so đo nữa, trực tiếp chiếm cứ hai cái bàn, ngồi xuống. Chỉ bất quá, không khí trong nhà trọ vẫn hết sức căng thẳng, ngay cả tiểu nhị châm trà cũng một bộ nom nớp lo sợ. Lúc này, ngoài nhà trọ đã tụ tập không ít người. Có chiến đội, thương nhân, còn có vài đội mạo hiểm cùng kiếm tu giả. Nhưng những người này hiển nhiên cũng biết thân phận của những người trong nhà trọ. Cho nên không có ai dám đi vào chiếm lĩnh nốt chiếc bàn duy nhất còn sót lại bên trong. Nhưng vào lúc này, có hai người đột nhiên từ cầu thang nhà trọ đi xuống. Sự xuất hiện của hai người tựa như phá vỡ yên lặng, trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Hai người kia là một nam một nữ, nam tử kia đại khái hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, dung mạo coi như anh tuấn, mặc một thân bạch y. Nữ tử bên cạnh hắn ngược lại là một mỹ nhân. Chỉ thấy nàng da thịt trơn mềm, mặt như phù dung, mặc một thân hồng y, cổ áo khá trễ, dáng người lộ vẻ nhanh nhẹn hoạt bát. Nếu chỉ bằng tướng mạo của hai người này, trong tứ đại công hội nhiều người xuất chúng như vậy, sẽ thực không coi là gì. Nhưng trên người họ chảy xuôi một loại khí chất làm cho lòng người nhón nhạo, bất kể là nữ tử trong treo lạnh lùng hay là nam tử cao quý cũng làm cho người ta khắc sâu ấn tượng. Chỉ thấy hai người kia dưới sự soi mói của nhiều cao thủ như vậy, hai người cùng nhau không coi ai ra gì, chính là đi đến chiếc bàn còn trống bên cạnh cửa sổ, đang lúc mọi người kinh ngạc ngồi xuống. Giống như bọn họ vốn nên ngồi ở chỗ đó. “Hai người này có lai lịch gì, ta cần báo cảm giác không ra cấp bậc kiếm tu của bọn họ?” Lý Hoa nói khẽ với Tàn Tang. “Không cần để ý đến hai người kia, người không chừng bọn họ căn bản cũng không phải là kiếm tu giả.” Tàn Tang trả lời. Mọi người cũng rồi rít thu hồi tầm mắt. Bất kể nói thế nào, ở thời đại sùng vũ lực này, hai người kia khí chất dù xuất chúng thế nào cũng chỉ có thể thu được cái liếc mắt nhất thời của mọi người mà thôi. Ngược lại Tô Ngọc Cẩn, Tô Ngọc Linh, Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hưng lại nhìn hai người này vài lần. Nếu như tiểu nhị nhìn nghiêm túc một chút sẽ liền phát hiện, hai người kia rõ ràng chính là Hoa Quý cùng Mị Nương ngày hôm qua xuất hiện ở trong nhà trọ! Nguyên lai, ngày hôm qua, sau khi Thiên Túng cướp sạch tổ hợp dân tộc Hoa Quý cùng Mị Nương, thuận tiện dùng thuật dịch dung kiếp trước làm lại mặt nạ da người theo hình dáng bọn họ, đeo trên mặt mình. Cho nên, hiện tại công khai xuất hiện trong phòng lớn chính là hai người Thiên Túng cùng Bạch Ngân! Kỳ thật, khi công hội kiếm tu giả tiến vào nhà trọ thì Bạch Ngân cùng Thiên Túng cũng cảm giác được khí tức của họ, cho nên hai người họ luôn luôn ở trên lầu thánh thính lai lịch của mọi người, cho đến khi tứ đại công hội tề tụ, hai người họ mới thân nhiên đi ra. “Thiên Diệu, ngươi có nghe nói chuyện thánh môn bị hủy không?” Tiêu Hân đột nhiên nói. “Dĩ nhiên, chuyện này sợ rằng toàn bộ Thánh Thiên đại lục đều biết!” Dẫn Thiên Diệu ngược lại một bộ việc không liên quan đến mình. “Ài, nghe nói đứa trẻ mồ côi của Âm Ma Tộc sau khi đại náo Thánh môn còn có thể toàn thân rút lui, thật là lợi hại!” Khi Tiêu Hân nói những lời này, thần sắc trên mặt rõ ràng là khâm phục, trực tiếp làm mọi người đầu đầy hắc tuyến. Lúc này, Tô Ngọc Cẩn vẫn không mở miệng nói chuyện cư nhiên mở miệng: “Thánh môn lần này gặp phải tổn thất nghiêm trọng như thế, không biết còn tới núi Vạn Linh đoạt bảo hay không?” “Chắc chắn sẽ không.” Tiêu Hân vừa định oa oa to nói: chắc chắn sẽ không đi. Mấy người đeo huy hiệu Thánh môn đã tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 65: Oan gia ngõ hẹp

Thấy mấy người này đi tới, về mặt tất cả mọi người đều hơi ngưng trệ. Bởi vì cấp bậc kiếm tu của mấy người này cư nhiên không có một người nào dưới Kiếm Tông! Người khác không biết, nhưng Thiên Túng đối với mấy người này lại quen thuộc đến tận xương tủy. Mấy người này rõ ràng chính là đại trưởng lão Tiêu gia Tiêu Tịch, đại trưởng lão Lục gia Lục Trọng. Mấy người đi theo phía sau bọn họ theo thứ tự là mấy trưởng lão Thánh môn Nguyệt Lâm, Tiêu Kiếm, Tần Đình, Lục Ân. Đội ngũ này cư nhiên không có một đệ tử Thánh môn nào, tất cả đều là do trưởng lão Thánh môn tạo thành. Hơn nữa còn có hai nhân vật cấp bậc Kiếm Tiên. Loại đội hình này đối mặt toàn bộ đại lục cũng đủ làm cho người ta ngưỡng mộ! Từ lúc sáu trưởng lão Thánh môn bước vào, người của tứ đại công hội đã không còn thoải mái như trước nữa. Bởi vì bọn họ sâu sắc cảm thấy chuyện đi Vạn Linh sơn lần này chỉ sợ sẽ không dễ dàng. Trong lòng mọi người đều hiểu, tháp Thánh môn bị hủy, đối với Thánh môn tuyệt đối là một sự nhục nhã vô cùng, không biết có bao nhiêu người hoài nghi thực lực của Thánh môn có phải hay không không bằng lúc trước. Mà hôm nay, chuyến đi Vạn Linh sơn nếu Thánh môn không đến, chẳng phải là đang chứng thực suy đoán của người khác sao. Cho nên bọn họ chẳng những sẽ đến, hơn nữa còn nhất định phải đoạt được! Sau khi nhận thức được điểm này, không khí trong nhà trọ nhất thời khẩn trương lên. Bất quá, những người khẩn trương này cũng không bao gồm Bạch Ngân cùng Thiên Túng. Về mặt bọn họ vẫn thanh nhàn như cũ, thường thức trà ngắm phong cảnh, rất thích ý. Đây cũng không phải là bọn họ cố ý giả vờ, chỉ là bởi vì trong mắt người khác, đội ngũ Thánh môn phái ra cường đại, nhưng trong mắt bọn họ thật sự không đáng nhắc tới! Thiên Túng dựa theo tôn chỉ người không phạm ta, ta không phạm người, đề xuống cừu hận trong lòng mình, dù sao ở chỗ này động thủ rất dễ dàng dẫn đến sự chú ý của Cửu Trọng Cung. Nhưng trên thế giới luôn luôn có một vài người không có mắt, người khác không muốn tìm hấn gây phiền toái, nhưng hấn hết lần này tới lần khác muốn tìm đến phiền toái! Tần Đình quen thói kiêu ngạo dẫn đầu mấy người Thánh môn tiến vào nhà trọ, phát hiện đã không còn chỗ ngồi. Dĩ nhiên, tứ đại công hội bất kể là trước hay sau khi tháp Thánh môn bị hủy cũng sẽ không nhường chỗ. Thánh môn cũng sẽ không ngu đến mức tự mình đi tìm xui xẻo. Cho nên chủ ý của bọn họ cư nhiên liền đánh tới trên người hai người Thiên Túng, Tiêu Tịch cùng Lục Trọng, thân vốn là cường giả Kiếm Tiên, bọn họ dò xét không ra thực lực của hai người Thiên Túng, lại nhìn hai người này khí chất xuất chúng, trong bụng tự nhiên cũng hoài nghi lai lịch của hai người. Thế nhưng, không thể không nói Thánh môn quen thói cao tại thượng, hai người nhìn không có chút thể lực nào, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa bất quá cũng chỉ là vài cường giả không dùng đến mà thôi, có thể có bản lĩnh gì? Tiêu Tịch cùng Lục Trọng nhìn Tần Đình đi lên “hiệp thương” cũng liền chọn lựa thái độ mặc kệ nó. Thiên Túng thấy Tần Đình về mặt kiêu căng đi về phía bọn họ, cũng đã đoán được ý định của đám người Thánh môn. Đồng thời, trong lòng cũng buồn cười không thôi, cư nhiên coi bọn họ là quả hồng mềm?! Thật đúng là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại đâm đầu vào! Trong nháy mắt, Tần Đình đã đứng trước mặt hai người Thiên Túng, ai ngờ hấn còn chưa lên tiếng, Bạch Ngân đã giành lên tiếng trước, “Uy! Vị lão gia gia này! Ngồi cần ta ngắm phong cảnh rồi!” Bạch Ngân vừa nói ra lời này, nhất thời tất cả mọi người đang uống trà bao gồm cả Thiên Túng đều thiếu chút nữa phun ra một ngụm trà! Lão gia gia?! Tần Đình kia cũng chừng bốn mươi mấy tuổi, chính là đang trong độ tuổi cường thịnh nhất, bị người gọi thành lão gia gia đã là cực kỳ mất mặt, hơn nữa Bạch Ngân thái độ ngạo mạn, trực tiếp khiến vị trưởng lão Thánh môn này thiếu chút nữa chưa ra quân đã chết trận, tức giận muốn bỏ mạng! Thiên Túng còn liếc Bạch Ngân một cái, không nghĩ tới a, người này cư nhiên còn có một mặt phúc hắc như vậy, chẳng lẽ là gần mực thì đen? (Phong: *đập bàn* chuẩn nha =)) “Cái tên tiểu tử này lại dám bất kính với Thánh môn ta? Muốn chết sao?” Tần Đình tức giận hò hét nói. “Bất kính? Lão gia gia, người rõ ràng một chút, là người cần ta ngắm phong cảnh. Ta kính già yếu trẻ như thế, tại sao nói ta bất kính?” Bạch Ngân dù sao cũng cao ngạo, thái độ của Tần Đình đã chạm đến tôn nghiêm đệ tử của hấn, sắc mặt của Bạch Ngân đen xuống. “Người. Người.” Tần Đình bị chặn họng không nói được gì, gương mặt sung huyết đỏ bừng. Trong lúc nhất thời, không khí tựa hồ càng thêm khẩn trương. Tất cả mọi người trong tứ đại công hội không nghĩ tới đôi nam nữ khí độ bất phàm này cư nhiên không đem Thánh môn để trong mắt, riêng phần khí phách này cũng đủ để cho mọi người nhìn hai người Thiên Túng bằng ánh mắt khác. Lúc này, Nguyệt thị Thánh môn Nguyệt Lâm đi tới, nhìn hai người Thiên Túng nhỏ giọng nói: “Ta xem hai người người cũng tu vi không thấp, có thể luyện đến mức này cũng không dễ dàng gì, không bằng hôm nay các người bán cho Thánh môn ta một chút mặt mũi,” Nguyệt Lâm từ trong ngực lấy ra một túi tiền vàng nặng trĩu, “Chỉ cần hai người các người nhường lại vị trí này, túi tiền vàng này chính là của các người rồi.” Nào ngờ thái độ bố thí của Nguyệt Lâm lại trực tiếp kích thích Thiên Túng cùng Bạch Ngân. Thật sự chưa gặp qua người nào cướp bàn trắng trơn như vậy đấy! Khóe miệng Thiên Túng kéo ra một tia cười lạnh. Nhấn Ám Ma Huyền trên tay chợt lóe, một cái hộp liền xuất hiện trong tay. “Lão nãi nãi, chỉ cần hai người các người rút ngay ra khỏi cửa nhà trọ, rương vàng này chính là của các người rồi! Như thế nào? Yêu cầu này không quá phận chứ!” Thiên Túng vừa vuốt rương tiền vàng vừa nói. Hậu quả những lời này của Thiên Túng, trực tiếp khiến cho mọi người hoàn toàn choáng váng! Bưu hấn a! Chiêu dùng lời nói của người trả lại cho người này thật là quá bưu hấn! Tứ đại công hội ngày thường mặc dù cũng không chịu nhận Thánh môn. Nhưng Thánh môn ngang ngược cần rồi cường loại thái độ tự xưng là đệ nhất thiên hạ chẳng thêm ngó ngàng tới người khác làm cho bọn họ trong lòng thật uất ức. Hôm nay, hành động của Thiên Túng chẳng khác nào khiến cho mấy vị đại nhân Thánh môn mất mặt trước mặt mình, người của tứ đại công hội trong lòng dĩ nhiên thêm căm hận! Nhất là Tô Ngọc Linh, Tô Ngọc Cẩn, Duẩn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân, bọn họ thanh niên nhiệt huyết, ánh mắt nhìn hai người Thiên Túng đều mang theo một loại thần sắc kính nể. Giờ phút này, Nguyệt Lâm trưởng lão oán độc nhìn chằm chằm Thiên Túng, trên tay thậm chí đã bắt đầu ngưng tụ kiếm khí rồi! Dù nói lòng dạ phụ nữ rất nhỏ, những lời này ở một trình độ nhất định hoàn toàn có đạo lý. Lúc đầu Nguyệt Lâm trưởng lão nghe Thiên Túng gọi nàng lão nãi nãi cũng đã sắp bạo tẩu rồi, hơn nữa Thiên Túng vũ nhục Thánh môn, nữ trưởng lão duy nhất của Thánh môn này xem ra là muốn động thủ! Năng lượng thủy nguyên tố màu lam đậm cuộn cuộn trong tay Nguyệt Lâm. Ngay tại thời điểm nàng muốn vung về phía Thiên Túng, Thiên Túng đột nhiên cử động, chỉ thấy nàng từ trên đầu tháo xuống một đóa băng liên màu u lam thoát nhìn giống như đồ trang sức. Băng liên kia xoay tròn trên tay Thiên Túng, trong nháy mắt, năng lượng thủy nguyên tố tinh khiết màu lam từ trong cơ thể Thiên Túng nhanh chóng tràn vào bên trong đóa băng liên. Chỉ thấy từng cánh sen nhanh chóng biến thành mũi băng màu lam sắc bén. Cư nhiên là một thanh linh hồn Kiếm Khí! Công hội kiếm tu giả cùng công hội Kiếm Khí lập tức điên cuồng, đội ngũ hai phe nhất thời đứng lên! Phải biết hiện tại toàn bộ đại lục bất quá cũng chỉ có hai ba thanh linh hồn Kiếm Khí! Chỉ có một số cường giả Kiếm Thần đỉnh cao của đại gia tộc ăn thế mới có. Chẳng lẽ sau lưng đôi nam nữ này có một đại gia tộc hay sao?! Thời điểm Thiên Túng lấy ra linh hồn Kiếm Khí, trong lòng Tiêu Tịch cùng Lục Trọng đều rõ ràng. Thánh môn bọn họ hiện tại gặp phải loạn trong giặc ngoài. Hôm nay còn có thể đắc tội với một gia tộc có cường giả Kiếm Thần ở ẩn. Chỉ vì một chỗ ngồi, vụ mua bán này tính thế nào cũng thực thua thiệt! Giờ phút này, Thiên Túng cũng không biết món đồ linh hồn Kiếm Khí của nàng lại khiến cho mọi người sinh ra rất nhiều tâm tư. Kỳ thực, ý định ban đầu của nàng rất đơn giản. Trong cuộc đại chiến ở Thánh môn, đám người Thánh môn dĩ nhiên đã biết nàng là thể chất song nguyên tố: quang minh và hắc ám. Nhưng sợ rằng không ai nghĩ đến, nàng lại là tam nguyên thể! Chỉ cần sau này mình chỉ dùng kiếm khí thủy nguyên tố, nhất định sẽ không đưa tới sự hoài nghi của Thánh môn. Hơn nữa, thủy nguyên tố của nàng đã tu luyện tới Kiếm Tông cấp năm, hơn nữa còn là linh hồn Kiếm Khí, thực lực có thể so với Kiếm Tôn cấp hai, như vậy đã đủ để tự vệ. Tâm niệm quay về, Thiên Túng đã đem kiếm khí vận chuyển vào băng liên. Năng lượng thủy nguyên tố của băng liên cùng Nguyệt Lâm phát ra đụng vào nhau, thậm chí không phát ra chút thanh âm nào, lưỡi dao sắc bén trên băng liên liền cán nát tầng năng lượng thủy nguyên tố của Nguyệt Lâm. Hướng Nguyệt Lâm bay thẳng đi. Nguyệt Lâm bị hù dọa sợ đến hét to một tiếng, muốn gọi ra Kiếm Khí chống cự, nhưng băng liên kia tốc độ thật sự quá nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mặt Nguyệt Lâm. Nguyệt Lâm bị dọa toàn thân xụi lơ nhắm hai mắt lại. Nàng chỉ cảm thấy mình cổ mình một trận lạnh lẽo sâu tận xương tủy. Nhưng đau đớn lưng

trước xác thực chậm chạp không thấy đến. Trong nhà trọ một mảnh an tĩnh, cây kim roi cũng nghe thấy tiếng Ta, . . . Ta chết rồi sao? Nguyệt Lâm run rẩy mở mắt. Lúc này, Thiên Túng đã thu băng liền về trên đầu của mình, về mặt khinh miệt nhìn Nguyệt Lâm. Sau đó cùng Bạch Ngân ngồi xuống, nâng chén trà lên, lại bắt đầu thập phần thoải mái vừa uống trà, vừa ngắm phong cảnh. Biểu tình lạnh nhạt, giống như mới vừa rồi không có gì phát sinh. Mọi người nhìn kỹ lại mới phát hiện, trên cổ Nguyệt Lâm rõ ràng có một vòng vết máu, tóc chung quanh cũng bị gọt sạch, có thể tưởng tượng, nếu như đao này sâu thêm hai ba phân, Nguyệt Lâm hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Hai người Tiêu Tịch cùng Lục Trọng rốt cuộc phản ứng kịp, hai người liếc mắt nhìn nhau, từ trong mắt đối phương thấy được kinh ngạc. Hai người hướng phía sau gật đầu một cái. Đám người Tiêu Kiềm hiểu ý tiến lên, đem Nguyệt Lâm cùng Tần Đình đã ngã người kéo trở lại. Hai người Tiêu Tịch cùng Lục Trọng cũng đi về phía hai người Thiên Túng. Hai người Tiêu Tịch vừa đi vừa phóng thích uy áp của cường giả, nhưng hai người Thiên Túng vẫn thanh nhàn tự nhiên như cũ, không bị ảnh hưởng chút nào. Điều này càng càng có cách nhìn của hai người họ: đôi nam nữ này nhất định xuất thân từ một gia tộc ẩn thế nào đó! Xem ra vẫn là không nên đắc tội thì tốt hơn! “Nhị vị, thù hata của ta không hiểu chuyện đừng phải nhị vị, xin hãy tha lỗi!” Lục Trọng trong miệng mặc dù nói xin lỗi, nhưng ánh mắt vẫn cao ngạo như cũ, muốn cao đến tận nóc nhà. Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy có người đáp lời, cúi đầu xem xét, mới phát hiện hai người Thiên Túng vẫn ở chỗ cũ ngắm phong cảnh, bọn họ cũng không hiểu một thành nhỏ rách nát như vậy, nào có nhiều cảnh đẹp như thế! “Già ta xem hai người đáng về bắt phạm, không biết nhị vị xuất thân từ gia tộc nào, sư thừa người phương nào?” Tiêu Tịch thấy hai người Thiên Túng căn bản không để ý đến hai bọn họ, cũng không nguyện vọng vờ nữa, trực tiếp hỏi thẳng vấn đề. Thiên Túng nghe xong lời này, tâm trạng khẽ động, nghĩ đến lúc thái độ của mọi người chung quanh đột biến khi nhìn thấy linh hồn kiếm khí của nàng, trong lòng lập tức sáng tỏ mấy phần. Sắc mặt trầm xuống nói, “Gia tộc của ta há tùy tiện tiện có thể nói cho người biết! Hơn nữa gia sư đã ẩn cư, cũng không cho ta nói tục danh của nàng! Ta sao có thể nói cho các người biết!” Thiên Túng một bộ “bằng người cũng xứng biết”, về mặt không khỏi làm mọi người càng quả quyết tin tưởng thân phận của nàng. “Chuyện ngày hôm nay, ta liền không so đo nữa, các người đi nhanh đi, không cần quấy rầy chúng ta ngắm phong cảnh.” Thiên Túng lại phát phát tay, “phong cách quý phái” bộc lộ không thể nghi ngờ. “Nếu tiểu thư không muốn nói, tại hạ dĩ nhiên cũng không miễn cưỡng. Chuyện ngày hôm nay cũng là chúng ta không đúng, nếu tiểu thư không so đo nữa, vậy chúng ta cũng liền cáo từ!” Nói xong, Tiêu Tịch cùng Lục Trọng mang theo đám người Thánh môn cứ như vậy vội vàng rời đi. Thiên Túng nhìn bóng lưng bọn họ, khóe miệng từ từ hiện ra một tia cười tà mị, tiểu thư của đại gia tộc ẩn thế sao? Thân phận này tựa hồ không tệ a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Mẹ nó! Mỹ nam kếp!

Sau khi người của Thánh môn rời đi, cả nhà trọ nhất thời lọt vào một loại không khí quý dị. Lúc này, thần sắc đám người của tứ đại công hội nhìn hai người Thiên Túng đã hoàn toàn bất đồng. Về mặt kia giống như là sói đói thấy được dê béo! Giống như hai người Thiên Túng nhìn như những kiếm tu già không dùng đến mà sau lưng lại có chỗ dựa lớn như vậy, thật không tưởng tượng nổi. Hơn nữa nhìn thái độ của hai người với Thánh môn, con dê này thật đúng là không phải béo bình thường! Nhất là công hội kiếm tu già cùng công hội Kiếm Khí, người của Thánh môn vừa mới bước ra khỏi cửa, bọn họ đã không kịp chờ đợi đứng lên. “Vị tiểu thư này, ta là phó hội trưởng của công hội kiếm tu già Tần Tang, vị này là trưởng lão của công hội kiếm tu già ta Lý Hoa”, Tần Tang chỉ chỉ Lý Hoa bên cạnh nói, “Tại hạ xem tiểu thư tu vi bất phạm, chẳng biết có thể cho biết phương danh?” Thiên Túng phát hiện, Tần Tang hỏi xong lời này, dường như lỗ tai của tất cả mọi người đều dựng lên muốn nghe một chút nàng rốt cuộc xuất thân từ đại gia tộc nào. Thiên Túng đem phản ứng của mọi người thu vào trong mắt, tự nhiên cũng liền biết toan tính của bọn họ: xem ra tứ đại công hội đã ném ra một cảnh ô liu [1] cho mình rồi! Thiên Túng mặc dù không có hứng thú gì với tứ đại công hội, nhưng người đoạt bảo dù sao rất nhiều, nếu như có thể mượn lực lượng của tứ đại công hội giúp mình quét sạch trở ngại, nàng sao lại không làm đây? Tâm niệm hơi đổi, một cái tên đã bật thốt khỏi miệng.

[1]: biểu tượng cho hòa bình “Mục Niệm Ngừ.” Thần sắc Thiên Túng như cũ lạnh như băng, chẳng qua là giữa hai đầu lông mày mang theo vài phần tình cảm phức tạp. Bạch Ngân nghe được cái tên Thiên Túng nói ra, trong bụng cả kinh. Hơi có chút nghi ngờ nhìn Thiên Túng một cái. Trong lòng thì thầm: ngừ là ngôn, Niệm Ngôn, Mộ Niệm Ngôn, Mộ Ngôn, Niệm Mộ Ngôn! [2] Chẳng lẽ người vẫn còn lo lắng cho nam tử bị người đặt trong tháp Thánh Môn sao? Đừng nói Bạch Ngân suy nghĩ, cơ hồ tất cả mọi người trong nhà trọ đang suy nghĩ Mục gia này rốt cuộc là gia tộc ẩn thế nào.

[2]: ta giải thích đoạn này chút xíu @@

Niệm: nhớ, nhớ nhưng

[慕]: có hai cách đọc là Mục và Mộ (Mục Niệm Ngừ = Mộ Niệm Ngôn)

Niệm Mộ Ngôn: nhớ Mộ Ngôn “Còn vị công tử đây?” Tần Tang nhìn Thiên Túng hỏi không ra kết quả, liền chuyển hướng tới Bạch Ngân. Bạch Ngân ôn nhu nhìn Thiên Túng một cái, ưu nhã nói, “Tại hạ gọi Mục Luyện Vũ.” Thiên Túng nghe Bạch Ngân nói tên cũng là khẽ ghé mắt, nàng cực kì thông minh có thể nào nghe không ra “Vũ” là bầu trời, thiên không, dịch ra có nghĩa là yêu thiên! Minh bạch trong danh tự kia bao hàm phần nhu tình sâu sắc, cho dù trong trẻo lạnh lùng như Thiên Túng, trên mặt cũng không nhịn được ứng đỏ. Ánh mắt của Bạch Ngân dĩ nhiên không bỏ qua về mặt yêu kiều này của Thiên Túng, ánh mắt cũng càng phát ra ôn nhu. Đang lúc này, một thân ảnh xuất hiện trước mặt Thiên Túng cùng Bạch Ngân. Bạch Ngân tất nhiên đối với người đột nhiên cắt ngang màn “liếc mắt đưa tình” này của hân hân và Thiên Túng rất là bất mãn. Ngược lại Thiên Túng ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt thoáng qua một chút kinh diễm. Người tới chính là Dẫn Thiên Diệu. “Niệm Ngừ tiểu thư, Luyện Vũ công tử, tại hạ xem nhị vị tu vi bất phạm, muốn cùng nhị vị kết giao bằng hữu, không biết tại hạ có thể ngồi ở đây hay không?” Dẫn Thiên Diệu hết sức lễ độ nói, mái tóc màu vàng dưới ánh mặt trời càng phát ra chói mắt. “Dĩ nhiên!” Thiên Túng nhìn Dẫn Thiên Diệu gương mặt tuấn tú giống như thiên thần, trong đầu đột nhiên hiện ra thân ảnh giống như Thần Đế của Tề Thiên Sách. Có lẽ là tưởng niệm làm hại, nàng đối với Dẫn Thiên Diệu này lại sinh ra một phần thân thiết. “Niệm Ngừ tiểu thư, ta mới vừa thấy người dùng chính là linh hồn Kiếm Khí. Công hội Kiếm Khí ta chuyên thích thu nạp nhân tài có Kiếm Khí đặc biệt, không biết Niệm Ngừ tiểu thư có hứng thú gia nhập hay không.” Dẫn Thiên Diệu tính cách hào sảng, vừa mở miệng liền đi thẳng vào chính đề. “Gia nhập công hội Kiếm Khí?” Thiên Túng nhíu nhíu mày, tiếp theo cười đến giống như một con hồ ly, “Gia nhập công hội kiếm khí có ích lợi gì sao?” Dẫn Thiên Diệu bởi vì ngồi tương đối gần Thiên Túng, trực tiếp bị biểu tình đáng yêu ngẫu nhiên toát ra của nàng làm choáng váng. Dẫn Thiên Diệu trong lòng cũng âm thầm thấy kỳ lạ,

nữ tử này thoạt nhìn cũng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi rồi, mặc dù cũng là mỹ nhân, nhưng đối với người nhìn quen mỹ nhân như hân mà nói cũng không coi là gì. Nhưng khí chất trên người nữ tử này cùng nụ cười chớp động trong mắt, tao nhã thế gian thật sự ít có. Hân cảm thấy mới vừa rồi tim của mình rõ ràng rung động mấy cái. “Nếu như ngươi cũng vị Luyện Vũ công tử này gia nhập, tuyệt đối sẽ không hạn chế nhị vị cái gì, các ngươi có thể đảm nhiệm trưởng lão danh dự của chúng ta. Bất kể tại nơi nào, cũng có thể hưởng thụ sự phục vụ của công hội Kiếm Khí. Chỉ cần công hội Kiếm Khí gặp nạn, các ngươi trở lại giúp một tay là được rồi!” Dẫn Thiên Diệu kiên nhẫn giải thích. Ai ngờ bọn Thiên Tung vẫn chưa trả lời, Tần Tang kia đã vội vàng chạy như điên tới, nhìn hai người Thiên Tung nói: “Nhị vị, hay là suy nghĩ công hội kiếm tu giả chúng ta một chút trước đi! Nếu như các ngươi tới công hội kiếm tu giả ta, ta bảo đảm địa vị của các ngươi tuyệt đối cao hơn so với trưởng lão bình thường! Hơn nữa, các ngươi có thể tùy ý ra vào kiếm tu các xem xét các điển tịch [3] kiếm kỹ của chúng ta, hưởng thụ tài nguyên của công hội kiếm tu giả. Thế nào?”

[3]: sách cổ Kỳ thực, thời điểm Tần Tang nói đến kiếm tu các, sắc mặt những công hội khác bao gồm cả Dẫn Thiên Diệu đều biến đổi lớn. Kiếm tu các là nơi kiếm tu giả thiên hạ tha thiết ước mơ, nơi đó có rất nhiều điển tịch kiếm kỹ trân quý. Tự do ra vào kiếm tu các là khái niệm gì, điều đó đại biểu người có thể tùy ý học tập loại kiếm kỹ người cần. Loại điều kiện này, trong mắt tứ đại công hội, nếu như cự tuyệt, đây tuyệt đối là đầu bị cửa kẹp qua. Nhưng thật bất hạnh, Thiên Tung chính là người đầu bị cửa kẹp qua. Nàng liếc Tần Tang một cái, chậm rãi nói: “Ta cự tuyệt!” Có lẽ loại điều kiện này trong mắt người khác là giá trên trời, nhưng trong mắt nàng thật sự không coi vào đâu. Trước không nói Diệp Phong cùng Mục Tiềm Tuyết lưu lại Chư Thần quyết cùng Thánh Kiếm quyết cho nàng, chỉ là trong Âm Ma Huyền, điển tịch kiếm kỹ trân quý không dưới mấy trăm bộ, hơn nữa mỗi một bộ đều là trân quý của Âm Ma Tộc. Thiên Tung như thế nào lại tiếp nhận loại điều kiện không có ý nghĩa này? Nhưng Tần Tang hiển nhiên không thể chấp nhận đáp án này, hân hơi có chút tức giận hỏi, “Tại sao? Ngươi có biết kiếm kỹ trong kiếm tu các đều là thế gian khó cầu?” Tần Tang còn chưa nói hết, liền bị Thiên Tung cắt ngang, “Kiếm kỹ thế gian khó cầu của ngươi, ta chướng mắt! Bất quá, ta cự tuyệt lời mời của ngươi không phải là bởi điều kiện của ngươi không đủ mê người. Mà là”, Thiên Tung hơi dừng lại, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Tần Tang một cái, “Bởi vì, ta xem ngươi không vừa mắt!” Trời đất chứng giám! Thiên Tung nói ra lời này thực sự bởi vì nàng chán ghét Tần Tang họ gì không tốt, cố tình họ Tần, hơn nữa dáng dấp của hân cùng Tần Duyệt đã chết kia có mấy phần tương tự, cho nên mới đưa tới câu “Ta xem ngươi không vừa mắt” của Thiên Tung! Thế nhưng, những lời này nghe vào trong tai của tứ đại công hội hoàn toàn biến vị rồi! Mọi người nhìn Dẫn Thiên Diệu, lại nhìn Tần Tang một chút. Nếu hai người này đứng chung một chỗ, đừng nói, Tần Tang xác thực nhìn không vừa mắt! Cho nên, người của tứ đại công hội lập tức từ trên người Thiên Tung tìm ra hai tin tức hữu dụng: thứ nhất, hai người kia ngay cả kiếm kỹ cũng chướng mắt, thực lực phía sau có thể thấy được cực kỳ to lớn; thứ hai chính là, nữ tử lãnh diễm thoạt nhìn là chủ tử này thích mỹ nam tử!!! (Phong: *Bup! Té ghé* =)) Thiên Tung không biết ngay lúc này nàng đã bị dẫn nhân sắc nữ, thế nhưng, bối cảnh sau lưng của nàng càng càng khiến tứ đại công hội kiên định lời kéo nàng. Tô Tuấn nhìn Tô Ngọc Cẩn ngồi bên cạnh một chút, khẽ thở dài một cái nói: “Ngọc Cẩn a! Ngươi cũng đi lôi kéo Mục Niệm Ngữ đó một chút đi, thế lực sau lưng nàng đối với sự phát triển sau này của công hội luyện đan chúng ta tuyệt đối có lợi!” Tô Ngọc Cẩn nghe nói như thế, khuôn mặt công tử nho nhã nhất thời đỏ bừng, chộc cho Tô Ngọc Linh bên cạnh hân cười khanh khách. Động tĩnh bên này của bọn họ trong nháy mắt đưa tới sự chú ý của Thiên Tung. Thiên Tung vừa nhắc mắt, đã nhìn thấy nam tử ôn nhuận gọi Tô Ngọc Cẩn khuôn mặt đỏ bừng di chuyển về phía nàng, không sai! Chính là di chuyển! Nhưng thực ngại nghèo chính là, trên khuôn mặt đỏ bừng của hân không có nửa phần sắc thần không cam chịu. Điều này làm cho người khởi xướng Tô Tuấn cũng có chút buồn bực. Bên kia, bọn người Tiêu Hân cũng có động tác bàn bạc ~ hơn nữa động tác rất lớn! Tiêu Hân trực tiếp bị đẩy đi ra. Thời điểm Thiên Tung còn chưa rõ ràng tính huống, Dẫn Thiên Diệu, Tô Ngọc Cẩn cùng Tiêu Hân đã ngồi vào bên cạnh nàng. Thiên Tung nhìn một đám mỹ nam đột nhiên vây tới, có chút không hiểu, đây là ý gì? “Khụ khụ, cái đó, Niệm Ngữ cô nương, ngươi có nguyện ý hay không, có nguyện ý hay không gia gia nhập công hội luyện đan. Làm, Làm trưởng trưởng lão danh dự của công hội luyện đan!” Tô Ngọc Cẩn lên tiếng đầu tiên, bất quá những lời này nói thật đúng là gấp ghe, cả ngày Thiên Tung cũng lao lực thay hân. “Uy! Nữ nhân! Xem vũ khí của ngươi rất bu huân, dù sao linh hồn Kiếm Khí của ngươi đều cùng một dạng với võ tu giả chúng ta, đều có hình dạng, không bằng ngươi gia nhập công hội võ tu giả đi! Ta là người thô kệch, sẽ không nói lời hay, sau này có ta thì có ngươi! Mọi người đều là huynh đệ, như thế nào?” Lời này của Tiêu Hân rất có mùi vị hán tử chính trực, làm cho Thiên Tung rất là tán thưởng. Nhưng loại hành động này của bọn họ khiến cho Thiên Tung càng phát ra hoài nghi, không khí hiện tại thế nào cũng cảm thấy là lạ. Lúc này, Bạch Ngân giảm thấp thanh âm xuống nhìn Thiên Tung nói: “Chỉ sợ bọn họ là hiểu lầm ý tứ của ngươi!” Thiên Tung còn chưa hiểu cái gọi là “hiểu lầm ngươi” là có ý gì. Chỉ thấy Dẫn Thiên Diệu kia nhích lại gần. Lại thấy đuôi lông mày hân khẽ nhếch, môi đỏ mọng hơi cong lên, hình tượng Thần Đế tuần ngạn dĩ nhiên trong nháy mắt liền biến thành phong tình vạn chủng, quyến rũ xinh đẹp, hân hơi thở thơm như hoa lan nói: “Niệm Ngữ, ngươi vẫn chưa trả lời ta đấy! Ta chính là người đầu tiên phát ra lời muốn mời ngươi a!” Thiên Tung thấy bộ dạng “câu dẫn người” trắng trợn của Dẫn Thiên Diệu, trong lòng mới hiểu được ý định của tứ đại công hội. Nàng không nhịn được muốn gầm lên nổi to: Mẹ nó! Mỹ nam kếp! Tứ đại công hội này thật đúng là bằng giá nào cũng phải đạt được, cứ nhiên dùng mỹ nam kếp với ta! Thiên Tung đang muốn giải thích một chút trong sạch của mình, liền nghe thanh âm vô ngựa chạy như bay từ nơi xa truyền đến. Trong lúc nhất thời, bất kể là chiến đoàn, thương nhân vây ngoài nhà trọ hay là người của tứ đại công hội đều khẩn trương đứng dậy, nhìn về phía ngoài cửa! Chỉ chốc lát sau, liền thấy bốn con ngựa to lớn mạnh mẽ đứng ở ngoài cửa, bốn hán tử hình dáng cao lớn từ trên ngựa phi thân xuống, chạy thẳng tới trong nhà trọ. Bọn họ động tác mặc dù hết sức nhất trí, nhưng Thiên Tung từ ký hiệu trên thân bọn họ vẫn phát hiện, bọn họ theo thứ tự là người của tứ đại công hội!!! “Bảo cáo phó hội trưởng (trưởng lão)! Có thuộc hạ bên trong cốc phát hiện phía tây Vạn Linh sơn kim quang đầy trời!” Bốn gã tráng hán đều quỳ một chân trên mặt đất, thanh âm to rõ. Hơn nữa, trong thanh âm của bọn họ cũng tuyên bố một sự thật giống nhau! Thần bảo Vạn Linh sơn xuất thế!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tung Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 67: Huyết chiến! Thần bảo xuất thế!

Tin tức thần bảo xuất thế cơ hồ truyền khắp cả Ô Mộc thành, tất cả thương đội, chiến đoàn, đoàn mao hiểm cơ hồ đều sôi trào. Chưa đầy một khắc sau, từng đội từng đội chạy về phía Vạn Linh cốc. Thiên Tung cùng Bạch Ngân dĩ nhiên đi theo đội ngũ tứ đại công hội. Hiện giờ nàng không tỏ rõ mình rốt cuộc là gia nhập công hội nào, nhưng rất dễ nhận thấy trong mắt mấy đại công hội đó, trừ công hội kiếm tu giả, ba công hội còn lại nghiễm nhiên đã coi hai người Thiên Tung như con gà trống lớn nhà mình! Làm cho Thiên Tung buồn bực là, ba đại công hội này tựa hồ nhất định nàng thích mỹ nam rồi! Ba người Dẫn Thiên Diệu, Tô Ngọc Cẩn cùng Tiêu Hân không biết xuất phát từ áp lực như thế nào từ công hội, vẫn đi theo bên người nàng. Chộc cho Bạch Ngân một mực ở chỗ kia tròn trĩnh mắt. Trong lòng Thiên Tung khẽ đỏ mồ hôi: Ai! Tiểu Bạch (Bạc Ngân) hình tượng cao ngạo của ngươi a! Một

canh giờ sau, càng đến gần Vạn Linh, cốc Thiên Túng phát hiện càng có nhiều chiến đoàn cùng đoàn mạo hiểm. Hơn nữa nàng phát hiện rất nhiều chiến đoàn thực lực cực kỳ không tầm thường. Trên Thần Ma đại lục này, chiến đoàn tương đương với lính đánh thuê, người khác đưa tiền, bọn họ liền tiếp nhận nhiệm vụ. Chiến đoàn cũng chia ba đẳng cấp. Chiến đoàn cấp thấp thông thường chỉ có thể nhận vài nhiệm vụ cấp thấp, giống như tìm đồ cho người khác, hoặc là thám hiểm. . . . ; chiến đoàn cấp trung có thể nhận nhiệm vụ giết người, săn ma thú. . . . ; về phần chiến đoàn cấp cao thông thường chịu sự quản lý của đế quốc, nhiệm vụ tiếp nhận đều là nhiệm vụ đế quốc trực tiếp hạ lệnh, tỷ như, đi trộm lấy cơ mật của địch quốc hoặc đi tiên phong khi ta và địch giao chiến, độ khó dễ của những nhiệm vụ kia chỉ cần nghĩ liền biết. Mà nay, nhìn nhiều chiến đoàn giống như thủy triều tuôn qua như vậy, Thiên Túng cũng biết bảo bối Vạn Linh sơn này tuyệt đối không bình thường! Lại qua hai canh giờ, mọi người rốt cuộc đi tới Vạn Linh cốc. Đứng ngoài Vạn Linh cốc, Thiên Túng lại một lần nữa cảm nhận được tài nghệ điêu luyện của tự nhiên! Vạn Linh cốc, tuy được gọi là cốc, nhưng chung quanh nó là núi cao cùng rừng rậm. Xa xa nhìn lại chỉ thấy phía trước một mảnh xanh biếc trùng điệp, nhưng cho dù ai cũng biết giấu dưới màu xanh xinh đẹp này là nguy hiểm cỡ nào! Lúc này, một thanh âm cực kỳ ngao mạn truyền tới, “Ai u, đây không phải là người của tứ đại công hội sao! Các người tới thật là chậm a!” Mọi người giương mắt nhìn, liền phát hiện đoàn người của Thánh môn đang thảnh thơi đứng ngoài Vạn Linh cốc. Thánh môn trừ sáu người Tiêu Tịch cùng Lục Trọng còn có bốn hán tử, đoán chừng là thay bọn họ canh chừng. “Thần bảo là mọi người phát hiện, dĩ nhiên muốn mọi người cùng nhau chia sẻ, chúng ta kính cần chờ đợi ở đây đã lâu!” Tiêu Tịch bước ra, có chút hữu lý nói với tứ đại công hội. Về mặt kia giống như là thần bảo đã tới tay rồi! Mọi người trong tứ đại công hội vừa nhìn thấy tư thế “ta chờ các ngươi thật lâu” của Thánh môn, trong lòng liền hận nghiêng răng nghiêng lợi. Bọn họ rõ ràng là thấy mình ít người, không muốn xông vào trước làm vật hy sinh mở đường cho mọi người. Còn nói bọn họ chờ ở chỗ này là bởi vì hảo tâm muốn cùng mọi người chia sẻ thần bảo, sợ rằng bất cứ người nào cũng sẽ không tin. Thiên Túng về mặt xem thường, loại chuyện làm vật hy sinh này, đối là nàng, nàng cũng không làm. Thời gian trôi qua, Thiên Túng nhìn về mặt tránh né của hai người Tần Đình cùng Nguyệt Lâm, bên môi lộ ra một tia cười lạnh, muốn đi cùng chúng ta? Vậy thì xem các người có dũng khí bị âm [1] không đã!

[1]: theo ta hiểu ở đây là bị hành hạ, ngược đãi ^^ Lần này, tứ đại công hội mở miệng vẫn là Tô Tuấn, hần tựa hồ trời sinh tính tình làm người hoà giải, “Tiêu Tịch đại trưởng lão khách khí rồi! Nếu Thánh môn nguyện hợp tác cùng chúng ta, chúng ta chính là cầu cũng không được!” “Hảo!” Tiêu Tịch tự động không để mắt đến thần sắc không cam lòng của mọi người trong tứ đại công hội, vỗ vỗ bả vai Tô Tuấn, hai người một bộ tốt cả đôi bên. Đang lúc này, đoàn mạo hiểm và đoàn lính đánh thuê cũng rải rác chạy tới. “Chúng ta đi!” Không biết là người nào kêu một câu, mọi người nhất thời lòng đầy hăng hái đứng mảnh lao về phía rừng núi vây ngoài Vạn Linh cốc. Mọi người mới vừa tiến vào rừng núi thì liền bị một đám ma thú cấp ba Nhân Diện Tri Chu theo dõi [2]. Tính công kích của Nhân Diện Tri Chu cũng không mạnh, nhưng thắng ở số lượng nhiều. Hơn nữa trên mỗi cái chân nhện đều chứa độc tính, chỉ cần bị đá thương thân thể sẽ trở nên cứng ngắc, cử động sẽ chậm lại.

[2]: nhện mặt người Mọi người thấy Nhân Diện Tri Chu ùn ùn kéo đến liền lập tức cho gọi ra kiếm khí của mình. Trong lúc nhất thời, quang mang Kiếm Khí muôn màu muôn vẻ, cơ hồ đốt cháy cả một phương trời, nhìn qua giống như dải sao ngũ sắc, nhưng phía sau màu sắc đẹp đẽ này lại lóe lên sát khí! Không nghi ngờ chút nào, huyết chiến đã bắt đầu! Thiên Túng cơ hồ đi trước làm gương, cùng Bạch Ngân xông vào trong cuồng triều Nhân Diện Tri Chu. Chỉ thấy nàng bước chân như bay, thân thủ linh hoạt. Kiếm khí màu băng lam từ trong cơ thể nàng xông ra, đóa băng liền bị Thiên Túng nắm trong tay nhất thời biến thành một vũ khí sắc bén đoạt đi tính mạng! Mỗi một cánh sen đều giống như có sức sống, từng mảnh từng mảnh quét về phía Nhân Diện Tri Chu, lam quang lấp lánh, kiếm khí tung bay. Nhất thời, què chân cụt tay, huyết nhục văng tung tóe, từng mảng lớn huyết vụ không ngừng tràn ra bên người Thiên Túng, tựa như những đóa hoa mỹ lệ trên hồng y của nàng. Trong lúc nhất thời, người của tứ đại công hội vẫn đi theo phía sau Thiên Túng, còn có người của Thánh môn quả thật bị loại thủ pháp giết người cùng sát khí bộc phát trên người Thiên Túng dọa sợ ngây người! Nhất là ba người Dẫn Thiên Diệu, Tô Ngọc Cẩn cùng Tiêu Hân đứng gần Thiên Túng, bọn họ không nghĩ tới một người cư nhiên có thể phóng xuất một loại sát khí như thế, cũng không nghĩ tới sát phạt cư nhiên có thể hòa cùng với huyết tính như vậy. . . Tuyệt diệu! Thiên Túng đối mặt với Nhân Diện Tri Chu liền giống như chém dưa thái rau, nàng cũng không có thời gian để ý tới tâm tư của người khác. Nhưng vào lúc này, nàng lại phát hiện, ngay bên phải mình xuất hiện một đội nhân mã. Đại khái chừng ba mươi người. Thiên Túng cảm giác được cấp bậc kiếm tu của bọn họ cũng không xuất chúng, đại khái cao nhất cũng chỉ là trình độ Kiếm Thánh. Nhưng sát khí tàn sát trên người bọn họ cư nhiên tràn đầy huyết tính, khí thế của ba mươi người cư nhiên có thể cân sức ngang tài cùng nàng! Thiên Túng có thể nhận định đây tuyệt đối là một nhóm trải qua cuộc sống đao kiếm máu tanh! Không biết có phải cảm ứng được cái nhìn chăm chú của Thiên Túng hay không, thủ lĩnh của đội nhân mã kia, một tráng hán hơn ba mươi tuổi quay đầu lại, nhìn về phía Thiên Túng. Hai người tựa như anh hùng tìm được anh hùng, không hẹn mà cùng nhìn nhau cười một tiếng. Dù sao Nhân Diện Tri Chu cấp bậc quá thấp, mặc dù số lượng đông đảo, nhưng rất nhanh liền bị mọi người tiêu diệt hầu như không còn một mống. Nhưng nguy cơ cũng chưa qua đi. Thiên Túng lảng lảng đứng trong rừng rậm cảm thụ động tĩnh chung quanh. Bạch Ngân tiến tới bên người nàng, “Xem ra tới không ít! Nhân Diện Tri Chu tàn sát ra mùi máu tươi sợ là sẽ hấp dẫn hơn phân nửa ma thú trong rừng tới đây!” Thiên Túng cũng không chút nào để trong lòng, ngược lại như ý cười một tiếng, “Vậy thì thế nào, ta còn đang ngại Nhân Diện Tri Chu cấp bậc thấp, hiện tại có thể tiến hành thương kế của ta rồi!” Bạch Ngân không biết thương kế Thiên Túng nói là cái gì, nhưng từ trong nét cười lạnh của nàng, Bạch Ngân biết, sợ rằng có người không may rồi! Quả nhiên, theo huyết tính Nhân Diện Tri Chu tàn sát ra, từng đợt sóng lớn ma thú trong rừng rậm từ bốn phương tám hướng chạy tới. Thiên Túng nhìn sang, Tứ Dực Thương Lang cấp bốn, Thạch Nào Thiết Ti Viêm cấp năm, Tam Vĩ Độc Hạt cấp sáu, còn có Mãnh Mã Cự Tượng cùng Độc Giác Cự Tê cấp tám [3]. Thật đúng là số lượng đông đảo, vô biên vô hạn!

[3]: theo thứ tự là sói xanh bốn cánh, vượn nào đá tay sắt, bọ cạp độc ba đuôi, tê giác một sừng Thiên Túng lại một lần nữa không phụ sự mong đợi của mọi người xông vào trước tiên, bu hăn như trước. Nhưng những ma thú cấp cao này lực phòng ngự nếu so với Nhân Diện Tri Chu thì cường hãn không biết gấp bao nhiêu lần, Thiên Túng mặc dù làm cho bọn chúng trọng thương, nhưng không giết chết bọn chúng, ngược lại khiến cho bọn chúng càng thêm điên cuồng. Thiên Túng trên đường đi, không biết đắc tội với bao nhiêu ma thú, những ma thú này đều không cần mạng lao về phía Thiên Túng. Thiên Túng thật giống như muốn tránh né, không biết thế nào liền chạy đến chỗ đội ngũ Thánh môn, trong lúc nhất thời, rất nhiều ma thú không lồ điên cuồng công kích mãnh liệt đám người Thánh môn. Đám người Tiêu Tịch cùng Lục Trọng giận dữ, nhưng lại không thể phát tác, chỉ có thể “hăng hái” chống cự. Thế nhưng lúc này, tội tiêu đầu số Thiên Túng lại ý vào [Huyền Ảnh Bộ] lui thân thành công, không ngừng xuyên qua trong đám người. Hiện tại, người người đều ở đây huyết chiến, tự nhiên không ai chú ý Thiên Túng đang làm gì, nhưng ba người Dẫn Thiên Diệu, Tô Ngọc Cẩn, Tiêu Hân vẫn cách nàng gần nhất lại nhìn rõ ràng. Nàng chẳng những có ý chọc giận ma thú, dẫn bọn chúng tới chỗ đội ngũ Thánh môn, giống như ám bọn họ. Hiện tại, còn thừa dịp mọi người huyết chiến đi đào tỉnh thạch của ma thú đã chết! Trên đời tại sao có thể có nữ tử vô si lại thông tuệ quả quyết như vậy! Thật là càng nhìn càng làm cho người ta cảm giác, Ân, đáng yêu! (Phong: ta không hiểu đoạn này là chửi hay khen chị nữa =]], ta tế ghê rồi =]]) Đoán chừng nếu người của Thánh môn biết được suy nghĩ của ba người Dẫn Thiên Diệu sẽ tức đến hộc máu! Nhưng rất dễ nhận thấy hiện tại người của Thánh môn đã sớm lao vào khổ chiến căn bản không có thời gian để ý tới người khác. Tiêu Tịch cùng Lục Trọng thấy càng ngày càng nhiều ma thú xông về phía bọn họ, trong lòng như lửa đốt. Hai người không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau, gật đầu một cái. “Kim Minh! Kim Anh Lưu Quang” “Phi động! Đại Địa Chi Ấn!” Hai người Lục Trọng cùng Tiêu Tịch bị buộc sử dụng kiếm kỹ. Thiên Túng đã từng cảm thụ qua Kim Ảnh Lưu Quang, nhưng chiêu này được dùng trong tay Tiêu Tịch, xác thực là càng thêm không giống bình thường. Chỉ thấy kim quang như pháo hoa đầy trời, sắc vàng như ngọn lửa, đem những ma thú kia bao vây ở bên trong, ánh sáng kim hồng sắc chói mắt nhuộm từng góc núi rừng, tạo nên một cảnh tượng kỳ lạ. Phần lớn ma thú dưới trận kim quang này

hóa thành hư không. Ngay sau đó, mặt đất phía dưới kim quang chợt rung động, phối hợp với Đại Địa Chi Ấn, cả vùng đất tựa như bị nhấc lên, đem một mảnh lại một mảnh ma thú chôn sâu dưới đất. Hai cường giả Kiếm Tiên phát ra kiếm kỹ công kích thoáng chốc xử lý hai phần ba ma thú! Thực lực như vậy không khỏi làm mọi người lờm ngợm! Có Tiêu Tịch cùng Lục Trọng bộc phát, mọi người cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Ma thú điên cuồng ở nơi này chuẩn bị xử lý xong thì một tiếng nổ lớn xông thẳng vào trong tai mọi người. Mọi người nhìn về phía trong cốc, chỉ thấy một mảnh quang mang màu vàng chói mắt từ phía Tây bay lên. Kim quang tinh khiết kia quả thật so với mặt trời còn muốn chói mắt hơn. Đồng thời, kim quang này còn kèm theo từng trận tiếng rống của ma thú, cho dù khoảng cách thật xa, mọi người cũng cảm thấy một loại năng lượng dao động làm cho lòng người sợ hãi. Bọn họ cũng đều biết là thần bảo Vạn Linh sơn phát ra kim quang. Nhưng biết là một chuyện, tận mắt thấy lại là một chuyện khác. Nhiệt tình của mọi người lập tức bị tình huống thần bảo hiển uy này kích động. Nhưng giờ phút này, biểu tình của Thiên Túng lại rất là cổ quái, nàng cảm thấy bốn luồng khí xoáy tụ màu trắng do Thiên Dương châu lưu lại trong cơ thể mình cứ nhiên bắt đầu xoay tròn tốc độ cao, tựa như nhận được triệu hồi. Biến hóa như thế làm cho Thiên Túng âm thầm kinh hãi, xem ra, Thiên Dương châu tựa hồ cũng không phải chỉ cung cấp năng lượng cùng làm thay đổi thể chất của nàng đơn giản như vậy. Trong cơ thể nàng nhất định xảy ra biến hóa thần bí gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Cực phẩm Kim Tinh!

Có lẽ là bị bảo vật kích lệ, tốc độ của bọn người Thiên Túng đi tới nhanh rất nhiều. Nhưng dọc theo đường đi phía bên ngoài rừng núi, bọn họ không còn dừng phải sự công kích của bất kỳ ma thú nào nữa. Dù sao, vừa rồi bọn họ tiêu diệt hơn phân nửa ma thú trong núi rừng, những ma thú khác nhất định cảm nhận được thực lực cường hãn của bọn họ, không dám tùy tiện ra tay! Không có ma thú ngăn trở, mọi người rất nhanh tiến vào Vạn Linh cốc. Mọi người giương mắt nhìn, phát hiện bên trong Vạn Linh cốc thạch đá lởm chởm quanh co. Kỳ quái là, bên trong không có nửa phần bóng dáng của thực vật, xuất hiện phần lớn là từng tầng từng tầng nham thạch. Tất cả mọi người không hẹn mà cùng cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm, thể nhưng, mắt thấy chỗ sâu bên trong cốc kim quang đang vẩy chào, ai cũng sẽ không buông tha cảm dỗ trước mắt. “Tiểu Thiên, người có cảm giác có cái gì đó không đúng ở nơi này hay không. Ta cảm thấy nham thạch ở đây rất khác biệt so với những nơi khác, giống như có sinh mạng.” Bạch Ngân nghi hoặc nói: “Ừ, ta cũng có cảm giác này. Nhưng ta lại không cảm giác được năng lượng dao động, ta mới vừa phát ra kiếm khí tìm kiếm đường như cũng bị cản lại.” Thiên Túng rất cẩn thận trả lời: “Yên tâm, ta sẽ ở bên cạnh Tiểu Thiên. Tóm lại, tất cả cẩn thận!” Bạch Ngân ôn nhu cười một tiếng. Khi hai người Thiên Túng đang nói chuyện, người của tứ đại công hội cùng Thánh môn đã bước chân vào sơn cốc. Bên trong Vạn Linh cốc này quả thật là chín cong mười tám quẹo, bọn họ cơ hồ mất hơn nửa ngày mới đến được nơi phát ra kim quang đầy trời. Khi mọi người chân chính nhìn thấy tình cảnh trước mắt, dù là trong trời lạnh lùng như Thiên Túng, cao ngạo như Bạch Ngân cũng không nhịn được lộ vẻ xúc động. Chứ đừng nói những người khác đã sớm choáng váng. Giữa hai bên nham thạch, ngay tại trước mặt bọn họ là một dải đất dài chừng 100 thước, trong vết nứt trên mặt đất, dưới lớp nham thạch hé ra vô số tinh thạch màu vàng trong suốt. Những tinh thạch kia giống như một đám vật phát sáng, phát ra kim quang chói mắt, từ xa nhìn lại, bên trong Vạn Linh cốc giống như một dải ngân hà, thật sự đẹp không sao tả xiết! “Là cực phẩm Kim Tinh!” Tô Tuấn đột nhiên thất thanh kêu lên. Mọi người lập tức bộc phát một trận thanh âm khó có thể tin được. Cả ngày Thiên Túng cũng không nhịn được kích động! Cực phẩm Kim Tinh kỳ thật chính là ma tinh thạch kim nguyên tố. Thế nhưng độ tinh khiết của nó cao gần trăm phần trăm, là kỳ bảo trăm năm khó gặp được nhất. Mỗi một khối ma tinh thạch đơn nguyên tố cũng đã là giá trên trời, huống chi là loại cực phẩm Kim Tinh này! Hơn nữa, cực phẩm Kim Tinh cùng ma tinh thạch bình thường còn có một khác biệt to lớn. Ma tinh thạch bình thường chỉ có thể ngưng tụ năng lượng, phụ trợ tu luyện. Nhưng cực phẩm Kim Tinh này còn có thể khiến cho kiếm tu giả trực tiếp hút lấy năng lượng kim nguyên tố ẩn chứa bên trong. Đối với một kiếm tu giả kim nguyên tố mà nói, đây tuyệt đối là thuốc bổ tuyệt hảo để tăng cao thực lực! Thiên Túng chớp mắt một cái, đột nhiên nghĩ đến đại ca Tề Thiên Sách của mình, hẳn chính là một kiếm tu giả kim nguyên tố, đại ca nhất định rất cần cực phẩm Kim Tinh này! Vừa nghĩ tới Tề Thiên Sách, biểu tình của Thiên Túng trở nên cực kỳ nhu hòa. Tuy nói, không tìm được linh bảo hóa nguyên tố khiến cho người ta cảm thấy rất thất vọng. Nhưng có thu hoạch là cực phẩm Kim Tinh, nàng cùng Bạch Ngân cũng không coi là uổng công đi một chuyến. Lúc này, mọi người sau một hồi trầm mặc lại rồi rít giống như phát điên chạy về phía khe nứt trên mặt đất. Cái loại dáng vẻ này so với đại thẩm đi chợ mua thức ăn còn muốn thô bỉ điên cuồng hơn, đầu còn nửa phần khí độ phong phạm của đại môn phái, đại công hội? Thời điểm mọi người sắp đến gần cực phẩm Kim Tinh, thì bỗng đột tăng! “Nham thạch” hai bên mọi người cứ nhiên cứ động! Giống như là đột nhiên biến hình! Cho đến lúc này, mọi người mới phát hiện từng tầng nham thạch cao lớn cứng rắn như núi cứ nhiên là từng con ma thú. Những ma thú này dài chừng chừng mười thước, nhìn qua giống như sinh vật hình rồng, nhưng lớp da bên ngoài bọn chúng bao phủ nham thạch thật dày. Hơn nữa, vừa mới rồi, mọi người căn bản không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào của ma thú, thế nhưng bây giờ, sau khi những ma thú này cử động, mười mấy cỗ khí tức của ma thú cấp chín tốt cùng bỗng nhiên bộc phát, khiến cho khí tức của mọi người cũng không khỏi hơi chậm lại. “Đây là ma thú gì?” Thiên Túng thần sắc ngưng trọng hỏi Bạch Ngân. “Đây là Kim Châu Cự Nham Long! Ta sớm nên nghĩ tới, chỉ có bọn chúng có thể che giấu khí tức của mình, nguy trang thành nham thạch mà không bị người khác phát hiện!” Bạch Ngân dừng một chút, về mặt hung ác nhìn đám Kim Châu Cự Nham Long đang bao vây bốn phía bọn họ vài lần, “Kim Châu Cự Nham Long này cực kỳ thừa thớt, bởi vì mặc dù bọn chúng có thể ăn một vài ma thú cấp thấp, nhưng món ăn chính của bọn chúng chính là ma tinh thạch! Xem ra, nơi này là nơi ở của bọn chúng. Cũng khó trách, nhiều năng lượng kim tinh cường đại như vậy, bọn chúng tuyệt sẽ không chấp tay nhường cho người ta, xem ra đây là một cuộc chiến sinh tử rồi!” Rất rõ ràng, tất cả mọi người trong nháy mắt đều nhận thức được sự thật này. Nhưng vào lúc này, Kim Châu Cự Nham Long đã phát khởi công kích! Chỉ thấy nó đảo qua một quét, đội ngũ ba Kiếm Sư đứng bên trái trực tiếp bị đập thành ba đồng huyết vụ, ngay cả một thi thể cũng không lưu lại! “A!” Mấy tiếng kêu thảm thiết từ trong đám người truyền ra ngoài. Thấy thực lực của Kim Châu Cự Nham Long cường hãn như vậy, một vào tiểu đoàn mạo hiểm cùng thương đội đã sớm không chịu nổi. Cảm nhận được huyết vụ bốn phía, những người này càng biến thành chim sợ cành cong. Lúc này, trừ tứ đại công hội, Thánh môn cùng một vài chiến đoàn, tất cả mọi người đều lều lều chạy ra ngoài. Kim Châu Cự Nham Long cũng không ngăn cản, giống như biết trước có kết quả như thế. Bọn chúng đem toàn bộ tinh lực đặt tại trên người của tứ đại công hội cùng Thánh môn. Giờ phút này, mọi người cơ hồ đều đã triệu hoán ra kiếm khí của mình. Ba người một nhóm không ngừng liên tiếp tấn công về phía Kim Châu Cự Nham Long. Lần này, Thiên Túng cũng không tùy tiện ra tay, mà là lẳng lặng quan sát. Nàng phát hiện những đòn công kích cường hãn kia đánh vào nham thạch bên ngoài da thịt Kim Châu Cự Nham Long căn bản không tạo nên bất cứ thương tổn gì, nhưng nếu như đánh vào những khe hở giữa đám nham thạch có thể sinh ra hiệu quả nhất định. Dĩ nhiên, Thiên Túng sẽ không đem sự phát hiện này nói cho người khác biết, nàng cũng bắt chước dáng vẻ người khác phát ra mấy công kích vô dụng. Hơn nữa, còn lập lại chiêu cũ dẫn đám Kim Châu Cự Nham Long đi về phía đám người Thánh môn. Đang lúc này, Thiên Túng đột nhiên phát hiện bên ngoài cốc, đám hán tử huyết tinh lưu lại ẩn tượng sâu sắc trong lòng nàng

tựa hồ đang lâm vào khổ chiến. Tuy nói hai ba mươi người bọn họ sát khí nổi bật, phối hợp ăn ý. Nhưng dù sao thực lực cũng có chút thấp, chỉ là Kiếm Thánh làm sao chống đỡ được công kích cường hãn của ma thú cấp chín! Khuôn mặt Cao Tường tràn đầy máu đỏ nhìn những hán tử đang giao tranh đẫm máu chung quanh hắn, trong lòng một mảnh bi thương. Nghĩ tới bọn họ vốn là một phần chiến đoàn cấp cao của đế quốc. Thế nhưng bởi sự tranh giành ngôi vị của các hoàng tử mà bị an bài tội danh, bị quân đoàn đế quốc xóa tên, trở thành vật hy sinh chính trị. Hiện tại, còn vì kẻ sinh nhai mà chết tại loại địa phương này, điều này làm cho những chiến sĩ cõi lòng đầy nhiệt huyết như bọn họ làm sao chịu nổi!! Đột nhiên, Cao Tường cảm thấy một hồi kinh phong từ phía sau đánh úp tới, hần chỉ kịp xoay người lại, liền nhìn thấy một long chảo trong nháy mắt sắp đến trước mắt mình, chẳng lẽ hần cuối cùng cũng sẽ rơi vào kết cục thi thể vỡ vụn, phơi thây nơi hoang dã sao? Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc ấy, một đạo lam quang bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hần, chỉ nghe “keng” một tiếng tiếng va chạm, tiếp theo đó là một trận tiếng cọ xát chói tai, một tiếng gào thét của Kim Châu Cự Nham Long vang lên trước mặt Cao Tường. Cao Tường mở lớn mắt. Ngây ngốc nhìn nữ tử lãnh diễm trong tay cầm một đóa băng liên đang đứng chắn trước người hần, chỉ một nháy liền chém đứt long chảo của Kim Châu Cự Nham Long. Nàng cứ như vậy đứng ở đó, tầm lưng kia trong gió nhẹ tựa hồ nhỏ yếu đơn bạc, nhưng không biết tại sao, Cao Tường cảm thấy trước mặt của hần chính là một tòa núi cao, kiên định, chỉ có thể ngưỡng mộ! Lúc này, chỉ thấy nữ tử lãnh diễm đó quay đầu lại khẽ mỉm cười với hần, rõ ràng là nụ cười lạnh như băng, lại làm cho người hần tử luôn luôn phiêu bạt trong mưa gió cảm nhận được một loại ấm áp trước nay chưa từng có. Hơn nhiều năm sau đó, khi Cao Tường đã trở thành Chiến thần được đại lục công nhận, mang theo quân đoàn chiến đấu của mình chinh chiến nam bắc, khi hần đứng ở phía sau nàng, cùng nàng trông mắt nhìn xuống non sông thì hần vẫn không quên được năm đó che ở trước người hần chính là thân ảnh kiên định mà lạnh như băng của nàng. Bởi vì chính là từ một khắc kia, hần quyết định theo đuổi nàng cả đời. Thiên Túng dĩ nhiên không biết nàng lần này chỉ một cái tiện tay mà về sau mang đến bao nhiêu việc tốt, nàng chỉ là đơn thuần vô cùng thương thức người cầm đầu chiến đoàn này mà thôi. Hơn nữa, nàng cũng muốn thử một chút nhược điểm của Kim Châu Cự Nham Long mình mới vừa tìm ra rồi cuộc có đúng hay không. Một kích vừa rồi, Thiên Túng hạ thủ vào xương cổ tay của Kim Châu Cự Nham Long, nhờ vào lực bạo phát trong nháy mắt của linh hồn kiếm khí, mới một kích liền chém đứt long chảo của Kim Châu Cự Nham Long. Chớp mắt đã qua ba canh giờ. Nhưng cuộc chiến vẫn còn đang tiếp tục. Bất kể là người của tứ đại công hội hay là người của Thánh môn cũng cảm nhận được một mối trước nay chưa từng có. Nhất là hai người Tiêu Tịch cùng Lục Trọng. Thời điểm ở ngoài cốc đã thi triển kiếm kỹ mãnh liệt như vậy, hiện tại lại trường chiến cùng Kim Châu Cự Nham Long, dù là Kiếm Tiên cũng cảm nhận được một loại mệt mỏi gần như kiệt lực. “Mọi người cố thêm chút sức, chỉ còn bốn con ma thú thôi! Chúng ta đã kiên trì tới lúc này, tuyệt đối không thể từ bỏ!” Lần này nói chuyện là Duẩn Thiên Diệu, hần không hổ là nhân vật nổi bật trong thế hệ trẻ của tứ đại công hội, bất kể là năng lực lãnh đạo, quyết đoán, hay là thực lực kiếm tu cũng vượt xa bạn cùng lứa tuổi. Dưới thanh âm hô hào của Duẩn Thiên Diệu, ý chiến chiến đấu của mọi người giống như lại được chăm ngời, bọn họ đập trên máu tươi của đồng bạn, một lần nữa hướng bốn con Kim Châu Cự Nham Long phát ra công kích cuối cùng. Kỳ thực, bốn con Kim Châu Cự Nham Long kia cả người đã bị thương, hơn nữa mọi người điên cuồng phản công, bọn chúng cũng cảm nhận được nguy ngập của mình. Đột nhiên, bốn con Kim Châu Cự Nham Long này ngửa mặt lên trời kêu dài, giống như là rên rỉ, hoặc giống như kêu gọi một thứ gì đó. “Không tốt!” Sau khi Bạch Ngân thấy hành động của mấy con Kim Châu Cự Nham Long đột nhiên biến sắc, “Bọn chúng đang gọi con đực của mình! Nếu ta không đoán sai, mấy con Kim Châu Cự Nham Long này hẳn là con cái, cũng chính là vương phi của thủ lĩnh Kim Châu Cự Nham Long, xem ra được bọn chúng kêu tỉnh mới là con Kim Châu Cự Nham Long mạnh nhất!” Bạch Ngân vừa dứt lời chỉ thấy luồng nham thạch trong khe nứt chứa cực phẩm kim tinh chuyển động. Một con vật khổng lồ trong nháy mắt xuất hiện trước mắt mọi người. Cự nhiên là một con Kim Châu Cự Nham Long hai đầu! Hơn nữa thân thể nó đại khái to gấp đôi Kim Châu Cự Nham Long bình thường. Một đôi mắt màu vàng kim giống màu của cực phẩm Kim Tinh lóe lên hung quang đăm người. Con Kim Châu Cự Nham Long vừa đi ra liền há to miệng, trực tiếp đem những người đứng cách nó gần nhất nuốt vào. Ngay cả cái xương cũng không thấy phun ra. Biến cố trực tiếp làm cho người của Thánh môn cùng người của tứ đại công hội dò mắt. “Đây là Kim Châu Cự Nham Long biến dị!” Bạch Ngân nói bên tai Thiên Túng, “Thực công kích của nó so với Kim Châu Cự Nham Long bình thường mạnh hơn nhiều!” “Mọi người mau rút lui!” Duẩn Thiên Diệu cơ hồ hạ lệnh trước tiên. Mang theo người của công hội Kiếm Khí dùng tốc độ cực nhanh chạy về hướng ngoài cốc. Mấy đại công hội khác cùng Thánh môn cũng không phải là kẻ ngu, dĩ nhiên biết lấy lực lượng hiện tại của bọn họ nói gì cũng đánh không lại Kim Châu Cự Nham Long cường hãn, không bằng chờ xuất cốc rồi định đoạt sau! Thế nhưng, ngay khi mọi người muốn rút lui thì Kim Châu Cự Nham Long hai đầu kia lại đột nhiên phát khởi công kích về phía Thiên Túng. Thánh môn thấy một màn này đương nhiên là hết sức vui mừng, không chút do dự nào liền lui ra ngoài. Nhưng tứ đại công hội thì tương đối có chút rối rắm. Dù sao trong mắt bọn họ, hai người Mục Niệm Ngự kia vẫn cực kỳ có giá trị, nhưng nếu như cái giá trị này phải mất mạng mới được hưởng thụ, vậy cũng toi công! Đám người Duẩn Thiên Diệu do dự một chút, rốt cuộc vẫn phải bỏ qua hai người Thiên Túng, vội vàng rút lui ra khỏi cốc. Thiên Túng nhìn mọi người nhanh chóng rút lui, trong lòng cười lạnh không thôi. Quả nhiên, mọi người đều là trong lúc nguy cấp mới có thể nhìn ra chân ý. Tứ đại công hội cùng Thánh môn bất quá cũng chỉ là cá mè một lứa thôi! Xem ra, cực phẩm Kim Tinh này là một mình ta được rồi! Kỳ thật vừa rồi, Thiên Túng cố ý ở một góc độ không nhìn thấy phát ra khiêu khích với Kim Châu Cự Nham Long hai đầu, mới khiến cho nó công kích về phía nàng, như vậy liền cho mọi người cơ hội chạy trốn. Lấy tình hình hiện tại của bọn họ, chỉ cần không phải kẻ ngu sẽ lựa chọn rời đi. Bởi vì bất kỳ ích lợi nào đều không hơn được tính mạng của mình. Nhưng Thiên Túng kinh ngạc phát hiện, vậy mà còn có một nhóm người lưu lại, dường như còn không chú ý tới tính mạng của mình, liều mạng công kích bốn con Kim Châu Cự Nham Long cái. Những người này rõ ràng chính là đám người Cao Tường mà Thiên Túng vừa mới cứu. Trong mắt Thiên Túng lần nữa xông lên một tia thương thức, nháy mắt ra dấu cùng Bạch Ngân. Bạch Ngân lập tức hiểu ý, chạy tới cứu viện. Không có người của Thánh môn ở đây, Thiên Túng cùng Bạch Ngân có thể không chút kiêng kỵ sử dụng thực lực chân chính của mình. Ngay tại lúc Thiên Túng muốn cho gọi Chư Thần được thì một thân ảnh tuấn tú cao ngất đột nhiên xuất hiện ở cốc. Thiên Túng đối với sự xuất hiện của người này rõ ràng lấp bắp kinh hãi, ý nghĩ đầu tiên trong đầu nàng cứ nhiên là: thật sự có kẻ ngu tồn tại trong tứ đại công hội?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chiến đoàn Minh Quân

Người đột nhiên xuất hiện ở miệng cốc chính là Tô Ngọc Cẩn! Chỉ thấy Tô Ngọc Cẩn cầm trong tay một thanh trường kiếm màu xanh lam, chạy thật nhanh về phía Thiên Túng. Lúc này, trên khuôn mặt đẹp như ngọc kia tràn đầy thần sắc kiên quyết, nhưng là, nếu nhìn kỹ lại, còn có thể phát hiện ra mấy phần ửng đỏ. Hần một thân áo bào màu vàng nhạt dưới ánh mặt trời hết sức chói mắt, hoa cúc tím trên áo bào càng giống như có sức sống, vùng dậy đón gió. Nhìn động tác chạy như bay đến của tên ngọc nữ này, trong lòng Thiên Túng không khỏi ấm áp: tên ngọc nữ này thật đúng là ngu ngốc một cách đáng yêu! (Phong: *chăm chăm nước miếng* *mắt mơ mộng*) “Niệm Ngự, Niệm Ngự, người. Người không sao chứ?” Tô Ngọc Cẩn chạy đến bên

cạnh Thiên Túng, còn chưa kịp thở một cái, liền vội vội vàng vàng hỏi. Mỗi lần đối mặt với Thiên Túng, khuôn mặt Tô Ngọc Cẩn đều không lý do đồ bưng. “Không sao.” Thiên Túng hiếm khi trả lời loại câu hỏi tương đối ngu ngốc này. “Vậy thì tốt! Đó là. Niệm Ngừ, người vẫn là tránh. tránh ở phía sau lưng ta đi, ta. bảo vệ ngươi!” Nói xong, Tô Ngọc Cẩn liền chắn trước người Thiên Túng, cái loại tư thế gà mẹ bảo vệ con gà con này nếu như không có mấy vết ửng hồng trên gò má hần, thật sự là có vài phần khí khái anh hùng “Ngươi bảo vệ ta?!” Lúc này, Thiên Túng thật có chút dở khóc dở cười. Đang lúc này, Kim Châu Cự Nham Long đột nhiên phát khởi công kích. Hai cự trảo to lớn trong chớp mắt đã đến trước mặt hai người Thiên Túng. Lấy thực lực hiện tại của Tô Ngọc Cẩn, tuyệt đối gánh không được một chiêu này! Thiên Túng vừa định phi thân ngăn trở một kích của Kim Châu Cự Nham Long hai đầu, chỉ nghe thấy Tô Ngọc Cẩn la lớn: “Ta sẽ không để cho ngươi tổn thương Niệm Ngừ!” Tô Ngọc Cẩn cư nhiên trực tiếp sử dụng Kiếm Khí ngăn ở trước người, lấy thân thể gánh chịu một kích như sấm sét này! “Phụt!” Một ngụm máu tươi từ trong miệng Tô Ngọc Cẩn phun ra ngoài. Máu đỏ chói mắt kia trực tiếp kích thích thần kinh Thiên Túng. Một màn này làm sao quen thuộc đến thế! Hồng y nam tử tuyệt sắc đó cũng đã từng ngăn trước mặt nàng, vì nàng ngăn cản mưa gió trước mặt, hôm nay kẻ ngu này cư nhiên cũng. Không biết là bởi vì Phi Dạ hay vì Tô Ngọc Cẩn, Thiên Túng nổi giận! “Muốn chết!” Thiên Túng động tác nhẹ nhàng đem Tô Ngọc Cẩn đã hôn mê đặt trên khối đất trống bên cạnh. Hoàn toàn bất đồng với động tác nhẹ nhàng của nàng, Chư Thần dục dài tám thước phía sau lưng đã mở ra, năng lượng hắc ám nồng đậm cơ hồ bao phủ cả một phương trời. Nhân nhật huyết quang tán ra từ trên Trư Thần dục. Cái loại cảm giác lạnh như băng, khắc nghiệt, huyết tính khiến cho Kim Châu Cự Nham Long hai đầu cảm nhận được một loại nguy cơ to lớn. Lúc này, Bạch Ngân cùng đám người Cao Tường đã giải quyết xong bốn con Long cái kia, dù sao cũng chỉ là ma thú cấp chín, Bạch Ngân ra tay, tất nhiên là dễ như trở bàn tay. Sau khi đám người Bạch Ngân chạy tới, liền nhìn thấy Thiên Túng ở giữa không trung đang giằng co cùng Kim Châu Cự Nham Long hai đầu. Bạch Ngân liếc mắt nhìn Tô Ngọc Cẩn khước mệnh rỉ máu đã hôn mê bất tỉnh, lại nhìn sát khí rõ ràng trên người Thiên Túng, trong lòng cũng minh bạch. Lúc này, đám người Cao Tường không để ý đau đớn toàn thân muốn vội vàng xông ra giúp đỡ, lại bị Bạch Ngân ngăn lại. “Vị công tử này, chẳng lẽ chúng ta không đi giúp tiểu thư nhà ngươi sao?” Cao Tường lo lắng nói. Bạch Ngân nhìn về phía thân ảnh đỏ tươi đang lơ lửng giữa không trung, về mặt chắc chắn nói, “Đây là cuộc chiến thuộc về nàng, không cần chúng ta nhúng tay! Chẳng lẽ các ngươi không tin tưởng nàng sao? Xem thật kỹ đi!” “Đạ!” Cao Tường tuy đáp ứng, nhưng trên mặt vẫn còn vài phần lo lắng. Lúc này, tay phải Thiên Túng ngân quan chợt lóe, Đoạn Hồn tiên liền xuất hiện trên tay của nàng. Đồng thời, đóa băng liên cũng từ phía trên đầu Thiên Túng bay xuống, vây lượn không ngừng xoay tròn quanh thân nàng, một tầng bảo hộ màu băng lam dần dần hình thành quanh thân Thiên Túng. Chư Thần dục, Đoạn Hồn tiên, băng liên khí, hồng y như máu, người đẹp như ngọc. Hình ảnh tuyệt diệu này trực tiếp kích thích ánh mắt của đám người Cao Tường. Bọn họ đều là xá tử chạy khắp ngược xuôi đế quốc. Không thể nói không chỗ nào không biết, nhưng cũng có thể nói là từng trải, mắt thấy tai nghe nhiều điều. Thế nhưng người này đồng thời có ba món Kiếm Khí, bằng chừng ấy tuổi, tu vi sâu không lường được, quá thực là nghe rộng cả người! Đây là quái vật từ phương nào! “Mẹ nó! Lão Tử xông vào nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy người biến thái như thế!” “Thiên tài a! Đây mới thật sự là thiên tài! Con mẹ nó, tứ đại công hội thường ngày đều nói trong công hội của mình đều là thiên tài, thật nên để cho bọn họ tới xem một chút, đây mới gọi là thiên tài!” Mặc dù, trong lời nói của những hán tử chiến đoàn này có chút thô tục, nhưng trong giọng nói kia cũng không ngăn được sùng bái cùng tôn kính. Tôn trọng cường giả, đây là định luật vĩnh hằng bất diệt trên Thần Ma đại lục ngàn vạn năm nay. Không thể không nói, giờ khắc này, Thiên Túng đã chân chính chinh phục được lòng của nhóm hán tử chính trực này. Nội tâm Cao Tường càng thêm không ngăn được kích động, hần cảm thấy đây là trời cao cho hắn một cơ hội. Một ý niệm vốn đã thành hình trong đầu giờ khắc này càng thêm khẳng định cùng rõ ràng. Lúc này, Thiên Túng không ở trong trạng thái chống cự nữa. Nàng chuyển động, chỉ thấy cả người nàng vùn vụt như nhận mưa, chân đạp lên đóa băng liên, cầm trong tay Đoạn Hồn tiên bay thẳng về phía Kim Châu Cự Nham Long hai đầu. Chân Thần dục phía sau lưng càng phát ra quang mang huyết sắc. Trong nháy mắt, hàng trăm hàng ngàn chiếc lông vũ như những lưỡi dao sắc bén phi về phía Kim Châu Cự Nham Long hai đầu. Hơn nữa, những lưỡi dao sắc bén này còn nhắm ngay hướng những khớp xương trên người Kim Châu Cự Nham Long. “Ngao!” Một tiếng hét thảm phát ra từ trong miệng Kim Châu Cự Nham Long hai đầu. Phòng ngự của nó mặc dù kinh người nhưng vẫn không chống cự nổi hàng trăm hàng ngàn lưỡi dao sắc bén không ngừng công kích vào các khớp xương yếu kém. Huyết dịch màu xanh nhạt dần dần rỉ ra từ lớp da của nó. Lúc này, Thiên Túng đã tới trước người Kim Châu Cự Nham Long hai đầu, đột công kích thứ hai cũng tới nhanh như chớp. Chỉ thấy băng liên kia bay ra từ dưới lòng bàn chân Thiên Túng, liên tục không ngừng bay về phía Kim Châu Cự Nham Long hai đầu. Một khi tới gần Kim Châu Cự Nham Long hai đầu, quanh thân đóa băng liên liền tán mát ra một làn sương mù như băng tuyết, loại sương mù này tựa như khí băng trong miệng Tiểu Hồ, trong nháy mắt đóng băng khớp xương của Kim Châu Cự Nham Long hai đầu, hạn chế hành động của nó. Ngay sau đó Đoạn Hồn tiên vừa vận vọt tới, trước hết quất vào hai cái đầu rỗng không lồ của Kim Châu Cự Nham Long Trư Bạch Ngân ra, những người khác đã không thấy rõ thân hình Thiên Túng rồi, chỉ thấy được một mảnh mây tuyết điểm màu đỏ như lửa đốt không ngừng qua lại như thoi đưa chung quanh Kim Châu Cự Nham Long hai đầu. Kèm theo một tiếng gào thét cuối cùng, Kim Châu Cự Nham Long hai đầu rớt cuộc ứng tiếng. Quanh thân nó đã phủ kín huyết dịch màu xanh nhạt. Thân thể vốn kiên cố như đá đã tràn đầy vết thương bị xé nứt. Cho dù là những hán tử từng liếm máu trên đao như bọn Cao Tường thấy một màn như vậy, dạ dày cũng không nhịn được một trận quay cuồng. Thiên Túng đối phó với Kim Châu Cự Nham Long có thể nói là tính toán tinh chuẩn, thận trọng, thủ đoạn tàn nhẫn, quả quyết hung ác. Điều này khiến cho đám người Cao Tường nhìn Thiên Túng có một loại cảm giác vừa tôn kính vừa sợ hãi. Thiên Túng đã thu hồi Kiếm Khí, đi tới bên người Tô Ngọc Cẩn. “Yên tâm đi! Hần không sao, chỉ là ngất đi thôi!” Bạch Ngân chăm chú nhìn chăm chăm biểu tình của Thiên Túng nói, “Hần rất dũng cảm, không phải sao?” “Bất quá là một đứa ngốc liều mạng!” Thiên Túng ngoài miệng mặc dù nói như thế, về mặt lại cực kỳ ôn hòa. Bạch Ngân một trận cười khổ, trong lòng thầm nghĩ: thật là một tiểu tử mạnh mẽ! Hai người Thiên Túng cùng Bạch Ngân đang muốn đi thụ hoạch chiến lợi phẩm, lại bị đám người Cao Tường ngăn lại. “Vị tiểu thư này, ngài là ân nhân cứu mạng của Cao Tường ta. Ta biết thân phận của nhị vị cũng không bình thường, nhưng ta cùng đám huynh đệ này vẫn muốn đi theo ngài, về sau, đi theo làm tùy tùng, mặc ngài sử dụng!” Cao Tường cùng một vài xá tử nói xong liền thẳng tắp quỳ gối tại chỗ, trên mặt của mỗi người đều có khắc kiên nghị, khát khao cùng trung thành. Không thể phủ nhận, nghe được lời này của Cao Tường, Thiên Túng động tâm! Một cường giả tự thân dù cường đại cỡ nào cũng đánh không lại thiên quân vạn mã. Những hán tử này đều từng trải qua cuộc sống tràn đầy huyết tính, không biết so với những “cao thủ” chỉ biết tu luyện kia mạnh gấp bao nhiêu lần. Nếu như mình thật sự có một đội quân như thế, vậy bất kể sau này đối phó với Thánh môn hay Cửu Trọng Cung cũng đều có thêm một lợi thế! “Hào!” Sau một hồi trầm ngâm, Thiên Túng nói, “Các ngươi có thể làm thủ hạ trực thuộc chiến đoàn của ta. Nhưng các ngươi phải biết, thân phận của ta so với suy nghĩ của các ngươi còn muốn phức tạp hơn nhiều. Nếu như đi theo ta liền phải chuẩn bị hảo hảo vào sinh ra tử, hơn nữa nhất định trong vòng hai năm phải hoàn thành hai chuyện, các ngươi mới có tư cách đứng bên cạnh ta! Các ngươi nguyện ý sao?” “Tiểu thư mời nói!” Một đám hán tử đồng thanh nói, không có nửa phần do dự. “Hào! Chuyện thứ nhất chính là, ta muốn các ngươi trong vòng hai năm phải xây dựng một chiến đoàn 3000 người. Nhân số 3000 không nhiều lắm, nhưng ta muốn mỗi người bọn họ phải là cấp bậc Kiếm Thánh trở lên; chuyện thứ hai chính là, ta muốn các ngươi trong vòng hai năm này phải hoàn thành mười lần đại chiến, chỉ có trải qua sự thử thách của máu và lửa, mới có thể chân chính trở thành tướng sĩ của ta!” Thiên Túng nói xong, sắc mặt đám người Cao Tường đã thành màu xám tro. Nghĩ đến trong mấy người bọn họ, tu vi cao nhất mới là Kiếm Thánh, muốn trong vòng hai năm xây dựng một chiến đoàn 3000 người toàn bộ đều là Kiếm Thánh trở lên, nói dễ hơn làm. Lại nói mười lần đại chiến, loại chiến đấu không mục đích, vu vơ, băng quơ này làm sao đi đánh? Giống như nhìn thấu nghi hoặc của bọn họ, Thiên Túng khẽ mỉm cười, “Ta biết, hai điều kiện này rất khó, nhưng ta sẽ không giao cho các ngươi một nhiệm vụ không cách nào hoàn thành. Cực phẩm Kim Tinh trong Vạn Linh cốc này, ta cho các ngươi một nửa, về sau chính là vật liệu cho đội quân của các ngươi.” Thiên Túng nói đến đây, đám người Cao Tường khó có thể tin trọn to hai mắt. Đó là cực phẩm Kim Tinh a! Cực phẩm Kim Tinh a! Cư nhiên chia cho bọn họ một nửa, đây là mệnh tay cỡ nào! Đây là khí độ cỡ nào! Đám người Cao Tường đột nhiên cảm thấy có lẽ những điều kiện này cũng không phải là có bao nhiêu khó khăn, bọn họ thật sự

có thể làm được. Ngay tại thời điểm Cao Tường muốn trả lời thì Thiên Túng đã lấy ra một cái rương nhỏ từ trong Âm Ma Huyền, “Trong rương này chính là năm loại ma tinh thạch cùng bản vẽ trận pháp Tụ Linh Trận, các người sau này dùng nó để tu luyện có thể làm chơi ăn thật.” Đám người Cao Tường cảm thấy bầu trời rớt cái rầm, muốn đem mình đập hôn mê rồi! Cả đời chưa từng thấy qua đồ gì tốt như những đồ hôm nay! Thiên Túng không để ý đến ánh mắt được sùng mà lo sợ của đám người Cao Tường, tiếp tục nói, “Về phần mục tiêu đại chiến, ” bên môi Thiên Túng lộ ra một tia cười tà, “Ta tin tưởng thế giới này tiền tài bất nghĩa rất nhiều, thế lực làm giàu thông qua tiền tài bất nghĩa cũng rất nhiều, nhiều dè béo như vậy làm bia ngắm cho các người, vậy là đủ rồi!” “Hồi chủ nhân, thời gian hai năm, chúng ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ!” Đám người Cao Tường hùng hồn náo nức nói. Giờ phút này, bọn họ chỉ cảm thấy mình nhiệt huyết sôi trào, có lẽ trong tương lai không lâu, bọn họ thật sự có năng lực đi tẩy rửa cái thế giới không tính là sạch sẽ này! Lúc này, Thiên Túng móc ra một khối lệnh bài huyết sắc từ trong lồng ngực. Trên lệnh bài có khắc hai chữ “Diệp sát”. “Nếu như hai năm sau, muốn tìm ta, hãy đến Kinh Hồng Lâu ở Thánh Thiên thành, đem khối lệnh bài này giao cho lâu chủ Kinh Hồng Lâu, nàng sẽ đưa các người tới gặp ta!” “Dạ!” Cao Tường thận trọng nhận lấy lệnh bài, thận trọng bỏ vào trong ngực. “Chủ nhân, ta muốn xin chủ nhân đặt tên cho chiến đoàn sắp thành lập của chúng ta!” Thiên Túng gật đầu một cái, thông thả tới lui hai bước nói, “Liên kêu Minh Quân đi, nhất minh kinh nhân [1] ! Quân uy chấn thiên!”

[1]: kêu một tiếng ai nấy đều kinh ngạc Cái tên Minh Quân vang dội trong lịch sử Thần Ma đại lục vì vậy ra đời! Nó ra đời liền định trước khắp đại lục sẽ nổi lên một hồi tình phong huyết vũ, chiến ca loạn thế!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 70: Biến hóa dịch thực của Thiên Dương châu

Có ‘sức lao động’ miễn phí là đám người Cao Tường, công việc khai thác cực phẩm Kim Tinh cực kỳ đơn giản. Nhưng số lượng cực phẩm Kim Tinh này so với mong chờ của Thiên Túng và Bạch Ngân còn muốn khổng lồ hơn nhiều. Không khoa trương khi nói, giá trị của lượng cực phẩm Kim Tinh này thậm chí có thể sánh ngang cùng với toàn bộ tài lực của Thánh Thiên Đế quốc! Quan trọng nhất là năng lượng nguyên tố kim ẩn chứa trong đó đủ để tạo ra được một nhóm cường giả đứng đầu! Công việc khai thác giao cho đám người Cao Tường, Thiên Túng và Bạch Ngân thâm nhập xuống con đường dưới khe nứt, đến tầng dưới cùng của mỏ cực phẩm Kim Tinh. Thật ra thì, ngay tại thời điểm Thiên Túng tới gần cực phẩm Kim Tinh, một trong bốn luồng khí xoáy tụ do Thiên Dương châu lưu lại trong cơ thể nàng đã bắt đầu xoay tròn với tốc độ cao, giống như được gọi. Loại tình huống này đã phát sinh một lần khi ở ngoài cốc, hiện giờ, trong cốc càng thêm rõ ràng. Hơn nữa, khi nàng và Bạch Ngân tiến vào tầng dưới cùng của mỏ cực phẩm Kim Tinh thì tốc độ xoay tròn của luồng khí xoáy kia dường như nâng cao đến bằng với tốc độ của luồng khí xoáy của những nguyên tố năng lượng trong cơ thể. Loại cảm nhận này khiến Thiên Túng cảm thấy vô cùng khiếp sợ! Nàng đã mơ hồ cảm giác được trong cơ thể mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hiện giờ, điều duy nhất nàng muốn làm chính là đi chứng thực. Không gian dưới mặt đất so với sự tưởng tượng của Thiên Túng còn muốn rộng lớn hơn nhiều, trên tầng nham thạch quanh co khảm đầy chỉ chít chằng chịt cực phẩm Kim Tinh, loại cảnh tượng xinh đẹp giống như ngân hà này ngay cả dị thú sống trăm ngàn năm như Bạch Ngân cũng không nhìn được cảm thán nói: “Thật sự quá đẹp! Sự rực rỡ này có thể so với ngân hà!” Thế nhưng lúc này, Thiên Túng không có bất kỳ chút tâm tư thưởng thức cảnh đẹp nào, bởi vì hiện giờ cả người nàng đều bị một loại cảm giác mạnh mẽ bao phủ, làm như lúc này đây, mình đang ở giữa trung tâm Ngân Hà, nàng có thể cảm nhận được tất cả năng lượng cực phẩm Kim Tinh dao động, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc mạnh hoặc yếu. Đột nhiên, nàng cảm thấy một luồng năng lượng dao động cực kỳ cường hãn vọt vào trong thần trí của nàng, năng lượng đó như năng lượng mặt trời trong vũ trụ, dẫn dắt tất cả những hành tinh khác. Đây chính là luồng năng lượng vẫn kêu gọi lực lượng của nàng, chính là ở trung tâm của mỏ cực phẩm Kim Tinh, đây mới là thần bảo trong Vạn Linh cốc!! “Theo muội!” Thiên Túng nắm tay Bạch Ngân chạy như bay về phía trung tâm mỏ. “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Bạch Ngân nghi ngờ không hiểu hỏi. “Muội cảm nhận được một luồng năng lượng dao động cực kỳ không tầm thường, ở chỗ này!” Theo hướng chỉ của Thiên Túng, Bạch Ngân phát hiện một vách đá gần đây cực phẩm Kim Tinh. Thế tích cực phẩm Kim Tinh trên vách đá này lớn hơn so với phía ngoài, năng lượng tinh khiết hơn. Thế nhưng, chân chính hấp dẫn sự chú ý của Bạch Ngân là viên cực phẩm Kim Tinh có màu vàng mượt mà, to như quả trứng gà khảm ở giữa trung tâm mặt vách đá. Cực phẩm Kim Tinh kia so với những khoáng thạch cực phẩm Kim Tinh khác không giống nhau. Bên trong nó lại là thể lỏng! “Cái này. Cái này là cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên!” Giọng nói của Bạch Ngân chứa đựng run rẩy ngay cả hân cũng không hề phát hiện. “Cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên? Là cái gì?” Thiên Túng nghi hoặc nhìn Bạch Ngân. “Cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên này có thể nói là năng lượng trung tâm của toàn bộ mỏ cực phẩm Kim Tinh, là năng lượng cực phẩm Kim Tinh tinh khiết nhất. Nó thông qua ngàn vạn năm tích lũy, không ngừng hấp thu năng lượng cực phẩm Kim Tinh chung quanh ngưng tụ mà thành, độ tinh khiết của năng lượng kia dường như gấp nghìn lần có thừa so với những cực phẩm Kim Tinh khác. Xem ra, ánh sáng màu vàng kim lúc trước chúng ta thấy, Vạn Linh cốc biến chuyển lạ, cũng không phải bởi vì mỏ cực phẩm Kim Tinh mà bởi vì cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên ra đời, mới gây nên động tĩnh lớn như vậy!” Bạch Ngân sau một hồi ‘hăm hở’ khen ngợi lại thờ dãi, nói: “Cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên này mặc dù trân quý, thế gian khó tìm. Nhưng đối với chúng ta lại cũng không có bao nhiêu chỗ dùng được, huynh và muội đều không phải là người tu luyện nguyên tố kim. Cho dù thật sự là người tu luyện nguyên tố kim sợ rằng trong thoáng chốc cũng không chịu nổi nhiều năng lượng như vậy!” Thiên Túng nghe Bạch Ngân nói như thế, bên môi lộ ra một nụ cười ung dung, “Ai nói cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên này đối với chúng ta vô dụng?” Thiên Túng nói xong cũng đột nhiên vận chuyển kiếm khí, đem cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên từ nham thạch hút tới lòng bàn tay. Kỳ tích dường như xảy ra trong nháy mắt! Thì ra vàng sáng nhàn nhạt trên cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên sau khi rơi vào trên tay Thiên Túng đột nhiên phát ra hào quang mạnh mẽ cực kỳ chói mắt. Ánh sáng màu vàng rực rỡ từ từ lan tràn trên bàn tay Thiên Túng, đem cả người nàng bao vây trong đó. Tiếp theo, một lớp bên ngoài bao quanh cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên không ngừng cử như vậy bắt đầu ‘hòa tan’. Mà năng lượng sau khi hòa tan từ kinh mạch trên cánh tay Thiên Túng dần dần lưu chuyển đến một trong bốn luồng khí xoáy tụ mà Thiên Dương châu lưu lại bên trong cơ thể Thiên Túng. Luồng khí xoáy kia vốn màu trắng không ngờ dần dần bắt đầu phát ra ánh sáng màu vàng nhạt. Sau khi lớp bên ngoài cực phẩm Kim Tinh hòa tan, chất lỏng trong cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên lập tức chảy xuôi đến trên tay Thiên Túng. Dòng chất lỏng kia tựa như có sinh mạng, từ từ lan tràn dọc theo cánh tay Thiên Túng, trong nháy mắt cả người Thiên Túng như biến thành một pho tượng vàng đúc. Bạch Ngân mở lớn mắt, ngây ngốc nhìn tất cả phát sinh, ‘lão yêu quái’ sinh sống gần ngàn năm như hân tự đánh giá không có gì là hân không biết. Nhưng cảnh tượng trước mắt này, hân lại không biết giải thích thế nào. Lúc này, hân đột nhiên nghĩ đến một truyền thuyết trên Đại lục Thần Ma từ vạn năm trước. Truyền thuyết về một cường giả của Âm Ma Tộc không biết dựa vào phương pháp gì trở thành ngũ nguyên đồng thể, thậm chí thực lực gần như đạt tới cảnh giới trời đất đại thành trước nay chưa từng có. Chẳng lẽ Thiên Túng cũng có chút cơ duyên sao? Thời gian theo cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên biến hóa từng giây từng phút trôi qua. Trong nháy mắt, tám canh giờ đã qua. Giờ phút này, luồng khí xoáy tụ màu trắng trong cơ

thể Thiên Túng đã biến thành màu vàng của cực phẩm Kim Tinh, luồng khí xoáy kia vẫn không ngừng mở rộng. Năng lượng cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên bên ngoài cơ thể Thiên Túng cũng đang lấy một tốc độ cực nhanh tiêu hao. Bên trong luồng khí xoáy màu vàng kim đã bắt đầu hình thành một hạt tròn màu vàng trong suốt. Thẳng đến lúc này, Thiên Túng cuối cùng biết được Thiên Dương châu rốt cuộc mang đến biến hóa như thế nào cho thân thể năng. Viên Thiên Dương châu có một không hai này dường như thay đổi hoàn toàn thể chất của nàng. Dem nàng biến thành một vật chứa khổng lồ, một vật chứa có thể chứa đựng đủ loại năng lượng! Nói đơn giản, Thiên Túng hiện giờ dường như đã là tiềm chất thất nguyên đồng thể, chỉ cần có thể đựng phải bảo vật kỳ bí sẽ kích thích năng lượng nguyên tố cất giấu trong cơ thể nàng, nàng có thể thuận lợi lấy được năng lượng nguyên tố tương ứng! Đây quả thực là một cánh cửa mà kiếm tu ở thế giới này trước nay chưa từng mở ra! Lúc này, Thiên Túng đột nhiên nghĩ đến câu nói trong Thần Ma chí thế nào là thần, thế nào là trên cả thần? Thế nào là trời, thế nào là trên cả trời? Bảy nguyên hợp nhất, là vì Trời đất đại thành sao? Trời đất đại thành, một mức độ võ học cao thâm khó có thể sánh bằng! Vào lúc này, Thiên Túng lại cảm thấy mình sắp đến gần nó! Bạch Ngân chăm chú nhìn không chớp mắt vào biến hóa của Thiên Túng. Ngay tại thời điểm cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên bên ngoài cơ thể Thiên Túng được hấp thu hoàn toàn, thân thể Thiên Túng đột nhiên phát ra ánh sáng màu vàng mạnh mẽ chói mắt. Tiếp đó, một thanh kiếm khí phảng phất màu vàng kim dần dần thành hình. Đó là một chiếc cung tên lớn dài chừng năm thước màu vàng kim, đường cong uy mỹ, khí thế bá đạo, khiến nó thoát nhìn giống như thần binh. Nó lẳng lẳng trôi lơ lửng bên ngoài cơ thể Thiên Túng, trên đó tỏa ra năng lượng nguyên tố kim khiến lòng người sợ hãi. “Đây, đây là. . . kiếm khí nguyên tố kim!” Con mắt Bạch Ngân mở lớn, ngây ngốc lầm bầm nói. Thiên Túng không ngờ ngưng khí thành binh rồi! Điều này chứng minh suy đoán của hắn là chính xác, Thiên Túng thật. Lúc này, ánh sáng màu vàng kim bên ngoài cơ thể Thiên Túng đã dần dần yếu đi, toàn bộ cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên đã tiến vào trong cơ thể Thiên Túng. Chỉ có món thần binh vừa ngưng khí mà thành vẫn trôi lơ lửng bên ngoài. Kỳ thực, Thiên Túng cũng chưa hấp thụ xong năng lượng cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên, giống như Thiên Dương châu lúc đó, đem năng lượng cất vào trong luồng gió lốc màu vàng kim mà thôi. Thiên Túng từ từ mở mắt. Tức khắc, Bạch Ngân trong nháy mắt lại hoảng hốt, cho rằng mình thấy được cầu vồng. Hai tròng mắt nguyên bản sáng lung linh của Thiên Túng dường như càng thêm trở nên trong suốt xinh đẹp, hào quang lưu chuyển, mê hoặc tâm hồn con người. “Thiên Túng muội có phải đã là. tứ nguyên thể rồi hay không!” Bạch Ngân cảm thấy hơi ra những lời này thì cổ họng của hắn cũng khô khốc một trận. “Đừng!” Đôi mắt đẹp của Thiên Túng chuyển một cái, tư thế oai hùng cầm lấy đại cung năm thước vẫn trôi lơ lửng bên người nàng, rất là hào khí nói, “Đây chính là kiếm khí nguyên tố kim của muội, Thành Nhật Cung!” Bạch Ngân nghe được tên của kiếm khí, trong lòng thầm thở dài nói: quả nhiên phong cách giống như Tiểu Thiên!! Đủ khí phách! Nhưng lời này hắn cũng không nói với Thiên Túng, chỉ là gật đầu một cái, hỏi nàng: “Tiểu Thiên, thân thể của muội không sao chứ? Tại sao cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên lại cải biến thể chất của muội?” “Không phải là cực phẩm Kim Tinh Xen Nguyên, là Thiên Dương châu!” “Thiên Dương châu?” Bạch Ngân suy tư một chút, trầm ngâm chốc lát, nói, “Khó trách! Thiên Dương châu này không hổ là kỳ bảo có một không hai trong trời đất!” “Bạch Ngân, muội tu luyện bao lâu rồi?” Thiên Túng nhìn một vòng chung quanh hỏi. “Gần một ngày! Chúng ta mau ra ngoài thôi! Đám người Cao Tường đã khai thác xong cực phẩm Kim Tinh phía ngoài rồi! Chỉ còn thiếu bên trong này.” Bạch Ngân đáp. “Được! Thuận tiện xem một chút tên ngu ngốc kia tính lại chưa!” Khi Thiên Túng và Bạch Ngân giống như tiên nhân xuất hiện trên mặt đất thì đám người Cao Tường đang thu hoạch mấy ruộng chiến lợi phẩm cuối cùng. Những nam tử kia ngày thường thô lỗ tanh máu, hiện giờ đang để mình trần, làm không biết trời đất. Nhưng giữa đám người này, Thiên Túng rõ ràng phát hiện một bóng dáng trắng lóa. Đó là một nam tử nho nhã mặc áo trong. Khuôn mặt hắn đẹp như ngọc, môi như hoa, một đôi mắt như vàng trắng dưới ánh mặt trời càng lộ vẻ tao nhã. Dưới lớp nội bào mỏng manh cũng không phải là một bóng dáng đơn bạc vô lực như trong tưởng tượng, ngược lại, da thịt kia trắng nõn mà có tính đàn hồi đúng là xinh đẹp kết hợp với hoàn mỹ. Mà nam tử nét đẹp không ai sánh bằng này đang ra sức vung mạnh búa trong tay, động tác vung về nên xuống đất bên cạnh cực phẩm Kim Tinh. Mà mỹ nam tử đang cực kỳ ra sức này lại chính là Tô Ngọc Cẩn ngu ngốc trong miệng Thiên Túng! “Cái tên ngu ngốc này, dừng lại cho ta!” Thiên Túng thấy Tô Ngọc Cẩn thương thế còn chưa lành lại đang làm việc dưới ánh nắng chói chang, trong lòng không khỏi dâng lên phiền não. “Niệm. Ngừ, Niệm Ngừ!” Tô Ngọc Cẩn nhìn thấy Thiên Túng như chuột nhìn thấy gạo, vui sướng chạy đến bên cạnh Thiên Túng, cao hứng nói, “Niệm Ngừ, Người rút cuộc ra rồi! Người. không có chuyện gì chứ?” “Ngu ngốc! Những lời này ta nên hỏi người mới đúng! Người hẳn là vừa mới tỉnh thôi, người không có vấn đề gì chứ?” Thiên Túng có chút tức giận nói. Ai ngờ Tô Ngọc Cẩn nghe xong lời nói tức giận của Thiên Túng, chính là bộ mặt đỏ bừng, “Không có. , ‘Không có vấn đề! Một chút vấn đề cũng không có! ‘Ta, , Ta chỉ là muốn giúp người thôi!’” Thiên Túng nhìn vẻ mặt vớ vẩn nhỏ ai oán của Tô Ngọc Cẩn nhất thời không tức giận nữa, đến lời nói bên miệng cũng không nói ra nổi. Chỉ đành phải xoay người nói với đám người Cao Tường: “Dưới đó còn có một lượng cực phẩm Kim Tinh, người dẫn người đi thu hoạch đi!” “Dạ!” Cao Tường lập tức dẫn đám người rời đi. “Tiểu Ngừ (Cách gọi tạm thời của Bạch Ngân), sau khi rời khỏi cốc muội định làm thế nào?” “Đương nhiên là đến trước mặt Thánh môn khoe khoang một phen!” Lúc này, sắc mặt Thiên Túng dần dần lạnh như băng, “Thuận tiện giết ngộ cho ba đại công hội kia, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Gia nhập công hội luyện đan

Trong nhà trọ duy nhất ở Ô Mộc thành, người của tứ đại công hội và người của Thánh môn đang tề tụ một chỗ. Không có Bạch Ngân và Thiên Túng, đám người Thánh môn rốt cuộc thuận lợi chiếm cứ cái bàn thứ năm trong nhà trọ. “Các vị, đã qua năm ngày rồi, thực lực của chúng ta cũng khôi phục được khá nhiều, ta xem chúng ta có phải nên xông vào Vạn Linh cốc hay không?” Lý Hoa của công hội kiếm tu giả không nhịn được lên tiếng trước tiên. “Đúng vậy! Các vị, Mục công tử và Mục tiểu thư, còn có. , về mặt Tần Tang dường như bị thương vô cùng nhìn đám người Tô Tuấn nói, “Còn có Tô Ngọc Cẩn công tử cũng bị vây ở trong cốc, tung tích không rõ. Chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách cứu viện mới phải!” Nhìn Tần Tang gắng gượng nặn ra vẻ mặt lo lắng, trong lòng mọi người đều khinh bỉ không thôi. Ai không biết, lúc trước Mục Niệm Ngừ kia bôi bác mặt mũi của công hội kiếm tu giả ông, trong lòng ông ước gì bọn họ chết ở nơi đó còn không kịp! Về phần Tô Ngọc Cẩn, vậy càng là bản đại bác cũng không tới, Tô Tuấn người ta cũng chưa nói chuyện, làm sao đến phiên ông?! Bất quá, khinh bỉ thuộc về khinh bỉ, trên mặt mọi người vẫn là thần sắc tán đồng. Thế nhưng về mặt của hai người Dẫn Thiên Diệu và Tiểu Hân lại tương đối phức tạp. Thời gian bọn họ tiếp xúc cùng Thiên Túng mặc dù không dài, nhưng đối với nữ tử lạnh lùng mà sáng ngời ngoan tuyệt đó cũng có mấy phần cảm tình tốt, nhưng phần cảm tình tốt này tuyệt không đến trình độ liều mạng. Chẳng qua không biết tại sao, nghĩ đến sự dũng cảm quên mình lúc ấy của Tô Ngọc Cẩn, trong lòng bọn họ luôn không nhịn được sinh ra chút chua xót và hâm mộ. Lúc này, Tô Tuấn lên tiếng, lão giả luôn luôn ôn hòa hiền lành này giống như trong vòng vài ngày đã già đi rất nhiều. Tô Ngọc Cẩn là môn sinh ông thương yêu nhất. Ông cũng không nghĩ đến Tô Ngọc Cẩn luôn luôn không cãi lời ông lại liều mạng quay lại, ngay cả Ngọc Linh cũng bị hấn đẩy qua một bên, hiện giờ. Tô Tuấn thở dài một cái, cuối cùng chậm rãi nói: “Ta xin cảm tạ tấm lòng của Tần Tang huynh! Thế nhưng không thể vì Ngọc Cẩn

mà khiến cho các vị mạo hiểm. Hôm nay Ngọc Cẩn sống chết không rõ, công hội luyện đan ta cũng không còn tâm tư truy tìm bảo vật, lão phu ở chỗ này tuyên bố, công hội luyện đan ta rút lui!” Tiếng nói của Tô Tuấn vừa dứt, sắc mặt của các đại công hội khác lập tức trở nên rất khó coi. Tô Tuấn dù nói thế nào cũng là cường giả Kiếm Tôn cấp cao nhất. Thêm mấy người bọn họ cũng là thêm một phần trợ lực rất lớn, nhưng hiện giờ bọn họ rút lui, chẳng phải khiến thực lực của ba đại công hội khác giảm đi hay sao. Nhưng hết lần này tới lần khác, ba đại công hội kia cũng không thể nói gì, người của mình lúc ấy cũng không cứu giúp đệ tử nhà người ta, bây giờ lại gọi người của người ta tới giúp mình tìm bảo vật, việc này làm sao có thể! Trong lòng mọi người thầm mắng: lão hồ ly Tô Tuấn, chiêu này ngoan độc! Lúc này, Tiêu Tịch của Thánh môn hồi lâu không mở miệng đột nhiên đứng lên, có chút nghiêm nghị nói: “Các vị nghe ta một lời! Nếu công hội luyện đan rút lui, chúng ta cũng không cần lo lắng. Thánh môn ta có thể thay thế công hội luyện đan hợp tác với mọi người. Ta tin tưởng với thực lực hiện giờ của chúng ta, chỉ cần chúng ta phối hợp, cần quét Vạn Linh cốc không phải là vấn đề. Không biết ý các vị như thế nào?” Ba đại công hội vừa nghe Thánh môn nói thế, cũng nghiêm túc suy tính. Dù sao hiện giờ Mục Niệm Ngữ và Mục Luyện Vũ đã chết, bọn họ đã không thể dựa vào. Nếu hiện giờ Thánh môn có ý hợp tác, bọn họ không có lý do cự tuyệt. “Chúng ta đồng ý hợp tác với Thánh môn, mọi người cùng nhau đi Vạn Linh cốc đối phó những Ác Long kia đi!” Tần Tang là người đầu tiên đứng lên tỏ rõ lập trường. Tiêu Tịch của Thánh môn đang muốn vỗ tay tán thưởng, đột nhiên ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng bước chân thanh thế rung trời, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Mọi người chăm chú nhìn ra ngoài cửa. Chỉ thấy ba bóng dáng đi vào. Ba người này không phải ai khác, chính là Thiên Túng, Bạch Ngân và Tô Ngọc Cẩn mà bọn họ cho rằng đã mất mạng ở Vạn Linh cốc! Mà phía sau bọn họ, còn đứng 30 tên nam tử cường tráng vạm vỡ, vừa nhìn khí thế trải qua sát phạt của bọn họ, cũng biết bọn họ nhất định đều là những nhân vật hung ác lười dao liếm máu. “Su phụ! Ngọc Linh!” Tô Ngọc Cẩn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Tô Tuấn cùng với thần sắc kích động của Tô Ngọc Linh, trong lòng áy náy vạn phần. Vội vàng tiến lên, quỳ một chân trên đất nói, “Su phụ! Con bất chấp ngăn cản của ngài, tự tiện rời khỏi đội ngũ, xin su phụ trách phạt!” “Lão phu dĩ nhiên. Sẽ không trách phạt con! Trở lại là tốt rồi! Trở lại là tốt rồi!” Tô Tuấn thấy Tô Ngọc Cẩn trở lại dĩ nhiên cao hứng vạn phần. Tuy vậy, quả nhiên cũng có mấy phần tức giận. Ông vốn muốn khiển trách Tô Ngọc Cẩn một chút, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng giống như đang cảnh cáo của Thiên Túng, lời khiển trách đột nhiên nói không ra. Cả người càng thêm mồ hôi lạnh, chỉ đành phải tạm thời sửa đổi. . . . Công hội luyện đan bên này vui mừng phấn khởi, nhưng sắc mặt của ba đại công hội khác và Thánh môn thì tương đối đặc sắc! Sắc mặt Tần Tang như tờ giấy trắng, đám người Tiêu Tịch và Lục Trọng vẻ mặt cảnh giác. Về phần Dẫn Thiên Diệu và Tiêu Hân còn lại là vẻ mặt phức tạp, nhưng mơ hồ cảm thấy như trút được gánh nặng. Lúc này, Lý Hoa ngược lại phản ứng đầu tiên. Ông ta vội vàng cười hớ hớ tiến lên, nhìn Thiên Túng nói, “Niệm Ngữ tiểu thư. . . .” Ai ngờ Thiên Túng tựa như không thấy người này, cùng với Bạch Ngân trực tiếp đi về phía công hội luyện đan, ngay cả ba mươi nam tử cường tráng phía sau bọn họ cũng mặt không chút thay đổi. Giống như Lý Hoa tựa chỉ là hạt bụi, không chút ý nghĩa! Coi thường! Đây không chỉ là coi thường Lý Hoa, càng là coi thường công hội kiếm tu giá. Thế nhưng đám người Lý Hoa lại không thể phát tác, người nếu trong thời điểm người ta nguy hiểm đem người ta ném qua một bên, chẳng lẽ còn trông cậy người ta sau khi thoát hiểm khuôn mặt tươi cười chào đón người ư? “Tô Tuấn trưởng lão, ta muốn gia nhập công hội luyện đan, làm trưởng lão danh dự của các ông, chẳng biết có được không?” Thiên Túng vừa đi lên, không có nửa điểm báo trước đã ném ra một quả bom tấn, trực tiếp đem người của tứ đại công hội bao gồm cả Tô Tuấn đập hôn mê trong nháy mắt! “Có thể! Có thể! Cầu cũng không được! Cầu cũng không được!” Khuôn mặt già nua của Tô Tuấn quả thực cười thành một đám hoa cúc. Lúc này, Tô Ngọc Linh vẫn đứng bên cạnh Tô Tuấn, ngây thơ hỏi: “Tỷ tỷ, Ác Long trong Vạn Linh cốc đâu? Là tỷ giết Ác Long trong cốc cứu Cẩn ca ca sao?” “Có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi, về mặt Thiên Túng hiềm khi nhu hòa sờ sờ đầu Tô Ngọc Linh nói, “Không phải là tỷ tỷ cứu tên ngu ngốc kia, mà là tên ngu ngốc kia cứu tỷ tỷ!” “Niệm Ngữ, người. . . . người. . . . Ác Long rõ. . . . rõ ràng là người cùng với Luyện Vũ công tử đánh chết, ta không giúp gì hết!” Khuôn mặt của Tô Ngọc Cẩn lại lần nữa xấu hổ thành táo đỏ. Mọi người nghe được Ác Long trong cốc đã chết, không khỏi ồ lên! Lúc này, Tô Ngọc Linh tán thưởng nói: “Tỷ tỷ và ca ca thật là lợi hại! Lại có thể đánh bại Ác Long! Tỷ tỷ, lúc tỷ đối mặt với Ác Long không cảm thấy đáng sợ sao?” “Đáng sợ?” Bên môi Thiên Túng lộ ra nụ cười lạnh, ngắm nhìn bốn phía, lên tiếng nói, “Ồ trong mắt ta, ma thú không coi là gì. Trên thế giới này, chân chính đáng sợ chỉ có một dạng: chính là lòng người!” Thiên Túng vừa nói ra lời này, trong nhà trọ nhất thời cây kim rơi cũng nghe thấy tiếng. Nhất là Dẫn Thiên Diệu và Tiêu Hân, trên mặt lập tức hiện ra chút hổ thẹn. “Được rồi! Ngọc Linh không nên hỏi nữa!” Tô Tuấn thấy không khí trở nên căng thẳng, lập tức cắt ngang truy vấn của Tô Ngọc Linh. Tô Ngọc Linh lập tức bắt nắn chu chiếc miệng nhỏ nhắn lên. Thiên Túng cũng không thêm để ý chút nào. Lúc này, ánh mắt của mọi người dường như đều tập trung về phía bọn họ, Thiên Túng thấy thời cơ không sai biệt lắm, lập tức vỗ vỗ tay. Nhất thời, bốn nam tử cường tráng sau lưng nàng đã mang ra hai cái rương lớn, đặt trước mặt đám người Tô Ngọc Cẩn. “Đây là. . . . Tô Tuấn vẻ mặt nghi ngờ hỏi: “Ta thân là trưởng lão của công hội luyện đan, dĩ nhiên muốn vì công hội làm chút cống hiến. Đây là một chút tâm ý ta tặng cho mọi người trong công hội. Tô Tuấn trưởng lão xin nhất định phải nhận lấy!” Thiên Túng vừa nói vừa mở hai cái rương ra. Tức khắc, ánh sáng màu vàng kim nổi lên bốn phía! Trong hai rương kia không ngờ tràn đầy cực phẩm Kim Tinh! Sắc vàng óng ánh rực rỡ kia quả thật chấn động ánh mắt mọi người! Nếu nói, mới vừa rồi mọi người thấy đám người Thiên Túng vẫn chỉ là cảm giác áy náy, hiện giờ, ruột gan bọn họ quả thực xanh mét hết rồi! Đây chính là hai rương cực phẩm Kim Tinh! Tô Tuấn hiển nhiên cũng bị nhân bánh từ trên trời rơi xuống đập không nhẹ, nét mặt già nua lần nữa biến thành trầm đóa hoa cúc. Hiện giờ, trong lòng ông có thể nói là đắc ý vạn phần, tâm thần thoải mái, vội cười ha ha nói, “Nếu đây là tâm ý của Niệm Ngữ tiểu thư thân là trưởng lão danh dự của công hội luyện đan ta, chúng ta tất nhiên từ chối thì thật bất kính!” Giờ phút này, Tô Ngọc Cẩn mặc dù khuôn mặt đỏ ửng, nhưng vẫn nói khẽ với Thiên Túng, “Niệm Ngữ, cảm. . . . cảm ơn người!” Thiên Túng đột nhiên cười một tiếng với Tô Ngọc Cẩn, nụ cười như hoa xuân giữa ngày hè, hai người Dẫn Thiên Diệu và Tiêu Hân vừa nhìn cảm thấy càng khó. “Được rồi! Tô Tuấn trưởng lão”, Thiên Túng đột nhiên lại nói với Tô Tuấn, “Ta mặc dù gia nhập công hội luyện đan, nhưng sẽ không luyện đan, đối với các ông như vậy cũng không có chút trợ giúp nào. Không bằng ta giới thiệu một người bạn gia nhập vào công hội của các ông, như thế nào?” “A? Người này nếu có thể được Mục trưởng lão đề cử, tất nhiên không tầm thường rồi!” Tô Tuấn cười meo meo nói. “Ừ! Đây là đan dược người này luyện chế, Tô Tuấn trưởng lão mời xem!” Thiên Túng lấy ra một viên Tụ Khí Đan Tề Thiên Duyệt luyện chế. Tô Tuấn vừa thấy, lập tức mở to mắt già, vẻ mặt khiếp sợ. “Quá thần kỳ rồi! Tụ Khí Đan này mặc dù được liệu luyện chế là loại dễ có được, nhưng không dễ luyện chế, là loại đan dược thử thách nhất đối với bản lĩnh của luyện dược sư. Mà viên Tụ Khí Đan này bất kể là tỉ lệ, hay hình dáng, mùi vị, cũng có thể nói là hoàn mỹ. Cho dù lão phu tự mình luyện chế, cũng không chắc chắn đạt tới trình độ này!” Mọi người nghe xong lời này, càng kinh hãi hơn, sự hào phóng của Mục Niệm Ngữ này thật đúng là khiến người ta đổ mắt, chẳng những tặng cực phẩm Kim Tinh giá trị liền thành. Hiện giờ, ngay cả người cùng tặng luôn! Nếu nói thì ra lúc trước, trong lòng mọi người đều đã hối hận vô cùng, vậy hiện giờ lục phủ ngũ tạng của mọi người đều bị hủy đen rồi! “Tô Tuấn trưởng lão cho rằng người này có tư cách gia nhập công hội luyện đan sao?” Thiên Túng trong lòng đã có dự tính hỏi. “Dĩ nhiên! Dĩ nhiên!” Tô Tuấn mặt mày hớn hớn nói. Lúc này, đám người Tần Tang và Tiêu Tịch cũng không nhịn được nữa, “Niệm Ngữ tiểu thư, cực phẩm Kim Tinh không phải chỉ có hai rương này chứ! Không biết trong cốc còn dư lại bao nhiêu?” Bọn họ cho rằng, lòng ham muốn của Mục Niệm Ngữ có lớn hơn nữa cũng nuốt không nổi một mẻ cực phẩm Kim Tinh! “Trong cốc. . . .” Thiên Túng lạnh lùng nói, “Ngay cả thứ cận bã cũng không còn dư lại!” “Mục Niệm Ngữ, người như vậy không cảm thấy thật quá đáng sao? Vạn Linh cốc này rõ ràng là mọi người chúng ta cùng nhau đánh đến! Người lại độc chiếm mẻ cực phẩm Kim Tinh!” “Hừ!” Bạch Ngân vẫn không lên tiếng hừ lạnh một tiếng, cao ngạo nói, “Chúng ta cùng nhau tiến vào không sai, nhưng sau đó, cũng là chính các ông buông tha. Các ông đã lựa chọn rời đi, chính là bỏ qua mẻ cực phẩm Kim Tinh. Chúng ta giết chết Ác Long, lấy được mẻ cực phẩm Kim Tinh, có gì không thể!” Khi Bạch Ngân nói câu nói này thì trên người đã thả ra áp lực của Kiếm Thần. Sắc mặt đám người Tiêu Tịch nhất thời tái nhợt, cũng nói không ra một câu. Đám người Thánh môn trong lòng lạnh như băng, chuyển đi Vạn Linh cốc này vốn định mở ra kế hoạch lớn, lấy lại uy danh Thánh môn, thế nhưng không biết từ đâu nhô ra hai người họ Mục này trực tiếp khiến cho Thánh môn từ nay về sau càng thêm không góc đầu lên được. Cẩn thận nghĩ lại, kể từ khi tháp Thánh môn bị hủy, Thánh môn bọn họ vẫn đen đui không ngừng. Tất cả đều do Diệp

Thiên Túng đó! Nào ngờ Diệp Thiên Túng trong lòng bọn họ thâm mắng không dứt giờ phút này đang đứng trước mắt bọn họ, mỉm cười thương thức về mặt ủ rũ chán nản của bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Thật xin lỗi!

Ô Mộc thành rốt cuộc khôi phục yên tĩnh khi cuộc tầm bão Vạn Linh son kết thúc. Rất nhiều thương đội, đội mạo hiểm, chiến đoàn đều lần lượt rời khỏi tiểu biên thành của Thánh Thiên đế quốc. Nhà trọ duy nhất trong Ô Mộc thành cũng trở nên hết sức vắng vẻ. Giờ phút này, ông chủ nhà trọ đang vừa tính toán thu nhập hai ngày này vừa âm thầm vui mừng. Mấy pho tượng đại thần kia cuối cùng đã rời đi! Nhớ tới không khí khủng bố chết người trong nhà trọ mấy ngày trước, vẫn là vắng vẻ như vậy tốt hơn, ít nhất không cần lo lắng mất cái mạng nhỏ của mình! Mà lúc này, Thiên Túng, Bạch Ngân cùng công hội luyện đan, còn có đám người Cao Tường đã đi tới ngoài thành. Tâm tình Thiên Túng hiện giờ có thể dùng hai chữ buồn bực để miêu tả! Nếu dùng ba chữ chính là rất buồn bực! Còn dùng bốn chữ chính là vô cùng buồn bực! Nàng bắt quả chỉ tặng công hội luyện đan hai rương cực phẩm Kim Tinh! Tặng thêm một thiên tài luyện dược, Tề Thiên Duyệt. Tô Tuấn này đối với nàng liên nhiệt tình như nước Hoàng Hà lan tràn, càng không thể văn hồi được nữa. Từ lúc vừa bắt đầu nắm tay của nàng, kẻ lẽ tâm sự những việc phi phạm công hội luyện đan đã trải qua, sắc mặt hoàn toàn chính là một bộ Vương bà buồn đưa, mèo khen mèo dài đuôi. Về mặt kia rõ ràng đang nói lựa chọn gia nhập công hội luyện đan, đây tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt a! Bạch Ngân đứng bên cạnh Thiên Túng đã sớm đầu đầy hắc tuyến, Tô Ngọc Cẩn bên cạnh Tô Tuấn bởi không nói xen vào được cũng gấp đến độ vô đầu bứt tai. Khoa trương nhất chính là Tô Ngọc Linh, tiểu nha đầu đáng yêu này nghe Tô Tuấn thao thao bất tuyệt cư nhiên ngủ thiếp đi! Rốt cuộc, Tô Tuấn kết thúc bài phát biểu dài đến vài chục vạn chữ của hắn, nhìn hai người Tô Ngọc Cẩn bên cạnh một chút, trừng lớn mắt, “Tiểu tử thú, gấp cái gì? Lần này đến phiên ngươi!” Tô Tuấn lại nhẹ nhàng huých Tô Ngọc Linh một cái, giọng như tức giận nói, “Xú nha đầu, cư nhiên ngủ thiếp đi! Thật là càng ngày càng hư không tưởng tượng nổi!” Tô Tuấn nói xong cũng rất là tức thời lôi kéo Tô Ngọc Linh rời đi, trước khi đi còn cấp cho Thiên Túng một ánh mắt cầu kết với nhau làm việc xấu, dường như đang nói: Mục trường lão a! Đồ đệ ngọc của ta liền giao cho ngươi, muốn ăn muốn uống cứ việc! Đừng khách khí! Cảm nhận được “thâm ý” già mà không kính của Tô Tuấn trực tiếp khiến Thiên Túng không nhìn được đầu đầy mồ hôi. Lão đầu này thật đúng là. Đáng yêu a! “Tiểu Ngừ, ngươi phải rời đi sao? Ngươi. Ngươi muốn đi đâu? Ngươi thật sự không cùng chúng ta trở về Thánh Thiên thành sao?” Tô Ngọc Cẩn vừa nhìn Tô Tuấn rời đi, gương mặt tuấn tú liền ửng đỏ vội vàng truy hỏi, đôi mắt đẹp như mỹ nguyệt cũng không chớp một cái nhìn chăm chăm Thiên Túng. “Ta còn một vài chuyện cần phải làm, hiện tại không thể cùng đi với các ngươi. Nhưng ta sớm muộn cũng sẽ trở lại Thánh Thiên thành!” Trong giọng nói của Thiên Túng lộ ra một cỗ kiên định. “Ừ! Tiểu Ngừ, vậy ta ở Thánh Thiên chờ ngươi! Ngươi nhất định phải mau trở lại nha!” Tô Ngọc Cẩn nghe xong lời này, giống như uống một viên thuốc an thần, trên mặt nhất thời tươi cười rạng rỡ. “Ta trở về, không phải là vì đi tìm ngươi! Ngu ngốc!” Thiên Túng nghiêm mặt nói, nhưng trong ngữ khí kia rõ ràng có mấy phần mềm mại của tiểu nữ nhân. Tô Ngọc Cẩn nghe được sắc mặt càng đỏ. Lầm bầm nói: “Ta không phải là ngu ngốc, chỉ là muốn mau chút nhìn thấy Tiểu Ngừ mà thôi!” Đoạn đối thoại này của Thiên Túng cùng Tô Ngọc Cẩn, dưới con mắt của đệ thủ cao ngạo Bạch Ngân, đây tuyệt đối là cực kỳ ấu trĩ. Nhưng hắn cũng biết, có thể khiến cho Thiên Túng nói ra những lời như vậy, liền chứng tỏ Tô Ngọc Cẩn này đã chân chính tiến vào trong lòng Thiên Túng. Nhận thức này khiến cho trong lòng Bạch Ngân khó tránh khỏi sinh ra một loại khô sở. Giờ khắc này, hắn đã biết, cho dù thân là đệ thủ cao ngạo, khi đối mặt với tình yêu thì cũng đồng dạng trở nên nhỏ bé tầm thường! “Bạch Ngân, chúng ta đi thôi!” Thiên Túng tựa như chú ý tới cảm xúc suy giảm của Bạch Ngân, biết thời gian không còn sớm, sau khi nhìn Tô Ngọc Cẩn mấy lần liền dứt khoát xoay người rời đi. Đây cũng là Thiên Túng vĩnh viễn biết khi nào nên làm gì. Vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại nhìn cảnh vật sau lưng. Cho đến khi Thiên Túng cùng Bạch Ngân đã đi thật xa, Tô Ngọc Cẩn vẫn đứng lẳng lặng ở nơi đó, một thân áo bào như ngọc lay động theo chiều gió, cứ như vậy duy trì tư thế nhìn về nơi xa, giống như ngây dại. Hai người Thiên Túng cùng Bạch Ngân đi trên một con đường nhỏ rất yên tĩnh. Hai người đều không mở miệng nói chuyện nên không khí trong lúc nhất thời có chút cứng ngắc. Kỳ thực, trong lòng Thiên Túng vẫn là tùy tâm sở dục [1], thích người mình thích, bảo vệ người mình muốn bảo vệ, quan tâm người mình muốn quan tâm, không có kỳ chút nào. Nàng thừa nhận mình đối với Tô Ngọc Cẩn, nam tử nho nhã hay xấu hổ, dùng cảm quen mình này có mấy phần thích. Điều này cũng không có gì đáng trách. Thế nhưng đối mặt với Bạch Ngân, luôn luôn không sợ trời không sợ đất như nàng cư nhiên sinh ra mấy phần tâm tư áy náy. Điều này làm cho Thiên Túng luôn luôn không kiêng nể điều gì cực kỳ khó chịu.

[1]: tùy theo lòng mình Thiên Túng đột nhiên dừng bước lại, có chút hung ác như con sói nhìn chăm chăm Bạch Ngân, hơi có chút ý ác nhân phải cáo trạng trước nói: “Bạch Ngân! Vì sao ta cảm thấy thực có lỗi với ngươi! Ta chưa bao giờ trải qua loại cảm xúc này, thực chán ghét!” Một câu nói đột ngột của Thiên Túng trực tiếp làm cả người Bạch Ngân như rơi vào trong sương mù, cho đến một lúc lâu sau, Bạch Ngân bỗng nhiên kịp phản ứng. Bên môi lộ ra nụ cười. Đầu tiên là bà vai run run ần ần cười, cuối cùng trực tiếp biến thành cười ha ha. Thiên Túng không biết vì sao Bạch Ngân cười, nhưng lại biết nhất định là bởi vì nàng! “Ừ! Ta cảm thấy thực có lỗi, ngươi cười đã chưa?” Thiên Túng không vui nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, biểu tình đáng yêu như vậy khiến cho Bạch Ngân không chống đỡ được, trực tiếp ôm Thiên Túng vào trong ngực. “Tiểu Thiên, ta đang vui vẻ! Thật sự! Thật sự rất vui vẻ! Ngươi cảm thấy thực có lỗi khiến cho ta rất vui vẻ! Ngươi để ý khiến cho ta rất vui vẻ!” Vào giờ khắc này, Bạch Ngân cảm giác mát mát vừa rồi của mình trong nháy mắt đều tan thành mây khói. Đúng vậy a, biết Thiên Túng thích mình, để ý mình, như vậy là đủ rồi. Cái gì tôn nghiêm dị thú, cái gì bó buộc thế tục, hẳn hết thảy đều có thể không cần. Chỉ cần có thể bồi ở bên cạnh Tiểu Thiên, chỉ cần có thể nhìn Tiểu Thiên vui vẻ, những thứ khác đều không quan trọng. Hoặc là nói, thế gian này còn có cái gì trân quý hơn so với một nụ cười của Tiểu Thiên đây? Giống như cảm nhận được niềm vui sướng của Bạch Ngân, Thiên Túng lẳng lặng ghé đầu vào lòng ngực khiến cho nàng cảm thấy ấm áp, cùng Bạch Ngân hưởng thụ thời khắc ngọt ngào này. Ngay một khắc này, con đường nhỏ nơi rừng núi bình thường tựa hồ biến thành một bức tranh tuyệt mỹ, hai thân ảnh một đỏ một trắng ôm nhau trở thành hai điểm sáng lóa mắt nhất trên bức tranh. Lúc này, Bạch Ngân đột nhiên mở miệng nói bên tai Thiên Túng: “Tiểu Thiên, mặc dù ta muốn mãi ôm ngươi như vậy, nhưng vẫn nên giải quyết mấy con ruồi chung quanh một chút thì tốt hơn!” Thiên Túng cũng gật đầu một cái. Kỳ thực, Thiên Túng cảm giác được ngay khi bọn họ cùng Tô Ngọc Cẩn tách ra thì có hai bóng người tu vi không thấp vẫn đi theo bọn họ. Hai người kia tựa hồ không có ác ý, thực lực cũng không tạo nên uy hiếp đối với bọn họ, bọn họ vốn muốn đợi xem mục đích của hai người kia rồi sẽ giải quyết. Thế nhưng hiện tại, hai người họ đang ở chỗ này biểu diễn tiết mục tình cảm miễn phí, không lý nào vẫn để cho người khác xem đại tiệc miễn phí nha! Hơn nữa, ngay tại thời điểm Bạch Ngân ôm Thiên Túng, hai người đồng thời nhận thấy được khí tức của hai người vẫn đi theo bọn họ đồng thời rối loạn. Điều này làm cho Bạch Ngân càng thêm khẳng định, hai người đi theo bọn họ nhất định không phải là kiếp sát giả [2] của Thánh môn hoặc Cửu Trọng Cung, ngược lại càng giống như Tô Ngọc

[2]: người thực hiện nhiệm vụ kiếp sát “Nhị vị đi theo lâu như vậy, không mệt mỏi sao?” Bạch Ngân lớn tiếng nói về phía hai bụi cây thấp lùn ở phía xa xa. Qua một lúc lâu, bụi cây kia rốt cuộc động hai cái, hai thân ảnh tuấn dật cao ngất nhảy ra. Thiên Túng liếc mắt liền thấy được một mái tóc màu vàng kim chói mắt. Cur nhiên là hai người Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân! Thiên Túng trong bụng kinh ngạc không thôi. Bên cạnh là Bạch Ngân lộ ra thần sắc một mực sáng tỏ. Thiên Túng mặc dù có mấy phần giật mình, nhưng trên mặt vẫn một mảnh lãnh mạc như cũ. Đối với nàng, từ một khắc đám người Dẫn Thiên Diệu vút bỏ nàng ở lại trong Vạn Linh cốc, những người này liền trở thành người mà nàng không muốn liên quan. Mà đối mặt với người xa lạ, sắc mặt Thiên Túng tự nhiên sẽ không tốt. “Ta không thích có người đi theo ta! Nếu không đừng trách ta không khách khí!” Thiên Túng lạnh lùng nói xong câu đó, thậm chí không hỏi hai người Dẫn Thiên Diệu vì sao đi theo nàng liền muốn lôi kéo Bạch Ngân rời đi. “Đợi chút!” Lúc này, Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân cùng kêu lên, trong thanh âm hàm chứa nôn nóng ngay cả chính bọn họ cũng không phát hiện ra. Thiên Túng nghe được bọn họ nôn nóng giữ mình lại, ngược lại cùng Bạch Ngân dừng bước. Thế nhưng lại hai cánh tay ôm ngực, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người, hoàn toàn không có ý lên tiếng. Nam tử thô kệch Tiêu Hân là người đầu tiên bị ánh mắt lạnh như băng của Thiên Túng nhìn chằm chú không chịu nổi, “Mục Niệm Ngữ tiểu thư, chúng ta đi theo người tuyệt không có ác ý, chỉ là muốn nói lời xin lỗi với người mà thôi. Ở Vạn Linh cốc, chúng ta chỉ lo cho công hội của mình, không giúp đỡ các người, là huynh đệ chúng ta không đúng, hai người chúng ta ở đây nhận lỗi với người! Người liền tha thứ cho huynh đệ chúng ta đi!” Tiêu Hân nói đúng lắm, ở Vạn Linh cốc là sai lầm của chúng ta, chúng ta chỉ muốn nói một tiếng thật xin lỗi với tiểu thư! Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân nói xong đều lẳng lặng chờ đợi Thiên Túng trả lời. Nhưng Thiên Túng sau khi nghe bọn họ nói xong chẳng qua là lạnh lùng gật đầu một cái, liền chuẩn bị cùng Bạch Ngân rời đi. “Mục Niệm Ngữ tiểu thư. . . .” Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân thấy Thiên Túng căn bản không để ý đến bọn họ muốn rời đi, trong lòng một trận gấp gáp. Lúc này, Thiên Túng xoay người lại, thần sắc ngữ điệu lạnh lùng nói: “Ta cũng không cảm thấy các người có lỗi với ta. Gặp phải nguy hiểm bảo vệ người mình muốn bảo vệ, đây vốn chính là đạo lý chính đáng. Các người bảo vệ công hội của mình rời đi, đây là lựa chọn chính xác, tại sao muốn cầu sự tha thứ của ta? Hơn nữa, chúng ta bắt quả là người xa lạ mà thôi, ta nghĩ ta không có tư cách tha thứ cho các người, các người cũng đồng dạng không cần cho ta quyền lợi tha thứ cho các người!” Lời này của Thiên Túng nhìn như ôn hòa lễ độ, kì thực sắc bén vô cùng! Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân chỉ cảm thấy một trận ngu si, cũng không biết nên phản ứng như thế nào! Một câu “người xa lạ” của Thiên Túng khiến cho hành động hôm nay của bọn họ trở nên cực kỳ buồn cười. Vào giờ khắc này, một loại hối hận trước nay chưa từng có làm cho hai người vốn kiêu ngạo bằng trời này trong nháy mắt trở nên chán nản thất vọng. Không để ý đến phản ứng của hai người Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân, Thiên Túng kéo tay Bạch Ngân đi về phía trước, bóng lưng kia dứt khoát mà cứng cỏi, giống như lên trời cũng không thể khiến cho nàng có nửa phần lùi bước. Rất nhanh, Bạch Ngân cùng Thiên Túng đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân vẫn đứng ở nơi đó. “Thiên Diệu, chúng ta không phải là phạm vào một sai lầm rất lớn chứ?” Tiêu Hân gãi gãi đầu, vẻ mặt chán nản hỏi. “Ừ! Có lẽ vậy!” Dẫn Thiên Diệu lẩm bẩm nói. “Ừ! Tiểu tử người đang suy nghĩ gì? Tại sao không nói chuyện?” Tiêu Hân tựa hồ đã dự đoán được đã kích Thiên Túng vừa mang tới. “Ta chỉ là đang suy nghĩ, người ta muốn bảo vệ thật sự là công hội sao?” Dẫn Thiên Diệu tự hỏi một câu vô nghĩa không có người trả lời, thế nhưng, điều nghi vấn này lại như một hạt giống nảy mầm, mọc rễ trong lòng nam tử tóc vàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Sát thành!

Ở sườn phía bắc Thánh Thiên đế quốc có một sa mạc nổi danh, sa mạc này mệnh mông, đâu đâu cũng thấy cát vàng rực rỡ. Nói nó nổi danh, không phải là bởi vì diện tích của nó lớn, hoặc là cảnh sắc tráng lệ đến cỡ nào. Chính là bởi vì trong sa mạc này tọa lạc một tòa thành nhỏ làm cho người ta nghe tên đã sợ mất mật: Sát thành! Sát thành, nghe tên cũng biết bên trong hung hiểm đến cỡ nào. Người bình thường nếu như tiến vào Sát thành, vậy cũng chỉ có kết cục bị phanh thây, đoán chừng ngay cả nắm xương cũng không còn! Nếu có người muốn vào Sát thành, trừ phi là đại đội nhân mã đi cùng nhau, hoặc là thuê một nhóm cao thủ đi theo, nếu không chỉ có thể có vào chứ không có ra, chỉ có đến chứ không có về. Lúc này, có hai thân ảnh đang đứng bên ngoài Sát thành, trước bức tường thành cao lớn xơ xác tiêu điều của Sát thành, thân ảnh của hai người trở nên hết sức đơn bạc. Chỉ thấy trên người hai người họ đều khoác một kiện áo choàng màu đen, trên mặt còn mang theo mũ sa màu đen. Nhìn thân hình tựa hồ là một nam một nữ. Nếu như người khác thấy, nhất định sẽ cười nhạo hai người họ một phen. Ai dám một người một ngựa tới Sát thành?! Đây không phải là tương đương với muốn chết sao! “Ngần, đây chính là Sát thành? Ngay cả một người giữ cửa cũng không có?” Thanh âm nghi ngờ của Thiên Túng truyền ra từ trong mũ sa màu đen. Không sai, hai người ngu ngốc một người một ngựa xông đến Sát thành rõ ràng chính là hai người Thiên Túng cùng Bạch Ngân! “Sát thành này chưa bao giờ cần giữ cửa, bởi vì nó vĩnh viễn sẽ không ngăn cản mọi người tiến vào. Chẳng qua là người muốn ra ngoài thì phải xem bản lĩnh của người như thế nào.” Thanh âm ôn nhu của Bạch Ngân lộ vẻ đặc biệt ảm áp trong sa mạc cát vàng đầy trời này. Bọn họ đã đi trong sa mạc suốt mười ngày! Mặc dù, ở Vạn Linh cốc bọn họ lấy được mỏ cực phẩm Kim Tinh, thậm chí lấy được cực phẩm Kim Tinh xen nguyên, nhưng thứ kia lại không thể cứu Phi Dạ tinh dậy từ trong giấc ngủ say. Hiện tại hi vọng của bọn họ chỉ còn lại Xích Viêm động, cho dù Xích Viêm động là đầm rồng hang hổ, bọn họ cũng muốn xông vào! “Chúng ta vào thôi!” Thanh âm Thiên Túng lộ ra một cỗ kiên định. Hai người Thiên Túng cùng Bạch Ngân không có nửa phần do dự cùng sợ sệt, cứ như vậy thanh nhân tiêu sái đi vào, trình độ ưu nhã kia thật giống như đi dạo trong sân vắng. Hai người bọn họ vừa tiến vào liền cảm thấy hơn mười đạo, thậm chí mấy trăm đạo ánh mắt nóng như lửa chằm chú nhìn chằm chú vào bọn họ. Những ánh mắt kia dường như muốn cấu xé bọn họ, sát khí vô biên vọt thẳng về phía hai người Thiên Túng. Thế nhưng, ngay khi những ánh mắt như dao nhọn đó tiếp xúc với uy áp phát ra từ trên người Thiên Túng cùng Bạch Ngân liền nhanh chóng rời đi. Đến cuối cùng, chỉ còn lại hơn mười đạo ánh mắt vẫn nhìn chằm chú bọn họ. Thiên Túng cảm nhận được, tu vi của mấy người này cơ hồ đều là Kiếm Thánh trở lên, hơn nữa còn có mấy người tu vi đã đạt tới trình độ Kiếm Tông, mà những người này bất quá chỉ là dân chúng bình thường ở nơi này mà thôi. Bên môi Thiên Túng tràn ra một tia cười lạnh, nàng đột nhiên cảm thấy mình thích nơi này! Quy tắc ở đây rất đơn giản: cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu. Ban đầu khi vào thành, Bạch Ngân đưa cho Thiên Túng một chiếc hầu bao, khi đó nàng còn không hiểu. Hiện tại, nàng hiểu đạo lý này giống như khi người ở Macao sẽ phải đeo đồng hồ vàng, nếu không, sẽ không có ai để mắt tới người, thậm chí là không ai thấy được người! Hơn nữa, nơi này còn có một điều làm cho Thiên Túng cảm thấy vô cùng “thân thiết”. Trong Sát thành toàn bộ đều là sát thủ! Lại nói, nơi này cũng có một điều khiến cho Thiên Túng dở khóc dở cười. Đó chính là sát thủ của Sát thành quả thật rất không chuyên nghiệp! Quả thật bôi nhọ hai chữ sát thủ! Nghe Bạch Ngân nói, Sát thành này là một thành sát thủ được hai đại đế quốc là Thánh Thiên cùng Thương Loan công nhận, muốn mua mạng người thì có thể đến Sát thành. Nói cách khác, đây chính là cứ điểm sát thủ được đại lục công nhận! Hơn nữa thủ đoạn giết người

của bọn họ trong mắt Thiên Túng quả thật chính là một chuyện cười! Cơ hồ cùng tỷ võ tầm thường không có gì khác biệt, phải nói khác biệt duy nhất chính là liều mạng mà thôi. Đây cơ hồ là truyền thống đã lưu truyền vạn năm nay trên đại lục! Quang Minh Chính Đại! Khi nàng nghe được bốn chữ đó từ trong miệng Bạch Ngân thì thiếu chút nữa hộc máu. Quang Minh Chính Đại! Sát thủ nói Quang Minh Chính Đại cái rắm! Đây không phải là cời quần thả rắm, làm gái còn muốn lập đền thờ trình tiết sao? Thiên Túng đối với chuyện này cảm thấy khinh bỉ sâu sắc. Bất quá nàng cũng nhớ lại ban đầu Cửu Trọng Cung liên tục đuổi giết, cơ hồ chính là Quang Minh Chính Đại truy tìm bọn họ, Quang Minh Chính Đại cùng bọn họ đánh nhau, đáng tiếc cuối cùng tất cả bọn họ đều thua bởi bốn chữ Quang Minh Chính Đại trên! Nếu như tất cả sát thủ trong thành đều tuân theo bốn chữ vàng này, vậy căn bản cũng không đủ gây sợ hãi. Thiên Túng cùng Bạch Ngân không để ý đến những ánh mắt tràn ngập sát khí chung quanh nữa, mà tùy ý lựa một nhà trọ nhỏ, đi vào. Mặc dù, hai người họ là đều là cao thủ trong cao thủ, nhưng bị gió cát sa mạc hành hạ hơn mười ngày, tư vị kia thật không thể nào dễ chịu! Khi bọn họ vừa đi vào nhà trọ, đồng dạng cảm nhận được chừng mười đạo ánh mắt tràn ngập sát khí. Những đại hán vạm vỡ khuôn mặt hung ác trong mắt đều lộ ra tham lam ngấm nhìn hai người Thiên Túng cùng Bạch Ngân, tựa như nhìn một con dê béo chờ làm thịt! Điều này cũng khó trách, hai người Thiên Túng mặc dù phong trần mệt mỏi, nhưng Bạch Ngân đã khôi phục diện mạo vốn có, Thiên Túng cũng tháo mặt nạ da người xuống, đôi thành đáng vẻ sau khi ăn dịch dung đan, cho dù cách mũi sa, cũng có thể nhìn thấy những đường nét mỹ mạo của hai người. Lại thêm y phục không tầm thường, khí chất xuất chúng, nếu như hai người thu hồi uy áp của bản thân quả thực cùng một dạng với những tiểu thư công tử hay ra ngoài du lãm. Đám người trong nhà trọ đánh chủ ý đến trên người bọn họ cũng không có gì lạ. Thế nhưng điểm này lại khiến cho Thiên Túng khinh bỉ không thôi. Động thủ trước cơ nhiên làm cho đối phương được biết tiên cơ, sát khí lộ ra ngoài, thật sự là thất bại! Người của Sát thành này quả thực hết thuốc chữa! Thiên Túng có chút tiếc nuối thở dài. “Tiểu Thiên, làm sao vậy? Ngại nơi này quá mức sơ sài sao?” Bạch Ngân quan tâm hỏi. “Dĩ nhiên không phải!” Thiên Túng lắc đầu, “Ta chỉ là cảm thấy bị ai, cảm thấy Sát thành này có chút hư danh nói chơi thôi!” “A? Người trong Sát thành đều là hạng tàn nhẫn giết người vô số, làm sao có thể hư danh nói chơi?” Bạch Ngân ngược lại có chút không hiểu. “Giết người là nghệ thuật hạng nhất, không phải đơn thuần là chém giết cùng huyết tinh. Làm một sát thủ, điều đầu tiên phải học được chính là che giấu, che giấu tình cảm của mình, sát ý của mình, khí tức của mình. Tiếp theo phải làm chính là phát hiện nhược điểm của mục tiêu, tính kế rồi sau đó hành động, một kích trí mạng. Nhất là ám sát, kỹ thực căn bản không cần tu vi cao, chỉ cần tìm đúng nhược điểm của mục tiêu cũng có thể chết người!” Thiên Túng nói lời này cơ hồ là hạ bút thành văn, thế nhưng Bạch Ngân lại rất nghiêm túc suy nghĩ. Không thể không nói, tư tưởng của thế giới này rất lạc hậu, hơn nữa còn có truyền thống đại lục vạn năm trời buộc, cái từ ám sát này, đừng nói được sử dụng, ngay cả xuất hiện cũng chưa từng xuất hiện qua. Bạch Ngân đột nhiên nghĩ đến, cách thức lúc trước Thiên Túng tấn công đám người của Cửu Trọng Cung. Thủ pháp giết người quỷ thần khó lường, nói là một loại nghệ thuật, tựa hồ cũng không quá đáng. “Tiểu Thiên của ta, ý tưởng chính là không giống với người thường!” Bạch Ngân cung chiêu nói, thần sắc đầy kiêu ngạo. Lúc này, một đại hán vạm vỡ bụng một mâm đồ ăn cùng bánh bao đi lên, về mặt đảm đang hung hăng nhìn Thiên Túng mấy lần, mới mở âm để mâm xuống, xoay người rời đi. “Tiểu nhị này cũng là cao thủ Kiếm Thánh. Sát thành này thật đúng là sát thủ khắp nơi a!” Bạch Ngân vẻ mặt lạnh như băng nhìn chằm chằm bóng lưng tiểu nhị vừa rời đi. “Sát thủ?” Thiên Túng bĩu môi khinh thường, “Dù sao không liên quan chuyện của chúng ta, chúng ta nghỉ ngơi đủ rồi liền rời đi. Bất quá nếu bọn họ đui mù, chọc tới ta, vậy cũng chỉ có thể trách bọn họ bất hạnh!” “Ha ha ha, lão ngô, nghe nói người mới vừa nhận một khoản buôn bán lớn, không phải là nên xuất phát sao? Sao còn chưa đi?” Thiên Túng vừa dứt lời, chỉ nghe thấy thanh âm lớn tiếng nói chuyện của mấy đại hán bên cạnh truyền tới. “Mẹ kiếp! Đừng nói nữa! Vừa nghĩ tới Lão Tử liền nổi giận trong bụng! Mua bán vốn đã tới tay. Nhưng người mua đó đột nhiên đổi chủ ý, nói muốn xin Diệp sát môn gì đó làm cuộc trao đổi này! Diệp sát môn kia là cái loại chó má gì?” Nam tử râu ria lồm xồm được gọi là lão ngô về mặt giận dữ nói. “Ai! Bền ta cũng thế, Diệp sát môn gần đây đoạt của chúng ta càng ngày càng nhiều việc làm ăn, danh tiếng hiện tại cư nhiên còn vang dội hơn Sát thành chúng ta, mẹ nó, thực bức bối! Diệp sát môn này bất quá là một đám tiểu tử lông cún chưa mọc đủ, lại dám đối nghịch với chúng ta, chán sống sao?” Có một nam tử đáng đáp ư ư ư như khi ốm nói. “Bất quá Diệp sát môn này hồ cũng có hai phần bản lĩnh, nghe nói nhiệm vụ của bọn họ cơ hồ là hoàn thành trăm phần trăm. Nhất là môn chủ gì đó của bọn họ, nghe nói vô cùng thần bí, cũng không biết rốt cuộc là loại hàng gì!” Bạch Ngân biết Diệp sát môn chính là thủ hạ của Thiên Túng, bây giờ nghe những người kia ở đó không biết sống chết ba hoa khoác lác, trong lòng một hồi đồng tình. Lấy trình độ bao che khuyết điểm của Thiên Túng, kỳ hạn mấy người này cách cái chết hẳn là không xa! Quả nhiên, thần sắc Thiên Túng cơ hồ càng ngày càng lạnh như băng, ánh mắt nhìn mấy đại hán kia tựa như đang nhìn một đám người chết. Lúc này, người bên cạnh bàn bọn họ lại lên tiếng, bất quá lần này bọn họ nói chuyện tựa hồ hết sức giảm thấp thanh âm xuống, tựa như chỉ sợ người khác nghe được, hết sức cẩn thận. “Ai! Lão ngô, người không biết chứ! Tam đại môn chủ của Sát thành chúng ta muốn hành động, ngày kia tam đại môn chủ sẽ cử hành đại hội ở La Sát trường. Đoán chừng lần này chính là thảo luận làm sao đối phó với Diệp sát môn! Cho nên mọi người cũng không cần tức giận, Diệp sát môn đã là con cháu cháu mùa gặt, nhảy nhót không được mấy ngày nữa!” Thiên Túng vừa nghe được tin tức này, trong tay đột nhiên nắm chặt chiếc đĩa! “Nhưng cứ điểm của Diệp sát môn rốt cuộc ở đâu, cũng không ai biết. Hơn nữa, Diệp sát môn luôn luôn hoạt động ở Thánh Thiên đế quốc, lần này chúng ta đi có nắm chắc không?!” Một đại hán mập lùn xem ra rất có tâm kế hỏi. “Cái này nha! Ta biết!” Một nam tử áo đen tự cho là thông minh nói, “Nghe nói, Thánh Thiên Tề gia Tử tiểu thư không phải rất thân thiết với môn chủ Diệp sát môn sao! Hơn nữa nàng bây giờ còn trở thành đối tượng bị Thánh môn đuổi giết. Tề gia hiện tại nhất định là loạn trong giặc ngoài, ta nghe ý tứ của lão đại nhà ta, giống như muốn bắt đầu từ Tề gia, nói không chừng có thể tìm được chút đầu mối của Diệp sát môn!” “Tề gia? Ý kiến hay! Ý kiến hay! Không hổ là lão đại! Ha ha ha ha. Chúng ta Uống. Uống. Uống!” “Tề gia? Thật là can đảm! Sắc mặt Thiên Túng đã hoàn toàn đen lại. Cư nhiên dám đánh chủ ý lên Diệp sát môn, dám động tâm tư đến người của Tề gia? Xem ra không huyết tẩy Sát thành thực có lỗi với bọn họ! Thuận tiện cho bọn họ bài học cuối cùng tốt nhất đời người, dạy dỗ bọn họ cái gì mới là sát thủ chân chính!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Thiếu niên mắt tím

La Sát trường. La Sát trường kỳ thực chính là một trường đấu, mỗi ngày ở bên trong đều sẽ trình diễn những cuộc đấu huyết tinh tàn khốc giữa người và thú. Đây là trò chơi tàn khốc và huyết tinh đặc hữu hạng nhất ở Sát thành, bọn họ đem những nô lệ bắt được thả vào trong trường đấu để tiến hành quyết chiến cùng ma thú. Chỉ có giết chết ma thú, những nô lệ kia mới có thể sống sót. Nhưng cho dù bọn họ sống sót trong cuộc đấu này, chờ đợi bọn họ bất quá cũng chỉ là một trò chơi sinh tử khác mà thôi. Bất quá, ở Sát thành còn có một quy định, nếu như một tên nô lệ có thể liên tiếp giết chết 100 con ma thú, cũng chính là thắng liền 100 màn đấu, nô lệ đó sẽ được tự do. Giờ phút này, trong La Sát trường ngồi đầy người, cơ hồ sát thủ trong Sát thành đều tụ tập ở đây. Bởi vì hôm nay không chỉ là ngày tam đại môn phái Sát thành tụ hội, cũng là ngày cử hành trận đấu đặc sắc nhất gần trăm năm nay ở La Sát trường! “Ai, lão ngô, người nói cuộc đấu hôm nay, tiểu tử kia còn có thể thắng hay không? Nếu hắn thắng, chính là thắng 100 màn đấu liên tiếp! Vậy hẳn

không phải được tự do sao?!” Một đại hán ngồi ở khán phòng nói với một đại hán bên cạnh. Mà người ngồi bên cạnh hán chính là lão ngũ xuất hiện bên cạnh bàn của Thiên Túng trong nhà trọ ngày hôm trước. “Cắt!” Nghe đại hán kia nói, lão ngũ khinh bỉ cười một tiếng. “Trong óc tiểu tử ngươi có phân sao! Muốn nói tự do trong Sát thành của chúng ta, ta nhỏ vào!” Lão ngũ kia đột nhiên lại cười cực kỳ bi ối, “Ngươi cũng không phải không biết, tam môn chủ Quý Diệp nương tử của chúng ta đã sớm coi trọng cái tên tiểu bạch kiếm đó, đoán chừng cũng không biết đã ăn bao nhiêu lần rồi!” Đại hán bên cạnh lão ngũ kia nghe được nuốt nước miếng một cái, “Lại nói, tiểu tử kia thật sự đẹp mắt! Nói thật, lão tử nhìn thấy trong lòng cũng ngứa ngáy! Nếu có thể được một lần” “Hừ!” Thanh âm này của lão ngũ phảng phất phát ra từ trong lỗ mũi. “Ta khuyên ngươi vẫn là nên chết tâm đi, tiểu tử kia rất hung hãn! Nghe nói, hán là nửa người nửa thú, nếu không có tam đại môn chủ ở đó trấn áp hán, ngươi cảm thấy chúng ta đánh thắng được tiểu tử kia?” “Ai, ngươi nói tiểu tử này dữ dội như vậy, ở trên giường, tam môn chủ thật sự chịu được?” “Cắt! Ngươi biết cái gì, trong tay tam môn chủ nắm chặt tính mạng của mẹ tên tiểu tử kia! Hơn nữa”, lão ngũ tựa như cố ý muốn gọi lên tâm lý hiếu kỳ của đại hán kia, về mặt cười dâm dăng nhỏ giọng nói: “Tam môn chủ am hiểu nhất chính là độc dược, còn có loại thuốc kia, chỉ cần cho tiểu tử kia một chút, lão tử đảm bảo hán dục tiên dục tử, liều mạng bò lên giường tam môn chủ!” Hai người kia tự nhận cực kỳ cẩn thận khi nói những lời này, tuy nhiên bọn họ không biết những lời mình vừa nói một chữ cũng không thiếu đều truyền vào trong tai của hai hắc y nhân bên cạnh. “Ngân, hán nói nửa người nửa thú chẳng lẽ là dị thú?” Một người áo đen thấp giọng nói. “Dĩ nhiên không phải, theo ta thấy cũng rất có thể là ma thú cấp cao tu thành hình người, sau đó cùng loài người sinh hạ hải tử. Bất quá, bình thường ma thú cấp cao rất khó tu thành hình người. Nửa người nửa thú hán nói rốt cuộc là cái gì, chúng ta vẫn là nhìn kỹ hán nói.” Thanh âm ưu nhã của Bạch Ngân vang lên. Rất rõ ràng, hai người kia chính là hai người Thiên Túng cùng Bạch Ngân cải trang xâm nhập vào La Sát trường rồi! Đang lúc này, chỉ nghe một hồi tiếng trống truyền đến. Nhịp trống hùng hồn làm cho cả hội trường yên tĩnh lại trong nháy mắt. Khi tiếng trống ngừng lại, người chủ trì La Sát trường xuất hiện ngay chính giữa cửa lớn cùng một đám hắc y nhân, tiếp đó, ba thân ảnh mặc hoa phục xuất hiện trước mặt mọi người. Đi trước trong ba người là một lão giả tóc trắng mặc áo măng bào màu xanh đen. Lão giả này nhìn qua giống như một lão nhân của gia tộc phú quý bình thường, thế nhưng nếu nhìn kỹ lại, sẽ liền phát hiện dưới mí mắt rù xuông của hán một màn sát khí cùng hung quang. Bên cạnh hán chính là một đại hán cao lớn lực lưỡng. Đại hán kia toàn thân tràn đầy cơ bắp, một thân trang phục da màu đen khiến cho khí thế quanh thân hán càng gia tăng thêm mấy phần. Về phần người cuối cùng đi theo bọn họ chính là Quý Diệp nương tử trong miệng lão ngũ rồi. Chỉ thấy nàng mặt tựa như mâm vàng, mắt chứa thu thủy, khoe miệng ân tình, một đầu tóc đen như vậy mực tăn ra mùi thơm động lòng người. Một thân y phục đủ màu sắc vòng quanh thân thể thành thực đầy đặn của nàng, vai cùng tay trắng cứ như vậy lộ ra bên ngoài câu dẫn ánh mắt của mọi người. Cơ hồ trong nháy mắt ba người xuất hiện, Thiên Túng liền đem ánh mắt phóng đến trên người lão giả tóc trắng. Tu vi của đại hán cùng Quý Diệp nương tử kia mặc dù cao, cũng bất quá chỉ là cường giả Kiếm Đế mà thôi, trong mắt Thiên Túng không có là gì. Bất quá, Thiên Túng cảm giác được rõ ràng tu vi của lão giả tóc trắng đó đã là Kiếm Đế đỉnh cao, thậm chí thiếu chút nữa là có thể tiến vào hàng ngũ cường giả Kiếm Tiên. Mặc dù, Thiên Túng tiếp xúc cơ hồ đều là cao thủ, thế nhưng dù sao cũng là ở Thánh môn, địa phương có thể lực mạnh nhất trên đại lục. Phải nói khắp đại lục, cường giả Kiếm Tiên tối đa cũng bất quá trăm người. Mà dân số trên toàn bộ đại lục Thánh Thiên cũng gần mấy chục tỷ. Tại một thành nhỏ như vậy cư nhiên có thể đụng phải một Kiếm Tiên, loại xác suất này, quả thật giống như xác suất trúng xổ số! Bất quá lúc này, Thiên Túng chẳng qua là kinh ngạc mà thôi, tuyệt không có cảm giác gì khác, bởi vì một Kiếm Tiên đối với Bạch Ngân quả thật không đủ để nhét kẻ rằng! Lúc này, đột nhiên lại nghe được một trận tiếng trống dồn dập. Tâm tình của mọi người lập tức bị trận tiếng trống này hấp dẫn. “Sắp bắt đầu rồi!” “Đặt cược! Đặt cược a!” “Thật muốn nhìn thân thể trắng nõn của tiểu tử kia một chút!” Một hồi tiếng gào thét, tiếng cười nắc nẻ bi ối như làn sóng nổ tung giữa đám người. Ngay sau đó, một hồi tiếng xiêng xích khiến cho toàn bộ hội trường đang sục sôi lẫn nữa an tĩnh lại. Chỉ thấy một con Thái Thân Cự Viên cấp bảy bước ra từ cửa ngầm của bãi săn. Cự Viên vừa ra tới liền điên cuồng vỗ ngực, gào thét rung trời tựa hồ muốn lật tung cả khán phòng “Trời ạ! Là ma thú cấp bảy!” “Tiểu bạch kiếm kia lần này chết chắc!” Mọi người vừa nhìn thấy cuộc đại chiến giữa người và thú lần này là ma thú cấp bảy trước nay chưa từng có thì quả thực giống như ăn phải thuốc kích thích. Thiên Túng lạnh lùng nhìn tất cả bên trong bãi săn, thần sắc lạnh như băng làm cho người ta khó có thể nhìn ra nàng rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì. Đang lúc này, lại một trận tiếng xiêng xích chậm rãi vang lên bên tai mọi người, lần này mọi người lại ấn ý mười phần ngừng gào thét, ngừng thờ. Ngay tại thời điểm mọi người đang chờ mong, một thiếu niên mình trần xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Thời điểm Thiên Túng cùng Bạch Ngân thấy thiếu niên này, về mặt đều không hẹn mà hơi ngưng lại. Kia quả là một thiếu niên đẹp tuyệt cỏi trần! Đôi mắt của hán giống như ánh sao long lấp lánh nhất màn trời, một bên là màu đen u tối, một bên là màu tím nhạt. Làn da trắng nõn giống như tuyết trắng, chẳng qua trên làn da kia hiện đầy vết thương huyết sắc, lại tăng thêm mấy phần thê thảm mỹ cảm. Một bên mặt, khoe mắt cùng cánh tay có vài tấm kim loại màu tím, làm cho cả người hán nhìn qua tăn ra một loại gọi cảm vô cùng. Một đầu tóc dài đen nhánh mà hơi hỗn loạn lộ về lạnh lùng cương nghị. Toàn thân thiếu niên này tựa hồ đều tràn đầy một cỗ thú tính, mặc dù, đôi mắt với uy hiếp của ma thú cấp bảy, vẫn ngẩng cao đầu như cũ, trong đôi mắt dị sắc tràn đầy huyết tinh cùng cừu hận. Không biết vì sao, lần đầu tiên Thiên Túng nhìn thấy thiếu niên này, trừ bỏ kinh diễm lúc đầu còn có một loại bi thương khó nói nên lời. Khi nhìn thấy ánh mắt tràn đầy huyết tinh cùng cừu hận của thiếu niên kia, nàng đột nhiên nghĩ đến kiếp trước của mình, nhà tù đen tối không thấy ánh mặt trời, mỗi ngày chém giết không ngừng nghỉ chút nào cùng nụ cười tàn khốc mà lạnh như băng của những người chung quanh. Hôm nay, tình cảnh của thiếu niên này cư nhiên tương tự với mình lúc trước! “Thiếu niên này, nếu như ta không nhìn lầm, thiếu niên này cư nhiên là hậu duệ của Từ Kim Cự Long cùng loài người!” Thanh âm của Bạch Ngân tràn đầy ý vị khó có thể tin được. “Từ Kim Cự Long?” Thiên Túng nghi ngờ không hiểu nhìn Bạch Ngân. “Không sai! Lốp vảy trên người thiếu niên này tuyệt đối là vảy của Từ Kim Cự Long! Hơn nữa, ta đã từng giao thủ cùng Từ Kim Cự Long. Từ Kim Cự Long là ma thú duy nhất có huyết thống gần với dị thú. Có thể nói, nó là phân chi của dị thú hai tai trên bảng dị thú Bàn Cổ Cự Long. Nếu Từ Kim Cự Long tu thành hình người cũng không có gì kỳ quái. Mà người thiếu niên nhất định là hậu duệ của Từ Kim Cự Long cùng loài người!” “Nói như vậy, hán quả thật là nửa người nửa thú rồi!” Thiên Túng đối với thiếu niên này càng cảm thấy tò mò. Lúc này, tiếng gào thét rung trời lại một lần nữa vang lên! Mọi người đều nhìn không chớp mắt một người một thú bị vây trong sân. Về mặt điên cuồng kia làm cho Thiên Túng không nhận được hoài nghi rốt cuộc ai mới là người, ai mới là thú. “Đỉnh!” Theo một tiếng chiêng vang, trận đấu bắt đầu. Chỉ thấy xiêng khóa của Thái Thân Cự Viên cùng thiếu niên mất tím chợt mở ra. Một người một thú đều như thanh kiếm sắc bén lao về phía đối phương. Thân ảnh đơn bạc của thiếu niên mất tím kia cùng thân thể to lớn của Thái Thân Cự Viên tạo nên một cảnh tượng đối lập, Thế nhưng, khí thế của thiếu niên kia so với Thái Thân Cự Viên còn muốn hơn hán một bậc! Hán hống to một tiếng lao về phía Thái Thân Cự Viên, trong mơ hồ còn có thể nghe được một tia Long Ngâm [1] trong thanh âm của hán.

[1]: hơi thở của rồng Trong nháy mắt, bốn cánh tay đụng vào nhau. Thiên Túng thừa nhận khí thế của thiếu niên này tuyệt đối có thể sánh ngang cùng dị thú cấp chín, nhưng Thiên Túng cũng cảm nhận được, trên người thiếu niên này không có một tia nguyên tố năng lượng dao động nào. Nói cách khác, thiếu niên này căn bản không phải kiếm tu giả, cho dù hán cường đại hơn nữa cũng sao có thể chống đỡ được một kích ra sức của Thái Thân Cự Viên! Thế nhưng lần này Thiên Túng phỏng chừng sai lầm rồi! Thiếu niên này là hậu duệ của Từ Kim Cự Long, da thịt hán làm sao dễ dàng bị công phá như vậy. Chỉ thấy thiếu niên kia tựa hồ hoàn toàn không quan tâm đến cự trảo của Thái Thân Cự Viên đang bắt lấy thân thể mình. Ngược lại hai cánh tay nắm chặt cánh tay to lớn của Thái Thân Cự Viên, dùng sức quật một cái Làm cho Thiên Túng cùng Bạch Ngân tròn tròn mắt ngây ngốc nhìn một màn phát sinh! Thái Thân Cự Viên kia cư nhiên bị thiếu niên quật ngã nằm trên đất. Từ đầu chí cuối, trên người thiếu niên mất tím không có nửa điểm kiếm khí dao động, mà là dựa vào sức lực thuần túy! “Khí lực thật lớn! Không hổ là huyết thống của Từ Kim Cự Long!” Ngay cả Bạch Ngân cũng không nhận được thờ dài nói. “Hào! Hào! Đánh chết con ma thú kia!” “Tiểu bạch kiếm! Đáng đánh a!” Thanh âm trầm trồ khen ngợi chung quanh sóng sau cao hơn sóng trước. Quý Diệp nương tử trên khán đài nhìn thân ảnh tuấn mỹ tuyệt luân trên trận, chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng từng từng bốc lên, tựa

hồ ngay cả tâm hồn cũng muốn mềm rôi. Thiếu niên mất tím kia nghe những người trên khán đài ô ngôn uế ngữ, nhìn về mặt đáng ghê tởm của bọn họ, toàn thân lạnh như băng đã chuyển thành từng trận sát khí!“Giết!” Chỉ nghe thiếu niên mất tím hét lớn một tiếng, tựa như đạn pháo lao về phía Thái Thần Cự Viên đã bị quật ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Địa ngục nhân gian!

Trong nháy mắt, thiếu niên đã vọt tới trước mặt Thái Thần Cự Viên. Lực phòng ngự của Thái Thần Cự Viên mặc dù cực mạnh, nhưng sự linh hoạt so với thiếu niên mất tím kia còn kém một mảng lớn. Ngay tại thời điểm Thái Thần Cự Viên còn chưa đứng dậy, thiếu niên mất tím kia đã nhảy lên chiếc đầu khổng lồ của nó. Lúc này, hai người Thiên Túng cùng Bạch Ngân mới phát hiện móng tay màu tím bên bàn tay phải của thiếu niên này cư nhiên giống như long trảo, sắc mà bén nhọn. Chỉ thấy tay phải hắn vung lên về hướng mặt Thái Thần Cự Viên, hai con mắt của Thái Thần Cự Viên dưới móng tay sắc nhọn của hắn biến thành huyết vụ!“Ngao!” Thái Thần Cự Viên lập tức điên cuồng lắc lư thân thể. Muốn hất thiếu niên mất tím xuống đất. Thế nhưng thiếu niên mất tím đã trực tiếp đem tay phải của mình cắm vào đỉnh đầu Thái Thần Cự Viên, mặc cho nó lắc lư như thế nào cũng không thể dả thương thiếu niên kia chút nào! Thiếu niên này quả thật chính là một kẻ chiến đấu trời sinh! Sức mạnh khiến cho ma thú cấp bảy kinh sợ, tốc độ hơn người, móng vuốt sắc nhọn đủ để đẽo đá! Cuộc chiến như vậy làm cho Thiên Túng cũng không nhìn được khe ghé mắt. “Không nghĩ tới này Sát thành này cũng không hẳn toàn phế vật!” Thiên Túng lạnh lùng nhìn nói. “Xem ra thiếu niên này ít nhất thừa kế sức mạnh của Tử Kim Cự Long, hơn nữa còn với hình dạng một con người, thiếu niên này là nửa người nửa thú hoàn mỹ nhất ta từng thấy!” Ngữ điệu Bạch Ngân cũng có chút tán thưởng nói. Lúc này, không khí của hội trường đã sôi trào. Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thái Thần Cự Viên rõ ràng đã thể suy sức yếu. Dù sao ma thú cường hãn hơn nữa, máu trong thân thể cũng có hạn, mà cánh tay cắm ở đỉnh đầu Thái Thần Cự Viên của thiếu niên mất tím đã làm máu tươi nhuộm đỏ bùng thân thể Thái Thần Cự Viên. Rốt cuộc, theo một tiếng gào thét cuối cùng của Thái Thần Cự Viên, thân thể cao lớn của con ma thú cấp bảy cũng ngã xuống. Hội trường nhất thời sôi trào, thanh âm trầm trồ khen ngợi, tiếng cười mừng rỡ thành một mảnh. Mà thiếu niên mất tím chẳng qua là lạnh lùng nhìn chằm chằm hết thảy, sát khí trên người không bởi vì Thái Thần Cự Viên đã ngã xuống mà giảm bớt, ngược lại càng tuôn ra càng nhiều! Hẳn như một con báo Jaguar nhảy xuống từ trên đầu Thái Thần Cự Viên. Một đôi mắt dị sắc trong nháy mắt tập trung về phía ba người Quý Diệp nương từ trên khán đài! Tựa hồ cảm nhận được lạnh lùng cùng khắc nghiệt trên người thiếu niên mất tím, thanh âm của đám người trên khán đài dần dần giảm nhỏ. Thời điểm thanh âm hoàn toàn ngừng lại, thiếu niên mất tím mới lên tiếng!“Ta đã thắng 100 cuộc đấu! Hiện tại, ta muốn tự do!” Thanh âm của thiếu niên mất tím cũng kiêu ngạo và lạnh lùng như bản thân hắn. Lúc này, mi mắt vốn buông xuống của lão giả tóc trắng trên khán đài rốt cuộc nâng lên, vào giờ khắc này, trong cặp mắt kia phát ra sát khí lạnh lẽo không thua kém thiếu niên mất tím.“Hảo! Hảo! Không nghĩ tới trăm năm qua thật sự có một nô lệ có thể thắng liền trăm cuộc đấu!” Trong giọng nói của lão giả tóc trắng nghe không ra là tức giận hay giễu cợt. “Ta liền ban thưởng tự do cho ngươi! Từ hôm nay trở đi ngươi không còn là một nô lệ mà là một sát thủ của Sát thành!”“Sát thủ?!” Thiếu niên mất tím giống như nghe được chuyện buồn cười nhất, “Cái đó cũng làm nô lệ có gì khác nhau? Ta biết rõ các ngươi không thể nào buông tha cho ta! Ta chỉ yêu cầu các ngươi buông tha cho mẫu thân của ta, để cho nàng rời đi!”“Ha ha ha ha ha”, Quý Diệp nương từ bên cạnh lão giả tóc trắng kia đột nhiên cười! “Ngươi còn không biết! Lão nương kia của ngươi đã sớm chết rồi! Ngươi cũng biết Sát thành chúng ta không có nhiều nữ nhân, cho nên không thể làm gì khác hơn là để cho lão nương của ngươi đi bởi những sát thủ kia sao. Ai ngờ đồ đệ tiện đó không chịu được, mới lên mười mấy người đã chết. Ha ha ha. . . .”“Chết?!” Giờ phút này, toàn thân thiếu niên mất tím lạnh như băng không giống như loài người, một đôi mắt dị sắc cư nhiên tràn đầy huyết sắc. Cánh tay khảm vảy nắm chặt thành quả đấu, móng tay sắc bén đâm vào xương thịt, từng dòng máu tươi nhỏ xuống, tựa hồ cũng không làm cho hắn có nửa phần cảm giác. “Thế nào? Nổi giận? Muốn tự do, nghĩ hay quá nhỉ! Lão nương còn chưa chơi đủ!” Khuôn mặt xinh đẹp của Quý Diệp nương từ tràn đầy tham lam cùng dâm dục.“A!” Thiếu niên mất tím ngửa mặt lên trời rống dài! Hắn chỉ cảm thấy thế giới này đã dơ bẩn không có nửa phần ánh sáng, hoặc là nói thế giới của hắn đã không có nửa phần ánh sáng! Kèm theo một tiếng gào thét tê tâm liệt phế, thiếu niên mất tím nhảy lên, quơ móng vuốt lao về phía Quý Diệp nương từ trên khán đài. Quý Diệp nương từ tựa hồ đã sớm biết ý nghĩ của thiếu niên mất tím, nhanh chóng cho gọi Kiểm khí trong cơ thể. Cư nhiên là một thanh trường tiên màu lửa đỏ, kiểm khí hỏa nguyên tố! Trường tiên kia giống như ngọn lửa màu đỏ, đảo mắt liền đánh vào trên cánh tay trắng nõn của thiếu niên mất tím. Cho dù lần đầu tiên thiếu niên mất tím từ kiến cường dẻo dai hơn nữa, hẳn cuối cùng cũng chỉ là một người chưa bao giờ tu luyện, mặc dù hắn có huyết thống của Tử Kim Cự Long, nhưng chung quy không bù được một chiêu cường công của cường giả Kiểm Tiên. Thiếu niên mất tím rốt cục rơi trở lại trong sân đấu. Lúc này, nội tâm của hắn cảm nhận được một loại tuyệt vọng thật sâu. Có lẽ bắt đầu từ khi mình sinh ra, hi vọng cũng chưa từng xuất hiện qua. Sát khí trên người thiếu niên mất tím chưa giảm, thế nhưng đôi mắt hắn đã dần dần chuyển thành thất vọng chán nản. Nhưng vào lúc này, ba phần tư cây đuốc trong La Sát trường chỉ trong nháy mắt đồng thời bị dập tắt, chỉ còn những bó đuốc phía sau lưng tam đại môn chủ Sát thành cùng những đại hán áo đen đứng sau lưng họ là còn sáng. Thế nhưng bọn họ lại không thấy rõ tình huống phía đội diện chút nào. “Chuyện gì xảy ra? Nhanh đốt đuốc. . . .”, lão giả tóc trắng còn chưa nói hết, liền bị một tiếng kêu thảm thiết cắt ngang.“A!”“Chết tiệt!” Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, giống như thanh âm ở địa ngục, làm cho người ta không nhìn được da đầu tê dại! Thiếu niên mất tím mặc dù thân ở trong bóng tối, nhưng hẳn dù sao cũng có huyết thống của ma thú. Có thể mơ hồ nhìn thấy sự vật trong bóng tối. Hắn thấy một thiếu nữ mặc áo bào màu đỏ, không ngừng xuyên qua giữa đám sát thủ, căn bản không thấy rõ nàng ra tay như thế nào, mấy sát thủ bên cạnh nàng đã hóa thành một chùm huyết vụ. Mà thân ảnh màu đỏ diễm lệ kia như ngọn lửa bùng bùng gột rửa những điều không sạch sẽ, tựa hồ chiếu sáng thế gác hắc ám của hắn! Giết chóc tiếp tục trong bóng tối. . . . Rốt cuộc, đuốc trong La Sát trường lại được đốt lên. Thế nhưng, cảnh tượng trước mắt lại làm cho những sát thủ quanh năm tay đầy máu tanh cũng không nhìn được trong dạ dày một trận cuộn cuộn, nội tâm cảm thấy một loại sợ hãi sâu sắc. Tình cảnh trước mắt dùng bốn chữ hình dung thỏa đáng, chính là: địa ngục nhân gian! Chỉ thấy trước mặt là bãi sân bị máu tươi phủ kín, khắp nơi đều là cụt tay bầm thây, những thân thể nằm dưới đất cơ hồ không có một cái nào toàn vẹn. Ngay cả bức tường cao ba thước của La Sát trường cũng bị máu tươi nhuộm đỏ bùng. Mà cảnh tượng này bắt đầu chỉ trong thời gian tất đuốc cùng châm đuốc đã phát sinh! Mà ngay trong thế giới tràn đầy máu tươi kia, có hai người đang đứng. Một đỏ một trắng, một nam từ một thiếu nữ. Nam tử giống như Thần Đế, thiếu nữ đẹp như trích tiên. Địa ngục huyết sắc chói mắt kia tựa hồ không bao giờ làm cho người ta thấy kinh khủng nữa, mà là phong cảnh sinh đẹp phía sau bọn họ, phong hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành cũng không gì hơn cái này. Thiếu niên mất tím ngay lập tức nhận ra thiếu nữ lãnh diễm mặc hồng y chính là ngọn lửa mới vừa xuất hiện trong bóng tối, hắn chỉ cảm thấy tâm hồn thất vọng chán nản của mình cư nhiên sống lại vào giờ khắc này. Đây chính là cảm giác có được hy vọng sao? Cư nhiên tốt đẹp như thế, mãnh liệt như thế, ấm áp. . . . như thế. Mặc dù, hiện giờ, hai người Thiên Túng ở trong mắt thiếu niên mất tím là hi vọng. Nhưng đối với tam đại môn chủ Sát thành mà nói, hai người Thiên Túng tuyệt đối chính là tu la ác quỷ rồi!“Ngươi rút

cuộc là ai? Lại dám tới Sát thành ta cản trở?” Lão già tóc trắng ra vẻ trấn định hỏi. “Các ngươi không phải là. tuyên bố muốn tiêu diệt Diệp sát môn sao? Thế nào? Môn chủ của Diệp sát môn đích thân tới đây, các ngươi ngược lại không nhận ra?” Thiên Túng ở bên cạnh Bạch Ngân giễu cợt nói. Thiên Túng căn bản không muốn che giấu thân phận, bằng thực lực hiện tại, căn bản không cần bất kỳ sự che giấu nào. “Diệp sát môn? Ngươi là. môn chủ của Diệp sát môn?” Trừ Bạch Ngân ra, cơ hồ tất cả mọi người, bao gồm cả thiếu niên mất tim đều ngây ngốc tại chỗ. Nhất là tam đại môn chủ kia, con ngươi thiếu chút nữa rơi ra ngoài. Ai sẽ nghĩ tới thiếu nữ lãnh diễm trước mắt này lại có thể là môn chủ Diệp sát môn? Môn chủ thân bí của Diệp sát môn nhanh chóng nổi lên những năm gần đây, danh tiếng vượt qua cả Sát thành chính là một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi?! Thế nhưng, sắc mặt của ba người lão già tóc trắng, trắng hán áo đen cùng Quý Diệp nương tử trong nháy mắt liền lạnh xuống. Có thể ở trước mặt bọn họ, không tới một khắc đồng hồ quét ngang trăm người, tạo nên cảnh tượng địa ngục như thế này. Không phải là Diệp sát môn chủ thì là người nào! Ba người lão già tóc trắng cố gắng muốn nhìn xem tu vi của hai người Thiên Túng như thế nào, nhưng mặc cho bọn họ thăm dò như thế nào cũng nhìn không ra cấp bậc của hai người. Điều này làm cho lòng của bọn họ lại lạnh hơn phân nửa. “Hiểu lắm! Hiểu lắm a!” Lão già tóc trắng thấy hai người Thiên Túng thật sự không dễ chọc, vội vàng bày ra khuôn mặt tươi cười đứng ra giải thích, “Sát thành ta cùng Diệp sát môn cách nhau khá xa, nước giếng không phạm nước sông, làm sao lại nghĩ muốn tiêu diệt Diệp sát môn đây? Theo lão phu, ở đây nhất định có hiểu lầm lớn!” “Hiểu lắm?” Bạch Ngân nghe vậy cao quý cười một tiếng, cũng chiều hỏi Thiên Túng, “Lão đầu này nói là hiểu lắm, Tiểu Thiên tin sao?” “Không tin!” Thiên Túng trả lời ngắn gọn rõ ràng, dứt khoát khiến cho lão già tóc trắng kia muốn học máu. Lão già tóc trắng còn muốn giải thích cái gì, thanh âm lạnh như băng của Thiên Túng lại vang lên trước hán một bước, “Không cần nói! Hôm nay ta tới, chính là muốn diệt Sát thành này. Từ nay về sau, trên đời chỉ có một Diệp sát môn, sẽ không bao giờ có Sát thành tồn tại nữa!” Thiên Túng vừa dứt lời, Bạch Ngân liền gọi ra Cửu Trảm Cửu Tuyệt tiên. Uy áp cấp thần trực tiếp làm cho tam đại môn chủ Sát thành nhất thời biến sắc. Lúc này, Thiên Túng đã đi tới trước mặt thiếu niên mất tim “Mở to hai mắt, nhìn cho thật kỹ!” Thiên Túng lạnh lùng nhìn thẳng phía trước nói. Tựa hồ đang nói chuyện cùng không khí. Thế nhưng, thiếu niên mất tim biết Thiên Túng đang nói với hắn. Thời điểm thiếu niên mất tim còn đang nhìn chăm chú, Thiên Túng nhảy lên, Chư Thần dục mở rộng sau lưng nàng. Ba loại màu sắc: băng lam, trắng bạc, vàng kim đồng thời bộc phát trên thân thể Thiên Túng! Theo tia sáng tiêu tán, thân ảnh Thiên Túng xuất hiện trước mặt mọi người. Đây cơ hồ là lần đầu tiên Thiên Túng đồng thời cho gọi tất cả Kiếm Khí. Không thể không nói, tạo hình của Thiên Túng lúc này quả thật phong cách tới cực điểm! Chư Thần dục phía sau lưng, trong tay cầm Đoạn Hồn tiên, chân đạp Lam Băng Liên, người đeo Nhật Cung. Đen tối, băng lam, trắng bạc, vàng kim bốn loại màu sắc hoà lẫn. Hơn nữa Thiên Túng một thân y phục như lửa, quả thật giống như nữ thần! Cơ hồ trong nháy mắt, tất cả mọi người đều bị quang huy giống như nữ thần của Thiên Túng làm khiếp sợ. Toàn trường tĩnh lặng! “Thật sự là.” “Quá đẹp!” Trong mắt thiếu niên mất tim tràn đầy khí tức say mê, vô ý thức lăm lăm nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hiện trường dạy học

Đang lúc mọi người còn ngây ngốc, Thiên Túng cùng Bạch Ngân đã lấy khí thể sấm vang chớp giật phóng về phía đám người lão già tóc trắng cùng Quý Diệp nương tử. Với thực lực hiện tại, bất kỳ kỹ xảo cùng quý kế gì đều không có ý nghĩa. Công kích của Thiên Túng cùng Bạch Ngân có thể nói cơ hồ không có nửa phần kỹ xảo. Trực tiếp! Dã man! Thô bạo! (Phong: ba từ này ta nghe quen quen =)) Phàm là tiếp xúc với Đoạn Hồn tiên của Thiên Túng cùng Cửu Trảm cửu tuyệt tiên của Bạch Ngân cơ hồ đều biến thành huyết vụ ngay từ giây đầu tiên, loại lực lượng khủng bố này làm cho những hắc y nhân vẫn đi theo bên cạnh tam đại môn chủ cơ hồ nghe tiếng mà chạy. Thiên Túng lạnh lùng nhìn đám hắc y nhân liều mạng tháo chạy, bên môi lộ ra một tia cười lạnh khinh thường. “Đám ô hợp!” Chỉ thấy chân phải Thiên Túng nhún xuống phía dưới một bước, Băng Lam Liên dưới chân liền bay nhanh ra, hóa thành từng mảnh lưỡi dao sắc bén bay về phía đám hắc y nhân đang chạy trốn. Lưỡi dao sắc bén màu băng lam đâm vào huyết nhục, máu tươi trong nháy mắt lại tràn ra, nhuộm đỏ cả một mảng tường cao vút của La Sát trường. Cơ hồ là trong thời gian mấy nhịp thở, cả La Sát trường trừ tam đại môn chủ cùng thiếu niên mất tim không còn một sinh vật sống sót! Một màn này ở trong mắt người khác có lẽ là vô cùng kinh người, nhưng ở trong mắt thiếu niên mất tim, thân ảnh như lửa của thiếu nữ kia lại như thần thánh, xinh đẹp, phảng phất là nữ thần trong địa ngục, đáng để người tin tưởng, ngưỡng mộ và theo đuổi cả đời. Giờ khắc này, trong mắt thiếu niên mất tim hiện đầy vẻ say mê. “Ngân, tin tức chúng ta xuất hiện ở Sát thành tuyệt đối không thể để lộ! Biện pháp an toàn nhất chính là làm cho Sát thành biến mất!” Thanh âm của Thiên Túng vẫn lạnh như băng, sóng nước chẳng xao. Nhưng thanh âm của nàng lại truyền tới một tin tức kinh người: Bình thành! [1]

[1]: bình = san bằng, bài trừ Bạch Ngân chính là hơi hơi sừng sốt, ngay sau đó ôn nhu cười một tiếng, “Giao cho ta làm đi!” Chính là những chữ đơn giản như vậy. lại làm cho lòng Thiên Túng hưng hăng run lên. Không có chất vấn, không có phản bác, không có không dám! Tự hồ chỉ cần là nàng, Bạch Ngân sẽ vẫn đậm phong khinh ở bên cạnh nàng, sau đó thay nàng ngăn trở mưa gió trước mặt, nào sợ đem máu tanh nhuộm khắp người mình. “Ngân, ngươi sẽ không cảm thấy ta tàn nhẫn chứ? Cùng ta ở chung một chỗ ngươi không sợ sao? Ta là một người đáng sợ như vậy!” Thiên Túng không nhịn được hỏi. “Tàn nhẫn? Ta nói rồi, vì ngươi, ta có thể giết hết người trong thiên hạ, huống chi chỉ là một thành trì!” Ánh mắt Bạch Ngân nhìn Thiên Túng càng phát ra ôn nhu, “Về phần sợ, càng là chuyện cười! Chẳng lẽ ngươi không biết sao? Chỉ cần cùng ngươi ở chung một chỗ, cho dù thân nơi địa ngục, cũng vẫn còn hơn thiên đường!” Thiên Túng nghe Bạch Ngân nói những lời này, cái gì cũng không nói, có lẽ lúc này bất kỳ ngôn từ nào đều là dư thừa. Sau đó nàng cười. Nụ cười kia chói lọi như phù hoa, hoa lệ như pháo hoa, tựa như băng tuyết đỉnh núi chợt hòa tan, mang theo ôn nhu ấm áp khó có thể diễn tả. Cả La Sát trường tựa hồ cũng bởi vì một nụ cười này mà sáng bừng lên. “Ta đi trước!” Trong nháy mắt, thân ảnh của Bạch Ngân biến mất trong La Sát trường. Thiếu niên mất tim chăm chú nhìn chăm chăm phương hướng Bạch Ngân biến mất. Trong mắt dâng lên chính là một loại tự ti thật sâu cùng hăm dọa. Chỉ có nhân tài như vậy mới có thể đứng bên người nàng, mà ta. Lúc này, Thiên Túng đã xoay người lại, đối mặt với ba người Quý Diệp nương tử. “Đến phiên các ngươi!” Thanh âm của Thiên Túng nghe ở trong tai ba người Quý Diệp nương tử giống như ác quỷ địa ngục tới lấy mạng, làm người ta không rét mà run. “Diệp sát môn chủ, ngươi đã phá hủy Sát thành ta, cần gì phải bức bách chúng ta như vậy!” Biểu tình của lão già tóc trắng xem ra cực kỳ chân thành tha thiết, người không biết còn tưởng rằng Thiên Túng tìm bọn hắn phiền toái! “Hừ! Bức bách các ngươi? Nếu hôm nay là tình thế Diệp sát môn của ta lưu lạc, không biết tam đại môn chủ có thể bức bách hay không đây?” Thiên Túng một hồi cười lạnh giễu cợt, “Ta chỉ biết lửa thiêu không chết, gió xuân thổi vạn vật hồi sinh. Diệt cỏ không diệt tận gốc, ngày sau tất lửa cháy lan ra đồng cỏ. Ta tuyệt sẽ không lưu lại bất kỳ tai họa ngầm nào, cho nên, các ngươi đã đánh chủ ý lên Diệp sát môn ta, sẽ chết!” Thiên Túng nói xong chữ chết này đã không chút do dự tấn công tam đại môn chủ. Chư Thần dục mở rộng, phóng ra từng mảnh lưỡi dao sắc bén, kèm theo lưỡi dao sắc bén màu đen kia, Đoạn Hồn tiên của Thiên Túng quét ngang tới, một cái quần lấy trường tiên đỏ rực của Quý Diệp nương tử. Kiếm khí quang nguyên tố từ bên trong Đoạn Hồn tiên hoàn toàn bộc phát,

trong nháy mắt liền đem Quỷ Điện nương tử đánh bay ra ngoài. Thân thể Thiên Túng vừa vung, Chư Thần dục lập tức bắn ra bốn lưỡi dao sắc bén ghim Quỷ Điện nương tử lại trên tường. “A!” Chỉ nghe một tiếng hét thảm, Quỷ Điện nương tử kia được một tạo hình giống chúa Jesus bị ghim trên tường, hôn mê bất tỉnh. Lúc này, lão giả tóc trắng đã cho gọi ra Kiếm Khí của mình, là một thanh đại đao màu vàng đất, cả thân đao tràn đầy cảm giác dày cộm nặng nề. Xem ra lão giả này là một kiếm thủ già thô nguyên tố. Mà làm cho Thiên Túng phiền muộn vì kinh ngạc chính là tráng hán áo đen, vốn cho rằng hắn bất quá là một Kiếm Đế mà thôi, hiện giờ xem ra hắn còn là kiếm võ song tu, bởi vì nam tử này ngoại trừ cho gọi ra Kiếm Khí của hắn là một cái búa lớn màu đen, trong tay còn nắm một cây chủy thủ tựa như dao găm. Một lớn một nhỏ, một dài một ngắn nhìn cũng có chút khí thế. “Kiếm võ song tu sao? Được! Ta liền giữ lại ngươi theo ta luyện chiêu một chút!” Thiên Túng đột nhiên phun ra một câu khiến cho lão giả tóc trắng cùng tráng hán áo đen không hiểu gì. Đang lúc hai người còn chưa phản ứng kịp thì chỉ nghe Thiên Túng hô to một tiếng “Chư Thần dục! Âm Vũ Vạn Nhận!” Cơ hồ chưa cho hai người thời gian thở dốc, Thiên Túng trực tiếp sử dụng kiếm kỹ mạnh nhất nàng có thể thi triển. Tức khắc, ngàn vạn lông vũ như lưỡi dao sắc bén, phiếm huyết sắc sáng bóng ập ập về phía lão giả tóc trắng cùng tráng hán áo đen. Nhưng người sáng suốt vừa nhìn là có thể biết phần lớn công kích đều trực tiếp rơi vào trên người lão giả tóc trắng. Thiên Túng thi triển xong một chiêu này, cơ hồ không dừng lại, đi về phía thiếu niên mất tim. Kiếm cấp chênh lệch nhất định hai người kia sẽ không có một tia cơ hội, nhất là lão giả tóc trắng, hắn phải chết không thể nghi ngờ! “Thông khảo sao?” Thiên Túng nhìn thiếu niên mất tim, lạnh lùng hỏi. Thiếu niên mất tim cũng là ngây ngốc nhìn Thiên Túng, tựa hồ mất đi năng lực nói, bất kể là thiếu nữ lạnh lùng như tiên trước mặt hay là cảnh tượng bộc phát phía sau nàng đều không chân thực. Hắn ngây ngốc gật đầu một cái. “Ngươi muốn tự do?” Thiên Túng lại mở miệng hỏi. Vừa nhắc tới tự do, đôi mắt màu tím của thiếu niên lập tức sáng lên. “Đúng!” Thanh âm của hắn kiên định giống như bàn thạch. “Vậy ngươi sẽ phải đứng cao hơn so với người khác! Ở trên thế giới này, tự do, ngang hàng, những từ ngữ này đối với người yếu mà nói, chính là một chuyện cười, chỉ khi ngươi có đầy đủ sức mạnh khiến cho người khác ngưỡng mộ ngươi, vậy ngươi mới có thể đạt được tự do! Nhớ kỹ, tự do vĩnh viễn không phải chờ đợi người khác bố thí, mà là dựa vào chính mình tự tay tạo nên.” Thiên Túng chậm rãi nói. Thiếu niên mất tim nghe thanh âm lạnh như băng của Thiên Túng, mỗi một câu tựa hồ đều đánh vào nội tâm của hắn. Là bởi vì ta không đủ cường đại sao? Là bởi vì ta một mực chờ đợi bố thí sao? Có phải ta đủ cường đại là có thể đạt được tự do, là có thể đạt được tư cách đi theo phía sau ngươi hay không. Thiên Túng nhìn ánh sáng trong mắt thiếu niên mất tim như có điều suy nghĩ, trong mắt xẹt qua một tia thần sắc phức tạp. Nếu bình thường, nàng tuyệt đối sẽ không xen vào việc của người khác, càng không cần phải khuyên bảo người khác. Có lẽ bởi thiếu niên này có quá khứ giống như nàng, mới khiến cho nàng sinh lòng thương cảm với hắn đi! Lúc này, lực phá hoại do Âm Vũ Vạn Nhận tạo thành dần dần tiêu tán. Lão giả tóc trắng quả nhiên biến thành một bãi huyết nhục chết dưới công kích của Âm Vũ Vạn Nhận! Nhưng tráng hán áo đen bên cạnh hắn mười mét cũng chỉ chịu trọng thương, Kiếm Khí đã tự động thu hồi vào trong cơ thể hắn, xem ra tráng hán này không thể tiếp tục điều động Kiếm Khí nữa! “Sức lực cùng tốc độ của ngươi cũng rất tốt, nhưng địa điểm công kích quá phân tán, không đủ chính xác! Không đủ hung ác tàn nhẫn! Hiện tại, nghiêm túc nhìn!” Thiên Túng nói xong lời này với thiếu niên mất tim, liền thông qua Tòa Hồn chủ, lao đến triển đấu cùng tráng hán áo đen. Thiếu niên mất tim lúc này mới phản ứng, Thiên Túng cư nhiên truyền cho hắn võ kỹ! Nàng không giết chết nhị môn chủ của Sát thành là vì muốn biểu diễn võ kỹ cho ta xem? Thiếu niên mất tim bị nhân bánh từ trên trời rơi xuống đập choáng váng. Hắn vội vàng đề xuống tâm tình kích động, nghiêm túc nhìn lại. Giờ phút này, nhị thành chủ Sát thành kia rốt cuộc minh bạch lời Thiên Túng vừa nói: ‘ta liền giữ lại ngươi theo ta luyện chiêu một chút!’ là có ý gì rồi. Hắn cũng ý thức được mình bất quá là nô nặc hết đũa, tuyệt đối không có nửa phần hi vọng, ngược lại càng đánh càng hung ác giống như sói đói. Nhưng đối mặt với võ kỹ cường hãn như vậy, Thiên Túng lại thân như lưu ảnh, rõ ràng là chiêu thức không có nửa phần sơ hở, nàng lại có thể ưu nhả tìm ra khe hở, lách mình né tránh. “Võ kỹ thiên hạ, tốc độ xác định người chiến thắng, ngươi có được huyết thống của ma thú, tốc độ mặc dù mau, nhưng vẫn chưa đủ!” Thiên Túng vừa né tránh, vừa nói, “Cùng người đối chiến, trừ tốc độ bên ngoài, chính là phải tấn công vào chỗ hiểm của đối phương. Cái gọi là chỗ hiểm, chính là chỗ dễ dàng đưa đối phương vào chỗ chết. Tỷ như: khớp xương.” “A!” Thiên Túng vừa giảng giải, vừa làm mẫu. Chỉ thấy tay phải của nàng xuất phát từ một góc độ quỷ dị, trực tiếp sử dụng hai ngón tay nắm lấy khớp xương cánh tay của tráng hán áo đen, chỉ nghe “rắc” một tiếng, khớp xương kia đã bị Thiên Túng bóp nát vụn. Tầng lớp máu tươi từ trên cánh tay của tráng hán áo đen thấm qua ngoài y phục. “Còn có bả vai!” “A! A!” “Khe xương!” “A! A! A!” “Gân chân!” “A! A!” Thiên Túng mỗi nói một chỗ, sẽ ra tay đem nơi đó bóp nát vụn, cho dù tráng hán áo đen là một hán tử đầu đội trời chân đạp đất, lúc này cũng bị hành hạ đến không thành hình người! Thiếu niên mất tim đối với thủ pháp này quả thực nhìn ngây người! Không thể phủ nhận, tiếng kêu thảm thiết của tráng hán áo đen khiến cho hắn cũng có một loại sợ hãi rớt vào tận xương tủy. Thế nhưng, trong máu của hắn còn có một loại kích động. Một loại kích động biến thành cuồng giả! Bởi vì thông qua nhãn lực vượt xa người thường, hắn quan sát được, Thiên Túng mỗi lần ra chiêu, cũng không có bất kỳ năng lượng đao động nào, toàn bộ dựa vào tốc độ cùng lực phối hợp của bản thân, lực phản ứng gần như hoàn mỹ. Cái loại kỹ xảo đã thương người đáng ngạc nhiên đó quả thật làm người ta xem thế là đủ rồi! Lúc này, tráng hán áo đen đã không chịu nổi nữa ngã quỵ xuống. Thiên Túng cũng ngồi chồm hóm xuống theo, tựa hồ không hề cảm nhận được ánh mắt sợ hãi như gập quỳ của tráng hán áo đen kia. Thần sắc Thiên Túng thật là bình thản nói: “Con người tổng cộng có 200 lỗ. khối xương, mỗi một khối xương, thậm chí khe xương đều là uy hiếp trí mạng của cơ thể con người. Đồng thời, thân thể con người còn có đại khái mấy chỗ hiểm khác: huyết thái dương, gáy, mắt mũi, tai, yết hầu, “Giờ phút này, tình cảnh trong La Sát trường thật có chút quỷ dị. Muốn hình dung, có thể dùng bốn chữ: hiện trường dạy học! Chỉ bất quá dạy kỹ xảo giết người mà thôi. Kèm theo thanh âm thê lương thảm thiết lần lượt vang lên của tráng hán áo đen, Thiên Túng có thể nói là giảng bài rất say sưa, thiếu niên áo tím có thể nói là nghe hết sức chuyên chú. Tựa hồ ai cũng không chú ý tới thanh âm hàm răng run lên của Quỷ Điện nương tử bị ghim trên tường. Rốt cuộc, sau một tiếng kêu thảm thiết như ác quỷ địa ngục của tráng hán, Quỷ Điện nương tử cũng chịu không nổi loại hành hạ này nữa, lớn tiếng kêu lên: “Đủ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Nguyện làm đao của ngươi

“A? Rốt cuộc không nhận được mở miệng sao?” Thiên Túng quang ánh mắt đến trên người Quỷ Điện nương tử đang bị ghim trên tường. Kỳ thực, từ lúc Thiên Túng bắt đầu sử dụng Âm Vũ Vạn Nhận, cũng biết Quỷ Điện nương tử đã tỉnh rồi. Chỉ bất quá, Quỷ Điện nương tử lại tự cho là đứng ở đó giả bộ bất tỉnh, vọng tưởng tránh được một kiếp. Thiên Túng trong lòng cười lạnh, nàng làm sao lại mắc phải loại sai lầm cấp thấp này, để cho Quỷ Điện nương tử lừa dối trott lọt! Chắc hẳn Quỷ Điện nương tử rốt cuộc không chịu nổi tiếng kêu thảm thiết, mới có thể lên tiếng. Thế nhưng, địa ngục hành hạ hiện giờ mới bắt đầu, há có thể dễ dàng kết thúc như vậy. “Ngươi biết ta đã tỉnh rồi?” Khuôn mặt quyến rũ của Quỷ Điện nương tử lúc này đã tái nhợt không còn chút huyết sắc nào. “Ngươi là có ý! Có ý có đúng hay không?” Nhìn bộ dạng cuồng loạn của Quỷ Điện nương tử, Thiên Túng hài lòng cười một tiếng. “Chết chưa bao giờ là kinh khủng nhất. Ngươi đã lựa chọn làm sát thủ, sẽ phải có giác ngộ của sát thủ. Một chút hành hạ tinh thần như vậy, ngươi cũng

không chịu nổi sao?” “Ngươi . . . đồ dê tiện, cho dù ta hóa thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi! Cho dù ta chết cũng muốn kéo ngươi cùng xuống địa ngục!” Quỷ Diệp nương tử tựa hồ cũng biết mình cuối cùng chạy không khỏi cái chết, điên cuồng la mắng. “Ha ha ha thù” Thiên Túng giống như nghe được chuyện cười buồn cười nhất, “Ngươi còn sống ta cũng không sợ, há lại sợ ngươi chết? Cho dù là quỷ ở trước mặt ta cũng sẽ không bao giờ siêu sinh, cho dù là thần, người cản đường ta cũng sẽ chỉ có một con đường chết!” Ánh mắt Thiên Túng lúc này trở nên dị thường xa xôi, thanh âm của nàng mê ly giống như đến từ chín tầng trời, lại tàn ra băng hàn làm cho người ta lạnh lẽo tận xương cốt. “Ta đã từng đến địa ngục, cũng đã từng ở thiên đường. Nhưng ta đã đạp nát địa ngục, lại bị người khác phá hủy thiên đường của ta! Thiên địa bất nhân, ta liền hủy thiên diệt địa! Vạn vật bất thiện, ta liền giết hết thương sinh [1]! Cho nên, cho dù ngươi thực sự biến thành yêu ma quỷ quái, chỉ cần ngươi có can đảm ngăn ở trước mặt của ta, cũng chỉ có kết cục bị tiêu diệt!”

[2]: muôn dân, trăm họ Vào giờ khắc này, Quỷ Diệp nương tử thật sự cảm nhận được một loại sợ hãi đến từ linh hồn, so với loại sợ hãi này, cái chết tựa hồ cũng trở thành một loại lựa chọn xa xỉ. Nhận thức được điều này, Quỷ Diệp nương tử lập tức muốn cắn lưỡi tự sát. Nhưng đột nhiên một cổ kiếm khi từ tay phải Thiên Túng chém ra đánh thẳng tới cầm Quỷ Diệp nương tử. “A!” Quỷ Diệp nương tử kêu thảm một tiếng, cảm ứng tiếng trật khớp. Hiện tại, nàng tứ chi bị vấy, cảm trật khớp, chỉ còn một đôi mắt oán độc nhìn chằm chằm Thiên Túng. “Muốn chết? Không dễ dàng như vậy!” Thiên Túng đang muốn tiến lên, thiếu niên mất tim bên cạnh nàng vẫn không mở miệng đột nhiên ngăn ở trước mặt Thiên Túng. Thiên Túng lúc này mới phát hiện ra thiếu niên này nhìn qua cũng mười sáu mười bảy tuổi, nhưng so với nàng cao hơn hẳn hai cái đầu! Mà bây giờ trên dung nhan khuynh thành của thiếu niên sinh ra một loại cừu hận cực độ cùng thần sắc tàn nhẫn, sát khí nồng đậm từ trong cơ thể hắn mãnh mẽ trào ra. “Ngươi này có thể để lại cho ta giải quyết không?” Thiếu niên mất tim nắm chặt hai quả đấm nói. Thiên Túng nhìn thiếu niên mất tim một cái, không nói gì, chẳng qua là lẳng lẽ gạt đầu. Bởi vì nàng nhìn thấy sự khẩn cầu trong đôi con ngươi dị sắc. Từ Kim Cự Long tuy không phải là dị thú, nhưng cũng là ma thú đến gần dị thú nhất. Có được huyết thống như vậy, hẳn hẳn là cao ngạo vô cùng. Nếu không, hẳn cũng sẽ không liều mạng ở La Sát trường, để cầu tự do. Mà bây giờ, trong đôi mắt vĩnh viễn không khuất phục kia tự nhiên tràn ngập thần sắc khẩn cầu, đây là nguyên nhân Thiên Túng không thể cự tuyệt. Thiếu niên mất tim tùy ý nhặt một thanh loan đao từ dưới mặt đất lên, đi về phía Quỷ Diệp nương tử. Quỷ Diệp nương tử không biết là can đảm ngập trời, hay là cho rằng thiếu niên này không đủ gây sợ, nét mặt của nàng tự nhiên lộ ra thần sắc vui mừng. Mặc dù, cầm của nàng bị tháo, nói không ra lời, nhưng đôi mắt nàng cũng không nhìn về phía thiếu niên cầm đao mà vẫn oán độc nhìn chằm chằm Thiên Túng như cũ. Thiếu niên mất tim đi tới trước mặt Quỷ Diệp nương tử, không có bất kỳ sự báo trước nào, không chút do dự trở tay một đao. “A!” Quỷ Diệp nương tử kêu thảm một tiếng, mặt đầy máu tươi. Một đao kia của thiếu niên mất tim đứt khoát làm mù đôi mắt của Quỷ Diệp nương tử! Thiên Túng ngược lại lấy làm kinh hãi, nàng thế nào cũng không nghĩ đến thiếu niên mất tim xử lý đôi mắt của đối phương đầu tiên! Đui mù. Là muốn khiến cho nàng sợ hãi trong bóng tối hay đơn thuần là hành hạ nàng? Thiên Túng còn tưởng rằng mình mới vừa dạy nhiều như thế, hẳn thế nào cũng phải dùng Quỷ Diệp nương tử luyện tay một chút! Thời điểm Thiên Túng còn đang nghi hoặc, thiếu niên mất tim lên tiếng. “Đừng có dùng đôi mắt bản thủ của ngươi nhìn chằm chằm nàng, ngươi không xứng!” Cự nhiên là vì mình?! Thiên Túng trong bụng cả kinh, trên mặt vẫn lạnh như băng như trước. Tiếp đó, thiếu niên mất tim lại một đao, lần này hắn chém đứt năm ngón tay phải của Quỷ Diệp nương tử. “A! A a a a!” Lại một đao, ngón tay trái. Lần này, là chân trái! Tiếp theo, chân phải. Cánh tay phải! Cánh tay trái! Mắt cá chân phải! Mắt cá chân trái! Thiếu niên mất tim vung đao càng lúc càng nhanh. Mỗi một đao đều chém lên tứ chi của Quỷ Diệp nương tử. Quỷ Diệp nương tử cơ hồ đã biến thành một đồng huyết nhục, không nhìn ra hình dáng. Tiếng kêu thảm thiết thê lương giống như ác quỷ địa ngục cơ hồ chưa từng ngừng qua. Thế nhưng, bất kể là Thiên Túng hay là thiếu niên mất tim đều như không hề nghe thấy bất kỳ thanh âm nào. Một đứng lẳng lặng, một không ngừng vung đao. Cho đến khi tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng yếu, Quỷ Diệp nương tử kia cơ hồ thành một nhân côn [1]! Nhưng thiếu niên mất tim không có chút ý từ ngừng lại. Hắn không chút mệt mỏi một đao lại một đao chém xuống. Ban đầu còn lại chém qua loa, sơ sơ, cho tới bây giờ đã điên cuồng mãnh liệt! Cho dù Quỷ Diệp nương tử đã chết, cũng không hề ngừng nghỉ!

[1]: người bị chặt hết tứ chi, chỉ để lại đầu, để chảy máu cho tới chết Thiên Túng biết, hẳn là đang phát tiết, phát tiết tuyệt vọng, cừu hận cùng sát ý cuộc sống ở địa ngục nhiều năm như vậy. Cho nên, nàng không định khuyên hắn, chẳng qua là lẳng lặng đứng một bên, cho đến khi thiếu niên mất tim dần dần trở nên bình tĩnh. Giờ phút này, La Sát trường chính là một thế giới nhiễm máu. Dưới mảnh trời huyết sắc, một thiếu niên tuyệt sắc với đôi mắt dị sắc dùng một cây đao chống đỡ lấy thân thể của mình, thờ dốc. Tầm thân trần của hắn cơ hồ nhuộm một mảnh máu đỏ. Mà thiếu nữ lẳng lặng đứng bên cạnh hắn, một thân màu đỏ chói mắt, cơ hồ còn thắm hơn mấy phần so với máu tươi, cả người giống như đóa sen hồng đầm máu, xinh đẹp tuyệt luân. “Tiểu Thiên!” Một thanh âm âm áp truyền tới, tựa như âm áp chiếu sáng thế giới đầy máu tanh lúc này. “Giải quyết?” Thiên Túng nhìn Bạch Ngân ưu nhã từ bên ngoài bay tới, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên nhu hòa. “Giải quyết!” Bạch Ngân ôn nhu đáp. Áo bào của hắn vẫn trắng nõn như cũ, phảng phất như tiên nhân không nhiễm thế tục, chỉ có Thiên Túng biết, đôi tay dưới áo bào này vì nàng nhuộm xuống bao nhiêu máu tanh. Thế nhưng, không sao, bởi vì hắn từng nói qua: chỉ cần ở chung một chỗ với ngươi, cho dù thân nơi địa ngục, cũng vẫn còn hơn thiên đường! Thiên Túng cùng Bạch Ngân nhìn nhau cười một tiếng, tất cả không cần nói. Lúc này, Bạch Ngân quay đầu nhìn thiếu niên mất tim vẫn chằm chú nhìn hắn từ khi hắn xuất hiện, nói với Thiên Túng: “Hắn làm sao bây giờ?” Thiên Túng nghe được sát ý lộ ra trong câu nói của Bạch Ngân. “Hắn sẽ không tiết lộ hành tung của chúng ta!” Thiên Túng hết sức kiên định. “Được! Vậy chúng ta đi thôi!” Bạch Ngân ôn nhu cười một tiếng ôm lấy Thiên Túng, hai người xoay người mà chuyển rời đi. “Đợi một chút!” Thiếu niên mất tim nhìn Thiên Túng muốn đi, cơ hồ là chạy như bay đến trước mặt hai người Thiên Túng, quý một gói xuống đất nói, “Ngươi giúp ta báo thù! Về sau mạng của ta sẽ là của ngươi! Xin cho ta đi theo ngươi!” “Không phải ngươi muốn tự do sao?” Thiên Túng tựa hồ đã sớm dự đoán thiếu niên mất tim sẽ nói như thế, cho nên lui bước tựa vào trên người Bạch Ngân hỏi. “Nhưng ngươi đã nói không có thực lực cũng sẽ không có tự do chân chính. Ta muốn trở nên mạnh mẽ, ta muốn đứng ở đỉnh núi, ta muốn dẫm thế giới này dưới chân!” Trong mắt thiếu niên mất tim lóe ra ngọn lửa hùng hục, còn có một cỗ cuồng nhiệt cùng trung thành ngay cả Thiên Túng cũng không hiểu được. “Ngươi không biết ta phải đối mặt với cái gì. Nếu như ta nói cho ngươi biết, đi theo ta sẽ chỉ làm cho tay ngươi nhuộm đầy máu tanh, ngươi vẫn nguyện ý đi theo ta sao?” Thiên Túng vuốt vuốt mái tóc của mình hỏi, tựa hồ không chút để ý đến đáp án của thiếu niên. “Ta nguyện ý! Ta nguyện ý trở thành một thanh đao trong tay ngươi, vì ngươi chém giết tất cả!” Thiếu niên mất tim trả lời không chút do dự. “Được! Sau này ngươi liền gọi ta là tiểu thư, đi theo bên cạnh ta, ta sẽ mài ngươi thành một thanh đao! Một thanh đao sắc bén nhất!” Không biết có phải từng có quá khứ tương tự hay không, nàng đối với thiếu niên mất tim này luôn có mấy phần cảm giác thân thiết. Hơn nữa nàng tin tưởng thiếu niên này tuyệt đối sẽ trở thành một lưỡi đao sắc bén cường đại trong tay nàng, vì nàng chặt đứt những bụi gai trùng điệp trên con đường báo thù. “Thật. Thật sao? Ngươi bằng lòng để cho ta đi theo ngươi?!” Thiếu niên mất tim tựa hồ đắm chìm trong vui sướng không thể tự thoát ra. “Ừ.” Thiên Túng làm như không nhìn thấy sự vui sướng như điên của thiếu niên mất tim. Ngược lại thần sắc của Bạch Ngân rõ ràng rất là phức tạp nhìn Thiên Túng. Nàng chính là có cái mị lực này, có thể làm cho người ta cam tâm tình nguyện đi theo, từ Cao Tường cho đến thiếu niên nửa người nửa thú này. Có lẽ, đây chỉ là mới bắt đầu. Cuối cùng có một ngày, nàng sẽ có được thế lực lớn hơn, trở thành phượng hoàng bay lượn chín tầng trời. Đến lúc đó, ta còn có thể là người đứng gần ngươi nhất sao? Đột nhiên, Thiên Túng cảm thấy cánh tay Bạch Ngân ôm nàng bỗng nhiên chặt thêm mấy phần. Vừa quay đầu, liền đối diện với ánh mắt phức tạp của Bạch Ngân. Thiên Túng nhất thời nhúc nhích, bởi vì nàng phát hiện tính khí người này gần đây càng ngày càng trở nên trẻ con, tựa hồ có xu thế giống như Phi Dạ. Nàng đành phải cười cười trấn an Bạch Ngân, mới miễn cưỡng làm cho Bạch Ngân khỏi phục như thường. “Đúng rồi! Ngươi tên là gì?” Thiên Túng đột nhiên hỏi, lâu như vậy nàng còn chưa biết tên thiếu niên. “Ta. Ta không có tên.” “” thiếu niên mất tim

tựa hồ đối với chuyện mình không có tên có mấy phần lúng túng, nói chuyện cũng biến thành lấp bắp. “Vậy sau này người hãy cùng họ với ta đi, nhớ kỹ, ta họ Diệp, từ nay trở đi người liền kêu Diệp Từ Long. Như thế nào?” Thiên Túng không để ý đến quần bách của thiếu niên mất tím nói: “Tạ tiểu thư ban tên cho!” Giờ phút này, nội tâm Diệp Từ Long như có sóng lớn mãnh liệt, kích động dị thường. 17 năm! 17 năm không tên không họ! Hôm nay, rốt cuộc có tên, còn được cùng họ với tiểu thư! Trong đáy lòng, Diệp Từ Long lặng lẽ thề: đời này kiếp này, nguyện làm thanh đao của tiểu thư, giết thần chém phật, chết không hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 78: Sát khí lại xuất hiện

Hôm nay toàn bộ Đại lục Thánh Thiên xảy ra một chuyện lớn khiến cho thế nhân khiếp sợ. Đó là sát thủ Sát thành lương khiến đại lục khiếp sợ không ngờ trong một đêm mai danh ảm tích! Một thành trì to như vậy khắp nơi chỉ còn lại xác chết, máu tươi. Dường như, tất cả thế gia môn phái đứng đầu đều phải ra tinh anh trong nhà tiến hành điều tra. Mọi người cũng ngửi ra mùi vị bất thường từ sự việc này. Dường như, trong nháy mắt, tiêu điểm của mọi người đều chuyển đến trên người Diệp sát môn. Diệp sát môn là tổ chức sát thủ mới nổi lên trong ba năm gần đây. Thế nhưng trình độ thần bí cùng với tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ vượt xa Sát thành. Mọi người hồi hải suy đoán: Phải chăng một núi không thể chứa hai hổ, mới khiến cho Diệp sát môn hung ác hạ chủ tâm giết người, một đêm tàn sát hàng loạt dân trong thành! Nhưng tất cả mọi người đều tra không ra Diệp sát môn làm thế nào trà trộn vào Sát thành. Gây ra chém giết lớn như vậy, thế nào cũng phải có chút dấu vết chứ. Nhưng, không có gì cả! Cứ như Sát thành vô duyên vô cớ biến mất! Bởi vì, sẽ không ai nghĩ đến hung thủ chỉ có hai người! Hiện giờ, đám người Thiên Túng của chúng ta đối với hiệu quả chấn động mình tạo thành vẫn không chút hay biết, tiếp tục đi về hướng Bắc. Mấy người Thiên Túng đã đi trong sa mạc hơn mười ngày rồi, hôm nay rốt cuộc ra khỏi sa mạc. Nhớ lại cuộc sống hơn mười ngày trong sa mạc, Thiên Túng cảm thấy mình mang theo Diệp Từ Long là một lựa chọn sáng suốt cỡ nào. Diệp Từ Long luôn sống ở Sát thành, Sát thành là một thành trì trong sa mạc. Diệp Từ Long hết sức quen thuộc hoàn cảnh và cách sinh tồn trong sa mạc. Hắn có thể tìm được nơi có nguồn nước, loại thực vật nào có thể ăn, làm sao tránh được bão cát. Thiên Túng mặc dù xuyên qua từ hiện đại tới, bởi vì từng thi hành nhiệm vụ ở sa mạc, cũng có chút hiểu biết sơ lược đối với sa mạc, thế nhưng vẫn không thể quen thuộc như Diệp Từ Long. Không thể không nói, những ngày qua, Diệp Từ Long đã chiều cổ Thiên Túng và Bạch Ngân đến mức có thể nói cả người thoải mái, từng li từng tí, đi theo làm tùy tùng, chịu một nhọc, ngay cả Bạch Ngân luôn luôn cao ngạo với người khác, sắc mặt nhìn hắn cũng đã khá hơn nhiều. “Tiểu thư, Bạch công tử, ở đây đã là ven rìa sa mạc rồi. Chờ ra khỏi sa mạc này chính là cánh rừng trên bản đồ!” Diệp Từ Long cung kính nói với hai người Thiên Túng. “Ừ. Thật sự không nghĩ tới, mọi người đều truyền Xích Viêm động ở phương Tây, thế nhưng trên bản đồ này, Xích Viêm động lại ở phương Bắc, nếu chuyện này là thật, cũng khó trách người ta không tìm được Xích Viêm động ở đâu!” Bạch Ngân cảm thán mà nói. Thiên Túng sau khi nghe xong gật đầu một cái. Đây chính là một việc kỳ lạ. Là bởi vì Xích Viêm động quá mức hung hiểm mà bị người xưa cố ý sửa đổi phương hướng hay là có người cố ý gây nên đây? Không biết tại sao, Thiên Túng cứ có cảm giác Xích Viêm động này dường như có nguy hiểm gì đó không biết trước đang đợi bọn họ. “Được rồi! Hiện giờ sắc trời không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này một chút đi.” Thiên Túng lạnh lùng nói, đề xuất bất an trong lòng. Bóng đêm như thủy triều ừ ừ kéo đến, đem bầu trời đêm nhuộm đậm thành màu đen thâm thúy, vài ngôi sao nhỏ màu xanh đen trên nền trời dường như muối bỏ biển, nhỏ bé không thể tưởng tượng nổi. Bầu trời đêm trong sa mạc thần bí và xinh đẹp đến thần kỳ. Thiên Túng lặng lẽ nhìn chăm chú vào bầu trời đêm lúc này, trong bụng chỉ có yên lặng. Nghĩ đến kiếp trước của mình, đến sa mạc chỉ là vì thi hành nhiệm vụ, chưa từng phát hiện bầu trời sa mạc bao la không ngờ là sạch sẽ, tốt đẹp, thuần túy đến vậy, khiến người ta an tâm. Mà đời này, mình không ngờ có cơ hội nằm dưới bầu trời đêm sa mạc. Nhân sinh thực kỳ diệu! Nghĩ vậy, bên môi Thiên Túng hiện lên một nụ cười nhu hòa. “Tiểu Thiên, đang suy nghĩ gì?” Bạch Ngân nằm ở bên cạnh Thiên Túng, ôn nhu nói. “Đang suy nghĩ cuộc sống rất kỳ diệu. Một giây trước, muội còn ở nơi đơn bản nhất trên thế gian. Hiện giờ, đã ở dưới bầu trời bao la sạch sẽ thế này.” Thiên Túng mắt nhìn bầu trời sao thì thào: “Đúng! Có thể cùng với Tiểu Thiên ở dưới bầu trời sạch sẽ như vậy, thật tốt!” Trên dung mạo tuyệt thế cao quý của Bạch Ngân nở rộ hào quang ngay cả sao trên trời cũng phải ảm đạm thất sắc, thân thể tuấn kiệt nhích lại gần bên người Thiên Túng. Giờ phút này, Diệp Từ Long đang ngồi bên cạnh bọn họ, thân thể thẳng tắp, gắt gao mà tinh táo chú ý tình huống bốn phía. Thế nhưng hắn luôn trong lúc lơ đãng không tự chủ lên lên nhìn Thiên Túng và Bạch Ngân mấy lần, trong mắt tràn đầy hâm mộ. Giống như phát hiện động tác của Diệp Từ Long, Thiên Túng vẫn như cũ nhìn bầu trời đêm nói, “Từ Long, không cần gác đêm nữa, tới đây nằm đi!” Thiên Túng lơ đãng vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, nhưng nhìn ở trong mắt Diệp Từ Long, tâm tình kia quả thật chính là sóng lớn cuộn trào. Hắn luôn không sợ sống chết, thủ tính người phàm trên mặt lúc này cũng xuất hiện đồ bình không thể đè nén. “Không, không cần, tiểu thư.” Diệp Từ Long lấp bắp nói. “Nhanh lên một chút! Đừng để ta nói lần thứ hai!” Khẩu khí của Thiên Túng đã mang theo chút hàm ý ra lệnh, nhưng lòng của Diệp Từ Long lúc này cũng ám áp đến rối tinh rối mù. Diệp Từ Long dường như là từng bước từng bước dịch qua! Không sai! Chính là dịch! Cho đến khi nằm ở bên cạnh Thiên Túng, trong lòng Diệp Từ Long còn tràn đầy một loại cảm giác không chân thực. Thân thể cứng ngắc không khác gì cương thi. Thẳng đến khi gió đêm từ từ nhẹ nhàng lướt qua trên da dẻ của bọn họ, mùi hương thơm ngát quanh người Thiên Túng truyền tới mũi của hắn, hắn mới ý thức được đây không phải là mộng! Thân thể Diệp Từ Long dần dần thanh tỉnh lại, hắn nghiêng đầu lên lên quan sát gương mặt nghiêng hoàn mỹ của Thiên Túng. Bất kể là lông mi như cánh bướm hay là sống mũi duyên dáng ngạo nghễ nhô lên, còn có một đôi môi đẹp như anh đào, cũng khiến nhịp tim hắn không nhịn được đập nhanh. Chỉ thấy dưới bầu trời đêm mênh mông, ba bóng dáng nằm trên sa mạc cát vàng rộng lớn. Ba bóng dáng vốn nhỏ bé không đáng nói đến lại tạo thành một phong cảnh đẹp đẽ nhất trên sa mạc. Một tiểu cô nương mặc áo đỏ nằm giữa hai Nam tử mặc áo trắng. Tiểu cô nương kia cho dù nhắm mắt, cũng tỏa ra một loại lạnh lùng mà sáng ngời khiến người ta mê say. Hai nam tử bên cạnh nàng cũng nghiêng mặt lẳng lặng nhìn tiểu cô nương mặc áo đỏ đó, giống như chỉ cần nhìn nàng cũng đã là một loại thỏa mãn lớn nhất. Bức tranh xinh đẹp này khiến người ta nín thở, không đành lòng phá hư! Nhưng vào lúc này, Thiên Túng bất chợt mở to mắt. Diệp Từ Long dường như cũng như cá chép lật mình, cả người bật dậy, tay phải rút ra đoản đao, giữ ở trước người. Còn Bạch Ngân thì sắc mặt trầm trọng không chút do dự đem Thiên Túng bảo hộ ở phía sau. “Ha ha ha ha” Tiếng cười the thé vang lên trong sa mạc mênh mông càng lộ vẻ chói tai, chỉ nghe mấy tiếng “xoẹt xoẹt xoẹt” chui lên từ dưới đất, mười lão giả mặc áo bào màu vàng xuất hiện, trong nháy mắt cát vàng từ trên người còn chưa rơi xuống đã vây thành một vòng tròn không có kẽ hở, đem ba người Thiên Túng vây ở bên trong. Cảm nhận được năng lượng dao động trên người mấy lão giả áo vàng này, trong bụng Thiên Túng và Bạch Ngân không khỏi rung lên hồi chuông báo động. Mười người này không ngờ đều là kiếm tu giả nguyên tổ thổ. Hơn nữa trong đó còn có hai cường giả cấp bậc Kiếm Thần, tám người còn lại đều là Kiếm Tiên. Loại đội hình này, đương thời cũng chỉ có một tổ chức có thể có thực lực như vậy! “Cửu Trọng Cung!” Thiên Túng và Bạch Ngân dường như không hẹn mà cùng thốt lên. Diệp Từ Long mặc dù không biết Cửu Trọng Cung này là thứ gì, nhưng từ vẻ mặt ngưng trọng của Thiên Túng cũng cảm giác được chuyện khó giải quyết. “Không sai! Chúng ta chính là người của Cửu Trọng Cung!

Diệp Thiên Túng, người cho rằng các người cải trang dung mạo là có thể không bị phát hiện ư? Huống chi còn làm ra chuyện lớn tàn sát hàng loạt dân trong thành! Hừ, bây giờ để ta xem các người chạy đi đâu?” Một lão giả áo vàng cấp Kiếm Thần trong đội ngũ Cửu Trọng Cung phách lối nói. Cũng khó trách giọng lão giả này phách lối như vậy. Bởi vì nơi này là sa mạc, là vùng đất có năng lượng nguyên tố thổ phong phú nhất. Hơn nữa nơi này cực kỳ trống trải, tất cả âm mưu quỷ kế đều không thể thi triển. Lại còn có vết xe đổ từ trước, mọi người của Cửu Trọng Cung cẩn thận rất nhiều. Bằng không cũng sẽ không ân nhân, cho đến lúc này mới hiện thân bao vây đám người Thiên Túng. “Trốn? Diệp Thiên Túng ta chưa bao giờ nghĩ đến chạy trốn! Bất quá làm khó các người rồi, đuổi tới tận nơi này.” Thiên Túng ngẩng nhìn bốn phía, giống như hải long cười một tiếng, “Ừ, hoàn cảnh nơi này không tệ, làm mộ địa thì tiện nghi cho các người rồi! Chỉ hy vọng các người sau khi chết đừng làm ô nhiễm nơi này!” Thiên Túng nói thế ngược lại chọc cho Diệp Từ Long cười một tiếng, hẳn không nghĩ tới tiêu thư luôn luôn lạnh như băng miệng lưỡi không ngờ ác độc như vậy. Lúc này, Thiên Túng đã gọi ra Đoàn Hồn tiên và Chư Thần Dục. Bạch Ngân cũng gọi ra Cửu Trảm Roi. Mười người đối phương hiển nhiên đã biết thực lực của bọn người Thiên Túng, hơn nữa uy danh một đêm san bằng một tòa thành, đã sớm buông xuống lòng khinh thường ban đầu cho gọi ra Kiếm Khí, bày ra thế trận sẵn sàng đón địch. Mười người bọn họ, tính cả hai Kiếm Thần kia, Kiếm Khí đều là một thanh đại đao dài chừng bảy thước. Đại đao vừa ra cát vàng lập tức bay múa, mặt đất rung chuyển, xem ra mười người này cũng không phải là đơn thuần sử dụng ưu thế địa lý của sa mạc mà còn có trận pháp gì đặc biệt mới đúng. Nghĩ như vậy, thần sắc Thiên Túng trở nên ngưng trọng. Nàng cùng Bạch Ngân liếc mắt nhìn nhau, thấy được ẩn ý từ trong mắt đối phương. Thiên Túng lại chuyển hướng nhẹ nói với Diệp Từ Long, “Cẩn thận!” Chính hai chữ này khiến cho Diệp Từ Long trong nháy mắt tràn ra dào dạt ý chí chiến đấu! “Giết!” Theo một tiếng hét to của Thiên Túng, ba người cùng nhau ra tay. Bạch Ngân trực tiếp đối mặt với hai Kiếm Thần. Thiên Túng một hơi đối phó với năm Kiếm Tiên, về phần Diệp Từ Long đối phó với ba người còn lại. Thực lực của Bạch Ngân không cần phải nói, dù thế cấp bậc Kiếm Thần cường hãn vô cùng, hai lão giả áo vàng kia tự nhiên không chiếm được ưu thế. Thiên Túng trong người mang bốn nguyên tố, đồng thời, nguyên tố bóng tối đã là thực lực Kiếm Tiên cấp năm nhưng sánh ngang với Kiếm Tiên cấp tám. Đối phó với năm người tuy có chút khó khăn, nhưng cũng là khó phân cao thấp. Khiến mọi người giật mình phải kể đến Diệp Từ Long rồi. Diệp Từ Long, thiên phú của người này ngay cả Thiên Túng cũng không nhận được là lưỡi. Vốn từ sau khi ra khỏi Sát thành, Thiên Túng đã dạy Diệp Từ Long bắt đầu tu luyện kiếm khí. Nguyên tố thuộc tính của Diệp Từ Long cũng là nguyên tố thổ. Không biết là bởi vì trong sa mạc năng lượng nguyên tố thổ dư thừa hay là thể chất nửa người nửa thú đặc thù. Diệp Từ Long dường như hai ngày đã có thể ngưng khí thành binh, mười ngày tài nghệ kiếm tu đủ để sánh ngang với Kiếm Thánh. Mặc dù, bây giờ còn không đủ để đối phó với cường giả Kiếm Tiên, nhưng tấn công bất ngờ vẫn là hết sức hữu hiệu. Hơn nữa, kể từ sau khi Diệp Từ Long tu luyện kiếm khí, da thịt càng thêm trở nên rắn chắc, tốc độ nhanh hơn. Giống như hiện giờ, tấn công của Kiếm Tiên rất ít có thể chân chính đánh trúng hắn, cho dù đánh trúng, với sức mạnh của hắn cũng chỉ có thể tạo thành một chút thương tổn rất nhỏ. Thế nhưng, nếu để cho Diệp Từ Long đến gần người, vậy thì tấn công của hắn ư? Quý dĩ, tàn nhẫn vô cùng, khiến người ta khó lòng phòng bị. Như vậy, Diệp Từ Long không ngờ cũng ngang sức ngang tài với ba Kiếm Tiên kia! Nhưng Thiên Túng cũng biết, chiến đấu như vậy chỉ có thể duy trì nhất thời, bất kể là nàng hay Diệp Từ Long cũng không có khả năng đánh thắng. Lúc này, chỉ nghe “Phịch” một tiếng, Diệp Từ Long cuối cùng bị đánh ngã trên mặt đất. “Tiểu tử thú! Lại dám dùng bàn tay quý của người chạm vào ta! Muốn chết!” Một cường giả Kiếm Tiên nhìn Diệp Từ Long ngã xuống đất, lập tức xuất ra Kiếm Khí bổ về phía hắn. Diệp Từ Long lúc này đã bị thương nặng, không còn khả năng nhanh chóng né tránh, hắn chỉ có thể mờ to hai mắt nhìn lưỡi đao sắc bén màu vàng bổ về phía mình. Nhưng trong chớp mắt, một tiếng “đỉnh” vang lên, một bóng dáng màu lửa đỏ lập tức xuất hiện trước người hắn. Thì ra là Thiên Túng nhìn thấy Diệp Từ Long gặp nguy hiểm đã đem hết toàn lực hất mảy Kiếm Tiên đang dây dưa ra, bay tới đỡ ngay lúc trí mạng này cho Diệp Từ Long, thế nhưng, cũng bởi vì vậy, sau lưng Thiên Túng hoàn toàn lộ ra trong mắt kẻ thù. “Diệp Thiên Túng! Lần này người nhất định phải chết!” Một Kiếm Tiên kêu gào từ phía sau Thiên Túng đâm tới. “Tiểu Thiên!” “Tiểu thư!” Hai người Bạch Ngân cùng với Từ Long nhìn Thiên Túng rơi vào hiểm cảnh, nhất thời trừng mắt. Đúng lúc này, Âm Ma Huyền trên tay Thiên Túng đột nhiên lóe ra hai luồng sáng chói mắt, một xanh một đen, trong nháy mắt đem Thiên Túng bao bọc trong đó. Đại đao của Kiếm Tiên kia cứ thế không thể chạm vào luồng sáng kia chút nào. “Ha ha ha, không ngờ ta vừa ra đã đụng phải chuyện thú vị như vậy! Nữ tử, ta xuất hiện kịp thời như vậy, cảm động chứ!” “Thôi đi, người đứng ở đó bành chọc, rõ ràng là ta cứu chủ nhân!” Hai giọng nói một trước một sau vang lên từ trong ánh sáng, người trước trầm thấp từ tính, mê hoặc tâm thần con người; người sau thanh khiết sáng rõ, làm người ta thoải mái. Thiên Túng nghe thấy hai giọng nói trong lòng lập tức trào ra vui sướng thật lớn. “Tiểu Hồ, U Minh, các người. . . . đã tỉnh rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Lúc nam nhân “học hặc với nhau”

Chỉ thấy quang mang màu băng lam và đen tối dần dần tản đi, thân ảnh ba người xuất hiện trước mặt mọi người. Mọi người nhìn lên bầu trời, chỉ thấy Thiên Túng được bảo hộ giữa hai nam tử phong hoa tuyệt đại. Nam tử bên trái Thiên Túng mặt như mỹ ngọc, tuấn mỹ vô song, cái loại tao nhã không nhiễm một hạt bụi trần thế đó làm cho người ta lầm tưởng là tiên nhân rơi xuống nhân gian, sạch sẽ làm cho lòng người say mê. Đôi mắt màu băng lam của hắn tựa hồ tĩnh mịch vài phần so với thường ngày, một đầu tóc dài màu bạc theo gió bay múa. Không biết là do khỏe môi hắn khẽ mỉm hay là khuôn mặt lãnh tuấn trước mặt đều làm cho Thiên Túng cảm thấy Tiểu Hồ tựa hồ . . . trưởng thành. Mà nam tử bên phải Thiên Túng một đôi mắt phượng hẹp dài màu đỏ như máu, lóe ra ánh sáng huyết tinh cùng tà ác. Khuôn mặt tinh xảo nhai như nữ tử, một đôi môi tươi đẹp như hoa xuân, cánh môi kiêu diễm càng phát ra ướn át. Hắn vẫn một thân áo bào đen như vậy mực như cũ, để lộ ra bộ ngực trắng sữa cùng bắp đùi thon dài có lực, thanh nhàn mà ưu nhã, hấp dẫn ánh mắt mọi người. Một đầu tóc đen nhánh nổi bật lên làn da nam tử trắng nõn càng lộ vẻ hấp dẫn. Đây là một nam tử ma quỷ! Thế nhưng, Thiên Túng cũng nhìn thấu U Minh bất đồng, trên người hắn tựa hồ nhiều hơn vài phần ngoan lệ cùng huyết tinh so với thường ngày. Ngăn ngừa một tháng tu luyện điều dưỡng, là cái gì khiến cho tâm cảnh bọn họ cảnh cư nhiên phát sinh biến hóa? “Kiếm. . . . Kiếm Thần? Kiếm Tiên?” Lúc này, thanh âm của hai lão giả áo vàng cấp Kiếm Thần kia hơi có vẻ run rẩy chỉ vào U Minh cùng Tiểu Hồ, rõ ràng đối với hai cường giả đột nhiên xuất hiện này cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Đám người Thiên Túng cùng Bạch Ngân nghe được hai lão giả áo vàng nói như thế, mới chú ý tới, thực lực lần này của U Minh cùng Tiểu Hồ đã hoàn toàn bất đồng. Một tháng chuyển tâm dưỡng thương tu luyện, cư nhiên làm cho thực lực của bọn họ nâng cao một bậc. U Minh vốn đã là Kiếm Tiên tột cùng, trải qua lên cấp đã trở thành đệ thủ cấp bậc Kiếm Thần. Mà Tiểu Hồ cũng tiến vào hàng ngũ Kiếm Tiên cấp cao. Tin tức này đối với đám người Thiên Túng không thể nghĩ ngờ chính là một niềm vui ngoài ý muốn. “Chủ nhân, thật xin lỗi! Để cho người chờ lâu. Về sau ta nhất định sẽ luôn luôn ở bên cạnh người bảo vệ người, không bao giờ để cho người gặp phải chút nguy hiểm nào nữa!” Trên khuôn mặt tươi sáng của Tiểu Hồ tràn đầy vẻ kiên nghị nói với Thiên Túng. “Hồ ly thôi, chút thực lực kia của người, vẫn là ngoan ngoãn đứng bên cạnh nữ nhân thôi. Bang tạp chúng này giao cho ta!” Trong mắt U Minh lóe qua một tia huyết tinh, xinh đẹp vô hạn, nhìn Thiên Túng nói: “Nữ nhân, hảo hảo thưởng thức đi!” (Phong:

chep, ta nhớ rõ tên U Minh này gọi Thiên Túng là chủ nhân cơ mà [=]], đổi nhanh thế chứ lại) Trong chớp mắt, chỉ thấy trên người U Minh hắc quang chọi lóe, một Kiếm Khí màu đỏ đen phiếm lực lượng hắc ám cùng huyết quang liền xuất hiện trong tay U Minh. Sau khi thấy món Kiếm Khí đó, trừ Tiểu Hồ là một bộ: cũng biết người vừa ra là muốn khoe khoang, biểu tình cũng những người khác trừ khiếp sợ vẫn là khiếp sợ! Ngay cả “ông tổ” Thiên Túng được công nhận là luôn luôn ngưng tụ thành những Kiếm Khí biến thái nhất cũng muốn than vãn một tiếng: quả thật là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân [1]! Biến thái đến không có thiên lý a!

[1]: ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, người giỏi còn có người giỏi hơn! Nghĩ như vậy, Thiên Túng không khỏi buồn bực. Kiếm Khí, bình thường đều là theo tính cách và tư tưởng của chủ nhân mà tự động ngưng tụ thành. Đạo kiếm là đạo thường thấy cùng bình thường nhất của Kiếm Khí. Thế nhưng, nhìn xem, đám người bên cạnh mình cơ hồ không có một người nào, không có một món Kiếm Khí nào là bình thường. Chẳng lẽ mọi người bên cạnh nàng đều biến thái sao? Chính xác mà nói, Kiếm Khí này là quán trên cánh tay U Minh. Đó là một sợi xích không biết dài bao nhiêu, tẩn ra khí tức hắc ám tối tăm. Hai đầu sợi xích là hai lưỡi dao sắc bén cực lớn hình trăng cong. Theo U Minh triệu hồi Kiếm Khí, cuộc đấu lại một lần nữa bùng nổ trong nháy mắt! Bạch Ngân cùng U Minh rất ấn ý phóng về phía hai Kiếm Thần, có Tiểu Hồ bảo vệ Thiên Túng, bọn họ có thể buông tay chân, không giữ lại chút nào thì triển một kích sấm sét. “Cửu Trảm, Thánh Quang Trảm!” “Huyết Nguyệt, Tỏa Hồn Trảm!” Tức khắc, sương mù màu đen ập ập tràn ra từ Huyết Nguyệt xích. Trục tiếp đem hai Kiếm Thần cùng ba gã Kiếm Tiên giam ở bên trong, mặc cho bọn hắn như thế nào vùng vẫy cũng không thể chặt đứt bó buộc quanh thân. Lúc này, lưỡi dao sắc bén phiếm huyết sắc xen lẫn ngàn vạn lưỡi dao sắc bén màu vàng kim bay vút về phía năm người. Ánh sáng màu vàng kim cùng màu đen tối đầy trời giống như pháo hoa rực rỡ, lại tựa như hào quang đẹp nhất. Ánh sáng và bóng tối đan vào, trắng và đen kết hợp. Cảnh tượng đẹp đẽ này làm cho người ta say mê. Thế nhưng không có ai xuất hiện biểu tình say mê, mọi người chỉ cảm thấy rợn cả tóc gáy. Bởi vì, một kích kết hợp này của Bạch Ngân cùng U Minh đã trực tiếp tạo nên một cái động lớn một trăm mét vuông trên mặt đất. Hai Kiếm Thần cùng ba Kiếm Tiên không biết tung tích! Chết ngay lập tức! Hồn phi phách tán! Hài cốt không còn! Chỉ còn lại cát vàng bay múa đầy trời trong gió đêm. Diệp Từ Long nhìn nam tử xinh đẹp đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Thiên Túng, lại nhìn một chiêu sấm sét nháy mắt giết người này của hắn, nỗi chua xót trong lòng không cần nói cũng biết. Không nghĩ tới bên cạnh nàng lại có nhiều nhân vật xuất sắc cực điểm như vậy! Diệp Từ Long lại đem đầu chuyển sang bên kia, nơi Tiểu Hồ cùng Thiên Túng đang triển đấu với năm người khác. Có Tiểu Hồ gia nhập, hai người rõ ràng chiếm thế thượng phong, tin tưởng trận chiến sẽ lập tức kết thúc. Mà trận chiến cường giả này từ đầu đến cuối đều không có chỗ cho hắn chen chân vào! “Này, người chính là bán thú nhân nữ nhân ngọc kia cứu tớ về? Chẳng ra sao cả!” Một thanh âm cực kỳ xinh đẹp mà dôi dào từ tính đột nhiên cắt đứt trầm tư của Diệp Từ Long. Diệp Từ Long quay đầu lại, cư nhiên là nam tử xinh đẹp đó! Mà Bạch Ngân cũng lăng lăng đứng bên cạnh hắn. Nhưng Diệp Từ Long lập tức bắt được trọng điểm trong lời nói của U Minh, rõ ràng, hắn bị nam tử xinh đẹp này khinh bỉ! Tâm tình Diệp Từ Long vốn đã cực kỳ kém, thế nhưng, không biết tại sao, U Minh khiêu khích lại khiến cho nội tâm hắn trong nháy mắt dấy lên một ngọn lửa. “Cái tên nhân yêu [2] chết tiệt người, dựa vào cái gì nói ta. Mặc dù hiện tại ta không bằng người, nhưng một ngày nào đó ta sẽ vượt qua người!”

[2]: gay =]] “Chết tiệt, nhân yêu chết tiệt?!” U Minh đầu đầy hắc tuyến, xem ra tiểu tử này thật đúng là có can đảm! Kỳ thực, U Minh cùng Tiểu Hồ mặc dù đang bế quan, nhưng đối với chuyện bên ngoài vẫn có thể cảm giác một hai. Bọn họ dĩ nhiên cũng biết tiểu tử này ở thời điểm mới vừa rồi, đối mặt với đối thủ mạnh hơn mình mấy chục lần bất chấp tất cả điên cuồng quyết tâm bảo vệ Thiên Túng. Có lẽ chính là cổ quyết tâm này, giữa lúc bất tri bất giác giành được tán thành của U Minh. Mà thấy Diệp Từ Long chán nản, bất kể là U Minh hay là Bạch Ngân cũng biết loại cảm giác đó. Cái loại cảm giác mất thấy tình cảm chân thành bị người thương tổn lại không thể làm gì. Rất đau đớn. Cho nên, U Minh mới có thể lên tiếng nói kích, hiệu quả cũng tương đối lý tưởng. Chẳng qua là cách xưng hô “nhân yêu chết tiệt” này làm cho U Minh vạn vạn không thể tiếp nhận. “Uy! Bán thú nhân! Người lại dám gọi lão tử là nhân yêu chết tiệt, chán sống? Muốn ăn đòn!” “Thôi đi! Ta mới không sợ, có bản lĩnh phóng ngựa tới đây! Còn có, không được gọi tiểu thư là nữ nhân ngọc!” “Hừ! Có thể thu nhận tên bán thú nhân yêu như người, không phải là nữ nhân ngọc thì là cái gì?” “Không cho người gọi tiểu thư là nữ nhân ngọc!” “Nữ nhân ngọc!” “Ta không cho phép!” “Nữ nhân ngọc!” Bạch Ngân nhìn U Minh cùng Diệp Từ Long đầu vô mồm càng đấu càng “hung ác” lại cũng rất ngây thơ, bên môi xẹt qua một tia cười bất đắc dĩ. Lại quay đầu nhìn về phía thiếu nữ lạnh lùng trong treo thân như lửa đỏ. Hết thấy đều là bởi vì nàng. Bởi vì nàng, bọn họ cảm nhận được rung động bất an trăm ngàn năm qua chưa từng có; bởi vì nàng, bọn họ cảm nhận được thống khổ lo lắng tê tâm liệt phế; bởi vì nàng, bọn họ cảm nhận được ngọt ngào ấm áp chưa bao giờ có; bởi vì nàng, giữa những nam tử cao ngạo bọn họ cư nhiên sinh ra một loại gì đó gọi là hữu tình! Bất kể là dị thú, hay là thú nhân, bọn họ đều có huyết mạch cao ngạo của ma thú thượng cổ. Có lẽ cuối cùng cả đời bọn họ đều sẽ không có người yêu, không có bằng hữu, cô độc làm một khách xem ở thế gian này, thờ ơ lạnh nhạt với tình phong huyết vũ, sóng lên sóng xuống ở thế gian. Thế nhưng, thiếu nữ kia lại đưa vận mệnh của bọn họ liên kết chung một chỗ, làm cho người vốn nên cô đơn như bọn họ cảm nhận được ấm áp trước nay chưa từng có. Bọn họ may mắn biết bao mới có thể làm bạn cùng nàng. “Ngân, hai người bọn họ thế nào?” Thiên Túng cùng Tiểu Hồ sau khi kết thúc cuộc đấu liền phát hiện tình hình chiến đấu kịch liệt của U Minh cùng Từ Long. “Không có gì! Không cần để ý tới bọn họ! Tiểu Thiên, người không sao chứ?” Bạch Ngân ôn nhu sửa lại vài sợi tóc rơi trên trán Thiên Túng, mỉm cười nói. “Không sao.” Thiên Túng ôn nhu đáp, một đôi tay tự nhiên nắm lấy tay Bạch Ngân. “Chủ nhân, người có biết ta nhớ người nhiều thế nào không!” Tiểu Hồ vừa nhìn loại thân mật vô ý thức này của Thiên Túng cùng Bạch Ngân, lập tức liền cười vui! Thân mình uốn éo một cái, liền nhảy vào giữa Bạch Ngân cùng Thiên Túng, mềm mại đáng yêu nói với Thiên Túng. Cả thân thể hắn tựa hồ cũng dính vào trên người Thiên Túng, đầu chàng thêm tựa vào cổ Thiên Túng cọt cọt lui. Bất quá, cái thân thể kia cao hơn Thiên Túng hai cái đầu, dính ở trên người Thiên Túng, tình cảnh kia nhìn thế nào cũng thấy quý dị. Bạch Ngân nhìn Tiểu Hồ trước mắt như chim nhỏ nép vào người Thiên Túng, đầu đầy hắc tuyến. Hai người U Minh cùng Từ Long vốn đang giống như hai con gà chọi nhau, thế nhưng vừa nhìn thấy điệu bộ này của Tiểu Hồ, lập tức bỏ qua tự giết lẫn nhau, khăng khải kết minh, nhất trí đối ngoại. “Cái con hồ ly thối này, buông nữ nhân ngu ngọc kia ra!” Thanh âm U Minh cực kỳ đáng khinh. “Ta nói rồi, không được gọi tiểu thư là nữ nhân ngọc!” “Mấy người các ngươi thật không có phong độ! Cách xa Tiểu Thiên một chút cho ta!” “Chủ nhân. . . .” Thiên Túng nhìn mấy nam tử tuyệt sắc này “học hặc với nhau”, trong lòng đột nhiên nổi lên một loại cực kỳ kiên định, cảm giác ấm áp, như minh nguyệt thanh phong, quanh quẩn trái tim, thật lâu không tiêu tan. Nhưng trong lòng của nàng cũng xẹt qua một tia nặng nề. Hôm nay đội hình kiếp sát của Cửu Trọng Cung vượt xa ngoài ý liệu của nàng, xem ra năm người lúc trước canh giữ Thánh môn bất quá cũng chỉ là tăng băng ngảm của Cửu Trọng Cung. Sau này, tình huống bọn họ phải đối mặt sẽ càng thêm hiểm ác. Nhưng vậy thì có quan hệ gì đây? Thiên Túng nhìn về phương xa một chút, hiện giờ bọn họ đã ở ven rìa sa mạc, đoán chừng mấy ngày nữa là có thể tới được rừng rậm bí mật trên bản đồ Xích Viêm động. Nơi đó có lẽ có một hành trình mới đang chờ bọn họ. Thiên Túng nhẹ nhàng vuốt ve Âm Ma Huyết trên ngón tay, nghĩ đến nam tử xinh đẹp tuyệt sắc đang nằm trong đó, trong mắt của nàng bộc phát ra thần thái kiên định. Vì người nàng muốn bảo vệ, vì người nàng yêu, nàng, không được chùn bước!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 80: Rừng cây gỗ đỏ thần bí

Có U Minh cùng Tiểu Hồ gia nhập, đội ngũ của Thiên Túng rõ ràng lớn rất nhiều, cũng náo nhiệt rất nhiều. Trải qua lần đổ máu với đội ngũ kiếp sát của Cửu Trọng Cung, Thiên Túng cảm thấy thủy nguyên tố và kim nguyên tố đều đột phá một cấp. Cấp bậc kiếm tu của thủy nguyên tố là Kiếm Tông cấp sáu, kim nguyên tố cũng đạt tới trình độ Kiếm Thánh. Kể từ sau khi trải qua cái tạo của Thiên Dương châu, thân thể Thiên Túng cơ hồ không có ngày nào không hấp thu nguyên tố năng lượng từ bên ngoài để tự thân tu luyện. Ngay cả khi năng không có ý vận chuyển Chư Thần quyết cùng loại công pháp quý dị đó thì thân thể năng cũng tự động vận chuyển trong vô thức. Mặc dù, bây giờ Thiên Túng căn bản không có thời gian đi tu luyện, nhưng năng cũng lại đang tu luyện mọi lúc mọi nơi! Hơn nữa đại chiến liên tiếp, cấp bậc hơi thấp của kim nguyên tố cùng thủy nguyên tố dĩ nhiên là đột phá. Quang nguyên tố cùng nguyên tố hắc ám của năng cũng mơ hồ có xu thế đột phá. Nếu để cho năng tĩnh tâm tu luyện mấy ngày, tuyệt đối có thể một lần đột phá, thế nhưng hiện tại Xích Viêm động đang ở trước mắt, năng đã không còn tâm tĩnh đi tu luyện nữa rồi. Đi hơn mười ngày lộ trình, bọn họ đã ra khỏi sa mạc, tiến vào một mảnh rừng rậm không biết tên. Thế nhân đều nói Ngọc Ma Lâm, Ma Thú Sâm Lâm diện tích rộng lớn, địa thế hiểm yếu, thần bí khó lường. Nhưng theo quan sát của đám người Thiên Túng, mảnh rừng rậm trước mắt này cũng không kém Ngọc Ma Lâm cùng Ma Thú Sâm Lâm chút nào, thậm chí, còn có thể hơn. Khiến cho Thiên Túng nghi ngờ vạn phần là một mảnh rừng rậm lớn như vậy cư nhiên không ai phát hiện qua. Thậm chí ngay cả những dị thú hơn ngàn năm như Bạch Ngân, U Minh cũng kinh ngạc vạn phần. Thiên Túng đã từng hỏi bọn Bạch Ngân vấn đề này: tại sao không ai phát hiện ra một mảnh rừng rậm lớn như vậy? Tại sao thế nhân đều truyền Xích Viêm động ở phương Tây? Kết quả, câu trả lời của đám người Bạch Ngân lại khiến cho người ta rất học máu. Đó chính là căn bản không người đi qua phía sa mạc này, tự nhiên sẽ không có người biết phong cảnh bên kia sa mạc. Về phần Xích Viêm động ở phương Tây, nhất định là do thế nhân suy đoán bậy bạ rồi! Kỳ thực, Thiên Túng ngẫm lại cũng cảm thấy đúng. Sát thành kia vốn luôn luôn chém giết, có người bình thường nào dám băng qua sa mạc đến chỗ bọn họ? Hơn nữa, cho dù với thực lực của đám người Thiên Túng, xuyên qua sa mạc cũng mất không ít khí lực. Lúc này, Thiên Túng đột nhiên thật bội phục gia gia của Hoa Quỷ! Đoán chừng lão nhân gia ông ta nhất định là một người làm liều mà được lợi! Dám đi về phía phương hướng không biết! Giờ phút này, đám người Thiên Túng đã tiến vào rừng rậm thần bí ba ngày rồi! Theo bản đồ, bọn họ muốn tìm một khu vực được đánh dấu đỏ trên bản đồ, thế nhưng, đi lâu như vậy, đám người Thiên Túng cũng không thấy chút dấu mồi nào. “Chủ nhân, địa phương màu đỏ trên bản đồ này rốt cuộc là cái gì? Chúng ta cũng đi lâu như vậy, có phải đi nhầm phương hướng rồi hay không?” Tiểu Hồ nhìn cái đuôi nhỏ đi theo phía sau Thiên Túng. “Uy! Nữ nhân ngốc, bản đồ của các ngươi không có vấn đề chứ? Sẽ không bị người khác lừa gạt chứ.” U Minh một bộ hết sức muốn bị đánh, ngữ khí vui sướng khi có người gặp họa. Thiên Túng bắt đầu đi trợn trắng mắt. Năng là sát thủ, bất luận cảm xúc của kẻ nào cũng không thể che giấu trong mắt năng. Năng cảm thấy vẻ mặt “thịt đau” của Hoa Quỷ lúc trước tuyệt đối không phải là giả vờ. Nói cách khác, tấm bản đồ này tuyệt đối là thật! Nếu như Lúc này, Diệp Tử Long đột nhiên tràn đầy kinh ngạc chỉ về phía trước nói: “Tiểu thư, mau nhìn!” Mọi người nhìn về phía trước, chỉ thấy trong rừng sâu phía trước mơ hồ lộ ra một hồi hồng quang. Đám người Thiên Túng cùng Bạch Ngân liếc mắt nhìn nhau, lập tức chạy như bay về phía hồng quang kia. Mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều nhất trí xuất hiện một biểu tình ngây ngốc. Đó là một mảnh rừng gỗ đỏ như lửa! Lửa đỏ như máu nhuộm ánh nắng cuối chân trời, kiêu diễm rực rỡ, mang theo ánh sáng thê thảm mê ly, làm cho người ta vừa giống như thân bị thiêu đốt ở địa ngục, vừa tựa như thân trong lửa nóng ở thiên đường. “Huyết Mộc! Đây là Huyết Mộc trong truyền thuyết!” Thanh âm của U Minh tràn đầy khó có thể tin. Nói đến Huyết Mộc này, Thiên Túng cũng biết sơ một hai điều. Bởi vì Huyết Mộc cũng nổi danh như Huyết Phách. Chỉ bất quá, Huyết Phách còn có dấu vết mà theo, là bí bảo của Âm Ma tộc. Thế nhưng Huyết Mộc lại chỉ là một truyền thuyết! Truyền thuyết rằng Huyết Mộc là một thực vật thuộc tính hỏa, bên trong hàm chứa năng lượng hỏa nguyên tố dồi dào. Nhưng điểm trân quý nhất của Huyết Mộc chính là Huyết Mộc cơ hồ là vật cứng nhất thế gian có thể phóng thích năng lượng hỏa nguyên tố nó chứa đựng. Tục truyền nếu như cầm trong tay một thanh vũ khí được chế tạo từ Huyết Mộc, cơ hồ có thể sánh ngang với Kiếm Khí hỏa nguyên tố. Nếu một người có một loại nguyên tố năng lượng khác có được binh khí Huyết Mộc, vậy thì tương đương với việc hắn có thêm một loại Kiếm Khí nguyên tố năng lượng khác, điều này tương đương với gián tiếp song nguyên thể! Có thể tưởng tượng được, Huyết Mộc này trân quý nhường nào! Quân đội! Thiên Túng đột nhiên nghĩ đến đám người Cao Tường. Nhiều Huyết Mộc như vậy, nếu như trang bị cho mỗi người trong chiến đoàn Minh Quân một thanh vũ khí chế tạo từ Huyết Mộc, vậy quả thực như hồ thêm cánh, lực chiến đấu không nói đến không có sức mạnh nào địch nổi, nhưng quét ngang đại lục hẳn là có thể! “U Minh nói rất đúng! Bạch Ngân nói với Thiên Túng, “Tiểu Thiên, lần này lại là niềm vui ngoài ý muốn, ta nghĩ điểm đỏ trên bản đồ chính là khu vực này rồi!” “Ý của Bạch Ngân công tử là, Xích Viêm động ở trong rừng Huyết Mộc này?” Diệp Tử Long kinh ngạc hỏi. “Không sai!” Ngữ khí của Bạch Ngân càng phát ra khẳng định. “Được! Nếu đúng như vậy, Tử Long, Tiểu Hồ, hai người các ngươi coi chừng ở bên ngoài. Thuận tiện đào Huyết Mộc ở chung quanh lên, rễ cây Huyết Mộc rất yếu, hẳn sẽ rất dễ dàng.” Thiên Túng vừa nói vừa ân cần liếc nhìn Tiểu Hồ một cái. Thiên Túng chú ý tới từ lúc bắt đầu tiến vào rừng Huyết Mộc, Tiểu Hồ tựa như có vẻ bị đè nén, rất khó chịu. Điều này cũng khó trách, Huyết Mộc chính là thực vật thuộc tính hỏa cực hạn, đối với Tiểu Hồ thủy nguyên tố tuyệt đối có tác dụng áp chế. Tiểu Hồ chậm đến vẻ mặt ăn cắp của Thiên Túng cũng rộng rãi cười mở miệng với năng, cảm kích trong ánh mắt không nói cũng biết. “Đại! Tiểu thư! (chủ nhân!)” Tiểu Hồ cùng Diệp Tử Long đồng thanh đáp. “Ngân, U Minh, chúng ta đi!” Thiên Túng nói xong liền đi trước làm gương, cùng hai người Bạch Ngân U Minh biến mất trong chỗ sâu của rừng Huyết Mộc. Không biết vì sao, theo không ngừng xâm nhập, luồng khí xoáy tụ màu trắng bên cạnh luồng khí xoáy của kim nguyên tố Thiên Dương châu lưu lại trong cơ thể Thiên Túng đột nhiên không bị khống chế xoay tròn tốc độ cao, tựa như được triệu hoán. Tình huống như vậy giống thời điểm bọn họ ở trung tâm mô cực phẩm Kinh Tinh phát hiện được cực phẩm Kim Tinh xen nguyên! Điều này nói rõ trong chỗ sâu của rừng Huyết Mộc tuyệt đối có thần bảo hỏa nguyên tố, năng lượng có thể so với cực phẩm Kim Tinh xen nguyên tồn tại! Tin tức này khiến cho nội tâm Thiên Túng kích động vô cùng, càng thêm tăng nhanh cước bộ. Thế nhưng dần dần, ba người Thiên Túng cùng Bạch Ngân, U Minh cũng cảm nhận được có điều bất thường. Ở ngoài rừng Huyết Mộc vốn có một lượng lớn ma thú hoành hành, tuy nhiên có uy áp của dị thú bức bách, bọn chúng không dám đến gần đám người Thiên Túng. Nhưng khí tức của bọn chúng có tồn tại. Còn nơi này chỗ sâu trong rừng Huyết Mộc, ba người Thiên Túng lại không cảm nhận được bất kỳ chút khí tức nào của ma thú. Cả rừng Huyết Mộc yên tĩnh quý dị đến đáng sợ! “Tiểu Thiên, người xem trước mặt!” Thanh âm của Bạch Ngân đột nhiên vang lên. Thiên Túng cùng U Minh nhìn về phía Bạch Ngân chỉ, liền nhìn thấy một động lớn đường kính chừng ba thước cách bọn họ chưa đủ trăm trượng. Chung quanh động lớn kia, Huyết Mộc sinh trưởng rất tốt. Ba người Thiên Túng hết sức cẩn thận đi về phía động lớn. Đột nhiên, Bạch Ngân cùng U Minh đều dừng bước. “Con hồ thôi, cảm giác cũng nhảy bên đấy, khá tốt!” U Minh liếc Bạch Ngân một cái, ngoài miệng thờ ơ như không, nhưng một đôi mắt phượng cũng đang cẩn thận nhìn chăm chăm Xích Viêm động. Bạch Ngân căn bản không để ý lời nói của U Minh, một thân luôn luôn cao nhả như lúc này cũng trở nên như lâm đại địch. “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Thiên Túng không hiểu hỏi. “Ta mới vừa cảm nhận được một cỗ uy áp của dị thú, thập phần cường đại! Hơn nữa, dị thú này tuyệt đối không phải là thập đại dị thú bình thường, rất có khả năng là dị thú biến dị.” Bạch Ngân giải thích nói. “Người nói là, trong Xích Viêm động này có một con dị thú, còn là một dị thú biến dị ngay cả các ngươi cũng phải kiêng kị?” Thiên Túng có chút khó có thể tin hỏi. Không thể trách năng kinh ngạc như vậy. Thế nhân đều nói dị thú khó tìm, bất luận người là hậu duệ thiên hoàng hay là cao nhân ẩn thế, muốn tìm được dị thú quả thật khó như lên trời. Nhưng bây giờ nhìn xem, vây quanh năng đều là dị thú a! Hiện tại ra ngoài tìm thần bảo cũng có thể đụng phải dị thú, còn là dị thú biến dị trăm ngàn năm không gặp, vận khí này cũng không biết là nên khen nó quá tốt hay là quá nát đây! Lúc này, một cánh tay trắng nõn như tuyết, thon dài mà có lực đột nhiên từ phía sau đem Thiên Túng ôm vào trong ngực, “Nữ nhân, đừng sợ, có ta che chở ngươi!” Giờ khắc này, ngữ điệu của U Minh không có nửa phần lỗ mãng, chỉ có say mê làm cho người ta mê hoặc. Thiên Túng lạnh lùng liếc U Minh một cái, trên mặt vẫn lãnh đạm như cũ. “Con mắt

nào của người nhìn thấy ta sợ?” “Tiểu Thiên, chúng ta đi!” Lúc này, Bạch Ngân tức thời cầm lấy tay Thiên Túng, kéo Thiên Túng cách xa bên người U Minh. “Thật là không đáng yêu!” U Minh tức giận nói nhỏ hai tiếng. Ngẩng đầu, liền nhìn thấy hai người Thiên Túng đã đi về phía Xích Viêm động, vội vàng đi theo. Ba người Thiên Túng điều khiển Kiếm Khí của bản thân, bay xuống dưới đáy động. Thế nhưng, ba người liền phát hiện Xích Viêm động này cơ hồ sâu không thấy đáy. Bay thật lâu, cơ hồ cũng không có dấu hiệu rơi xuống đất. Nhưng không khí chung quanh cũng càng ngày càng nóng. Quả thật giống như hơi lửa. Theo không ngừng xâm nhập, xa xa, Thiên Túng nhìn thấy một dòng gì đó màu đỏ rực đang lưu động dưới đáy động. Hơi nóng đủ để thiêu đốt người liên tục không ngừng bốc lên từ đáy động. Một cỗ mùi vị gay mũi cơ hồ khiến người ta không thể hô hấp. Thiên Túng liếc mắt một cái liền nhận ra chất lỏng màu đỏ lưu động này là thứ gì. Nham thạch nóng chảy! Cứ nhiên là nham thạch nóng chảy! Đáy Xích Viêm động lại có một hồ nham thạch! Mà khí màu vàng làm cho người ta hít thở không thông kia chính là lưu huỳnh! Mặc dù, ba người Thiên Túng đều là cường giả Kiếm Tiên thậm chí Kiếm Thần. Nhưng thân như bị thiêu đốt ở địa ngục, bị màu đỏ rực đâm vào mắt, còn có mùi lưu huỳnh khó chịu, tư vị kia thật sự không thể nào dễ chịu. Hơn nữa nham thạch dưới chân cơ hồ đã đốt cháy giày của bọn họ, y phục trên người cũng là lấy tốc độ mất thường có thể thấy được từ từ bị thiêu đốt. Mà bọn họ chỉ có thể sử dụng Kiếm Khí hình thành một hàng rào quanh thân mình, ngăn cản sự ăn mòn của nhiệt độ cao bên ngoài. Trong Xích Viêm động, ngoại trừ năng lượng hóa nguyên tố, mức tiêu hao tất cả nguyên tố năng lượng khác cơ hồ đều gấp bội lần. Hơn nữa còn không có năng lượng bổ sung, ba người Thiên Túng vừa một bước vào đáy động liền cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc. Cũng may Xích Viêm động tuy sâu nhưng đáy động cũng không phải là rất lớn, đám người Thiên Túng rất nhanh liền đi tới chỗ sâu bên trong. Nhưng ngay khi bọn họ muốn tiến thêm một bước, đột nhiên xuất hiện một trận đất rung núi chuyển. Tức khắc, nham thạch nóng chảy lăn lộn, văng ra khắp nơi, nham thạch chung quanh đều bị nhiệt độ của nham thạch nóng chảy không ngừng nuốt hết. “Ngao!” Một tiếng gào thét dữ dội vang lên từ dưới đáy hồ nham thạch đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Kim Đinh Chu Tước! Dị thú đại hỗn chiến!

Ngay tại lúc đám người Thiên Túng đã hoàn toàn phòng bị, một thân ảnh khổng lồ chậm rãi nổi lên từ đáy hồ. Xuất hiện đầu tiên trước mắt đám người Thiên Túng chính là bộ lông màu vàng óng như ánh nắng mùa hè, sau đó là một cái đầu màu lửa đỏ. Trên cái đầu khổng lồ là một đôi mắt thật lớn đang tròn tròn. Đôi mắt kia màu vàng kim, thế nhưng trong đó còn hàm chứa một chút ánh sáng màu đỏ quý dị. Bị đôi mắt này nhìn chằm chằm, làm cho người ta rõ ràng thân đang ở tầng nham thạch nóng rực mà không nhận được cảm thấy lạnh như băng “Kim Đinh Chu Tước?!” Bạch Ngân cùng U Minh đồng thanh nói, nhưng trong thanh âm cũng mang theo chút nghi ngờ nhỏ. Thiên Túng cũng biết Bạch Ngân cùng U Minh nghi ngờ cái gì. Nàng từng thấy qua nguyên thân của Bạch Ngân cùng Phi Dạ. Mặc dù lớn nhưng không lớn đến mức này. Hơn nữa, đa số dị thú là một loại sinh vật cao ngạo mà xinh đẹp. Thế nhưng con Kim Đinh Chu Tước này, mắt hiện huyết sắc, thô bạo dị thường. Móng nhọn dưới thân cứng rắn vô cùng, phẩm kim quang kinh người, giống như tùy tiện là có thể đem người xé rách. Quý dị nhất chính là, Kim Đinh Chu Tước chính là vương giả của bầu trời, nhưng nó lại cúi lên từ nham thạch nóng chảy. Nếu như quan sát cẩn thận sẽ liền phát hiện, phần đuôi của con Kim Đinh Chu Tước này cứ nhiên không phải là đuôi Phượng, mà là một loại giống như đuôi cá cùng lông vũ tạo thành, luân phiên hai màu đỏ vàng. Hai cánh như cũ cường hãn có lực. Đây là một con dị thú bị hạn chế hành động ở hải lục. Kim Đinh Chu Tước biến dị! “Xem ra đối thủ lần này khó đối phó a!” U Minh lúc này cũng thu hồi vân đạm phong khinh thường ngày, vẻ mặt nghiêm túc. “Tiểu Thiên, chúng ta chia ra hai đường, nơi này giao cho chúng ta. Người tiếp tục đi vào phía trong động trước, tìm kiếm thần bảo hóa nguyên tố. Xem trình độ biến dị của Kim Đinh Chu Tước, thần bảo này nhất định không tầm thường. Có nó, Phi Dạ sẽ tỉnh lại!” Khi Bạch Ngân nói những lời này thì cũng không nhìn Thiên Túng, mà trước tiên đem Thiên Túng bảo hộ ở phía sau. Nhưng Thiên Túng lại có thể tưởng tượng ra vẻ mặt ôn nhu pha lẫn kiên định kia. Để cho nàng đi trước? Lời như vậy từ trong miệng Bạch Ngân nói ra khiến cho vẻ mặt luôn lãnh diễm lạnh nhạt của Thiên Túng xuất hiện ngưng trọng chưa bao giờ có. Xem ra đối thủ lần này thật sự dị thường cường đại! “Các người. . . .” Thiên Túng mới vừa muốn mở miệng. Thân thể U Minh đã đột nhiên xuất hiện bên cạnh Bạch Ngân cùng trước người Thiên Túng! “Nữ nhân ngốc, không cần lộ ra biểu tình như vậy. Chúng ta không chết được, chính là sẽ bị thương mà thôi. Người ở đây ngược lại sẽ làm chúng ta vướng chân vướng tay!” U Minh phong tình vô hạn sửa lại vài sợi tóc đen, trong giọng nói lộ ra không thêm để ý. Nhưng Thiên Túng lại biết, hai nam nhân này làm như vậy, đơn giản là sợ nàng bị thương. Thiên Túng luôn luôn là một người cường thế. Hai nam nhân này cũng vẫn đối với nàng nói gì nghe nấy. Nhưng mỗi lần đối mặt với sinh tử thì bọn họ cũng tuyệt đối kiên cường ngăn ở trước người nàng. Thế nhưng, loại kiên cường này lại làm cho nàng khó có thể phân bác, khó có thể cự tuyệt, khó có thể. . . . chấp nhận. Thấy Thiên Túng do dự, Bạch Ngân nắm lấy hai tay Thiên Túng như đang nâng niu trân bảo trong tay, ôn nhu nói: “Tiểu Thiên, chúng ta thật sự không có việc gì. Chỉ là lát nữa đánh nhau, chúng ta khó tránh khỏi sẽ hiện ra nguyên thân của mình, như vậy mới có thể chống chọi với Kim Đinh Chu Tước biến dị này. Nhưng ta không muốn để cho người thấy được. . . . đáng về chân chính của ta. Ta muốn lấy tư cách làm một con người để ở bên cạnh người.” Bạch Ngân nói ra những lời này thì trong mắt tựa như che một tầng hơi nước mờ lung, làm cho người ta nhìn không rõ lắm. U Minh tựa hồ cũng có chút cảm giác như vậy, nhẹ nhàng nhắm đôi mắt phượng hẹp dài lại. Bọn họ đều chung từng nghĩ: thân phận dị thú cao quý sẽ trở thành một loại trói buộc. . . . Cảm nhận được tâm tư chân chính của bọn họ, trong lòng Thiên Túng không nhận được một trận đau nhức, thân phận dị thú, chúng tộc bất đồng sao? Diệt Thiên Túng nàng chưa từng quan tâm đến chuyện này! Nhưng nếu đây là điều Bạch Ngân cùng U Minh muốn. Như vậy, nàng cho! “Được! Ta đi trước! Các người cẩn thận một chút!” Thiên Túng nói xong liền ngồi lên Kiếm Khí băng liên bay về chỗ sâu nhất trong Xích Viêm động. Kim Đinh Chu Tước kia thấy cảnh này nhất thời giận dữ. Vỗ vỗ hai cánh có lực muốn đuổi theo. “Uy! Chim chết! Đối thủ của người là chúng ta!” U Minh hô to một tiếng. Huyết Nguyệt xích liền xuất hiện trên cánh tay hắn. Bạch Ngân ở bên cạnh cũng không cam chịu yếu thế, ngân quang chợt lóe, Cửu Trảm cửu tiết liền xuất hiện trong tay Bạch Ngân. Giống như cảm nhận được khí tức dị thú Thánh Quang Bạch Hồ Vương và Âm Ma Huyết Long trên người Bạch Ngân cùng U Minh, đôi mắt màu vàng kim của Kim Đinh Chu Tước biến dị trong nháy mắt mở lớn, móng nhọn cùng cánh vận sức chờ phát động, cẩn thận nhìn chằm chằm hai người Bạch Ngân cùng U Minh. Giờ khắc này, không khí giống như đọng lại, trong Xích Viêm động an tĩnh đến quý dị, toàn bộ trong động đều tràn đầy khí tức dị thú. Chỉ có thể nghe thấy thanh âm ồ ồ của nham thạch nóng chảy. Đột nhiên, Kim Đinh Chu Tước ngửa mặt lên trời rống dài, tiếng kêu réo rất vang dội cả Xích Viêm động. Dị thú hỗn chiến trong nháy mắt bùng nổ. “Cửu Trảm, Thành Quang Trảm!” “Huyết Nguyệt, Tỏa Hồn Trảm!” Bạch Ngân cùng U Minh đồng thời bộc phát kiếm kỹ, cảnh tượng kia như pháo hoa nở rộ, xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi. Hàng vạn lưỡi dao sắc bén màu bạc và màu đen đan vào nhau như mũi tên phá không bay về phía Kim Đinh Chu Tước. Chỉ thấy Kim Đinh Chu Tước đem đôi cánh đỏ như lửa, cứng rắn như sắt trong nháy mắt ngăn ở trước người, lông đuôi to lớn từ phía sau cong lên, đem mình thân thể bao bọc bên trong. Lúc này, Kim Đinh Chu Tước tựa như một khối cầu lửa bên chắc không thể phá vỡ, trôi lơ lửng giữa không trung. Mặc cho ngàn vạn lưỡi dao kia có sắc bén, cứng chắc như thế nào cũng không phá nổi xác rùa đen của nó! Kim Đinh Chu Tước này trải qua trăm

ngàn năm ngâm hồ nham thạch, thân thể có thể nói đạt tới trình độ cứng rắn cực hạn, công kích mạnh mẽ của Bạch Ngân liên thủ cùng U Minh cũng chỉ có thể làm rơi xuống vài chiếc lông đuôi của nó mà thôi. Rốt cuộc, theo hai đạo ánh sáng biến mất, Kim Đình Chu Tước vô cùng đặc ý rống dài hai tiếng. Đột nhiên cấp tốc mở ra thân thể của mình. Nó dùng đôi cánh mạnh mẽ có lực quét ngang một cái, nham thạch nóng chảy trong hồ nham thạch giống như sóng lớn mãnh liệt, điên cuồng tuôn về phía U Minh cùng Bạch Ngân. Nơi này gần địa tâm, nhiệt độ của nham thạch nóng chảy nghĩ là biết. Cái loại nhiệt độ cao đó đủ để thiêu hủy hết thảy, làm cho cho Bạch Ngân cùng U Minh vội vàng kết xuất tầng bảo hộ, đem nham thạch nóng chảy ngăn ở bên ngoài. Thế nhưng rất nhanh, mệnh mông nham thạch nóng chảy vẫn hòa tan vật áo trên mặt đất của Bạch Ngân cùng U Minh. “Mẹ nó! Cứ nhiên đốt y phục của bản đại gia!” U Minh vừa nhìn áo bào màu đen hần yêu thích bị đốt, trực tiếp nổi giận! U Minh cùng Bạch Ngân liếc mắt nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt, cả hai đều thấy được một tia kiên định từ trong mắt đối phương. Lúc này, Kim Đình Chu Tước tựa hồ ý thức được có chuyện không hay. Lập tức tăng nhanh tốc độ thôi động nham thạch nóng chảy. Đồng thời, trước ngực của nó cũng cao lên quỹ dị. “Không tốt! Nó muốn thổ tức!” Nhưng Bạch Ngân còn chưa nói hết, một ngọn lửa màu nhũ bạch làm cho người ta sợ hãi đã phun ra từ miệng Kim Đình Chu Tước. Mặc dù ngọn lửa màu nhũ bạch nhìn qua không kinh người bằng ngọn lửa màu đỏ, nhưng năng lượng hóa nguyên tố khủng bố ẩn chứa trong đó cho dù ai nhìn cũng sẽ tê dại da đầu. Ngọn lửa màu nhũ bạch kia đã theo nham thạch nóng chảy trực tiếp bổ nhào về phía tầng bảo hộ của Bạch Ngân cùng U Minh. Chỉ nghe “Bành” một tiếng. Tầng bảo hộ trong nháy mắt vỡ tan. Thân ảnh của Bạch Ngân cùng U Minh lập tức bị bao vây trong thổ tức của Kim Đình Chu Tước. Hai người hoàn toàn bị lửa lớn hùng lực nuốt hết. Kim Đình Chu Tước mở to đôi mắt màu vàng kim, tinh táo chăm chú nhìn hết thảy trước mắt. Nó cảm thụ được hai dị thủ kia cũng không dễ dàng bị đánh bại như vậy! Đột nhiên, một tiếng Hồ Khiếu cùng một tiếng Long Ngâm phóng lên, xông thẳng trời cao. Trong biển lửa đầy trời, một con Bạch Hồ trắng như tuyết xuất hiện. Nó một thân da lông màu trắng bạc chói mắt. Hai chiếc cánh khổng lồ trắng noãn mà có lực mở rộng cơ hồ chiếm hơn phân nửa cái động. Một nửa. Quanh thân nó cũng phát ra ánh sáng thánh khiết. Một đôi mắt hồ xinh đẹp cao ngạo nhìn chằm chằm Kim Đình Chu Tước. Đây chính là nguyên thân của Bạch Ngân: Thánh Quang Bạch Hồ Vương! Mà ở bên cạnh hần, một con Cự Long khổng lồ màu đen quanh quẩn ở trên không. Hắc Cự Long kia có một đôi mắt màu đỏ như máu, tản ra ánh sáng thần bí. Bốn long trảo không khỏi tràn đầy bạo quyền cùng sức mạnh. Vây quanh toàn thân nó là một tầng sương mù nồng đậm màu đen. Đầu rồng Âm Ma Huyết Long to lớn như ẩn như hiện. Bạch Ngân cùng U Minh hóa thành nguyên thân khổng lồ cơ hồ đưa Kim Đình Chu Tước trước mắt đến con đường chết. Trong nháy mắt, Xích Viêm động trở nên cực kỳ nhỏ hẹp. Lúc này, U Minh phát động tiến công đầu tiên. Thân thể của nó là rồng, thích hợp nhất với tình huống “xuyên qua không gian” nhỏ hẹp. Nó vừa đi lên liền lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai lướt đến bên người Kim Đình Chu Tước. Trong nháy mắt dùng thân thể mình hung hăng cuốn lấy Kim Đình Chu Tước, đồng thời thả ra địa hạt. Lóp sương mù nồng đậm làm cho phản ứng của Kim Đình Chu Tước trở nên chậm chạp dị thường. Kim Đình Chu Tước tựa như ý thức được nguy cơ của mình, liều mạng giãy giụa. Nhưng như cũ trốn không thoát khỏi trời buộc cường hãn của U Minh. Vây rồng cùng thân thể là nơi cứng rắn nhất của rồng. Hơn nữa, long trảo của U Minh gắt gao bắt lấy hai cánh của Kim Đình Chu Tước. Một trảo này há có thể gãy thoát dễ dàng. Ngay sau đó cường công của Bạch Ngân cũng theo đuôi. Chỉ thấy nó dùng sức vỗ cánh. Tức khắc, hơn mười đạo lưỡi dao nhanh như tia chớp đã bay về những chỗ hiểm trên người Kim Đình Chu Tước đang bị vây khốn. Một chiêu này của Bạch Ngân tương đương với vài chiêu Thánh Quang Trảm kết hợp. Những lưỡi dao ánh sáng này chia ra bắn về phía cặp mắt, cổ, cánh, ngực, bụng, cổ tay của Kim Đình Chu Tước. “Ngao! Ngao ngao! Ngao ngao!” Trong nháy mắt, mấy tiếng kêu thảm thiết vang dội cả Xích Viêm động. Kim Đình Chu Tước kia bị Bạch Ngân cùng U Minh như quần áo không mối nổi phối hợp đánh vừa vặn. Máu tươi nóng ấm giống như mô hình cột nước nhỏ phun ra từ những chỗ bị đánh trúng trên thân nó. Nhất là cặp mắt của nó cơ hồ bị lưỡi dao ánh sáng của Bạch Ngân đánh tới huyết nhục mơ hồ. U Minh vừa buông Kim Đình Chu Tước ra, Kim Đình Chu Tước liền bắt đầu mất đi phương hướng đi loạn xạ chung quanh. Cả Xích Viêm động đều bị đụng phải lung lay sắp đổ. Cho dù đã xâm nhập đến chỗ sâu nhất, Thiên Túng cũng bị loại lay động này làm chấn động. Thiên Túng nhìn sơn động phía trước mặt có chút quanh co, trong lòng càng phát ra lo lắng. Nàng vốn cho rằng diện tích bên trong Xích Viêm động này không lớn. Nhưng càng đi vào trong, nàng lại phát hiện nơi này quả thực là đường núi mười tám ngoặt, còn dư lại đều là ngã ba, khắp nơi đều có lựa chọn. Bất quá, cũng may Thiên Túng dựa vào tốc độ vận chuyển của luồng khí xoáy màu trắng bên trong cơ thể, luôn luôn đúng lúc truyền cảm giác cho nàng, khiến cho nàng biết mình nên đi đường nào. Đang lúc này, luồng khí xoáy tụ màu trắng trong cơ thể Thiên Túng đột nhiên một hồi xao động, ngay sau đó điên cuồng xoay tròn tựa như thời điểm gặp được cực phẩm Kim Tinh xen nguyên. Cùng lúc đó, Thiên Túng cũng theo sự dẫn dắt của luồng khí xoáy đi tới một cửa động. “Chính là chỗ này sao?” Thiên Túng tự lẩm bẩm hai tiếng, kiên định đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Phi Dạ thức tỉnh

Sau khi Thiên Túng tiến vào động bí mật mới phát hiện nơi này cư nhiên lớn kinh người. Hơn nữa, trên bốn phía vách động còn có thưa thưa gỗ đỏ sinh trưởng. Gỗ đỏ ở đây hoàn toàn bất đồng với phía ngoài. Những cây gỗ này trải qua ngàn vạn năm trong nham thạch hóa nguyên tố nuôi dưỡng mà lớn lên. Nguyên tố năng lượng bên trong nó bên ngoài hoàn toàn không thể so sánh được. Nhưng hiện tại, ánh mắt Thiên Túng hoàn toàn bị một vật trong trong thạch động này hấp dẫn. Đó là một khối hỏa tinh thạch xinh đẹp giống như thủy tinh. Bên trong tinh thể màu đỏ trong suốt dường như có một chất lỏng lỏng lẻo lưu động. Chung quanh khối hỏa tinh thạch này tản ra mơ hồ hồng quang, mỗi một tia hồng quang đều hàm chứa năng lượng. Theo lý thuyết, một khối hỏa tinh thạch lớn như vậy cũng coi là độc nhất vô nhị, thể gian hiếm có. Thế nhưng, nếu so sánh với thứ sinh trưởng trên bề mặt của nó, khối hỏa tinh thạch xem như không có ý nghĩa gì! Chỉ thấy trên hỏa tinh thạch, một đóa hoa chín cánh màu đỏ thắm lặng lẽ nở rộ. Đóa hoa chín cánh kia, mỗi một cánh hoa đều giống như dùng hỏa tinh thạch điêu khắc mà thành, trong suốt nhìn xuyên qua được, tinh xảo hoàn mỹ không thể tưởng tượng nổi. Nhưng màu sắc của nó lại như màu máu tươi, từ xa nhìn lại, giống như đang nhìn một đóa dùng máu tươi điêu khắc mà thành. Mùi thơm quanh quẩn trong mũi Thiên Túng thật là thiên chân vạn xác. Đó là một loại mùi thơm còn nồng đậm hơn so với Huyết Phách, nồng đậm làm cho người ta cảm thấy giống như đặt mình trong ngọn lửa, ấm áp giống như đang được sưởi ấm. “Cực phẩm Hỏa Tinh?! Đây là Cửu Biện Hỏa Tinh Lan [1] ?!” Thanh âm Thiên Túng mang theo kinh ngạc cùng kích động ngay cả mình cũng cảm thấy xa lạ.

[1]: cửu biện = chín cánh Cũng không trách Thiên Túng kích động như thế. Cửu Biện Hỏa Tinh Lan so với hạt sen Liệt Hỏa Hồng Liên còn muốn trân quý, thần kỳ hơn rất nhiều. Mấy hạt sen Liệt Hỏa Hồng Liên đều là ước mơ của những người trong thiên hạ, huống chi là thần bảo Cửu Biện Hỏa Tinh Lan trong truyền thuyết! Cửu Biện Hỏa Tinh Lan tên như ý nghĩa, là một loại thực vật sinh trưởng trong cực phẩm Hỏa Tinh, nó sinh trưởng dựa vào hấp thu năng lượng trong Hỏa Tinh và tinh hoa hóa nguyên tố trong thiên địa. Hơn nữa, Cửu Biện Hỏa Tinh Lan nhất định phải sinh trưởng ở nơi có nhiệt độ

cực cao. Một loạt điều kiện hà khắc này khiến cho Cửu Biện Hóa Tinh Lan đã gần như tuyệt tích. Thiên Túng cũng là từ trên sách thấy qua loại thực vật thần kỳ này. Không nghĩ tới trong Xích Viêm động cư nhiên có thần bảo hòa nguyên tố loại này! Điều này nghĩa là Phi Dạ được cứu rồi! Điều này làm cho Thiên Túng có thể nào không kích động, có thể nào không hưng phấn đây! Thiên Túng lập tức dùng thần thức thăm dò vào Âm Ma Huyền, chỉ thấy màu đỏ chợt lóe. Thân ảnh của nam tử tuyệt sắc xinh đẹp kia liền xuất hiện trước mặt. Thiên Túng duỗi ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Phi Dạ. Trên mặt chảy xuôi một loại ôn nhu ngay cả chính nàng cũng không nhận thấy được. “Dạ, ngươi lập tức có thể tỉnh lại rồi!” Thiên Túng nói xong lời này, ánh mắt trở nên cực kỳ kiên định. Nàng vận khởi Kiểm Khí quanh thân, không chút do dự hút cực phẩm Hóa Tinh vào trong tay. Nhẹ nhàng kéo ra, Cửu Biện Hóa Tinh Lan liền bị Thiên Túng lấy ra khỏi cực phẩm Hóa Tinh. Cửu Biện Hóa Tinh Lan kia vừa tiếp xúc với bàn tay Thiên Túng, liền có một cỗ năng lượng nóng rực theo da thấm vào trong lòng bàn tay nàng. Tự như một dạng khí hấp thu cực phẩm Kim Tinh xen nguyên, luồng khí xoáy tụ màu trắng bên cạnh luồng khí xoáy tụ của kim nguyên tố trong cơ thể Thiên Túng không ngừng hấp thu năng lượng hòa nguyên tố từ tay nàng tràn vào, xoay tròn tốc độ cao. Thế nhưng, nàng không có tâm tư để ý tới biến hóa bên trong cơ thể mình. Thiên Túng không chút do dự đem cánh hoa Cửu Biện Hóa Tinh Lan đưa đến trong miệng, từ từ nhai thành chất lỏng đỏ thắm. Mùi vị của Cửu Biện Hóa Tinh Lan thật giống rượu mạnh thuần chính nhất, thiêu đốt đầu lưỡi Thiên Túng, mơ hồ còn có chút đau nhức. Một phần chất lỏng theo cổ họng Thiên Túng chảy tới trong dạ dày. Đến lúc đó, Thiên Túng cảm thấy một trận trời đất u ám, xương cốt tứ chi giống như bị hỏa thiêu. Nàng liều mạng dấn lên cánh môi mềm mại của Phi Dạ, đem chất lỏng đỏ thắm đưa vào trong miệng Phi Dạ. Trong lúc môi lưỡi triển miên không thấy mệt mỏi kiểu diễn, không có rung động đến tâm can. Chỉ vì giờ phút này bất kể là Thiên Túng hay là Phi Dạ cũng như cùng bị ngọn lửa thiêu đốt. Không nói sống không bằng chết nhưng cũng đau đến không muốn sống. Thời điểm Thiên Túng “hôn” Phi Dạ, trong đầu đột nhiên lướt qua một ý niệm lão nương là người của hai thế giới, nụ hôn đầu tiên cư nhiên đưa ra ngoài như vậy! Mẹ nó, hôn môi thực khó chịu! Khi Bạch Ngân cùng U Minh cả người đắm máu theo ký hiệu Thiên Túng lưu lại vọt vào sơn động thì thấy một cảnh như vậy: chỉ thấy một hồng y thiếu nữ tuyệt sắc đang nằm trên người một hồng y nam tử xinh đẹp. Hai người bọn họ chặt chẽ dính vào nhau, thiếu nữ kia còn nắm lấy bàn tay của nam tử xinh đẹp. Đôi môi đỏ mọng của hai người đều dính một loại chất lỏng màu đỏ như máu tươi, khiêu khích trí tưởng tượng vô hạn của mọi người. Quanh thân hai người bay lên quang mang màu đỏ vàng, xa xa nhìn lại, tựa như một ngọn lửa đỏ rực đang thiêu đốt hai người. “Đây là chuyện gì xảy ra?” U Minh vừa nói, vừa đi về phía hai người Thiên Túng. Cho dù biết Phi Dạ từng vì nữ nhân kia mà không để ý đến tính mạng. Nhưng nhìn hai người này nằm cùng nhau thân mật như thế, trong lòng U Minh vẫn từng trăn không thoải mái. Ngay tại lúc U Minh muốn kéo Thiên Túng rời khỏi Phi Dạ thì lại bị Bạch Ngân kéo tay lại. “Khoan đã! Bọn họ nhất định xảy ra chuyện gì chuyện chúng ta không biết. Ngươi xem nơi đó.” U Minh cùng Bạch Ngân đi tới trước mặt khỏi cực phẩm Hóa Tinh. Trên bề mặt cực phẩm Hóa Tinh này còn lưu lại dấu vết của rễ cây Cửu Biện Hóa Tinh Lan! Đây là —” Bạch Ngân kinh ngạc không thốt nên lời. Bên cạnh là U Minh nói tiếp: “Cửu Biện Hóa Tinh Lan! Không nghĩ tên Phi Dạ này may mắn như vậy. Đây chính là bảo bối trân quý hơn hạt sen Liệt Hỏa Hồng Liên rất nhiều a!” Bạch Ngân ồ ào nói, trên mặt lộ ra một tia thoải mái và vui mừng. “Hiện tại Phi Dạ cũng Tiểu Thiên nhất định đang hấp thu năng lượng của Cửu Biện Hóa Tinh Lan, chúng ta vẫn là ở một bên coi chừng, miễn cho rắc rối xuất hiện.” Bạch Ngân nói xong, liền chú ý tới về mặt U Minh đang tìm tòi nghiên cứu hẩn. “Làm sao vậy?” Bạch Ngân hỏi. “Ta chỉ là đang nghĩ, chẳng lẽ ngươi không ghen tỵ sao? Chúng ta là đệ tử, đệ tử cao ngạo nhất! Ngươi lại có thể cam tâm tình nguyện giúp nữ nhân ngu ngốc kia đi cứu một nam nhân khác, ngươi cam lòng sao?” Thanh âm lạnh lùng của U Minh truyền đến, không biết là đang hỏi Bạch Ngân hay là đang hỏi chính mình. “Ta nghĩ rằng ngươi còn rõ ràng hơn so với ta. Tiểu Thiên chắc chắn sẽ không thuộc về bất cứ người nào! Ta chỉ muốn nhìn Tiểu Thiên hạnh phúc là tốt rồi! Chỉ cần bồi ở bên cạnh Tiểu Thiên, cho dù là ghen tỵ, đau lòng, không cam lòng, tất cả đều là rượu ngon đáng thưởng thức trong ký ức của ta!” Bạch Ngân không để ý tới U Minh nữa, tìm một nơi gần Thiên Túng nhất liền bắt đầu tĩnh tâm tu luyện. Hai mắt U Minh bình tĩnh nhìn Bạch Ngân, liền quay đầu nhìn chăm chăm hai thân ảnh đang ở chung một chỗ kia, không cam lòng trong mắt dần dần thối lui. Thay vào đó là một phần kiên định mà chính hẩn cũng kinh ngạc. Giờ phút này, trong cơ thể Thiên Túng quả thật đang phát sinh một chút biến hóa. Tự như lúc trước ở Vạn Linh cốc. Năng lượng hòa nguyên tố của Cửu Biện Hóa Tinh Lan tựa hồ kích thích luồng khí xoáy tụ màu trắng kia. Nó xoay tròn với tốc độ nhanh quý dị. Theo nó xoay tròn, năng lượng của Cửu Biện Hóa Tinh Lan không ngừng bị cuốn vào trong đó. Dần dần luồng khí xoáy màu trắng bị nhuộm thành một màu đỏ sẫm. Ngay sau đó, trong luồng khí xoáy bắt đầu dần dần ngưng tụ ra một tinh thể hình giọt lệ. Tinh thể kia phiếm quang hoa màu đỏ như máu chói mắt, lóe lên huyết sắc sáng bóng. Năng lượng hòa nguyên tố có thể nói là năng lượng cường hãn nhất trong năm loại nguyên tố cơ bản. Lần này, thân thể Thiên Túng thay đổi cũng không thuận lợi như lần trước, thậm chí thân thể nàng mỗi khi hấp thu một tia năng lượng cũng kèm theo thống khổ đốt cơ hủy cốt. Thiên Túng theo bản năng dựa sát vào thân thể an toàn phía dưới. Thân thể phía dưới kia tựa hồ cảm nhận được Thiên Túng dựa vào, đôi tay vô ý thức ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Thiên Túng. Nếu như lúc này ở bên cạnh bọn họ có những kiếm tu giả khác, tuyệt đối sẽ nhìn tạo hình của Thiên Túng cùng Phi Dạ mà bội phục, cho dù ai cũng phải giơ ngón tay cái lên than vãn một tiếng: các anh em, các người ôm ấp cũng có thể lên cấp, thật là quá trâu rồi! Thời gian từng giây từng phút không ngừng trôi qua, trong nháy mắt, tám canh giờ đã qua! U Minh cùng Bạch Ngân đã khôi phục không sai biệt lắm. Đang lúc này, một hồi hồng quang chói mắt trong nháy mắt bao phủ cả sơn động. Bạch Ngân cùng U Minh lập tức nín thở nhìn lại. Chỉ thấy thân hình Thiên Túng cùng Phi Dạ dần dần rõ ràng giữa màn hồng quang. Chỉ thấy Phi Dạ một thân hồng y, thần thánh khí sáng. Khuôn mặt tuyệt sắc không biết có phải trải qua sự tẩy rửa của Cửu Biện Hóa Tinh Lan hay không càng lộ vẻ xinh đẹp tuyệt diệu hơn. Thiên Xà phiến (quạt) màu đỏ như máu không ngừng xoay tròn dưới lòng bàn chân Phi Dạ, giống như thờ dài thương xót cùng vui sướng bởi sự trở lại của hẩn. Thiên Túng tựa vào bên cạnh Phi Dạ. Quanh thân nàng tản ra một cỗ khí tức hóa nguyên tố tinh thuần. Để cho người ngạc nhiên là bên cạnh nàng lơ lửng một thanh kiếm sắc bén màu lửa đỏ dài chừng năm thước. Chiều rộng thân kiếm so với những thanh kiếm ngưng tụ thành binh thường gấp đôi có thừa, đặt giữa những Kiểm Khí bình thường vẫn là cực kỳ đáng chú ý. Thế nhưng Thiên Túng đã rất thỏa mãn. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Kiểm Khí hóa nguyên tố của mình thì trong đầu chỉ có một ý niệm: rốt cuộc bình thường một chút rồi! Nhưng hiện tại, bất kể là đạt được hòa nguyên tố hay là ngưng khí thành binh, bất kỳ vui sướng nào cũng không bì kịp so với nam tử trước mắt đang mỉm cười nhìn nàng. Lúc này, Phi Dạ khẽ hé đôi môi đỏ mọng, “Tiểu Diệp, ta rất nhớ ngươi!” Chính là một câu nói như vậy khiến cho mũi Thiên Túng một trận chua xót, nam tử đẹp như yêu nghiệt này rốt cuộc đã trở lại! Nam tử thích làm nũng nàng rốt cuộc trở lại bên người nàng rồi! Thiên Túng rốt cuộc không thể đè nén giang hai cánh tay, nhào tới trong ngực Phi Dạ. Phi Dạ bị hành động này của Thiên Túng làm cho sùng sột. Trong ấn tượng của hẩn, Thiên Túng bất kể cao hứng hoặc bị thương cỡ nào cũng sẽ không biểu lộ tâm tình của mình quá nhiều. Là bởi vì mình vắng mặt mấy ngày nay khiến cho Thiên Túng thay đổi sao? Nhận thức này làm cho Phi Dạ cười đến như tiêu hải từ lấy được kẹo, “Tiểu Diệp, ta đã trở về! Ta biết ngươi sẽ gọi ta tỉnh dậy từ trong giấc ngủ mà, ngươi sẽ không để ta rời khỏi ngươi!” “Nếu như sau này tìm thêm chết, ta sẽ không cứu ngươi nữa! Đầu Thiên Túng tựa vào trong ngực Phi Dạ, hung hãn nói. “Hào! Về sau ta sẽ yêu quý tính mạng của mình gấp bội!” Phi Dạ cung chiêu nhận lời. “Phi Dạ!” “Ừ?” “Dạ!” “Ừ?” “Hoan nghênh trở lại!” Bạch Ngân cùng U Minh lẳng lặng nhìn hai thân ảnh hồng y phía trước ôm nhau, mái tóc hai người quấn quýt lấy nhau, cũng không tiến lên quấy rầy bọn họ. “Uy! U Minh, cảm giác bây giờ của ngươi là vui vẻ hay khó chịu?” Sắc mặt Bạch Ngân nhu hòa nhìn hai người Thiên Túng hỏi. “Không biết!” Khẩu khí của U Minh hết sức không tốt, hẩn hai cánh tay ôm ngực, tựa hồ đang gặm dỗi. Bạch Ngân chỉ cười không nói. Lắc đầu một cái, đi về phía hai người Thiên Túng. Nhìn bóng lưng Bạch Ngân đi xa, U Minh lẩm bẩm nói, “Tại sao trong lòng ta không cảm thấy khó chịu? Nàng vui vẻ ta liền vui vẻ sao? Mẹ kiếp! Lão Tử từ lúc nào thì không có khí phách như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 83: Quả trứng màu vàng? Mẫu thân?!

“Tiểu Thiên, cảm giác như thế nào?” Bạch Ngân đi tới bên cạnh Phi Dạ và Thiên Túng, nhìn cũng chưa từng nhìn Phi Dạ một cái, trực tiếp ôn nhu nói với Thiên Túng. “Uy! Con hồ thôi! Ta chính là vừa mới tỉnh lại, làm sao ngươi ngay cả một cái biểu hiện gật đầu cũng không có? Không nghĩ tới Lão Tử ngủ một giấc tỉnh lại, ngươi vẫn kiêu ngạo như vậy, một chút cũng không thay đổi!” Phi Dạ nhìn về mặt cao nhả của Bạch Ngân, cố ý oán hận nói: “Bởi vì ta biết, cho dù ta không để ý tới ngươi, ngươi cũng sẽ chủ động tìm ta nói chuyện, vậy ta cần gì phải tốn nhiều miệng lưỡi?” Bạch Ngân một bộ: Nhóc con, tính cách lăm lăm của ngươi đã sớm bị ta nhìn thấu. “Uy! Con hồ thôi, ngươi thừa da phải không? Nếu không phải là thấy ngươi hiện tại toàn thân bị thương, Lão Tử thế nào cũng phải đánh một trận với ngươi!” Phi Dạ ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng trong mắt lại mang theo một tia cảm động. “Bất cứ lúc nào cũng có thể phụng bồi!” Bạch Ngân vừa cười, vừa đưa tay vỗ vỗ bả vai Phi Dạ. Hai người đồng thời bên nhìn nhau cười. “U Minh, Bạch Ngân, các ngươi không sao chứ?” Lúc này, Thiên Túng mới phát hiện vết thương trên người U Minh cùng Bạch Ngân thật nghiêm trọng. Bạch Ngân một thân bạch y cơ hồ toàn bộ đổi thành màu máu, cũng không biết là máu của hắn hay là của Kim Đình Chu Tước. Ông tay áo cùng y phục của hắn cơ hồ cũng nát tươm, hòa lẫn bùn đất cùng vết máu, thật là lòi thối. U Minh cũng không tốt hơn bao nhiêu, trên cánh tay cùng bắp đùi luôn luôn trắng nõn trơn bóng có vài vết thương kinh tâm động phách. Một thân hắc y cũng có chút rách nát, làm cho người ta lo lắng bất cứ lúc nào nó cũng có thể trượt dọc từ trên vai U Minh xuống hay không. Trong lòng Thiên Túng âm thầm phi báng: yêu tinh này thật là bị thương cũng đều lẳng lơ như vậy, nếu không phải hắn để lộ nhiều thì làm sao có thể bị thương nghiêm trọng như thế, trong lòng Thiên Túng khẽ thấy đau. “Tiểu Thiên, chúng ta không sao! Những vết thương này đều là ngoài da!” Bạch Ngân không thèm để ý chút nào nói. U Minh cũng xem thường bủi môi, “Chút vết thương nho nhỏ này bán đại gia còn không để ở trong lòng! Đứng rồi, đây là nội đan của Kim Đình Chu Tước!” Tay phải U Minh thoáng một cái, một viên nội đan to bằng nắm tay toàn thân đỏ choét liền xuất hiện trong tay U Minh. “Nội đan?” Đây là lần đầu tiên Thiên Túng nhìn thấy nội đan của dị thú, không khỏi có chút ngạc nhiên. Nói như vậy, ma thú chỉ biết sinh ra Ma Tinh Hạch, chỉ có dị thú mới có thể ngưng tụ thành nội đan. Mà năng lượng trong nội đan cực kỳ khổng lồ, thậm chí có thể giúp một Kiếm Đế đột phá ngưỡng cửa Kiếm Tiên! Nội đan trân quý không cần nói cũng biết. Đây là nội đan Bạch Ngân cùng U Minh mạo hiểm tính mạng đoạt được, nhưng bây giờ lại đi nhiên cực kỳ nhẹ nhàng muốn tặng cho nàng! Trong lòng Thiên Túng khó tránh khỏi sinh ra mấy phần cảm động. “Uy! Nữ nhân ngốc, mau nhận lấy, ngươi không phải là mới vừa đạt được năng lượng hóa nguyên tố sao? Nên rất cần viên nội đan này. Nhanh lên một chút nhận lấy đi, tay ta đau chết đi được!” U Minh nhìn Thiên Túng chậm chạp không nhận, cố ý lớn tiếng nói. “Tiểu Thiên, dù sao chúng ta đều không phải là dị thú hóa nguyên tố, Phi Dạ bây giờ đã là cường giả Kiếm Thần, cũng không dùng tới, viên nội đan này cho ngươi là thích hợp nhất!” Bạch Ngân cũng ôn nhu nói với Thiên Túng. “Được! Viên nội đan này, ta nhận!” Thiên Túng thấy Bạch Ngân cùng U Minh nói như thế, cũng không từ chối nữa. Cánh tay phải của nàng đảo qua bàn tay U Minh, nội đan của Kim Đình Chu Tước liền rơi vào trong Âm Ma Huyền. Lúc này, Thiên Túng ngẩng đầu lên, chuyên chú nói với hai người U Minh cùng Bạch Ngân, “Ta sẽ không nói cảm ơn với các ngươi, bởi vì giữa chúng ta không cần!” “Đúng! Giữa chúng ta không cần!” Bạch Ngân nắm lấy bàn tay Thiên Túng, nắm thật chặt. U Minh cũng nắm lấy bàn tay còn lại, trên mặt hiện lên một loại ôn nhu hiếm thấy. “Uy uy! Các ngươi coi như ta vô hình sao!” Phi Dạ nhìn bộ dạng như keo như sơn của ba người, trong lòng một trận nổi giận. “Ta vừa mới tỉnh! Các ngươi đều cùng Tiểu Thiên chung sống lâu như vậy, chưa cho ta chút thời gian đi!” Khi Phi Dạ nói lời này thì không hề phát hiện, có lẽ, Bạch Ngân cùng U Minh cũng không hề phát hiện, bọn họ giữa lúc bất tri bất giác đã ngầm cho phép sự tồn tại của đối phương. Nhưng cho phép, bọn họ đã sớm phát hiện, chẳng qua vẫn đang lựa chọn ngầm cho phép mà thôi. Mấy người Thiên Túng sau khi ở chung một chỗ liền bắt đầu hành động dưới sự hướng dẫn của Thiên Túng. Trong Xích Viêm động này, gỗ đá vô số, còn có một chút hỏa tinh thạch được Cửu Biện Hóa Tinh Lan cung cấp năng lượng. Có thể nói là trân bảo đầy đất. Bọn họ nếu đã đến một chuyến, không hảo hảo cần quét một phen, Thiên Túng cũng cảm thấy thật có lỗi với bản thân mình! Trong lúc nhất thời, mấy người Thiên Túng hóa thân làm nhân dân lao động cần cù, không chối từ khổ cực huy động Kiếm Khí, chặt xuống một lùm lại một lùm gỗ đá. Mà bây giờ Kiếm Khí Thiên Túng dùng chính là Kiếm Khí hóa nguyên tố nàng mới vừa ngưng tụ thành Xích Viêm Kiếm! Xích Viêm Kiếm này mặc dù thân kiếm rộng, nhưng Thiên Túng sử dụng nó rất dễ dàng, có thể nói là muốn sao được vậy. Hơn nữa, trong quá trình Thiên Túng không ngừng sử dụng kiếm khí rót vào thân kiếm, nàng cảm thấy năm luồng khí xoáy tụ trong cơ thể mình đồng thời xoay tròn tốc độ cao. Năng lượng của Thiên Dương châu cùng Cửu Biện Hóa Tinh Lan chưa đựng trong kinh mạch lại một lần mãnh liệt mệnh mông sôi trào trong cơ thể. Lúc trước, Thiên Túng lấy được năng lượng của Thiên Dương châu, Huyết Ma châu cùng một phần của Bích Hải châu ở tháp Thánh môn. Rồi sau đó lại tỉnh cờ lấy được cực phẩm Kim Tinh xen nguyên ở Vạn Linh cốc. Hiện tại, nàng lại nhận được một phần năng lượng của Cửu Biện Hóa Tinh Lan. Có thể nói, vận khí của nàng tốt tới cực điểm, lại cộng thêm thể chất Âm Ma Tộc đặc thù của nàng, khiến nàng dưới cơ duyên xảo hợp biến thành thể chất ngũ nguyên đồng thể. Phần khí vận thiên phú này, không nói sau này không có thì cũng là trước đây tuyệt đối chưa từng có! Nhưng bất cứ chuyện gì có lợi tất có hại, đạt được thứ gì đó bằng vận khí chung quy so ra vẫn kém so với tự mình đổ mồ hôi đoạt được. Nếu như hiện tại nàng chỉ một tuế lệ thuộc vào bí bảo, như vậy nàng có thể cảm giác được thành tựu của mình cũng chỉ tới đó mà thôi! Kể từ sau khi nàng ra khỏi tháp Thánh môn vẫn luôn không ngừng tránh né truy sát, hiện tại, nàng cần khẩn cấp tìm một chỗ tĩnh tâm tu luyện một phen. “Tiểu Diệp Diệp, ngươi mau tới đây nhìn!” Lúc này, một tiếng hét kinh hãi của Phi Dạ cắt đứt sự trầm tư của Thiên Túng. Mấy người Thiên Túng dùng tốc độ cực nhanh tụ tập đến bên cạnh Phi Dạ. “Các ngươi nhìn đi!” Mọi người nhìn theo hướng Phi Dạ chỉ. Chỉ thấy tháp thoáng trong một góc gỗ đá có một quả trứng màu vàng kim khổng lồ cao đến nửa người đang lấp lánh phát sáng! Kim quang trên quả trứng màu vàng khổng lồ này thậm chí còn chói mắt hơn so với cực phẩm Kim Tinh xen nguyên lúc trước. Mọi người rõ ràng cảm giác được trong quả trứng khổng lồ này bao hàm sức sống, thậm chí linh thức của Thiên Túng cảm thấy trong quả trứng khổng lồ này có nhịp đập của một sinh mệnh. “Đây không phải là của con Kim Đình Chu Tước biến dị kia lưu lại chứ?” U Minh nhìn chăm chăm quả trứng màu vàng khổng lồ, nhíu mày nói. “Hắn không phải là! Trứng của Kim Đình Chu Tước phải là màu đỏ! Nhìn vỏ quả trứng này rõ ràng do năng lượng kim nguyên tố ngưng tụ thành.” Bạch Ngân đơn giản phân tích nói. “Quả trứng khổng lồ này rõ ràng là bị Kim Đình Chu Tước để ở đây. Nếu như nó không phải là trứng của Kim Đình Chu Tước lưu lại, hẳn là phải trở thành thức ăn của Kim Đình Chu Tước chứ, làm sao lại bình yên lưu lại đây?” Thiên Túng một câu hỏi trứng vấn đề. “Cái này sao, ta nghĩ chỉ sợ không phải Kim Đình Chu Tước không muốn ăn mà là ăn không nổi!” Bạch Ngân khi định thần nhân nói. “Tại sao?” Thiên Túng còn chưa rõ ràng. “Ngươi cho rằng đây là trứng của ma thú bình thường sao? Vừa nhìn liền biết đây là của dị thú thượng cổ lưu lại. Hơn nữa cấp bậc của con dị thú này sợ rằng còn cao hơn so với Kim Đình Chu Tước kia! Nếu Kim Đình Chu Tước thật sự nuốt quả trứng khổng lồ này, chẳng những không thể lấy được năng lượng của nó, thân thể nó còn rất có thể trở thành sào huyết của quả trứng khổng lồ, ngược lại để cho năng lượng bị hút đi.” Phi Dạ còn chưa nói hết, U Minh liền nói tiếp: “Bất kể là dị thú hay là ma thú, khi bọn chúng còn ở trong trứng đều không phân biệt thuộc tính, bất kỳ năng lượng nào cũng sẽ là chất dinh dưỡng của bọn chúng. Nếu Kim Đình Chu Tước lỡ mà lỡ mò nuốt quả trứng này, vậy thì thật là muốn chết! Thiên Túng nghe bọn Bạch Ngân phân tích một phen, ngược lại biết thêm không ít kiến thức. Nàng cũng cẩn thận phân tích một phen mới mở miệng nói: “Xem ra quả trứng khổng lồ này rất có thể là dưới cơ duyên xảo hợp bị Kim Đình Chu Tước cướp đến đây.” “Ừ! Tiểu Thiên nói rất có đạo lý, nhiệt độ trong Xích Viêm động khá cao, hẳn là thích hợp để ấp trứng. Đoán chừng Kim Đình Chu Tước này chính là muốn đợi dị thú nở ra, sau đó thừa dịp thực lực

của nó còn yếu liền nuốt nó vào trong bụng.” Bạch Ngân theo sát nói: “Hừ! Kim Đình Chu Tước này thật đúng là tàn nhẫn!” Thiên Túng ngược lại đối với sinh mệnh trong quả trứng có mấy phần đồng tình, nếu không phải gặp được bọn họ, vật nhỏ này sợ rằng vừa sinh ra sẽ phải chết rồi! “Vật nhỏ, ngươi thật sự nên cảm tạ chúng ta!” Thiên Túng cúi người, đưa một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve quả trứng khổng lồ kia hai cái, ai ngờ quả trứng khổng lồ đang lúc này bộc phát ra một trận kim quang chói mắt. Chỉ nghe rắc rắc một tiếng, quả trứng ứng tiếng nứt ra. Ngay tại lúc mấy người Thiên Túng mở từng mắt ngây ngô nhìn, một dị thú nhỏ cao chừng một thước xuất hiện trước mặt mọi người. Mặc dù, nó so với Tiểu Hồ lúc trước còn muốn nhỏ nhắn xinh xắn hơn, nhưng đã sơ hiện hình dáng của bản thân. Chỉ thấy nó mọc lên đầu rồng, trên đỉnh đầu là một đôi sừng hươu, một đôi mắt sư tử mở rất tròn, hết sức đáng yêu. Thân mình của nó chia ra làm lưng hổ, eo gấu, vẩy rắn, vỏ ngựa, đuôi trâu. Cả người đều là màu vàng nhạt hoa lệ. Nếu bỏ đi đôi cánh màu vàng trên lưng nó, vậy nó chính là giống như một thần thú trong truyền thuyết dân gian mà ở kiếp trước Thiên Túng đã nghe qua. Kỳ Lân! “Kim. Kim Dực Kỳ Lân!” Mấy người Phi Dạ không nhịn được bật thốt lên. Bọn họ cũng chưa từng nghĩ tới cái thứ thoát nhìn nhỏ bé này cư nhiên là dị thú truyền thuyết đứng hàng thứ nhất trên bảng dị thú: Kim Dực Kỳ Lân! Nhưng chuyện làm cho người ta kinh hãi cũng chưa kết thúc, chỉ thấy trên đôi cánh của Kim Dực Kỳ Lân phien bản bỏ túi kim quang đại thịnh, trực tiếp bao phủ Kim Dực Kỳ Lân trong đó! Vô trùng kia dưới kim quang chiếu xuống của Kim Dực Kỳ Lân từ từ biến thành chất lỏng, bị Kim Dực Kỳ Lân hấp thu vào trong cơ thể. (Phong: phiên bản bỏ túi =]] ta bái phục tác giả =]]) Theo kim quang tiêu tán, một tiểu nam hài chừng bốn năm tuổi xuất hiện ở trước mặt mọi người. Tiểu nam hài kia liền giống như bạch ngọc điêu thành. Trên da thịt vô cùng mịn màng là một đôi mắt màu vàng nhạt, trong suốt giống như ánh mắt trời mỹ lệ mới mọc phía chân trời. Sống mũi đỉnh trực mang theo vài phần dí dỏm đáng yêu, đôi môi phấn nộn như cánh hoa cong lên. Lại thêm một mái tóc màu vàng cũng y phục màu vàng như vảy cá. Thiên Túng thật sự cho rằng đây là một tiểu thiên sứ lọt vào phạm trăn! Thật là đáng yêu! Cho dù máu lạnh như Thiên Túng cũng bị kích lên mấy phần mẫn tính [1]!

[1]: bản năng của người mẹ “Không hổ là dị thú cường hãn nhất, không nghĩ tới vừa sinh ra đã có thể hóa hình!” U Minh ở một bên hơi có chút thần phục lắm lắm. Lúc này, Kim Dực Kỳ Lân kia đã hóa hình xong, hân mở một đôi mắt đáng yêu quan sát nam nữ tuyệt sắc đang vây chung quanh hắn. Cuối cùng ánh mắt của hắn rút cuộc ngừng ở trên người Thiên Túng, đôi môi như cánh hoa hồng cực kỳ thần thiết nhảy ra hai chữ: “Mẫu thân!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Tiên cảnh mỹ nhân!

Thời gian luôn luôn trong lúc người ta lơ đãng vội vã trôi đi, giống như cát mịn trong tay, gió vừa thổi liền tán mạn đi hết. Thời gian hai năm cứ như vậy lặng lẽ biến mất. Đối với người bình thường, hai năm qua cùng hai năm khác không có gì bất đồng. Nhưng đối với người hơi có chút địa vị trên đại lục hoặc người có mấy cái lỗ tai mà nói, có mấy chuyện lớn làm cho bọn họ không thể không chú ý. Chuyện lớn thứ nhất chính là hai năm nay, Thánh Thiên cùng Thương Loan không ngừng chiến tranh, có một chiến đoàn gọi Minh Quân, là lực lượng mới xuất hiện, liên tục chiến đấu ở các chiến trường nam bắc, chiến công hiển hách, uy chấn thiên hạ. Nhưng không ai biết chủ nhân phía sau nó là ai. Ngay cả hoàng đế Thánh Thiên đế quốc muốn chiêu dụ bọn họ cũng không thể tìm ra chút dấu vết nào. Chuyện lớn thứ hai chính là Diệp Sát môn sau Sát thành cuối cùng cũng đã trở thành tổ chức sát thủ ngầm hàng đầu trên Thánh Thiên. Hơn nữa bọn họ hai năm qua phát triển rất mạnh, nói là chỉ dưới hoàng triều cũng không quá đáng. Có lẽ là bởi Diệp sát môn ngoài mặt cũng không có ý phát sinh xung đột với hoàng thất, hoặc là Diệp sát môn cùng hoàng thất có giao dịch, hoàng thất tựa hồ ngầm cho phép lực lượng này tồn tại. Về chuyện lớn thứ ba, mọi người trên Thánh Thiên đại lục có thể nói là phản ứng không giống nhau, đó chính là Thánh môn trong hai năm này càng ngày càng suy bại. Thánh môn ngũ kiệt danh chấn thiên hạ cũng tuyên bố rời khỏi Thánh môn, đi ra ngoài lịch lãm. Nhưng một vài người biết nội tình thì lại nói rằng Thánh môn ngũ kiệt ly khai cũng bởi vì thiếu nữ tuyệt thế ngày đó đã từng danh chấn cả Thánh môn Diệp Thiên Túng. Đối với chuyện này, người tiếc hận có, kẻ cười nhạo có, người ngầm giúp đỡ có, kẻ vui sướng khi có người gặp họa bỏ đá xuống giếng có. Nhưng bất kể mọi người phản ứng như thế nào, cũng không ngăn được một sự thật, Thánh môn xác thực đang suy bại. Gần đây lại có một tiết mục hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Đó chính là Ngọc Ma Lâm kể từ hơn mười năm trước đã bị các đại thế gia coi là nơi lịch lãm, hai năm gần đây liên tục truyền ra tin tức có ma quỷ tồn tại, dĩ nhiên, trong đó cũng không thiếu người nói ở bên trong không phải là ma quỷ mà là tiên nhân. Nhưng đại đa số mọi người đều coi đây như tin tức tiêu khiển lúc rảnh rỗi, cũng không để ở trong lòng. Dù sao, trên đại lục này, thực lực mới là thứ mọi người tin tưởng. Truyền thuyết ma quỷ thần tiên như vậy, cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Trên con đường ngoài Ngọc Ma Lâm. Một thiếu nữ mười sáu tuổi đang liều mạng chạy về phía ven rừng. Thiếu nữ kia mặt phấn môi son, mắt ngọc mày ngài, đẹp như kiều hoa. Nhưng giờ phút này, một thân tử y lại lộ ra vết máu loang lổ. Một đầu búi tóc xinh đẹp tuyệt trần như mây cũng biến thành xóc xếch không chịu nổi. Nàng tựa hồ đã kiệt sức, thế nhưng, nàng vẫn điên cuồng chạy về phía trước, giống như phía sau có ma quỷ ăn thịt người. “Ha ha ha, tiểu mỹ nhân, ngươi không chạy thoát khỏi chúng ta đâu, vẫn là khoanh tay chịu trói đi! Hầu hạ đại gia chúng ta cao hứng, nói không chừng sẽ thưởng cho ngươi thống khoái!” Kèm theo mấy tiếng cười bi ối, hai đại hán vạm vỡ trong tay cầm Kiếm Khí đột nhiên nhảy xuống, xuất hiện trước mặt thiếu nữ áo tím. Từ khi nhìn thấy hai đại hán kia, trên mặt thiếu nữ áo tím liền xồng lên một cỗ tuyệt vọng tâm như tro tàn. Nàng nỗ lực đứng thẳng thân thể run rẩy của mình. Ánh mắt nhìn chăm chăm hai đại hán kia chính là cừu hận cùng quyết tuyệt. “U! Nhìn xem, tiểu mỹ nhân còn muốn phản kháng?” Một đại hán giống như nhìn thấy chuyện gì buồn cười cười ngặt nghẽo. “Không nghĩ tới còn có móng vuốt, lão tử tính tình như vậy, đủ mùi vị!” Đại hán còn lại nhìn về phía thiếu nữ áo tím, ánh mắt càng lộ vẻ dâm tục, bộ dáng không thể chờ đợi được. Thời điểm hai đại hán tranh nhau bỏ nhào về phía thiếu nữ áo tím, thiếu nữ đột nhiên rút ra chủy thủ bên hông, muốn đâm vào cổ mình. Đang lúc này, một đạo lục quang chợt thoáng qua, giống như một tia chớp. Chỉ nghe “bình bình” hai tiếng nổ mạnh, hai đại hán kia cơ hồ không hề phát ra tiếng kêu thảm thiết, cũng đã chán nản mất đi sức sống. Thiếu nữ áo tím tròn to một đôi mắt đẹp, bị biến cố bất thành linh làm cho kinh ngạc. Nàng rút cuộc thấy rõ “hung khí” khiến cho hai đại hán một kích trí mạng. Cư nhiên là một chiếc lá cây! Không sai! Chính là một chiếc lá cây cực kỳ mỏng màu xanh biếc! Thiếu nữ áo tím theo bản năng nhìn về phía sau lưng hai đại hán. Dưới một mảnh rừng rậm màu xanh biếc, một thiếu niên áo tím đang lẳng lặng đứng ở đó. Bộ dạng hân thoát nhìn mười tám mười chín tuổi, da trắng nõn như sương tuyết. Trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song, một đôi mắt giống như ánh sao rực rỡ nhất bầu trời. Nhưng làm cho người ta kinh ngạc là, mắt phải của hắn lại là màu tím nhân nhạt, hơn nữa vài miếng vảy màu tím trên gò má bên phải của hắn làm cho cả người hắn nhìn qua có vẻ cực kỳ thần bí. Một đầu tóc dài đen nhánh bay múa bốn phía, không gió mà bay, một cỗ khí tức thú tính kiên cường. Hắn giống như là vương giả trong rừng rậm, đủ để cho vạn thú thần phục. Thiếu niên áo tím này rõ ràng chính là thiếu niên nửa người ngựa thú Thiên Túng cứu hai năm trước, Diệp Tử Long. “Ngươi là.” Thiếu nữ áo tím cũng nghe qua tin đồn gần đây ở Ngọc Ma Lâm. Nam tử tuyệt thế như vậy nếu nói là tiên nhân cũng không quá đáng, nhưng nàng lại rõ ràng cảm nhận được khí tức nghiêm nghị trên người thiếu niên kia, làm cho toàn thân người ta phát rét. Diệp Tử Long lạnh lùng liếc thiếu nữ một cái, giống như nhìn thấy không khí bình thường. “Theo kịp.” Diệp Tử Long nói xong cũng trực tiếp đi về phía

trước. Thiếu nữ áo tím vội vàng nhắm mắt theo đuôi ở phía sau. Diệp Tử Long đi cũng không nhanh, tựa hồ giống như nhân nhượng thiếu nữ áo. Thiếu nữ áo tím trong bụng cảm động, chỉ cảm thấy thiếu niên mắt tím tuyệt sắc này cũng không lạnh như băng giống như bề ngoài. Rất nhanh, hai người một trước một sau xuyên qua rừng rậm trùng điệp. Trong truyền thuyết Ngọc Ma Lâm ma thú tung hoành, nhưng kể từ khi tiến vào Ngọc Ma Lâm, thiếu nữ áo tím ngay cả bóng dáng một con ma thú cũng không thấy. Đang lúc thiếu nữ áo tím nghi ngờ, hai người đã đi tới một vách núi cao và dốc. Diệp Tử Long không nói hai lời xoay người ôm lấy thiếu nữ áo tím, tung người nhảy lên một cái. Thiếu nữ áo tím trực tiếp bị Diệp Tử Long làm kinh hãi muốn mở miệng kêu to. Thế nhưng không đợi nàng kêu thành tiếng, liền bị cảnh đẹp trước mắt làm cho sợ ngây người. Chỉ thấy dưới một biển mây, rơi vào tầm mắt chính là một mảnh thế ngoại đào nguyên [1].

[1]: bông lai tiên cảnh, thế giới thần tiênĐó là một sơn cốc mây vụ lượn lờ chung quanh. Trong cốc các loại hoa đua nhau khoe sắc, bướm bướm đủ loại màu sắc bay thành đàn, kỳ hoa dị thảo nhiều không đếm xuể. Kỳ trân dị bảo, nhiều không kể xiết. Thật có thể nói là tiên cảnh nhân gian. Thời điểm thiếu nữ áo tím đang đắm chìm trong cảnh đẹp không thể tự thoát ra được liền nghe thấy một thanh âm lạnh như băng: “Buông ra!” Thiếu nữ áo tím cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện ra nàng cùng Diệp Tử Long đã an toàn rơi vào trong cốc. Nhưng một đôi tay ngọc của nàng vẫn còn níu lấy vạt áo trước của Diệp Tử Long thật chặt. “A! Thật xin lỗi!” Khuôn mặt của thiếu nữ áo tím một trận đỏ bừng. Diệp Tử Long không để ý chút nào đến sự bối rối của thiếu nữ, tự nhiên đi về phía trước. Thiếu nữ áo tím nhìn Diệp Tử Long lạnh lùng như thế, không nhìn được bĩu môi, đi theo. Hai người xuyên qua một mảnh biển hoa, liền đến bên trong một mảnh rừng đào, đang định tiếp tục đi về phía trước thì nghe thấy một thanh âm giống như chuông bạc, xinh đẹp mỉa mai hoặc lòng người từ trong rừng đào chậm rãi truyền đến. “Tiểu Long a, từ đâu dẫn theo một nha đầu trở lại? Trong cốc này cũng không phải người bình thường có thể tự tiện xâm nhập nha!” Vừa dứt lời, thiếu nữ áo tím còn đang đắm chìm trong thanh âm tuyệt vời đó không thể tự thoát ra, chỉ thấy trong rừng đào hồng quang chọi lóe, một hồng y nam tử đẹp như yêu nghiệt xuất hiện trước mặt nàng. Thiếu nữ áo tím cơ hồ nhất thời ngu ngốc, thế gian này cư nhiên thật sự có nam tử xinh đẹp như vậy! Bất kể là thiếu niên mắt tím vừa rồi hay là hồng y nam tử hiện tại cũng xinh đẹp không giống người. Nam tử xinh đẹp này dĩ nhiên là Phi Dạ! Chỉ thấy sau khi Phi Dạ vòng quanh thiếu nữ áo tím nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, thấp phàn bất mãn phun ra hai chữ: “Thật xấu!” Nghe vậy, Diệp Tử Long nhủ nhủ mảy, lần đầu tiên nghiêm túc quan sát thiếu nữ áo tím một phen, cư nhiên rất là tán đồng gật đầu một cái! Điều này làm cho thiếu nữ áo tím quả thật tức giận thiếu chút nữa ngắt đi! Không nói đến nàng là tiểu thư khuê các nổi danh trong Thánh Thiên thành, diện mạo xinh đẹp, cho dù diện mạo có xấu cũng không thể nói những lời làm tổn thương người như thế chứ. Có câu nói, thiếu nữ nào không hoài xuân [2]. Nàng mới gặp được hai nam tử như tiên nhân, khó tránh khỏi xuân tâm này nham. Thế nhưng hai nam tử này một lãnh như băng son, một miệng như rắn độc. Một chút lòng mến mộ của nàng cũng theo đoạn đối thoại của hai nam tử này tan thành mây khói.

[2]: mơ mộng chuyện tình yêuChỉ nghe Phi Dạ nói: “Người từ đâu tìm được nữ tử xấu như vậy?” “Nhặt được.” Diệp Tử Long mặt không chút thay đổi đáp. “Nhặt được hay sao? Là Tiểu Diệp cho người đi hay sao? Ta làm sao không biết?” Phi Dạ rất là bất mãn cong lên đôi môi đỏ mọng. “Dạ, các người đang âm ỉ cái gì ở đó vậy?” Đang lúc này, một thanh âm giống như tiếng trời khiến cho khí huyết của thiếu nữ áo tím dâng trào, trong nháy mắt sinh ra một loại cảm giác ôn hòa. Đưa mắt nhìn lại chỉ thấy dưới làn hoa rơi, hai đạo thân ảnh một đen một trắng lướt tới. Cư nhiên lại là hai nam tử tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành! Một bạch y nam tử nhả như lan chi, quanh thân tản ra khí chất thánh khiết cao ngạo, giống như trích tiên; một hắc y nam tử tựa như yêu ma, giống như Yêu Vương trong đêm tối. Thiếu nữ áo tím cảm giác cả đời mình tựa hồ cũng không bằng một ngày kinh tâm động phách như hôm nay. Đầu tiên là gia tộc bị người ta hãm hại bởi một tờ chiếu thư của Thánh Thiên đế vương, chịu khổ họa diệt môn. Rồi sau đó lại được người cứu khi đang bị đuổi giết, được tiến vào tiên cảnh nhân gian, nhìn thấy lần lượt “mỹ nhân” không giống người phàm. Hiện tại, ngay cả chính nàng cũng có chút không biết đêm nay là đêm nào, vẫn còn sợ hãi tất cả chỉ là mộng, mình vẫn thân ở địa ngục không thể tự thoát ra. “Nữ tử này là chuyện gì xảy ra?” Bạch Ngân cùng U Minh là lần đầu tiên thấy thiếu nữ áo tím. “Hồi Bạch công tử, là thời điểm tiểu thư đang tu luyện, thần thức đột nhiên cảm nhận được tình huống ven rìa Ngọc Ma Lâm, phản phó ta này đem nữ tử này về.” Diệp Tử Long trước sau như một cung kính với Bạch Ngân. “Nữ nhân kia làm sao có thể đột nhiên muốn cứu một nha đầu xấu xí như vậy?” U Minh như thường vuốt vuốt mái tóc đen của mình, thờ ơ hỏi. Bạch Ngân nhìn thấy ngọc bội đeo bên hông thiếu nữ áo tím, cảm thấy có chút minh bạch. Xoay người nói với Diệp Tử Long: “Mau dẫn nàng đến chỗ Tiểu Thiên đi, Tiểu Thiên cũng nhanh tu luyện xong rồi!” “Dạ!” Diệp Tử Long khẽ gật đầu, liền mang theo thiếu nữ áo tím đi về hướng sâu trong rừng đào. Sau khi thiếu nữ áo tím nghe được đoạn đối thoại vừa rồi của mấy “tiên nhân”, trong lòng mơ hồ biết bọn họ muốn cho nàng đi gặp một người nào đó. Rốt cuộc là ai? Giờ phút này, tâm trạng thiếu nữ áo tím bất ổn, thấp phàn thấp thỏm. “Tiểu thư, người đã mang đến!” Thời điểm thiếu nữ áo tím đang cúi đầu trầm tư, thanh âm cực kỳ kinh cẩn của Diệp Tử Long đã vang lên. Hơn nữa thanh âm này hoàn toàn bất đồng với lãnh đạm vừa rồi, lộ ra một loại lửa nóng gần như cuồng nhiệt. Thiếu nữ áo tím theo phản xạ ngẩng đầu nhìn, ở một khắc cuối cùng trước khi trăm hoa biến mất, nàng nhìn thấy phong cảnh mình theo đuôi cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 85: Dã tâm của Cửu Trọng Cung

Dưới màn mưa hoa đào, một nữ tử ghé mình nằm trên giường êm do bạch ngọc thượng hạng điêu thành. Kỳ thật, nữ tử kia bất quá mới mười sáu mười bảy tuổi, nhưng vẻ đẹp của nàng quả thật làm mờ nhạt giới tính, mờ nhạt số tuổi. Chỉ thấy da thịt nàng trơn mềm như nước, gần như trong suốt. Cánh môi màu hồng nhạt xinh đẹp ngay cả hoa đào cũng không thể sánh bằng, một đôi mắt màu băng lam tựa như vân đạm phong khinh, như khói sương trên mặt nước mênh mông, dường như tinh hoa của bầu trời đều ở trong đó. Sóng mắt rung chuyển, ánh sáng mênh mông, câu hồn nhiếp phách. Mái tóc màu bạc như dải ngân hà dài tới gót chân, tựa như tảo biển tán lạc quanh thân nàng, hương thơm theo gió nhẹ đông đưa. Thiếu nữ áo tím chỉ cảm thấy những sợi tóc màu bạc kia tựa như những sợi dây thần kinh tác động tới tâm thần con người, làm cho người ta nhìn qua đều say mê, không biết đêm nay là đêm nào. Giờ phút này, nữ tử kia nhẹ nhàng nâng cánh tay phải lên, chống tại dưới đầu. Chính là một động tác đơn giản như vậy, nàng làm lại quả thực xinh đẹp quyền rũ đến cực hạn. Quả nhiên là một tiếng cười đều là cảm giác ma mị, giờ tay nhắc chân, tất cả đều là phong tình! Thiếu nữ áo tím luôn luôn tự đánh giá cao bản thân mình, nhưng một khắc này, nàng bất giác tự thấy xấu hổ. Nữ tử như vậy, đủ khiến cho hoa cúc vàng trong thiên hạ biến thành màu đỏ thắm. “Người. . . . Người là ai?” Thanh âm thiếu nữ si mê hỏi. Lúc này, thiếu nữ trên giường ngọc cuối cùng cũng đưa ánh mắt chuyển hướng về phía thiếu nữ áo tím, “Ta là Diệp Thiên Túng.” Thanh âm của nàng thanh như tiếng châu ngọc rơi xuống, lại mang theo mấy phần trong trẻo lạnh lùng. Thanh âm trong trẻo lạnh lùng này rốt cuộc làm cho thiếu nữ áo tím thanh tỉnh vài phần. Nàng không khỏi thất thanh kêu to: “Người. . . . Người chính là Diệp Thiên Túng? Diệp Thiên Túng phá tháp Thành môn, hạ Sát thành?” “Này, nói chuyện với chủ nhân, không được lớn tiếng như vậy!” Một thanh âm

trong suốt như ánh mặt trời lại cực kỳ bất mãn từ phía bên phải giường Thiên Túng truyền đến. Mãi cho đến lúc này, thiếu nữ áo tím mới phát hiện bên phải giường ngọc cư nhiên còn đứng một nam tử khuyh thành có mái tóc màu bạch kim, mắt màu lam đồng dạng với nữ tử trên giường. Nhưng so với nữ tử trên giường, đôi mắt của nam tử thần tiên này có chút u ám không sáng. “Không sao.” Thiên Túng không chút nào để ý khoát tay với Tiểu Hồ. “Đúng. Thật xin lỗi!” Thiếu nữ áo tím giống như cũng cảm thấy mình nói chuyện lớn tiếng với một nữ tử như vậy là một loại tội lỗi. Lúc này, Thiên Túng khoát tay, ngọc bội bên hông thiếu nữ áo tím liền bị hút lấy. “A! Ngươi làm gì vậy?” Về mặt thiếu nữ áo tím vốn có chút ngưng ngưng, nhưng vừa nhìn thấy Thiên Túng lấy đi bảo ngọc của nàng, lập tức điên cuồng bỏ nhào về phía Thiên Túng. Thiên Túng chẳng qua là nhẹ nhàng vung tay lên, một cỗ Kiếm Khí nhu hòa liền đẩy thiếu nữ trở lại chỗ cũ. Không để ý tới ánh mắt hung tợn của thiếu nữ áo tím, Thiên Túng vừa ngắm nghía ngọc bội, vừa thờ ơ nói: “Hôm kia, ở Thánh Thiên xảy ra một chuyện lớn. Tam triều nguyên lão, phủ đệ của Dương Thu Dương đại nhân đột nhiên phát sinh hỏa hoạn, 300 người trong phủ không người nào sống sót. Đáng tiếc Dương gia cả nhà trung liệt cuối cùng lại rơi vào kết cục táng thân trong biển lửa hải cốt cũng không còn. Hơn nữa, ta nghe nói Dương gia này có một khối bảo ngọc truyền lại cho đời sau, vẫn được đeo trên người tiểu nữ nhi của Dương Thu, Dương Lan Nhi. Thế nhưng, khi kiểm tra thì thế, mọi người phát hiện Dương Lan Nhi bị thiêu cháy diện mạo hoàn toàn thay đổi, lại không tìm ra khối bảo ngọc kia. Không biết ta nói có đúng hay không?” Thiên Túng nói mỗi một câu, sắc mặt của thiếu nữ áo tím sắc kia liền trắng bệch đi một phần. “Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?” Thiếu nữ áo tím không hồ là hậu duệ tướng môn, rất nhanh liền ổn định tâm thần, sóng nước chẳng xao hời. Nhưng sự run rẩy trong thanh âm của nàng cũng tiết lộ cảm xúc trong lòng nàng. “Ngươi là Dương Lan Nhi sao?” Thiên Túng cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi ra vấn đề trong lòng mình. Dương Lan Nhi vốn hạ quyết tâm không muốn nói ra thân phận của mình, thế nhưng không biết tại sao, nàng chính là cảm thấy nữ tử làm điên đảo chúng sinh trước mắt này cũng không muốn hại nàng. “Đúng!” Dương Lan Nhi hít sâu một hơi, có chút nghiêm nghị nói, “Ngươi muốn như thế nào?” “Khí thế không tệ!” Thiên Túng đối với Dương Lan Nhi ngược lại sinh ra mấy phần thưởng thức. “Ta chỉ là nghĩ một trận hỏa hoạn có thể cháy sạch 300 người Dương gia hải cốt không còn sao?” “Dĩ nhiên không thể!” Dương Lan Nhi cơ hồ kích động khó có thể tự kiềm chế, “Là bọn chúng! Là hắc y nhân! Là bọn chúng trắng trợn tàn sát Dương phủ, sau đó phóng hỏa đốt sạch!” Dương Lan Nhi nắm chặt hai quả đấm, mắt chứa lệ nóng. Trước mắt của nàng tựa hồ lại xuất hiện cảnh tượng như con ác mộng kia. “Ngươi muốn báo thù không?” “Đột nhiên, thanh âm Thiên Túng tựa như thanh tuyến từ chín tầng mây truyền đến. Dương Lan Nhi bị những lời này của Thiên Túng làm cả kinh. Báo thù sao? Nàng dĩ nhiên muốn, nằm mơ cũng muốn! Nhưng thực lực của những người đó thật sự là. Quá đáng sợ! “Ta muốn báo thù! Nhưng ta không làm được!” Trong mắt Dương Lan Nhi tràn đầy một loại tuyệt vọng vô lực. “Nếu như ta nói ta có thể giúp ngươi?” Thiên Túng nhẹ chuyển tay, phất phất một cánh hoa trên người. Tiểu Hồ đứng bên cạnh nàng thấy thế vội vàng tiến lên, nhẹ nhàng giúp nàng hất cánh hoa trên vạt áo xuống. Ngực khí của Thiên Túng giống như là hỏi “ngươi muốn ăn cơm không?” Nhưng Dương Lan Nhi cũng nghe được sự nghiêm túc trong lời nói của Thiên Túng. Nàng chính là không khỏi tin tưởng nữ tử tuyệt sắc thiên hạ này có thể giúp nàng báo mỗi thù diệt môn. Dương Lan Nhi đột nhiên phịch một tiếng, té quỵ xuống đất. “Mỗi thù diệt môn, không đội trời chung! Nếu tiểu thư thật sự có thể giúp ta báo mỗi thù diệt môn này, Dương Lan Nhi nguyện vì ngài làm trâu làm ngựa, hầu hạ ngài cả đời! Cho dù ngươi muốn cái mạng này của ta, ta cũng sẽ không nói nửa chữ không!” Thiên Túng nhìn thân ảnh Dương Lan Nhi quỳ thẳng tắp cùng thần sắc quyết tuyệt không khỏi có vài phần xúc động. Nàng nhớ lại tình cảnh mười một năm trước, khi mình còn là nữ oa năm tuổi lập lời thề ở đáy cốc. Cái loại cô độc, tuyệt vọng, cừu hận đó có lẽ cuối cùng cả đời cũng sẽ chôn trong trí nhớ của nàng khó có thể xóa đi. “Được! Ta sẽ giúp ngươi báo thù. Làm trâu làm ngựa thì không cần, sau này ngươi hãy ở bên cạnh ta đi!” Thiên Túng vung tay lên, ngọc bội kia lại an toàn rơi vào bên hông của Dương Lan Nhi. Dương Lan Nhi nhìn ngọc bội rơi vào bên hông cùng ánh mắt hơi có vẻ nhu hòa của Thiên Túng, trong lòng dâng lên một cỗ an tâm kỳ lạ. Chính là câu “ở bên cạnh ta đi” khiến cho trái tim tuyệt vọng của Dương Lan Nhi dâng lên một loại ấm áp trước nay chưa từng có. Chuyện trên thế giới này chính là như vậy, diệt hoa trên gấm vĩnh viễn không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Chính là Thiên Túng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đổi được lòng trung thành cả đời của Dương Lan Nhi. “Từ Long, ngươi mang Lan Nhi đi xuống nghỉ ngơi một chút, đổi một bộ y phục đi.” Thiên Túng nói với Diệp Từ Long. “Đạ!” Diệp Từ Long xoay người liền muốn đưa Dương Lan Nhi đi xuống. Nhưng Dương Lan Nhi lại vội vàng nói với Thiên Túng: “Chẳng lẽ tiểu thư không hỏi Lan Nhi chuyện gì đã xảy ra sao?” “Có gì đáng hỏi?” Thanh âm Thiên Túng vẫn trong trẻo lạnh lùng như cũ, tuy nhiên nó mang theo một phần ấm áp, bởi vì nàng nghe được ý lo lắng bao hàm trong lời nói của Dương Lan Nhi. “Hiện tại hoàng thất Thánh Thiên đang trong thời kỳ tranh đoạt chủ chốt. Đại hoàng tử tàn bạo bướng bỉnh, không được lòng dân. Nhị hoàng tử nho nhã đại độ, được dân yêu mến. Phụ thân ngươi cũng là bởi vì ủng hộ nhị hoàng tử lên Long vị mới có thể gặp phải tai họa bất ngờ này. Hơn nữa, sau lưng Đại hoàng tử còn có một thế lực cực lớn đang ủng hộ. Ta nói có đúng hay không?” “Tiểu thư quả thật là liệu sự như thần!” Về mặt Lan Nhi sùng kính nói, “Lan Nhi hi vọng tiểu thư giúp ta báo thù, nhưng thực lực của những hắc y nhân kia thật sự rất mạnh! Nghe phụ thân nói, tất cả mười người đến tập kích Dương phủ ta cư nhiên đều là cường giả Kiếm Tiên!” “Kiếm Tiên sao? Hừ! Ta còn không để vào mắt!” Thiên Túng cười ngạo nghễ, thần thái phi dương, một đầu tóc bạc không gió mà bay. “Lan Nhi, ngươi đi xuống đi.” “Đạ!” Sau khi Lan Nhi cùng Diệp Từ Long rời đi, Tiểu Hồ đột nhiên lấy ra một cái ống trúc. “Chủ nhân, đây là tin tức Tề Phong cùng Tề Vũ truyền đến.” Thiên Túng lười biếng nhận lấy, lấy tờ giấy trong ống trúc ra, vừa mở ra nhìn, trong mắt thoáng qua một chút thần sắc sáng tỏ. “Quả nhiên là bọn họ! Cứu Trọng Cung!” “Tiểu Thiên, có tin tức sao?” Lúc này, ba người Bạch Ngân, U Minh cùng Phi Dạ từ trong rừng đào đi tới tụ tập đến bên cạnh Thiên Túng. Phi Dạ hết sức tự nhiên ngồi trên mặt đất phủ kín hoa đào, thân thể tà tà tựa vào chân giường. U Minh không chút khách khí trực tiếp tựa đầu trên đùi Thiên Túng. Bạch Ngân trước tiên chiếm đoạt một vị trí trên giường của Thiên Túng, đáng người tao nhã ngồi ở đó. Thiên Túng tựa hồ đã quen với loại tác hình này của bọn họ. Mỗi lần sau khi mình tu luyện xong, tổng hội mấy người này lại dính bên người nàng, đoán chừng bọn họ mới vào chờ thời lâu trong rừng đào. “Quả nhiên là Cứu Trọng Cung!” Thiên Túng đem thư Tề Phong Tề Vũ gửi tới thì Diệp sát môn đưa cho Bạch Ngân xem. “Xem ra, bọn họ tính toán vứt bỏ Thánh môn rồi xuống tay với Thánh Thiên đế quốc. Thế lực sau lưng ủng hộ đại hoàng tử chính là người của Cứu Trọng Cung.” Bạch Ngân bình tĩnh phân tích. “Cứu Trọng Cung trên danh nghĩa ẩn cư tị thế, nhưng trên thực tế vẫn động tay động chân ở sau lưng, giật dây cả Thánh Thiên đại lục. Đầu tiên là Thánh môn, tiếp theo là hoàng thất, dã tâm của bọn chúng cũng thật là lớn!” U Minh cũng nhận lấy tờ giấy trong tay Bạch Ngân, nhìn một chút rồi nói. “Tiểu Diệp, ngươi định làm như thế nào?” Phi Dạ xinh đẹp nhẹ nhàng ngồi lên giường, áo bào đỏ tươi tùy ý mở rộng ra, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng sữa, nói với Thiên Túng. “Hừ! Nếu Cứu Trọng Cung không sợ sống chết, chúng ta cần gì phải khách khí, muốn làm hoàng đế ngầm của Thánh Thiên, ta cho bọn chúng tiền mất tật mang!” Trong đôi mắt màu băng lam của Thiên Túng chợt lóe lên một tia quang mang huyết sắc, “Món nợ hai năm trước, ta nhân tiện cũng muốn hảo hảo tính toán luôn với bọn chúng!” Lúc này, Thiên Túng không khỏi nhớ lại chừng hai năm trước, sau khi bọn họ rời khỏi Kịch Viêm động, liền nghe mọi người trên đại lục đều truyền tai nhau Diệp Thiên Túng vì báo mỗi thù Âm Ma Tộc diệt tộc, đại phá Thánh môn, trừ bỏ Sát thành. Các thế lực lớn trong thiên hạ đều là mục tiêu công kích của nàng. Trong lúc nhất thời, trên đại lục người người suy sụp. Diệp Thiên Túng trong một đêm cơ hồ trở thành một cái tên mà mọi người mắng chửi nhiều nhất. Đám người Thiên Túng tự nhiên biết đây là Cứu Trọng Cung giở trò quỷ. Mục đích chính là muốn mượn lực lượng của người trong thiên hạ ép Diệp Thiên Túng hiện thân. Nhưng Diệp Thiên Túng nàng mới không thèm quan tâm cách nhìn của người trong thiên hạ. Cứu Trọng Cung muốn ép nàng hiện thân, nàng liền hết lần này tới lần khác lấy lui làm tiền, mang theo mọi người trốn vào trong Ngọc Ma Lâm. Ai sẽ nghĩ tới Thiên Túng sẽ trở lại nơi cư trú trước đây của Âm Ma Tộc chứ? Hai năm qua, Thiên Túng luôn luôn không ngừng tu luyện, mục đích chính là vì nâng cao thực lực của mình, cho Cứu Trọng Cung một kích trí mạng. Hôm nay, thời cơ đã đến! “Nữ nhân, lần này ngươi bé quan cũng đủ lâu đấy!” Thanh âm hơi chút bất mãn của U Minh cắt ngang hời hợt của Thiên Túng. “Tiểu Diệp, ngươi đột phá sao?” Phi Dạ vội vàng hỏi. “Ừ, đột phá! Hiện tại, hỏa nguyên tố cùng kim nguyên tố của ta cũng đạt tới cấp Kiếm Đế, thủy nguyên tố, quang nguyên tố đạt tới cấp Kiếm Tiên. Về phần nguyên tố hắc ám.”, Thiên Túng khẽ thất vọng nói, “Ta vẫn chưa đột phá cấp Thần.” “Tiểu Thiên, thế này đã đủ kinh người rồi. Phải chú ý thân thể, không cần quá mức liều lĩnh!” Bạch Ngân ôn nhu an ủi. “Đúng đó, đúng đó! Bạch Ngân đại ca nói không sai, chủ

nhân, thế gian vốn không có người biến thái hơn người đâu!” Tiểu Hồ vừa nói ra lời này, lập tức nhận được sự nhát trí xem thường của mọi người. Trong lòng Thiên Túng phỉ báng không thôi: lời này làm sao nghe thế nào giống như đang làm tổn thương mình a! Thiên Túng còn chưa kịp nói gì, Phi Dạ cùng U Minh đã ra tay trước. Ba người bắt đầu trình diễn màn “ma thú đại chiến” cơ hồ mỗi ngày đều tái diễn. “Đúng rồi, Lân Nhi đâu?” Thiên Túng nhìn chung quanh một lần, “Sao lại không thấy bóng dáng Lân Nhi?” Bạch Ngân ôn nhu nắm tay Thiên Túng tay, mang theo ai oán nói, “Mỗi lần sau khi người xuất quan, tiểu tử kia liền ngày ngày chiêm cứ người. Lần này, chúng ta nói gì cũng không thể nhường người cho tiểu tử kia!” Bạch Ngân nói lời này cơ hồ có chút cắn răng nghiền lợi. Điều này cũng không thể trách hẳn không thể duy trì hình tượng cao quý ưu nhã trước sau như một, tiểu tử kia thật sự làm người ta rất tức giận. Kể từ khi mang hấn rời khỏi Xích Viêm động, cơ hồ đã định trước vận mệnh bi thảm của mấy người bọn họ. Tiểu tử kia hầu như mỗi ngày kề cận Tiểu Thiên, làm cho thời gian bọn họ một mình ở chung với Tiểu Thiên trong hai năm qua quả thật có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bị phần không thôi, mấy người rốt cuộc không nhìn được, hôm nay đã ra tay. “Đoàn kết” lực lượng của tam đại dị thú, đem con dị thú đầu bảng kia vây trong địa hạt. “Ai!” Nhìn ánh mắt trẻ con của Bạch Ngân, Thiên Túng thật sự không biết nên nói gì. Chỉ đành phải thở dài dang dặc. “Tiểu Thiên, khi nào chúng ta lên đường?” Bạch Ngân hỏi ra lời này thì lập tức hấp dẫn sự chú ý của ba người kia, ba người Phi Dạ cũng không đánh nhau nữa mà ngoan ngoãn vây đến bên cạnh Thiên Túng, chờ đợi quyết định của nàng. “Liền ngày mai đi!” Thiên Túng xoa nhẹ cái trán nói, “Chúng ta đã không có nhiều thời gian nữa rồi!” “Này, nữ nhân, người muốn lấy dáng vẻ này đi ra ngoài sao?” U Minh hiểm khi nhìn lại đôi lông mày đẹp hời. Bạch Ngân, Phi Dạ cùng Tiểu Hồ tựa hồ càng chú ý vấn đề này hơn. Nguyên dạng của Thiên Túng thật sự là rất hại nước hại dân, bọn họ thật sự không hy vọng nàng ra ngoài gieo họa cho người khác, vẫn là gieo họa cho mình là được rồi. “Đừng! Ta không muốn trốn trốn tránh tránh nữa, từ nay về sau, Diệp Thiên Túng ta sẽ xuất hiện với diện mạo thật!” Kháng định của Thiên Túng làm cho chờ mong của đám người Bạch Ngân tan vỡ. Thiên Túng cực kì thông minh như thế, dĩ nhiên biết được tính toán trong lòng bọn họ, cũng biết dung mạo của mình sẽ gây ra một cuộc mưa gió như thế nào. Thế nhưng, nàng chính là nàng, Diệp Thiên Túng, nàng không muốn lại lấy thân phận khác tiếp tục tồn tại nữa. Nàng muốn rành mạch làm cho đại lục này biết, Diệp Thiên Túng nàng đã trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Kinh Hồng lâu

Thánh Thiên thành có thể nói là địa phương phồn hoa nhất trên Thánh Thiên đại lục. Bên trong Thánh Thiên thành, khắp nơi cơ hồ là khu nhà cấp cao, nhà nào cũng đèn đuốc sáng trưng. Thế nhưng trong Thánh Thiên thành lại có hai địa phương xa hoa nhất, nơi thứ nhất dĩ nhiên là hoàng cung. Cung điện Đế vương tất nhiên là trân bảo khắp nơi, nguy nga lộng lẫy. Nhưng một nơi xa hoa khác thật sự cũng không hề kém hoàng cung, thậm chí còn có điểm hơn. Quan trọng nhất là địa phương thứ hai này cơ hồ là nơi toàn bộ nam tử Thánh Thiên đại lục hướng tới. Nơi này chính là Kinh Hồng lâu, kỹ viện năm năm trước nhanh chóng vang dội Thánh Thiên thành. Tuy nói Kinh Hồng lâu là kỹ viện, nhưng cho tới bây giờ không ai dám coi nơi này như kỹ viện mà đến dạo. Kinh Hồng lâu ngoài trừ kết cấu và cách bố trí đặc biệt, tao nhã bất phàm, cô nương bên trong ai cũng đẹp như thiên tiên. Quan trọng nhất là Kinh Hồng lâu này khác với những kỹ viện khác, cô nương ở đây có thể tự lựa chọn khách nhân mình muốn tiếp. Nếu nàng chọn trúng người, người không có đồng nào cũng có thể say nằm bụi hoa. Nhưng nếu người chướng mắt nàng, người dù có ngàn vàng cũng như công toi. Ban đầu khi quy định này vừa ra, tất nhiên gặp phải sự phản đối của rất nhiều người, nhưng những người phản đối hoặc gây chuyện đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn hoặc bỏ mình ngay ngày hôm sau. Dần dần mọi người biết được, phía sau Kinh Hồng lâu này nhất định có người nào đó làm chỗ dựa. Dần dần không còn ai dám gây chuyện nữa. Nam nhân luôn có tâm lý tìm kiếm cái lạ, cho rằng cầu mà không được mới là trân quý nhất. Cho nên, giá trị của những cô nương trong Kinh Hồng lâu cũng dần tăng vọt. Hơn nữa, Kinh Hồng lâu không chỉ là một kỹ viện mà còn là một mạng lưới tình báo. Chỉ cần người có tiền, người có thể nhận được hưởng thụ xa hoa nhất ở Kinh Hồng lâu, có mỹ nhân hàng đầu làm bạn, có tình báo giá trị nhất. Ở Thánh Thiên thành, có thể ra vào Kinh Hồng lâu cơ hồ chính là tượng trưng cho một loại thân phận. Hôm nay, Kinh Hồng lâu tựa hồ cực kỳ náo nhiệt. Sắc trời vừa sáng, hương xa bảo mã đã tới lui không ngừng trước cửa Kinh Hồng lâu. Ngay tại lúc mọi người đang hàn huyên chơi đùa, bốn đội nhân mã cơ hồ sánh đôi chạy về phía Kinh Hồng lâu. Bất kể là tiếng rao hàng của những người buôn bán nhỏ bên cạnh Kinh Hồng lâu hay là quan lại quyền quý đang muốn tiến vào Kinh Hồng lâu cũng cùng nhau ngừng lại. “Mau nhìn, là người của tứ đại gia tộc!” “Đừng a! Đừng a! Rất có khí thế!” “Ai? Hôm nay tứ đại gia tộc làm sao lại tụ họp cùng nhau?” “Nghe nói là đương kim thái tử thiết yến ở Kinh Hồng lâu. Muốn khoản đãi trọng thần trong triều cùng người của tứ đại gia tộc.” “Ai, ta có thể bước chân vào Kinh Hồng lâu một lần, thật là chết cũng đáng!” “Dựa vào người? Đến chết người cũng không vào được!” Thời điểm mọi người đang kinh thần nghị luận, mọi người dần dần thấy rõ đội ngũ của tứ đại gia tộc. Người trong đội ngũ của tứ đại gia tộc cư nhiên cùng cười Tuyết Vực Sư Mã. Tuyết Vực Sư Mã này thân trắng như tuyết, đầu tương tự sư tử, thân thể lại có vài phần giống ngựa. Có thể nói có đủ lực công kích của sư tử và tốc độ của ngựa. Là một loại ma thú cấp bốn tính tình rất ôn hòa. Mà tứ đại gia tộc cư nhiên thuần hóa nhiều Tuyết Vực Sư Mã như vậy làm vật để cưỡi, có thể thấy được thực lực của bọn họ. Trong nháy mắt, đoàn xe của tứ đại gia tộc dừng lại trước cửa Kinh Hồng lâu. Mấy người của tứ đại gia tộc đồng loạt đem thang gỗ lim đặt trước kiệu, động tác nhát trí làm cho người ta xem thế là đủ rồi. Đang lúc này, đoàn xe Tề gia đột nhiên bạo phát một trận thanh âm giống như sấm sét, “Không cần bày cái thang này ra, lão tử cũng không phải là mấy cô nương nhu nhu nhược nhược!” Chỉ thấy mảnh kiệu chớp động, trong thời gian mấy hơi thở, ba thân ảnh to lớn liền xuất hiện trước cổ kiệu. Dẫn đầu ba người này là một người mặc một chiếc áo choàng đỏ tươi, Tề Thiên Minh gia chủ Tề gia. Bộ dáng hấn vẫn như trước đây, nóng nảy như một ngọn lửa, dấu vết của năm tháng cơ hồ không hề lưu lại trên khuôn mặt hấn. Nhìn qua cũng chỉ là hơn ba mươi tuổi, thành thực mà anh tuấn. Đi theo hai bên Tề Thiên Minh chính là Tề Thiên Sách cùng Tề Thiên Ngạo. Thời gian hai năm, tựa hồ cũng không có gì thay đổi, nhưng chỉ cần nhìn kỹ lại sẽ liền phát hiện trên người hai huynh đệ này nhiều hơn mấy phần nội hiểm cùng lạnh lùng nghiêm nghị, ít đi mấy phần sôi nổi cùng xung động, lại giống như trải qua binh đao chiến trường, sắc sảo mà không lộ ra ngoài. Ba người này xuất hiện cơ hồ hấp dẫn tất cả sự chú ý của các tiểu thư phu nhân. Ngay sau đó Diệp Thanh Vân, gia chủ Diệp gia, Diệp Tuấn, Diệp Thần, Diệp Phong, Bắc Thần Thương gia chủ Bắc Thần gia, Bắc Thần Diêm cùng Bắc Thần Động, Âu Dương Minh gia chủ Âu Dương gia, Âu Dương Thiên Nhai, cùng Âu Dương Tuyết lần lượt xuất hiện trước cửa Kinh Hồng lâu. Trong lúc nhất thời, toàn bộ phía trước Kinh Hồng lâu đập vào mắt đều là hoa y mỹ phục, tuấn nam mỹ nữ. Giống như một bức họa hào nhoáng thời loạn, làm cho tất cả mọi người không nhìn được hăm sâu trong đó. Thời điểm mọi người không chú ý, năm đạo thân ảnh màu đen thoáng lướt qua cửa sổ của Kinh Hồng lâu, thật giống như một cơn gió lốc màu đen, tức khắc không còn chút tung tích. Bên trong Kinh Hồng lâu. Năm hắc y nhân che mặt đột nhiên xuất hiện ở một phòng trên lầu ba. Bọn họ mới vừa ổn định thân hình, chỉ nghe thấy một chuỗi thanh âm như chuông bạc. “Ha ha ha, năm vị là tới tìm cô nương hay là mua tình báo?” Năm người lập tức kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu nữ áo trắng xinh đẹp đứng ở phía sau bọn họ, thiếu nữ kia mặt phấn môi son, người so với hoa còn đẹp hơn, một thân áo trắng càng làm trở nên nhỏ bé trong gió, vô cùng kiều mị. Thế nhưng, khiến cho năm người bọn họ kinh ngạc chính là, thiếu nữ này cứ như vậy xuất hiện ở phía

sau bọn họ, lấy tu vi cấp bậc Kiếm Tôn của năm người bọn họ cư nhiên không phát giác ra?!” “Thì ra là không phải là năm khách nhân mà là năm tên nghiệt!” Thiếu nữ kia ha ha cười, thế nhưng trong tiếng cười đã mang theo từng trận lạnh lẽo. Thủ lĩnh của đám hắc y nhân lập tức phản ứng kịp, vội vàng đưa tay vào trong ngực lấy ra một khối lệnh bài. Mà khối lệnh bài này rõ ràng chính là khối lệnh bài lúc trước Thiên Túng giao cho Cao Tường ở Vạn Linh cốc! Thân phận của thủ lĩnh đám hắc y nhân tự nhiên cũng không nói mà rõ. Hắn chính là thủ lĩnh chiến đoàn Minh Quân ưng thuận cam kết với Thiên Túng hai năm trước. Cao Tường! “Vị cô nương này, ta muốn gặp mặt lâu chủ của các ngươi. Chẳng biết có được không?” Cao Tường vừa cung kính hỏi, vừa đưa lệnh bài tới tay thiếu nữ kia. Nữ tử kia nhận lấy lệnh bài, nhìn kỹ, giữa lông mày lập tức nhiều thêm mấy phần sáng tỏ cùng cung kính. Nàng mỉm cười đánh giá năm hắc y nhân từ trên xuống dưới một phen. Lúm đồng tiền như hoa nói, “Ta tên là Tiểu Linh, các vị mời đi theo ta!” Đám người Cao Tường đi theo Tiểu Linh tiến vào hậu viện của Kinh Hồng lâu, dường như quành đi quành lại không dưới vài chục lần. Cao Tường đối với người thiết kế Kinh Hồng lâu quả thật bội phục vạn phần. Hắn cũng không nghĩ tới hậu viện Kinh Hồng lâu cư nhiên ẩn giấu càn khôn. Khắp nơi đều là cơ quan ngầm. Nếu không có Tiểu Linh dẫn đường sợ rằng kiếm cấp của hắn có cao cũng là dễ vào khó ra! Rốt cuộc, Tiểu Linh dẫn đám người Cao Tường tới một chỗ được đặt tên là Thiên Nhiên Cư mới dừng lại. “Các vị, cấp bậc của ta quá thấp, không vào được nơi này. Bất quá, ta nghĩ lâu chủ hẳn là đã biết các ngươi đã tới. Các ngươi chỉ cần đi dọc theo con đường nhỏ này, tự nhiên có thể gặp được lâu chủ. Nếu như vận khí của các ngươi tốt nói không chừng còn có thể gặp được tiểu thư!” Khi Tiểu Linh nói lời này, trong giọng nói không che dấu được hàm mộ cùng sùng bái. Năm người Cao Tường sinh lòng nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đi về phía Thiên Nhiên Cư. Bỏ cục bên trong Thiên Nhiên Cư cùng Kinh Hồng lâu bên ngoài quả thực là hai phong cách, một là dương xuân bạch tuyết, một là đào hồng liễu lục. Một chỗ trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh nhã, một chỗ lộng lẫy hào hoa mỹ lệ. Nếu cẩn thận xem xét, sẽ liền phát hiện Thiên Nhiên Cư này tuyệt đối cao hơn một bậc. Sự vật trong Thiên Nhiên Cư đơn giản thanh nhã, nhưng mỗi một món đều là kỳ trân dị bảo. Mỗi một cành cây bụi hoa đều là thế gian hiếm có. Cảnh sắc Thiên Nhiên Cư mặc dù không phải là tuyệt mỹ, lại làm cho người ta cực kỳ thư thái khó quên. Thế nhân đều nói Kinh Hồng lâu, say mê hồng trần, hơn hẳn thần tiên. Nhưng lại không biết chân chính thần tiên trong Kinh Hồng lâu lại là Thiên Nhiên Cư. Đang lúc năm người Cao Tường cảm thán, một nam âm mị tận xương tủy truyền ra. “Là Cao thống lĩnh của chiến đoàn Minh Quân tới sao? Tịch Nhan đón khách chậm, mong rằng thứ tội!” Thanh âm này vốn cực xa, nhưng cơ hồ vừa dứt lời, bóng người đã xuất hiện trước mặt đám người Cao Tường. Nhìn nam tử trước mắt này, những hán tử cao lớn thô kệch vẫn luôn sống trong gió sương mưa máu như Cao Tường cũng không khỏi có chút ngẩn ngơ. Bọn họ cũng không hiểu, vì sao bộ dạng nam nhân có thể yêu nghiệt như vậy chứ? Nam tử kia hé ra một mặt ngọc có thể so với hoa xuân, một thân da trắng như tuyết so với nữ tử còn muốn mềm mại hơn. Mái tóc đen nhánh lông léo búi trên đỉnh đầu. Vài sợi tóc tán lác xuống phần cổ tạo nên như thiên nga của nam tử. Hắn mặc một bộ quần áo trắng như tuyết. Xương quai xanh tinh xảo cứ như vậy để lộ ra trong không khí. Nếu chỉ bàn về dung mạo, Tịch Nhan này cũng không tính là tuyệt thế. Nhưng hán tử nhắc chân cũng tán ra một loại mị lực, đó là hào hoa phong nhã rửa sạch những hạt bụi nhỏ trong hồng trần, làm cho người ta đắm vào mê muội. “Ngươi, ngươi là?” Cao Tường không xác định hỏi. “Ta là lâu chủ Kinh Hồng lâu, Tịch Nhan.” Tịch Nhan ôn hòa cười tiếng nói. “Vận khí của năm vị thật là tốt, hôm nay tiểu thư vừa lúc ở trong Kinh Hồng lâu. Nàng đã biết được tin tức của các ngươi. Hiện tại ta đưa Cao thống lĩnh đi gặp tiểu thư!” “Tiểu thư? Không biết tiểu thư trong miệng lâu chủ là người phương nào?” Cao Tường càng lờ mờ không hiểu. “Ha ha, Cao thống lĩnh nói đùa. Chẳng lẽ ngài không nhớ rõ ngày đó là ai cho ngài lệnh bài sao?” Tịch Nhan mỉm cười hỏi ngược lại. Cao Tường nghe lời này, tâm thần đều chấn động. Trong ấn tượng của hắn, Mục Niệm Ngữ tiểu thư cho hắn lệnh bài ngày đó chính là một tiểu thư của gia tộc ẩn thế mà thôi, cho dù có thể lực cũng sẽ không lớn bao nhiêu. Hắn vạn vạn không nghĩ tới Kinh Hồng lâu này là nhà của Mục Niệm Ngữ. “Cao thống lĩnh, mời!” Năm người Cao Tường theo Tịch Nhan đi vào một lối đi nhỏ thanh nhã được làm bằng trúc trên mặt nước. Càng đi vào trong, trong lòng Cao Tường càng không nhịn được phát ra kích động. Hai năm tám máu chiến đấu hăng hái, hắn chưa từng sợ hãi cùng run rẩy qua như vậy. Hai năm nhiều lần sinh tử, hắn chưa từng lùi bước cùng bất an. Thế nhưng một khắc này, hắn lại là sóng lòng sôi sục, tình cảm khó kiềm chế. Lúc này, mọi người đi tới đối diện một tiểu các, cách một màn lụa, đám người Cao Tường nhìn thấy một thân ảnh lười biếng mị hoặc ngồi trên ghế trúc ở lan can. Mặc dù cách một tầng màn lụa, nhưng thân ảnh kia đã đủ làm cho lòng người nhớ thương, gặp rồi khó quên. “Tiểu thư, Cao thống lĩnh đến rồi!” Lúc này, Tịch Nhan cực kỳ kính cẩn khom lưng đi xuống, thân sắc quyến rũ trên mặt đã lui sạch sẽ, chỉ còn lại nhiệt huyết chứa chan. “Ừ, Lan Nhi.!” Theo một thanh âm như châu như ngọc trong trẻo lạnh lùng từ trong màn lụa bay ra, một thiếu nữ áo tím mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo xinh đẹp từ bên trong đi ra, từ từ thu lại màn lụa. Theo màn lụa dần dần thu lên, đám người Cao Tường chỉ cảm thấy không khí bên trong phòng lập tức trở nên loãng, cơ hồ khiến người ta quên đi hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chuẩn bị

Ngay tại trước mặt đám người Cao Tường, một nữ tử tóc bạch kim mắt màu lam thanh nhân nằm trên ghế trúc. Lần đầu tiên mọi người cảm thấy mình thiếu thốn ngôn từ, bởi vì bất kỳ từ ngữ nào trên thế gian này tựa hồ cũng không đủ để hình dung phần mỹ lệ điên đảo chúng sinh kia. Chỉ thấy nữ tử kia lười biếng dựa vào lan can. Trong lúc nhất thời, trời xanh nước biếc đều làm nền cho nàng. Cao Tường chỉ cảm thấy nếu như có thể được đôi mắt màu băng lam như màn khói phủ mặt nước kia nhìn tới, cả người cũng như rơi vào mây mù, lảng lảng không biết hôm nay là hôm nào. Thiên Túng nhìn về mặt của đám người Cao Tường, không nhịn được thở dài một cái. Nàng đã sớm biết dung mạo của mình không phải yêu tinh bình thường. Nhớ ngày đó ngay cả dị thú như U Minh Tiểu Hồ vừa mới nhìn thấy hình dáng thực sự của nàng, về mặt cũng không khá hơn bao nhiêu, huống chi là đám người Cao Tường. Tịch Nhan cùng Lan Nhi giống như đã sớm dự liệu được phản ứng của Cao Tường, chẳng qua là cúi đầu cung kính đứng ở một bên, cũng không lên tiếng nhắc nhở. “Cao Tường.” Lúc này, một tiếng gọi trong trẻo lạnh lùng của Thiên Túng rốt cuộc cắt đứt ngây ngốc của đám người Cao Tường. “Ngươi. . . Ngươi là ai?” Cao Tường còn có chút mơ hồ hỏi. “Thế nào, không nhớ là ai đưa Diệp sát lệnh cho ngươi sao?” Thiên Túng có chút dí dỏm hỏi. “Ngươi. . . Ngươi là Mục Niệm Ngữ tiểu thư?” Cao Tường vạn vạn không nghĩ tới ngày đó Mục Niệm Ngữ là dịch dung cải trang, hắn cũng chưa từng nghĩ tới giấu dưới lớp dịch dung đó là một dung mạo mị hoặc nhân gian đến vậy. “Cao thống lĩnh cũng sẽ không quên hai cam kết ngày đó cùng ta chứ?” Thiên Túng vừa vuốt vuốt mái tóc, vừa thờ ơ hỏi. Cao Tường nghe xong lời này rốt cuộc xác định nữ tử trước mắt này chính là Mục Niệm Ngữ ngày đó. Hắn kích động mang theo bốn người sau lưng quỳ rạp xuống đất. “Chủ nhân! Cao Tường không phụ sự kỳ vọng của ngài đã hoàn thành hai cam kết này, hi vọng chủ nhân có thể để cho bọn ta đi theo bên người ngài, dốc sức vì ngài!” “Cao thống lĩnh, ta nghĩ ngươi vẫn là sau khi biết thân phận của ta rồi hãy quyết định có đi theo ta hay không!” Thiên Túng không để ý tới ánh mắt muốn phản bác của Cao Tường, đôi môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, phun ra mấy chữ, “Tên ta là Diệp Thiên Túng!” Năm người Cao Tường nghe được thân phận của Thiên Túng đầu tiên là ngẩn ngơ, rồi sau đó trên mặt năm người đều không hẹn mà cùng nhuộm một thân sắc cuồng nhiệt. Điều này cũng làm cho Thiên Túng không giải thích được. Kỳ thực Thiên Túng

không biết rằng, có lẽ các đại môn phái trên đại lục lo ngại đến lợi ích của mình nên mới kêu gọi đánh giết nòng, thế nhưng loại chiến đoàn của Cao Tường thì không. Bọn họ đều là hán tử chính trực đi trong gió trong mưa, bội phục nhất là nhân vật có thù tất báo, ân oán phân minh. Câu chuyện của Thiên Túng bọn họ sớm đã nghe qua. Phá Thánh môn, giết Sát thành. Bất kể là chuyện nào cũng đủ làm cho những hán tử nhiệt huyết này huyết dịch sôi trào. Mà nay, bọn họ nhìn thấy bản tôn làm sao lại không hưng phấn, không kích động! Mấy tráng hán đi theo Cao Tường tới đây trong lòng vốn còn có chút không phục, nhưng vừa nghe được tên của Diệp Thiên Túng đều bội phục đầu rạp xuống đất. Hiệu quả nhường này ngay cả Thiên Túng cũng không nghĩ tới! Lúc này, năm người Cao Tường đã cúi người xuống, cùng kêu lên: “Thuộc hạ nguyện là chó ngựa của chủ nhân, nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không tiếc! Xin chủ nhân thành toàn!” “Được!” Thiên Túng nhất thời cũng bị lây nhiễm lòng hăng hái của bọn họ, “Nếu các người đi theo ta, vậy chính là anh em của Diệp Thiên Túng ta. Dưới đầu gối nam nhi có nạm vàng, có thể quỳ xuống đất lạy trời, lạy cha mẹ, nhưng cũng không thể dễ dàng quỳ người! Trước mặt ta, các người không cần nhiều quy củ như vậy.” Tay phải Thiên Túng nhẹ nhàng nâng lên. Một cổ Kiếm Khí nhu hòa liền nâng đám người Cao Tường dậy. Thiên Túng nói tiếp: “Nhưng ta muốn các người biết, Diệp Thiên Túng ta cho tới bây giờ đều không phải là một người tốt. Ở bên cạnh ta cũng không cần giả nhân từ mà cần phải tiêu nhân. Thân trong thời buổi loạn lạc, anh hùng nhất định sẽ không trường mệnh, nhưng kiểu hùng [1] lại có thể đem thiên hạ giẫm ở dưới chân, lưu danh thiên cổ. Cho nên”, Thiên Túng chợt dừng lại một chút, thân ảnh chậm rãi đứng lên từ trên ghế trúc, đối mặt với trời xanh nước biếc. Một khắc kia, quanh thân nâng tản mát ra một loại khí thế bề ngênh thiên hạ, “Người nào ngăn trở ta, ta sẽ dùng hết mọi thủ đoạn đem người đó giẫm ở dưới chân. Các người hãy tự hỏi mình, các người có quyết tâm tàn sát hết thiên hạ hay không?” [1]: người ngang ngược có dã tâm, nhân vật trí dũng kiệt xuất Đám người Cao Tường cơ hồ không hề do dự nói: “Thuộc hạ nguyện đi theo chủ nhân, dù chết cũng không tiếc! Lúc này, trên mặt Thiên Túng nở nụ cười lộ ra tươi cười, năng xoay người ngồi trở lại trên ghế trúc. “Chắc hẳn các người cũng biết tình hình Thánh Thiên hiện tại. Trong vòng ba mươi ngày, Thánh Thiên thành tất có chuyện lớn phát sinh. Cao Tường, các người để cho người của chiến đoàn Minh Quân chia thành từng tốp nhỏ, giả trang thành dân chúng bình thường, lẫn vào Thánh Thiên thành. Ta nghĩ Thánh Thiên thành rất nhanh sẽ có biến!” “Dạ! Trong vòng ba ngày, thuộc hạ nhất định làm cho cả chiến đoàn Minh Quân lẫn vào Thánh Thiên thành!” Cao Tường kính cẩn đáp. “Ừ.” Thiên Túng hài lòng gật đầu một cái, nhẹ nhàng gọi, “Tư Long!” Lúc này, chỉ thấy Diệp Tư Long đi ra từ nội thất. Lần đầu diện kiến thiếu niên có màu mắt khác thường này, đám người Cao Tường lại ngẩn ngơ. Cư nhiên lại là một nam tử tuấn kiệt tuyệt sắc! Nhưng càng làm cho đám người Cao Tường kinh ngạc là, hai tay nam tử kia nâng sáu rương gỗ đồ dài chừng hai thước. Trước không nói trong rương này chứa vật gì. Chỉ là nâng được sáu cái rương này cũng có thể thấy được khí lực của thiếu niên này kinh người đến cỡ nào! Trong nháy mắt, Diệp Tư Long đã đem sáu rương gỗ đồ để xuống dưới đất, thậm chí không tạo nên một tiếng vang nào. Điều này khiến cho đám người Cao Tường càng thêm một trận kinh ngạc. Chỉ thấy Thiên Túng vung tay lên, Diệp Tư Long hiểu ý mở sáu rương gỗ đồ ra. Đám người Cao Tường nhìn về phía trong rương, liền thấy bên trong là một loại chiến đao màu đỏ như máu tươi. “Đây là” Cho dù Cao Tường từng thấy qua đủ loại vũ khí cũng chưa từng thấy qua binh khí chất liệu như thế này. Binh khí này giống như sử dụng kiếm khí ngưng tụ thành, tản ra năng lượng hóa nguyên tố. Thế gian cư nhiên có vũ khí như thế?! “Đây là binh khí làm từ Huyết Mộc!” Thiên Túng đáp. “Ồ đây tổng cộng có ba trăm kiện binh khí. Người lựa chọn 300 binh sĩ không phải là kiếm tu giả hòa nguyên tố, đem vũ khí này chia cho bọn họ. Tin tưởng có chiến đao Huyết Mộc này tương trợ, lực chiến đấu của 300 người này tuyệt đối sẽ nâng cao một bậc!” Đám người Cao Tường chỉ cảm thấy kinh ngạc cả đời mình đều dùng hết trong ngày hôm nay rồi! Những thứ này cư nhiên là Huyết Mộc! Mà bọn họ cư nhiên có thể nhận được binh khí làm từ Huyết Mộc! Chuyện như vậy bọn họ chưa từng nghĩ tới, thế nhưng nữ tử xinh đẹp như thiên nhân đó mảy cũng không nhìn chút nào liền đem những thứ tuyệt thế chỉ bảo này thường cho bọn họ. Những hán tử huyết tính này làm sao có thể không thể không cảm nhận được tín nhiệm bao hàm trong đó đây? Cao Tường lại một lần nữa quỳ rạp xuống đất, trong thanh âm mang theo một loại trung thành gần như cuồng nhiệt nói: “Thuộc hạ nhất định sẽ hảo hảo sử dụng chỗ vũ khí này, vì chủ nhân tạo ra một lực lượng thiết huyết [2] có thể quét ngang thiên hạ!” [2]: ý chỉ kiên cường và giàu lòng hi sinh “Ta tin tưởng người!” Bốn chữ ngắn gọn của Thiên Túng thiếu chút nữa làm cho hán tử chờ đó máu không đổ lệ như Cao Tường lệ nóng doanh tròng. Ngay tại thời điểm bầu không khí tương đối “tuyệt hảo”, một thanh âm non nớt như một quả bom nặng ký vang lên bên tai đám người Cao Tường: “Mẫu thân!” Ánh mắt mọi người hoa lên, chỉ thấy một mảnh kim quang thoáng qua. Khi mọi người mở mắt ra, chỉ thấy một tiểu nam hài chừng bốn năm tuổi giống như thiên sứ đang vui trong ngực Thiên Túng. Tiểu nam hài kia giống như phấn điêu ngọc mài, còn có nụ cười vô hại, trông mắt màu vàng, mái tóc vàng óng ánh, quả thật đáng yêu tới cực điểm. Nhưng nhìn thấy tiểu hài nhi này, trên mặt Lan Nhi cùng Tịch Nhan đều xôn lên một loại thần sắc gần như sợ hãi. Hiện tại trong lòng bọn họ đều có một suy nghĩ không hẹn mà gặp: là ai tha tiểu tử ác ma này ra?! “Mẫu thân!” Nhưng tiểu nam hài kia giờ phút này tuyệt đối khéo léo tới cực điểm. Hắn mở một đôi mắt to hồn nhiên trong sáng dính vào trong ngực Thiên Túng, thỉnh thoảng còn vui đùa vào bộ ngực sữa cao ngất của Thiên Túng. Thế nhưng thần sắc đáng yêu kia lại làm cho người ta tìm không ra một chút tật xấu nào, trừ tình quang chợt lóe rồi biến mất trong mắt hắn. “Lân Nhi, người lại không ngoan rồi, sao lại chạy đến đây?” Có lẽ bởi vì Thiên Túng kiếp trước là sát thủ, năng đối với hồn nhiên trên người hài tử có một loại yêu thích dị thường. Cho dù biết rõ sự xảo quyệt của Lân Nhi, năng cũng không thể nổi giận. Đám người Cao Tường thấy một màn như vậy đã sớm ngu, hán tử có chút run rẩy lên tiếng hỏi: “Chủ nhân, đây, đây là.” Thiên Túng vẫn chưa trả lời, Lân Nhi liền đắc ý hất cằm, “Đây là mẫu thân của Lân Nhi, là mẫu thân của Lân Nhi!” “Lộn xộn cái gì! Lân nhi, đừng làm rộn!” Thiên Túng nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc vàng mềm mại của Lân Nhi, giải thích: “Lân Nhi là một con dị thú.” “Dị. Dị thú?!” Đám người Cao Tường tựa hồ bị kích thích đã thành thói quen, sau một thoáng kinh ngạc rất nhanh đã tiếp thu sự thật này. Đoán chừng sau này có biết bên cạnh Thiên Túng có một đồng dị thú, bọn họ cũng sẽ không kinh ngạc. Điều này cũng khó trách, cũng bị kích thích ra kháng thể rồi! “Tiểu Thiên!” Đang lúc này, lại một bóng người trắng như tuyết chợt lóe, một thân ảnh màu trắng y nhả cao quý xuất hiện bên cạnh Thiên Túng. Tùy ý ngồi trên ghế trúc của Thiên Túng. Lân Nhi kể từ sau khi Bạch Ngân xuất hiện liền làm đại địch, thân thể hoàn toàn rúc vào trong ngực Thiên Túng, còn một bộ dạng đáng thương. Cái mũi nhỏ kia cũng nhanh chóng đỏ lên, còn sụt sịt sụt sịt. “Mẫu thân, sau này Lân Nhi nhất định nghe lời, người không cần lại để cho Bạch Ngân đại thúc đem vây ta có được hay không? Lân Nhi nhất định nghe lời.” Không thể không nói, chỉ cần là người đều sẽ bị màn biểu diễn này của Lân Nhi mê hoặc. Cho nên, Thiên Túng bị mê hoặc rồi, nhưng Bạch Ngân (Bạch Ngân là dị thú) thì không. Giờ phút này, trong mắt Bạch Ngân cơ hồ đều muốn bốc lửa, lại dám gọi hắn là đại thúc?! Nghĩ đến hán ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, đằng sau lưng bốn vạn chữ ca ngợi., cư nhiên bị gọi thành đại thúc? Công phu làm người tức giận của tiểu tử ác ma này thật là càng ngày càng tốt rồi! “Tiểu Lân Nhi, ta vậy người là vì muốn tốt cho người, người còn nhỏ như vậy, nếu chạy mất, hoặc là bị người xấu bắt đi, làm cho Tiểu Thiên thương tâm, vậy phải làm sao a!” Trên mặt Bạch Ngân một mảnh lo lắng, kỳ thật, trong lòng thật sự chỉ mong sao người khác bắt hắn đi. Lân Nhi một phen tức giận không nhẹ với Bạch Ngân. Trong lòng âm thầm phi báng: Lão nam nhân này thật là càng ngày càng khó đối phó rồi! Trong lúc nhất thời, Bạch Ngân ở phía sau ôm Thiên Túng, Lân Nhi vui trong ngực Thiên Túng, lấy Thiên Túng làm trung tâm bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ. Đây hết thấy đều phát sinh trong nháy mắt, đám người Cao Tường bị tình cảnh này làm cho như rơi vào trong sương mù, ngây ngốc mở lớn con mắt. Lúc này, Tịch Nhan đột nhiên xuất hiện bên cạnh Cao Tường đã hóa đá, đồng tình vỗ vỗ bả vai Cao Tường, rất là lão luyện nói: “Không có chuyện gì, nhìn nhiều sẽ thành quen!” Lời nói này của Tịch Nhan có ý nghĩa rất sâu xa, thế nhưng, trong lòng của hắn lại nhấn nhá một ý tứ rõ ràng, loại tiết mục này tựa hồ ngày ngày đều trình diễn. Lúc này, Thiên Túng vẫn bị vây ở giữa rốt cuộc lên tiếng, “Bạch Ngân, người tới đây hẳn không phải là vì bắt Lân Nhi chứ?” “Đừng rồi, Tiểu Thiên, ta thiếu chút nữa đã quên mất!” Bạch Ngân rất là oán trách tròn mắt nhìn Lân Nhi một cái, “Biểu diễn bắt đầu rồi, người phải nhanh đến trước đài một chút.” Bạch Ngân nói xong lại chuyển hướng tới đám người Cao Tường, “Cao thống lĩnh, chúng ta lại gặp mặt!” “Người là?” Cao Tường không nhớ rõ mình biết một vị công tử như thần tiên như vậy, thế nhưng ngẩng lên, trên mặt xôn lên thần sắc sáng tỏ, “Người là Luyến Vũ công tử, đúng không?” “Ha ha, trí nhớ của Cao thống lĩnh thật tốt!” Bạch Ngân tựa hồ đã khôi phục cao nhã quý khí như trước. “Tiểu Thiên, đi nhanh đi!” “Được!” Thiên Túng nhếch môi cười, xinh đẹp mỹ hoặc, mọi người nhìn mà mặt đỏ tim đập, “Kịch hay lập tức sẽ bắt đầu!”

Chương 88: Nhất vũ khuynh thành

Lúc này, trong Kinh Hồng lâu đã là tiếng người ồn ào, phi thường náo nhiệt. Đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy tầng một Kinh Hồng lâu, khắp nơi là công tử tiểu thư mặc hoa y mỹ phục, còn có nữ tử xinh đẹp tóc mây vờn cao mặc sa y bảy màu. So sánh với không khí náo nhiệt ở tầng một, tầng hai có vẻ tương đối vắng lặng. Tầng hai của Kinh Hồng lâu có thể nói là đặc biệt chuẩn bị cho người có thân phận địa vị, tính huống như hôm nay, tứ đại gia tộc cùng các vương công đại thần chắc chắn là thượng khách ở tầng hai. Tầng hai, chỗ ngồi của Tề gia cùng Diệp gia cách nhau một tấm bình phong. Căn cứ vào tình cảm của Diệp Thanh Vân cùng Tề Thiên Minh, tấm bình phong này dĩ nhiên không cần thiết. Tề Thiên Minh vừa đi lên đã cho người mang tấm bình phong lui xuống. Hai lão ca này vốn nhiều năm không gặp nhau, căn cứ theo sự thô kệch của Diệp Thanh Vân cùng tính tình nóng nảy của Tề Thiên Minh, thế nào cũng đánh nhau một trận hoặc là cụng rượu đến một mất một còn. Thế nhưng hai người này lại an tĩnh dị thường. Chính xác mà nói, người của Tề gia cùng người của Diệp gia đều an tĩnh dị thường. “Uy, lão tiểu tử ngươi nán lại biến thành lâu như vậy, rốt cuộc chịu trở lại rồi?” Cuối cùng Tề Thiên Minh cũng mở miệng. Diệp Thanh Vân chợt rót vài chén rượu, “Kỳ thực hai năm trước ta đã muốn trở lại, đáng tiếc chậm một bước, còn chưa kịp trở lại liền nghe được tin tức nàng đại phá Thánh môn. . . .” Lúc này, hốc mắt Diệp Thanh Vân tự nhiên có chút phẫn hồng. Diệp Thanh nhìn phụ thân như thế, cũng không nhịn được lưu lại hai hàng nước mắt trong suốt. Nàng không biết vì sao phụ thân coi trọng người muội muội trên danh nghĩa kia như vậy. Nhưng nàng biết mấy năm nay Diệp Thanh Vân chưa bao giờ ngừng tìm kiếm Diệp Thiên Tùng. Nhất là khi hẳn biết được thân phận thật sự của thiếu nữ kia thì càng thêm nổi điên tìm kiếm nàng. Có lúc, ngay cả nữ nhi ruột như nàng cũng không khỏi sinh ra mấy phần ghen tị với Diệp Thiên Tùng. “Ngươi không cần lo lắng, tuy hai năm qua nàng bật vô âm tín, nhưng ta tin tưởng nữ nhi của Tề Thiên Minh ta sẽ không có chuyện gì!” Lời này của Tề Thiên Minh mặc dù kiên định, nhưng ly rượu nắm hai tay khẽ run vẫn để lộ tâm tình của hắn. “Đúng! Không có việc gì! Nữ nhi của nàng (Mục Tiềm Tuyết) làm sao dễ dàng gặp chuyện không may như vậy chứ!” Diệp Thanh Vân cũng lâm bầm nói. Trong lúc nhất thời, trên mặt của mọi người đều lộ ra một loại thần sắc chán nản. Tề Thiên Sách từ lúc bắt đầu đi vào vẫn cúi đầu uống rượu. Hai năm rồi! Hắn bế quan suốt hai năm. Lấy thiên phú siêu nhân của hắn, dưới tình huống không mượn bất kỳ ngoại lực nào đã đột phá cấp bậc Kiếm Tiên. Hôm nay thực lực của hắn đã là Kiếm Tiên tốt cùng, vẹn vẹn chỉ kém một đường liền có thể đạt tới cấp bậc Kiếm Thần. Nhưng hắn có thực lực thì như thế nào, nhưng không biết thân ảnh làm hắn nhớ thương nay đang ở phương nào. Lúc này, lầu dưới Kinh Hồng lâu đột nhiên một mảnh an tĩnh, tất cả mọi người trên lầu rồi ríu rít nhìn về phía lầu dưới. Chỉ thấy một nam tử chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi nghênh ngang tiêu sái đi vào. Dung mạo nam tử kia coi như tuấn kiệt, nhưng phần xương trán hơi lõng lại lộ ra sự cay nghiệt. Nam tử kia mặc một bộ trường bào màu vàng. Trên áo bào có rồng bay phượng múa, vô cùng hoa lệ. “Ra mắt thái tử điện hạ!” Một vị thế gia công tử có chút từng trải vội cúi đầu trong lầu một tiến lên kính cẩn khom người nói. Lúc này, mọi người mới biết nam tử này tự nhiên chính là thái tử hiện tại của đế quốc Tô Ngọc Thành. Đám người Tề Thiên Minh dĩ nhiên đã sớm biết thân phận của nam tử này. Thế nhưng bọn họ hoàn toàn không có hảo cảm với tên thái tử điện hạ xa hoa dâm dăng này, đặc biệt là sau khi biết được thâm án diệt môn của nhà Dương đại nhân mấy ngày trước thì càng như vậy. Chỉ cần người có đầu óc đều biết, người trung hậu đảng hoàng như Dương đại nhân tuyệt đối không kết cừu gia với ai, càng sẽ không bởi vì ngoài ý muốn, một nhà 300 người táng thân trong biển lửa, không ai sống sót. Người có chút hiểu biết đều rõ đây tuyệt đối là thái tử giờ trò quý ở sau lưng. Vốn bất kể là Tề Thiên Minh hay là Diệp Thanh Vân, hay là người của hai đại gia tộc này cũng không có bao nhiêu kiêng nể với tên thái tử tàn bạo bất nhân này. Nhưng hôm nay, năm hắc y lão giả đi theo sau lưng thái tử lại làm cho người của tứ đại gia tộc Tứ Đại Gia Tộc trong lòng rung lên hồi chuông cảnh báo. Bởi vì gia chủ của tứ đại gia tộc tự nhiên không nhìn ra tu vi của những người kia. “Sách Nhi, ngươi xem những người đi theo sau thái tử tu vi ra sao?” Tề Thiên Minh nghi ngờ hỏi Tề Thiên Sách. Lòng mày như ngọn núi của Tề Thiên Sách nhíu lại, trong thanh âm hàm chứa một phần ngưng trọng. “Trong năm người này có hai người là tài nghệ Kiếm Tiên cấp tám, có hai người không kém ta bao nhiêu. Về phần người cuối cùng kia, ta nhìn không ra tu vi của hắn!” Lời này vừa nói ra, tất cả đều kinh hãi. Tề Thiên Sách thân là Kiếm Tiên tốt cũng nhìn không ra tu vi, như vậy người này không phải là cấp Thần thì là cái gì? Nhưng trên đại lục lúc nào thì xuất hiện cao thủ cấp Kiếm Thần nhường này? Kể từ hai năm trước, sau cuộc đại chiến kinh thế ở Thánh môn, nhân vật cấp Kiếm Thần dường như mọc lên như nấm, đột nhiên xuất hiện rất nhiều. Nhưng cùng với sự mất tích của Diệp Thiên Tùng, những Kiếm Thần kia lại đột nhiên mai danh ẩn tích. Hôm nay sau hai năm yên lặng, nhân vật cấp Kiếm Thần lại một lần nữa xuất hiện trên đại lục, mọi người cũng đánh hơi được một loại hương vị mưa gió muốn tới thì trong không khí. Người của tứ đại gia tộc cũng biết, yến hội hôm nay là thái tử vì chiêu dụ bọn họ mà chuẩn bị. Tất cả mọi người vốn không để ở trong lòng. Nhưng biến cố bất thành linh lại làm cho mọi người biết phía sau thái tử tuyệt đối có một thế lực cực kỳ cường hãn đang ủng hộ. Nếu như hôm nay bọn họ đứng sai đội, yến hội tốt đẹp này rất có thể biến thành thảm môn yến! [1][1]: buổi tiệc hai người Trong lúc mọi người đang tâm niệm cấp chuyển, thái tử đã cùng gia năm hắc y nhân lên tới lầu hai, chào hỏi mọi người rồi cùng nhập tiệc. Nhưng làm cho mọi người kinh ngạc là, năm hắc y lão giả kia tự nhiên ngồi bên cạnh thái tử mà không phải đứng bên cạnh thái tử, nhìn thái độ coi trời bằng vung của bọn họ, tựa hồ cũng không phải là thù hạ của thái tử, điều này cũng làm cho mọi người mơ hồ không rõ. Đang lúc này, thái tử liền nâng chén nói với mọi người: “Hôm nay ta thiết yến ở Kinh Hồng lâu, chính là vì cùng mọi người tụ họp, bồi dưỡng một chút tình cảm. Chư vị đều là trụ cột của Thánh Thiên đế quốc, sau này, ở rất nhiều phương diện ta còn phải dựa vào mọi người. Yến hội hôm nay coi như là quần thần chúng ta cùng vui mừng, mọi người tùy ý là tốt rồi.” Mọi người nghe được câu “quần thần cùng vui mừng” đồng loạt giật mình, lòng dạ hồ lang kia rõ ràng. Tề Thiên Minh là người đầu tiên không phục nói: “Thái tử điện hạ, người thiết yến khoản đãi chúng ta, chúng ta tự nhiên sẽ cảm kích khôn cùng. Nhưng ngại dùng từ “quần thần cùng vui mừng” này tựa hồ rất không thỏa đáng. Tề Thiên Minh ta là một kẻ vô phu không hiểu quy củ, nhưng ta biết vua của đế quốc mới xứng đáng xưng quân, hiện tại ngài bất quá là một hoàng tử, cho dù là thái tử cũng không có quyền đến nhường này!” Lời nói này của Tề Thiên Minh xem như cực kỳ không khách khí, cơ hồ là nửa phần mặt mũi cũng không lưu lại cho thái tử. Diệp Thanh Vân kia tất nhiên đứng cùng một chiến tuyến với Tề Thiên Minh. Ngược lại Âu Dương thế gia cùng Bắc Thần thế gia đang ngồi nhìn xem hồ đầu, cũng không tỏ rõ lập trường của mình. Thái tử vốn quen thói nuông chiều tàn nhẫn, nghe xong lời này thực muốn phẫn nộ đập bàn. Nhưng lại bị hắc y lão giả bên cạnh đè xuống. Thái tử thấy ánh mắt của hắc y lão giả, hít sâu vài hơi, trên mặt miễn cưỡng lộ ra thần sắc áy náy, nói với đám người Tề Thiên Minh: “Vừa rồi là bản thái tử nhất thời kích động. Thân phận ta bây giờ xác thực không xứng xưng quân. Nhưng”, giọng nói của Tô Ngọc Thành đột nhiên thay đổi, trong thanh âm mang theo vài phần ngoan lệ cùng quyết tâm nhất định phải có được, “Ta tin tưởng sự xưng hô này sớm muộn cũng là của ta!” Tức khắc, toàn bộ tầng hai thần hồn nát thần tính, kiếm rút nỏ giương. Đang lúc này, một trận thanh âm cực kỳ linh hoạt kỳ ảo động lòng người vang lên từ tầng một. “Hôm nay nhờ có thái tử đại nhân thiết yến ở Kinh Hồng lâu, Kinh Hồng lâu ta thật là bụi cỏ được phát sáng!” Nói chuyện là một thiếu nữ mặc áo trắng. Thiếu nữ kia tựa hồ vui vẻ tới cực điểm, lại ha ha nở nụ cười. Thế nhưng mọi người lại không hề cảm thấy một tia phản cảm, ngược lại cảm thấy thiếu nữ này hết sức đáng yêu, rất khó tưởng tượng

ở nơi bướm hoa này có một thiếu nữ linh động như vậy. Thiếu nữ đứng trên đài kia kỳ thực chính là Tiểu Linh vừa mới tiếp đãi đám người Cao Tường cách đây không lâu. Tiểu Linh nhẹ nhàng đứng ở trên đài, giòn giả nói tiếp: “Phía dưới là tiết mục Kinh Hồng lâu ta đặc biệt dâng tặng chư vị. Hôm nay là Yêu Dạ cô nương lần đầu tiên lên đài, hi vọng mọi người cổ vũ nhiều hơn!” Tiểu Linh nói xong, khẽ cúi mình lui xuống làm cho vài công tử phía dưới không nhìn được lộ ra thần sắc mê say. Thái tử nhìn chăm chăm thân ảnh Tiểu Linh lui xuống, trong mắt cũng là một mảnh lửa nóng. Hắn ra vẻ nhã nhặn xoay người nói với mọi người: “Kinh Hồng lâu thật là biết làm ăn, biết vào lúc này đề cử người mới. Chỉ bất quá, không biết Yêu Dạ này có thật tài giỏi như kỳ danh hay không đây!” Thái tử vừa dứt lời, một hồi tiếng nhạc mọi người chưa từng nghe qua chậm rãi vang lên. Tiếng nhạc mang theo vài phần đại khí khoáng đạt, nhưng lại lộ ra một trận réo rất thâm thiết bi thương làm cho người ta giống như đặt mình trong mưa gió nhìn xuống thiên địa, một cổ cô độc lẻ loi trong nháy mắt tràn ngập đáy lòng mọi người. Lúc này, vũ đài tăng một Kinh Hồng lâu dần dần trở tối. Ngay tại thời điểm bóng đêm như tràn ngập vũ đài, thân ảnh uyển chuyển của một người mặc sa y màu đen dần dần rõ ràng. Mọi người tựa hồ cũng không thấy rõ nàng xuất hiện như thế nào, nàng giống như tinh tinh biến hóa khôn lường trong bóng tối, đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt chiếm lấy tâm linh mọi người. Nữ tử kia mặc dù hắc sa che mặt, thế nhưng một đôi mắt màu băng lam như khói sương phủ trên mặt nước đã đủ để câu dẫn toàn bộ tâm thần nam nhân. Một mái tóc dài màu bạc rủ xuống tận gót chân như ánh trắng trong đêm tối làm cho người ta mất lóa thần mê. Hắc sa trên người nữ tử kia chỉ che khuất phần ngực, bụng cùng mông của nàng. Cánh tay trắng như tuyết, bờ vai trắng nõn cùng bắp đùi trắng như ngọc đều để lộ ra bên ngoài, đan vào một chỗ cùng mảnh bóng tối kia, tạo thành một loại dục vọng dụ hoặc làm cho người ta khó có thể kháng cự. Yêu Dạ! Quả thật người cũng như tên, hiển nhiên chính là yêu tinh trong đêm tối! Trong giây lát đó, toàn bộ không khí trong Kinh Hồng lâu đều bị nam nhân hút thành chân không. Không ít nam tử đều hai mắt phấp phỏng, một bàn tay che kín mũi đã đổi thành một bàn tay rung quần áo che kín hạ thân. Yêu Dạ này vừa mới lên sân khấu, còn chưa làm gì mà đám nam tử trong Kinh Hồng lâu cũng đã máu (máu mũi) chảy thành sông rồi! Yêu Dạ trên đài cũng chính là Thiên Túng. Nhìn trờ bề của mọi người dưới đài, bên môi tràn ra một tia cười lạnh. Vừa khẽ múa thân thể mềm mại không xương, vừa khẽ hé đôi môi đỏ mọng: “Thân thể ngủ say ngàn năm! Thức tỉnh từ trong cành cây khô mục nát! Ban đêm chim oanh thê lương than thở! Cõi bỏ chủ ngữ! Quân lăng kiêu bị người nào phong ấn! Đuổi theo tiếng tên cùng vô ngựa! Tìm được người! Hy sinh vinh quang nhất! Là số mệnh anh hùng! Khẽ múa trong nháy mắt tâm cũng đang khóc! Sinh ra là vì chứng minh! Dấu vết tình yêu tồn tại! Sinh mệnh sau khi lửa thiêu đốt càng vĩ đại! Giết là vì ca tụng trắng lệt trước khi tan biến! Đêm là ánh mắt thâm thúy của con sói cô độc chờ đợi bình minh! Không nhìn thấy tương lai cùng quá khứ! Không phân rõ khác biệt sinh tử không mang đi vui sướng hoặc tiếc nuối! Lúc này rồi đi thôi! Tầng sáng cùng trăng non luân phiên! Ta xuyên qua một trăm năm! Chỉ vì ngươi! Trong thanh âm của Yêu Dạ mang theo vài phần trong trẻo lạnh lùng, nhưng trong lạnh lùng lại mang theo một loại mỉa mai hoặc như có như không. Cái loại thanh âm đó tựa như truyền đến từ trong đêm tối, treu chọc tâm thần mọi người, hành hạ hồn phách mọi người. Thái tử kia đã một mảnh si mê, ba hồn bảy vía đều bị Yêu Dạ mang đi rồi, ngay cả mấy lão giả ngồi bên cạnh thái tử trên mặt cũng lung lay một mảnh. Không thể không nói, dung mạo của Thiên Túng rất có lực sát thương, dù là cao thủ định lực cực mạnh tâm thần cũng khó tránh khỏi không bị nàng mê hoặc. Nhưng trong toàn bộ Kinh Hồng lâu lại có bốn người thần sắc quái dị nhất. Tựa như vui mừng quá đỗi, tựa như si mê, tựa như than thở, tựa như hi vọng. Bốn người này chính là bốn người ngồi ở lầu hai: Diệp Thanh Vân, Tề Thiên Minh, Tề Thiên Sách cùng Tề Thiên Ngao.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Giao chiến!

Từ lúc Yêu Dạ bắt đầu xuất hiện, Tề Thiên Minh, Tề Thiên Sách cùng Tề Thiên Ngao đều là toàn thân run rẩy cùng kích động phải cố đè nén. Bọn họ đã từng thấy qua hình dáng chân thật của Thiên Túng. Hôm nay thấy nữ tử trên đài gọi Yêu Dạ có đôi mắt màu lam, mái tóc màu bạc kim, dung mạo tuyệt thế, cơ hồ lập tức nhận ra thân phận của Yêu Dạ kia. Về phần Diệp Thanh Vân, có lẽ là vì khí chất của Yêu Dạ kia cùng Mục Tiềm Tuyết hẳn yêu sâu sắc hơn hai mươi năm có tám phần tương tự, hơn nữa hẳn thấy phản ứng của đám người Tề Thiên Minh bên cạnh, thì càng thêm khẳng định ý nghĩ này. Thử hỏi: thế gian trừ nàng, còn có nữ tử nào có thể để cho bọn họ trong biển người mênh mông liếc mắt một cái liền nhận ra, có nữ tử nào có thể làm bọn họ kích động như thế? Nhưng dù sao Diệp Thanh Vân cũng là người tâm trí cực kỳ kiên định. Biết lúc này không thể để lộ quá nhiều cảm xúc của mình. Hắn quay đầu lại cùng Tề Thiên Minh trao đổi một ánh mắt, hai người đều ngầm hiểu đề xuống cảm xúc của mình. Nhưng Tề Thiên Sách cùng Tề Thiên Ngao thì dường như rất khó chịu. Nhất là Tề Thiên Sách, khuôn mặt tuấn tú thoát nhìn như thiên thần giờ phút này đã vạm vỡ quái dị. Giống như hừng thục, giống như khò khè, giống như cắn răng nghiền lợi, giống như vô cùng mê say. Trong lòng hắn đang âm thầm phi báng: tiểu yêu tinh này, càng ngày càng cầu hồn người rồi! Cảm giác này thật là lửa và băng chồng chéo! Lúc này, trên đài Thiên Túng đang say sưa “uốn éo” thân thể mềm mại, trong đêm tối tản ra xinh đẹp trí mạng. Một chỗ nhỏ trong lầu ba, sắc mặt của đám người Bạch Ngân cũng không khá hơn bao nhiêu so với Tề Thiên Sách. Nhất là Cao Tường cùng thủ hạ của hắn, một số người định lực không mạnh cũng đã máu mũi tụt xuống rồi. Ngay cả Lan Nhi đứng bên cạnh bọn họ cũng một bộ mặt đỏ tim đập. Thiên Túng khẽ múa khuynh thành, lực sát thương không thể gọi là không cường đại! Rốt cuộc, theo thanh âm cuối cùng kết thúc, khúc hát dừng lại. Thân thể mảnh khảnh tuyệt đẹp của Thiên Túng lặng lẽ đứng trên vũ đài. Thời gian giống như ngừng lại trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ hóa đá, không thể tự thoát ra được. Cho tới khi Yêu Dạ rời khỏi vũ đài cũng không có ai phát hiện ra. Thẳng đến một lúc lâu, mọi người mới phản ứng kịp. Thái tử là người đầu tiên không để ý hình tượng đứng lên, nói với Tiểu Linh ở lầu dưới: “Mau mau gọi Yêu Dạ cô nương ra ngoài, bản thái tử ở đây thiết yến sao có thể không có mỹ thiếp làm bạn? Mau gọi Yêu Dạ kia ra ngoài cùng bản thái tử uống một chén! Bản thái tử sẽ trọng thưởng!” “Thái tử diện hạ, Yêu Dạ cô nương không tiếp khách, nàng bất quá chỉ ở chỗ chúng ta ca hát nhảy múa thôi. Ngài vẫn là đừng làm khó Tiểu Linh!” Tiểu Linh giống như thập phần khó xử bĩu môi, nhưng cho dù là ai cũng đều nhìn ra ý khinh bỉ trong mắt nàng. Tô Ngọc Thành luôn luôn quen thói cao cao tại thượng, làm sao chịu được người khác đối đãi với hắn như vậy, huống chi người này còn là tiểu nha hoàn ở kỹ viện. Lập tức, hắn muốn nổi giận. Thế nhưng đang lúc này, một giọng nói già nua vang lên bên tai hắn: Kinh Hồng lâu này không đơn giản, sau lưng nó nhất định có một thế lực bí mật ủng hộ. Hiện tại, chúng ta vẫn không nên xích mích với nó, vẫn là lấy đại cục làm trọng, không nên hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên nắm chắc tứ đại gia tộc đã rồi nói sau! Thái tử phiến muộn liếc mắt nhìn hắc y lão giả bên cạnh một cái, chỉ đành phải đề xuống lửa giận trong lòng, ngồi trở lại chỗ ngồi. Ra về ưu nhã khoát khoát tay nói: “Thôi! Không phải chỉ là một nữ nhân sao! Không biết đối nhân xử thế như vậy, đừng để cho nàng làm hồng húng thú của chúng ta!” Thái tử kia ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng lại rỉ máu không dứt. Một tuyệt đại mỹ nhân như thế, hắn làm sao có thể buông xuống được?! Dường như muốn tìm về chút mặt mũi vừa mới mất đi, thái tử ngồi xuống liền nói với người của tứ đại gia tộc: “Các vị hẳn cũng biết hàm nghĩa của việc hôm nay ta mời các vị tới dự tiệc. Hiện tại, Thương Loan đại lục đang rục rịch ngóc đầu dậy, chiến tranh hết sức căng thẳng. Phụ vương ta mặc dù càng già càng dẻo dai nhưng luôn có thời điểm tâm lực quá mệt mỏi. Ta là thái tử! Là người nối nghiệp kế tiếp của đế quốc! Ngồi vị hoàng đế đế quốc này dĩ nhiên là của ta. Nhưng mọi người đều biết, hoàng đế của ta, cũng chính là nhị diện hạ vẫn muốn thay thế ta, cướp ngôi

vị hoàng đế. Mặc dù, ta cùng với hần thù tức tình thâm, nhưng vì tôn nghiêm của hoàng thất, ta cũng không thể không đại nghĩa diệt thân. Hôm nay, ta chính là muốn hỏi ý kiến các vị. Các ngươi là nguyên giúp ta đoạt được ngôi vị hoàng đế hay là muốn trở thành kẻ địch của hoàng thất?” Thái tử vừa nói, vừa liếc nhìn hắc y lão giả nhắm mắt dưỡng thần ngồi bên cạnh hần. “Dĩ nhiên, chư vị có thể tự do lựa chọn. Nhưng đừng trách ta không nhắc nhở các vị. Hậu quả của việc đứng sai đội rất nghiêm trọng. Ta nghĩ chư vị cũng không nguyên nhìn thấy bản thân rơi vào cùng một kết cục với Dương Thu đại nhân chứ!” Ngờ kìa khi thái tử nói lời này, rõ ràng là uy hiếp! Người của tứ đại gia tộc trong lúc nhất thời trên mặt cảm xúc lẫn lộn. Nghĩ đến bọn họ cũng là cường giả tung hoành đại lục, làm sao lại dễ dàng khuất phục dưới gối một người. Lần này ngay cả trên mặt Âu Dương Minh cùng Bắc Thần Thương cũng ảm đạm tức giận. Càng đừng nói đến đám người Tề Thiên Minh cùng Diệp Thanh Vân đã tức sùi bọt mép. Tề Thiên Minh đột nhiên đập bàn, ly rượu trong tay hần trực tiếp ụp xuống đất, “choang” một tiếng giống như nện vào trong lòng mọi người. Thái tử bị khí thế của Tề Thiên Minh làm cho cả kinh thân thể mềm nhũn, tựa hồ sắp ngã sắp xuống. Hần nghi ngờ hỏi: “Tề . . . Tề Thiên Minh, ngươi muốn làm gì?” “Hừ, Lão Tử ở Thánh Thiên thành hơn bốn mươi năm, ngay cả đương kim đế vương cũng phải nhường ta ba phần, ngươi chỉ là một đứa trẻ lại dám uy hiếp cùng ta. Chẳng lẽ cho rằng Tề gia ta không có người sao?” Tiếng nói của Tề Thiên Minh vừa dứt, Tề Thiên Sách cùng Tề Thiên Ngạo cũng hưởng ứng lời kêu gọi của cha, đứng lên. Diệp Thanh Vân nhìn lão ca mình kết bái tức giận tất nhiên sẽ không đứng bên cạnh nhìn xem. Hần dắt mấy người Diệp Tuấn, Diệp Thần cũng đứng về phe Tề Thiên Minh. Trong lúc nhất thời, khí thế của bên Tề Thiên Minh chợt tăng. Thái tử rõ ràng bị cảnh tượng này dọa cho sợ đến hai chân như nhũn ra. Ngồi ở trên ghế. Nhưng hắc y lão giả bên cạnh hần vẫn thanh nhàn uống trà như cũ, không đem tứ đại gia tộc để ở trong mắt chút nào. “Chư vị, xin nghe lão phu một lời.” Vị hắc y lão giả kia rót cuộc để chén trà xuống, hắng giọng nói: “Tứ đại gia tộc các ngươi mặc dù lớn, thực lực hùng hậu. Nhưng nếu như cảm thấy bằng thực lực của tứ đại gia tộc các ngươi cũng đủ để quét ngang đại lục liền không khỏi có chút tầm nhìn hạn hẹp rồi!” Trong mắt lão giả kia lóe lên tinh mang lạnh lùng rồi nhanh chóng biến mất, “Đại lục này to lớn biết bao, trong đó ngọa hổ tàng long, cường giả đếm không hết. Làm người có khí phách là chuyện tốt, nhưng không nên vì khí phách nhất thời mà phá hủy cơ nghiệp trăm năm của gia tộc!” Hắc y lão giả kia nói xong câu đó, trên người đột nhiên bạo phát một trận quang mang màu vàng đất. Hào quang kia hùng hồn dày đặc, trực khiến mọi người cảm thấy giống như Thái Sơn áp đỉnh. Cùng nhau lui về phía sau mấy bước. Loại uy áp làm cho người ta khó có thể chống lại này khiến cho sắc mặt của tứ đại gia tộc ngưng trọng trong nháy mắt. Đây chính là uy áp của Kiếm Thần! Làm cho người ta không dậy nổi một tia ý niệm phản kháng! “Ha ha ha ha, bên cạnh thái tử quả thật là ngọa hổ tàng long, ngày ngai thống nhất đế quốc dĩ nhiên là sắp tới! Lão phu ở đây chúc mừng thái tử điện hạ trước!” Âu Dương Minh gia chủ Âu Dương gia đột nhiên ôm quyền nói. Ngay sau đó, Bắc Thần Thương gia chủ Bắc Thần gia cũng lên tiếng phụ họa: “Đúng a! Thái tử thiếu niên oai hùng, bên cạnh lại có cao nhân tương trợ, ngày sau nhất định sẽ thống trị đế quốc!” Âu Dương Minh cùng Bắc Thần Thương đều thức thời lựa chọn bỏ bo giữ mình. Điều này cũng không thể trách bọn họ, một cường giả Kiếm Thần dù để đưa tới họa diệt môn cho bọn họ. Bọn họ bắt quả đành phải chọn bỏ bo giữ mình thôi. Nhưng giờ khắc này, trên mặt Bắc Thần Diêm cùng Âu Dương Thiên Nhai đều lộ ra thần sắc phẫn hận. Hắc y lão giả nghe Âu Dương Minh cùng Bắc Thần Thương nói như thế, bên môi rớt cuộc lộ ra một tia cười. Nhưng khi hần xoay người nhìn về phía đám người Tề Thiên Minh thì lãnh ý trên mặt tựa như thủy triều, trong nháy mắt tràn ngập cả khuôn mặt. “Các ngươi suy nghĩ kỹ rồi chứ?” Hắc y lão giả lạnh lùng hỏi. “Hừ! Không cần suy nghĩ! Đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, làm việc không có lỗi, trời đất chứng giám. Thái tử xa hoa dâm dật, ác độc tàn bạo; Nhị điện hạ, nhân hậu trung nghĩa, chiêu hiền đãi sĩ. Sự chênh lệch này chỉ cần người có mắt đều có thể nhìn rõ. Muốn Tề Thiên Minh ta ủng hộ tên tiểu nhân này! Quả thật là chuyện viển vông!” Lúc này, áo choàng màu đỏ của Tề Thiên Minh không gió mà bay, kiên cường chính trực không nói nên lời, làm cho người ta không nhìn được sinh lòng cảm thán: nam nhi như vậy, mới thật sự là nam nhân chân chính! “Đại ca nói đúng lắm, Thanh Vân vĩnh viễn cùng tiến cùng thoái với ngươi!” Lúc này, Diệp Thanh Vân cũng bước lên trước, sóng vai đứng chung một chỗ cùng Tề Thiên Minh. “Được! Được!” Hắc y lão giả dữ tợn hét lớn hai tiếng: “Gia chủ Tề gia cùng gia chủ Diệp gia quả nhiên đủ anh hùng, đáng tiếc anh hùng thông thường đều không trường mệnh!” Hắc y lão giả kia nói xong, ánh sáng màu vàng trên người đột nhiên phát lớn, chỉ thấy tay trái hần vung lên, một Kiếm Khí hết sức cường hãn liền mệnh mông tràn ra trong tay hắc y lão giả, như sấm sét chém thẳng về phía hai người Tề Thiên Minh. Tề Thiên Sách cùng Tề Thiên Ngạo kinh hãi không thôi, vội vàng cho gọi Kiếm Khí, nhưng lại bị bốn Kiếm Tiên kia quán lấy. Trong lúc nhất thời, Tề Thiên Minh cùng Diệp Thanh Vân lâm vào hiểm cảnh trước nay chưa từng có. Trong thời khắc chỉ nanh treo chuông này, trong đại sảnh đột nhiên vang lên một thanh âm trầm thấp mà mê người: “Trong Kinh Hồng lâu một là không thể động võ, hai là không thể dùng sức mạnh. Lúc nào thì quy của của Kinh Hồng lâu ta thành thùng rỗng kêu to rồi hả?” Mọi người đều nhìn về phía cầu thang tầng ba, chỉ thấy một nam tử áo lam dung mạo có thể so với hoa xuân tà tà đứng ở đó. Dung mạo nam tử kia không coi là tuyệt thế. Nhưng khi hần gờ tay nhắc chân phát ra tao nhã rửa sạch hết bụi trần thế, làm cho người ta lâm vào mê muội. Nam tử kia rõ ràng chính là lâu chủ Kinh Hồng lâu Tịch Nhan. Thời điểm ánh mắt mọi người đang bị Tịch Nhan hấp dẫn, chỉ nghe thấy một tiếng hét to san bằng mặt đất vang lên: “Tiểu tử ngươi là ai? Cưng nhiên có thể chống đỡ được Kiếm Khí của ta?” Lúc này, mọi người mới phát hiện một thiếu niên mất tim chẳng biết từ lúc nào đã đứng chắn trước mặt Tề Thiên Minh cùng Diệp Thanh Vân. Đôi mắt dị sắc của thiếu niên kia hàm chứa vẻ lạnh lùng, toàn thân cũng tản ra sát khí làm cho người ta run sợ. Phạm là người tiếp xúc với ánh mắt của hần đều không tự chủ toàn thân phát rét. Đôi mắt này tựa hồ chỉ có khi nhìn về phía hai người Tề Thiên Minh cùng Diệp Thanh Vân thì mới mang theo một chút cung kính. Mà người này dĩ nhiên là Diệp Tử Long rồi. Hắc y lão giả nhìn thấy điệu bộ hồ hững của thiếu niên mất tim trong bụng ngạc nhiên nghi ngờ không dứt, nhất là đối diện với đôi mắt tràn đầy sát khí của hần, ngay cả hần cũng cảm thấy một hồi tê dại da đầu. Diệp Tử Long chẳng qua là lạnh lùng liếc hắc y lão giả một cái, liền lạnh lùng phun ra mấy chữ: “Người gây chuyện ở Kinh Hồng lâu, chết!” Sắc mặt của hắc y lão giả ngay lập tức trầm xuống, nhưng hần cũng biết Kinh Hồng lâu có thể không để hần vào trong mắt tự nhiên là có chỗ dựa. Hôn nữa, hần rõ ràng cảm thấy vài đạo khí tức sần sần như hần đang tập trung trên người hần. Kinh Hồng lâu này tuyệt đối không phải thương thanh thế! Nếu như hiện tại hần tùy tiện ra tay, hần không nghi ngờ chút nào mình sẽ toi mạng ở chỗ này! Hần chưa từng nghĩ tới thế lực phía sau Kinh Hồng lâu cư nhiên cường đại như thế! Nhưng rút lui như vậy thật sự là . . . rất mất mặt! Ngay tại lúc hắc y lão giả cười hổ khó xuống, Tịch Nhan ưu nhã mở miệng, “Chuyện hôm nay, tất cả mọi người đều không có ý! Không bằng coi như không có gì đi, Kinh Hồng lâu ta còn phải làm ăn, sau này nếu các vị muốn mua bán máu liền đi xa một chút, Kinh Hồng lâu ta tự nhiên sẽ không can thiệp!” Hắc y lão giả vừa nghe lời này của Tịch Nhan cũng biết Kinh Hồng lâu chỉ quản chuyện trên đầu mình, cũng sẽ không can thiệp vào chuyện của bọn họ. Lập tức biết thời biết thế ân cần nói: “Hôm nay là lão phu lỗ mặt rồi! Ta bán cho Kinh Hồng lâu một chút mặt mũi, chuyện hôm nay xóa bỏ. Bất quá, ngày sau các ngươi sẽ không may mắn như vậy nữa!” Hắc y lão giả mang theo bốn thù hạ hung ác trừng mắt nhìn mấy người Tề Thiên Minh, mang theo thái tử liền vội vã rời khỏi Kinh Hồng lâu. Không ai chú ý tới, trong một gian phòng ở lầu hai, một đôi mắt màu băng lam như ánh trăng chiếu rọi hồ nước mùa thu vẫn lặng lẽ nhìn chăm chú tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Dạ thám

Đêm khuya, đêm lạnh như nước, mọi âm thanh đều yên lặng. Bất kể là Kinh Hồng Lâu khách quý chật nhà hay là đại điện Đế Cung ca múa mừng cảnh thái bình cũng dần dần yên lặng xuống, bị đêm tối che kín một tầng ánh sáng tăm tối mà dày cộm nặng nề. Giờ phút này, tường thành bên ngoài hoàng cung. Chỉ thấy một bóng dáng màu đen chột lóe trên tường thành, giống như một luồng khói đen nhanh chóng tiêu tán trong không khí. Sau mấy hơi thở, phía trên cung thái tử đột nhiên xuất hiện một đạo hắc ảnh, tiếp theo bóng đen kia tựa như mèo con linh hoạt lăng lẹ nằm trên nóc cung thái tử. Nếu không phải một mái tóc màu bạc có thể so với ngân hà phát ra rục rờ động lòng người dưới ánh trăng, cho dù ai cũng nhìn không ra trên nóc nhà kia cư nhiên có một người ẩn nấp. Thiên Túng lặng lẽ nằm trên nóc nhà, một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng lặng lẽ chú ý động tĩnh phía dưới. Tất cả chuyện phát sinh ngày hôm nay ở Kinh Hồng lâu đều ở trong lòng bàn tay nàng. Nhưng nàng biết bất kể là tên thái tử tàn bạo bất nhân hay là tên hắc y lão giả kia cũng sẽ không cam tâm, tối nay, bọn họ nhất định sẽ bày mưu tính kế. Quả nhiên, ngay lúc Thiên Túng mới vừa ẩn nấp tốt thân hình mình, chỉ thấy thái tử cùng ba hắc y lão giả đi vào nội các cung thái tử. Trong lòng Thiên Túng âm thầm kinh ngạc, bởi vì ba hắc y lão giả kia cư nhiên đều là cường giả cấp bậc Kiếm Thần! Lúc trước, Cửu Trọng Cung vì đuổi giết nàng liền phái ra không dưới năm Kiếm Thần. Kiếm Thần dù thế nào đi nữa cũng không phải là rau cải trắng, có thể tóm được một bó to. Xem ra Cửu Trọng Cung vì lấy được quyền khống chế hoàng thất thật đúng là bỏ ra cả vốn gốc! Nhưng làm sao bây giờ? Diệp Thiên Túng nàng chính là thích làm chuyện khiến cho người khác mất hết cả vốn lẫn lãi. Bên môi Thiên Túng tràn ra một tia cười lạnh. Đang lúc này, thái tử kia đã ngồi xuống. Ba hắc y lão giả bên cạnh hắn đầu tiên là cẩn thận dò xét chung quanh một phen, mới an tâm ngồi xuống. Hiện nhiên, bọn họ cũng không hề phát hiện sự tồn tại của Thiên Túng. Kỳ thực, tu vi cao nhất của Thiên Túng là năng lượng nguyên tố hắc ám Kiếm Tiên tột cùng, cũng chưa đột phá cấp Thần. Nhưng thần thức của Thiên Túng thông qua hai năm tu luyện cũng đã cường đại đến một trình độ cực kì khủng bố. Có thể nói, thần thức của Thiên Túng đã sớm đột phá cấp Thần, thậm chí đã chạm tới một ranh giới cao hơn. Chẳng qua là tu vi tự thân nàng và năng lượng còn chưa đạt tới cảnh giới kia mà thôi. Cho nên, cho dù mấy hắc y lão giả có bản lĩnh thông thiên cũng khó có thể phát hiện ra dấu vết của Thiên Túng. “Ta không cam lòng! Ta không cam lòng! Ngay cả xứ nha đầu trong Kinh Hồng lâu đó cũng dám đối xử với ta như vậy? Còn có Tề Thiên Minh cùng Diệp Thanh Vân cư nhiên coi rẻ bản diện hạ, còn nói ta tàn bạo bất nhân?!” Thái tử vừa mới ngồi xuống liền hung hăng nắm chặt chén trà trong tay, tức giận toàn thân phát run. “Thái tử bình tĩnh chút nào!” Một hắc y lão giả cầm đầu nói, “Nếu thái tử vội vàng xao động như vậy sẽ không thành được đại sự!” Thái tử vừa nghe ngữ khí hơi có vẻ lạnh lùng của hắc y lão giả này, lập tức cảm như hén. Hắn biết thực lực của hắc y lão giả kia. Trước mặt hắn, mình bất quá là một con kiến hôi. “Theo lão tiên sinh, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào? Lão tiên sinh có thể có đối sách?” Thái tử kính cẩn hỏi. “Lấy tình hình hôm nay, Kinh Hồng lâu kia tuyệt đối không đơn giản! Chúng ta không có mười phần nắm chắc, vẫn là không nên trêu chọc nó, bất quá, một khi thời cơ chín muồi, lão phu nhất định phải nhìn xem sau lưng Kinh Hồng lâu này rốt cuộc là người phương nào đang làm trò quỷ!” Trong mắt hắc y lão giả kia lóe lên thần sắc tàn nhẫn rồi nhanh chóng biến mất, nói tiếp: “Hiện tại, chúng ta phải đem tinh lực chủ yếu thu phục tứ đại gia thượng tộc. Bắc Thần gia cùng Âm Dương gia tin tưởng từ hôm nay cũng bắt đầu thần phục rồi, hiện tại chỉ còn thiếu một mối lửa mà thôi! Mà mối lửa này liền do Tề gia!” Nói đến chỗ này, toàn thân hắc y lão giả tràn đầy dữ tợn, “Nếu không phải là Tề gia bao che, Cửu Trọng Cung ta sẽ mặc cho con tiểu yêu nữ Diệp Thiên Túng đó tiêu dao lâu như vậy sao! Còn làm cho chúng ta tổn thất vô ích năm vị trưởng lão!” “Lời này của ngài là có ý gì?” Thái tử bị lời nói của hắc y lão giả làm cho như rơi vào trong sương mù. Nhưng Thiên Túng nằm trên nóc cung đình nghe được rất rõ ràng. Xem ra thái tử cũng không biết thân phận của hắc y lão giả, cho nên hắn tự nhiên không biết một phen “yêu hận tình thù” của mình cùng Cửu Trọng Cung. Hắc y lão giả tựa như cũng tự biết mình lỡ lời, ho nhẹ một tiếng, nói: “Bây giờ chúng ta sẽ tính toán xem nên giải quyết Tề gia như thế nào?” Tâm trí thái tử lập tức bị dời đi, vội vàng hỏi: “Như thế nào?” “Thái tử có biết năm ngày sau, chính là ngày bán đấu giá hàng năm của hoàng thất, Thánh Ca Hoa. Hôm đó, người của tứ đại gia tộc nhất định tề tụ. Lão phu sẽ thừa dịp lúc nội bộ Tề gia trống không, đem Tề gia giết sạch mảnh giáp cũng không lưu. Tìm thêm người mai phục ở bên trong Tề gia. Chờ đám người Tề Thiên Minh cùng Tề Thiên Sách trở về, Hừ! Lão phu cho bọn hắn có chấp cánh cũng không thể bay được!” “Hảo! Quả nhiên là kế sách hay!” Thái tử hưng phấn về mặt hồng quang. “Đám không vâng lời ta, bản thái tử sẽ để cho người rơi vào cùng kết cục hải cốt không còn như Dương Thụ lão thất phu kia!” Thái tử đắc chí vừa lòng cũng không chú ý tới, trong mắt hắc y lão giả chột lóe lên kinh hãi. Lúc này, thái tử đột nhiên dừng nụ cười, trên mặt xõng lên một loại thần sắc ghen ghét, “Lão tiên sinh, cho dù chúng ta giải quyết Tề gia, vậy thì như thế nào? Hiện tại, trên triều đình và dưới dân gian, người nào không ủng hộ tên đệ đệ kia của ta. Bất quá cũng chỉ là đã chúng do một thôn phụ sinh ra, cư nhiên cũng dám tiến dần từng bước?!” Khuôn mặt thái tử trong nháy mắt trở nên vận vận, “Phụ hoàng ta hiện tại cũng cực kỳ coi trọng hắn, bắt đầu từ hai năm trước tìm hắn trở về từ công hội luyện đan, vẫn ủy thác trọng trách cho hắn. Hiện tại, ai không biết thái tử ta đây hữu danh vô thực. Ta xem ý của phụ hoàng, chính là muốn đem toàn bộ đế quốc cho hắn!” “Thái tử chớ lo lắng!” Hắc y lão giả mỉm cười nói, “Lão phu bảo đảm toàn bộ đế quốc này tuyệt đối là của ngươi!” “À? Vì sao?” Thái tử vội vàng hỏi. “Người nói người chết còn có thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế cùng người sao?” Sắc mặt hắc y lão giả âm thầm nói. “Người nói là.” Thái tử làm một động tác cắt cổ. Hắc y lão giả cười thần bí. Hai người đều là ngầm hiểu trong lòng, truyền đạt cho nhau một ánh mắt cầu kết làm việc xấu. Không ai chú ý tới, giờ phút này, một bóng đen đột nhiên chột lóe phía trên cung thái tử, quang ảnh màu bạc kia đã biến mất không thấy gì nữa. Thiên Túng xuyên qua cung đình nguy nga lộng lẫy, lửa giận trong lòng cũng càng trào càng nhanh, thật lâu vẫn không thể bình thường. Nàng luôn luôn lạnh lùng, không có chuyện gì có thể tác động tới tinh thần của nàng, chỉ khi nào liên quan tới người nàng quan tâm, Thiên Túng luôn luôn tinh táo hơn người cũng khó tránh khỏi tâm thần không yên. Cửu Trọng Cung rõ ràng dám động đến Tề gia, đây không thể nghi ngờ là ra mặt chống lại Thiên Túng. Nhất là nghĩ đến có một cam bẫy trí mạng trước mặt đang đợi nam tử ôn nhả hay xấu hổ kia, trong lòng Thiên Túng liền mờ hồ bất an. Đúng vậy, thời điểm nàng vẫn còn ở Ngục Mạ Lâm thì thông qua mặt tử Tề Phong Tề Vũ gửi tới, liền biết đương kim nhị đế hắc ám chính là nam tử ôn nhả ngày đó nàng kết giao ở Vạn Linh cốc Tô Ngọc Cẩn. Nhưng từ này đã từng không để ý sinh tử ngăn ở trước mặt nàng, bảo vệ nàng, như vậy hiện tại đến phiên nàng tới bảo vệ hắn! Cũng là bởi vì liên quan đến tâm tình, Thiên Túng chỉ có cảm giác luồng khí xoáy tụ thủy nguyên tố trong cơ thể mình đang xoay tròn tốc độ cao, năng lượng thủy nguyên tố trong kinh mạch nàng cũng lấy một tốc độ điên cuồng tràn vào trong luồng khí xoáy. Quan sát thân Thiên Túng trong nháy mắt tách ra một loại quang hoa u lam mà chói mắt. Dưới tình huống này, nàng cư nhiên cảm thấy năng lượng thủy nguyên tố mấy ngày liên tiếp vẫn trì trệ không tiến lại muốn lên cấp rồi! Người tu luyện đến cấp bậc Kiếm Tiên như bọn họ, mỗi một lần lên cấp đều là cơ duyên xảo hợp cộng thêm thực lực tự thân. Có thể nói là cơ hội không thể mất, mất rồi sẽ không trở lại. Thiên Túng không chút do dự, tung người bay vào trong một góc khuất ở hoàng cung, toàn tâm vui đầu vào trong trạng thái tu luyện. Theo Chư Thần quyết vận chuyển, năng lượng thủy nguyên tố trong cơ thể nàng theo công pháp từ từ chảy qua kinh mạch toàn thân, làm dịu đi nội phủ của nàng. Lợi dụng ánh trăng, bộ công pháp không biết tên trong cơ thể Thiên Túng cũng lặng lẽ mở ra. Nhất thời, trên người Thiên Túng tựa như mở ra một hắc động, chẳng qua là hắc động kia so với hai năm trước tựa hồ lớn hơn rất nhiều. Tức khắc, tất cả năng lượng chung quanh Thiên Túng cũng cuồng bạo vọt tới bên trong hắc động. Năm luồng khí xoáy tụ đen, bạc, vàng, kim, lam, đỏ trong cơ thể Thiên Túng tựa hồ như bị đầu độc, đồng thời quay tròn tốc độ cao. Kỳ thật, mỗi lần Thiên Túng tu luyện đều có một loại cảm giác, chính là những luồng khí xoáy vốn không liên quan gì đến nhau lại ảnh hưởng lẫn nhau, mặc dù, năm luồng khí xoáy này vẫn dùng năng lượng đơn nguyên tố xuất hiện trong nội phủ của nàng, nhưng Thiên Túng biết sớm muộn sẽ có một ngày, năm luồng khí xoáy này sẽ dung hợp, đến lúc đó, cũng chính là cái gọi là đại thành chi cảnh. Chẳng qua là, mục tiêu này tương đối xa xôi thôi. Bất quá, thông qua hai năm qua tìm tòi tu luyện, Thiên Túng đã từng bước hoàn thiện bộ công pháp không biết tên kia. Hiện tại, Thiên Túng thậm chí có thể lợi dụng năng lượng ngũ hành trong hắc động tùy ý chuyển đổi năng lượng nguyên tố chung quanh. Liền như hiện tại, Thiên Túng cần bổ sung năng lượng thủy nguyên tố, năng lượng nguyên tố chung quanh Thiên Túng thông qua sự chuyển hóa trong hắc động, liền đem năng lượng nguyên tố nồng đậm gấp trăm lần so với trong không khí truyền lại đến trong cơ thể Thiên Túng, bổ sung nhu cầu năng lượng lên cấp thật lớn của nàng. Nếu như, giờ phút này bên cạnh Thiên Túng có người sẽ kinh ngạc phát hiện, ánh sáng màu u lam quanh thân Thiên Túng vậy mà đã chuyển hóa thành ánh sáng bảy màu bao trùm toàn thân nàng! Trong đó ánh sáng màu đen, bạc, vàng

kim, lam, đỏ là chói mắt nhất, màu vàng cùng màu lục hết sức yếu ớt. Một lúc lâu sau, quang hoa quanh thân Thiên Túng rớt cuộc dần dần nhạt đi, cho đến biến mất. Lúc này, Thiên Túng mở mắt, màu băng lam lấp lánh giống như bảo thạch ngấm vào trong nước biển, tựa hồ muốn đốt sáng tâm tối tịch mịch này. Kiểm tiên cấp bốn! Thủy nguyên tố kiểm tiên cấp bốn! Thiên Túng khó có thể tin thờ ra một hơi. Trong lòng khiếp sợ dị thường. Năng lượng thủy nguyên tố của nàng vốn chênh lệch khá xa so với quang nguyên tố. Không biết có phải do Bích Hải châu hay không, gần hai năm qua, năng lượng thủy nguyên tố của nàng tu luyện cực kỳ nhanh chóng, thậm chí cho đến hôm nay, cư nhiên đạt tới cùng cấp bậc với quang nguyên tố. Thiên Túng bình phục tâm tình, lúc này mới có tâm tư quan sát bốn phía. Lúc này, Thiên Túng mới phát hiện ra, hiện tại mình đang ở trong một sân nhỏ hết sức thanh u. Nơi này không giống với hoàng cung vàng ngọc huy hoàng, rực rỡ đèn hoa. Nơi này làm cho người ta cảm giác chỉ có yên tĩnh cùng ưu nhã. Quan trọng nhất là số cỏ lam u trồng trong sân nhỏ này, cư nhiên tương tự như trong Diệp vườn. Trong lòng Thiên Túng không nhận được sinh ra một loại hoài niệm, bất kể là Ngọc Ma Phong hay Diệp vườn của Tề gia nàng đã từng sống đều trồng đầy loại thực vật màu u lam này. Chỉ vì mẫu thân Mục Tiêm Tuyết của nàng cực kỳ thích loài hoa nhỏ này. Hôm nay, ở nơi hoàng cung xa hoa cư nhiên cũng có nhiều cỏ Lam U như vậy, điều này làm cho Thiên Túng phiền vì kinh ngạc. Thiên Túng chợt nhớ lại mười một năm trước, lúc Âm Ma Tộc diệt tộc, trưởng lão Thánh môn Tần duyệt kia có nhắc tới chuyện để cho Mục Tiêm Tuyết vào cung làm phi. Chẳng lẽ Hoàng Đế đế quốc này cũng yêu thích mẫu thân? Đang lúc Diệp Thiên Túng ngạc nhiên nghi ngờ, thần thức siêu phàm của nàng đột nhiên ý thức được có người đến gần. Nàng nhanh chóng quay đầu nhìn lại. Bốn mắt nhìn nhau, hai đôi mắt trong trẻo lạnh lùng tĩnh như nước đều đang lên tầng tầng rung động.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Quốc sư Triển Nhan

Thiên Túng không thể không thừa nhận dung mạo nam tử này khiến cho mình kinh hãi nhất từ trước đến nay. Dung mạo hấn mang một loại tuyệt thế thuộc về tự nhiên. Dùng tiên tư ngọc mạo, phong thần tuấn lãng để hình dung cũng không đủ. Nhưng làm cho người ta khiếp sợ chính là của ánh mắt của hấn. Đó là một ánh mắt tràn đầy phật tính, tràn ngập nhân tính từ bi. Lặng lẽ quan sát chúng sinh thế gian thời buổi loạn lạc, giống như ba nghìn hồng trần đều ở trong lòng hấn. Nam tử kia có một mái tóc trắng như tuyết, giống như màu trắng của gấm, hơn nữa hấn một thân xiêm áo trắng như tuyết, tới tầm mắt tựa hồ cũng bị hấn nhuộm thành màu trắng. Toàn thân nam tử này nhìn qua giống như tiên nhân trách trời thương dân, thế nhưng Thiên Túng lại biết nam tử nhìn như hữu tình với vạn vật này lại vô cùng vô tình. Nam tử kia lặng lẽ lơ lửng trong bầu trời đêm đối mặt cùng Thiên Túng. Trong mắt hấn thoáng qua tươi đẹp, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục yên tĩnh, làm cho người ta như có ảo giác. Gió nhẹ thổi qua, trong không khí lướt qua mùi cỏ Lam U thơm ngát. Mảnh lớn cỏ Lam U dưới chân Thiên Túng nở rộ sóng hoa. Một bạch y nam tử tóc trắng thoát tục cùng một hắc y nữ tử tóc bạch kim xinh đẹp trong đêm tối không hẹn mà gặp. Đây là một bức họa làm cho lòng người say đến nhường nào. Nhưng thân là người trong cuộc, trên mặt Thiên Túng lại dâng lên vẻ cảnh giác, chỉ vì nàng phát giác nam tử này cư nhiên cũng là một cao thủ cấp bậc Kiểm Thần! Chẳng lẽ hấn là người của Cửu Trọng Cung? Trong lòng Thiên Túng tuy nghi ngờ không xác định, thái độ cũng không đau khổ không vui, như cũ lạnh lùng. Lúc này, nam tử kia lại cười. Nụ cười của hấn làm cho người ta có một loại cảm giác trên chộc tiếng lòng, tựa như nhìn thấy tiên nhân trên chín tầng mây gật đầu cười khê, làm cho người ta không nhận được sinh lòng vui sướng. “Người là nữ tử đầu tiên sau khi nhìn thấy nụ cười của ta vẫn giữ vẻ mặt cảnh giác. Thật thú vị! Thú vị nhất chính là ta thế nhưng nhìn không thấu tu vi của người!” Nam tử tóc trắng khẽ nói. Thanh âm của hấn tựa như Phạn âm Tây Vực, phật tính nhu hòa trong đó làm cho người ta không nhận được say mê. “Theo ta thấy, đó là bởi vì người không khỏi tự đánh giá mình quá cao!” Thiên Túng khinh thường kéo nhẹ khóe môi, lộ ra một nụ cười điên đảo chứng sinh, mang theo vài phần trên chộc nói, “Người cũng không phải là người đầu tiên gây người khi nhìn thấy nụ cười của ta!” Nam tử tóc trắng không thêm để ý chút nào tới sự trên chộc của Thiên Túng, tiếp tục cười nói: “Là ta thất thố! Dung mạo của cô nương thật đúng là xưa nay hiếm thấy. Ta vốn tưởng rằng chủ nhân của vườn này mới chân chính là tuyệt đại giai nhân. Không nghĩ tới cô nương so nàng còn đẹp hơn nàng thập phần!” “A?” Đề tài này làm cho Thiên Túng có chút hứng thú, “Chủ nhân của vườn này là người phương nào? Nàng cũng thích cỏ Lam U sao?” Khi Thiên Túng nói lời này thì không hề phát giác, mình cư nhiên cùng một người xa lạ hàn huyên tại nơi hoàng cung nguy hiểm này. Không thể không nói, nam tử tóc trắng kia còn làm cho người ta dễ dàng buông lỏng cảnh giác. “Chủ nhân của vườn này chỉ ở đây trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mấy tháng. Khi đó, ta còn là một hài tử, chỉ là nhìn thấy nàng từ xa xa mà thôi. Nói đến nàng, có lẽ cô nương cũng biết, tên của nàng là Mục Tiêm Tuyết!” Trong lòng Thiên Túng thất kinh. Lúc này, nàng mới chú ý tới tên của khu vườn này là Tuyệt vườn! Xem ra phỏng đoán của nàng là chính xác. Ngồi biệt viện này quả nhiên là Thánh Thiên đế vương xây dựng vì lão nương của nàng! Chẳng qua nhân lực của nam tử này như thế nào lại có thể biết vừa thấy mặt đã hoài nghi thân phận của nàng, hơn nữa nhìn vẻ mặt hấn tựa hồ cũng không muốn đối địch cùng nàng, giống như chỉ là một loại hiếu kỳ cùng tìm tòi nghiên cứu đơn thuần. “Người có ý tứ gì?” Thiên Túng chưa bao giờ thích quanh co lòng vòng, từ trước đến giờ nàng đều nói thẳng. “Không có ý gì, chẳng qua là cảm thấy cô nương cùng Mục Tiêm Tuyết kia có vài phần tương tự, cho nên mới hỏi như vậy mà thôi! Cô nương không nên nghi ngờ.” Bạch y nam tử vân đạm phong khinh nói. Không nghi ngờ? Không nghi ngờ mới có quý? Trong lòng Thiên Túng thầm mắng một tiếng. Lạnh lùng như cũ nói: “Người rốt cuộc là người phương nào?” “Lấy thông tuệ của cô nương, chẳng lẽ đoán không ra sao?” Nam tử tóc trắng đã tính trước hỏi ngược lại. “Người là quốc sư Triển Nhan!” Những lời này thốt ra từ trong miệng Thiên Túng không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định. Thế nhân đều truyền quốc sư Triển Nhan lòng mang thiên hạ, thương xót thế nhân, cư trí phi phạm. Không phải người trước mắt thì là người nào? Hơn nữa cả đế quốc chỉ có một cường giả Kiểm Thần, mà nam tử trước mắt này lại có thể tự do ra vào hoàng cung. Thân phận của hấn tự nhiên không nói cũng biết. “Cô nương quả nhiên cực kì thông minh. Nếu cô nương đoán được thân phận của ta, như vậy ta cũng nên đoán thân phận của cô nương một chút.” Triển Nhan bình tĩnh nói, “Hôm nay, danh kỹ Yêu Dạ của Kinh Hồng lâu lên đài hiến nghệ, kinh điểm tứ phương. Nghe đồn nàng tóc bạch kim mắt màu lam, điên đảo chứng sinh. Chỉ là ta không biết là nên gọi cô nương là Yêu Dạ hay là Diệp Thiên Túng!” Thiên Túng nghe được ba chữ Diệp Thiên Túng này thì đã bắt đầu ngưng tụ Kiểm Khí quanh thân. Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng. Thế nhưng Triển Nhan cứ như vậy phong tư nhẹ nhàng đứng ở nơi đó, tựa hồ không ý thức được sát khí tản ra từ trên người Thiên Túng. Thiên Túng không hỏi Triển Nhan loại câu hỏi ngu ngốc: tại sao biết thân phận của nàng. Nếu Triển Nhan biết nàng có thể dạ thám hoàng cung, như vậy sẽ biết tu vi siêu phàm và thiên phú tu luyện khác hẳn với người thường của nàng. Loại thiên phú tu luyện đặc hữu của Âm Ma Tộc này đã để lộ thân phận của nàng. Hơn nữa, dung mạo của nàng cùng Mục Tiêm Tuyết lúc trước có bảy phần tương tự. Triển Nhan đoán ra thân phận của nàng cũng không có gì lạ. “Nếu người biết thân phận của ta hà tất phải nói ra? Có biết như vậy có lẽ sẽ làm cho mệnh của người trở nên rất ngắn hay không?” Sát khí của Thiên Túng đã là vận sức chờ phát động. Triển Nhan cũng phớt lờ cười một tiếng, trên mặt lại lộ ra cái loại thần sắc trách tội thương dân đó. “Triển Nhan cũng không ngại cái chết. Tất cả mọi người trên thế gian dĩ nhiên đều có bí mật, đều có khổ nạn. Thế nhân đều muốn thoát ly bể khổ, Triển Nhan chỉ biết tận hết khả năng trợ giúp thế nhân vượt qua khổ nạn, tuyệt sẽ

không làm cho người khác tăng thêm ưu phiền. Huống chi, chuyện hiện tại cô nương muốn làm cũng chính là niềm vui của Triền Nhan! Hoàng cung này đã càng ngày càng không sạch sẽ rồi, cho dù ta muốn tẩy sạch nó như thế nào đi nữa, cũng là lực bất tòng tâm.” Khi Triền Nhan nói lời này, ánh mắt quá mức xuất trần cứ nhiên nhuộm vào một tia bi thương. Chính là cảm xúc trong nháy mắt này lại làm cho Thiên Túng biết hẳn cũng là người từng trải! “Người vẫn muốn độ hóa người khác, lại không biết bao giờ tìm thấy người độ người?” Thanh âm vắng vắng của Thiên Túng từ trong không khí truyền đến. Triền Nhan bị những lời này làm cả kinh như bị điện giật, đột nhiên ngẩng đầu đã không thấy bóng dáng của Thiên Túng. Chính là mùi thơm tán lác trong không khí chứng tỏ giai nhân đã từng ở nơi này. Đêm nay nhất định là một đêm không yên tĩnh. Đại khái một khắc đồng hồ sau đó, Thiên Túng đã trở lại Kinh Hồng lâu, ngay lúc nàng sắp tiến vào hậu viện Kinh Hồng lâu thì một lồng ngực ấm áp đột nhiên ôm nàng vào trong ngực. Giống như biết chủ nhân cái ôm này là ai, Thiên Túng không hề giãy giụa, cứ mặc hẳn ôm chặt như vậy, chặt như vậy, dường như muốn làm mềm nàng đến tận xương tủy. Qua một lúc lâu, trên đỉnh đầu mới vang lên một thanh âm đầy áp tư niệm cùng phần hận, “Vật nhỏ, người cứ không có lòng phòng bị như vậy sao? Có phải cho dù ai ôm người, người cũng sẽ không phản kháng hay không?” “Bởi vì biết là người, đại ca!” Thiên Túng dùng một đôi tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay Tề Thiên Sách vòng ở trước người nàng, thanh âm nhu hòa nói. Kỳ thật, ban ngày, Thiên Túng cũng đã chú ý tới vẻ mặt của đám người Tề Thiên Sách. Nàng biết theo tính tình của Tề Thiên Sách tuyệt đối buổi tối sẽ tới gặp nàng. Cho nên, nàng mới hạ lệnh “bật đèn xanh” cho hắn. Bỗng không chỉ dựa vào tường đồng vách sắt ở Kinh Hồng lâu, hẳn là cường Kiếm Thần cũng không thể tự do qua lại. “Hai năm, hai năm qua người đã đi đâu? Người đã đi đâu?” Tựa hồ là quá kích động, Tề Thiên Sách cũng không chờ Thiên Túng trả lời, chỉ là một mình ở đó tự lẩm bầm. “Đại ca.” “Ừ.” “Ta đã trở về!” Thiên Túng nói xong lời này. Tề Thiên Sách luôn luôn tự kiểm chế như thiên thần cứ nhiên không kiểm chế được nữa. Thiên Túng chỉ cảm thấy gáy mình một mảnh ướt át. Ai nói nước mắt nam nhi không dễ rơi, chẳng qua là chưa tới lúc thương tâm thôi. Lúc này, Tề Thiên Sách rút cuộc chậm rãi buông Thiên Túng ra, làm cho Thiên Túng xoay người lại. Nương theo ánh trăng dằng dặc, hai người nghiêm túc quan sát đối phương. Tề Thiên Sách hết sức ôn nhu vuốt ve từ đầu lông mày, đôi mắt màu băng lam, đến cánh môi đẹp để ướt át của Thiên Túng. Hắn mê say nhìn chăm chăm cặp môi đỏ mọng kia, yểu hậu ở không nhìn được khe di chuyển. Thiên Túng tựa hồ là lần đầu tiên thấy bộ dáng có chút háo sắc của Tề Thiên Sách, không nhìn được cười khẽ một tiếng nói, “Đại ca lúc nào thì biến thành sắc quỷ?” Nhưng câu trêu chọc này không nhận được lựa ý hòa theo của Tề Thiên Sách, Tề Thiên Sách chuyên chú nhìn chăm chăm vào mặt Thiên Túng, thân sắc trên mặt không giảm nửa phần. “Người không biết sao? Vật nhỏ, ta ham muốn người đã lâu!” Nói xong câu đó, sắc mặt của hai người sắc đều nhuộm một chút đỏ ửng. Tề Thiên Sách như bị mê hoặc, không nhìn được cúi đầu muốn hôn cánh môi Thiên Túng. Ngay tại thời điểm môi hai người còn cách nhau không đến 1cm, hậu viện Kinh Hồng lâu đột nhiên đèn đuốc sáng trưng. Chỉ thấy mấy cái “bóng đèn lớn” sáng loáng thán nhiên từ trong viện đi ra. Thiên Túng định thần nhìn lại, Bạch Ngân, Phi Dạ, Tiểu Hồ, U Minh, Tử Long, Tịch Nhan, Tiểu Lan, toàn bộ đầy đủ, không thiếu một ai! Theo ánh mắt Thiên Túng đảo qua trên thân mọi người, trên mặt mọi người đều không hèn mà cùng hiện lên một tia xấu hổ. Nhất là hai người Tiểu Lan cùng Tịch Nhan đến xem nào nhiệt. Quả thật cảm thấy một trận băng hàn rét căm căm. Trong lòng không khỏi âm thầm oán trách: sớm biết cũng không đến xem tiểu thư nào nhiệt. Tiểu thư đương nhiên không nở phạt mấy vị công tử, vậy chẳng phải là biến thành bọn họ sao! A! Số khổ a! Dĩ nhiên, sắc mặt Thiên Túng coi như tốt, kém nhất phải kể đến Tề Thiên Sách rồi. Nhìn vẻ mặt kia của hắn, nếu có cơ hội, nhất định sẽ lột sạch da đám người này, vứt xuống khe núi cho sói ăn. “Tiểu Diệp, người đã trở lại! Dạ thám hoàng cung thuận lợi chứ?” Phi Dạ nhìn sắc mặt Thiên Túng không tốt, cố ý nói sang chuyện khác. “Tiểu Thiên, đại ca người đã tới, không bằng liền lưu lại một lát đi, cũng để cho chúng ta thể hiện tình hữu nghị của chủ nhà!” Bạch Ngân nghiêm nhiên một bộ chủ nhân thân thiết nói. Lúc này, sắc mặt Tề Thiên Sách đã càng phát ra khó coi. Thiên Túng thấy vậy vội vàng nói: “Đại ca, người về nhà trước đi! Thuận tiện nói cho cha cùng nhị ca, qua một thời gian ngắn nữa ta sẽ quang minh chính đại trở về. Còn nữa, trong khoảng thời gian này các người phải để phòng người của thái tử!” “Được! Ta biết!” Ánh mắt Tề Thiên Sách vừa nhìn Thiên Túng thêm mấy lần, vừa hung hăng tròn mắt nhìn đám người Phi Dạ đám người mấy lần, lúc này mới lưu luyến xoay người rời đi. Nhưng ngay khi thân hình Tề Thiên Sách lao ra xa ba thước, một câu nói của U Minh làm cho nam tử chiến thần này lần đầu tiên trong đời té ngã một cách không có chút hình tượng nào!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Gặp lại cố nhân

Sự thật chứng minh, bất quá là bản tính của con người. Ngày thứ hai sau khi thái tử cử hành yến hội ở Kinh Hồng lâu, cái tên Yêu Dạ liền giống như gió xoáy cuốn sạch toàn bộ Thánh Thiên thành. Hiện tại cơ hồ là lớn như thương nhân quan lại, nhỏ như tên ăn mày bên đường cũng biết trong Kinh Hồng lâu có một Yêu Dạ khuynh quốc khuynh thành tuyệt đại xinh đẹp! Trong lúc nhất thời, Yêu Dạ trở thành một chủ đề nóng bỏng tay, trở thành đối tượng theo đuổi của tất cả thanh niên tài tử! Nhưng khiến cho người ta khiếp sợ là tuyệt thế thiên tài Thánh Thiên thành, luôn luôn tránh nữ nhân như tránh rắn rết - Tề Thiên Sách Tề gia đại công tử cứ nhiên cứ ba ngày hai bữa lại chạy tới Kinh Hồng lâu, chỉ vì gặp mặt Yêu Dạ. Mà Yêu Dạ luôn luôn không tiếp khách tựa hồ cũng chỉ tiếp đãi một mình Tề Thiên Sách, đoạn tình yêu này nhanh chóng trở thành đề tài tốt nhất cho dân chúng Thánh Thiên thành đàm luận lúc rảnh rỗi. Nhưng thân là người trong cuộc, hai ngày nay Thiên Túng lại rất thanh nhàn. Thời điểm Tề Thiên Sách vừa mới bắt đầu tới cơ hồ như nước với lửa cùng hai người Phi Dạ, U Minh, mỗi lần gặp mặt đều muốn tranh tài một cuộc, ngay cả Bạch Ngân cũng thỉnh thoảng gia nhập chiến cuộc cùng bọn họ. Bất quá, dần dần nàng phát hiện sau mỗi lần chiến đấu, tình cảm của mấy người tựa hồ trở nên khá hơn một chút. Nam nhân, quả nhiên là sinh vật huyết tính! Đây là kết luận của Thiên Túng sau hai ngày quan sát chiến cuộc. Kỳ thật nàng không biết rằng chính là mấy ngày nay chiến đấu, làm cho đám người Phi Dạ từ đáy lòng công nhận nam tử bên bị anh dũng như chiến thần này. Bất kể là Bạch Ngân, Phi Dạ, U Minh, Tiểu Hồ hay là Tề Thiên Sách, bọn họ đều từng một khoảng thời gian dài hoặc ngăn vắng mặt trong sinh mệnh của Thiên Túng. Chính bởi vì sự vắng mặt này khiến cho bọn họ không có lý do gì đi bài xích những nam tử đã ở bên cạnh Thiên Túng, vì nàng che gió che mưa. Mặc dù đau lòng, nhưng bọn họ không muốn Thiên Túng phải khó xử lựa chọn. Ai bảo bọn họ yêu thầm tiểu nữ nhân trong trẻo lạnh lùng xinh đẹp đó! Hơn nữa, kể từ sau khi Tề Thiên Sách biết được sự tồn tại của tiểu ma đầu Lân Nhi thì càng thêm đoàn kết nhất trí cùng đám người Phi Dạ, thường xuyên vì nhiệm vụ “trừ ma”, kiên quyết ngăn cản hành vi chiếm cứ Thiên Túng của tiểu ma đầu. Ngày hôm đó, hỗn chiến quen thuộc vẫn trình diễn ở chỗ cũ. Thiên Túng ở một bên nhìn nhàm chán, liền cùng Diệp Tử Long ra khỏi Thiên Nhiên Cư. Đi tới một phòng trong tầng ba của Kinh Hồng lâu, cách màn cửa sổ lẳng lặng quan sát phía ngoài ngựa xe như nước. Mấy ngày nay, Thiên Túng luôn luôn xử lý chuyện của Diệp Sát môn, còn có hai ngày nữa chính là ngày bán đấu giá Thánh Ca Hoa. Lần này, hoạt động đấu giá Thánh Ca Hoa tựa hồ cực kỳ long trọng. Mấy ngày nay, số thương khách, bang phái, chiến đoàn muốn thừa dịp tới đây kiếm một khoản hơi hoặc là một chút bảo bối càng nhiều không kể xiết. Thế nhưng không người nào nhìn thấy hồi bại cùng âm u phía sau thịnh thế xa hoa này còn cất giấu một âm mưu trong bóng tối. Diệp Tử Long ở phía sau lưng Thiên Túng chuyên chú nhìn chăm chăm bóng lưng nàng. Hắn biết có lẽ

cúi cùng cả đời mình chỉ có thể ở phía sau nàng nhìn bóng lưng của nàng, nhưng đây đối với hắn mà nói đã là hạnh phúc khó có được. Thời khắc nơi này đặc biệt yên tĩnh, trong không khí đột nhiên xuất hiện hai luồng năng lượng dao động cực kỳ nhỏ bé. Diệp Từ Long khẩn trương muốn lập tức vùng vẫy. “Đợi chút!” Thiên Túng lại lên tiếng ngăn cản. Bởi vì nàng cảm thấy hai luồng năng lượng dao động này rất quen thuộc. Chốc lát sau, hai bóng người xuất hiện ở trước mặt Thiên Túng cùng Diệp Từ Long. Từ một khắc hai nam tử kia xuất hiện, Thiên Túng giống như lại trở về thời điểm học nghệ ở Thánh môn. Nàng nhớ rõ hai nam tử phong hoa tuyệt đại kia từ trong rừng đào đập gió thơm mưa hoa mà đến. Khi đó, bọn họ cũng giống như bây giờ đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. Diệp Từ Long đứng bên cạnh Thiên Túng lúc này đang âm thầm quan sát hai nam tử đột nhiên xuất hiện kia. Chỉ thấy người bên trái lông mày ngọn núi như liễu, hai mắt tựa như ánh trăng đọng lại giữa khoảng không, thâm thúy mà xa xôi. Sống mũi thẳng tắp như ông trời tỉ mỉ điêu khắc, khóe môi no đủ hơi nhếch lên, mang theo một loại hương thơm say lòng người. Một thân quần áo màu nhạt làm nổi bật lên sự tao nhã như cúc tím, tuấn dật tựa ánh trăng sáng quắc. Mà nam tử còn lại cũng xuất chúng như vậy. Giống như tuyết trắng rơi xuống đỉnh núi, không nhiễm trần thế. Một thân áo bào trắng như tuyết khiến cho hắn nhìn qua thanh tuyệt thiên hạ. Diệp Từ Long dĩ nhiên không biết hai nam tử này rõ ràng chính là Thánh môn ngũ kiệt Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên. Nhưng hắn phát hiện kể từ hai người này bắt đầu xuất hiện, trên người Thiên Túng liền tràn đầy một loại vui vẻ. Nguyên lai hai người xuất chúng này là cố nhân của tiểu thư! Có lẽ, nơi này đã không có chuyện của mình! Diệp Từ Long trầm suy nghĩ. Hắn giấu xuống một chút mắt mắt trong mắt, lặng lẽ lui xuống. “Người. . . . Người chính là Yêu Dạ?” Nguyệt Tiêu Nhiên cùng Mục Nhạc Ca lần đầu tiên nhìn thấy diện mạo chân thật của Thiên Túng cũng không nhận được một trận trợn mắt ngây ngốc. Nhưng rất nhanh hai người liền phục hồi lại tinh thần. Chẳng qua, Thiên Túng không nghĩ tới người đầu tiên mở miệng lại là Nguyệt Tiêu Nhiên. “Ta chính là Yêu Dạ.” Thiên Túng cố ý biểu hiện hết sức bình thản. “Nhưng. . . . , không phải là người! Không phải là người! Nhưng tại sao người giống nàng như vậy?” Nguyệt Tiêu Nhiên nhìn Thiên Túng tự làm bầm, cuối cùng lại thật giống như ngây dại! Lúc này, Mục Nhạc Ca rốt cục mở miệng, chẳng qua trong giọng nói của hắn đã không có chút giấu cợt cùng thờ ơ thường ngày, trong giọng nói của hắn chỉ có mất mát, “Thật xin lỗi! Bọn ta lâm vào vào khuê phòng, chỉ là chúng ta nóng lòng tìm người, mong tiểu thư tha lỗi!” Trên trán Mục Nhạc Ca nhuốm chút khổ buồn, cúi người một cái, lời kéo Nguyệt Tiêu Nhiên vẫn một bộ si ngốc xoay người muốn đi. Chính là thời điểm hắn đi tới cửa đột nhiên xoay người nói: “Biết không? Người thật rất giống nàng!” Thiên Túng thấy Nguyệt Tiêu Nhiên cùng Mục Nhạc Ca xoay người rồi đi, đối với tuyệt đại hồng nhan nàng không có chút nào lưu luyến, trong bụng vừa cảm động, vừa đau thương không thôi, vội vàng lên tiếng: “Mục Nhạc Ca, người tới đạo kỹ viện, như thế nào không thấy người mang theo cái quạt lông vũ rách kia?” Thiên Túng vừa nói ra lời này, bước chân của Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên đều dừng lại. Rồi sau đó hai người không hẹn mà cùng xoay người lại, hai người đều là thần sắc mừng như điên. Nhất là Nguyệt Tiêu Nhiên, một người thanh lịch tao nhã, hai mắt cực kỳ thâm thúy. Điều này cũng khó trách. Nguyệt Tiêu Nhiên mười mấy năm trước, chính mắt nhìn thấy Thiên Túng ngã xuống vách đá. Thế cho nên hắn mấy chục năm không thể quên Thiên Túng, biến thành một loại chấp niệm. Mười năm sau, hắn gặp lại Thiên Túng ở Thánh môn, loại chấp niệm này trong nháy mắt biến thành tràn đầy yêu say đắm, thế nhưng đoạn tình yêu này còn chưa bắt đầu, không ngờ Thiên Túng gặp phải kiếp sát liên hoàn, sống chết không rõ. Rồi hai năm sau đó hoàn toàn không có tin tức. Điều này làm cho Nguyệt Tiêu Nhiên làm sao mà chịu nổi? Kỳ thực, Nguyệt Tiêu Nhiên đã gặp qua bộ dạng Thiên Túng khi còn bé, nhưng xa cách bao nhiêu năm không thể sớm gặp lại nhau. Cũng có thể nói, Nguyệt Tiêu Nhiên đã có một loại trạng thái gần như tuyệt vọng. Khiến cho hắn không muốn đi tìm xem Thiên Túng rốt cuộc là sống hay chết, sợ rằng kết quả không thể như người nguyện vọng! Hiện tại, giờ khắc này thật sự là khổ tận cam lai, Nguyệt Tiêu Nhiên, nam tử ôn nhu luôn luôn sạch sẽ gần như trong suốt này cơ hồ là ba bước thành một chạy vội tới trước mặt Thiên Túng, ôm nàng vào trong ngực. “Thiên muội! Thiên muội! Người để cho ta tìm thật khó!” Nguyệt Tiêu Nhiên cư nhiên gào khóc, hình tượng kia so với một đứa bé cũng không kém hơn bao nhiêu. Nhưng Thiên Túng lại cảm nhận được tình cảm sâu lắng trong đó. Nàng lặng lẽ khẽ vuốt ve tấm lưng có vẻ hơi gầy của Nguyệt Tiêu Nhiên. Cảm thụ sự vui sướng mà được lại trong tiếng khóc của hắn. Mục Nhạc Ca ở một bên lặng lẽ nhìn. Hắn thức thời không quấy rầy hai người kia. Bởi vì, hai năm qua hắn biết rõ Nguyệt Tiêu Nhiên trải qua một cuộc sống như thế nào. Lại qua một lúc lâu, Nguyệt Tiêu Nhiên thỏa mãn buông lỏng Thiên Túng ra. Thiên Túng ôn nhu cười với hắn, xoay người nói với Mục Nhạc Ca: “Muốn ôm một chút không?” “Dĩ nhiên!” Mục Nhạc Ca không kịp chờ đợi đem Thiên Túng ôm vào trong ngực. Hắn không thất thố như Nguyệt Tiêu Nhiên, nhưng thân thể khẽ run đã để lộ tâm tình của hắn. “Tiểu Thiên, ta rất nhớ người!” Thiên Túng lại thay phiên an ủi bọn họ một lát, hai người tựa hồ mới dần dần bình phục lại. Lúc này, Thiên Túng đột nhiên nhớ tới cái gì hỏi, “Các người làm sao lại nghĩ đến Yêu Dạ chính là ta?” “Cái này, ở Thánh môn, chúng ta cũng biết cảm tình của Tề Thiên Sách đại ca đối với người. Hắn thế nào cũng không phải là một người sẽ thay lòng, nếu hắn mê luyến Yêu Dạ như thế, như vậy chỉ có một khả năng Yêu Dạ chính là Diệp Thiên Túng!” Mục Nhạc Ca cực kỳ khẳng định nói. “Hoá ra là như vậy.” Thiên Túng trầm nghĩ, vậy chẳng phải là cũng rất nhiều người biết thân phận của ta rồi! Nguyệt Tiêu Nhiên nhìn biểu tình của Thiên Túng cũng biết suy nghĩ trong lòng nàng, lập tức giải thích: “Người không cần phải lo lắng, kỳ thực người biết điều này cũng không nhiều. Tin tưởng mọi người ở Thánh môn cũng không biết.” “Biết thì như thế nào?” Trên người Thiên Túng tản mát ra một loại khí phách, “Diệp Thiên Túng bây giờ há lại trốn chạy mặc cho bọn họ truy đuổi sao?” Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên biết Thiên Túng cùng Thánh môn như nước với lửa, nàng sớm muộn cũng huyết tẩy Thánh môn, nghĩ như vậy, chân mày hai người trong nháy mắt đều nhíu chặt. Giống như phát hiện bọn họ khó xử, Thiên Túng liền nói, “Thánh môn hôm nay đã thế suy yếu, huống chi cửu nhân lớn nhất của ta cũng không phải là bọn họ. Nếu như Thánh môn có thể tự động giải tán, ta dĩ nhiên sẽ không đại khai sát giới, làm khó Thánh môn.” Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên lại ngăn ngại, Thiên Túng làm như thế kỳ thực tương đương với một loại nhượng bộ lớn nhất. Mỗi thù diệt tộc, không đội trời chung, nàng cư nhiên đồng ý với bọn họ tha cho Thánh môn một lần, thâm tình trong này, bọn họ sao lại không biết? “Thiên muội!” “Tiểu Thiên!” Đang lúc ba người không khí hòa hợp, một đạo thanh âm kinh thiên địa, khiếp quỷ thần làm cho Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên trong nháy mắt từ thiên đường rơi xuống địa ngục! Chỉ thấy Lâm Nhi không biết từ chỗ nào “nhô ra”, vừa đáng yêu chạy về phía Thiên Túng, vừa trong trẻo lanh lảnh kêu lên: “Mẫu thân!” “Đây, đây là!” Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên chỉ vào Lâm Nhi nói không ra lời. Lâm Nhi đầu tiên là chạy đến trong ngực Thiên Túng, cúi đầu vào bộ ngực sữa của Thiên Túng, ở nơi mọi người không nhìn thấy, trên mặt nổi lên một tia cười tà ác. Thiên Túng nhìn biểu tình sụp sụp của Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên, trong lòng mơ hồ không đành lòng, vội vàng giải thích: “Lâm Nhi là một con dị thú, bởi vì nhìn thấy ta đầu tiên cho nên mới gọi ta là mẹ.” “Hừ, mẫu thân, cần gì giải thích với bọn họ nhiều như vậy. Người chính là mẫu thân của Lâm Nhi, đời này Lâm Nhi chỉ nhận định người!” Lâm Nhi này vừa hùng hồn nói xong, mấy đạo thân ảnh thật nhanh liền xuất hiện ở trong phòng. Chỉ thấy đám người Phi Dạ cùng U Minh đột nhiên xuất hiện, hung thần ác sát hỏi: “Người nhận định người nào? Há?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: Phòng đấu giá Thánh Ca Hoa

Từ hôm đó, Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên ở lại Thiên Nhiên Cư. Mặc dù quyết định này bị đám người Phi Dạ nhất trí phản đối. Nhưng dưới ánh mắt thiết huyết [1] của Thiên Túng, tất cả đều yên lặng trở lại. Tề Thiên Sách vốn cũng muốn chuyển vào, nhưng lại gặp phải đả kích như gió bão mưa rào của Tề Thiên Minh. Sử dụng lời nói của “lão nhân gia” hần, chúng ta còn chưa gặp mặt Tiêu Thiên Túng, người liền muốn ở chung với Tiêu Thiên Túng, lá gan của tiểu tử người cũng quá lớn! Lão tử không cho phép!

[1]: ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh Sau khi Thiên Nhiên Cư có Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên gia nhập, còn có Tề Thiên Sách ngày ngày đến thăm, mỗi ngày cơ hồ đều oánh lộn không ngừng, phi thường náo nhiệt. Cuộc sống ngay tại thời khắc mưa gió muốn tới này tựa hồ bỗng nhiên trở nên thoải mái vui vẻ. Hai ngày này, Kinh Hồng lâu làm ăn rất tốt. Tình trạng phòng trọ cơ hồ là ngàn vàng khó tìm được. Nhưng Thiên Túng biết phía sau sự phồn hoa này, bão táp đang căng gấn. <http://phongvodinh.wordpress.com> Hai ngày sau đó, cửa hàng tạp hóa Thánh Ca Hoa. Hôm nay, bên ngoài cửa hàng Thánh Ca Hoa có thể nói là tiếng người ồn ào, cất bước khó khăn. Khắp nơi đều đỗ những cỗ kiệu và xe ngựa cực kỳ tinh xảo hoa mỹ. Thậm chí ngay cả chiến đoàn trong Thánh Thiên thành cũng đi tuần tra chung quanh cửa hàng, duy trì trật tự. Đột nhiên, trong đám người không biết là người nào kêu lên một câu, “Người của tứ đại công hội đến!” Xa xa đã nhìn thấy mấy con Tuyết Vực Sư Mã cực kỳ cao lớn đâm đầu đi tới. Ngồi trên Sư Mã kia lần lượt chia ra là đám người Lý Hoa, Tần Tang của công hội kiếm tu giả; Tô Tuấn, Tô Ngọc Cẩn cùng Tô Ngọc Linh của công hội luyện đan; Dẫn Thiên Diệu của công hội Kiếm Khí; Tiêu Hân của công hội vũ tu giả. Trong đó, Tô Ngọc Cẩn một thân bạch y, Dẫn Thiên Diệu một đầu tóc vàng cùng Tiêu Hân một thân kính trang màu đen là đáng chú ý nhất. Về ngoài tuần mỹ của ba người này lập tức làm cho vô số thiếu nữ chung quanh xuân tâm nảy mầm. Nhất là Tô Ngọc Cẩn, thân phận của hần mọi người đều biết. Nhưng hần vẫn ở chung một chỗ với người của công hội luyện đan, hành vi khiêm tốn lễ độ, trực tiếp khiến mọi người cảm thấy hần rất có khí độ tao nhã của người trên. Ngay tại thời điểm tứ đại công xuất hiện cao trào còn chưa hạ xuống, lại là bốn đội nhân mã xông vào tầm mắt của mọi người. Vô luận là xe ngựa xa hoa hay là Tuyết Vực Sư Mã đồng loạt đều tuyên bố rõ ràng: người của tứ đại gia tộc đến. Lần này, tứ đại gia tộc vẫn như trước lấy Tề Thiên Minh cùng Diệp Thanh Vân đi đầu, Tề Thiên Ngao cùng Diệp Tuấn theo sát phía sau. Tiếp đó chính là đám người Bắc Thần Thương, Bắc Thần Diêm, Bắc Thần Nguyệt; Âu Dương Minh, Âu Dương Thiên Nhai cùng Âu Dương Tuyết. Tuy nói ảnh hưởng của tứ đại gia tộc trên toàn bộ Thần Ma đại lục không bằng tứ đại công hội, nhưng chỉ cần có mặt, người có thể so sánh đều biết: tài lực của tứ đại gia tộc ở kinh thành tuyệt đối không ai sánh bằng. Buổi bán đấu giá Thánh Ca Hoa lần này tuyệt đối sẽ trở thành vô đài thi đấu của tứ đại gia tộc. “Di, Tề Thiên Sách làm sao không đi cùng người của Tề gia?” Trong đám người, không biết là người nào thốt lên một câu nghi vấn. “Chẳng lẽ là say chết trong ôn nhu hương rồi?” “Nếu thật có thể chết trong mào của Yêu Dạ cô nương đó, lão tử chết cũng cam tâm!” “Cái tên lỗ mãng này, cũng chưa từng gặp qua Yêu Dạ đó, nào biết dung mạo của nàng không phải do mọi người đồn thổi, thủ đoạn làm ăn của Kinh Hồng lâu người cũng không phải không biết!” Thời điểm tiếng thảo luận của mọi người càng ngày càng nghiêm trọng, lại thêm một đội nhân mã từ đằng xa đi tới. Khi đám đông nhìn thấy là cờ dẫn đầu cắm trên Tuyết Vực Sư Mã, một trận thanh âm thổn thức lập tức vang lên, là cờ này rõ ràng là ký hiệu của Thánh môn, đội nhân mã này chính là người của Thánh Môn. Mặc dù Thánh môn hiện tại đã không giống ngày xưa, nhưng đạo lý lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo tất cả mọi người đều hiểu. Dầu gì Thánh môn vẫn là đệ nhất môn phái của Thánh Thiên như trước. Không ai dám công khai khiêu chiến quyền uy của nó. Đúng lúc này, đội ngũ của Thánh môn rốt cuộc dừng trước cửa hàng tạp hóa Thánh Ca Hoa. Mãn kiệu khẽ nhúc nhích, soàn soạt soàn soạt mấy tiếng, vài bóng người liền từ trong kiệu vọt ra. Mấy người này theo thứ tự là Lục Trọng, Tiêu Tịch, Lục Vận cùng Tần Mộng Yên. Tần Mộng Yên kia không hổ là đệ nhất mỹ nữ Thánh môn. Nàng vừa ra tới cơ hồ liền hấp dẫn tầm mắt mọi người. Chỉ thấy nàng hôm nay mặc một chiếc quần lụa mỏng màu vàng nhạt, nổi bật lên da thịt như tuyết, càng phát ra thanh lệ. Khuôn mặt tuyệt mỹ tựa hồ càng kiều diễm hơn so với hai năm trước. Nàng bước ra từ trong kiệu liền thẹn thùng đứng bên cạnh Lục Vận, hơi hơi cúi đầu, vài sợi tóc đen như ẩn như hiện trên chiếc cổ như thiên nga, hết sức động lòng người. Mà Lục Vận bên cạnh Tần Mộng Yên mặc dù diện mạo không xuất chúng, nhưng nàng một thân kính trang cũng là anh khí vô cùng, tự có một phen phong độ hiệp nữ. Hai người này ra sân không thể nghi ngờ đã làm tăng thể diện thật nhiều cho Thánh môn. “Này, nữ tử mặc hoàng y kia thật là xinh đẹp!” “Đứng đứng! Nữ tử bên cạnh nàng cũng không kém!” “Không hổ là Thánh môn a! Không biết dung mạo Yêu Dạ kia so với hoàng y nữ tử này như thế nào?” “Cho dù hơn thì như thế nào? Khí chất khẳng định không giống nhau, một kỹ nữ sao có thể hơn được tiểu thư quyền quý của Thánh môn!” Thanh âm mấy người này cực lớn, Tần Mộng Yên đứng ở một bên, tự nhiên nghe rất rõ ràng. Điều này làm cho trong lòng nàng vui vẻ không thôi. Mấy ngày nàng vừa tới Thánh Thiên thành liền nghe được danh tiếng của Yêu Dạ làm cả Thánh Thiên thành kinh hãi. Điều này làm cho đệ nhất mỹ nữ Thánh môn nàng trong lòng không phục tới cực điểm. Nàng nhớ rõ ba năm trước đây, một thiếu nữ tên là Diệp Thiên Túng từng đoạt hết tất cả quang hoa của nàng ở Thánh môn. Hôm nay một kỹ nữ chẳng lẽ cũng xứng giành danh tiếng với nàng sao? Tần Mộng Yên ưỡn cao bộ ngực như một con Khổng Tước, muốn cùng đám người Lục Vận tiến vào hội trường lớn của Thánh Ca Hoa. Thế nhưng một tiếng Hồ Khiếu lại cắt ngang cước bộ của mọi người. Mọi người tìm theo tiếng nhìn lại, đều không hẹn mà cùng há to miệng, thật lâu không thể khép lại. Cách bọn họ không xa là ba con Lợi Trảo Bạch Văn Hồ [1] đang kéo một cỗ xe lớn đi về phía mọi người.

[1]: hồ văn trắng móng vuốt sắc nhọn Lợi Trảo Bạch Văn Hồ là một ma thú cấp sáu cực kỳ hiếm thấy. Chẳng những bởi vì nó hung hãn khó thuần, dã tính mười phần. Mà bởi vì là bề ngoài của nó cực kỳ xinh đẹp, có thể nói là ma thú xinh đẹp nhất trên đời cũng không quá đáng. Chỉ thấy trên bộ lông trắng như tuyết kia đan xen những đường vân màu bạc. Trên đầu hồ to lớn là một đôi mắt màu xanh lá cây, trong ôn hòa lại lộ ra dã tính, trong thích phách lại lộ ra hung tàn, uy phong của vua của vạn thú hiển lộ không thể nghi ngờ. Hai chân trước to lớn của nó là móng vuốt sắc nhọn dùng chừa như thứ, không ai hoài nghi nó có thể dễ dàng xé nát một người. Nhưng ba con ma thú vốn nên uy phong lẫm lẫm này dưới sự điều khiển của người đánh xe, thật sự nửa điểm nóng này cũng không thấy, nhu thuận giống như ba con mèo nhà. Lúc này, mọi người mới chú ý tới người đánh xe kia, cư nhiên là một nam tử mất tím khuynh thành! Dung mạo nam tử kia quả thật làm cho mỹ nữ như Tần Mộng Yên cũng thua kém ba phần! Tiếng thán phục của mọi người lập tức như nước thủy triều cao thấp nối tiếp nhau. Nhưng nam tử mất tím đánh xe mất vẫn như cũ nhìn thẳng, sắc mặt băng hàn, làm như không thấy tất cả sinh vật hâm mộ cùng ghen ghét chung quanh. Thời điểm cỗ xe cực lớn kia dừng lại trước mặt mọi người, mọi người mới biết được hàm nghĩa chân chính của từ phá sản. Toàn bộ cỗ xe kia cư nhiên đều dùng hoàng kim chế tạo, trên thân xe khảm từng tảng lớn châu ngọc bảo thạch, bắt mắt nhất chính là một viên Dạ Minh Châu to bằng nắm đấm khảm trên đỉnh xe. Đây tuyệt đối là trân phẩm ngàn vàng khó có được. Không khoa trương nói, cầm bất kỳ một vật nào trên cỗ xe này đi bán, cũng đủ cho một người sống một đời rồi! Bởi vì cỗ xe này quá mức khổng lồ, đợi đến khi nó tới trước mặt, mọi người mới phát hiện phía sau cỗ xe cư nhiên có một đội người đi theo. Mà quần áo trên người họ rõ ràng có khắc ba chữ: Kinh Hồng lâu! Lúc này, mọi người mới kịp phản ứng, phò trương nhường này, trừ Kinh Hồng lâu còn nhà ai có thể? Sau khi ba con hồ kia đến cửa liền cực kỳ cẩn thận cúi mình xuống. Tựa hồ là sợ làm cho người trong xe không thoải mái mà đưa tới sự tức giận của nam tử đánh xe. Mà nam tử kia sau khi xuống xe liền vén màn xe lên, đứng ở bên cạnh, nín lặng chờ đợi. Thế nhưng người đầu tiên đi xuống thật sự là ngoài ý liệu của mọi người, vì người này cư nhiên là Tề Thiên Sách mọi người vừa mới nghị luận nửa ngày! Một khắc Tề Thiên Sách đi ra, Lục Vận lập tức tròn to hai mắt, trong mắt lộ ra mừng rỡ. Nhưng vừa nghĩ tới tin đồn vừa rồi, trong lòng lại dâng lên một tia bi ai. Đang lúc này, lại có hai nam tử phong hoa tuyệt đại từ trong kiệu đi ra. Lần này, ngay cả Lục Trọng cùng Tiêu Tịch cũng không nhận được trùng lớn mắt, bởi vì hai người này cư nhiên là Thánh môn ngũ kiệt Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên đã mất tích hai năm! Lục Trọng cùng Tiêu Tịch đang định tiến lên chất vấn thì mãn kiệu chợt lóe, lại một nam tử đi ra. Một số người đã đến dự yến tiệc Thái tử chiêu đãi tứ đại gia tộc ở Kinh Hồng lâu lập tức nhận ra, nam tử này chính là lâu chủ Kinh Hồng lâu Tịch Nhan. Nhưng khiếp sợ của mọi người cũng chưa chấm dứt ở đó, bởi vì Tề Thiên Sách, nam tử luôn luôn ngạo nghễ như Chiến thần này cư nhiên về mặt ôn nhu đưa bàn tay đến trong kiệu, chỉ chốc lát sau một

bàn tay cực kỳ xinh đẹp uyển chuyển từ trong kiệu chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. “Trời ạ!” “Quá. quá đẹp!” “Nàng chính là Yêu Dạ!” “Cái gì? Yêu Dạ!” <http://phongvodinh.wordpress.com> Mọi người nhất thời phát ra từng trận kinh hô vô ý thức. “Là ai nói nàng kém hoàng y nữ từ kia, quả thực là nói bậy!” “Đúng vậy! Cô nương kia so với nàng quả thật chính là thứ cặn bã!” <http://phongvodinh.wordpress.com> Lúc này, khuôn mặt Tần Mộng Yên đã vắn vẹo tới cực điểm, nhất là khi nghe được tiếng nghị luận của mọi người, quả thật khiến cho nàng muốn đi phá hủy khuôn mặt của Yêu Dạ kia! <http://phongvodinh.wordpress.com> Yêu Dạ cũng chính là Thiên Túng hôm nay vẫn hắc sa che mặt như cũ, một bộ sa y màu đen, một mái tóc bạch kim dài chấm đất, một đôi mắt màu băng lam. Mặc dù không lộ ra toàn bộ diện mạo, nhưng chỉ khí độ tao nhã trên người nàng cũng đã làm cho người ta trầm luân. Mỗi một bước đi của Thiên Túng đều tựa như giẫm lên tâm khảm mọi người, tất cả nam tử bên ngoài cửa hàng Thánh Ca Hoa cơ hồ lâm vào si mê. <http://phongvodinh.wordpress.com> Bất quá, Lục Trọng cùng Tiêu Tịch dù sao cũng là cường giả kiếm tiên, định lực phi phàm, rất nhanh thu hồi tâm thần. Vọt tới trước mặt Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên chất vấn: “Ngày đó, hai người các ngươi. tuyên bố rời khỏi Thánh môn ta, nói muốn du lịch đại lục, lịch lãm một phen. Thế nào? Bây giờ cư nhiên du lịch đến kỹ viện rồi!” <http://phongvodinh.wordpress.com> Nguyệt Tiêu Nhiên trực tiếp đề ý cũng không thêm đề ý chất vấn của Lục Trọng cùng Tiêu Tịch, xem lời của đối phương như không khí. Mục Nhạc Ca bên cạnh lắc lắc cái quạt lông chim, phong lưu phóng khoáng nói: “Ài, ta nói hai chúng ta vừa không phải họ Tiêu, vừa không họ Lục, tựa hồ không làm phiền hai vị trưởng lão phí tâm! Hơn nữa, cho dù người của Mục gia cùng Nguyệt gia tới thì như thế nào? Chúng ta đã rời khỏi Thánh môn, Thánh môn vốn không có quyền can thiệp tới chúng ta! Bất quá, nếu như hai vị trưởng lão nhất định phải trông nom, vậy thì để cho các ngươi nghiệm chứng thành quả ta cùng Tiêu Nhiên khổ tu hai năm qua!” <http://phongvodinh.wordpress.com> Mục Nhạc Ca vừa nói vừa ngưng tụ kiếm khí. Lúc này, Lục Trọng cùng Tiêu Tịch mới phát hiện, tu vi của Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên đã sơ nhập Kiếm Tiên, mà tu vi của Tề Thiên Sách cùng nam tử mất tìm đó bọn họ căn bản không nhìn thấy, ngay cả lâu chủ Khinh Hồng lâu Tịch Nhan cũng là một cao thủ Kiếm Đế. Bọn họ bên này cơ hồ không có bất kỳ phản kháng nào! Lục Trọng cùng Tiêu Tịch dù sao cũng cáo già, biết đạo lý cơ được dẫn được. Đang muốn lên tiếng cho xong việc. Tần Mộng Yên ghen ghét ở bên cạnh cư nhiên lên tiếng khiêu khích: “Nàng bất quá chỉ là một kỹ nữ ngàn người cười vạn người chê! Cũng đáng để các ngươi như thế, thật có tiền đồ! À!” <http://phongvodinh.wordpress.com> Tần Mộng Yên còn chưa nói hết lời này, người đã bị đánh bay ra ngoài. Bởi vì sự tức giận của Tề Thiên Sách, Mục Nhạc Ca, Nguyệt Tiêu Nhiên, Diệp Tử Long, thậm chí là Tịch Nhan đều lộ ra ngoài, mắt chứa hung ác, mọi người cơ hồ cũng phản không rõ rốt cuộc là người nào ra tay! Nhưng rất nhanh mọi người đã biết, bởi vì Tề Thiên Sách lại chuẩn bị ra tay tiếp, nhìn khí thế gần như bạo tẩu của hắn, tựa hồ là không chết không thôi! “Mộng Yên!” Lục vận lo lắng quát to một tiếng. “Dừng tay!” Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Lục Vận bước một bước dài chặn trước người của Tần Mộng Yên. Điều này làm cho Tề Thiên Sách cứng rắn dừng tay lại. Lục Vận trong bụng cảm động, cho rằng Tề Thiên Sách nhớ tới mấy phần tình cảm, thế nhưng thanh âm lạnh lùng của Tề Thiên Sách hoàn toàn đánh nát ảo tưởng của nàng. Tề Thiên Sách nói: “Ngươi đã từng giúp vật nhỏ một lần, đây là năng thiếu nợ tình cảm người, ta trả!” Lục Vận biết Tề Thiên Sách nói đến việc nàng tự động bỏ cuộc trong đại hội Thánh môn lần đó. Nàng cũng biết chuyện lần này qua đi, nàng cùng Tề Thiên Sách liền thật sự thanh toán xong rồi, gặp lại tình huống như thế, Tề Thiên Sách tuyệt sẽ không hạ thủ lưu tình. Bởi vì tình cảm của hắn đều dành cho người khác, đó là thứ cả đời này nàng cũng không thể chạm đến. Lúc này, từng tiếng thanh âm lạnh lùng mị hoặc từ trong không khí truyền đến. “Buổi bán đấu giá sắp bắt đầu, chúng ta đi thôi!” Từ đầu chỉ cuối Thiên Túng tựa như một nữ vương cao quý, lặng lẽ nhìn hết thấy. <http://phongvodinh.wordpress.com> Đám người Tề Thiên Sách rất nhanh tụ tập đến bên cạnh Thiên Túng, ngay tại thời điểm Thiên Túng muốn đi vào phòng đấu giá Thánh Ca Hoa, đột nhiên xoay người lại nói: “Vũ nhục người khác chẳng khác nào tự hạ giá trị con người mình, nhất là tại thời điểm thực lực bản thân không đủ còn vũ nhục người khác, đó chính là Tì vết chết!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 94: Chém giết trong đêm tối

Đám người Thiên Túng cùng Tề Thiên Sách vừa xuất hiện trong hội trường lập tức liền nhận được sự chú ý của thế lực các phương. Người kinh diễm hâm mộ có, người sùng sốt khiếp sợ có, người vui sướng ghen ghét có. Trong lúc nhất thời, hội trường xuất hiện sự yên tĩnh quỷ dị trong nháy mắt. Ngay tại một khắc Thiên Túng tiến vào, ánh mắt của đám người Tề Thiên Minh liền gắt gao đi theo nàng. Người của tứ đại gia tộc cũng gắt gao chú ý hướng đi của Thiên Túng. Bắt đầu từ ngày thái tử thiết yến, bọn họ cũng đều biết Khinh Hồng lâu tuyệt đối là một thế lực không thể khinh thường. Lại nhìn tứ đại công hội bên này, phản ứng lớn nhất phải kể đến Tô Ngọc Cẩn. Từ khi Tô Ngọc Cẩn nhìn thấy hắc y nữ tử thần bí lãnh diễm đó, liền cảm nhận được một loại cảm giác quen thuộc cùng rung động dị thường từ trên người nàng. Về phần hai người Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân, bởi vì khi đó cũng tiếp xúc khá nhiều với Thiên Túng, tự nhiên cũng từ trên người Yêu Dạ này người thấy một tia khí tức quen thuộc. Ngay sau khi đám người Thiên Túng và người của Thánh môn ngồi vào vị trí, toàn bộ chỗ ngồi trong hội trường Thánh Ca Hoa dần dần chìm trong bóng tối. Mái đài cao giữa hội trường lại dần dần sáng lên. Một nữ tử chừng hai mươi tuổi diện mạo xinh đẹp xuất hiện trên đài cao. Nữ tử kia mặc một chiếc váy đỏ như lửa dài quét đất, tóc mây búi cao, trên búi tóc cài một cây trâm san hô màu đỏ, càng nổi bật lên làn da trắng muốt như ngọc, quyến rũ động lòng người. “Các vị, sau đây buổi đấu giá của chúng ta sẽ bắt đầu. Buổi đấu giá lần này tập hợp trân bảo từ thương hội các nơi trên Thánh Thiên cung cấp, còn có tinh phẩm hoàng thất thu thập mấy năm gần đây. Hi vọng mọi người có thể khăng khải giúp đỡ, công bằng đấu giá, lấy được trân bảo mình muốn. Sau đây buổi đấu giá bắt đầu ~” Tiếng nói của hồng y nữ tử kia vừa dứt, chỗ ngồi trong hội trường đã hoàn toàn tối om. Sự chú ý của mọi người rốt cuộc hoàn toàn bị chuyển dời đến trên đài cao. “Dưới đây là vật phẩm đấu giá đầu tiên, đây là Thiên Niên Lão Nghiệt do thương hội Kim Ưng cung cấp, giá khởi điểm một ngàn kim tệ, mỗi lần tăng giá 100 kim tệ, bây giờ bắt đầu đấu giá!” “Một ngàn kim tệ!” “Một ngàn 100 kim tệ!” Hai tròng mắt màu băng lam của Thiên Túng quét một vòng trong bóng tối, sau đó nói với đám người Tề Thiên Sách ở bên cạnh. “Nơi này giao cho các ngươi! Tử Long, chúng ta đi!” Tề Thiên Sách cùng Tịch Nhan hiểu ý gật gù đầu. Rất nhanh, hai đạo bóng đen nhanh chóng thoáng qua trong bóng tối, không ai biết có hai người lặng lẽ rời chỗ ngồi. Trước đại trạch Tề gia. Lúc này đại trạch Tề gia có thể nói là rút kiếm giương nỏ, thần hồn nát thần tính. Bốn phía trên nóc nhà ẩn núp không dưới hai mươi người. 20 người này có hai Kiếm Thần, tám Kiếm Tiên, mười người còn lại theo thứ tự là cường giả Kiếm Đế cùng Kiếm Tôn. Loại đội hình này quả nhiên là cường đại dị thường. Đây vốn là một trận chiến không có gì đáng lo lắng hồi hộp. Thế nhưng, càng tiếp cận mục tiêu, hai cường giả Kiếm Thần dẫn đầu lại cảm nhận được một loại sợ hãi như dê vào hang hổ. Sự an tĩnh trong đại trạch Tề gia vô cùng quỷ dị. Chẳng lẽ trong này có mai phục? Thời điểm 20 người đang muốn từ bốn phương tám hướng xông vào Tề gia, một trận vèo vèo tiếng xé gió xa xa truyền đến. Chỉ thấy một trắng, một đen, một đỏ, một lam, bốn tuyệt sắc nam tử đột nhiên từ bốn phương tám hướng đang trống không xuất hiện trong bầu trời đêm. Hình thành xu thế bao vây những người áo đen đánh lén trong đêm. Bốn nam tử tựa như tiên nhân lơ lửng trong không khí, canh giữ bốn phương tám hướng Đông, Tây, Nam, Bắc. Mặc dù bốn người cách nhau rất xa, nhưng khí tức cường đại của bốn người này rõ ràng kết thành một bức tường vô hình lấp kín. Làm cho người ta cảm thấy

không hề có một kẻ hồ nào. Bắt đầu từ khi bốn người này xuất hiện, trong lòng hai hắc y Kiếm Thần cảm đầu cũng đã cảm thấy không ổn, bởi vì tu vi của bốn người có ba người đã tới cảnh giới Kiếm Thần tốt cùng, chỉ có một người là mới vào bước vào Kiếm Thần. Mặc dù bọn họ phương này người đông thể mạnh, nhưng cho dù liều lĩnh đánh cuộc một lần bất quá cũng chỉ là kết cục cả chết lưới rách. Mà nay, nhìn tình huống này, cho dù bọn họ muốn rút lui, cũng là không thể. “Thế nào? Muốn chạy?” Trong bóng tối, thanh âm như rượu ngon hương thuần của U Minh vào thời khắc này nghe được tuyệt đối giống như ma âm xuyên não, làm cho những người áo đen kia không nhịn được run rẩy. “Đã muộn!” Chỉ thấy cánh tay thon dài trắng nõn của U Minh xẹt qua một đường cong mê người trong trời đêm, nhẹ nhàng “bộp bộp” vỗ hai tiếng. Những người áo đen kia nhìn thấy động tác đó của U Minh, lập tức cảnh giác nhìn bốn phía. “Các ngươi là ai? Muốn thế nào?” Hắc y nhân kia vẫn chưa hỏi xong. Chỉ thấy cửa lớn đại trạch Tề gia vẫn đóng chặt trong lúc bất chợt đèn đuốc sáng trưng. Chừng năm mươi hồng y thiếu niên thân đeo loan đao từ trong đại trạch Tề gia nhanh chóng xông ra. Những thiếu niên này, xem tuổi lớn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi mà nhỏ cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi. Hai hắc y lão già cảm đầu Cửu Trọng Cung rõ ràng cảm thấy tu vi của đám thiếu niên này đều từ Kiếm Thánh đến Kiếm Tông, cũng chỉ là hai tuyệt mỹ thiếu niên diện mạo giống nhau như đúc cảm đầu kia là tu vi Kiếm Tôn. Nhưng lúc này, hơn 20 hắc y nhân cư nhiên có một loại cảm giác run sợ trong lòng. Bởi vì trên người của hơn 50 tên thiếu niên kia đều tản ra sát khí. Tựa hồ mỗi người đều là ác quỷ đã trải qua sát phạt, trong mắt lóe lên ngạo lệ sáng bóng. Trang phục huyết sắc kia khiến cho bọn họ nhìn qua thật giống những sát thần trong đêm tối, làm cho người ta cảm thấy khí tức chết chóc. Đây là một nhóm thiếu niên máu tanh thích giết chóc như lang sói! Hai thủ lĩnh của Cửu Trọng Cung đến bây giờ cũng không hiểu được, mình rõ ràng là thi hành một nhiệm vụ không có hồi hộp lo lắng, bây giờ như thế nào cư nhiên chọc tới một đám Sát Thần như vậy. Khiến cho người khiếp sợ là, trên đại lục lúc nào thì xuất hiện một đội ngũ thiết huyết như vậy, bọn họ cư nhiên không biết! Khi hắc y nhân còn đang sợ hãi, một đạo thanh âm trong trẻo lạnh lùng lộ ra mị hoặc vang lên trong bóng đêm âm đạm không có ánh sáng. “Ta đã lỡ mất gì sao?” Mọi người giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử tóc bạch kim mặc sa y màu đen cùng một nam tử mắt tím đột nhiên xuất hiện trên màn trời đen kịt. Tối nay mây đen giăng đầy, không thấy sao sáng trăng thanh. Mà nữ tử kia xuất hiện, trong giây lát đó tựa hồ làm cho mọi người thấy được trăng sáng treo cao. Mầu bạc như ánh trăng kia trong nháy mắt mê hoặc mắt người. “Tiểu Thiên, tới đi chậm. Bất quá hoàn hảo, còn chưa bắt đầu!” Bạch Ngân ôn nhu cười nói với Thiên Túng. “Ngươi. Ngươi là Yêu Dạ?” Chỉ thấy một hắc y lão già trong hai Kiếm Thần cảm đầu về mặt tràn đầy khiếp sợ nhìn nữ tử như yêu tinh trước mắt, run rẩy nói. Lúc này, Thiên Túng mới phát hiện lão già này chính là lão tiên sinh ngày đó cùng thái tử đến Kinh Hồng lâu, hơn nữa buổi tối còn bày mưu tính kế cho thái tử. Người này cũng chính là người khởi xướng trận tàn sát tối nay. Chẳng qua là hắn chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ trở thành vật hy sinh cho trận tàn sát này. “Đừng vậy, chính là ta! Thế nào? Ngoài ý muốn sao?” Thiên Túng tựa hồ rất thường thức về mặt kinh ngạc của hắc y lão già kia. “Lão thất phu, thật sự không nghĩ đến sẽ gặp lại ngươi ở đây. Ta vốn là người rất kính già yêu trẻ, hẳn là sẽ cho ngươi thông khoái. Nhưng ngươi sai ở chỗ không nên đánh chủ ý lên Tề gia! Hôm nay, ngươi muốn xuống Địa ngục, đoán chừng cũng sẽ không an ổn như vậy!” “Ngươi. ngươi đến tốt cùng là ai? Ngươi có biết chúng ta là người phương nào hay không?” Hắc y lão già đối mặt với sự quyết tuyệt của Thiên Túng chỉ đành phải ra vẻ trấn định nói. “Ta là ai? Câu hỏi này thật đúng là buồn cười!” Thiên Túng cúi đầu si ngốc cười một tiếng, tựa hồ đang nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi “ta là ai?”. Tiếp đó, nàng giống như tinh nhân thì thầm với tinh nhân nói: “Ta là ai đây? Thân phận của ta thật đúng là nhiều? Ta chính là nữ nhi của tộc trưởng Âm Ma Tộc Diệp Phong bị các người thiết kế diệt tộc; ta chính là tiểu nữ nhi Tề Thiên Túng của Tề gia mà các ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt, ta chính là Diệp Thiên Túng các ngươi một lòng muốn trừ bỏ! Như thế nào? Thân phận của ta đủ rõ ràng rồi chứ?” Lời nói xinh đẹp triền miên này nghe vào trong tai hắc y lão già quả thật như bị điện giật. “Ngươi. Ngươi là Diệp Thiên Túng?” Hắc y lão già tựa như đã tiên đoán được kết cục bi thảm của mình. Trong âm thanh của hắn đã tràn ngập sợ hãi. Kể từ sau khi biết được thân phận của Thiên Túng, trong lòng hắn liền xông lên thê lương cùng hối hận vô biên. Thiếu nữ này trong mấy năm gần đây đạt được đến trình độ này. Lại nhìn bên người nàng cơ hồ tất cả đều là người kinh tài tuyệt phẩm. Thực lực nhường này ngay cả Cửu Trọng Cung cũng phải kiêng kỵ không thôi. Hắn không nghĩ ngờ chút nào mấy năm nữa, thậm chí không cần mấy năm, thiếu nữ này tuyệt đối sẽ áp đảo trên Cửu Trọng Cung! Quan trọng nhất là bây giờ cần bản không ai biết Yêu Dạ chính là Diệp Thiên Túng! Một con hồ đã đáng sợ! Nhưng một con hồ ẩn núp trong đêm tối thì càng thêm đáng sợ! Hắc y lão già cười khổ một tiếng, bọn họ rốt cuộc tự gieo xuống cho mình một tai họa như thế nào a! Không để ý tới sự suy sụp của hắc y lão già kia, Thiên Túng lạnh như băng nói: “Hiện tại, nói nhảm đã nói xong rồi! Các ngươi có thể đi chết rồi, động thủ!” Theo Thiên Túng ra lệnh một tiếng, Bạch Ngân, Phi Dạ, U Minh cùng Tiểu Hồ đồng thời chuyển động. Bọn họ nhanh chóng ở cùng một chỗ với hai hắc y lão già cùng tám gã Kiếm Tiên. Đám người Tề Phong Tề Vũ như hồng thủy tắc được mở cổng nhanh chóng cùng đám hắc y nhân còn lại triền đầu cùng một chỗ. Tức khắc, kiếm quang bay lấp lánh, huyết nhục văng tung tóe, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, làm cho bóng đêm tăm tối tăng thêm một chương nhạc làm người ta rợn cả tóc gáy. Không thể không nói, Thiên Túng huấn luyện cực kỳ thành công. Tề Phong Tề Vũ cùng những sát thủ trẻ tuổi của Diệp sát môn đối mặt với đối thủ thực lực cao hơn bọn họ hai cấp cũng không chút nào rơi vào thế hạ phong. Sự nhanh chuẩn tàn nhẫn của bọn họ làm cho những “cao thủ” quanh năm không dính máu của Cửu Trọng Cung bị dọa cho sợ đến mức trận pháp đại loạn. Rất nhanh, cuộc chiến đầu này liền biến thành một cuộc tàn sát đơn phương. Phần thịt nát còn lại của chân tay đã bị cụt có thể thấy được khắp nơi. Lúc này, hắc y lão già kia đã bị bao vây tứ phía, mắt thấy sẽ phải bỏ mình, hắn liếc nhìn hắc y nữ tử đứng trong đêm tối như nữ thần trông coi chúng sinh một chút. Trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt cùng ác độc. Đột nhiên, dị biến đột tăng. Hắc y lão già đối mặt với công kích của Phi Dạ không né tránh chút nào, mà dùng cánh tay đỡ ở trước người, cam nguyện tự đứt một tay. Biến cố này làm người ta ứng phó không kịp. Hắc y lão già cư nhiên mượn phương thức tự mình hại mình để đột phá công kích liên hợp của đám người Bạch Ngân, Phi Dạ! Hơn nữa trong nháy mắt, hắn đã vọt tới trước mặt Thiên Túng. “Diệp Thiên Túng, ta sẽ không để cho ngươi thi hiện được ý đồ, hôm nay ta chết cũng phải kéo theo ngươi chôn cùng!” Lão già kia dưới ánh mắt kinh hãi của Thiên Túng càng lộ vẻ điên cuồng hơn. Hắn điên cuồng thúc giục Kiếm Khí trong cơ thể, trong nháy mắt thân thể hắn tựa như bị thổi phồng, càng biến càng lớn. Đây là cường giả Kiếm Thần tự bạo! Vẻ mặt của đám người Thiên Túng trong nháy mắt ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Gặp lại Tàn Mộ Ngôn

Một cường giả Kiếm Thần tự bạo là cường hãn nhường nào! Điều này làm cho Diệp Tử Long trước tiên ngăn ở trước mặt Thiên Túng. Nhưng bất kể là Diệp Tử Long hay là Thiên Túng cũng biết muốn không bị thương chút nào đỡ được tự bạo điên cuồng của hắc y lão già kia, không khác nào đâm rỗng hang hổ. Ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông, một bóng dáng màu xanh nhạt làm việc nghĩa không chùn bước liền chắn trước mặt Thiên Túng. Thiên Túng còn chưa kịp thấy rõ tướng mạo của bóng dáng kia, kỳ hạn tự bạo của hắc y lão già đã tới. Lửa nóng như muốn hòa tan người ta, quang mang màu vàng kim xen lẫn mảng lớn huyết dịch trong chốc lát liền bao phủ lên ba người Thiên Túng. Một đám mây lớn hình nấm kèm theo một tiếng nổ mạnh đình

tai nhưc óc, đêm đen nở rộ hoa lệ. “Tiểu Thiên!” “Chủ nhân!” “Tiểu Diệp!” “Nữ nhân!” Mấy tiếng kinh hô trong nháy mắt vang dội trời đất. Bạch Ngân, Phi Dạ, Tiểu Hồ cùng U Minh giống như nổi điên, điên cuồng càn quét “lũ ruồi bọ” gần căn bên cạnh bọn họ. Mảnh lớn huyết vụ như cây anh túc diêm dúa lẳng lơ không ngừng nở rộ trong trời đêm, màu đỏ tươi hoà lẫn cùng màu vàng còn lưu lại trên màn trời, tựa như ánh nắng chiều làm cho người ta say mê. Thế nhưng, máu tanh lơ lửng trong không khí lại làm cho người ta hiểu rõ, đó là chút rục rở cuối cùng nở rộ trước cái chết. Rất nhanh, chừng hai mươi hắc y nhân dưới sự điên cuồng chém giết của đám người Bạch Ngân và đám người Tề Phong Tề Vũ liền hóa thành hư không. Hiện tại, tất cả mọi người tập trung trên kim quang đang từ từ tan hết. Theo kim quang tan hết, tình cảnh bên trong dần dần rõ ràng. Chỉ thấy ở một màn hào quang do sáu màu vàng kim, đỏ, lam, trắng, đen, vàng tạo thành, lẳng lơ lơ lửng giữa không trung, đem thân thể đám người Thiên Túng bảo vệ ở bên trong. Nguyên lai ngay tại một khắc hắc y lão giả kia tự bạo, năm nguyên tố trong cơ thể Thiên Túng đồng thời bộc phát, cộng thêm năng lượng thổ nguyên tố của Diệp Từ Long, sáu loại nguyên tố kết hợp, sáu loại nguyên tố năng lượng bổ sung cho nhau, tăng cường biên độ cho nhau, cuối cùng dựa vào trận pháp Ngũ Hành tạo thành một tầng bảo hộ cường đại. Thiên Túng vốn cũng đã đạt được hòa nguyên tố, nhưng bởi năng lượng hòa nguyên tố còn chưa biểu hiện đủ, không thể đạt tới một trạng thái cân bằng. Nhưng cuối cùng bóng dáng màu xanh nhạt kia đã bỏ khuyết sự chưa đủ này. Khiến cho uy lực của tầng bảo hộ tăng vọt trong nháy mắt. Ba người Thiên Túng mặc dù vẫn phải chịu chấn động, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn chống đỡ được một kích trí mạng của hắc y lão giả. “Tần Mộ Ngôn! Là ngươi?” Theo thanh âm kinh ngạc của U Minh, mọi người mới phát hiện bóng dáng màu xanh nhạt gần ở bên cạnh Thiên Túng rõ ràng chính là Tần Mộ Ngôn đứng đầu Thánh môn ngũ kiệt hai năm trước! “Ngôn. . .” Thiên Túng lẳng lơ nhìn thanh y nam tử gần với nường trong gang tấc, lạnh như băng trong mắt trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là một loại vui sướng, vui sướng từ đáy lòng. Tần Mộ Ngôn trước mắt rõ ràng vẫn là nam tử lạnh như băng trước kia, thế nhưng lại dường như có điểm gì đó không giống nhau. Trong mắt của hắn ít đi sự thù hận thấu xương lúc trước, ít đi sự kịch liệt của thời niên thiếu. Hiện tại trên người hắn nhiều hơn một loại nội liễm cương nghị cùng tao nhã bị năm tháng nhuộm dần. Khi Thiên Túng còn đang quan sát Tần Mộ Ngôn thì Tần Mộ Ngôn cũng đang tham lam nhìn chăm chú vào khuôn mặt đẹp tuyệt trần thế trước mắt. Đây là thiếu nữ đã từng cùng hắn sánh vai ngồi dưới bầu trời đêm sao? Đây là thiếu nữ đã cùng hắn tranh đấu trên đài sao? Đây là thiếu nữ dùng cảm xông vào tháp Thánh môn, cùng hắn đồng sinh cộng tử sao? Cho dù khuôn mặt Thiên Túng thay đổi, Tần Mộ Ngôn vẫn chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra: đây chính là thiếu nữ làm cho hắn nhớ thương, không tiếc buông tha cho cừu hận, đi khắp chân trời tìm kiếm. Diệp Thiên Túng: “Tiểu Thiên, cuối cùng ta tìm được ngươi rồi!” Tần Mộ Ngôn rút cuộc mở miệng, trong thanh âm có kích động khó nén. Tần Mộ Ngôn là một người nội liễm hơn rất nhiều so với Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên, hắn không rơi lệ, nhưng hốc mắt lại ửng đỏ. “Ngôn.” Thiên Túng không biết nên nói những gì. Nam nhân này đã từng cùng nàng chung qua hoạn nạn, tính cách tương tự làm cho bọn họ cực kỳ hiểu ý nhau. Nhưng nàng biết bên cạnh mình đã có quá nhiều nam tử ưu tú mà thâm tình. Tuy tính tình hắn thoải mái, lạnh nhạt, không thêm đề ý những thứ này. Nhưng cũng không nguyên nhiều thêm một phần nhớ thương. “Ngươi luôn luôn tìm ta sao?” Thiên Túng cuối cùng mở miệng hỏi. “Ừ! Chính là dung mạo ngươi thay đổi quá lớn, ta hơi tổn chút khí lực.” Tần Mộ Ngôn vẫn đậm phong khinh nói. Nhưng Thiên Túng biết cái hắn gọi là tổn chút khí lực nhất định là mất không ít thời gian. “Làm sao ngươi lại đột nhiên xuất hiện?” Thiên Túng đối với điểm này vẫn tương đối tò mò. “Đó là bởi vì ta vẫn luôn ở chỗ này!” “Vẫn luôn ở chỗ này?” “Đúng!” Lúc này, trong mắt Tần Mộ Ngôn chảy xuôi qua một loại vui mừng. “Nếu ngươi dùng tên giả Tề Thiên Túng, quan hệ với Tề gia tuyệt đối không phải là ít. Ta nhận định ngươi nhất định sẽ trở về. Vì vậy, ba năm trước đây, ngươi. , sau khi ngươi rời đi, ta liền luôn luôn bề quan trọng tháp Thánh môn. Hai năm trước, sau khi nghe được tin tức ngươi mất tích, ta liền rời khỏi Thánh môn tới đây chờ ngươi.” “Ngươi, Ngươi chờ hai năm?” Thiên Túng khó có thể tin hỏi. Chẳng lẽ hắn đã quên mối thù của mình, quên lý tưởng của mình, chỉ là vì nàng sao? “Đúng! Hai năm! Mỗi một ngày chờ ngươi ta đều cảm thấy thời gian rất dài. Nhưng có ngày hôm nay, hết thảy đều đáng giá!” Trong mắt Tần Mộ Ngôn tràn đầy thâm tình. Đúng vậy, tư niệm hai năm đã làm cho cừu hận trong tim nam tử lạnh như băng này phai mờ. Lạnh lùng đã hóa thành ôn nhu. “Thật sự đáng giá sao? Sống ở bên cạnh ta, rất chen chúc!” Câu nhắc nhở này của Thiên Túng rất là hàm súc. Nhưng Tần Mộ Ngôn hiểu được hàm nghĩa trong đó. Hắn xoay người lại nhìn những nam tử tuyệt sắc khuynh thành kia một chút, dĩ nhiên cũng nhận được ánh mắt khiêu khích của bọn họ. Tần Mộ Ngôn che giấu một tia mất mát nơi đáy tim, nếu như đã tìm được nàng, mình còn muốn so đo những thứ này sao? Tình yêu vốn sẽ làm con người trở nên cao thượng. Trên mặt hắn chợt xuất hiện một loại kiên định gần như dứt khoát, “Ngươi đã bỏ rơi ta một lần, chẳng lẽ còn muốn rời ta lần thứ hai sao?” Thiên Túng biết hắn nhất định đang trách lúc trước mình ném hắn trong tháp Thánh môn. Chung quy là mình nợ hắn a! Thiên Túng yếu ớt thờ dài một cái. Lúc này, một đôi tay ấm áp mà ưu nhã lướt nhẹ qua thái dương Thiên Túng. Chẳng biết lúc nào, Bạch Ngân đã đứng trước người nàng, “Thế nào? Mệt mỏi sao?” Thanh âm của Bạch Ngân ôn nhu giống như gió xuân, “Tiểu Thiên, thời gian không còn sớm, ngươi vẫn là mau trở về phòng đấu giá Thánh Ca Hoa đi, tránh cho mọi người hoài nghi. Về phần hắn”, thanh âm Bạch Ngân chợt ngừng, xen lẫn một chút mất tự nhiên nói, “Hắn liền theo chúng ta về Kinh Hồng lâu trước. Ngươi thấy thế nào?” “Bạch Ngân.” Thiên Túng cảm kích nhìn Bạch Ngân một cái. Nam tử này vĩnh viễn đứng trên góc độ của nàng để xử lý vấn đề, vĩnh viễn không một lời oán hận đứng phía sau nàng, vĩnh viễn hiểu rõ sự khó xử của nàng. Điều này làm cho nàng có thể nào không cảm động đây? Thiên Túng lại chuyển hướng tới Tần Mộ Ngôn, vẻ mặt ôn nhu nói, “Trước tiên trở về Kinh Hồng lâu chờ ta đi!” “Ừ!” Tần Mộ Ngôn gật đầu một cái thật mạnh, trong mắt có vui sướng không che giấu được. Hắn biết Thiên Túng nói như thế, nghĩa là đã tiếp nhận hắn. Mặc dù không nguyện thừa nhận, nhưng hắn vẫn cảm thấy cảm kích Bạch Ngân. “Tề Phong Tề Vũ, các ngươi hảo hảo xử lý chỗ này một chút, ta không muốn lúc cha trở lại phát hiện ra bất kỳ điều gì không ổn. U Minh, Tiểu Hồ, ngay bây giờ các ngươi đến hoàng cung, gặt gao chú ý hướng đi của bên kia. Phi Dạ, Bạch Ngân, Mộ Ngôn, ba người các ngươi trở về Kinh Hồng lâu trước.” Thiên Túng bố trí xong tất cả, liền cùng Diệp Từ Long vội vã rời đi. Phòng đấu giá Thánh Ca Hoa. Lúc này, cuộc đấu giá đã tiến hành được ba phần tư. Bởi vì lần này có thể nói là trận bảo tụ tập, cho nên toàn bộ không khí của hội trường có thể nói là nóng nhiệt được nay chưa từng có. Đang lúc sự chú ý của mọi người đều bị một thanh đao Huyền Vũ ngàn năm hấp dẫn, hai đạo bóng đen lặng lẽ không phát ra hơi thở trở lại chỗ ngồi của đám người Kinh Hồng lâu. Tề Thiên Sách, Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên vừa thấy Thiên Túng xuất hiện, liền ân cần hỏi han: “Như thế nào? Giải quyết sao?” “Ừ!” Thiên Túng gật đầu một cái, rồi sự chú ý đến những vật phẩm đã đấu giá trong hội trường, “Xem ra cuộc đấu giá tiến hành không tệ. Đến bây giờ có trân bảo gì đáng giá chú ý không?” “Hồi tiểu thư, những thứ đó a, trong mắt thế nhân có lẽ coi như kỳ trân, nhưng Thiên Nhiên Cư ta cái gì không có. Những thứ đó trong Thiên Nhiên Cư ta cũng chỉ là hàng loại hai!” Tịch Nhan ở bên cạnh Thiên Túng nói, trên nét mặt cất giấu mơ hồ khinh thường. Xác thực, Thiên Túng nhìn về giữa đài cũng phát hiện, những thứ đó mặc dù trân quý, tuy nhiên không có vài món thực dụng. Thời điểm Thiên Túng cảm thán những thứ đó có hoa không quả, hồng y thiếu nữ vẫn chủ trì buổi đấu giá nhẹ nhàng cười đi tới trên đài. Đây mặt xinh đẹp nói: “Phía dưới đem bán đấu giá là trân bảo cuối cùng của ngày hôm nay: Thiên Nguyên Đan!” Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao! Phòng đấu giá Thánh Ca Hoa cơ hồ sôi trào trong nháy mắt. Không ai nghĩ tới trân bảo cuối cùng của buổi đấu giá lại là Thiên Nguyên Đan – loại thánh vật cấp truyền thuyết! Thiên Túng cũng kinh ngạc vô cùng. Thiên Nguyên Đan, kỳ thực là một loại đan dược. Nhưng nguyên liệu cùng phương pháp chế luyện nó đã sớm thất truyền. Có thể nói là một loại cực phẩm đan dược trong truyền thuyết. Tương truyền là vạn năm trước, thế gian có chừng ba viên Thiên Nguyên Đan. Mỗi một nguyên liệu để chế luyện loại đan dược này cơ hồ đều là trân bảo thế gian khó tìm: thần bảo kim nguyên tố Kim Dao Hoa, thần bảo mộc nguyên tố Sâm Lâm Chi Nguyên, thần bảo thủy nguyên tố Băng Tuyết Chi Lệ, thần bảo hỏa nguyên tố Liệt Hỏa Hồng Liên, thần bảo thổ nguyên tố máu dị thú ngàn năm Bàn Cốc Cự Long. Có thể nói mỗi một loại nguyên liệu này đều đủ cho thế nhân tranh giành bể đầu, huống chi là dùng tới bí thuật cổ đem các loại cực phẩm trân bảo dung hợp cùng một chỗ thành Thiên Nguyên Đan. Tương truyền người dùng Thiên Nguyên Đan, nếu người đơn nguyên tố bất kể tu vi như thế nào cũng có thể tăng lên tới cấp Kiếm Đế khai thông thiên địa. Nói cách khác một viên Thiên Nguyên Đan có thể tạo nên một cường giả Kiếm Đế. Về phần người đa nguyên tố dùng Thiên Nguyên Đan có hiệu quả gì, không người nào biết. Bởi vì thế gian chưa từng có người nào có kỳ ngộ này, vừa là đa nguyên thể lại vừa có được Thiên Nguyên Đan. Ánh mắt Thiên Túng trong nháy mắt sáng lên, thần bảo nhường này, nàng làm sao có thể bỏ qua đây? Nàng sử dụng ánh mắt ra

hiệu cho Tịch Nhan, Tịch Nhan lập tức ngẫm hiểu. Lúc này, Thiên Túng không biết bên kia đài cao, cũng chính là chỗ ngồi của thái tử, mấy hắc y lão giả đang lộ ra ánh mắt tham lam.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Cường thế đấu giá!

“Các vị, mọi người xin chú ý!” Thời điểm mọi người trong phòng đấu giá Thánh Ca Hoa một mảnh kêu la lẫn lộn, hồng y mỹ nữ kia xinh đẹp cười một tiếng, “Giá trị của Thiên Nguyên Đan này tin tưởng mọi người đều biết, tiểu nữ cũng không múa rìu qua mắt thợ trước mặt các vị! Giá khởi điểm của Thiên Nguyên Đan là một trăm vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá mười vạn kim tệ! Hiện tại, đấu giá bắt đầu!” Hồng y nữ tử vừa tuyên bố giá tiền, phía dưới mọi người đều cùng ồ lên. Một trăm vạn kim tệ! Quả thật chính là giá trên trời. Giá này vừa đưa ra, tất cả mọi người biết đây tuyệt đối sẽ là một cuộc so đấu tài phú của các đại gia tộc và các thế lực lớn. Những tiểu thương, tiểu gia tộc cũng chỉ có ngồi xem náo nhiệt mà thôi! Lúc này, chỉ nghe một tiếng hô to từ chỗ ngồi của Bắc Thần gia truyền đến, “Lão phu ra một trăm vạn kim tệ!” Gia chủ Bắc Thần gia Bắc Thần Thương là người đầu tiên mở miệng hô giá. Bất quá, hần vừa dứt lời, gia chủ Âu Dương gia Âu Dương Minh bên cạnh liền bức thiết hô: “150 vạn kim tệ!” Mọi người đều cả kinh, không ai nghĩ tới mới vừa hô lần thứ hai, giá cũng đã tăng thêm một nửa. Xem ra màn giành giật Thiên Nguyên Đan sẽ dị thường kịch liệt. “160 vạn kim tệ!” Một thanh âm giả nua chen vào. Người thứ ba mở miệng hô giá cư nhiên không phải là Tề Thiên Minh đứng đầu tứ đại gia tộc mà là người vẫn tương đối trầm mặc trong buổi đấu giá, hội trưởng công hội luyện đan Tô Tuấn. Điều này cũng khó trách, công hội luyện đan của Tô Tuấn si mê nhất là đan dược, hôm nay gặp được Thiên Nguyên Đan – thánh phẩm đan dược, cộng hội bọn họ cho dù tài lực kém hơn so với tứ đại gia tộc cũng muốn nỗ lực một lần! “Hảo! 160 vạn kim tệ! Còn có ai muốn nâng giá không? Đây chính là cực phẩm thánh đan do các loại thần bảo dung hợp mà thành. Cơ hội không thể bỏ qua a!” Đòi mỗi đống mọng của hồng y nữ tử kia hé mở, mê hoặc nhìn về phía khán đài. “Hai trăm vạn kim tệ!” Lúc này Tề Thiên Minh rút cuộc ra tay! Mà hậu quả của việc hần ra tay chính là nâng giá trị của Thiên Nguyên Đan lên gấp đôi! Thế nhưng Tề Thiên Minh không chút nào cảm thấy tiếc tiền. Trong lòng hần chỉ có một suy nghĩ: sẽ lập tức nhìn thấy Tiểu Thiên Túng, thế nào cũng phải có một lễ vật để ra mắt không phải sao? “210 vạn kim tệ!” Tô Tuấn của công hội luyện đan chưa từ bỏ ý định tiếp tục hô. “220 vạn kim tệ!” Ngay cả Lý Hoa của công hội kiếm tu giả cũng tới đấu giá. Tứ đại công hội cùng tứ đại gia tộc cạnh tranh nâng giá, giá trị của Thiên Nguyên Đan đã bạo tăng tới 380 vạn kim tệ, nhưng lại vẫn đang có xu thế giá tăng. Nhưng nếu như nhìn kỹ lại sẽ liền phát hiện, trong buổi đấu giá có hai nơi chưa một lần hô giá. Hai nơi này chính là chỗ ngồi của Khinh Hồng lâu cùng thái tử. Đang thời điểm Tề Thiên Minh nâng giá lên đến năm trăm vạn kim tệ, thanh âm cuồng ngao của thái tử rốt cuộc vang lên trong phòng đấu giá, “Sáu trăm vạn kim tệ!” Một lần tăng giá một trăm vạn! Bạo tay nhường này cũng chỉ có hoàng gia mới có tài lực như thế, lại thêm tất cả mọi người trong tứ đại gia tộc đều biết phía sau bọn họ có một thế lực lớn ủng hộ, tự nhiên sẽ không thể không biết tự lượng sức mình đi tranh đoạt Thiên Nguyên Đan. Thái tử nhìn phòng đấu giá lập tức an tĩnh, biểu tình trên mặt càng liêu lỉnh. Đến lúc này Thiên Túng mới phát hiện nguyên lai thái tử cũng ở trong phòng đấu giá, có lẽ là sau khi nàng rời đi mới tiến vào. Hơn nữa, hôm nay toàn bộ bên cạnh hần đều là thi vệ, bên cạnh chỉ có mấy hắc y lão giả cấp Kiếm Đê. Mà những ánh mắt tham lam lúc trước chính là từ những hắc y lão giả này phát ra. Thiên Túng nhìn cái dáng vẻ phách lối không coi ai ra gì kia, bên môi dâng lên một tia cười lạnh. Chắc hẳn hần còn chưa biết những hắc y nhân mình phải đi tập kích Tề gia đã toàn quân bị diệt đi! Thiên Túng truyền cho Tịch Nhan một ánh mắt, Tịch Nhan lập tức hiểu ý gật gật đầu. Lúc này, hồng y nữ tử từ trên đài đang hưng phấn mà hô: “Sáu trăm vạn kim tệ lần thứ nhất!” “Sáu trăm vạn kim tệ lần thứ hai!” Thời điểm mắt thấy nữ tử kia muốn mở miệng hô: “sáu trăm vạn kim tệ lần thứ ba”, một giọng nam kiều mỹ chen vào. “Bảy trăm vạn kim tệ!” Mọi người đều cả kinh, tất cả mọi người đều nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy lâu chủ Khinh Hồng lâu Tịch Nhan, một tay phe phẩy chiếc quạt ngọc viền vàng, một tay ôm tuyệt đại xinh đẹp mềm mại không xương Yêu Dạ, cảnh tượng kia rất thoải mái phong lưu! Thế nhưng, trong nháy mắt mọi người liền kịp phản ứng. Khinh Hồng lâu này cư nhiên trắng trợn đấu giá cùng thái tử! Cơ hồ tất cả người đều ngửi thấy mùi thuốc súng trong đó. Trong đó cao hứng nhất hẳn là phải kể đến hồng y thiếu nữ trên đài rồi. “Bảy. Bảy trăm vạn kim tệ lần thứ nhất!” Trong thanh âm của hồng y thiếu nữ có kích động không che giấu được. Giờ khắc này, thái tử quả thật tức đến giận sôi lên. Cho dù là ai, con vật đã bị lược chín bay đi mắt cũng sẽ không có hảo tâm tình. Nhất là mấy hắc y lão giả bên cạnh thái tử, ánh mắt giống như hai cái đèn pha, âm ngoan nhìn chăm chăm mấy người Thiên Túng. Thiên Túng tinh tường nhìn thấy, ngay lúc đó mấy hắc y lão giả kia quảng cho thái tử một ánh mắt hết sức quyết tuyệt. Là muốn nhất định phải có được sao? Tốt! Khinh Hồng lâu cái gì cũng không xứng, nhưng chi có tiền là nhiều. Cộng thêm những giao dịch hai năm qua của Diệp sát môn, cơ hồ toàn bộ Thánh Thiên thành có ba phần tư kinh tế là nằm trong tay Thiên Túng, chẳng lẽ còn sợ một thái tử sao? “710 vạn kim tệ!” Lần này thái tử cũng không dám hồ nâng giá quá nhanh, dù sao tám trăm vạn kim tệ chính là giới hạn của hần. Thời điểm trong lòng hần đang âm thầm tính toán tình thế, Tịch Nhan lại một lần lưỡi biếng mở miệng, “Tám trăm vạn kim tệ!” Lần này cả hội trường cũng chấn động rồi! Tám trăm vạn kim tệ! Cho dù Thiên Nguyên Đan này giá trị vạn kim đi nữa, cũng sẽ không có người thật sự coi tiền như rác rưởi, dùng tám trăm vạn kim tệ đi mua một viên đan dược nho nhỏ. Ở trong mắt mọi người, Tịch Nhan không thể nghi ngờ đã trở thành một kẻ coi tiền như rác rồi! Sợ rằng trong tất cả mọi người ở đây chỉ có Thiên Túng cùng những hắc y lão giả kia biết được giá trị của đan dược này. Về phần thái tử chỉ là thuần túy nghe lệnh làm việc cũng nuốt không trôi khẩu khí này. Quả nhiên, khóe mắt hần đã sắp rách ra, tám trăm vạn kim tệ đã là giới hạn của hần. Hần cơ hồ kim nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt. Qua một lúc lâu, thái tử rốt cuộc nghẹn ra một câu, hần nói: “Ta. Ta cũng ra tám trăm vạn kim tệ!” Lời này vừa nói ra, cơ hồ đạt được sự nhất trí khinh bỉ của mọi người. Ta cũng ra tám trăm vạn kim tệ?! Lời như vậy cũng có thể nói ra khỏi miệng! Thiên Túng ở trong lòng trực tiếp phun một ngụm nước miếng. Đây chính là thái tử điện hạ của Thánh Thiên đế quốc? Đây chính là phong phạm khí độ của một thái tử? Thiên Túng lại đem ánh mắt chuyển sang nam tử lịch sự tao nhã như ngọc ở chỗ ngồi của công hội luyện đan. Không thể không nói, Thiên Túng là một người cực kỳ bao che khuyết điểm, hai người kia hoàn toàn đối lập nhau, càng ngày càng cảm thấy Tô Ngọc Cẩn kiên cường hơn vạn lần so với Tô Ngọc Thành kia. Làm sao hai người này có cùng một nửa gen mà chất lượng sản phẩm sau khi lắp ráp lại kém nhau nhiều như vậy chứ? Hồng y thiếu nữ kia thập phần khó xử nhìn nhìn thái tử rồi lại nhìn nhìn Tịch Nhan tuần mỹ, trong lúc nhất thời, không biết nên nói như thế nào. Tựa hồ là vì giải quyết sự phiền não của mỹ nhân, Tịch Nhan phong tình cười một tiếng, lại ném ra một quả bom tấn. “Ta ra chín trăm vạn kim tệ!” Một lần tăng một trăm vạn kim tệ! Mọi người thật sự là bị tài lực khổng lồ của Khinh Hồng lâu làm cho giật mình. Thiên Túng tự nhiên biết, qua hôm nay, Khinh Hồng lâu nhất định sẽ trở thành tiêu điểm cho thế lực khắp nơi đua tranh chú ý. Thế nhưng thì sao? Bọn họ đã ăn nhả quá lâu. Nếu muốn hô giá, dĩ nhiên là muốn bỗng dưng nổi tiếng! Hiện tại, chỉ cần có đầu cũng biết Khinh Hồng lâu là đánh vào mặt thái tử. Đồng thời mọi người cũng mơ hồ ngửi thấy một cỗ khí tức không tầm thường; đó chính là Khinh Hồng lâu sẽ trở thành một cỗ thế lực mới thổi quét Thánh Thiên thành. “Chín trăm vạn kim tệ lần thứ nhất!” “Chín trăm vạn kim tệ lần thứ hai!” “Chín trăm vạn kim tệ lần thứ.” Thời điểm hồng y thiếu nữ kia đang muốn hô chín trăm vạn kim tệ lần thứ ba, một hắc y lão giả bên cạnh thái tử đột nhiên đứng lên lớn tiếng ngăn cản. “Không biết vị lão tiên sinh này

có gì chỉ giáo?” Tịch Nhan thờ ơ như không trước đám người Tề Thiên Sách, không coi ai ra gì ăn đậu hũ của Thiên Túng, vuốt vuốt bàn tay ngọc của nàng. Động tác này của hắn khiến cho cơ hồ toàn bộ nam nhân trong hội trường Thánh Ca Hoa đều lộ ra một loại ánh mắt vừa ao ước vừa ghen ghét. Nhất là thái tử, thiếu chút nữa từ chỗ ngồi nhảy dựng lên. Trong lòng hắn, mình mới là người tài giỏi nổi bật, chỉ có hắn mới xứng hưởng thụ nữ nhân tốt nhất. Loại nữ nhân như Yêu Dạ nhất định phải là vật trong túi của hắn. Thế nhưng, hiện tại nàng lại đang ở trong ngực một nam tử khác, điều này làm cho trong lòng hắn vô cùng không cam lòng! Lúc này, lão già kia trầm giọng nói: “Vị công tử này, ngươi nên biết phòng đầu giá Thánh Ca Hoa không phải nơi có thể nói bừa. Người ra giá chín trăm vạn kim tệ! Chúng ta dĩ nhiên là cam bái hạ phong. Nhưng không biết công tử có thể lấy ra được nhiều kim tệ như vậy hay không?” “A? Người là hoài nghi năng lực của bản công tử sao!” Tịch Nhan hoàn toàn phớt lờ liếc hắc y lão già một cái, trong mắt tản ra một loại treu tức như mèo vờn chuột. “Ta không phải là không tin nhiệm công tử, chẳng qua là tin tưởng sự thật mà thôi.” Hắc y lão già không nhường bước chút nào. “Hay cho một câu tin tưởng sự thật! Bản công tử ta luôn luôn thích dùng sự thực nói chuyện! Người đâu!” Tịch Nhan vừa dứt lời, sáu thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, diện mạo thanh tú liền khiêng ba chiếc rương lớn đi tới trên đài cao. Theo động tác đồng loạt mở rương của ba thiếu niên, một trận kim quang sáng loáng trực tiếp đâm thẳng vào mắt mọi người. “Trời ạ! Nhiều kim tệ như vậy!” Chỉ thấy trong ba rương kia tràn đầy kim tệ! Tuy nói tiền bạc không phải là vạn năng, nhưng không có tiền là vạn vạn không thể. Mọi người thoáng cái thấy nhiều tiền như vậy, cũng khó thoát khỏi không động tâm. “Như thế nào? Lão tiên sinh có muốn đếm từng cái một hay không. Nếu ngài nguyên ý làm khuôn vác, ta nghĩ phòng đầu giá Thánh Ca Hoa cũng sẽ nhận phần tình cảm này của người đấy!” Tịch Nhan lên tiếng châm chọc nói. “Người!” “Hắc y lão già không khỏi nói dóc, nhưng mắt thấy người ta lấy ra nhiều tiền như vậy, ngươi còn có thể nói gì đây? Lúc này, Tịch Nhan nói với hồng y thiếu nữ kia: “Tại hạ là lâu chủ Khinh Hồng lâu Tịch Nhan. Đây là một trăm ngàn kim tệ! Không biết cô nương có thể tuyên bố chủ của Thiên Nguyên Đan hôm nay hay không?” Hồng y thiếu nữ kia vốn có cảm tình với Tịch Nhan, lập tức thẹn thùng nói: “Dĩ nhiên có thể, công tử đã nguyện ra vạn kim, Thiên Nguyên Đan này dĩ nhiên là công tử! Ta tuyên bố chủ của Thiên Nguyên Đan là Khinh Hồng lâu chủ Tịch Nhan!” Trong lúc nhất thời, bên trong bên ngoài hội trường Thánh Ca Hoa đều là một trận tựa như thờ dài, tựa như thanh âm kinh ngạc. Xác thực, dưới tài lực bừa hăn cùng cường thế đầu giá của Khinh Hồng lâu, tất cả mọi người đều bị rung động thật sâu. Thời điểm đám người Thiên Túng cầm Thiên Nguyên Đan muốn rời khỏi, nàng rõ ràng cảm thấy trên người mấy hắc y lão già phát ra sát khí. Xem ra mấy hắc y nhân này đối với Thiên Nguyên Đan là nhất định phải có được! Xem ra nàng phải nhanh hơn rồi, vì để tránh cho đêm dài lắm mộng, chỉ có nuốt Thiên Nguyên Đan này vào trong bụng mới là thượng sách. Khi mọi người ở đây dùng ánh mắt quý báu cùng lửa nóng nhìn cỗ xe siêu hảo hoa của đám người Thiên Túng đi xa thì trong xe đang trình diễn một màn cực kỳ tàn ác. Tịch Nhan vừa mới còn nở mày nở mặt vô cùng đang bị Tề Thiên Sách cầm đầu bốn người cuồng ẩu loạn đẹp. Tiếng kêu thảm thiết hoa hoa lệ lệ suốt một đường. Trước khi Tịch Nhan ngắt đi, ý niệm cuối cùng chính là: vì để tránh cho mình thanh niên chết yếu, sau này tuyệt đối không chiếm tiện nghi của tiểu thư!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 97: Thất nguyên thể!

Trong nội thất Thiên Nhiên Cư. Thiên Túng đang ngồi xếp bằng trên tấm nệm êm màu vàng sáng. Trong tay nàng đang cầm cực phẩm thánh dược Thiên Nguyên Đan nàng mới vừa giành được. Điều này cũng không thể trách nàng gấp gáp, dù sao Thiên Nguyên Đan này còn đặt trong tay một ngày, chính là một loại tai họa ngầm. Hơn nữa, quan trọng hơn là nàng cần nâng cao thực lực, cần bảo vệ người nàng yêu, cần đạt tới đỉnh cao của thế giới này. Với lại, là một kiếm tu già, nàng cũng hết sức tò mò, Thiên Nguyên Đan trong truyền thuyết này đến tột cùng sẽ có hiệu quả thần kỳ gì đối với thể chất đặc biệt của nàng. Nàng có dự cảm, viên Thiên Nguyên Đan nho nhỏ này sẽ mang đến thực lực cho nàng, mang đến một sự biến hóa thay da đổi thịt. Không chần chờ nữa, Thiên Túng đem viên Thiên Nguyên Đan giá trị cả vạn kim nuốt vào trong bụng. Vừa mới bắt đầu, Thiên Nguyên Đan cũng không mang đến biến hóa rõ ràng cho thân thể Thiên Túng. Giống như một dạng với Tụ Khí Đan, làm cho năng lượng chung quanh Thiên Túng có thể tiến vào trong cơ thể nàng nhanh hơn. Nhưng Thiên Túng có thể cảm giác được Thiên Nguyên Đan đang di chuyển cực kỳ chậm chạp trong cơ thể nàng, từ yết hầu đến nội phủ quả thật hao phí thời gian gần một canh giờ. Nơi Thiên Nguyên Đan đi qua đều làm cho Thiên Túng cảm thấy một trận âm áp cực kỳ. Nhưng khi Thiên Nguyên Đan tiến vào nội phủ, năm luồng khí xoáy tụ cộng thêm hai luồng khí màu nhũ bạch trong nội phủ của Thiên Túng bắt chợt xoay tròn tốc độ cao. Thiên Nguyên Đan tựa như ánh mặt trời chói chang thắm vào bảy luồng khí xoáy kia. Thiên Túng cảm thấy trong nội phủ tựa như một mặt trời bị phong bế. Muốn phá tan thân thể của nàng, thiêu đốt nàng từ trong ra ngoài. Đây là một loại thống khổ không giống với trước đây. Tâm trí kiên định của Thiên Túng thể gian hiếm thấy, nhưng đối mặt với loại thống khổ này cư nhiên cũng không nhịn được muốn điên cuồng gào thét. Nhưng cổ họng của nàng giống như bị một cục bông chặn lại, không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào. Nàng muốn gào thét, muốn tránh thoát khỏi loại trói buộc này, muốn tránh thoát khỏi loại thống khổ này, muốn tránh thoát khỏi trời đất. Thiên Túng không biết là, ngay trong lúc tư tưởng của nàng vật lộn đấu tranh. Quanh thân nàng không ngừng thay đổi bảy loại màu sắc, hơn nữa còn có một chất lỏng màu xanh nhạt dần dần rỉ ra từ bên miệng Thiên Túng. Theo thời gian, màu sắc của chất lỏng kia càng ngày càng nhạt, càng ngày càng ít, cho đến khi biến thành một loại gần như trong suốt rồi cuộc dừng lại không rỉ ra nữa. Vào giờ khắc này, thân thể Thiên Túng xảy ra biến hóa về chất! Mặc dù trước kia, Thiên Túng cũng trải qua vài lần tẩy tủy dịch kinh nhờ thần bảo Huyết Phách, nhưng chung quy đều ở vào giai đoạn “người”. Mà lần tẩy tủy dịch kinh này cơ hồ khiến nàng phá tan trói buộc của trời đất, loại bỏ tất cả tạp chất trong da thịt, trở thành một khối trong sạch độc nhất vô nhị trong trời đất! Kỳ thực, mỗi kiếm tu già cơ hồ đều sẽ trải qua tẩy tủy dịch kinh. Nhưng thiên phú cùng kỳ ngộ như Thiên Túng thì vô cùng ít. Có vài người cuối cùng cả đời chỉ trải qua một lần tẩy tủy dịch kinh. Còn như Thiên Túng có huyết thống của Âm Ma Tộc, năm tuổi bắt đầu liền bị Huyết Phách cải tạo thể phách, sau khi lớn lên vận khí lại tốt đến thần kỳ quả thật có một không hai. Từ Huyết Ma châu, Thiên Dương châu, cực phẩm Kim Tinh xen nguyên, đến Cửu Biện Hóa Tinh Lan, thứ nào không phải là thần bảo tẩy tủy dịch kinh. Những thứ này cùng cộng lại đã cải tạo thân thể Thiên Túng gần như căn nguyên của trời đất, mà Thiên Nguyên Đan cơ hồ chính là bước cuối cùng, khiến cho thân thể Thiên Túng cơ hồ thoát khỏi cảnh giới da thịt người phàm. Giống như chưa từng trải qua sự tiềm ẩn của trần thế, sạch sẽ không chứa một tia tạp chất. Có lẽ thành tựu lần này của Thiên Túng trong mắt người khác tựa hồ muốn quy kết toàn bộ cho kỳ ngộ, nhưng đừng quên tẩy tủy dịch kinh phải trải qua bao nhiêu thống khổ. Tựa như mới vừa rồi nếu ý chí của Thiên Túng không kiên định, không tránh thoát khỏi trói buộc của Thiên Nguyên Đan, như vậy nàng cuối cùng sẽ bị sức nóng của Thiên Nguyên Đan thiêu chết. Rất nhanh, hai canh giờ đã qua. Nhưng đối với Thiên Túng, hai canh giờ này tựa như hai thế kỷ. Lúc này, Thiên Túng cơ hồ biến thành một pho tượng xanh biếc, y phục cùng mái tóc cũng đã bị chất lỏng màu xanh biếc kia thấm ướt. Nhưng điều này không ảnh hưởng chút nào đến ánh sáng đại thịnh quang thân Thiên Túng. Giống như khổ tận cam lai, giờ phút này Thiên Túng cực kỳ thoải mái. Thật giống như được ánh nắng ấm bao quanh, mỗi một kinh mạch, mỗi một tác da thịt đều ấm áp. Thần kinh mệt mỏi cực độ cũng được ân cần săn sóc trong nháy mắt. Đồng thời, năm luồng khí xoáy năng lượng trong cơ thể Thiên Túng trong quá trình nàng tẩy tủy dịch kinh cũng

mở rộng thêm gần gấp đôi. Làm cho người kinh ngạc chính là hai luồng khí xoáy màu nhũ bạch vẫn yên lặng cho tới nay cứ nhiên từ từ tiềm nhiễm màu sắc. Một luồng khí xoáy màu vàng đất như mặt đất màu mỡ trù phú; luồng khí xoáy còn lại màu xanh biếc như rừng rậm tràn đầy sức sống. Hơn nữa trong hai luồng khí xoáy tự kia có hai tinh thể màu vàng đất và xanh biếc đang không ngừng hình thành. Hai luồng khí xoáy này chính là luồng khí xoáy thổ nguyên tố cùng mộc nguyên tố Thiên Túng mong đợi đã lâu! Kỳ thực, lấy sự thông minh cực kỳ của Thiên Túng, khi Thiên Túng ở Vạn Linh cốc ngẫu nhiên lấy được cực phẩm Kim Tinh xen nguyên đã biết Thiên Dương châu đã cải tạo thân thể mình thành một vật chứa bảy nguyên tố, chỉ cần nhận được kỳ ngộ sẽ đạt được năng lượng nguyên tố bất đồng. Mà nay Thiên Nguyên Đan rốt cuộc đã làm cho toàn bộ thể chất thất nguyên thể của nàng được khai phát ra ngoài. Thất nguyên đồng thể! Đây là chuyện trên Thần Ma đại lục mấy trăm vạn năm nay chưa từng nghe nói đến, không nghĩ tới hôm nay cứ nhiên xảy ra trong mật thất nhỏ hẹp này, đây quả thực là xưa nay chưa từng có, sau này cũng không có! Duy nhất một lần, chỉ một lần này! Thế nhưng tác dụng của Thiên Nguyên Đan tựa hồ không chỉ có thế, năm luồng khí xoáy tự khác dưới năng lượng cường đại của Thiên Nguyên Đan cũng xuất hiện xu thế lên cấp. Nhất là nguyên tố hắc ám. Chỉ thấy bảy loại ánh sáng bên ngoài cơ thể Thiên Túng, ánh sáng màu đen đột nhiên đại thịnh, lấy một loại tư thái cường thế trực tiếp bao phủ cả người Thiên Túng. Tất cả nguyên tố hắc ám trong trời đất tựa hồ trong nháy mắt này cũng điên cuồng vọt vào trong cơ thể Thiên Túng. Luồng khí xoáy tự màu đen bên trong nội phủ càng chuyển càng nhanh, cuối cùng, tựa hồ bùng chóc trong nháy mắt liền biến đổi thành một không gian tràn đầy sương mù, luồng khí xoáy không thấy, tinh thể bên trong cũng không thấy nữa. Chỉ là một khu vực tràn đầy sương mù. Tức khắc, Thiên Túng cảm thấy mình có thể rõ ràng cảm nhận được nguyên tố hắc ám lơ lửng trong không khí. Thậm chí có thể tùy ý điều động cùng sử dụng năng lượng nguyên tố hắc ám trong không khí, cần bản không cần tự thân chuyển hóa. Đây là một loại cảm giác cắt đứt sự khống chế của trời đất. Nguyên tố hắc ám của nàng rốt cuộc bước vào cấp Thần rồi! Điều này nói rõ cuối cùng nàng có thể một mình đối mặt với công kích của cường giả Cửu Trọng Cung, không bao giờ nữa cần mượn lực lượng của bất luận kẻ nào nữa. Thậm chí, bởi vì thất nguyên đồng thể, thực lực của Thiên Túng còn áp đảo trên Kiếm Thần bình thường. Đây đối với Cửu Trọng Cung mà nói tuyệt đối là một loại đã kích trí mệnh. Có lẽ ngay cả người của Cửu Trọng Cung cũng không nghĩ đến chính là thất bại trong một lần đấu giá nho nhỏ, cứ nhiên trở thành nhân tố trực tiếp tiêu diệt Cửu Trọng Cung! Năm canh giờ sau đó, hào quang quanh thân Thiên Túng mới dần dần tàn đi. Thiên Túng dần dần mở mắt. Mật thất ám u giống như thoáng qua bảy sắc cầu vồng, thế nhưng trong nháy mắt lại biến mất trong đáy mắt Thiên Túng. Đôi mắt màu băng lam kia ngưng kết tinh hoa trời đất, tựa hồ đã không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung. Sương mai sáng sớm, huyền ảo như một dải lụa mỏng. Đôi mắt kia nếu thực sự phải dùng ngôn ngữ để hình dung cũng chỉ có bốn từ có thể hình dung được một phần vạn: mộng ảo, huy mi! Thiên Túng cảm thụ thực lực bản thân một chút, trên mặt nàng lập tức lộ ra vẻ vui mừng. Ngồi tên lửa cũng không nhanh như vậy đấy! Hiện tại kim nguyên tố, hỏa nguyên tố của nàng cũng đã đi vào cấp bậc Kiếm Tiên, thủy nguyên tố cũng quang nguyên tố đã đạt đến Kiếm Tiên tốt cùng. Mà nguyên tố hắc ám đã đi vào cấp bậc Kiếm Thần. Mộc nguyên tố cùng thổ nguyên tố cũng đã bước đầu ổn định, tin tưởng không lâu nữa sẽ có thể ngưng khí thành binh! Nhưng vui mừng của Thiên Túng vừa đi qua, cảm giác duy nhất còn lại cũng chỉ là khó chịu! Điều này cũng khó trách, cho dù là ai, trên người phủ một tầng chất lỏng có mùi vị khác thường còn có thể dễ chịu sao? Thiên Túng nhú nhú mày, trong nháy mắt dùng tốc độ cực nhanh rời khỏi mật thất. Giờ phút này, Lan Nhi đang ngồi chồm hổm bên ngoài một phòng tắm trong Thiên Nhiên Cư được đặt tên là Dao Trì. Tên của phòng tắm này thực sự không quá đáng. Nước tắm ở chỗ này được dẫn từ ôn tuyền thiên nhiên. Hơi nước sương mù bên trong giống như tiên cảnh. Thật sự là không phụ cái tên của nó. Mỗi lần tiểu thư tu luyện xong sẽ đi tới nơi này, chính là hôm nay vì sao muộn như vậy còn chưa đến? Đang lúc Lan Nhi mơ hồ không hiểu, chỉ thấy một bóng người màu xanh biếc thoáng qua trước mắt nàng, phi thân tiến vào trong hồ nước. Lan Nhi lập tức kinh hãi, kinh hô: “Có thích khách!” Tiếng hô này thật có thể nói là là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần! Lập tức kinh động tứ phương. Chỉ thấy từ các trạch viện trong Thiên Nhiên Cư “lả tả” bay ra mấy đạo bóng người, chạy thẳng tới Dao Trì. Đầu tiên, xông tới chính là Diệp Tử Long luôn luôn canh giữ bên cạnh Thiên Túng. “Làm sao vậy?” Diệp Tử Long vừa tiến đến liền thanh âm băng hàn hỏi Lan Nhi đang đứng bên ngoài phòng tắm. Đồng thời, một đôi mắt dị sắc theo thói quen tìm kiếm thân ảnh xinh đẹp kia. “Có, có một bóng người màu xanh lá cây đi vào trong hồ rồi! Đây chính là nước để cho tiểu thư tắm rửa nha!” Lúc này, trong giọng nói của Lan Nhi bao hàm không phải là kinh hãi, mà là tức giận. “Làm sao vậy?” “Đã xảy ra chuyện gì?” “Tiểu Thiên đã xảy ra chuyện sao?” Lan Nhi còn chưa nói hết, lại mấy đạo thân ảnh tuyệt sắc tuấn dật chọt tiến vào phòng tắm. Khi Lan Nhi thấy tạo hình của mấy người này thì thật sự có chút cảm thấy buồn cười. Chỉ thấy Bạch Ngân đại công tử tuyệt đối cao nhã thánh khiết của chúng ta cầm trong tay một ly trà nóng; Phi Dạ luôn luôn xinh đẹp mỹ hoặc đi chân đất; U Minh tà tử đã tính quần áo cực kỳ xốc xếch; Tiểu Hồ đáng yêu xuất trần đôi mắt lim dim ngái ngủ; quạ lông vũ của Mộc Nhạc Ca rút lông cũng không hề phát hiện; Nguyệt Tiêu Nhiên – một người rất ưu nhã ôn nhuận lúc này hoang mang hốt hoảng; hơn nữa bên cạnh mấy người này còn đứng một tiểu nam hài như thiên sứ cao chưa tới bắp đùi mọi người: Tiểu Ác Ma. Lan Nhi. Đứng, toàn bộ đủ cả! Thời điểm mọi người nhất trí nhìn về hướng hồ nước, chỉ nghe “ào” một tiếng, một thân ảnh như Thủy Yêu rẽ nước đi lên. Ngay một khắc này, trong óc mọi người bao gồm cả Tiểu Lan xuất hiện chập mạch. Chỉ thấy màu xanh biếc toàn thân Thiên Túng đều đã rửa sạch. Lộ ra diện mạo lúc trước. Sau khi trải qua sự cải tạo của Thiên Nguyên Đan, da thịt Thiên Túng tựa như trẻ con mới vừa chào đời, không nhiễm phạm trần, trong suốt nhìn xuyên qua, thuần khiết đến gần như mẹ người. Một đôi mắt đẹp đến khó có thể hình dung. Diện mạo của Thiên Túng dường như không thay đổi nhưng mọi người rõ ràng cảm giác mình giống như đang thấy ảo mộng, phần huy mi xinh đẹp kia tựa hồ muốn hút hồn phách mình vào. Bởi vì Thiên Túng ngâm mình ở trong nước, y phục của nàng cũng đã dính thật chặt vào trên thân thể mềm mại. Đường cong lung linh như ẩn như hiện. Một mái tóc màu bạc phiêu tán trong nước như một hồi ảo mộng xinh đẹp. Giấc mộng này cực độ mê người, cảm giác nếm nếm, mộng ảo, tốt đẹp, làm cho người ta không muốn tỉnh lại. Thế nhưng từng thanh âm trong trẻo lạnh lùng vẫn cắt đứt sự ngây ngốc của mọi người. “Phi Dạ, người chảy máu mũi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Mười nam nhân một sân khấu

“Người con ngựa thối này, thu hồi đáng về ngu ngốc của người lại!” Sau khi Bạch Ngân phát hiện ra đáng về ngu ngốc của Phi Dạ không nhận được lên tiếng quát. “Ái, ai ngu ngốc? Chẳng qua là Tiểu Diệp Diệp trở nên xinh đẹp hơn, ta nhất thời nhìn ngây người mà thôi. Ta không giống người nào đó, kỳ thực nhìn đến khó chịu rồi, còn giả bộ ra vẻ đạo mạo!” Phi Dạ nói xong còn tà ác liếc nửa người dưới của Bạch Ngân một cái. “Cấm miệng!” Bạch Ngân đầu đầy hắc tuyến, lộ vẻ đỏ mặt. “Lan Nhi, đây chính là thích khách ngươi nói?” Lúc này, Diệp Tử Long đỏ bừng cả khuôn mặt xông tới hỏi Lan Nhi, trong thanh âm kia nghe thế nào cũng có cảm giác muốn rút gân lột da Lan Nhi. Thực không ngờ, hiện tại Diệp Tử Long thật sự hận chết Lan Nhi, nếu không phải là nữ nhân ngu ngốc này hô to một tiếng, làm sao làm cho nhiều người như vậy nhìn thấy bộ dạng tiểu thư tắm rửa! Thật là đáng chết! Mắt thấy lửa giận trong mắt Diệp Tử Long càng lúc càng lớn, Lan Nhi co rúm lại, bả vai run lên. Lúc này, U Minh đứng bên cạnh Diệp Tử Long đột nhiên sửa

lại y phục xốc xếch, phong tình vạn chủng nói: “Ta nói này bán thú nhân, làm sao ngươi tức giận lớn như vậy, hà? Có phải bởi vì nữ nhân kia tắm rửa bị chúng ta thấy trong lòng không cam lòng hay không? Ngươi bắt quá chí là một thị vệ mà thôi, người nên tức giận là chúng ta cũng còn chưa phát giận, lúc nào thì đến phiên ngươi?” U Minh không hổ có mỹ danh rắn độc, vừa bắt đầu liền làm Diệp Từ Long giận sôi lên. “Nhân yêu chết tiết, ngươi đừng ép ta động thủ!” “Ha ha ha, chuyện cười! Sợ ngươi sao? Sẽ để cho ngươi xem một chút cái gì mới là thực lực Long tộc chân chính!” Bên này Bạch Ngân, Phi Dạ, U Minh cùng Diệp Từ Long đang âm thầm có thể nói là lửa nóng bốc lên tận trời. Thế nhưng, trái lại Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên, còn có Tiểu Hồ bên này lại tuyệt đối yên tĩnh. Cái gọi là gì bùng nổ trong trăm mạch, diệt vong ngay trong trăm mạch. Cho nên, sau khi yên lặng hồi lâu, Tiểu Hồ rốt cuộc kêu to lên: “A! Chủ nhân, chủ nhân đang tắm!!!” (Phong: ngắt =]] anh thơ ngây quá =]]) “Cảm niệm, hồ ly chết tiết!” Mục Nhạc Ca và Nguyệt Tiêu Nhiên cùng kêu lên. Thời điểm những người này loạn thành một đoàn, một thân ảnh đáng yêu như thiên sứ đột nhiên chạy đến trước mặt Thiên Túng đang nhắm mắt dưỡng thần, mềm mại nói: “Mẫu thân, Lân Nhi muốn tắm cùng ngươi có được hay không?” Lân Nhi vừa nói ra lời này, hậu quả trực tiếp chính là đám nam tử tuyệt sắc đang cãi vã trong nháy mắt an tĩnh lại, đồng thanh nói: “Không được!” “Ta hỏi mẫu thân, cũng không phải hỏi các ngươi!” Trong mắt Lân Nhi tràn đầy hung ác, thế nhưng khi chuyển sang Thiên Túng lại đổi thành một bộ nhu thuận cùng biểu tình đáng thương. “Mẫu thân, có được hay không vậy?” “Tên tiểu ác ma này, thật là vài ngày không dạy dỗ ngươi lại ngứa da phải không?” Phi Dạ nhảy ra đầu tiên, lớn tiếng nói. Trong nháy mắt, những nam tử đang cãi và không ngừng nghi kia lập tức đứng chung một chiến tuyến, nhất trí đối ngoại. Ngay cả Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiêu Nhiên cũng không ngoại lệ. Ở Thiên Nhiên Cư gần gũi mấy ngày, bọn họ đã nếm đủ lợi hại của tiểu ác ma kia. Tiểu ác ma có một gương mặt thiên sứ, nhưng lại thường xuyên đùa bỡn người. Ngày đầu tiên Mục Nhạc Ca tới liền phát hiện trên giường của mình có một con rắn độc, rồi sau đó lại cùng Nguyệt Tiêu Nhiên uống phải thuốc xổ, đau đến không muốn sống một ngày một đêm. Những thứ này bọn họ cũng có thể nhẫn nại, nhưng bọn họ không thể chịu được nhất chính là mỗi lần chỉ cần hai người đơn độc ở cùng một chỗ với Thiên Túng, tiểu ác ma đó tuyệt đối sẽ “ngẫu nhiên” xuất hiện, sau đó quấn lấy Thiên Túng không thả, ngay cả nam tử ôn nhu như Nguyệt Tiêu Nhiên cũng hận hận thấu xương. Thời điểm mọi người đang ồn ào không thôi, từng thanh âm lạnh lùng và mỉa mai vang lên làm cho mọi người trong nháy mắt an tĩnh trở lại. Chỉ thấy Thiên Túng lười biếng ở bên hồ tắm, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, phun ra ba chữ: “Thật ồn ào.” Mọi người thấy biểu hiện không kiên nhẫn trên mặt Thiên Túng, đều là một trận khản trương. Bạch Ngân vội vàng nói: “Tiểu Thiên, đừng nóng giận, ngươi từ từ hưởng thụ, chúng ta ra ngoài.” Nói xong cũng nhảy nhót với mọi người. Mọi người lập tức hiểu ý. Lấy U Minh cùng Phi Dạ hai người cầm đầu lập tức tiến lên, lời tiểu ác ma kia ra khỏi phòng tắm. Trong nháy mắt, phòng tắm chỉ còn lại một mình Lân Nhi. Lúc này, Thiên Túng vẫn chưa mở mắt, Lân Nhi cẩn thận xấu hổ nhìn Thiên Túng mấy lần, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, ngươi tức giận sao?” Dù sao, chi cần là nữ nhân, lộ ra thân thể ở trước mặt mọi người nhất định sẽ rất lúng túng. Lân Nhi càng nghĩ càng cảm giác mình thật có lỗi với tiểu thư. “Lân Nhi, ngươi ở đó ngày ngốc làm gì, còn không mau tới đây tắm lưng cho ta.” Thiên Túng miễn cưỡng nói. “Tiểu thư, người không giận ta sao?” Lân Nhi thật trọng nói. “Tức giận? Tại sao?” Lúc này Thiên Túng rốt cuộc mở mắt ra, nhưng trong cặp mắt kia không có lửa giận, không có tức giận, chỉ có hơi không hiểu. “Bởi vì, bởi vì ta hại tiểu thư lộ ra thân thể trước mặt mấy vị công tử. Đều tại ta! Đều tại ta!” Lân Nhi cúi đầu chờ đợi sự trách mắng của Thiên Túng. “Ta không tức giận.” Thiên Túng cắt đứt sự tự trách của Lân Nhi. Mới đầu, Lân Nhi cho rằng Thiên Túng chỉ vì an ủi nàng. Nhưng nàng lại phát hiện biểu tình của Thiên Túng quả nhiên là không đau khổ không vui, không giận không lo. Lãnh đạm giống như thường ngày. Thấy vẻ mặt không hiểu của Lân Nhi, Thiên Túng nhẫn nại giải thích: “Ta mới vừa nói ồn ào, chỉ là bởi vì ta vừa lên cấp, không hy vọng có người quấy rầy ta cảm ngộ mà thôi. Về phần chuyện mới vừa phát sinh, đối với ta mà nói không có gì hết. Bất quá là một chuyện hột mà thôi, còn chưa đủ làm cho ta để ở trong lòng.” Nhưng Nhưng “Đừng nhưng nhị gì nữa, lát nữa ta hẹn đại ca có chuyện thương lượng, nhanh một chút!” Hiện tại, trong lương đình lịch sự tao nhã của Thiên Nhiên Cư có tám nam tử tuyệt sắc khuyếch thành đang hoặc đứng hoặc ngồi. Theo thứ tự từ bên trái bắt đầu là Bạch Ngân cao quý ưu nhã, Phi Dạ xinh đẹp mỹ lệ, U Minh và mị đã tính, Tiểu Hồ phiêu nhiên xuất trần, Mục Nhạc Ca phong hoa tuyệt đại, Nguyệt Tiêu Nhiên sạch sẽ xinh đẹp, Diệp Từ Long dã tính băng lãnh, còn có Tề Thiên Sách cuồng dã hoàn mỹ. Dĩ nhiên, trong góc lương đình còn ngồi một thân ảnh nhỏ nhỏ bị hào quang vây khốn. Chính là Lân Nhi đáng yêu như thiên sứ đáng hận như ma quỷ. Không khoa trương nói, cho dù là mỹ cảnh tuyệt đẹp nhất trên đời so ra đều kém một màn cử đại mỹ nam tề tụ trong lương đình này. Quan trọng nhất là ánh mắt ẩn tình của bọn họ nhìn về phương xa đủ khiến cho bất kỳ nữ tử nào trong thiên hạ tâm say thần mê. Lúc này, một trận làn gió thơm thoï qua mặt. Mọi người gương mặt nhìn lên, chỉ thấy một nữ tử đoác áo bào trắng từ xa xa đi tới. Nàng giống như tiên tử trong trời lạnh lạnh bước ra từ cung Quảng Hàn, không nhiễm phàm trần, một đầu tóc bạch kim còn xen lẫn vài giọt nước, khúc xạ ra hào quang bảy màu. Nhất thời, thân ảnh mảnh khảnh của nữ tử bị bao quanh dưới hào quang. Hào quang bảy màu tựa như mộng đẹp như thơ như vẽ, làm cho tất cả mọi người say mê thật sâu. “Vật nhỏ, tắm rửa xong rồi?” Tề Thiên Sách ngheh đón đầu tiên, trong mắt mang theo ý cười say lòng người. “Ừ.” Thiên Túng gật đầu cười. Không để ý tới ánh mắt né tránh của mọi người cùng Tề Thiên Sách ngồi vào hai bên bàn đá. “Vật nhỏ, vội vàng gọi ta như vậy, không phải là muốn ta chứ?” Tề Thiên Sách vừa ôn nhu bóc trái cây, vừa cười giỡn hỏi. Thiên Túng chẳng qua là nhận lấy trái cây, thân nhiên nói, “Đại ca, ta muốn ngươi thông báo với cha: ngày mai lấy danh nghĩa của Tề gia mở tiệc chiêu đãi nhị diện hạ. Hơn nữa còn gọi hồng nhan tri kỷ của ngươi – Yêu Dạ đến hiến vũ.” “Ngươi muốn trở về Tề gia?” “Ngoại trừ Tề Thiên Sách nghe vậy cao hứng, mấy người khác đều là một bộ mặt đưa đám, bọn họ hiển nhiên quên mất bộ dáng nàng dâu nhỏ vừa rồi của mình, đều vây đến chung quanh bàn đá. Nhất thời, bàn đá trở nên dị thường nhỏ hẹp. “Ta phải trở về Tề gia”, Thiên Túng giải thích, “Ngoại trừ việc muốn gặp cha, ta còn muốn gặp Tô Ngọc Cẩn một lần.” “A? Các ngươi nhận thức?” Tề Thiên Sách cảnh giác hỏi, hẳn rõ ràng cảm giác được lúc Thiên Túng nhắc tới Tô Ngọc Cẩn, trong giọng nói kia hàm chứa tình cảm khôï tâm thương. “Đúng!” Thiên Túng giải thích gì, chẳng qua là nói tiếp, “Lần đó ta đã thám hoăng cung biết được Cửu Trọng Cung sẽ gây bất lợi cho nhị diện hạ. Bất kể là vì Tề gia hay là Thánh Thiên hoặc là bản thân ta, ta đều sẽ không để cho thái tử cùng Cửu Trọng Cung được như ý. Cho nên, ta nhất định phải gặp Tô Ngọc Cẩn một lần!” Nhìn kiên định trong mắt Thiên Túng, vẻ mặt Tề Thiên Sách khẽ nhúc nhích, “Được, ngày mai Tề gia ta chắc chắn mở tiệc chiêu đãi nhị diện hạ!” Giống như muốn làm dịu đi không khí khẩn trương, Tề Thiên Sách nói tiếp, “Vừa đúng lúc cha cũng đã nhớ ngươi đến diện rồi, nói cho hân biết tin tức này, hân nhất định sẽ cao hứng!” Mấy người đang nói, chỉ thấy Tịch Nhan đột nhiên đi vào, khẽ khom người nói với Thiên Túng: “Tiểu thư, quốc sư Thánh Thiên tới thăm hỏi!” “Làm sao hân có thể tới?” Tề Thiên Sách cùng đám người Bạch Ngân đều hiện ra vẻ mặt kinh ngạc. Rồi sau đó nhất trí nhìn về phía Thiên Túng, biểu tình chất vấn kia rõ ràng là đang nói: tại sao hân muốn tìm ngươi? Đừng nói đám người Tề Thiên Sách không hiểu, ngay cả Thiên Túng cũng không hiểu ra sao, nàng cũng không cho rằng mị lực của mình lớn đến mức có thể hấp dẫn được nam tử như Phật tổ đó động phạm tâm. “Cho hân vào.” Thiên Túng cũng hết sức tò mò với mục đích đến đây của Tịch Nhan. Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy một nam tử như tiên nhân không nhiễm khói lửa nhân gian phiêu nhiên đi vào. Hân vẫn thánh khiết như vậy, trong mắt đều là từ bi trách trời thương dân. Nam tử như vậy ngay cả đám người Bạch Ngân lần đầu tiên nhìn thấy hân cũng không thể sinh ra tâm tình chán ghét đối với hân. “Không biết quốc sư lần này đến, có gì muốn làm?” Thiên Túng ngồi giữa chúng mỹ nam, vừa ăn trái cây, vừa lười biếng hỏi. Bắt đầu từ khi quốc sư Tịch Nhan nhìn thấy Thiên Túng, trong đôi mắt bình tĩnh như nước nhanh chóng hiện lên một tia ánh sáng, nhanh đến làm cho người ta không bắt được. “Chúc mừng Yêu Dạ cô nương, tu vi của ngươi lại tiến triển rồi, xem ra ta đã không phải là đối thủ của ngươi.” Trên mặt Tịch Nhan nở một nụ cười nhàn nhạt nói. Những lời này giống như nhắc nhở đám người Bạch Ngân, lúc này bọn họ mới phát hiện, tu vi của Thiên Túng đã không thấp hơn so với bọn họ, thậm chí giống như còn hơn. Lúc này, bọn họ đều nghĩ đến một câu nói Tiểu Hồ đã từng nói: thế giới này sẽ không có người nào biến thái hơn chủ nhân! Quả nhiên không phải “biến thái” bình thường! “Quốc sư chịu đựng ánh mặt trời chói chang tới đây không phải chỉ vì tới xem tu vi của tiểu nữ có tiến triển hay không chứ?” Thanh âm của Thiên Túng hơi chua ngoa. Thế nhưng, Tịch Nhan tựa như không nhận thấy, trên mặt vẫn là ý cười khiêm tốn như cũ, “Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, gần đây thái tử lại muốn hành động, hơn nữa gần đây trong cung thái tử lại xuất hiện một nhóm người cấp Kiếm Tiên Kiếm Thần, các ngươi cần thường xuyên cẩn thận.” “Tại sao nói cho ta biết những thứ này?” Thiên Túng có chút khó hiểu. “Ta chẳng qua

là không muốn để cho dân chúng rơi vào Địa Ngục mà thôi.” Khi Triển Nhan nói lời này thì trong mắt thoáng hiện một loại ánh sáng trang nghiêm. “Có lẽ ta sẽ tạo ra một Địa Ngục khác, người không sợ sao?” Thiên Túng thẳng tắp nhìn chăm chăm vào mắt Triển Nhan nói. “Không sợ! Bởi vì ta tin tưởng người!” Triển Nhan nói lời này thì trên mặt toát ra một loại thần sắc kiên định. Điều này làm cho hắn giống như biến thành một người có máu có thịt. Một câu “tin tưởng” này làm cho trái tim của Thiên Túng có chút rung động. “Lần này Cửu Trọng Cung tôn thất thăm như vậy, tại sao vẫn muốn ủng hộ thái tử?” Tề Thiên Sách tựa hồ vì muốn dời đi sự chú ý của Thiên Túng, hỏi. “Ừ, đây chính là một vấn đề, nếu như đơn thuần là vì không chế hoàng thất, bọn họ không nhất định phải tìm thái tử. Ở đây nhất định có vấn đề gì.” Bạch Ngân cũng phụ họa nói. “Đây chính là chuyện thứ hai lần này ta tới muốn nói cho các người.” Triển Nhan tán dương cười với hai người Tề Thiên Sách một tiếng. “Là cái gì?” “Đây là bởi vì thái tử đáp ứng Cửu Trọng Cung một điều kiện!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Đoàn tụ

Sau khi Khinh Hồng lâu giao phong cùng thái tử trong phòng đấu giá Thánh Ca Hoa, tất cả quan viên thế gia đều ý thức được một tin tức: hiện tại chính là thời điểm quyết định người muốn đứng ở đội nào! Nhưng dù sao đây cũng là một quyết định trọng đại, không quyết định tốt có lẽ sẽ cửa nát nhà tan, tru di cửu tộc. Cho nên, toàn bộ thế cục Thánh Thiên thành sau buổi đấu giá Thánh Ca Hoa giống như đột nhiên trở nên quái dị. Tất cả mọi người giống như thương lượng cùng ăn núp trong khu vực của mình, lảng lảng quan sát thế cục xung quanh. Nhưng tại thời điểm người người trong Thánh Thiên thành cảm thấy bất an, khắp nơi cẩn thận, một chuyện lớn hoàn toàn phá vỡ sự yên lặng của Thánh Thiên Hoàng Thành. Ngày hôm đó, Tề gia kể từ buổi đấu giá bắt đầu liền yên tĩnh lại đột nhiên giăng đèn kết hoa, hoàn toàn đổi mới. Bắt đầu từ sáng sớm tinh mơ, hàng trăm hàng ngàn người làm vội vàng đi đi về về không ngừng. Trong lúc nhất thời, động tĩnh của Tề gia hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của các thế lực lớn. Thời điểm các thế lực lớn rồi rít suy đoán, một chiếc kiệu trên ngọn cờ của công hội luyện đan lặng lẽ dừng trước cửa lớn Tề gia. Tô Ngọc Cẩn ra khỏi trong kiệu, giương mắt nhìn cửa lớn rộng lớn của Tề gia, trên mặt lộ ra một chút ý cười. Ngày hôm trước, hắn nhận được thư mời của gia chủ Tề gia Tề Thiên Minh. Thư mời kia mời hắn hôm nay tới dự tiệc. Mặc dù, hắn vô tâm cùng người mình gọi là “ca ca” tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng tại Khinh Hồng lâu, gia chủ Tề gia cương trực khiến cho hắn sinh lòng ngưỡng mộ. Cho nên, hôm nay hắn mới đứng giờ tới nơi hẹn. Bất quá, những thứ này rơi vào trong mắt người có tâm sự rằng sẽ thành một hành động có ngụ ý! Tô Ngọc Cẩn buông xuống cảm thụ, từ lúc hắn bắt đầu xuống kiệu, bốn phương tám hướng trong những góc nhỏ xung quanh Tề gia đều truyền đến một chút năng lượng dao động rất nhỏ. Tin tưởng không đến nửa ngày, tin tức sẽ lan truyền toàn bộ Thánh Thiên thành. Bất quá, vậy thì như thế nào chứ? Hắn qua loa sửa lại vạt áo. Trong lòng một thân ảnh màu lửa đỏ dần dần rõ ràng. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới muốn kế thừa ngôi vị hoàng đế. Bắt đầu từ hai năm trước, điều duy nhất hắn tâm nguyện chính là có thể gặp lại thân ảnh màu đỏ kia, sau đó, phụng bồi bên cạnh nàng, ngồi nhìn mây cuốn mây tan, triều xuống triều lên. Để vị so với nữ tử lãnh diễm đó quả thật không đáng nhắc tới! Thời điểm Tô Ngọc Cẩn đang muốn đi vào Tề gia, một cỗ xe cực lớn do ba con Lợi Trảo Bạch Văn Hồ kéo nhanh chóng hướng về phía Tề phủ. Cỗ xe trên cả phong cách này chẳng những thu hút sự chú ý của Tô Ngọc Cẩn, càng làm cho “nhóm thám tử” mai phục chung quanh tâm thần ngưng lại. Bởi vì, cỗ xe kia rõ ràng chính là cỗ xe riêng của Khinh Hồng lâu lúc trước xuất hiện ở phòng đấu giá Thánh Ca Hoa! Cơ hồ trong nháy mắt, cỗ xe kia liền dừng lại trước người Tô Ngọc Cẩn. Màn kiệu từ từ mở ra, một nữ tử làm trời đất đều có chút thất sắc bước ra ngoài. Bên cạnh nàng còn đi theo một nam tử mất tim Tô Ngọc Cẩn gần như sững sờ! Bởi vì nữ tử kia cư nhiên mặc một thân màu lửa đỏ, trên mặt còn có khăn sa mỏng màu đỏ. Cái loại trong lãnh diễm mang theo khí chất lạnh nhạt đó cơ hồ trong nháy mắt trùng hợp với hình ảnh trong trí nhớ của hắn. Tô Ngọc Cẩn cơ hồ tham lam nhìn chăm chú vào dung mạo nữ tử kia, dường như nhìn đến muốn xuyên thủng khuôn mặt nàng. Đang lúc này, một trận tiếng cười hào sảng truyền ra từ cửa lớn Tề gia. Chỉ thấy gia chủ Tề gia Tề Thiên Minh dắt con lớn Tề Thiên Sách, con thứ hai Tề Thiên Ngao từ trong cửa lớn ra đón. “Ha ha ha, nhị điện hạ, Yêu Dạ cô nương, hai người các người đã tới, làm sao còn đứng ở bên ngoài, mau mau vào đi!” Tề Thiên Minh nhiệt tình như lửa nói. Nhưng ánh mắt hắn lại dừng trên người Yêu Dạ, mang theo cung chiêu vô tận. Mấy người rất nhanh tiến vào trong phủ. Theo cửa lớn Tề gia từ từ đóng chặt, những bóng đen từ các góc hướng bốn phương tám hướng bay vụt ra ngoài, biến mất trong không khí. Kỳ thực, cũng không phải là những thế lực khác đã tính trước, không muốn do thám chuyện xảy ra bên trong Tề gia. Mà là sau buổi đấu giá Thánh Ca Hoa, phòng thủ bên trong Tề gia giống như thắt chặt, ngay cả con muỗi cũng không lọt vào được, tự nhiên cũng liền không cần làm việc vô dụng canh giữ ở bên ngoài. Trong nội viện Tề gia. Hiện tại, biểu tình của Tề Thiên Minh dùng hai chữ hình dung chuẩn xác nhất chính là: vui mừng! Kể từ ngày hôm đó đưa ba người Tô Ngọc Cẩn, Thiên Túng cùng Diệp Tử Long tiến vào trong viện, Diệp Tử Long cùng Tô Ngọc Cẩn liền bị gạt qua một bên, tất cả tâm thần của cha con Tề gia đều đặt ở trên người Thiên Túng. Nhất là hai người Tề Thiên Ngao cùng Tề Thiên Minh, giống như hai tiểu hài tử cùng cướp kẹo, không ngừng di chuyển chung quanh Thiên Túng. Diệp Tử Long đối với cảnh tượng này có thể nói là không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, nhưng trái tim của Tô Ngọc Cẩn vốn không mạnh mẽ như vậy. Hắn không nghĩ tới cha con Tề gia ở bên ngoài cao lớn anh vĩ khi ở nhà lại là tính tình như thế này. Trong lúc nhất thời, miệng thiếu chút nữa mở thành hình quả trứng. Lúc này, Thiên Túng đã tháo khăn che mặt xuống. Từ lúc nàng bắt đầu tháo khăn che mặt xuống, ánh mắt Tô Ngọc Cẩn liền phức tạp nhìn nàng. Về mặt kia giống như si mê, giống như hoài niệm, giống như nghi ngờ, giống như tự trách. Thiên Túng nhìn bộ dạng ngu si này của Tô Ngọc Cẩn, tâm tình thật tốt, không nhịn được cười với hắn một tiếng. Nụ cười này làm cho Tô Ngọc Cẩn cảm thấy khí huyết dâng trào, nhịp tim tăng nhanh. Trong giây lát, hắn ôm lấy tim của mình, lòng mảy mòi anh tuấn nhũn nhũn thành một đoàn. Kỳ thật, Thiên Túng vẫn luôn âm thầm quan sát biểu tình của Tô Ngọc Cẩn. Nhìn tình hình hiện tại của hắn, Thiên Túng liền đoán được thắng cuộc này nhất định là động tâm khi thấy mình, nhưng trong lòng lại cảm thấy thật có lỗi với Mục Niệm Ngữ trước kia. Hơn nữa, hắn hẳn là đã sinh ra hoài nghi đối với mình. Nhìn về mặt rồi rậm của hắn cũng biết, hiện tại nội tâm hắn nhất định là sóng lớn mãnh liệt. Thật sự không đành lòng nhìn thẳng góc kia về mặt buồn khổ che ngực, Thiên Túng nói với Tô Ngọc Cẩn: “Nhị điện hạ, vì sao từ khi bắt đầu đi vào không nói một lời?” “Ta. Ta. Người. Người rốt cuộc là ai?” Tô Ngọc Cẩn lắp ba lắp bắp hỏi. Nhưng Thiên Túng còn chưa kịp trả lời, Tô Ngọc Cẩn đột nhiên cao hứng kêu to một tiếng, nói: “Ta, . . . Ta vừa nói lắp! Ta nói lắp! Chỉ có lúc đối mặt với nàng ta mới có thể khản trương như vậy! Người là nàng đúng không?” Thiên Túng không nghĩ tới Tô Ngọc Cẩn sẽ nói như vậy, trong lòng xôn xao một trận cảm động, “Đứa ngốc!” Thiên Túng nhẹ giọng kêu lên. Câu “đứa ngốc” này nghe vào trong tai Tô Ngọc Cẩn quả thật so với mặt còn ngọt hơn. Nhớ tới khi ở Vạn Linh cốc, Thiên Túng cũng gọi hắn như vậy, hắn đã sớm đem hai từ này trở thành tên gọi thân mật dành riêng cho hắn. “Niệm Ngữ, thật sự là người! Ta thật vui mừng!” Tô Ngọc Cẩn vui vẻ không biết nói gì. Hắn mê say dùng những ngón tay thon dài tao nhã của mình vuốt ve khuôn mặt Thiên Túng, lầm bầm nói, “Tiểu Ngữ, người trở nên xinh đẹp!” “Đây mới là dáng vẻ chân chính của ta. Hiện tại, ta nghĩ cần để cho người biết ta là ai!” Ánh mắt Thiên Túng từ từ nhìn về phương xa. Tất cả mọi người biết bọn họ có một đoạn chuyện rất dài phải nghe rồi. Kỳ thật bất kể là Tề Thiên Sách, hay là Diệp Tử Long hoặc là Tô Ngọc Cẩn, bọn họ

chỉ tham gia vào một phần cuộc sống của Thiên Túng. Mà bây giờ, bọn họ rốt cuộc có cơ hội hiểu rõ tất cả của Thiên Túng. Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Thiên Túng tựa hồ từ chín tầng mây truyền đến, êm tai kể rõ: từ việc Ám Ma tộc diệt tộc đến ba năm ở Tề gia, từ việc tới Thánh môn học nghệ đến dừng cảm phá tháp Thánh môn, từ kiếp sát trong Ma Thú Sâm Lâm đến tầm bảo ở Vạn Linh cốc, từ huyết tẩy Sát thành đến xâm nhập Xích Viêm động, cho đến hai năm sau, hôm nay, Kinh Hồng lâu huy hoàng Thánh Thiên. Thiên Túng nói những chuyện này cơ hồ từ lúc mặt trời mọc ở đằng đông, nói cho tới lúc hoàng hôn buông xuống. Cho đến khi Thiên Túng nói xong, mọi người vẫn còn đắm chìm trong từng màn phưu lưu kinh hiểm kia. Không thể không nói, cuộc sống như thế có thể nói là huy hoàng! Ngay cả những nam tử hán đội trời đạp đất như bọn họ cũng mặc cảm! Tô Ngọc Cẩn đột nhiên nắm lấy bàn tay Thiên Túng nói: “Tiểu Ngừ, ta vẫn muốn. . . muốn gọi ngươi là Tiểu Ngừ! Ta. . . . Ta quyết định ta muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế cùng đại ca! Ta muốn làm đế vương Thánh Thiên!” “Đứa ngốc, ngươi không cần như thế.” Thiên Túng không nghĩ tới thân phận của mình cư nhiên khiến cho Tô Ngọc Cẩn có ý tưởng quần lâm thiên hạ. “Vì ngươi, ta vui vẻ chịu đựng!” Tô Ngọc Cẩn ôn nhu cười một tiếng. Lúc này, Tề Thiên Sách đột nhiên nói: “Tiểu muội, hôm nay ngươi không phải có chuyện muốn thương nghị cùng nhị điện hạ sao?” “Đúng rồi”, Thiên Túng đột nhiên rất là thận trọng hỏi Tô Ngọc Cẩn, “Hoàng thất các ngươi có phải có một món thần bảo truyền quốc không?” “Đúng a!” Tô Ngọc Cẩn không chút do dự hồi đáp. “Thần bảo này được truyền lại từ vài ngàn năm trước, nghe nói là nội đan của dị thú vạn năm Bản Cổ Cự Long. Chỉ có người leo lên đế vị mới có thể có được nó.” “Ta nhận được tin tức từ một nơi, Cửu Trọng Cung sở dĩ đáp ứng trợ giúp Tô Ngọc Thành lên ngôi vị hoàng đế, là bởi vì Tô Ngọc Thành đáp ứng Cửu Trọng Cung một điều kiện.” “Điều kiện gì?” “Đợi ngày hắc lên ngôi, đem thần bảo truyền quốc nội đan Bản Cổ Cự Long giao cho Cửu Trọng Cung!” Tô Ngọc Cẩn nghe xong kinh hãi. Mặc dù, hắc không có bao nhiêu hảo cảm đối với vị phụ thân cao cao tại thượng của hắn, nhưng hắc từ nhỏ sống ở Thánh Thiên thành, đối với Thánh Thiên cũng là trung thành vô cùng. Bây giờ nghe nói, Tô Ngọc Thành lại muốn chấp tay dâng thần bảo của Thánh Thiên cho người ta, sao có thể không tức giận? “Ta sẽ không để cho hắc được như ý!” Trong thanh âm của Tô Ngọc Cẩn có một loại kiên định trước nay chưa từng có. “Ta biết!” Thiên Túng âm áp cười một tiếng, “Ta thu được tin tức từ mạng lưới tình báo, phát hiện đêm qua có hai đội nhân mã ẩn vào bên trong cửa đông và cửa tây Đế Cung, ta đoán chừng trong vòng mười ngày, trong hoàng cung nhất định có chuyện lớn phát sinh.” “Nhưng mấy ngày nữa, chính là sinh nhật của phụ thân ta.” Tô Ngọc Cẩn còn chưa nói hết, Thiên Túng đột nhiên hiểu ra nói, “Đúng rồi! Mấy ngày gần đây Tô Ngọc Thành có động tác lớn như vậy, xem ra là sớm có chuẩn bị! Hắc hắc là muốn bức vua thoái vị!” “Bức vua thoái vị?” Thiên Túng vừa nói ra lời này, Tề Thiên Minh, Tề Thiên Sách, Tề Thiên Ngao cùng Tô Ngọc Cẩn đều cả kinh. Thiên Túng không để ý tới sự kinh ngạc của mọi người nói tiếp: “Không sai, thọ yến đế vương chính là thời điểm tính cảnh giác của mọi người yếu kém nhất. Mấy ngày nay, mưu kế của Cửu Trọng Cung cùng thái tử liên tiếp thất bại, xem ra bọn họ đã không có kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa! Mà thọ yến đế vương chính là cơ hội tốt nhất. Bọn họ chẳng những có thể diệt trừ được nhị điện hạ, còn có thể một lần hành động lấy được ngôi vị hoàng đế!” “Hiện tại, đã có hàng loạt hắc y nhân mai phục trong cung. Ta đoán rằng Cửu Trọng Cung đã mất đi kiên nhẫn, cho nên tính toán được ăn cả ngã về không!” “Vậy chúng ta cần làm thế nào?” Tô Ngọc Cẩn rất tin tưởng phỏng đoán của Thiên Túng. “Chờ!” Thiên Túng chỉ nói ra một chữ. “Chờ?” Tô Ngọc Cẩn không hiểu. “Không sai, nếu bọn họ bộ ngựa rình ve, chúng ta tự nhiên sẽ chìm sẽ rình sau. Hiện tại, chúng ta chỉ cần lẳng lặng chờ bọn họ lộ ra dấu vết, tin tưởng có thể thu lưới rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Thái tử muốn mời

Cho đến khi mặt trời chiều ngã về tây, đêm lạnh như nước, Thiên Túng cùng Diệp Tử Long mới từ rời khỏi Tề gia. Vì không để người hoài nghi, Tô Ngọc Cẩn cùng Thiên Túng cũng không rời khỏi cùng một lúc. Bởi vì có câu chuyện tình yêu vang dội kinh sư của Tề Thiên Sách cùng Yêu Dạ làm nguy trang, Thiên Túng dĩ nhiên phải lưu lại lâu hơn một chút so với Tô Ngọc Cẩn. Thiên Túng vừa ra tới lập tức liền cảm nhận được bốn phương tám hướng đều có người mai phục. Tu vi của bọn họ không cao, nhưng công phu ẩn nấp thân hình đều là hạng nhất. Nàng bất động thanh sắc cười một tiếng, cùng Diệp Tử Long lên xe, nghiêng ngang rời đi. Bọn họ vừa rời đi, những bóng người này lập tức chạy như bay về phía bốn phương tám hướng. Đêm nay, đế kinh nhất định bắt đầu náo động. Kinh Hồng lâu, Thiên Nhiên Cư. Thiên Túng vừa bước vào khuê phòng của mình liền phát hiện có người trong phòng, nhưng khí tức quen thuộc kia trong nháy mắt lại khiến nàng tỉnh hạ tâm lại. “Đến từ khi nào?” “Từ sớm! Ta chờ ngươi ước chừng đã một ngày! Ngươi đi đâu vậy?” Trong thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị thường ngày lúc này lại mang theo cảm xúc oán trách cùng tức giận. “Đội Thiên Túng thấy rõ tạo hình của Tàn Mộ Ngôn, thật sự sợ hết hồn. Mấy ngày trước đây thấy hắc, tuy hắc mang theo vài phần sa sút cùng lời thôi, nhưng cũng sẽ không tiêu tụy như bây giờ. Nhìn thân hình gầy gò của hắc, Thiên Túng nghiêm trọng hoài nghi hắc đã mấy ngày chưa ăn cơm rồi!” “Ngươi là cùng nhau Chầu Phi sao? Làm sao biến mình làm thành bộ dạng này?” Thiên Túng không nhịn được lớn tiếng hỏi. Tàn Mộ Ngôn mặc dù không biết dân chạy nạn châu Phi là có ý gì, nhưng lại nghe hiểu được câu phía sau. Thiên Túng đang quan tâm hắc. Lúc này, trên mặt hắc nhin không được mà lộ ra cảm xúc ảo não. “Cái đó. . . . Ta bị một đứa bé lừa bịp! Ngay từ ngày đầu tiên ta tiến vào, không biết tiêu hải tử kia động tay động chân gì với ta, cư nhiên toàn thân không thể động. Vẫn ở trên giường ngáy người ba ngày nay.” Tàn Mộ Ngôn càng nói càng nhỏ, nha, nghĩ tới hắc một thân tu vi Kiếm Tiên cư nhiên bị một đứa bé ám toán, nói ra còn không làm cho người ta cười rơi răng sao. “Ngươi nói là Lân Nhi?” Thiên Túng vừa nghe cũng biết nhất định là tiểu ác ma đó. “Ai là Lân Nhi?” Tàn Mộ Ngôn nghi ngờ hỏi. “Là một con dị thú ta cứu ở Xích Viêm động. Hiện tại mặc dù nó còn nhỏ tuổi, nhưng đã có thể hóa hình, thực lực càng thêm có thể so với cường giả Kiếm Tiên. Ngươi nhất định là bị nó vây trong địa hạt rồi.” Thiên Túng khẳng định nói. Lúc này, Thiên Túng mới nhớ ra kể từ khi trở về từ phòng đầu giá Thánh Ca Hoa, đã vài ngày không nhìn thấy Tàn Mộ Ngôn rồi. Ai ngờ được Lân Nhi cư nhiên “chà đạp” Tàn Mộ Ngôn thành ra như vậy. Tiểu tử này thật sự càng ngày càng tinh nghịch rồi, xem ra có thời gian phải hảo hảo giáo dục Lân Nhi mới được! Trong mắt Thiên Túng lóe lên một đạo tinh mang. Tại phòng tu luyện phía xa Thiên Nhiên Cư, Lân Nhi đột nhiên cảm thấy một trận rét căm căm. Gió lạnh như lưỡi thương lướt qua cổ! Ô, làm cho hắc run rùng mình ớn lạnh. “Có người muốn tính kế ta sao?” Lân Nhi tự lẩm bầm. Bất quá rất nhanh hắc lại lộ ra một nụ cười tà ác, “Chỉ có chuyện ta giày vò người khác, người khác nào dám giày vò ta, nhất định là ta suy nghĩ nhiều! Suy nghĩ nhiều!” Lúc này, Thiên Túng nói với phía ngoài phòng: “Lân Nhi, chuẩn bị chút thức ăn nhẹ đưa tới đây. Chuẩn bị thêm cho phòng Tàn Mộ Ngôn công tử một thùng nước nóng!” Hiệu suất của Lân Nhi thật sự cao thần kỳ, chỉ chớp lát sau một bàn rượu và thức ăn màu sắc hương vị đều đủ liền được đưa tới. Tàn Mộ Ngôn vừa ăn như hồi đói, vừa vẫn không quên hỏi Thiên Túng: “Tiểu Thiên, ta chờ ngươi một ngày, ngươi đi đâu vậy?” “Ta đến Tề gia, đồng thời còn gặp nhị điện hạ của Thánh Thiên để quốc.” Thiên Túng rót một chén rượu ấm cho Tàn Mộ Ngôn, tức khắc, mùi rượu bốn phía. “Cái gì?” Nghe thế, Tàn Mộ Ngôn không nhịn được để đĩa xuống khăn trương hỏi, “Ngươi làm như vậy có quá mức cấp tiến hay không, thực lực của ngươi mạnh, không sai, thế nhưng làm như vậy chẳng phải đánh đồng với việc đem mình bỏ vào phe cánh của nhị điện hạ, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích sao!?” “Vẫn còn quá sớm nếu nói là cái đích cho mọi người chỉ trích. Nhưng ta biết các đại gia tộc Thánh Thiên cùng thái tử cũng đã biết yến hội phát sinh ngày hôm nay ở Tề gia. Bọn

họ nhất định sẽ tranh nhau suy đoán, bàn mưu tính kế. Thái tử vốn đã nóng nảy bất an, ván cờ hôm nay liền tương đương với đồ thêm dầu vào lửa, tin tưởng rất nhanh chúng ta có thể dẫn rắn ra khỏi hang!” Đây mắt Thiên Túng lóe lên hào quang cơ trí, Tần Mộ Ngôn Tâm nhìn thấy liền tâm thần nhốn nháo. “Chỉ cần người chuẩn bị chu đáo là tốt rồi. Nếu như cần ta làm gì, nhất định phải nói cho ta biết!” Tần Mộ Ngôn nghiêm túc nói. “Ừ. Nhanh ăn đi!” Thiên Túng lại gấp một ít thức ăn vào bát cho Tần Mộ Ngôn. Một màn này, ảm áp làm cho màn đêm bấp bênh trở nên cực kỳ ảm áp. Sau khi tiễn Tần Mộ Ngôn đi, con buồn ngủ của Thiên Túng cũng hoàn toàn biến mất. Dứt khoát ngồi xuống tĩnh tâm tu luyện, mấy ngày liên tiếp đột phá khiến cho thực lực của nàng có thể nói là tiến nhanh. Nhưng nàng tình huống hiểu được đối thủ của mình là Cửu Trọng Cung, Cửu Trọng Cung đã tồn tại cả vạn năm! Nàng cần thực lực càng cường hãn để nắm chắc phần thắng hơn vài phần. Bởi vì nàng biết, đám người thái tử tuyệt đối kềm chế không được bao lâu nữa! Theo Chư Thần quyết cùng công pháp thần bí vận chuyển, hắc động trên người Thiên Túng tự nhiên mở ra. Bảy loại nguyên tố năng lượng chung quanh tụ như bị lốc xoáy thu hút vội vã vọt vào bên trong cơ thể Thiên Túng. Thiên Túng rõ ràng cảm thấy kể từ khi mình có đủ bảy nguyên tố, mỗi lần vận chuyển công pháp, bảy loại nguyên tố năng lượng đều không ngừng cọ sát, đấu tranh, khiến cho năng lượng trong cơ thể Thiên Túng lưu chuyển nhanh hơn. Cũng bởi vì Thiên Túng mới vừa đạt được thổ nguyên tố cùng mộc nguyên tố, luồng khí xoáy tụ của hai loại nguyên tố này còn quá mức yếu ớt, bị những cổ năng lượng khác áp chế kịch liệt. Nhưng làm cho Thiên Túng vui mừng là, cổ năng lượng nhỏ kia càng bị áp chế càng hăng, tốc độ lưu chuyển của năng lượng bên trong luồng khí xoáy tụ càng thêm thật nhanh, tinh thể không ngừng tạo thành. Thời điểm tinh thể màu vàng đất và tinh thể màu xanh biếc càng động lại càng nhiều, đột nhiên, hai cổ kiếm khí màu vàng đất cùng màu xanh biếc bắn ra từ trong cơ thể Thiên Túng, bắt đầu ngưng kết ở bên ngoài cơ thể. Năng lượng thổ nguyên tố cùng mộc nguyên tố của Thiên Túng cư nhiên trong mấy ngày tu luyện ngắn ngủn có thể ngưng khí thành binh rồi. Giờ khắc này, ngay cả Thiên Túng cũng nín thở mà đợi, bởi vì nàng cũng rất tò mò, hai kiếm khí cuối cùng này sẽ là cái dạng gì. Theo kiếm khí không ngừng lưu chuyển giữa không trung, ánh sáng màu vàng đất và màu xanh biếc càng lớn. Trong lúc nhất thời, toàn bộ khuê phòng của Thiên Túng cũng bị nhuộm hai loại màu sắc này. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngay tại thời điểm ánh bình minh chiếu sáng chân trời, Thiên Túng rốt cuộc hoàn thành ngưng khí thành binh! Theo tia sáng tiêu tán, huyết thái dương của Thiên Túng quả thực không bị kềm chế đập thành thịch. Mẹ kiếp! Ai có thể tới nói cho nàng biết đây là chuyện gì xảy ra?! Chỉ thấy một thanh kiếm xanh biếc cùng một tấm lá chắn màu vàng đất lơ lửng trong không khí. Hai món kiếm khí này vốn vô cùng bình thường, nhưng lá chắn màu vàng đất kia cũng không giống như những lá chắn thông thường lấy phòng ngự làm chủ. Trên tấm lá chắn bóng loáng nhô lên những mũi dao bén nhọn, giống như chỉ cần chạm nhẹ một cái là có thể thịt nát xương tan. Chung quanh tấm lá chắn kia còn khảm thêm một tầng chỉ chít mũi dao. Không thể không nói, có thể đem thổ nguyên tố ôn hòa nhất ngưng tụ thành một loại kiếm khí thấy rợn cả người như vậy, ngay cả Thiên Túng mình cũng cấp cho mình một chữ phục. Mà kiếm khí còn lại liên có vẻ bình thường, chỉ là một thanh trường kiếm tương đối rộng. Thế nhưng Thiên Túng quan sát cẩn thận liền phát hiện thanh kiếm khí mộc nguyên tố này cùng kiếm khí hỏa nguyên tố của mình bất kể từ hình dáng đến kích cỡ đều cực kỳ giống nhau. Giống như cả hai đều từ một khuôn mẫu đúc ra, bất cứ lúc nào cũng có thể hợp thành một. Cái gì gọi là mộc sinh hỏa, nếu như hai thanh Kiếm Khí này thật sự có thể hợp lại làm một, thì đó chính là chuyện kinh người nhất trên khắp Thần Ma đại lục từ trước tới nay! Lúc này, trong đầu Thiên Túng đột nhiên hiện ra hai từ, mà hai từ này chính là tên của hai món kiếm khí: Thị Phách! Thương Phong! Quả nhiên là cái tên khí phách! Thiên Túng không nhịn được nhướn miệng cười. “Tiểu thư, tiểu thư, người thức dậy rồi sao? Tịch Nhan công tử có chuyện cầu kiến,” Thanh âm Lan Nhi từ bên ngoài vang lên. “Người trước tiên vào giúp ta rửa mặt, để cho Tịch Nhan đến lương đình bên kia đợi đi!” Thanh âm lười biếng của Thiên Túng từ trong phòng truyền ra. Chỉ chốc lát sau, Kinh Lan đình, Thiên Nhiên Cư. “Tịch Nhan, có phải thái tử có động tĩnh gì hay không?” Thiên Túng vừa ăn điểm tâm Lan Nhi chuẩn bị, vừa thờ ơ hỏi. “Tiểu thư liệu sự như thần! Đúng là thái tử có chuyện. Đây là thiệp mời hôm nay thái tử phái người đưa tới.” Tịch Nhan kính cẩn đem thiệp mời đưa tới tay Thiên Túng. Thiên Túng vừa mở ra nhìn, trong mắt lộ ra mấy phần khinh thường. “Tiểu Thiên, phía trên viết gì?” Lúc này, Bạch Ngân cao quý như tiên nhân đáp sóng mà đến, một màn tiên nhân đáp nước như vậy trực tiếp khiến cho tiểu nha đầu Lan Nhi che ngực, sắc mặt ửng hồng. Bạch Ngân vừa đến Kinh Lan đình, liền thật tùy ý ngồi sát bên cạnh Thiên Túng. Cung chiều đem một chén canh bách hợp hạt sen đưa đến trước mặt Thiên Túng, động tác tự nhiên giống như đã làm mấy trăm lần. “Không có gì, bất quá là viết thái tử muốn mở tiệc ở phủ đệ chiều đãi tỷ tỷ của mình cùng các vị đại thần, muốn Yêu Dạ cô nương ta đến đó hiến vũ mà thôi.” “Thái tử làm sao có thể đột nhiên muốn mời người, hẳn nên biết người sẽ không đi. Xem ra hẳn hẳn là rất muốn biết ngày hôm qua Tề Phủ rốt cuộc xảy ra những chuyện gì! Hoặc giả nói mấy người phía sau hẳn càng ngày càng không nhìn thấu Kinh Hồng lâu!” Trong mắt Bạch Ngân hàm chứa nụ cười nói. “Không sai! Tên thái tử này danh nghĩa là tìm ta hiến vũ, trên thực tế là vi thăm dò thực hư. Có lẽ trong mắt hắn, ta cũng chỉ là một vũ cơ, sao dám cãi lại ý chỉ của hắn đây?” Thiên Túng nhéo một miếng bánh gạo nếp, ưu nhã bỏ vào trong miệng. Tựa hồ đang hưởng thụ thức ăn ngon, nhưng trong mắt nàng lại lóe lên quang mang tính toán. “Tiểu Thiên nhất định sẽ không để cho hắn được như ý chứ?” Bạch Ngân giống như khẳng định hỏi. “Dĩ nhiên sẽ không! Nhưng ta chỉ là một vũ cơ nho nhỏ, sao có thể không tuân theo lệnh của thái tử đây? Nếu thái tử nhiệt tình cho mời như vậy, ta như thế nào lại cô phụ nhiệt tình của hắn?” Thiên Túng xinh đẹp cười một tiếng, lười biếng nói. “Người à!” Bạch Ngân cung chiều nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Thiên Túng. “Nếu người muốn đi, nhất định là có đạo lý của người. Nhưng người nhất định phải mang theo Tử Long, biết không?” “Cho dù ta không cho hắn theo, người cảm thấy hắn sẽ chịu sao?” Thiên Túng vừa nói vừa tiến vào trong ngực Bạch Ngân, “Ta cảm thấy yến hội tối nay nhất định sẽ tương đối thú vị!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Mưu tính hại nhau

Vốn yến hội Tề gia đã làm cho mọi người cảm nhận được nguy cơ từ phía, nhưng ai nghĩ đến, ngày thứ hai sau yến hội Tề gia thái tử cũng phát thư mời. Thời cơ một trước một sau này càng làm cho người ta thấy được trong chuyện này bộc phát ra tia lửa. Tất cả mọi người đều biết, Tề gia tuyệt đối sẽ không tham gia yến tiệc của thái tử, nhưng ánh mắt của mọi người lại bị một thế lực phương khác hấp dẫn. Thế lực kia dĩ nhiên là Kinh Hồng lâu thần bí khó lường rồi. Vũ cơ Yêu Dạ của Kinh Hồng lâu có tham gia yến hội của thái tử hay không trở thành sự chú ý của tất cả thế gia, thế lực. Thời gian còn sớm, trước cửa phủ thái tử đã rất nhiều hương xa bảo mã, rất nhiệt náo. Lúc này, một cổ kiệu ba đỉnh màu vàng sáng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, bởi vì màu vàng sáng chói mắt kia chỉ người cần có chút thưởng thức đều biết đó là dấu hiệu của hoàng gia. Kiệu mềm dừng lại trước phủ thái tử, cửa kiệu khẽ vén, ba nữ tử ăn vận chỉnh tề nhẹ nhàng bước ra ngoài. Ba nữ tử này xuất hiện thật làm cho người ta có một loại cảm giác hai mắt tỏa sáng. Chỉ thấy nữ tử bên trái lông mày như khói lạnh, mắt như hạnh xuân, khuôn mặt thanh lệ. Một thân màu tím nhạt càng làm cho nàng có một loại khí chất cao nhã xuất trần. So sánh với nàng, hai nữ tử ở bên phải nàng liền có vẻ tục khí. Nữ tử đứng giữa nhìn qua lớn tuổi hơn, nhưng lớp son phấn thật dày làm cho da thịt nàng vẫn trơn mềm như trước, một đôi mắt phượng, sắc môi kiều diễm, một thân áo bào đỏ rực ôm lấy dáng người xinh đẹp. Nàng cũng xem như là mỹ nhân, trên mặt lộ ra hai phần mỉa mai. Nữ tử bên phải nàng tựa hồ là người nhỏ nhất trong ba người, bất quá cũng chỉ tầm mười tám mười sáu

tuổi, diện mạo nàng rất thanh thuần, làm cho người ta vừa thấy thì có một loại cảm giác như tiểu muội nhà bên, thế nhưng nếu nhìn kỹ lại, sẽ liền phát hiện trong mắt nàng có một tia tính toán như có như không. “Hạ quan tham kiến nhị công chúa, đại công chúa, tiểu công chúa!” Các vị quan viên bên ngoài vừa thấy ba nữ tử này đều đồng thanh nói. Nguyên lai thân phận của ba người này là ba vị công chúa của Thánh Thiên đế quốc! Lúc này, thái tử đột nhiên từ trong bước ra nghênh đón. “Ngọc Hoa tỷ tỷ, Ngọc Mai tỷ tỷ, Ngọc Tâm muội muội các người đã tới! Mau mau mời vào!” Trên mặt thái tử tựa hồ thật sự mang theo vài phần tươi cười thật lòng. Điều này cũng khó trách, mấy người này suy cho cùng cũng lớn lên với nhau từ nhỏ. Mầu thân của Tô Ngọc Hoa, Tô Ngọc Mai, Tô Ngọc Tâm ở trong cung chiếm giữ một chỗ ngồi, bản thân gia tộc bọn họ cũng không thể khinh thường. Thái tử tự nhiên cũng tương đối thân thiết với bọn họ. “Di, thái tử ca ca, người không phải là ra ngoài đón chúng ta sao? Chúng ta cũng đã tiến vào, sao người còn không theo bọn ta vào?” Tô Ngọc Tâm nhìn thái tử sau khi nghênh đón bọn họ vào cửa, vẫn như cũ đứng ở cửa nhìn chung quanh, không nhìn được lên tiếng hỏi. “A, ta nghênh đón một vị khách khác!” Thái tử cười cười nói. “Hừ, tương lai người chính là vua của một nước, có người nào đáng để người nghênh đón?” Tô Ngọc Mai nói xong cũng không đợi thái tử trả lời liền mang theo hai người Tô Ngọc Hoa, Tô Ngọc Tâm cùng đi vào phủ đệ. Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, thái tử hung hăng xì một tiếng khinh miệt, “Nói mình cao quý như vậy, còn không phải là một đám đám phụ ai cũng có thể làm chồng sao, nếu không phải là cần sự ủng hộ của các người, bản thái tử khoan dung cho các người kiêu ngạo như vậy sao?! Hừ!” Hắc y lão giả bên cạnh thái tử ần ần bả vai thái tử nói, “Thái tử bớt giận, cần gì theo chân một đám phụ nhân tranh chấp, chờ sau khi chúng ta nắm đại quyền, xử trí bọn họ như thế nào còn không phải bằng một câu nói của ngài sao?” “Ừ, nói rất đúng!” Đang lúc hai người nói chuyện, một chiếc xe ngựa siêu cấp hào hoa dừng lại trước cửa phủ thái tử. Thái tử lập tức muốn lên nghênh đón, lại bị một ánh mắt của hắc y lão giả bên cạnh dè dặt. Trong nháy mắt, Thiên Túng cùng Diệp Tử Long liền xuất hiện trước mặt mọi người. Hôm nay, Thiên Túng mặc một thân áo bào trắng như tuyết, lộ ra chiếc cổ trắng nõn ưu mỹ như thiên nga. Một đầu tóc bạch kim như cũ tàn mạn rủ xuống tận gót chân, chẳng qua là trên trán đeo một dây trâm châu có khảm một miếng ngọc hình bán nguyệt. Toàn thân từ trên xuống dưới không thêm một món đồ trang sức nào. Nhưng chính món trang sức tinh xảo trên trán cũng là một trâm phẩm trên đời khó có được. Khăn sa lụa màu trắng mỏng mà tinh xảo vòng quanh khuôn mặt Thiên Túng, làm cho nàng không giống với người phàm. Phần thanh tao này trực khiến thái tử vừa nhìn một cái liền ngây dại. Hắc y nhân bên cạnh thái tử vô cùng ách nỡ lại đẩy thái tử một cái, mới làm cho thái tử khôi phục thanh tỉnh. “Hoan nghênh, hoan nghênh! Cuối cùng ta cũng chờ được Yêu Dạ cô nương rồi!” Sau khi thái tử phản ứng kịp, lập tức tha thiết tiến lên, muốn nắm lấy hai tay của Thiên Túng. Nhưng lại bị một thanh đao sắc bén ngăn lại. Thấy cả người Diệp Tử Long phát ra sát khí, thái tử bị dọa sợ đến vội vàng lui về phía sau hai bước. Trong mắt hắc y lão giả phía sau hần lóe lên một chút kinh ngạc. “Thái tử, đây là Kinh Hồng lâu phái người đặc biệt bảo vệ tiểu nữ tử, hẳn cũng chỉ là làm hết chức trách của mình, tin tưởng Thái Tử Điện Hạ sẽ không trách cứ chứ!” Thiên Túng có ý gấp thân cúi thấp người, lại đem quan hệ của mình và Kinh Hồng lâu nói rõ ràng một lần. Thái tử vừa thấy Thiên Túng nhẹ nhàng cúi đầu, cái loại thẹn thùng kia. . . nhất thời cả người đều mềm rồi, sao còn quản được nhiều như vậy. “Không ngại, không ngại! Một chút cũng không ngại! Yêu Dạ cô nương vẫn là nhanh lên một chút ngồi vào vị trí đi!” Khi thân ảnh Thiên Túng cùng thái tử sóng vai xuất hiện trong yến hội thì trong lòng mọi người đều không hẹn mà cùng hiện ra một câu nói: cộc mà đòi ăn thịt thiên nga! Dĩ nhiên, trong đó không chỉ có ánh mắt hâm mộ. Còn có hai ánh mắt ghen tỵ cực kỳ rõ ràng làm cho Thiên Túng sinh lòng khó chịu. Hai đạo ánh mắt ghen tỵ xen lẫn oán độc này dĩ nhiên là từ Tô Ngọc Mai cùng Tô Ngọc Tâm rồi. Dường như chế độ giáo dục của hoàng gia có vấn đề. Tất cả con cái hoàng gia đều có chút tự đánh giá mình rất cao, không coi ai ra gì. Trong lòng hai tỷ muội Tô Ngọc Mai cùng Tô Ngọc Tâm, mình chính là thiên chi kiêu nữ, luôn là tâm điểm chú ý của muôn người, được vạn người theo đuổi ~ thế nhưng, nữ tử kia xuất hiện liền trực tiếp cướp đoạt quang huy vốn nên thuộc về bọn họ, điều này làm cho họ có thể nào không sinh lòng oán hận. Lúc này, Thiên Túng cũng nhìn về phía ba nữ tử kia. Nàng vốn cho rằng sẽ thấy ba người dung tục không chịu được, nhưng không nghĩ tới cư nhiên có thể thấy được một người thoát tục. Đây cũng cực kỳ ngoài suy nghĩ và dự đoán của Thiên Túng. Nữ tử khiến cho Thiên Túng có vài phần kính trọng chính là nhị công chúa: Tô Ngọc Hoa. Theo Thiên Túng cùng thái tử ngồi vào vị trí, yến hội chính thức bắt đầu. Tiếng nhạc vang lên, nhất thời, cả đám nữ tử trẻ tuổi tướng mạo xinh đẹp, mặc vũ y bảy màu nổi đuôi mà vào, nhẹ nhàng nhảy múa, trong lúc nhất thời gió thơm mưa hoa, đẹp không sao tả xiết. Nhưng những thứ này đã biểu diễn nhiều lần, khó tránh khỏi có phần vô vị tẻ nhạt trong mắt quan lại quyền quý ở đây. Cơ hồ ánh mắt của tất cả người đều như có như không đọng lại trên người Thiên Túng. Điều này làm cho hai người Tô Ngọc Mai cùng Tô Ngọc Tâm càng thêm phần hận dị thường. Lúc này, Tô Ngọc Mai rốt cuộc không nhịn được mở miệng nói: “Những tiết mục này thật sự quá mức bình thường, khó có thể vừa mắt, nếu hôm nay thái tử đã mời đệ nhất danh kỹ của Kinh Hồng lâu đến, không bằng để cho nàng tấu một khúc nhạc, ý thái tử như thế nào?” “Cái này. . .” Ý khinh thường trong lời nói của Tô Ngọc Mai đối với Yêu Dạ một kẻ đàn cũng có thể nghe ra được. Hơn nữa, Yêu Dạ vì hiển vũ mà đến, lại yêu cầu nàng tấu một khúc nhạc, Tô Ngọc Mai rõ ràng là muốn Yêu Dạ xấu mặt. Thái tử không muốn đắc tội Tô Ngọc Mai nhưng cũng không muốn ủy khuất mỹ nhân, khuôn mặt lộ vẻ do dự. Đang lúc thái tử do dự, một thanh âm lãnh lãnh đậm đậm truyền tới. “Xin thái tử cấp cho tiểu nữ tử một thanh cầm, tiểu nữ tử nguyện ý dâng một khúc.” “Hảo hảo! Mau lấy cầm!” Thái tử lập tức tươi cười rạng rỡ phân phó. Giờ phút này, trong lòng hắc y, Yêu Dạ cô nương mặc dù xuất thân thanh lâu nhưng biết rõ đạo lý, dung mạo lại thể gian có một, nữ tử nhường này đợi mình sau khi lên ngôi nhất định phải nạp làm phi tử. Suy nghĩ trong lòng thái tử Thiên Túng cũng không biết, nhưng sự khiêu khích của Tô Ngọc Mai Thiên Túng lại nghe rõ ràng. Đối với loại người này, Thiên Túng tự nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình. Nàng muốn làm cho Thiên Túng xấu mặt, đoạt lại ánh mắt của mọi người. Như vậy, hết lần này tới lần khác nàng sẽ phải để cho Tô Ngọc Mai đó không có đất dung thân! Ngón tay ngọc thon dài của Thiên Túng đặt lên cổ cầm, một chuỗi tiếng đàn trào dâng lòng người từ đầu ngón tay tuôn ra: Tìm kiếm tình yêu trong khói lửa tựa như sóng vệt cát Gặp nàng như hoa lê chiếu nước mưa xuân Vầng trăng hiện nay nhai nhẹ nhàng buông xuống tương tư Trong mộng ta si ngốc quay đầu lại Quán chi thiên chi thiên thu muôn đời Chi cầu tình yêu dừng tan biến Vạn tượng hồng trần hỗn loạn vĩnh viễn không ngừng nghỉ Yêu càng yêu thiên trường địa cửu, muốn càng muốn như nước xuân thu quan tâm người nào đó Cả đời có tình yêu sợ gì gió cát bay Bi thương tóc trắng không giữ được phồn hoa, ném đi giang sơn như vẽ đối lấy khuôn mặt tươi cười như hoa của nàng, đền bù cả đời này nhớ thương vô ích Tâm nếu không oán yêu hận cũng theo nàng Thiên Địa rộng lớn đường tình vĩnh viễn không giới hạn Chi vì nàng ngồi yên thiên hạ Giai điệu động lòng người, trong giọng hát trong trẻo lạnh lùng mang theo cảm giác ma mị giống như đưa người ta vào một thời đại chiến loạn, quần hùng nổi dậy. Mà anh hùng chinh chiến nam bắc lại cam nguyện vì người kia buông tay giang sơn, từ đó trời đất bao la, bốn biển là nhà, hào khí thâm tình nhường này không khỏi làm mọi người tại đây lộ vẻ xúc động. Nhất là Tô Ngọc Hoa, nữ tử thanh lệ đó cư nhiên kích động mất chưa kịp nguội. Điều này làm cho Thiên Túng đồ mờ hồ, dường như bài hát này cũng không cảm động đến vậy! Lại nhìn Tô Ngọc Mai cùng Tô Ngọc Tâm, khuôn mặt tuyệt đối vạn vạ, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, vốn muốn làm nhục Yêu Dạ, lại trở thành tạo cơ hội cho nàng tỏa sáng! Một khúc kết thúc, tất cả mọi người đắm chìm trong thủ khúc này không thể tự thoát ra. Lúc này, thái tử đột nhiên kích động nói: “Yêu Dạ cô nương quả nhiên tài nghệ siêu quần, ca cơ cung đình trong yến hội của phụ vương ta cũng không bằng nửa phần của người!” “Thọ yến?” Thiên Túng cảm giác mình giống như bắt được được cái gì đó. “A, chính là ba ngày sau, thọ yến phụ vương ta đại thọ 50 tuổi.” Thái tử thuận miệng nói. “Vậy không biết ta có vinh hạnh được hiến vũ cho Đế vương bệ hạ hay không đây?” Thiên Túng thử hỏi. “Đó là đương nhiên. . .” Thái tử còn chưa nói hết, đột nhiên liền bị hắc y lão giả bên cạnh cắt ngang. “Tiết mục trong thọ yến Đế vương đã định, không thể tùy ý sửa đổi!” “Ách, đúng! Đúng! Lão Tiên Sinh nói đúng!” Thái tử tựa như nghĩ tới điều gì, lập tức phụ họa nói. “Vậy thật là đáng tiếc!” Thiên Túng ra vẻ tiếc nuối nói. Nhưng trong lòng đã bắt đầu suy tính. Với thái độ vừa rồi của hắc y lão giả, thọ yến này tuyệt đối có vấn đề. Trong thọ yến này, Tô Ngọc Cẩm, tứ đại gia tộc thậm chí tất cả thế lực lớn trong Thánh Thiên thành cũng đều có mặt, nếu như bọn họ bố trí mai phục trong cung. Như vậy bọn họ có thể uy hiếp các đại gia tộc và các thế lực lớn, hơn nữa còn bức vua thoái vị!!! Thọ yến đế vương này tuyệt đối là thời cơ tốt nhất cho bọn họ động thủ! “Đúng rồi, Yêu Dạ cô nương, không biết hôm qua gia chủ Tề gia mở tiệc chiêu đãi đệ đệ ta có phải có chuyện gì quan trọng hay không?” Thái tử rốt cuộc cũng hỏi vào nội dung chính của tối nay. “Hồi thái tử điện hạ, cũng không có chuyện gì quan trọng. Yêu Dạ thấy cũng bắt quá giống một dạng với yến hội của

thái tử, mọi người tụ họp một chỗ thưởng thức ca múa thời!” Rồi sau đó thái tử lại hỏi thêm rất nhiều vấn đề, nhưng Thiên Túng đều trả lời giọt nước cũng không lọt. Cuối cùng, cả thái tử cùng hắc y lão giả đều không có thu hoạch gì từ yến hội này. Thế nhưng Thiên Túng lại biết, mình đã lấy được một tin tức vô cùng quan trọng: Thọ yến Đế vương!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Đế Vương chi đạo

Thời gian ba ngày thoáng cái trôi qua. Mưa gió liên tiếp tựa hồ làm cho thần kinh của toàn bộ mọi người trong Thánh Thiên thành cực kỳ yếu ớt. Hôm nay chính là đại thọ 50 tuổi của đế vương Thánh Thiên. Ngày này có thể nói là khắp chốn mừng vui, cả thành vui mừng. Có lẽ bởi thần kinh của mọi người căng thẳng đã lâu, một ngày này, mọi người tựa hồ cũng cực kỳ buông lỏng. Nhưng lúc này, bão táp mưa sa dưới huy hoàng cũng đang dần dần nổi lên. Trong hoàng cung, lúc này đã giăng đèn kết hoa, chữ thọ treo cao. Đại thần cùng người của tứ đại gia tộc đã vào bàn. Bất quá xem chỗ ngồi của bọn họ cũng có thể phân ra thân sơ xa gần trong đó. Tề Thiên Minh cùng Diệp Thanh Vân ngồi phía bên phải, sau đó là Tề Thiên Sách, Tề Thiên Ngao cùng Tề Thiên Duyệt vẫn bị Tô Tuấn chen ép; Diệp gia chỉ có hai người Diệp Tuấn cùng Diệp Phong. Ngồi đối diện với bọn họ chính là đám người Bắc Thần Thương, Bắc Thần Diêm, Bắc Thần Động; Âu Dương thế gia Âu Dương Minh, Âu Dương Tuyết cùng Âu Dương Thiên Nhai. Bởi vì địa vị siêu nhiên của tứ đại gia tộc, chỗ ngồi của bọn họ ở trên chỗ ngồi của vương công đại thần, chỉ dưới thành viên hoàng thất. Theo yến hội bắt đầu, chỉ nghe một thanh âm vang dội kêu lên: “Hoàng đế bệ hạ giá lâm!” Mọi người rồi rít đứng dậy nghênh đón. Chỉ thấy dưới một mảnh màu vàng sáng làm nền, một trung niên lão giả chừng hơn 40 tuổi chậm rãi xuất hiện trong một đám người vây quanh! Hoàng đế Thánh Thiên đế quốc cũng không oai hùng cao lớn bao nhiêu, ngược lại, vóc người của hắn hơi mập mạp, dung mạo cũng cực kỳ bình thường. Nhưng ánh mắt tràn ngập cơ trí cùng hoàng phục màu vàng sáng thêu đầy rồng vàng lại làm cho hắn lộ vẻ cực kỳ uy nghi. Đi theo sau lưng đế vương Thánh Thiên theo thứ tự là bốn phi tần của hắn, thái tử Tô Ngọc Thành, nhị diện hạ Tô Ngọc Cẩn, đại công chúa Tô Ngọc Mai, nhị công chúa Tô Ngọc Hoa cùng tiểu công chúa Tô Ngọc Tâm. Bởi tính chính thức của yến tiệc ngày hôm nay, những người này đều trang phục long lấy xuất hiện. Trong lúc nhất thời, yến hội trên đài một mảnh màu vàng sáng, áo bào tung bay, phục trang đẹp đẽ, sáng ngời tâm thần con người. Mọi người đều cúi người hô: “Chúc hoàng thượng vạn phúc!” Sau đó lại ngồi xuống. Sau khi mọi người vừa mới ngồi xuống, thị vệ phía ngoài liền truyền thông báo: “Quốc sư Thánh Thiên tới chúc thọ! Mọi người đều nhìn về hướng người đến, chỉ thấy một nam tử mặc áo bào trắng như tuyết từ bên ngoài giẫm lên tấm thảm trải đỏ tươi chậm rãi bước đến. Trong lúc nhất thời, oanh ca yến vũ, rượu ngon mỹ nữ chung quanh đều làm nền cho hắn, hắn giống như thoát khỏi 3000 hồng trần mà đến, bàng quan, không nhiễm phàm trần. Từ bị trách trời thương dân trong mắt kia giống như biển khơi rộng lớn sâu thẳm gột rửa tâm thần mọi người. Từ khi quốc sư Triền Nhan bước vào, trong mắt Tô Ngọc Tâm thủy chung lộ ra vẻ si mê. Tô Ngọc Mai càng thêm hai mắt hăm xuân, trạng thái như động dục. Còn trong mắt Tô Ngọc Hoa chỉ là đơn thuần thờ ơ thờ ơ. Lúc này, không ai chú ý tới trong mắt Tô Ngọc Thành lóe lên một tia kiêu kỳ, sau đó hắn không để lại dấu vết nhìn về phía một tên thị vệ vẫn đi theo phía sau hắn, thị vệ kia hồi đáp một ánh mắt “an tâm”, Tô Ngọc Thành mới lộ ra vẻ tươi cười. “A, nguyên lai là quốc sư! Mau mời ngồi!” Thánh Thiên đế vương lập tức cười nói với Triền Nhan. Có thể thấy được vị đế vương Thánh Thiên này cực kỳ coi trọng quốc sư. “Không cần, bệ hạ. Hôm nay là thọ yến của ngài, ta vẫn là ngồi ở dưới đài là tốt rồi.” Quốc sư kính cẩn thi lễ, liền đi về phía bàn của đám người Tề Thiên Minh. “Tề tiên sinh, ta có thể ngồi ở đây không?” Triền Nhan chỉ vào một vị trí sau lưng Tề Thiên Minh nói. Tề Thiên Minh cũng không nghĩ rằng Triền Nhan sẽ chọn ngồi ở phía sau hắn, nhất thời sững sờ. Nhưng quốc sư Triền Nhan là ai? Cường giả Kiếm Thần duy nhất của Thánh Thiên, là nhân vật thiên tài không kém chút nào so với Tề Thiên Sách. Tề Thiên Minh tuyệt đối không có lý do cự tuyệt. Ngược lại trên mặt Tề Thiên Sách hiện lên một tia hiểu rõ. “Quốc sư Triền Nhan không chê ta là người thô kệch cứ việc ngồi, hôm nay chúng ta hảo hảo uống vài chén!” Tề Thiên Minh vui tươi hơn hờ nói. “Hào!” Triền Nhan cũng không khách khí, vén vạt áo, liền ưu nhã vạn phần ngồi vào bên cạnh Tề Thiên Minh. Hành động này của Triền Nhan thật khiến cho mọi người ở đây có suy nghĩ khác nhau, phản ứng cũng bất đồng. Thánh Thiên đế vương mặt lộ vẻ trầm tư, Tô Ngọc Thành âm thầm bất định, Tô Ngọc Cẩn chỉ cười không nói. Chúng đại thần đưa mắt nhìn nhau. Hành động này của Triền Nhan không thể nghi ngờ chính là tuyên bố hắn muốn đứng ở một phe với nhị diện hạ. Điều này làm cho mọi người thật sự bất ngờ. “Hiện tại, thọ yến bắt đầu!” Một tiếng hô to cắt đứt không khí có vẻ đề nén trong yến tiệc. Theo thọ yến bắt đầu, hàng loạt vũ cơ theo nhạc tiến lên vũ đài nhảy múa. Dưới đài, cự thần cũng đứng dậy xếp hàng dâng quả chúc thọ của mình lên cho Đế vương, đây là quy củ của thọ yến đế vương. Sau khi các đại thần hiến hết lễ, liền đến phiên người trong hoàng thất dâng tặng lễ vật. Chỉ thấy Tô Ngọc Mai đứng dậy đầu tiên, đi tới trước đài, nói: “Phụ vương, đây là bức họa ta hiến tặng cho ngài, hi vọng ngài hàng năm đều có ngày hôm nay, hàng tháng đều có ngày hôm nay!” Bức tranh Tô Ngọc Mai dâng lên kỳ thực chính là một chữ thọ, nhưng bất đồng duy nhất chính là, chữ thọ kia cư nhiên dùng bột Kim Tinh thạch nghiền nát viết lên. Toàn bộ bức họa đều chảy xuôi một loại hơi thở năng lượng mệnh môn. Mức độ trân quý không cần nói cũng biết. Nhưng hoàng gia dù sao cũng là hoàng gia, cho dù trong mắt người thường có bao nhiêu trân quý nhưng đế vương cũng là không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị. Thánh Thiên đế vương cũng không có kinh hãi quá lớn, chẳng qua là vẩy vẩy tay nói: “Hoàng nhi có lòng rồi!” “Phụ vương, lễ thọ ta hiến tặng cho ngài là nghiền mực thủy tinh, hi vọng ngài có thể dùng nó nghiền ra mực tạo phúc cho muôn dân thiên hạ!” Ngay sau đó, Tô Ngọc Hoa đứng dậy nói. Kỳ thực nghiền mực thủy tinh này bất quá cũng chỉ là dùng thủy tinh thạch điêu khắc mà thành, chất liệu cũng không cao hơn bao nhiêu so với chữ thọ của Tô Ngọc Mai. Nhưng lễ vật này của Tô Ngọc Hoa có tâm ý. Nghiền mực thủy tinh có thể ngưng tụ thủy nguyên tố, làm cho mực trong nghiền lâu không khô, đế vương dùng mực này để phê duyệt tấu chương, tạo phúc cho bốn biển, tâm ý nhường này xác thực là vô cùng tinh xảo. “Hào! Tâm tư của Ngọc Hoa quả nhiên xuất chúng! Ban thưởng!” “Ngọc Hoa tạ phụ vương!” Tô Ngọc Mai thấy một màn như vậy, trong lòng đổ kỵ dị thường. Tô Ngọc Tâm ngồi bên cạnh nâng kính bi trọng mắt nhìn Tô Ngọc Mai một cái. Như liễu yếu đuối đưa theo gió nhẹ nhàng tiêu sái đi đến trên đài. Cúi đầu nói: “Phụ vương, nữ nhi không tìm được lễ vật gì dâng tặng cho ngài, chẳng qua là thấy gần đây khí trời chuyển lạnh, liền tự tay may chiếc áo bào này cho phụ vương, hi vọng phụ vương thích.” Không thể không nói, Tô Ngọc Tâm xác thực có hai phần thủ đoạn. Thánh Thiên đế vương nghe nàng nói như thế quả nhiên rất cảm động. “Hào, tay nghề của Ngọc Tâm tốt như vậy, phụ vương tất nhiên thích! Ban thưởng!” Tựa hồ không hài lòng phần thưởng của mình cùng một dạng với Tô Ngọc Hoa, nụ cười của Tô Ngọc Tâm nhuộm vào một tia bất mãn. Lúc này, Tô Ngọc Cẩn đi tới trước mặt Thánh Thiên đế vương. Đối mặt với Tô Ngọc Cẩn, trong lòng Thánh Thiên đế vương Tô Vọng Nam luôn luôn có một loại cảm giác áy náy. Lúc trước nếu không phải mình coi nàng là thể thân của Mực Tiêm Tuyết, cũng sẽ không có đứa bé này, làm cho hắn ở bên ngoài chịu khổ nhiều như vậy. “Người có lễ thọ gì muốn hiến tặng cho phụ vương sao?” Tô Vọng Nam mở miệng hỏi trước. Vinh hạnh đặc biệt nhường này làm cho mọi người thấy Thánh Thiên đế vương đối đãi với Tô Ngọc Cẩn không giống với những người khác. “Đây là lễ vật ta muốn hiến tặng cho phụ vương!” Nói xong Tô Ngọc Cẩn lấy ra một cái khay. Tô Vọng Nam cùng chúng đại thần đều cúi đầu nhìn về phía cái khay, chỉ thấy trên khay kia rõ ràng chính là thôn da, rễ cây, cám bã. “Người có

ý gì?” Tên khuôn mặt bình thường của Tô Vọng Nam hiển hiện một tia tức giận. “Phụ vương không nên tức giận, xin từ từ nghe ta nói. Đây đều là thức ăn hàng ngày của dân chúng biên cảnh Thánh Thiên đế quốc. Chúng ta hãy nhìn xem, những thứ giống như rác rưởi này lại chính là lương thực hàng ngày của bọn họ. Hiện tại, Thánh Thiên cùng Thương Loan đang chiến loạn. Nhưng bất kỳ một vật phẩm nào trong hoàng cung Thánh Thiên cũng có thể thỏa mãn ẩm no một đời của dân chúng. Phụ vương, bất kể sự thống trị của chúng ta cường thịnh cỡ nào, gốc rễ cũng đều là dân. Người làm vua, như người chèo thuyền, nước chở thuyền, nước cũng có thể lật thuyền. Cho nên, lễ vật ta muốn hiến tặng cho phụ vương chính là toàn bộ tài sản của ta đều hiến cho dân chúng biên cảnh, hôm nay, lễ vật ta dâng tặng phụ vương chính là lòng dân!” Tô Ngọc Cẩn đồng ý bày bày trực tiếp khiến cả yến hội trong phút chốc lặng yên không tiếng động, cây kim rơi xuống cũng nghe thấy tiếng. Thời đại này còn cực kỳ lạc hậu, nơi nào có ngôn luận sâu sắc như vậy. Bất kể là hoàng thất Thánh Thiên hay là vương công đại thần cùng các đại gia tộc phía dưới đều cảm thấy một loại cảm giác kính nể Tô Ngọc Cẩn. Kỳ thực lúc này trong lòng Tô Ngọc Cẩn càng thêm sóng biển cuộn gầm. Hắn không khỏi nghĩ đến việc hôm qua Thiên Túng đột nhiên nửa đêm tới chơi, nói cho hắn biết thọ lễ muốn hiến tặng hôm nay, trong lòng hắn cũng kinh ngạc dị thường, nhưng khi hắn nghe được những lời này thì hắn cũng đã biết phần lễ vật này của mình quý giá đến cỡ nào! Ngày hôm nay chân chính nói ra những lời này, càng thêm cảm thấy thu được ích lợi không nhỏ, dư vị vô cùng. “Hào! Hào! Hào!” Tô Vọng Nam liền tiếp nói ba chữ hào, thanh âm vang dội làm cho đám đại thần phía dưới cũng rít hổi thần. “Hay cho một câu nước chở thuyền, nước cũng có thể lật thuyền. Nghĩ tới ta làm vua 30 năm, vốn tưởng rằng am hiểu sâu sắc Đế Vương chi đạo, hôm nay mới biết, đây mới thật sự là đạo làm vua!” Lúc này, ánh mắt Tô Vọng Nam nhìn Tô Ngọc Cẩn tràn đầy tự hào cùng thỏa mãn, “Cẩn Nhi, không nghĩ tới ngươi sinh trưởng ở bên ngoài cung lại am hiểu sâu sắc Đế Vương chi đạo. Có lẽ chính bởi vì ngươi thường ở ngoài cung nên mới hiểu rõ nỗi khổ của nhân gian! Phụ vương rất vui mừng, tin tưởng nếu ngươi trở thành đế vương, nhất định sẽ tạo ra thiên cổ truyền kỳ, thành tựu giai thoại một đời!” Tô Vọng Nam vừa nói ra lời này, phản ứng của mọi người ở phía dưới lập tức đều không giống nhau. Toàn bộ đám đại thần ở bên trái đều lộ ra vẻ mặt tức giận lo sợ. Mà đám đại thần ở bên phải đều vui sướng hân hoan. Nhưng Tề Thiên Minh vẫn chú ý đến đám người Bắc Thần Thương lại phát hiện, trên mặt đám người Bắc Thần Thương toát ra không phải là ảo não, mà là tiếc hận. Đây là chuyện gì xảy ra? Đang thời điểm Tề Thiên Minh nghi ngờ không thôi, một trận cười ha ha đột nhiên vang dội phía chân trời. Mọi người đều nhìn về phía thái tử, Tô Vọng Nam càng thêm không vui nói: “Sao ngươi lại thất lễ như thế, còn ra bộ đáng gì nữa?” “Phụ vương còn quan tâm tới bộ dáng của ta sao?” Khuôn mặt thái tử vận vẻ nói, lại đột nhiên thì thầm thật sâu, “Ta chỉ là không thể chờ đợi được nữa muốn dâng thọ lễ của ta cho phụ vương, phụ vương sẽ không để tâm chứ?” Tô Vọng Nam ý vị không rõ nhìn Tô Ngọc Thành, đề xuống không vui trong lòng, “Thọ lễ gì cũng trình lên đi!” “Dạ!” Bên môi Tô Ngọc Thành kéo ra một nụ cười lạnh, ra sức vỗ tay mấy cái, đột nhiên lên tiếng hô về phía xa: “Thọ yến cũng mau kết thúc, các người còn không ra!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau

Theo một tiếng quát to của thái tử, trong ngoài cung điện lập tức nhốn nháo bóng người. Chỉ chốc lát sau, một chiến đoàn mấy ngàn người liền bao vây toàn bộ yến hội. “Đây . . . đây là chiến đoàn bảo vệ hoàng cung! Tô Ngọc Thành! Ngươi muốn làm gì?” Thánh Thiên đế vương Tô Vọng Nam rõ ràng cũng bị một màn trước mắt này làm cho kinh ngạc nhảy dựng lên. Nhưng câu hỏi này chỉ có hỏi mà không có đáp, nhìn tư thế này, thái tử có thể nói là lòng dạ Tư Mã Chiêu mọi người đều biết! “Làm gì? Phụ vương ngươi vẫn chưa rõ sao? Nếu ngươi muốn đem đế vị truyền cho đệ đệ của ta, ngươi bắt nghĩa trước, vậy cũng chớ trách ta đại nghịch bất đạo, vô tình sao!” Trên mặt thái tử xông lên một chút tàn nhẫn. Lúc này, Tề Thiên Minh mới chú ý tới đám người Bắc Thần Thương cùng Âu Dương Minh cũng bất động thanh sắc đứng sau lưng thái tử. “Bắc Thần Thương, Âu Dương Minh, các người dù sao cũng là tứ đại gia tộc Thánh Thiên, làm sao có thể nhập bọn cùng loại tiểu nhân bất nhân bất nghĩa này?” Tề Thiên Minh lập tức tức sùi bọt mép, giận dữ hỏi. “Tiểu nhân?! Thái tử điện hạ anh minh quả quyết, Thánh Thiên do hắn xưng đế, có gì không tốt?” Bắc Thần Thương khinh thường nói. “Tề đại ca, đạo lý chim khôn chọn cây mà đậu người không phải không hiểu, lão phu chẳng qua là không muốn gia tộc của mình hủy ở trên tay mình mà thôi.” Trong mắt Âu Dương Minh toát lên vài phần không cam lòng. Ngay khi còn đang nói chuyện, đám người Tề Thiên Minh, Diệp Thanh Vân và Triển Nhan đã lui đến phòng thủ bên người Tô Vọng Nam. “Tô Ngọc Thành, nếu ngươi dựa vào những người này, không khỏi coi thường chúng ta rồi!” Tô Ngọc Cẩn bảo hộ ở bên người Tô Vọng Nam đột nhiên nói. “Coi thường? Ta làm sao dám coi thường đệ đệ đáng yêu của ta đây?” Tô Ngọc Thành giống như biểu diễn nói. “Ta dựa vào dĩ nhiên không phải chỉ có những thứ này!” Vừa nói Tô Ngọc Thành vừa vỗ tay một cái. Tiếng vỗ tay vừa dứt, lại một đội nhân mã vọt vào. Khi đám người Tô Ngọc Cẩn thấy đội nhân mã này thì nhất thời biến sắc. Bởi vì đội nhân mã này cư nhiên là người của tứ đại công hội. Công hội kiếm tu giả do Lý Hoa, công hội kiếm khí do Dẫn Thiên Diệu, công hội vũ tu giả do Tiêu Hân dẫn đầu. Đội nhân mã này tuy chỉ có mấy trăm người, so với chiến đoàn còn xa mới kịp, nhưng thực lực của đội nhân mã này lại vượt xa chiến đoàn của cung đình. Người tu vi thấp nhất cũng là cường giả Kiếm Thánh. Mà người tu vi cao nhất chính là Kiếm Tôn, Kiếm Đế. “Thiên Diệu huynh, Tiêu Hân huynh, tại sao? Tại sao các người có thể quy phục thái tử?” Trong thanh âm của Tô Ngọc Cẩn tràn đầy khó có thể tin, hẳn khó có thể tưởng tượng hảo huynh đệ ngày trước lại phải xưng đột vũ trang. “Còn nhớ rõ ngày đó ở Vạn Linh cốc không? Ta luôn luôn suy nghĩ tại sao di cữu Mục Niệm Ngữ không phải là ta? Cuối cùng ta hiểu được, bởi vì ta không đủ mạnh, ta không có đủ thể lực cùng thực lực. Đừng trách ta, ta chỉ muốn trở nên mạnh hơn mà thôi!” Mái tóc màu vàng kim của Dẫn Thiên Diệu vào giờ khắc này tràn đầy rực rỡ tà mị. “Cư nhiên là vì Tiểu Ngữ?” Tô Ngọc Cẩn lâm bầm nói. Lúc này, Tô Ngọc Cẩn đột nhiên như nghĩ đến cái gì lập tức hỏi, “Người của công hội luyện đan đâu? Sư phụ ta đâu?” “Tô Ngọc Cẩn ngươi quả nhiên thông minh! Không sai! Bọn họ bây giờ đang ở trong tay ta, nếu như ngươi không muốn bọn họ có chuyện liên lạc tức tự phế Kiếm Khí, ngoan ngoãn thần phục ta, bằng không, đừng trách ta không khách khí! Ha ha ha ha!”, thái tử hung hăng càn rỡ cười. “Hừ! Cười đến lớn tiếng như vậy cũng không sợ đau đầu lưỡi!” Đang lúc này, một đạo thanh âm trong trẻo lạnh lùng mang theo xinh đẹp phá không truyền đến. Giống như bị đầu độc, mọi người rít rít ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy dưới bầu trời đêm màu xanh đen, bốn thiếu niên hồng y như lửa khiêng một cỗ kiệu mềm màu trắng dừng ở trên đỉnh đầu mọi người. Phạm là cao thủ kiếm tu vào giờ khắc này mất hết tinh thần thực nhảy ra ngoài, bởi vì, bọn họ nhìn ra bốn hồng y thiếu niên vẫn chưa tới hai mươi tuổi kia đều là cường giả Kiếm Tông! Vậy người trong cỗ kiệu kia là ai? Giống như muốn giải đáp nghi ngờ của mọi người, màn kiệu chậm rãi vén lên, một thân ảnh thiếu nữ đỏ như lửa phiêu nhiên xuất hiện. Khi mọi người thấy rõ dung nhan của nàng thì cũng không nhìn được hít sâu một hơi. Chỉ thấy thiếu nữ đột nhiên xuất hiện này có một đôi mắt màu băng lam, như làn khói phủ mặt nước mùa thu làm say lòng người. Một đầu tóc bạch kim rơi đến dưới chân, hôm nay một ít được vấn thành búi tóc hình trăng khuyết, hai bên tóc mai dính những hạt đá lấp lánh màu đỏ, trên đầu cài một cây trâm ngọc hình phượng hoàng lửa. Còn lại phần lớn mái tóc vẫn buông tới dưới chân như cũ, bị gió đêm thổi thành những đường cong khuê gợi. Một bộ quần áo màu lửa đỏ buộc ngực cao eo khiến cho vóc người xinh đẹp của nàng càng lộ vẻ mị người. Lúc này mọi người chỉ cảm thấy mình dường như đang nhìn thấy ảo mộng, những gì mình nhìn thấy hoàn toàn không

chân thực. Nguyên lai trong trời đất lại ẩn giấu một tuyệt đại xinh đẹp như vậy!! “Ngươi. Ngươi là Yêu Dạ!” Thái tử cực kỳ quen thuộc mái tóc bạch kim và đôi mắt màu lam kia, cho dù chưa từng thấy qua hình dáng Yêu Dạ, cũng có thể nghĩ đến nàng nhất định là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Chẳng qua là không nghĩ tới, Yêu Dạ cư nhiên đẹp tới mức này!“Thái tử điện hạ hảo nhân lực.” Thiên Túng cười ha ha, tựa như nữ thần trông coi chúng sinh, làm cho người ta không nhìn được quỹ bài. Phải nói trước kia Yêu Dạ luôn che mặt, hơn nữa màu tóc cùng màu sắc đôi mắt cũng thay đổi, tự nhiên không ai nhận ra được. Nhưng hôm nay, nàng lộ ra diện mạo thật sự, ít nhiều cũng có một phần tương tự với trước đây, hơn nữa nàng tu vi hơn người. Muốn cho không có người hoài nghi cũng khó. Dưới đài, Bắc Thần Diêm, Âu Dương Thiên Nhai thậm chí là Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân đều lộ ra một loại thần sắc nghi hoặc. “Ngươi. Ngươi đến tột cùng là người nào?” Thái tử hỏi lên nghi ngờ trong lòng mọi người. “Ta sao?” Thiên Túng xinh đẹp cười một tiếng, “Ta là Yêu Dạ, Yêu Dạ của Kinh Hồng lâu. Bất quá, ta còn có một cái tên khác, Diệp Thiên Túng!” Lời này của Thiên Túng vừa rơi xuống, mọi người đều kinh hãi! Diệp Thiên Túng, cái tên này chừng hai năm trước, có thể nói là huyền náo dư luận xôn xao, mọi người đều biết. Thiếu nữ tuyệt thế thiên tài này đã từng đại phá thập Thánh môn, bình tận Sát thành, càng bị truyền muốn đổi dịch cùng các thế lực lớn trong thiên hạ. Điều này làm cho thần kinh của mọi người lập tức căng thẳng. Nhưng có một người trên mặt lại xõng lên một loại kích động gần như điên cuồng. Người này chính là Thánh Thiên đế vương Tô Vọng Nam. Lúc này, thái tử còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, hắc y lão giả vẫn yên lặng bên cạnh thái tử đột nhiên nói: “Ngươi là Diệp Thiên Túng?! Ngươi cư nhiên dám xuất hiện tại nơi này!” “Cửu Trọng Cung ngươi dám đến, Diệp Thiên Túng ta vì sao không dám? Mười mấy năm trước các ngươi xúi giục Thánh môn, để quốc cùng tử đại gia tộc đối địch với Âm Ma tộc, chính là vì diệt trừ thiên phú dị bẩm của Âm Ma Tộc, đoạt được chỉ báo Huyết Phách của Âm Ma Tộc. Vài năm sau, sau khi các ngươi phát hiện được thân phận của ta, lại kiếp sát ta, kiếp sát không được lại tung ra lời đồn xằng bậy làm cho người trong thiên hạ đối địch cùng ta. Cửu Trọng Cung các ngươi đúng là thật bản lĩnh! Trừ bỏ thủ đoạn núp sau lưng người khác đùa bỡn, các ngươi còn biết cái gì?” Trong thanh âm của Thiên Túng tràn đầy khinh bỉ cùng coi thường, “Ngươi không cần ở đây nói lời tà đạo mê hoặc người khác, ngươi có chứng cứ gì chứng minh Cửu Trọng Cung chúng ta vu cáo hãm hại ngươi? Tiểu yêu nữ ngươi không cần ở đây ngậm máu phun người!” Hắc y lão giả mặt không đổi sắc nói. “Hừ! Vu cáo hãm hại? Các ngươi còn không xứng để ta làm như vậy! Tại sao ta phải lấy ra chứng cứ, tại sao ta phải nói rõ với người trong thiên hạ?” Thiên Túng một thân hồng bào, không gió mà bay, sinh động giống như muốn đem bầu trời đêm phương này đốt sáng. “Trên thế giới này chỉ có lời nói của người có thực lực mới có đạo lý, công lý chính nghĩa chính là cái rắm!” Lời này của Thiên Túng trực tiếp làm cho mọi người phía dưới không nhìn được liếc mắt, lời nói này thật đúng là thẳng thắn a! Bất quá, không ai dám phủ nhận lời này là sai. “Ha ha ha, cho dù tất cả thật sự là Cửu Trọng Cung ta làm thì như thế nào? Lời nói của ngươi đúng, thế gian hết thảy đều phải dùng thực lực nói chuyện, như vậy ngươi cho rằng ngươi có thực lực đặc tội Cửu Trọng Cung chúng ta sao?” Hắc y lão giả đắc ý cười cười, cũng cùng một dạng như thái tử, vỗ tay một cái. Mấy trăm bóng người ẩn núp trong đêm đen nhất thời xuất hiện trước mặt mọi người. Mọi người nhất thời kinh hãi. Nhất là người như Tô Vọng Nam biết được lịch sử của Cửu Trọng Cung và biết được trận biến cố mười năm trước, trên mặt đều xuất hiện một loại thần sắc áo não và sợ hãi. Thiên Túng nhìn chừng hai trăm tên y nhân đột nhiên xuất hiện giữa khoảng không một chút, bên môi kéo ra một tia cười lạnh. Không thể phủ nhận hai trăm người đến của Cửu Trọng Cung xác thực lợi hại, cư nhiên đều là cường giả Kiếm Tông trở lên, thậm chí còn có ba mươi tên Kiếm Tiên cùng ba gã Kiếm Thần. Nhưng nhiều hơn nữa đối với Thiên Túng mà nói cũng chỉ là một con số mà thôi. Thiên Túng nhìn lâu như vậy, mục đích chính là muốn nhìn xem Cửu Trọng Cung này rốt cuộc có gì dựa vào mà thôi, hôm nay xem ra, không gì hơn cái này. “Đây chính là con át chủ bài của ngươi sao? Không gì hơn cái này sao!” Thiên Túng vung tay áo lên, một cổ kiếm khí màu lửa đỏ liền từ trong cơ thể tùy ý phát ra, bay thẳng đến chân trời, như một màn pháo hoa xinh đẹp. “Ngươi. Làm sao ngươi. có được hóa nguyên tố? Chẳng lẽ ngươi. Chẳng lẽ.” Hắc y lão giả còn chưa nói xong, chỉ thấy chung quanh chiến đoàn của cung đình, một đội ngũ chừng ba ngàn người mặc chiến giáp màu đen, trong tay cầm một thanh trường kiếm màu đỏ rực ừ ừ xuất hiện, đem mọi người bao vây ở bên trong! Hắc y lão giả cảm giác không khí trong phổi của mình trong nháy mắt cũng không thể đủ cung cấp cho hô hấp của mình rồi! Cư nhiên là Huyết Mộc, Huyết Mộc làm thành binh khí! Mà cấp bậc của những chiến sĩ mặc giáp đen này thấp nhất cũng là Kiếm Thánh hoặc là Kiếm Tông! Nhưng duy nhất khiến cho hắc y lão giả còn có thể giữ vững trấn định chính là cấp bậc cao nhất của những người này cũng chỉ là Kiếm Đế mà thôi, đối với bọn hắn còn chưa đủ để gây sợ hãi. Bất quá, Diệp Thanh Vân là tướng lĩnh quanh năm chinh chiến ở bên ngoài lại nhận ra Cao Tường – người cầm đầu đám người này. “Cao thống lĩnh?! Đây là chiến đoàn Minh Quân!” Không biết là ai lớn tiếng hét lên, nhất thời, mọi người cảm thấy một hồi hôn mê. Đây là người của chiến đoàn Minh Quân? Chiến đoàn Minh Quân uy chấn thiên hạ cư nhiên nghe lệnh của một thiếu nữ chưa tới hai mươi tuổi?! Thế giới này có phải quá điên cuồng hay không! “Diệp Thiên Túng, ngươi cho rằng dựa vào chiến đoàn Minh Quân là có thể uy hiếp Cửu Trọng Cung ta cùng các thế lực lớn sao?” Hắc y lão giả như cũ chưa từ bỏ ý định kêu gào. “Ngươi đừng có hiểu lầm! Chiến đoàn Minh Quân bất quá là đến nhét xác cho các ngươi thôi, người các ngươi chân chính phải đối phó là bọn họ!” Thiên Túng vừa dứt lời, chân trời màu xanh đen trong nháy mắt bị nhuộm thành màu đỏ. Mấy ngàn thiếu niên mặc hồng y đột nhiên xuất hiện phía chân trời. Biến cố này quả thật người làm cho mọi người khó có thể tin. Nhưng một vài cường giả tu vi tương đối cao đều thấy rõ ràng. Những hồng y thiếu niên không phải là vô căn cứ xuất hiện, mà là tốc độ của bọn họ thật sự quá nhanh! “Đây. Đây là.” Từ khi những hồng y thiếu niên bắt đầu xuất hiện, toàn bộ không khí yên tĩnh liền giống bị ngưng kết. Tất cả mọi người cảm thấy một cổ áp lực vô hình làm cho người ta rợn cả tóc gáy. Những thiếu niên này giống như ác quỷ được triệu hoán từ địa ngục, trên người mỗi người đều mang theo sát khí gần như bản chất. Còn chưa đối chiến, đám người của Cửu Trọng Cung đều đã cảm nhận được sợ hãi. Lúc này, hai thủ lĩnh của đám hồng y thiếu niên kia cùng Cao Tường thống lĩnh của chiến đoàn Minh Quân đều kính cẩn bay tới bên người Thiên Túng. Chính tả làm ra một động tác gối chạm đất. “Tả hữu hộ pháp Diệp sát môn ra mắt môn chủ!” “Cao Tường thống lĩnh chiến đoàn Minh Quân ra mắt chủ nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Hết thấy đều kết thúc

Hai đạo thanh âm rõ ràng này giống như hai cây thiết chùy nện vào trong lòng mọi người, làm người ta chấn động đến toàn thân nổi da gà. Tin tưởng thế nhân ra sức treo cổ suy nghĩ cũng sẽ không nghĩ đến, chủ nhân của tổ chức sát thủ thần bí nhất, Diệp sát môn làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, ngay cả Diêm Vương điện cũng e ngại ba phần cư nhiên là Diệp Thiên Túng! Kỳ thực, hiện tại mọi người suy nghĩ mới phát hiện ra dấu vết để lại trong này. Tại sao tên của tổ chức sát thủ này lại gọi là Diệp sát môn? Tại sao tra không ra chủ nhân phía sau nó? Tại sao Tề gia tứ tiểu thư bị truyền là hồng nhan tri kỷ của Diệp sát môn chủ, tự do ra vào Diệp sát môn? Cho đến lúc này, mọi người mới hiểu Tề gia tứ tiểu thư căn bản chính là Diệp sát môn chủ! Hiện tại ngay cả đám hắc y nhân kia cũng cảm thấy tâm tình khẩn trương. Tất cả mọi người có một loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Thiếu nữ này hẳn là chưa đủ hai mươi tuổi đi! Thủ hạ của nàng lại là thế lực khủng bố nhường này, trừ bỏ chiến đoàn Minh Quân quét ngang thiên hạ còn có

Diệp sát môn! Nhưng chỉ có người hiểu rõ Thiên Túng mới biết nàng đạt được ngày hôm nay không dễ dàng biết bao nhiêu. Giờ khắc này, mọi người mới rõ ràng cảm nhận được, Thánh Thiên thực sự phải thay đổi rồi! Thiếu nữ này sẽ dẫn dắt Thánh Thiên đế quốc vào một cục diện mới. “Cho dù Diệp sát môn là của ngươi thì thế nào? Đấu thắng cường giả Kiếm Thần sao? Ta không thể không thừa nhận, nếu như cho ngươi thêm vài năm, ngươi có thể sẽ vượt qua Cửu Trọng Cung ta, nhưng ngươi không có cơ hội đó!” Hắc y lão giả vẫn chưa từ bỏ ý định kêu gào. Mặc dù thế lực của Diệp Thiên Túng đáng sợ, nhưng hẳn xem ra cũng không đủ để uy hiếp chiến đội hắc y của bọn hắn. “Lão tạp chủng! Ngươi đang ở đây nói cái gì, lão tử nói cho ngươi biết: hôm nay là kỳ chết của ngươi mới đúng!” Hắc y lão giả vừa dứt lời, một thanh âm bu ru hân liên phá không truyền đến. Mọi người lại một lần nữa nơm nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh cũng màu lửa đỏ xuất hiện ở bên cạnh Thiên Túng. Đó là một nam tử xinh đẹp giống như yêu nghiệt, khuynh quốc khuynh thành. Thời điểm mọi người còn chưa phản ứng kịp, trên bầu trời lại thêm một trận bóng người lay động. Trong thời gian một nhịp thở, bên cạnh Thiên Túng liền có đến tám nam tử dung mạo tuyệt thế. Những người này theo thứ tự là một thân bạch y, cao quý ưu nhã Bạch Ngân; một thân màu đen lân bào, tà tử không kềm chế được U Minh; một thân áo lam, trong sạch xuất trần Tiểu Hồ; một thân thanh y, lạnh lùng nghiêm nghị tuần mỵ Tần Mộ Ngôn; một thân bạch y, thanh nhã sạch sẽ Nguyệt Tiểu Nhiên; một thân vàng nhạt, phong hoa tuyệt đại Mục Nhạc Ca, còn có một thân tử y, như thần bảo vệ đứng sau lưng Thiên Túng Diệp Từ Long; dĩ nhiên, còn có Phi Dạ xuất hiện sớm nhất. Tám nam tử tuyệt sắc khuynh thành, phong thần tuấn lãng này xếp thành một hàng, vây quanh bên người Thiên Túng, mỹ cảnh nhường này quả thực là thế gian khó cầu, giống như bầu trời đêm mỹ lệ đều làm nền cho bọn họ. Cho dù là kẻ ngu đần có thể nhìn ra tình nghĩa giữa chín người này. Mà loại tình nghĩa này giống như làm cho mỹ cảnh trước mắt tăng thêm vài phần say mê, làm cho người ta quả thật quên luôn bầu không khí thần hồn nát thần tính, giường cung bệ kiếm lúc này, thật sâu chìm đắm trong cảnh đẹp không thể tự thoát ra! Thấy một màn như vậy, đừng nói là thái tử, ngay cả hắc y nhân kia cũng chân chính từ trong đáy lòng xông lên sợ hãi không thể ngăn cản. Những nam tử này cư nhiên phần lớn đều là Kiếm Thần, thấp nhất chính là Kiếm Tiên cấp cao, đây quả thực là quá không thể tưởng tượng nổi! Đang lúc này, Bạch Ngân đứng ở một bên Thiên Túng ôn nhu nói: “Tiểu Thiên, làm sao để cho chúng ta chờ lâu như vậy?” “Ta chỉ là muốn xem một chút, đường đường Cửu Trọng Cung trong truyền thuyết đến tột cùng có thủ đoạn gì. Bất quá, trình diễn của bọn họ thật sự khiến cho ta rất thất vọng!” Thiên Túng vừa nói vừa không thủ vị lắc đầu. “Không sao, lập tức để cho ngươi xem kịch vui!” Bên môi U Minh kéo ra huyết quang tàn nhẫn. “Tiểu Ngử!” “Tiểu muội!” Lại là hai tiếng gọi bao hàm thâm tình, Tề Thiên Sách cùng Tô Ngọc Cẩn cũng xuất hiện ở bên cạnh Thiên Túng. Hai người họ kỳ thực đã sớm không nhìn được, vừa nhìn đám người Bạch Ngân xuất hiện, tự nhiên cũng vội vàng tới gần Thiên Túng. Giờ khắc này, mười nam nhân quan trọng nhất trong sinh mệnh của Thiên Túng rốt cuộc tụ tập tại một nơi. Nhìn mười nam tử giống như tiên nhân cùng thiếu nữ không giống phàm trần kia, trong lòng mọi người đều sinh ra một loại xung động quý báu. Dĩ nhiên, trừ bỏ những hắc y nhân kia. Lúc này về mặt hắc y lão giả trừ không cam lòng chính là điên cuồng bắt chắp tất cả. “Ha ha ha.” Lão phu còn tưởng rằng Diệp Thiên Túng người là người kinh tài tuyệt diệu, không nghĩ tới cũng chỉ là một đám oa đặng phụ lấy sắc thị chúng mà thôi!” Lời nói này của hắc y lão giả rõ ràng mang theo một loại cuồng loạn điên cuồng. Nhưng âm tiết cuối cùng của hắn vừa rơi xuống, hơn mười đạo kiếm khí sắc thái lộn xộn cũng đứng hạn lao tới. Mười người Bạch Ngân nghe được lời này, cơ hồ là giật dử đồng thời ra tay. Mọi người chỉ kịp thấy một màn giống như pháo hoa nổ vang. Vị trí của hắc y lão giả cư nhiên bị đánh ra một cái hố to! Thái tử cùng hắc y lão giả đó nhất thời hải cốt không còn! Nhưng cho dù thái tử bị đánh hải cốt không còn, mọi người tại đây bao gồm cả Thánh Thiên hoàng đế ngoài sừng sốt cũng không dám nói ra một câu chất vấn. Bất quá, trên thực tế, thái tử chết đi đối với phần lớn mọi người thật sự là hạ hê lòng người. “Thật sự tìm chết! Hừ!” Sắc mặt Bạch Ngân vẫn âm trầm như cũ. “Để cho bọn họ chết dễ dàng như vậy, thật là tiện nghi cho bọn họ!” Về mặt Tề Thiên Sách cùng Phi Dạ đều phản hận. “Muốn ta nói, nên dẫn bọn hắn đến hình thất trong Kinh Hồng lâu hào hảo khoản đãi một phen!” Trên mặt U Minh phiếm về tàn nhẫn. Tần Mộ Ngôn, Mục Nhạc Ca cùng Nguyệt Tiểu Nhiên mặc dù không lên tiếng, nhưng lãnh khí thả ra trên người bọn họ đủ để làm người ta chết rét. “Muốn ta nói, nên ném bọn họ cho Lân Nhi, để cho bọn họ làm đồ chơi của Lân Nhi!” Biểu tình của Tiểu Hồ tà ác trước nay chưa từng có. Diệp Từ Long luôn luôn trầm mặc ít nói vào giờ khắc này cũng lên tiếng, “Ta cảm thấy vẫn là giao bọn chúng cho hình đường của Diệp sát môn tốt hơn, dụng cụ ở đó tương đối đầy đủ.” Giờ khắc này, Thiên Túng ngoài trừ cảm động chỉ còn cảm động, những nam tử này chỉ cần liên quan đến chuyện của nàng, lúc nào cũng kịch liệt, liều lĩnh như vậy. Bên này Thiên Túng đang thoải mái, nhưng đám người phía dưới nghe được đều một lòng kinh sợ. Những nam nhân này, thoát nhìn đều phong thần tuấn lãng giống như tiên nhân. Ai ngờ trong lòng lại tà ác máu tanh như vậy. Lúc này, Thiên Túng chú ý tới Tô Ngọc Cẩn vẫn luôn không nói gì. Nàng nghĩ đến thái tử cho dù không đúng thế nào, nhưng cuối cùng cũng là ca ca của Tô Ngọc Cẩn. Minh làm như vậy có phải có chút ích kỷ hay không? Nàng vừa định lên tiếng an ủi, lại thấy Tô Ngọc Cẩn đột nhiên quay lại, nghiêm trang nói: “Mặc dù ta không biết hình đường của Diệp sát môn có bao nhiêu lợi hại, nhưng ta cảm thấy vẫn là công cụ của tử lao hoàng thất ta nhiều hơn một chút.” Mọi người nghe được ngay cả nhị diện hạ luôn luôn ôn nhuận tao nhã của bọn họ cũng nói ra dạng lời này, trong lòng không khỏi tiếc hận! Nhị diện hạ vốn hiền lương nhất của chúng ta a! Cư nhiên biến thành cái bộ dáng này, thật là gần mực thì đen! Lúc này, tâm tình Thiên Túng càng thêm phập phồng. Trong mắt của nàng, Tô Ngọc Cẩn tựa hồ vẫn là một tiểu nam nhân cần nàng bảo vệ. Nhưng tiểu nam nhân này lại luôn luôn vì nàng che gió che mưa, vì nàng thay đổi tín ngưỡng, vì nàng thay đổi cuộc sống, thậm chí vì nàng thu hồi về mặt ôn nhu của mình, vờn ra móng vuốt sắc bén. Nam tử như vậy đáng để nàng thật tâm đối đãi. Thiên Túng thu lại cảm xúc của mình. Nói với mọi người phía dưới: “Hiện tại, thái tử đã chết, chỉ cần các ngươi từ nay thần phục nhị diện hạ, ta bảo đảm sẽ không động tới các ngươi, nếu không kết quả của các ngươi sẽ giống như thái tử! Về phần ân oán của ta cùng Cửu Trọng Cung, ta cũng không muốn liên lụy tới người khác!” Kỳ thực, lời này của Thiên Túng chủ yếu là nói với Bắc Thần gia, Âu Dương gia cùng tam đại công hội. Một điểm này, tất cả mọi người ở đây đều lòng dạ biết rõ. Đôi mắt màu vàng lam của Thiên Túng theo thứ tự xẹt qua hai người Bắc Thần Diêm, Âu Dương Thiên Nhai, từ trên mặt của hai người họ đọc được một loại mừng rỡ xa cách gấp lại cùng thoải mái như trút được gánh nặng. “Bắc Thần gia (Âu Dương gia) ta xin thề, sau này nhất định thần phục nhị diện hạ, cuộc đời này không thay đổi!” Bắc Thần Thương cùng Âu Dương Thiên Nhai cũng biết đại thể đã mất, vội vàng quy phục nói. Ánh mắt Thiên Túng lại liếc về phía đám người Dẫn Thiên Diệu cùng Tiêu Hân. Thần sắc hai người này tương đối phức tạp. Thời điểm Tô Ngọc Cẩn gọi Thiên Túng là Tiểu Ngử, bọn họ cũng đã biết Thiên Túng chính là Mục Niệm Ngử lúc trước, chỉ là bọn họ chưa từng nghĩ đến, mình cư nhiên sẽ cùng người mà mình tâm tâm niệm niệm xung đột vũ trang, điều này làm cho bọn họ làm sao chịu nổi? “Từ nay về sau, tam đại công hội chúng ta nhất định sẽ thần phục nhị diện hạ, môn chủ yên tâm!” Lý Hoa nhìn hai người Dẫn Thiên Diệu đều không nói chuyện, vội vàng chạy đến chân chó nói. Thiên Túng kinh hãi nhìn hắn một cái, cũng không nguyện lại nhìn thêm lần nữa. Nói cho cùng, với tính tình của Thiên Túng, những thủ cò đầu tường này nên giết không tha. Nhưng chung quy nàng không muốn đem một gang sơn trăn đầy máu tanh đưa cho Tô Ngọc Cẩn. Rốt cuộc cũng phải dọn sạch chướng ngại, Thiên Túng trên không trung vô cùng khi phách vung tay lên, nói: “Động thủ”. Tức khắc, gió nổi mây phun, thiên địa biến sắc. Các loại Kiếm Khí như vô số chuỗi ngọc minh châu rực rỡ đột nhiên xuất hiện trên bầu trời đêm, hoà lẫn vào nhau như ánh sao đầy trời, ánh sáng mỹ lệ nở rộ, nhưng phía sau cảnh đẹp này cũng là sát khí vô tận! Không nghi ngờ chút nào, đây là một cuộc tàn sát đơn phương. Lúc này, đám người Thiên Túng đã triệu hoán ra kiếm của mình khí. Chỉ thấy sau lưng Thiên Túng là Chư Thần dự, người khoác Thành Nhật cung, chân đạp Lam Băng liên, eo cài Đoạn Hồn tiên, tay trái là Khiên Thị Phách, tay phải Xích Viêm kiếm. Hơn nữa, trải qua ba ngày tu luyện, Thiên Túng đã thành công đem Thương Phong kiếm thuộc tính mộc dung nhập vào trong Xích Viêm kiếm. Mộc sinh hỏa, uy lực hiện tại của Xích Viêm kiếm có thể cùng kiếm khí cấp Kiếm Thần phân cao thấp. (Phong: chép, trên người chị lăm đồ linh kinh thế =]] như đi bán đồng nát thế này =]] tay đầu mà sử dụng nữa =]]) Thấy phong thái như trọng lâm nhân gian của Thiên Túng, không có người nào có thể dâng lên một tia phản kháng. Nàng là thần, chỉ có thể quy phục; nàng là ma, giết hết đám người muốn chết! Đám người Bạch Ngân, Phi Dạ, Tề Thiên Sách cũng mau nhanh chóng thả ra Kiếm Khí. “Chư Thần, Âm Vũ Vạn Nhận!” “Cửu Trảm, Thánh Quang Trảm!” “Thiên Xà, Kiền Xà Diễm!” “Huyết Nguyệt, Tỏa Hồn Trảm!” Có đám người Bạch Ngân, Tề Thiên Sách cùng Thiên Túng gia nhập, hắc y nhân giống như bị lưới hải cắt lấy, điên cuồng giảm nhanh. Tường thành hoàng cung tựa hồ bị nhuộm thành huyết sắc. Có người nói, ngày đó, bọn họ thấy

được thần ở hoàng cung! Có người nói, ngày đó, hoàng cung Thánh Thiên thành một mảnh vũng máu. Có người nói, ngày đó, bầu trời đêm Thánh Thiên tựa hồ che lên một dải ngân hà, cực kỳ xinh đẹp. Ngày đó, là ngày cung biến lớn nhất trong mấy ngàn năm nay ở Thánh Thiên đế quốc. Kinh tâm động phách, xưa nay chưa từng có. Nhưng đợt cánh bướm qua đi, phù hoa trên sông biến mất, cũng chỉ còn lại có bốn chữ: trần ai lạc định [1].

[1]: hết thủy đều kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Tiêu tan

Bên trong hoàng cung, Tuyết vườn. Mấy canh giờ trước, một cuộc chiến đấu tái nhập lịch sử Thánh Thiên đã kết thúc. Đây là lần thứ hai Thiên Túng tới Tuyết vườn. Lần đầu tiên là khi dạ thám hoàng cung, mà lần thứ hai này lại là đến từ lời mời của Thánh Thiên đế vương. Hai người Thiên Túng cùng Tô Ngọc Cẩn sánh vai đứng trong một mảnh cỏ Lam U, lặng lẽ nhìn về bóng lưng có chút mập mạp phía trước. Một khắc kia, Thiên Túng sâu sắc cảm thấy vị Thánh Thiên đế vương này, già hơn rất nhiều. , “Biết không? Tòa dinh viện này là ta năm đó đặc biệt xây dựng vì mẫu thân ngươi.” Thanh âm của Tô Vọng Nam theo mùi Lam U thoang thoang từ xa truyền đến. “Lần đầu tiên ta nhìn thấy mẫu thân ngươi cùng tình cảnh hiện tại không sai biệt lắm. Mẫu thân của ngươi lặng lẽ nằm trên một mảnh cỏ Lam U, xinh đẹp như tiên nữ. Kể từ lúc đó, ta liền yêu nàng sâu sắc. Nhưng sau đó, ta lại biết mẫu thân ngươi cư nhiên qua lại cùng Thánh vương Âm Ma Tộc. Vào lúc đó, trong Thánh Thiên còn truyền ra một vài lời đồn, chính là Âm Ma Tộc muốn tiêu diệt Thánh môn, lật nghiêng Thánh Kinh. Dưới sự xúi giục của Thánh môn, ta đồng ý cùng bọn họ liên hiệp xuất binh. Kỳ thực, đây đều là tư tâm của ta, ta chỉ là muốn lấy được Tiềm Tuyết mà thôi. Là sự ích kỷ của ta đã hại mẹ ngươi, cũng làm khổ ngươi, thật xin lỗi. . . . “Vào giờ khắc này, vì đế vương Thánh Thiên cao cao tại thượng này chảy xuống những giọt nước mắt hối hận. Nhưng Thiên Túng chỉ bắt vì sở động, lạnh lùng nhìn hết thảy. Với nàng, phạm sai lầm chính là phạm sai lầm. Hẳn là phụ thân của Tô Ngọc Cẩn, cho dù hẳn không sám hối với mình, nàng cũng sẽ không cần tính mạng của hắn. Ngược lại, cho dù hẳn sám hối với mình, nàng cũng sẽ không thêm vài phần hảo cảm với hắn. “Chuyện xưa của ngươi ta không có hứng thú muốn biết! Về phần mối thù của mẫu thân ta, ta tự nhiên sẽ nhất nhất đòi lại. Hiện tại, chúng ta vẫn còn một chuyện chính đáng phải làm” Thiên Túng không nhịn được nói. “Chuyện chính đáng phải làm?” Tô Vọng Nam không hiểu. “Hiện tại, ta muốn ngươi lập tức đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Tô Ngọc Cẩn. Ngôi vị hoàng đế này ngươi làm đã quá lâu rồi, nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút!” Thiên Túng lạnh lùng nói. Mặc dù nàng sẽ không nhắc tới chuyện cũ nữa, nhưng nàng cũng tuyệt đối không thể để cho vị đế vương đã từng tham dự vào việc Âm Ma Tộc diệt tộc này ngồi trên đế vị nữa. “Ai!” Tô Vọng Nam chậm rãi thở dài một cái, lại nhìn về mặt bình tĩnh của Tô Ngọc Cẩn, trong lòng chua xót vô cùng. “Được! Thái tử đã chết, thiên hạ này ta vốn muốn giao cho Ngọc Cẩn, ba ngày sau lên ngôi, các ngươi thấy thế nào?” “Tạ phụ vương!” Lúc này, Tô Ngọc Cẩn mới mở miệng nói, nhưng trong thanh âm lại không có bao nhiêu vui mừng. “Báo!” Đang lúc này, chỉ nghe một tiếng hô to. Một cung nhân đột nhiên xông tới, trong tay cầm công văn, lo lắng nói: “Hoàng đế bệ hạ, chiến báo!” Tô Vọng Nam vội vàng nhận lấy, mở ra vừa nhìn, nhất thời, sắc mặt kịch biến. “Đã xảy ra chuyện gì?” Tô Ngọc Cẩn hơi lo lắng hỏi han. “Thương Loạn quốc, cư nhiên đánh tới! Lúc này bọn họ đã vượt qua Nam Hải rồi!” “Cái gì?” Thiên Túng nghe được một tin tức như thế cũng cả kinh. Theo lý thuyết, Thương Loạn đế quốc mặc dù giao thủ cùng Thánh Thiên, nhưng chưa bao giờ tới quy mô lớn như vậy. Mà bây giờ, hoàng cung Thánh Thiên mới vừa phát sinh chính biến bọn họ liền ồ ạt tấn công, trong này có liên hệ gì? “Tù Long!” Thiên Túng đột nhiên hướng ngoài cửa hô một tiếng “Xoạt” một tiếng, chỉ thấy một thân ảnh màu tím xuất hiện bên cạnh Thiên Túng. Thiên Túng hơi lo lắng hỏi. “Hồi tâu thư, Tịch Nhan truyền đến tin tức, bọn họ vẫn đi theo hai hắc y nhân chạy trốn kia, lại phát hiện bọn họ đã theo thuyền dọc theo Nam Hải rồi đi. Đám người Tịch Nhan đang tiếp tục truy tung, tin tưởng không lâu sẽ có tin tức.” Diệp Tù Long kính cẩn đáp. “Quả nhiên!” Trong mắt Thiên Túng lóe lên vài tia sáng tỏ. “Tiểu Ngử, chuyện gì xảy ra?” Tô Ngọc Cẩn nhìn về mặt lạnh như băng của Thiên Túng không yên tâm hỏi. “Hừ! Ta rút cuộc biết tại sao ta phát động tất cả thế lực vẫn không thể tìm được căn nguyên của Cửu Trọng Cung!” Bên môi Thiên Túng lộ ra một tia cười lạnh, “Bởi vì bọn chúng căn bản cũng không ở trên đại lục Thánh Thiên! Nếu như ta đoán không lầm, bọn họ nhất định là ẩn náu ở Thương Loạn đế quốc, hơn nữa còn câu kết cùng hoàng thất Thương Loạn. Lần này Thương Loạn phát binh quy mô lớn nhất định là cho rằng Cửu Trọng Cung đã nắm giữ hoàng thất Thánh Thiên. Chỉ là ta có một chút không hiểu: bắt đầu từ hơn mười năm trước, Cửu Trọng Cung liên hao tổn tâm cơ tiêu diệt Âm Ma Tộc ta, hôm nay bọn họ lại ngừng cuồng muốn nắm giữ hoàng thất trong tay, nhưng theo tình hình trước mắt, bọn họ tựa hồ cũng chỉ là giao dịch cùng hoàng thất mà thôi. Tựa hồ cũng không có hứng thú với quyền thế, chẳng lẽ trong hoàng thất Thương Loạn cũng có thần bảo bọn họ ham muốn?” “Thần bảo? Lời này của ngươi là có ý gì?” Tô Vọng Nam đột nhiên khàn khàn hỏi. “Hừ, ngươi còn không biết sao! Nhi tử bảo bối của ngươi, thái tử đương triều vì kế thừa đế vị, lại muốn đem chỉ bảo nội đan Bàn Cổ Cự Long của Thánh Thiên đế quốc đi đổi lấy sự ủng hộ của Cửu Trọng Cung. Nếu không ngươi cho rằng vì sao Cửu Trọng Cung phải ủng hộ tên nhi tử dần dần đó của ngươi!” Lời nói của Thiên Túng có thể nói là không chút khách khí. Loại đại nghịch bất đạo này trong lời nói của nàng giống như chuyện theo lý phải làm, nhưng người bên cạnh nghe được chính là nom nớp lo sợ. Nhìn người cung nhân bên cạnh đang run rẩy giống như bị động kinh là biết. Nhưng Tô Vọng Nam tựa như không nghe thấy, lông mày ngọn núi nhú chặt, trong đôi mắt không tính là lớn chợt lóe tinh quang. Trong miệng tự lầm bầm: “Chẳng lẽ. Chẳng lẽ.” “Chẳng lẽ cái gì?” Thiên Túng ngừng được một tin tức nguy hiểm từ bộ dạng mặt hết hồn của Tô Vọng Nam. “Ngươi có phải là đa nguyên đồng thể hay không?” Đột nhiên, Tô Vọng Nam quay lại hỏi Thiên Túng nhìn thần sắc khàn khàn của Tô Vọng Nam một chút, chậm rãi đáp: “Đúng!” “Vậy thì đúng rồi!” Tiếp theo, Tô Vọng Nam cực kỳ khẳng định nói: “Trong hoàng thất Thánh Thiên chúng ta, mỗi một vị đế vương kế vị đều phải biết rõ lịch sử vạn năm nay của Thánh Thiên. Trong bí điển của Thánh Thiên đế quốc đã từng ghi lại một cuộc đại chiến kinh thế, cũng chính là cuộc Thần Ma đại chiến vài ngàn năm trước. Kỳ thực đó chính là một cuộc đại chiến của Âm Ma Tộc và Cửu Trọng Cung.” Lúc này, Tô Vọng Nam phát hiện ra về mặt bình tĩnh của Thiên Túng thì hết sức kinh ngạc, “Xem ra ngươi đã biết! Vậy ngươi cũng nhất định biết trong Âm Ma tộc đã từng xuất hiện qua một nhân vật kinh thế hãi tục. Hẳn đột phá giới hạn kiểm tu, ngũ nguyên đồng tu, áp đảo trên Kiểm Thần. Nhưng lại bị hơn mười vị Kiểm Thần của Cửu Trọng Cung liên hiệp giết chết. Trận đại chiến kia, có thể nói là lưỡng bại câu thương, thương vong vô số. Nhưng cuối cùng vẫn là Cửu Trọng Cung giành được thắng lợi. Chính là bắt đầu từ khi đó, Cửu Trọng Cung bắt đầu ẩn cư không xuất hiện nữa. Thế nhưng dã tâm của bọn họ lại chưa từng dừng lại. Năm đó, thiên phú của Âm Ma Tộc làm cho bọn họ kiêu kỳ và thêm muốn. Bọn họ hẳn là thập phần cẩn thận, sợ Âm Ma tộc lại xuất hiện thêm một người thiên phú dị bẩm giống như ngươi vậy. Ta nghĩ bọn họ nhiều năm như vậy nhất định đã tìm được phương pháp đạt tới cảnh giới cao nhất. Mà bọn họ diệt Âm Ma Tộc, không chế hoàng thất nói không chừng cũng là vì lấy được thần bảo bọn họ cần mà thôi.” “Ngươi nói là Huyết Phách cùng nội đan Bàn Cổ Cự Long!” Thiên Túng lập tức phản ứng kịp. Nàng lại nhớ lại câu nói trong Thần Ma Chí như thế nào là thần, như thế nào trên cả thần? Như thế nào là trời, như thế nào trên cả trời? Thất nguyên hợp nhất, là vì Thiên Địa đại thành ư? Cảnh giới

mình theo đuổi, chẳng lẽ trong Cửu Trọng Cung cũng có người như vậy tồn tại? “Báo!!” Đang lúc này, lại một tiếng chiến báo truyền dài. “Báo cáo bệ hạ, Phù Tô cùng Mật Vân đã bị chiến đoàn Thanh Vũ của Thương Loan đế quốc đánh hạ rồi!” “Cái gì?” Trên mặt Tô Vọng Nam lộ ra vẻ bối rối. “Tứ Long” Thấy tình hình này, Thiên Túng lập tức nói với Diệp Tứ Long, “Người lập tức thông báo Cao Tướng, để cho chiến đoàn Minh Quân mau chạy tới biên cảnh Nam Hải, giúp chiến đoàn của Thánh Thiên một tay!” “Đạ! Tiểu thư!” Diệp Tứ Long lập tức lĩnh mệnh rời đi. “Tiểu Ngừ, ta cũng muốn đến biên cảnh Thánh Thiên, cùng tướng lĩnh Thánh Thiên kẻ vai chiến đấu! Nếu ta kế thừa ngôi vị hoàng đế Thánh Thiên, như vậy, ta phải gánh vác trách nhiệm với Thánh Thiên!” Khuôn mặt ôn nhuận của Tô Ngọc Cẩn lúc này hết sức nghiêm túc. “Ừ!” Thiên Túng nhìn ánh mắt kiên định của Tô Ngọc Cẩn, thần sắc dần dần nhu hòa. “Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, mọi nơi cần thận!” “Được!” “Nhớ hảo hảo bảo vệ mình!” “Hảo!” “Tiểu Ngừ. . . .” “Ừ?” “Phải chờ ta!” “Được!” Trong nháy mắt, Diệp Tứ Long cùng Tô Ngọc Cẩn liền cùng rời đi. Thiên Túng xoay người lại, có chút ảo não nhìn vị Thánh Thiên đế vương đang cười đến có chút gian trá. “Đừng tưởng rằng hần rồi đi, người cũng không cần nhường lại ngôi vị hoàng đế!” “Ha ha, ngôi vị hoàng đế sao?” Tô Vọng Nam cười ha hả, “Ta làm ba mươi năm, làm ngán rồi, cũng ngồi một mối rồi! Giang sơn vạn dặm này dĩ nhiên tốt đẹp, nhưng sao có thể bằng cùng người thương mặc sức du ngoạn sơn thủy. Người biết không? Ta rất hâm mộ Diệp Phong.” Tô Vọng Nam nói lời này thì cũng không hề che giấu cô đơn nơi đáy mắt. “Vậy thì tốt.” Thiên Túng vẫn là lãnh lãnh đạm đạm. Điều này làm cho Tô Vọng Nam bật cười, “Lúc trước tính tình nẫu thân người cũng như vậy, các người rất giống nhau. Đừng rồi”, lúc này, Tô Vọng Nam như nhớ tới cái gì nói, “Cho người xem một vật!” “Cái gì?” Tô Vọng Nam cẩn thận đi tới nội thất, vén bức họa của Mục Tiêm Tuyết lên. Nhẹ nhàng ấn xuống một cái nút trên tường. Chỉ thấy vách tường phía sau bức họa “pằng” một tiếng liền mở ra một cửa động vuông vắn chừng một thước. Tô Vọng Nam thận trọng đưa tay vào trong động lấy ra một chiếc hộp vuông tinh xảo màu vàng nhạt. “Cái này cho người!” “Là cái gì?” Thiên Túng có chút nghi ngờ hỏi. “Nội đan Bàn Cổ Cự Long!” “Tại sao cho ta?” Thiên Túng thế nào cũng không nghĩ đến, chỉ bảo truyền quốc cửu nhiên giấu dưới bức họa của mẫu thân. “Hiện tại, nếu Cửu Trọng Cung thêm muốn món bảo bối này, vậy ta tuyệt đối không thể để cho bọn họ lấy được. Mà ta biết, người rất cần nó! Có nó, người đối phó với Cửu Trọng Cung cũng sẽ nắm chắc thêm mấy phần. Người là nữ nhi của Mục Tiêm Tuyết, làm như vậy cũng coi như ta bồi thường cho các người đi!” Tô Vọng Nam hào sảng giải thích. “Đừng tưởng rằng như vậy ta sẽ nhận tình cảm của người!” Kỳ thực, trong lòng Thiên Túng cũng chưa từng chân chính hận Tô Vọng Nam. Hần làm như vậy thật sự khiến cho Thiên Túng có mấy phần động tâm. Nếu thật sự lấy được nội đan Bàn Cổ Cự Long, thực lực của nàng tuyệt đối có thể nâng cao một bước. Nhưng tính tình lãnh đạm làm cho nàng vẫn không nguyện ý. “Ta chưa từng nghĩ tới người sẽ nhận tình cảm của ta, chẳng qua là hi vọng sau này người tốt một chút với Ngọc Cẩn. Ngọc Cẩn đứa bé kia, ta nợ hần thật sự quá nhiều!” Trong mắt Tô Vọng Nam trừ bỏ hối hận chính là hối hận. “Yên tâm, điểm này không cần người nói.” Ngừ khí của Thiên Túng cứng rắn như cũ, tuy nhiên đã ít đi vài phần lãnh ý. “Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt! Kỳ thực, ta làm như vậy cũng là có tư tâm, ha ha!” Lúc này, Tô Vọng Nam hơn 50 tuổi kia cư nhiên lộ ra một loại ánh mắt giao hoạt, “Về sau, có người phụ tá con ta, cho người thì tương đương với cho nhi tử của ta. Ta tin tưởng, dưới sự thống trị của các người, Thánh Thiên sẽ càng thêm cường đại!” Lão hồ ly! Nghe Tô Vọng Nam nói như thế, trong lòng Thiên Túng âm thầm phi báng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Càn quét ngàn quân!

Sau khi Thiên Túng trở lại Kinh Hồng lâu liền vội vàng tiến vào phòng tu luyện, đây là lần thứ hai nàng bế quan trong thời gian gần đây. Ngay trước khi bế quan nàng nhận được tin tức của Tịch Nhan truyền đến. Đã biết được vị trí cụ thể của Cửu Trọng Cung, U Minh, Tiểu Hồ đã theo Tịch Nhan ẩn thân vào Thương Loan. Tề Phong Tề Vũ vẫn đuổi giết thế lực còn sót lại của Cửu Trọng Cung trên đại lục Thánh Thiên. Mà đám người Tần Mộ Ngôn, Mục Nhạc Ca, Nguyệt Tiêu Nhiên, Tề Thiên Sách cùng Tề Thiên Minh đã theo Tô Ngọc Cẩn lao tới chiến trường. Chỉ còn đám người Bạch Ngân, Phi Dạ, Diệp Tứ Long ở lại bên cạnh Thiên Túng. Thiên Túng biết sau lần bế quan này, chân chính quyết chiến đã đến. Nàng nhìn hộp ngọc trong tay, trong lòng tràn đầy một cỗ mong đợi cùng khẩn trương trước nay chưa từng có. Thiên Túng nhẹ nhàng mở nắp hộp ngọc kia ra. Một cỗ kim quang bùng chốc từ trong hộp bạo phát ra ngoài. Thiên Túng lập tức nín thở. Nội đan Bàn Cổ Cự Long hiện lên màu vàng đất, kim quang tự thân nó phát ra có vài phần âm đạm. Nhưng thế tích của nó so với nội đan Kim Đỉnh Chu Tước biến dị lúc trước còn muốn lớn hơn. Coi như rồi đi thật xa, Thiên Túng cũng có thể cảm thấy trong nội đan tản mát ra khí đất nặng nề. Đây mới thực là nội đan dị thú vạn năm a! Tâm tình Thiên Túng không nén được kích động. Nàng chậm rãi vươn tay, đem nội đan kia đặt trong lòng bàn tay. Nội đan kia vừa mới vào tay, tựa như dính chặt lại. Thiên Túng cảm thấy một cỗ khí tức thâm trầm, nồng đậm dọc theo kinh mạch của nàng tuần tự chảy vào trong cơ thể nàng. Lực lượng của nội đan Bàn Cổ Cự Long vốn cường đại, quyết sẽ không dễ dàng như vậy liền tiến vào trong cơ thể Thiên Túng. Nhưng bởi vì lúc trước, Thiên Nguyên Đan đã cải tạo thể chất của Thiên Túng, kinh mạch của nàng đã có thể chịu đựng được năng lượng khổng lồ như vậy. Cơ hồ không có bất kỳ trở ngại cùng áp lực nào, tinh hoa trong năng lượng Bàn Cổ Cự Long liền cuộn cuộn chảy vào trong cơ thể Thiên Túng. Dần dần quanh thân Thiên Túng bị tia sáng màu vàng nhàn nhạt bao phủ. Lúc này, luồng khí xoáy năng lượng thổ nguyên tố trong cơ thể Thiên Túng đang xoay tròn tốc độ cao, tinh thể bên trong luồng khí xoáy lấy một loại tốc độ gần như quỹ dị đang không ngừng lớn lên. Cùng lúc đó, dưới sự thôi động của Thiên Túng, Chư Thần quyết cùng công pháp tự nghĩ ra cũng cấp tốc vận chuyển. Hắc động kia cũng lặng lẽ xuất hiện ở bên ngoài cơ thể Thiên Túng, không ngừng hấp thu cùng chuyển hóa nguyên tố năng lượng chung quanh. Nhưng hắc động xuất hiện lần này so với mấy lần trước kia càng thêm khổng lồ, hơn nữa hình dáng của nó đã trở thành một hình tròn chân chính. Tựa như lỗ đen vũ trụ, tất cả năng lượng dung nhập vào đều biến thành đoàn năng lượng, tựa như vũ trụ đầy sao, kỳ cảnh này nhường này quả thực là không thể tưởng tượng nổi! Lúc này, trong cơ thể Thiên Túng cũng phát sinh biến hóa kinh người. Cái gọi là ngũ hành tương sinh, theo năng lượng thổ nguyên tố tăng vọt đỉnh điểm, bảy luồng khí xoáy tụ lần đầu tiên chân chính sinh ra ý nghĩa cộng hưởng cùng xu thế dung hợp. Hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim sinh thủy, thủy sinh mộc. Thiên Túng cảm thấy năng lượng mộc nguyên tố yếu kém nhất trong cơ thể cũng đang lớn lên gấp bội. Nàng phát giác trong cơ thể của mình, theo năng lượng bên ngoài không ngừng tràn vào, sau khi tuần hoàn trôi qua thân thể mình, cỗ năng lượng này sẽ tăng lên gấp mấy lần, rồi lại được tự thân hấp thu. Quá trình này ngay cả chính nàng cũng cảm thấy thần kỳ không thôi! Theo thời gian trôi qua, toàn bộ năng lượng của nội đan Bàn Cổ Cự Long đã dần dần rót vào trong cơ thể của Thiên Túng, một khắc này, thân thể Thiên Túng nhiên bạo phát ra một loại ánh sáng bảy màu. Ánh sáng này không giống với khi lên cấp, nó giống như cực quang thiên nhiên thẳng tắp xông phá trời buộc trở ngại tu luyện, dừng lại trên chín tầng trời. Nhưng kỳ cảnh này lại chỉ diễn ra trong nháy mắt, chỉ dừng lại mấy giây trên bầu trời liền quy về bình thường. Trong mắt thất, Thiên Túng chậm rãi mở hai mắt ra. Lúc này trong mắt của nàng giống như phủ một tầng khúc xạ hào quang bảy sắc mong manh, làm cho người ta nhìn không rõ lắm. Cả người Thiên Túng cũng trở nên càng thêm mông

ảo so với trước kia, lúc ẩn lúc hiện, không giống người phàm. Thiên Túng cảm nhận được, lần lên cấp này quả thực là khó có thể tưởng tượng. Mượn nội đan Bàn Cổ Cự Long cùng nguyên tố năng lượng trong cơ thể tương sinh tương trợ dung hợp kỳ diệu. Quang nguyên tố, kim nguyên tố, thủy nguyên tố cũng đột phá cấp bậc Kiếm Thần. Thổ nguyên tố, hỏa nguyên tố đều là cấp bậc kiếm tiên. Chỉ có mộc nguyên tố là cấp bậc thấp, nhưng vừa rồi cũng đã nhảy vọt vào cấp bậc Kiếm Đế. Hơn nữa, nếu không phải là thời gian gấp gáp, nàng cảm thấy thổ nguyên tố cùng hỏa nguyên tố của mình cũng sắp đột phá. Tin tưởng trước khi đại chiến, thực lực của nàng sẽ càng tiến thêm một bước, cho dù trong Cửu Trọng cung thật sự có cường địch, tin tưởng mình cũng có thể ứng phó! Thiên Túng bước nhanh ra khỏi phòng tu luyện, chỉ một thoáng, Thiên Túng cảm giác mình như giống như cưỡi mây đạp gió, toàn bộ núi sông đều ở dưới chân của mình. Loại cảm giác này thật tuyệt vời. Xa xa, nàng nhìn thấy ba người Bạch Ngân, Phi Dạ cùng Diệp Tử Long ở trong lương đình, nhú mảy, tựa hồ đang thảo luận cái gì, nàng bước nhanh tới. “Ngân, các người vẫn đợi ở chỗ này sao?” Giống như bị lời nói của Thiên Túng làm hoảng sợ, đám người Bạch Ngân đột nhiên xoay người lại, kinh ngạc nhìn Thiên Túng đột nhiên xuất hiện bên cạnh bọn họ. “Tiểu Thiên, người chừng nào thì tới?” Về mặt Bạch Ngân lập tức chuyển thành ôn nhu. Phi Dạ tựa hồ đang nhìn động vật quý hiếm, tỉ mỉ vòng quanh người Thiên Túng vài vòng mới lên tiếng nói: “Thật sự là kỳ quái, Tiểu Diệp Diệp, người rõ ràng đứng ở bên cạnh ta, tại sao ta không cảm giác được người?” Phi Dạ lăm lăm lâu bầu nói xong lại tựa như làm nũng đột nhiên ôm Thiên Túng vào trong ngực, “Tiểu Diệp, về sau người cũng không thể cách ta quá xa, nếu không, ta không tìm được người thì phải làm sao?” “Tiểu Thiên thật là lợi hại! Người nhất định là mượn nội đan Bàn Cổ Cự Long lần nữa lên cấp đi?” Bạch Ngân cũng là gương mặt vui mừng. “Ừ, ta cũng không nghĩ tới nội đan Bàn Cổ Cự Long thần kỳ như vậy. Đúng rồi”, Thiên Túng đột nhiên chuyển sang Diệp Tử Long, “Có phải có tin tức gì hay không? Chiến sự như thế nào? Có tin tức của đám người U Minh không?” “Hồi tiểu thư, tạm thời không có tin tức của đám người U Minh công tử, nhưng tiểu thư không cần lo lắng, đoán chừng bọn họ ở Thương Loạn nhất định sẽ không có nguy hiểm gì. Bởi vì, lần này Thương Loạn để quốc cơ hồ triệu tập tới tám phần mười kiếm tu già gia nhập vào chiến đoàn của đế quốc. Hiện tại, chiến sự ở biên cảnh không được lạc quan. Đám người nhị diện hạ đang cố thủ Mật Vân thành.” Thanh âm của Diệp Tử Long vẫn lãnh lãnh băng băng, nhưng lại mang theo một phần nôn nóng. “Thương Loạn này thật đúng là được ăn cả ngã về không rồi!” Thiên Túng cười nhạt một tiếng. “Chúng ta lập tức tới biên cảnh.” Biên cảnh Mật Vân thành. Lúc này Mật Vân thành thật là có thể nói nguy nga hùng vĩ, hàng trăm hàng ngàn kiếm tu già quơ múa Kiếm Khí hoặc bay hoặc chạy, ùn ùn vọt về phía tường thành. Trên tường thành, đám người Tô Ngọc Cẩn, Tề Thiên Sách đón gió mà đứng. Một thân chiến giáp màu vàng đã bị nhuộm thành màu đỏ như máu. Dưới tường thành, Cao Tường mang theo chiến đoàn Minh Quân đang ra sức chém giết. Trên bầu trời, kiếm khí hoa lệ, loang lổ màu sắc tô điểm toàn bộ trời đất. Nếu như không thấy máu tươi tung bay, hải cốt khắp nơi, đây cực kỳ giống một cuộc thịnh yến thị giác. Nhưng dưới sự hoa lệ của nơi này chính chiến trường tràn đầy máu tanh. “Nhị diện hạ, trong chiến đoàn Thanh Vũ có nhiều Kiếm Đế cấp cao, hơn nữa năm thống lĩnh dẫn đội của bọn họ còn là cường giả Kiếm Tiên, cho dù bây giờ chúng ta miễn cưỡng đứng vững trước tấn công của bọn họ, tin tưởng cũng không kiên trì được thời gian bao lâu! Huống chi, quân ta chuẩn bị cũng không đầy đủ, cho dù có chiến đoàn Minh Quân tương trợ, cũng không thể triệt tiêu ưu thế số lượng của quân địch. Thuộc hạ đề nghị chúng ta vẫn là mau rút lui, rồi hãy quyết định tiếp!” Một tướng lĩnh trên tường thành xông lên quỳ gối nói với Tô Ngọc Cẩn. “Chẳng lẽ chỉ có thể tới đây sao?” Trên mặt Tô Ngọc Cẩn xông lên vẻ không cam lòng. “Tô Ngọc Cẩn, chẳng lẽ người không tin tưởng Tiểu Thiên sao? Nàng sẽ đến! Nàng nhất định sẽ đến! Chúng ta chỉ cần trụ vững là tốt rồi!” Tần Mộ Ngôn vẫn luôn trầm mặc không nói gì đột nhiên lên tiếng. Những lời này giống như liều thuốc nâng cao tinh thần, làm cho tâm thần mọi người lập tức chấn động. “Tần Mộ Ngôn nói không sai, ta tin tưởng Tiểu Thiên!” Mục Nhạc Ca lớn tiếng nói. “Ta cũng tin tưởng!” Nguyệt Tiêu Nhiên cũng không chịu thua người ta. “Ta dĩ nhiên tin tưởng muội tử của mình! Người, điện hạ?” Tề Thiên Sách trần ngập hy vọng nhìn về phía Tô Ngọc Cẩn. Nhắc tới Thiên Túng, Tô Ngọc Cẩn tựa hồ lại biến thành người thiếu niên ôn nhuận đó, trong mắt nhuộm vào một loại phong thái say lòng người, “Tin tưởng! Tiểu Ngừ nhất định sẽ tới!” Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mỗi một giây cũng kèm theo sinh mệnh không ngừng rơi xuống. Trận chiến này thực sự quá tàn khốc. Chỉ có chiến đoàn Minh Quân mới có thể chống cự tiến công của chiến đoàn Thanh Vũ. Kiếm của binh lính Thánh Thiên đế quốc cơ hồ đã đem máu tươi nhuộm đỏ khoảng trời biên quan. “Xông lên a!” Kèm theo một câu thét lớn của thủ lĩnh chiến đoàn Thanh Vũ, ngàn vạn binh sĩ hướng Mật Vân thành phát động một kích trí mạng cuối cùng. Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, một thanh âm vang dội thiên địa nổ vang khiến cho công thủ hai bên đều hơi chậm lại. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy được một màn cả đời bọn họ khó quên. Chỉ thấy dưới hào quang chiếu rọi của tà dương, một nữ tử hồng y như lửa lơ lửng trong trời đất. Nàng một đầu tóc bạch kim không gió mà bay, tựa như một dải ngân hà làm cho người ta mất hoa thần mê. Dung nhan tuyệt mỹ như mộng ảo làm cho người ta cơ hồ quên mất năm nay là năm nào. Nữ tử kia giống như nữ thần quan sát vạn vật chúng sinh. Giờ khắc này, tất cả mọi người quên mất mình đang ở chiến trường, nghĩ muốn đặt mình trong ảo mộng, không muốn tỉnh lại. Cho đến khi một loại hào quang bảy sắc dường như muốn xuyên thủng trời đất tuôn ra từ thân thể nàng. Chính là thời gian trong nháy mắt này, hình tượng của nữ tử kia đã hoàn toàn thay đổi. Lúc này Thiên Túng tựa như cùng một dạng khi ở trong hoàng cung, sau lưng là Chư Thần dực, người khoác Thành Nhật cung, chân đạp Lam Băng liên, eo cài Đoạn Hồn tiên, tay trái là khiên Thị Phách, tay trái cầm Xích Viêm kiếm. Chẳng qua là những Kiếm Khí này phần lớn đã thăng lên cấp Thần. Bản thân nó cũng tán ra một loại ánh sáng đủ để cho những Kiếm Khí cùng tính chất khác phải run rẩy, vừa làm cho người ta không nhìn được quỹ bài, lại khiến cho lòng người e sợ. Thời điểm binh sĩ Thương Loạn còn chưa hồi thần, Thiên Túng đã bắt đầu công kích! “Chư Thần, Âm Vũ Vạn Nhận!” “Đoạn Hồn, Long Ngâm Cửu Tiêu!” Đồng thời, kèm theo loại công kích phạm vi lớn này, Thiên Túng thả ra Lam Băng liên, dưới chân đạp nhẹ. Lam Băng liên liền xông vào chiến đoàn Thanh Vũ điên cuồng cắn giết binh sĩ địch quân. Tiếp đó, Thiên Túng lại lấy ra Thành Nhật cung, vận chuyển kiếm khí kim nguyên tố, nhẹ nhàng kéo một cái, Thành Nhật cung kia trực tiếp bắn ra năm đạo mũi tên màu vàng kim như lưỡi dao sắc bén, xông thẳng về phía năm tướng lĩnh của chiến đoàn Thanh Vũ. Chiến cuộc tựa hồ trong nháy mắt liền bị thay đổi! Trong thời gian mấy hơi thở, công kích của Thiên Túng đã hoàn thành. Sau khi đợt khói bụi tan hết, mọi người rốt cuộc thấy rõ cảnh tượng trên chiến trường lúc này. Số binh sĩ tính bằng đơn vị hàng nghìn đã không cánh mà bay, thay vào đó là máu tươi gay mũi sền sệt phủ kín mặt đất. Công kích như sấm sét liên tiếp của Thiên Túng trực tiếp tiêu diệt chiến đoàn một vạn người!! Sự thật này làm cho mọi người trợn mắt há mồm. “Buru hân!” Tề Thiên Sách lắc đầu nói. “Biến thái! !” Mục Nhạc Ca ghen ghét trăn trối. “Hiệu suất cao!” Tô Ngọc Cẩn mặt lộ vẻ mừng rỡ. “Đã mãn!” Nguyệt Tiêu Nhiên ra vẻ trấn định. “Rất mạnh!” Tần Mộ Ngôn mặt không biến sắc. Những người này ở bên cạnh Thiên Túng đã nhìn quen những cảnh này, tự nhiên còn rất ưa thích. Nhưng đám binh lính phía sau bọn họ kia liền thảm, cho dù quen sống trên chiến trường cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng máu tanh rợn cả tóc gáy như vậy. Trực tiếp ối ối, ngất ngất. Từ ý nào đó mà nói, cũng coi là tồn thất vô cùng nghiêm trọng. Sau trận chiến này, cái tên Thiên Túng nhanh chóng trở thành một thần thoại. Chẳng qua là, khen chê không đồng nhất, có người nói nàng là thần, có người nói nàng là ma. Nhưng bất kể như thế nào cũng không thể phủ nhận nàng đã đứng ở đỉnh cao Thánh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Bạch gia thần bí

Vài ngày sau trận chiến ở Mật Vân thành, Thiên Túng lại cùng đám người Bạch Ngân, Phi Dạ, Diệp Từ Long còn có Tề Thiên Sách, Mục Nhạc Ca, Nguyệt Tiêu Nhiên, Tàn Mộ Ngôn ngồi thuyền lớn đi dọc theo Nam Hải, hướng tới lộ trình cuối cùng của bọn họ. Mỗi ngày ở biển cảnh xem như đã được giải. Tô Ngọc Cần là người kế tục Thánh Thiên hoàng để dĩ nhiên phải lưu lại xử lý tàn cuộc. Mà căn cứ theo tin tức của đám người Tịch Nhan cùng U Minh truyền đến, bọn họ đã tìm được vị trí cụ thể của Cửu Trọng Cung, thế lực của Diệp sát môn cùng Kinh Hồng lâu cũng đã lặng lẽ lên vào. Tất cả có thể nói là vạn sự sẵn sàng, chỉ đợi gió xuân!

Gió biển chậm chậm, Thiên Túng đứng trên thuyền lớn, trên đỉnh đầu là trời xanh, lẳng lặng nhìn biển rộng bao la, bát ngát cùng bọt sóng mãnh liệt sôi trào. Trong lòng chính là cảm khái muôn vàn. Hồi ức giống như thước phim chiếu lại chậm rãi chảy qua lòng Thiên Túng. Bắt đầu từ khi nàng tới nơi dị giới này, đến Âm Ma Tộc diệt tộc, lời thề ở Ngọc Ma cốc, rồi đến Tề gia, Thánh môn, Vạn Linh cốc, Sát thành, Kinh Hồng lâu, Thánh Thiên, hoàng cung. Tất cả những nơi này đều tồn tại những hồi ức khó có thể phai mờ. Lúc này, Thiên Túng quay đầu lại nhìn đám nam tử đang bận rộn truyền tin tức, điều chỉnh hướng đi. Ôn nhu như lũ quết ủa qua đáy lòng. Những nam tử này là khi mình tuyệt vọng nhất gặp được, là khi mình mờ mịt nhất gặp được, là khi mình nguy hiểm nhất gặp được. Bất kể tình huống như thế nào, bọn họ đều làm việc nghĩa không được chùn bước vươn tay về phía mình, vì mình che gió che mưa. Hồi tưởng lại kiếp trước của mình, nàng không hề hiểu được tư vị tình cảm là như thế nào, nhưng kiếp này nàng lại gặp được nhiều nam tử thương yêu nàng như vậy. Nàng không biết đây có phải là vận mệnh bồi thường lại cho nàng hay không. Nhưng nàng chỉ biết kiếp này của mình rất may mắn. “Thiên muội, nơi này gió lớn! Coi chừng bị lạnh.” Nguyệt Tiêu Nhiên đột nhiên xuất hiện bên cạnh Thiên Túng, đem một chiếc áo choàng màu xanh nhạt khoác lên trên người Thiên Túng. “Người cảm thấy với thực lực bây giờ của ta còn có thể sợ lạnh sao?” Thiên Túng dí dõm hỏi, trong mắt lại mang theo ý cười. Nguyệt Tiêu Nhiên chẳng biết có hiểu hay không, như cũ cố chấp kéo chiếc áo choàng trên người nàng, thanh âm ôn nhã hỏi: “Thiên muội, mới vừa đang suy nghĩ gì? Đứng ở chỗ này lâu như vậy?” “Không có gì? Chẳng qua là cảm thấy ta rất hạnh phúc.” Thiên Túng rất ít nói ra những lời nói tình cảm, nên lời này vừa ra khỏi miệng, khuôn mặt Thiên Túng tự nhiên mang theo sắc đỏ ửng hiếm thấy. Một màn kiều diễm xinh đẹp này trực tiếp khiến Nguyệt Tiêu Nhiên ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh hần liền ý thức được Thiên Túng nói cái gì. Lúc này, người thiếu niên luôn luôn ôn nhã nội liêm về mặt lại có chút kích động đem Thiên Túng ôm vào trong ngực. “Hạnh phúc là chúng ta mới đúng!” Trong lúc nhất thời, thân ảnh của Thiên Túng cùng Nguyệt Tiêu Nhiên ôm nhau làm cho biển trời này tựa hồ tươi đẹp thêm vài phần. Mặc dù, Thương Loan cùng Thánh Thiên cách nhau khá xa. Nhưng đám người Thiên Túng lựa chọn tuyến đường gần nhất, hơn nữa Thiên Túng đã cải tạo con thuyền này, chỉ thời gian hai ngày, chiếc thuyền lớn đã thuận lợi đến được Thương Loan đế quốc. Vị trí bọn họ cập bến là một thành nhỏ biển cảnh trên là Mã Lý. Bởi vì người nơi này thừa thót, mỹ mạo tuyệt thế của đám người Thiên Túng cũng không tạo thành phong ba quá lớn, tin tức cũng coi như phong tỏa kíp. Đến thời điểm gần tới ngày hôm đó, bọn họ liền ngồi Tuyệt Vực Sư Mã mua được với giá cao tới phủ đệ Tề Phong Tề Vũ đã an bài tốt. Vị trí của tòa phủ đệ này nằm ở ngoại ô Hoàng Thành của Thương Loan đế quốc, cực kỳ bí mật, khó có thể làm cho người ta phát hiện. Hôm sau. Trong phủ đệ vùng ngoại ô, một “hội nghị đầu não” nho nhỏ đang lặng lẽ tiến hành. Đám người Thiên Túng, Bạch Ngân, Phi Dạ, U Minh, Tiểu Hồ cùng Tề Thiên Sách, Mục Nhạc Ca, Nguyệt Tiêu Nhiên, Tàn Mộ Ngôn, Diệp Từ Long, còn có Diệp sát môn Tề Phong Tề Vũ, Kinh Hồng lâu Tịch Nhan tụ một chỗ. “Báo cáo chủ nhân, quá trình chúng ta điều tra, đã xác định vị trí của Cửu Trọng Cung đang ở trong Thánh Quang Sâm Lâm phía tây biên cảnh Thương Loan. Nơi đó là đại bản doanh của bọn họ. Hơn nữa trải qua điều tra, thuộc hạ phát hiện trong Hoàng Thành Thương Loan cũng có một phần thế lực của bọn họ.” “A?” Thiên Túng khẽ cau mày, xem ra thế lực của Cửu Trọng Cung còn lớn hơn so tưởng tượng của nàng. Cái gọi là cường long không áp nổi bọn rắn độc. Nếu bọn họ chẳng qua là ẩn cư tị thế thì tương đối tốt, sợ là sợ thế lực của bọn họ cảnh lá đan chen khó gỡ, như vậy rất khó xử lý! “Tịch Nhan, thế lực khắp nơi của Thương Loan điều tra như thế nào rồi?” “Hồi tiểu thư, trong Thương Loan, ngoại trừ hoàng thất Thương Loan, có hai thế lực lớn hết sức đáng giá đưa tới sự chú ý của chúng ta. Một trong số đó chính là thế lực của Cửu Trọng Cung ở hoàng thành Thương Loan, Cửu Trọng thương hội. Mặc dù đây là một thương hội, nhưng bên trong nó cũng không thiếu cao thủ kiếm tu, chính là nguồn gốc kinh tế của Cửu Trọng Cung. Về phần thế lực thứ hai, chính là một gia tộc thế lực lớn nhất hoàng thành Thương Loan. Gia chủ Bạch gia Bạch Lăng, dưới hân có hai người con, mỗi người đều là thiên tài kiếm tu, uy danh vang dội Thương Loan. Có thể nói, thế lực của Bạch gia này trong Thương Loan thành so với Cửu Trọng thương hội còn muốn lớn hơn mấy phần. Hơn nữa” Tịch Nhan nói tới chỗ này muốn nói lại thôi. “Hơn nữa cái gì?” Thiên Túng liền hỏi. “Thuộc hạ phát hiện được một chuyện hết sức kỳ quái.” Tịch Nhan hết sức cẩn thận nói. “Chuyện gì?” Nhìn Tịch Nhan cẩn thận như vậy, Thiên Túng cũng nghe ra bất thường trong đó. “Chính là thời điểm thuộc hạ phái thám tử Kinh Hồng lâu đến Bạch gia điều tra tin tức, rõ ràng không cần thận bị Bạch gia phát hiện hành tung, nhưng Bạch gia lại không hề làm khó dễ chúng ta, mà chỉ đánh ngất xỉu rồi trực tiếp đưa ra ngoài thành. Một điểm này, thật làm cho người ta cảm thấy kỳ quái!” Tịch Nhan vừa nói xong, tất cả mọi người ở đây bao gồm cả Thiên Túng đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Hành vi này của Bạch gia giống như che giấu cho hành tung của Kinh Hồng lâu, không muốn để cho những người khác phát hiện. Thời điểm Thiên Túng đang suy tư, Tịch Nhan lại mở miệng nói, “Hơn nữa, chúng ta vốn không thể nhanh chóng lấy được tin tức Cửu Trọng Cung như vậy. Nhanh chóng lấy được tin tức của Cửu Trọng Cung như vậy là bởi vì có người âm thầm trợ giúp chúng ta. Theo ta điều tra, người trợ giúp chúng ta rất có thể là Bạch gia! Bạch gia tựa hồ cũng không hề che dấu sự thật bọn họ đang giúp đỡ chúng ta.” Tịch Nhan dừng một chút, lại nói tiếp, “Kỳ quái nhất chính là, ta đã điều tra qua, Bạch gia cùng Cửu Trọng thương hội mặc dù đều là hai thế lực lớn ở Thương Loan, nhưng cũng chưa bao giờ phát sinh chuyện sát mẻ tình cảm. Cho dù trong trường hợp xuất hiện cạnh tranh, Bạch gia cũng sẽ nhường bộ bỏ phần. Ít nhất ở ngoài mặt mà nói, hai bên cần bán không có thù hận!” Nói như thế, lý do Bạch gia làm như vậy đáng để cho người ta tìm tòi nghiên cứu rồi! Đòi mất màu bằng lam của Thiên Túng neho lại, trong mắt có tình cảm không che dấu được không ngừng lớn lên. “Hành động này của Bạch gia xác thực làm cho người ta nhìn không thấu!” Đám người Bạch Ngân cũng là vẻ mặt không hiểu. Lúc này, Thiên Túng đột nhiên nói, “Tịch Nhan, các người điều tra có biết được tên họ của hai công tử Bạch gia kia không? Còn có, các người đã từng gặp qua bọn họ chưa?” “Cái này nhắc tới cũng kỳ quái, chúng ta thăm dò hồi lâu, chỉ biết hạ nhân gọi bọn họ là đại công tử cùng nhị công tử. Về phần dung mạo của bọn họ, thuộc hạ vẫn chưa nhìn thấy. Bất quá, nghe nói, từ khi còn nhỏ, hai thiếu gia của Bạch gia đã mang theo mặt nạ màu bạc. Có rất ít người thấy qua hình dáng của bọn họ.” “A? Thật có ý tứ?” Trong mắt Thiên Túng thoáng hiện lên quang mang cơ trí. “Tiểu muội, người có phải nghĩ tới điều gì hay không?” Tề Thiên Sách ôn nhu hỏi. “Không có gì? Chẳng qua là đột nhiên nhớ tới hai cố nhân mà thôi.” Thiên Túng cười đến thần bí. “Chủ nhân, vậy bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?” Tề Phong Tề Vũ đồng thanh kính cẩn hỏi. “Chờ!” Thiên Túng xinh đẹp đùa nghịch mái tóc màu bạc của mình. “Chờ? Chờ cái gì?” Mọi người không hiểu. “Đương nhiên là chờ người của Bạch gia a!” Đêm lạnh như nước, lại một ngày mặt trời mọc mặt trời lặn. Bám đêm ở Thương Loan cũng xinh đẹp thần bí như ở Thánh Thiên, nhưng tối tăm dưới phản ánh đẹp này cũng làm cho lòng người kinh hãi. Lúc này Thiên Túng đang tu luyện trong nội thất. Trải qua mấy ngày củng cố, nàng cảm thấy thổ nguyên tố trong cơ thể mình lại có dấu hiệu thăng cấp. Dù sao nội đan Bàn Cổ Cự Long cũng không phải dễ dàng hấp thu như vậy. Năng lượng chứa đựng trong kinh mạch toàn thân tới nay tựa hồ sôi nổi dị thường. Theo sự vận chuyển của Chư Thần quyết cùng công pháp tự nghĩ ra, ánh sáng màu vàng bên ngoài cơ thể Thiên Túng lại đại thịnh, cảm giác ngũ nguyên tương sinh kỳ diệu đã lâu lại một lần nữa thổi quét quanh thân Thiên Túng. Hiện tại, trải qua mấy ngày nay tu luyện, năng đối với việc chuyển đổi thất nguyên cùng sự chuyển hóa hỗ trợ của thất nguyên tương sinh càng thêm thuần thực. Hơn nữa nàng phát hiện, theo sự vận chuyển của loại công pháp tự nghĩ ra đó, hắc động bên ngoài mở ra khiến cho năng lượng hòa nguyên tố cùng mộc nguyên tố tương đối yếu kém trong cơ thể nàng đồng dạng sôi nổi dị thường. Năng lượng mộc nguyên tố yếu kém nhất cũng gần đột phá. Mấy ngày nay, Thiên Túng sâu sắc cảm nhận được lợi ích của việc thất nguyên đồng tu. Một loại nguyên tố năng lượng đột phá thường thường chính là cơ hội cho những nguyên tố năng lượng khác đột phá. Cho nên, tối nay lại lần nữa thừa thắng xông lên, một cơ hội tốt để cùng cố cùng nâng cao thực lực như thế Thiên Túng sao có thể dễ dàng bỏ qua! Người ở trong trạng thái tu luyện, thời gian luôn luôn trôi qua nhanh

chóng dị thường. Trời đã có chút tờ mờ sáng rồi. Mà lúc này Thiên Túng đang sắp đột phá. Đột nhiên, ánh sáng quanh thân nàng đại thịnh. Nếu như nhìn kỹ lại sẽ liền phát hiện, hào quang bảy màu chói mắt này cư nhiên rất giống với lần trước Thiên Túng bộc phát khi tu luyện trong mật thất. Tầng hào quang này đã đột phá tầng mây, bay thẳng đến chân trời, dừng lại trên chín tầng trời. Lần này, thời gian xuất hiện so với lần trước dài hơn, ánh sáng càng thêm thuần chất hơn. “Chủ nhân, chủ nhân, người không có chuyện gì chứ?” Đột nhiên, bên ngoài truyền đến kinh hô của Tề Phong Tề Vũ. Thiên Túng mở hai mắt ra, bình phục lại nhịp thở. Mở cửa đi ra ngoài. “Làm sao vậy?” Thiên Túng hỏi. “Hồi chủ nhân, hai người chúng ta vốn có chuyện bẩm báo. Nhưng lại thấy hào quang bảy màu bay thẳng đến chân trời, sợ là chủ nhân xảy ra chuyện gì không ổn, cho nên có chút vội vã!” Tề Phong vừa cẩn thận quan sát Thiên Túng, vừa nói. Thiên Túng biết sự trung tâm của hai người Tề Phong Tề Vũ, trong bụng cảm động, nhàn nhạt nói, “Không có gì, chẳng qua là tu luyện lên cấp mà thôi. Đúng rồi, các người mới vừa nói có chuyện gì bẩm báo?” “Hồi chủ nhân, chủ nhân đoán không lầm, hai vị công tử của Bạch gia vừa mới tới cửa bẩm phỏng, bây giờ đang chờ ở đại sảnh. Mấy vị công tử cũng đã đến trước rồi!” Thiên Túng nhìn sắc trời một chút, lười biếng cười một tiếng, “Tôi thật là sớm!” “Đi! Chúng ta đi gặp cố nhân chứ!” Tâm tình của Thiên Túng tựa hồ rất tốt, bên môi không tự chủ mỉm cười. “Đạ!” Tề Phong Tề Vũ mặc dù sinh lòng nghi ngờ, nhưng như cũ bước nhanh theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Gặp lại huynh đệ Bạch gia

Trong đại sảnh, hai nam tử tuấn tú mặc bạch y, trên mặt mang mặt nạ màu bạc đang thẳng tắp ngồi ở vị trí hai bên. Chủ nhà là đám người Bạch Ngân cùng Tề Thiên Sách mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn hai nam tử từ lúc vào cửa bắt đầu liền không nói một lời nào này. Trong bụng càng phát ra ngạc nhiên. Đang lúc này, Thiên Túng như tiên từ dưới sự hộ tống của Tề Phong Tề Vũ từ xa chậm rãi đi tới. Bắt đầu từ khi Thiên Túng xuất hiện, hai công tử đeo mặt nạ bạc kia liền kích động đứng lên từ trên chỗ ngồi. Về mặt tràn đầy khiếp sợ nhìn nữ tử xinh đẹp điên đảo chứng sinh đó, trong mắt dâng lên một mảnh sương mù. “Người, người là Thiên Túng?” Một nam tử đeo mặt nạ bạc trong đó đột nhiên tiến lên một bước, hết sức kích động hỏi. Lời này của nam tử vừa nói ra, tất cả mọi người đều một trận khần trương. Bọn họ không nghĩ tới mình mới vừa lên vào Thương Loan cư nhiên liền bị người khác biết được thân phận. Điều này khiến cho đám người Tề Thiên Sách cùng Bạch Ngân lập tức phòng bị. Nhưng Thiên Túng tựa hồ tuyệt không để ý những thứ này, mà dí dỏm nói: “Trước khi hỏi thân phận của người khác, chẳng lẽ không biết tự giới thiệu sao? Bạch đại công tử!” “Người nhận ra ta à?” Nghe được khẩu khí này của Thiên Túng, nam tử đeo mặt nạ bạc kia tựa hồ càng thêm kích động. “Vậy ta thì sao? Vậy ta thì sao? Người còn nhớ rõ ta không?” Thiếu niên mới vừa còn trầm ổn nội liễm vào giờ khắc này lại như hải tử thiết tha kẹo ngọt. Một nam tử đeo mặt nạ bạc khác vội vàng hỏi: “Cái này sao? Ta phải suy nghĩ thật kỹ!” Thiên Túng giống như không nhớ nổi, đang cố gắng tự hỏi. Nam tử đeo mặt nạ bạc kia thấy Thiên Túng “nghĩ”, nửa ngày cũng nghĩ không nổi. Cơ hồ cực kỳ bại hoại giắt chiếc mặt nạ trên mặt xuống, “Ta là Bạch Tử Du! Thiên Túng, làm sao người có thể chỉ nhớ ca ca chứ?” Bạch Tử Du xinh đẹp thanh mị vừa nói vừa hất mặt lên, về mặt kia cực kỳ đáng yêu. Lúc này, Bạch Tử Nhan cũng vội bỏ mặt nạ xuống. Lộ ra khôi ngô cuồng phóng tà mị. “Thiên Túng, đã lâu không gặp!” “Xác thực là đã lâu không gặp!” Thiên Túng thấy dung mạo hai huynh đệ Bạch gia, giống như đã sớm biết, không có bất kỳ ngạc nhiên nào, chỉ có nụ cười giữa bạn tốt đã nhiều năm không gặp. “Là các người!” Đám người Tề Thiên Sách, Mục Nhạc Ca, Tiểu Hồ cũng trong nháy mắt nhận ra hai người thừa kế Bạch gia thần bí này rõ ràng chính là hai huynh đệ Bạch Tử Nhan cùng Bạch Tử Du học nghệ cùng bọn họ ở Thánh môn! “Thật không nghĩ tới cư nhiên là các người!” Tề Thiên Sách cảm thán nói, “Tiểu muội, người đã sớm biết sao?” “ Dĩ nhiên không phải! Chỉ là lúc ta ở Thánh môn liền cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì ta từng cảm nhận được một loại năng lượng nguyên tố hắc ám rất thân thiết trong Kiếm Khí của bọn họ. Điều này làm cho ta từng hoài nghi. Hơn nữa, thông qua tin tức thăm dò hôm qua của Tề Phong Tề Vũ, khiến cho ta cảm thấy Bạch gia này nhất định có quan hệ gắn bó chặt chẽ với Âm Ma tộc ta. Mà hai người thừa kế của Bạch gia cư nhiên chưa từng lộ ra diện mạo thực trước mặt người khác, điều này nói rõ bọn họ không muốn để cho thế nhân biết được dung mạo của bọn họ, như vậy có thể che dấu thân phận, dễ dàng hành động. Theo ta điều tra, hai người bọn họ bốn năm trước liền ra ngoài lịch lãm không biết tung tích, cho đến hai năm trước mới trở về. Thời gian trùng hợp nhường này cũng làm ta không thể không nghi ngờ!” Thiên Túng không nhanh không chậm phân tích nói. “Thiên Túng nói không sai, hai chúng ta xác thực cố ý giấu giếm nguyên tố năng lượng của mình. Kỳ thực, nguyên tố năng lượng của chúng ta cũng là nguyên tố hắc ám! “Bạch Tử Nhan ném ra một quả boom tấn! Năng lượng nguyên tố hắc ám là năng lượng nguyên tố đặc hữu của Âm Ma Tộc, cơ hồ là tượng trưng cho một loại thân phận. Vào giờ khắc này, cả Thiên Túng cũng không nhịn được kinh ngạc, “Chẳng lẽ các người. . . Là người của Âm Ma Tộc!” “Không sai!” Bạch Tử Du chậm rãi nói, “Mười mấy năm trước, lúc Âm Ma Tộc ở Thánh Thiên đại lục diệt tộc, phụ thân ta Bạch Lăng cũng nhận được tin tức. Những năm gần đây, chúng ta che dấu thân phận, chính là vì liền vào Thánh Thiên đại lục để cứu đứa trẻ mồ côi của Thánh vương. Cũng chính là người, Thiên Túng!” Lúc này, Bạch Tử Nhan chuyên chú nhìn Thiên Túng nói tiếp, “Đồng thời, chúng ta cũng muốn thăm dò vị trí của Huyết Ma châu cùng dị thú thủ bộ Âm Ma tộc Âm Ma Huyết Long trong tháp Thánh môn. Nhưng không nghĩ tới cũng ngoài ý muốn đụng phải người. Tất cả dấu hiệu cũng tỏ rõ người chính là hải tử năm đó Thánh vương Diệp Phong lưu lại. Chúng ta vốn muốn vội vàng thông báo cho bốn gia, để cho người của Bạch gia tới trước tiếp ứng. Nhưng không nghĩ tới người lại nhanh hơn một bước đại phá tháp Thánh môn, lấy được tam châu. Rồi sau đó lại gặp phải kiếp sát, mất đi tin tức, mà chúng ta cũng âm thầm lọt vào sự điều tra cùng chém giết của Cửu Trọng Cung. Vì không để lộ thân phận, chúng ta chỉ có thể trở lại Thương Loan, dừng lại tất cả hành động. Nhưng chúng ta vẫn không từ bỏ, một mực yên lặng chú ý toàn bộ động hướng của Thánh Thiên, tập hợp lực lượng. Tựa như ngày đó người tin tưởng chúng ta, chúng ta cũng tin tưởng người không dễ dàng bị chèn ép như vậy, một ngày nào đó, người sẽ lấy tư thế huy hoàng cường thế trở về!” Nói đến chỗ này, Bạch Tử Nhan cùng Bạch Tử Du cư nhiên đồng thời quỳ xuống. Điều này làm cho Thiên Túng bất ngờ, căn bản không kịp kéo bọn họ. “Ngài là Thánh Vương đời tiếp theo của chúng ta, thỉnh cho phép chúng ta đi theo ngài, cùng nhau trọng chấn Âm Ma Tộc!” Hai huynh đệ Bạch gia cùng đồng thanh nói. “Thánh vương?” Thiên Túng nghi ngờ lặp lại. “Nữ nhân, người không cần kinh ngạc! Người là nữ nhi của Diệp Phong, dĩ nhiên là Thánh vương đời tiếp theo. Người cũng biết cấp bậc Âm Ma Tộc nghiêm ngặt đến cỡ nào. Nếu bọn họ là người của Âm Ma Tộc, quý người hẳn là chuyện phải làm!” U Minh đột nhiên lên tiếng giải thích. Kỳ thực trong lòng Thiên Túng cũng biết điều này, chẳng qua là hết sức khó chịu với hành động của Bạch Tử Nhan cùng Bạch Tử Du. “Các người trước tiên đứng lên! Ta còn có một số việc không hiểu.” “Thánh vương xin hỏi.” Hai người Bạch Tử Nhan kính cẩn đứng lên. “Bạch gia không phải là hào môn [1] siêu cấp của Thương Loan đế quốc sao? Làm sao lại biến thành thế lực của Âm Ma Tộc?” Thiên Túng lập tức hỏi vào điểm mấu chốt của sự tình.

[1]: nhà giàu có quyền thế “Việc này phải nói đến trận Thần Ma Đại Chiến từ vạn năm trước. Sau trận đại chiến kia, mặc dù lưỡng bại câu thương, nhưng cuối cùng vẫn là Cửu Trọng Cung giành được thắng lợi. Thế lực còn sót lại của Âm Ma Tộc phần lớn đều bị dồn đến ẩn núp trên Thánh Thiên đại lục.

Nhưng lại có một phần rất nhỏ không chạy thoát khỏi Thương Loan. May mà lúc đó được một thương khách Bạch gia cứu giúp. Từ đó, chi nhánh này của Ám Ma Tộc liền núp ở Bạch gia thay tên đổi họ, hơn nữa còn thành hôn với người của Bạch gia, dần dần trở thành chủ của Bạch gia. Cũng trở thành thế lực của Ám Ma Tộc tồn tại trên Thương Loan đại lục.” Trong mắt Bạch Tử Nhan theo lời tự thuật dần dần phát ra một loại lửa giận. “Chúng ta biết việc Ám Ma tộc diệt tộc trên Thánh Thiên đại lục, cũng biết người gặp phải kiếp sát, nhưng lại bất lực. Thế lực Bạch gia tuy lớn, nhưng cuối cùng không thể chống lại Cửu Trọng Cung, những năm này, chúng ta đều chọn lựa thái độ tránh được nên tránh, có thể nhìn được thì nhìn, mới không để cho Cửu Trọng Cung phát hiện ra đầu mối.” Thiên Túng từ trong lời nói của Bạch Tử Nhan sâu sắc cảm nhận được một loại gian khổ tìm cách sinh tồn trong vòng hồ sơ. Lúc này, Bạch Tử Nhan lời nói xoay chuyển, thanh âm đột nhiên trở nên bén nhọn, “Những năm này chúng ta mặc dù ẩn nhẫn cầu sinh, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có hành động. Cho tới nay, Bạch gia ta vẫn tập hợp thế lực, chính là vì chờ đợi Thánh vương dẫn dắt chúng ta chiến thắng Cửu Trọng Cung! Bạch gia ta vì giờ khắc này, đã chuẩn bị mười năm rồi!” Thiên Túng từ trong lời của Bạch Tử Nhan nghe được một loại tin tưởng cực lớn. “Hiện tại, nếu các người đối phó với Cửu Trọng thương hội có mấy phần chắc chắn thành công?” Trong mắt Thiên Túng, hang ổ của Cửu Trọng Cung dĩ nhiên phải để lại cho nàng. Nhưng nỗi lo về sau giống như Cửu Trọng thương hội này, dĩ nhiên cũng cần người đi giải quyết. “Mười phần!” Bạch Tử Nhan trả lời cực kỳ kiên định. “Các người có mười phần nắm chắc?” Điều này cũng làm cho Thiên Túng cực kỳ kinh ngạc. “Đúng vậy! Vì giờ khắc này, chúng ta chờ quá lâu rồi!” Trong mắt hai người Bạch Tử Nhan cơ hồ là nhiệt huyết sôi trào. “Được! Cửu Trọng thương hội kia liền giao cho các người!” Trong thanh âm của Thiên Túng tràn ngập tín nhiệm, “Đúng rồi, ta cảm thấy ta cần gặp gia chủ Bạch gia một lần!” “Thánh vương có điều không biết, phụ thân ta đang ở Bạch gia tiến hành những an bài cuối cùng. Bởi vì theo phỏng đoán của chúng ta, ba ngày sau chính là thời cơ tốt nhất công kích Cửu Trọng Cung!” Bạch Tử Nhan khẳng định nói. “À? Vì sao?” Thiên Túng hỏi. “Bởi vì chúng ta nhận được tin tức, Thương Loan đế quốc gần đây nếm mùi thất bại. Cửu Trọng Cung cũng gặp phải thiệt hại nghiêm trọng, cho nên, hai bên chuẩn bị liên thủ. Ba ngày sau, chính là hôn lễ của tiểu nữ nhi của hội trưởng Cửu Trọng thương hội cùng thái tử Thương Loan đế quốc!” “Ừ! Ngay cả thủ đoạn nhường này Cửu Trọng Cung cũng xuất ra được, đúng là thật bản lĩnh!” Đám người Bạch Ngân hồi lâu không nói chuyện đều mặt lộ vẻ kinh thán. “Ừ! Thời khắc đại hôn, bất kể là tính cảnh giác của Cửu Trọng thương hội hay là hang ổ của Cửu Trọng Cung đều sẽ giảm xuống, đây chính là một cơ hội tốt ngàn năm có một!” Trong mắt Thiên Túng tinh quang liên tiếp. “Thánh vương nói không sai! Bạch Tử Nhan còn chưa nói hết, liền bị Thiên Túng cắt ngang. “Không cần gọi ta là Thánh vương nữa, rất không được tự nhiên! Vẫn gọi ta Thiên Túng đi, ta cũng không cần thuộc hạ, mà là cần bằng hữu! ” Thiên Túng chân thành nói. “Nhưng . . . !” “Không có nhưng gì hết!” “Nhưng nếu” “Không có nhưng nếu! Đây là mệnh lệnh!” “Dạ!” Hai người Bạch Tử Nhan mặc dù đáp ứng, nhưng là hữu khí vô lực đáp ứng. Không phải bọn họ không muốn gọi Thiên Túng, mà nếu như. . . Ai! Khóc không ra nước mắt a! Đêm đó, sau khi Thiên Túng nhìn thấy Bạch Lăng, liền hoàn toàn biết lúc trước hai người Bạch Tử Nhan tại sao lại lần nữa “nhưng nếu”. Bạch Lăng này nhìn qua cả người tựa như một thư sinh nho nhã yếu đuối, mặt mũi thanh tú, thân thể thon dài cao ngất. Trên khuôn mặt còn mang theo hai phần quyền rũ, mặc dù đã hơn 40 tuổi, nhưng điều này không hề ảnh hưởng tới một sự thật hãn hãn là “mỹ nhân”. Nếu như trên người hãn hãn không có năng lượng dao động, rất khó tưởng tượng đây lại là một kiếm tu già! Còn là một cường giả cấp bậc Kiếm Tiên! Khoa trương nhất chính là Bạch Lăng này mặc dù bề ngoài ôn tồn nho nhã, nhìn thấy đám người Thiên Túng cũng có thể nói là một mực cung kính. Nhưng khi đối mặt với hai người Bạch Tử Nhan thì quả thực chính là phiên bản của Tề Thiên Minh, phiên bản bốc lửa nâng cao! Nhất là khi nghe được hai người Bạch Tử Nhan tự nhiên gọi tên Thánh Vương vĩ đại của bọn họ thì Bạch Lăng kia gần như bạo tẩu! Trực tiếp một trận quần áo hai huynh đệ Bạch gia! Điều này làm cho Thiên Túng không khỏi đỏ mặt, thật vất vả mới làm lạnh lại được lửa giận của Bạch Lăng. Việc này làm cho Thiên Túng sâu sắc cảm nhận được một chân lý: người càng nhìn như vô hại càng là một kẻ “phản động”, vị gia chủ Bạch gia này quả nhiên là một cường nhân!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Trước khi quyết chiến

Thời gian ba ngày rất nhanh đã trôi qua hai ngày rồi, nhờ vào sự hiểu biết của đám người Bạch Lăng đối với Cửu Trọng Cung, Thiên Túng đã đem thế lực của Diệp sát môn, Khinh Hồng lâu mai phục tại địa điểm tương ứng. Đám người Bạch Lăng cũng đã chuẩn bị tốt để đối phó với Cửu Trọng thương hội. Hơn nữa, thời điểm một ngày trước, Cao Tường cùng chiến đoàn Minh Quân cũng đã lặng lẽ lên vào Thương Loan, chuẩn bị trong ứng ngoại hợp. Tựa hồ là vạn sự sẵn sàng, chỉ đợi hôn lễ! Đêm nay nhất định là một đêm không yên tĩnh. Thiên Túng cảm ly rượu lặng lẽ đứng dưới trăng tròn. Nàng thật sự không ngờ ánh trăng tối nay cư nhiên đẹp như vậy. Dưới ánh trăng trong suốt xinh đẹp, nàng thấy rõ được nội tâm của mình đang run rẩy. Đối với cuộc đại chiến ngày mai, Thiên Túng chưa bao giờ sợ hãi, nhưng trong đầu óc nàng lại luôn luôn không để xuống được hình ảnh mái tóc của Phi Dạ hôn mê rơi vào trên tay nàng; Bạch Ngân áo bào tuyết trắng bị trọng thương ngã xuống; thân ảnh của Tần Mộ Ngôn kiên định không hề do dự che ở trước người nàng; còn có hãn, hãn, hãn. . . . “Bởi vì cái gọi là vô dục mới bền, nhưng cho đến giờ phút này, Thiên Túng lại phát hiện mình có nhiều vương bản như vậy, làm cho trái tim luôn luôn cứng rắn của nàng cư nhiên trở nên mềm mại vô cùng. Diệp Tử Long như bóng với hình đứng sau lưng Thiên Túng như thường ngày, nhìn nữ tử xinh đẹp làm thiên địa chán nản thất sắc kia đang bị bao phủ trong một mảnh nguyệt hoa, mái tóc màu bạc phát ra ánh sáng rực rỡ động người. Hãn cơ hồ say mê trong cảnh đẹp nơi này không thể tự thoát ra. Lúc này, Thiên Túng đột nhiên xoay người lại liền bắt gặp mặt vẻ si mê của Diệp Tử Long. Giống như phát hiện mình thất thố, Diệp Tử Long nhanh chóng cúi đầu, che giấu cảm xúc của mình. Nhưng ánh mắt thâm tình vừa rồi của hãn cũng đã bị Thiên Túng nhìn rõ ràng. Đối với Diệp Tử Long, cảm giác của Thiên Túng vẫn là một loại thương tiếc cùng tương liên. Nhưng giờ khắc này, nàng phát hiện ra thân ảnh màu tím này cũng đã khắc vào trong đáy lòng nàng, kiên quyết không thể xóa nhòa. Nguyên lai, giữa lúc bất tri bất giác, trong lòng của mình cư nhiên chứa đựng nhiều người như vậy. “Tử Long, người đang nghĩ gì?” Thiên Túng sâu kín hỏi. “Không có. . . . Không có gì?” Thanh âm của Diệp Tử Long bối rối trước nay chưa từng có. “Tử Long, người thích ta sao?” Thiên Túng hỏi ngắn gọn, nhưng lại cực kỳ trực tiếp. Điều này làm cho mặt của Diệp Tử Long vọt lên một chút đỏ. Hãn cơ hồ không dám nhìn thẳng vào đôi mắt màu băng lam của Thiên Túng. Trong lòng hãn, mình chỉ cần có thể nhìn thấy bóng dáng của Thiên Túng là tốt rồi, thích đối với hãn mà nói là một từ ngữ xa xỉ cỡ nào! Đang lúc Diệp Tử Long do dự, thanh âm kiên định của Thiên Túng lại chậm rãi truyền đến. “Ta muốn nghe lời nói thật!” “Thích!” Diệp Tử Long rốt cuộc nói ra. Đồng dạng ngắn gọn, nhưng Thiên Túng lại biết dưới một chữ này bao hàm tình cảm sâu sắc như thế nào. Đồng thời, trong lúc nói chuyện với Diệp Tử Long, Thiên Túng rõ ràng cảm giác được mấy cỗ năng lượng dao động chung quanh đình viện. Chú ý tới những thứ này, bên môi Thiên Túng lộ ra một tia vui vẻ không che dấu được. “Tử Long, gọi ta Thiên Túng đi!” Thiên Túng khẽ nói, trong thanh âm bao hàm ôn nhu ngay cả chính bản thân nàng cũng không quen thuộc. “Thiên. . . . Thiên Túng.” Thanh âm của Diệp Tử Long gần như run rẩy, hãn chưa từng nghĩ tới có một ngày mình cũng có thể có được tư cách gọi tên nàng. Hãn chỉ cảm thấy giờ khắc này để cho hãn chết cũng đáng giá. “Tử Long, hồi ức tốt đẹp nhất cả đời người là ở nơi nào?” Thiên Túng nhích

tới gần Diệp Tử Long. Theo động tác của Thiên Túng, chung quanh lại một trận năng lượng dao động “Ngọc Ma Cốc.” Thanh âm của Diệp Tử Long phảng phất là từ ngoài chín tầng mây truyền đến, giống như mộng cảnh. Trong lòng hắn, không có gì vui vẻ hơn so với thời gian ở Ngọc Ma Cốc, ở nơi đó, hắn có thể ngày ngày canh giữ ở bên người nàng, ngày ngày nhìn thấy nhất cử nhất động của nàng, mỗi cái nhìn thấy mỗi nụ cười. Đó là thời gian hắn vui sướng nhất. Đang trong lúc Diệp Tử Long đắm chìm trong kỷ ức tốt đẹp không thể tự thoát ra thì Thiên Túng nói: “Vây sau khi chúng ta tiêu diệt Cửu Trọng Cung liền trở về Ngọc Ma Cốc có được hay không?” Thiên Túng vừa nói, vừa lần đến gần thân thể to lớn của Diệp Tử Long. Theo khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, Thiên Túng rõ ràng cảm thấy năng lượng dao động chung quanh càng ngày càng kịch liệt. Mà Diệp Tử Long quả thật đã như hóa đá, thờ cũng không dám thờ mạnh. Mặt đỏ giống như một tòa núi lửa phun trào. Cho đến thời điểm cánh môi hai người cũng sắp chạm vào nhau, đột nhiên, một thanh âm cắt đứt động tác của Thiên Túng: “Hôm nay ánh trăng thật đẹp a!” Khoa trương chính là, đó cũng không phải thanh âm của một người, mà là ba người cùng hòa âm. Ba người này cũng sững sờ lẫn nhau. Không nghĩ tới có người lựa chọn lời kịch ra sân giống mình. Thiên Túng đứng cách Diệp Tử Long ra một chút, đưa mắt nhìn ba người Tề Thiên Sách, Bạch Ngân cùng Phi Dạ trước mắt. Ba người kia bị ánh mắt Thiên Túng quét qua, giống như hải tử làm việc gì sai, áy náy cúi đầu. Nhưng Thiên Túng lại không để ý tới bọn họ, mà nhìn về bốn phía lớn tiếng nói: “Tất cả đều đi ra cho ta, lúc nào thì dưỡng thành thói quen ngồi chồm hóm ở góc tường!” Thiên Túng vừa dứt lời, chỉ nghe “loạt soạt” mấy tiếng, U Minh, Tiểu Hồ, Tàn Mộ Ngôn cũng thật nhanh xuất hiện bên cạnh đám người Bạch Ngân. Lúc này, sau lưng mấy người sau đột nhiên truyền đến hai tiếng “A!”, “A!” kỳ quái. Mọi người tìm theo tiếng nhìn, chỉ thấy Mục Nhạc Ca che đầu, Nguyệt Tiêu Nhiên khắp khênh đi ra. Nhìn tư thế cổ quái của hai người này rất có thể là một rình coi trên tầng cây, một rình coi dưới tầng cây. Nghe được được quát của Thiên Túng bị kinh sợ, vì vậy chân của người trên cây cũng đầu của người dưới tầng cây tiếp xúc thân mật một lần. Thấy mấy người này đứng ngay ngắn xếp thành hàng, một bộ thật lòng hối cải, Thiên Túng cũng liền không tức giận nữa. Diệp Tử Long bên cạnh đôi mắt dị sắc giống như lưỡi dao sắc bén vô tình hung hăng quét về phía mấy người kia, khổ đại cừu thâm kia giống như đối đãi với địch nhân. Điều này cũng khó trách, hắn khó có được một cơ hội tiếp xúc thân mật cùng Thiên Túng, cư nhiên bị đám người này phá hư, quả thực có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! “Tiểu Thiên, ngươi đừng giận chúng ta. Chúng ta chẳng qua là lo lắng cho ngươi!” Bạch Ngân mở miệng nói trước tiên. “Đứng đứng! Tiểu Diệp Diệp, ta thật sự không yên tâm ngươi một mình!” Phi Dạ phụ họa nói. “Tiểu muội, chúng ta biết cuộc đại chiến ngày mai rất quan trọng đối với ngươi. Chúng ta chỉ là muốn luôn luôn ở bên cạnh ngươi!” Tề Thiên Sách còn chưa nói hết liền bị U Minh cắt ngang: “Uy! Nữ nhân, ngươi cư nhiên một mình cùng bán thủ nhân ngu ngốc kia cũng không gọi Lão Tử, Lão Tử chính là tôi, như thế nào?” “Chủ nhân a! Tiểu Hồ không phải cố ý rình coi, chẳng qua là quan tâm chủ nhân!” Trong đôi mắt to màu băng lam của Tiểu Hồ tràn ngập ủy khuất. Mục Nhạc Ca cũng bắt chước đầu đang sưng u, khẩn trương nói “Tiểu Thiên a, để cho ta bồi tại bên cạnh ngươi đi! Ta bảo đảm không âm ỉ ngươi!” “Tiểu muội. . . .” Nguyệt Tiêu Nhiên chính là mập mạp môi, lại không hề nói gì. Nhưng trong ánh mắt trong suốt của hắn lại chứa đựng yêu say đắm như lửa nóng cùng ân cần. Thiên Túng nhìn về mặt của từng người, cảm giác quanh thân một trận âm áp. Nàng chợt phát giác tình yêu mặc dù làm cho trái tim nàng trở nên mềm mại, nhưng cũng trở nên càng thêm dẻo dai. Đây chẳng phải một loại vũ khí càng thêm mạnh mẽ hơn phòng ngự lạnh như băng hay sao? “Ta không tức giận!” Thiên Túng lộ ra một nụ cười hạnh phúc gần như chói mắt, “Ta chỉ là cảm thấy rất ấm áp.” Gương mặt tươi cười sáng lạn kia cơ hồ sáng chói tầm mắt mọi người, bọn họ chỉ cảm thấy vào giờ khắc này mình giống như bị lây nhiễm, rồi rít lộ ra nụ cười ôn nhu. Nếu như lúc này có người thấy được cảnh tượng này, chắc chắn sẽ cảm thán, cảnh tượng này hẳn chỉ có trên trời, nhân gian chưa từng thấy. Chỉ thấy dưới bầu trời đêm phủ kín ánh trăng, một thiếu nữ đẹp tuyệt cỗi trần cùng chín nam tử khuynh quốc khuynh thành, phong tư khác nhau đang nhìn nhau cười. Nụ cười rực rỡ kia còn chói mắt hơn so với bầu trời đêm đầy sao. Trong không khí cũng chảy xuôi một loại hơi thở ấm áp. Chỉ chốc lát sau, mấy người Thiên Túng đã nằm trên sân cỏ ở đình viện. Bầu trời đêm như vậy không ai muốn lãng phí, cho dù là đại chiến sắp tới cũng thế. “Này, nữ nhân, lời ngươi mới vừa nói không phải là thật chứ?” Qua một lúc lâu, U Minh đột nhiên mở miệng hỏi. “Nói cái gì?” Thiên Túng hơi nghi hoặc. Không đợi U Minh trả lời, Phi Dạ đã cướp lời nói, “Chính là ngươi nói ẩn cư ở Ngọc Ma Lâm đó.” Thiên Túng sững sờ, sau đó vô cùng khẳng định ừ một tiếng. Nhưng một tiếng “ừ” này lại có thể làm cho cả đám nam tử kia cơ hồ cao hứng hoa chân múa tay: “Tiểu Thiên, ngươi có biết không, những ngày ta vui vẻ nhất chính là những ngày ẩn cư cùng ngươi ở Ngọc Ma Cốc. Có lẽ sống quá lâu rồi, loại hạnh phúc bình thường đó ta cảm thấy rất đáng quý!” Thanh âm của Bạch Ngân ôn nhu cơ hồ đến chết chìm người. “Chủ nhân! Tiểu Hồ rất nhớ ôn tuyền ở Ngọc Ma Cốc!” Đôi mắt đáng yêu của Tiểu Hồ cơ hồ hít lại thành một đường chỉ. “Chính là sơn cốc lần đầu tiên chúng ta gặp mặt sao? Nghe không tệ!” Tề Thiên Sách tựa hồ nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt Thiên Túng, tràn ngập nụ cười. “Chỗ đó, cả đời ta đều không quên được.” Trong thanh âm của Nguyệt Tiêu Nhiên mang theo vài phần thương cảm, nhưng không thể phủ nhận, hẳn cảm tạ chỗ đó, có thể để cho hắn gặp được người hắn yêu cả đời. “Vừa nghe nhất định là chốn bồng lai tiên cảnh, thật muốn mau đến một chút!” Mục Nhạc Ca hăng hái không tương tượng nổi. “Không tệ!” Lời nói ngắn gọn của Tàn Mộ Ngôn làm người ta giận sôi. Tích cực cùng nhiệt tình của mọi người cơ hồ làm Thiên Túng sợ hết hồn, thuận miệng hỏi: “Các ngươi thật sự nguyện ý theo ta ẩn cư ở nơi đó sao?” “Nói nhảm! Đừng quên, ngươi là nữ nhân của ta!” U Minh cường thế bá đạo trả lời. “Tiểu Diệp Diệp, ngươi đây không phải là hỏi thừa sao?” Phi Dạ dĩ nhiên nói tiếp. “Tiểu Thiên, ta không phải đã nói sao? Có thể cùng ngươi ở chung một chỗ là hạnh phúc lớn nhất của ta!” Bạch Ngân vẫn ôn nhu như cũ. “Tiểu muội, chẳng lẽ ngươi muốn bỏ rơi đại ca hay sao?” Tề Thiên Sách có chút tròn mắt nhìn. “Ngươi đến đâu, ta đến đó.” Tàn Mộ Ngôn vẫn ngắn gọn như cũ. “Ta theo ngươi lâu như vậy, ngươi sẽ không cự tuyệt tâm ý của ta chứ!” Mục Nhạc Ca giả hoạt giống như con hồ ly. “Tiểu muội, ta không muốn lại một lần nữa để cho ngươi rời xa ta, ta sợ không tìm được ngươi!” Nguyệt Tiêu Nhiên vẫn còn sợ hãi. “Thích!!” Diệp Tử Long chỉ nói một chữ, quả nhiên là không có ngắn gọn nhất, chỉ có ngắn gọn hơn. Nhưng tình nghĩa trong đó lại làm cho Thiên Túng khó có thể cự tuyệt. “Chẳng lẽ các ngươi không ngại. . . .” Mặc dù tính tình Thiên Túng không câu chấp, không để ý lễ pháp, nhưng nàng vẫn nghĩ muốn hỏi bọn họ không ngại chia sẻ người yêu cùng những người khác sao. Nhưng nàng còn chưa hỏi xong đã bị mọi người cùng nhau cắt ngang. “Không ngại!” Đây tựa hồ là lần đầu tiên đám người này đồng tâm đồng thanh. Lúc này, Bạch Ngân ôn nhu nhìn thẳng vào mắt Thiên Túng, “Tiểu Thiên, chẳng lẽ ngươi vẫn chưa rõ sao? Có thể cùng ngươi ở chung một chỗ là hạnh phúc lớn nhất của chúng ta, những thứ khác không quan trọng, thật sự không quan trọng!” Đúng a! Bất kể là tôn nghiêm của dị thú hay là trói buộc của thế tục cũng vứt hết, ánh mắt thể nhân hay sự đố kỵ của người khác đều thật sự không có ý nghĩa gì so với việc được ở bên người mình yêu. Giờ khắc này, Thiên Túng quả thật muốn khóc. Trái tim nóng hổi của nàng dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Giờ khắc này, ngôn ngữ đã trở nên dư thừa. Mười thân ảnh dần dần bị kéo dài dưới ánh trăng, mờ hồ, nhưng phần ôn tình kia đều đang lưu chuyển trong trái tim của mười người. Nhưng phía sau phần ôn tình này cũng là chiến ý mênh mông cùng kiên định không do dự. “Trận chiến ngày mai, ta nhất định sẽ làm hôn sự của Cửu Trọng Cung biến thành bạch sự [1], hối hận vì đã xuất hiện trên thế giới này!”

[1]: việc ma chay, tang lễ

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 110: Hôn sự biến thành bạch sự

Hôm nay, đối với Cửu Trọng thương hội mà nói, tuyệt đối là một ngày đại hi. Mặc dù, Cửu Trọng Cung liên tiếp thất bại, nhưng có thể có quan hệ thông gia với hoàng thất sẽ có điểm rất tốt với Cửu Trọng thương hội. Trong mắt bọn họ, cho dù Cửu Trọng Cung thất bại ở Thánh Thiên đại lục cũng sẽ không chút nào ảnh hưởng tới địa vị của bọn họ ở Thương Loan. Hôm nay có quan hệ thông gia cùng hoàng thất càng thêm như hồ thêm cánh. Sau này, bọn họ hồi phục lại, xâm phạm Thánh Thiên đại lục sẽ nắm chắc nhiều phần thắng hơn. Sáng sớm, hội trưởng của Cửu Trọng thương hội đã vui sướng đứng ở cửa Cửu Trọng thương hội, nghênh đón từng nhóm lại từng nhóm thế gia quan viên tới chúc mừng. Trong đôi mắt lão nhân hơi đục không che dấu được vẻ đắc ý. Hôm nay, tiểu nữ nhi của hắn sẽ gả cho thái tử, trở thành thái tử phi, mà hắn cũng liền hợp lẽ trở thành quốc trượng phu đương triều. Đến lúc đó, chân chính có được cả tiền cả quyền. Nghĩ như vậy, khoe miệng Mạc Triều liền không ngăn được giương lên. Ai có thể nghĩ đến người của Cửu Trọng Cung ngày xưa không nặng danh lợi hôm nay lại tham quyền lợi thế như vậy! “Nghênh đón tân nương! ~” Theo một tiếng hô to, tiểu nữ nhi Mạc Tiên Nhi của Mạc Triều mặc một thân giá y như lửa đỏ, đầu đội mũ phượng chậm rãi được người đỡ xuống từ trên lầu. Trước mặt Mạc Tiên Nhi được một hàng trân châu che chắn nhưng mọi người vẫn có thể nhìn thấy diện mạo của nàng. “Thật là đẹp a!” “Tiểu nữ nhi của hội trưởng Cửu Trọng thương hội không hổ là đệ nhất mỹ nữ Thương Loan!” Tiếng tán phục của mọi người vang lên liên tiếp. Không thể không nói, dung mạo của Mạc Tiên Nhi thực sự có thể coi là sắc đẹp khuynh quốc. Dĩ nhiên là dưới tình huống không so sánh với người nào đó. Mạc Tiên Nhi vừa ra, ánh mắt liền tập trung trên người một nam tử mặc áo bào đỏ tươi, thần sắc trên mặt xanh xao như có bệnh, trên mặt thoáng qua một tia chán ghét khó có thể bắt được. Nhưng Mạc Tiên Nhi thật nhanh che giấu đi cảm xúc của mình, bày ra một nụ cười, đặt tay lên bàn tay đang vươn ra của nam tử kia. Nam tử về mặt xanh xao như có bệnh này rõ ràng chính là thái tử điện hạ của Thương Loan đế quốc rồi! “Thật là trai tài gái sắc!” “Duyên trời tác hợp!” “Chúc mừng, chúc mừng!” Nhưng suy nghĩ chân chính trong lòng mọi người chính là một đóa hoa tươi cắm vào cái ẩm sắc thuốc, vô dụng! Bất quá, biểu hiện ngoài mặt của Cửu Trọng thương hội cùng tân khách tuyệt đối là một bức tranh hoà thuận vui vẻ. Đang lúc này, một thanh âm ôn nhã lại cao ngạo đột nhiên không thích hợp chen vào, “Mạc lão huynh, Cửu Trọng thương hội người gả nữ nhi, đại sự như thế làm sao không thông báo cho lão bằng hữu của người là ta đây?” Mọi người tìm theo tiếng nhìn, chỉ thấy Bạch Lăng mang theo hai người Bạch Tử Nhan, Bạch Tử Du thân nhiên đi vào. “Là người của Bạch gia? Bạch gia cùng Cửu Trọng thương hội luôn luôn nước giếng không kỷ nước sông, làm sao khi Cửu Trọng thương hội đại hôn bọn họ lại ngược lại, không phải tới quấy rối chứ?” “Ta xem sẽ không, người không biết sao? Bạch gia luôn luôn rất kiêng kỵ Cửu Trọng thương hội! Bất quá, hai công tử phía sau hắn là ai?” “Trời ạ! Hai công tử kia so với Mạc Tiên Nhi còn đẹp hơn, có làm hay không?” “Bọn họ rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là hai công tử Bạch gia chưa từng lộ mặt? Thật là quá đẹp trai xuất sắc rồi! Đừng nói người bên ngoài không biết Bạch Lăng xuất hiện ở đây rốt cuộc có ý tứ gì, chính là Mạc Triều cũng không biết. Bạch gia từ nhiều năm trước vẫn không dám chính diện giao phong cùng bọn họ, hơn nữa Cửu Trọng thương hội có Cửu Trọng Cung làm hậu thuẫn tự nhiên sẽ không đem Bạch gia để ở trong mắt. Dĩ nhiên, vì cái gọi là phong cách quý phái, hắn cũng không cần phải đuổi tận giết tuyệt Bạch gia. Ở trong mắt Mạc Triều, Bạch gia căn bản không đáng ở trong mắt hắn!” “Lão bằng hữu? Chúng ta vẫn chưa tới mức đó!” Mạc Triều một bộ hướng mũi lên trời, “Không biết gia chủ Bạch gia hôm nay tới đây là có gì phải làm sao? Nếu người chẳng qua là tới uống vài chén rượu mừng, vậy xin cứ tự nhiên, bất quá nếu người tới nào loạn bữa bãi, vậy cũng chớ trách ta không khách khí!” “Phụ thân!” Lời này của Mạc Triều thật là không coi ai ra gì. Mạc Tiên Nhi kể từ khi bắt đầu nhìn thấy Bạch Tử Nhan cùng Bạch Tử Du liền không thể đè nén tâm tư này nữa. Lại nhìn con ma ốm bên cạnh một chút, trong mắt càng chán ghét hơn. “Có câu nói, người tới là khách. Tại sao phụ thân có thể nói chuyện như vậy!” Bất quá, Mạc Tiên Nhi còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy một thanh âm vô cùng khoa trương nói, “Đây chính là đệ nhất mỹ nhân Thương Loan! Thật là lời đồn đại không thể tin! Xấu như vậy cũng có thể gọi mỹ nữ!” Bạch Tử Nhan vừa mới nói xong liền nghe Bạch Tử Du tiếp tục nói: “Nhất định là quan niệm thẩm mỹ của mọi người càng ngày càng kém, chó và mèo cũng có thể gọi mỹ nhân!” Nói xong, còn thể hiện một vẻ mặt đau triệt nội tâm than vãn lòng người đời thay. Nghe lời này, con người của mọi người thiếu chút nữa thì rớt ra. Mạc Tiên Nhi trực tiếp giận sôi lên. Sắc mặt Mạc Triều liền trầm xuống. Lúc này, mọi người cũng biết rồi, Bạch gia chính là đến bôi móc! “Bạch Lăng, hôm nay người thành tâm tìm chết phải không? Người đã muốn chết, lão phu sẽ thành toàn cho người! Người đâu!” Theo một tiếng quát to của Mạc Triều, mười mấy hắc y nhân xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người. Mười hắc y nhân này mặt mũi lạnh lùng, trên người tản ra năng lượng dao động nồng đậm. Dưới loại áp bách này, mọi người đều không tự chủ lùi về phía sau vài bước. Mắt thấy một cuộc hôn lễ tốt đẹp tự nhiên biến thành hai đại thế lực sống mái với nhau, tất cả mọi người đều kinh sợ liên tiếp, nhất là thái tử về mặt xanh xao như có bệnh nan y dường như đang run cầm cập. Nhưng đám người Bạch Lăng xác thực sắc mặt như cũ lù lù bất động. Người khác không hiểu, bọn họ còn không cảm giác được sao? Trong mười hắc y nhân kia có ba Kiếm Tiên cấp trung, năm Kiếm Đế cấp cao cùng hai Kiếm Tôn cấp cao. Trong mắt người khác, đây dĩ nhiên là một đội hình tương đối đáng sợ, nhưng trong mắt mấy người Bạch Lăng thật sự chỉ là một đĩa đồ ăn nhỏ. Ba người bọn họ đã là Kiếm Tiên cấp cao, còn là thuộc tính nguyên tố hắc ám không gì so sánh nổi. Những người này quả thật ngay cả đội cũng không đủ để nhét kẻ rằng! “Cứ như vậy? Cửu Trọng Cung các người thật đúng là thế hệ sau không bằng thế hệ trước!” Bạch Lăng nói xong lời này, khí thế đột nhiên biến đổi, “Chuyện hôm nay chính là tư oán của Bạch thị gia tộc và Cửu Trọng thương hội, nếu như các vị không muốn không nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa liền mau rời đi!” “...”, “Đi mau a!” Nghe được Bạch Lăng nói như thế, mọi người cũng tựa như phát điên chạy ra ngoài. Lúc này, Mạc Triều cũng tức giận tới lớn, “Trở lại! Tất cả trở lại cho ta! Người nào rời đi chính là gây sự với Cửu Trọng thương hội ta!” Thế nhưng mọi người nghe được lời này chẳng qua là hơi ngưng lại một chút, rất nhanh lại rối loạn chạy ra ngoài. Nói nhảm, ở lại chỗ này, rất có thể đắc tội với cả hai bên, chết còn nhanh hơn. Còn không bằng sau này xem ai thắng lại tới cửa lấy lòng. Cơ hồ đều suy nghĩ như vậy, mọi người rất nhanh lập tức giải tán. “Ha ha, lão thất phu, nhân khí của người thật đúng là kém a!” Bạch Tử Du nhìn thấy tình cảnh này không nhịn được reu ghẹo nói. “Hôn trưởng!” Mạc Triều đã tức giận đến mất đi lý trí, “Tất cả đều đi ra cho ta! Hôm nay, ta nhất định phải cho ba phụ tử Bạch gia người hài cốt không còn!” Mạc Triều vừa dứt lời, mọi người trong Cửu Trọng thương hội cơ hồ đều vọt ra. Nhân số có chừng 500 người tới. Nhưng đây dù sao cũng là thương hội, thực lực đám người ở đây cũng không quá mạnh mẽ. Phần lớn đều là tài nghệ Kiếm Thánh hoặc Kiếm Tông, còn có phần nhỏ chính là Kiếm Sư cùng Kiếm Sĩ. “Nói mạnh miệng, cũng không sợ đau đầu lưỡi! Muốn mạng của chúng ta? Chuyện cười!” Bạch Lăng nghe vậy rốt cuộc vỗ tay một cái. Tiếng vỗ tay vừa rơi xuống. Chỉ thấy 25 người mặc hồng y cùng 100 người mặc bạch y xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Trong 25 người mặc hồng y này tự nhiên có năm Kiếm Tiên, hai mươi Kiếm Đế cấp cao! Mà toàn bộ 100 người mặc bạch y tự nhiên đều là Kiếm Tôn cấp cao cùng Kiếm Tông cấp cao! Trời ạ! Ở đâu tìm đến một đám quái vật thế này! “Không thể nào! Không thể nào!” Mạc Triều khó có thể tin tưởng vào mắt mình. Mạc Tiên Nhi càng thêm bị dọa sợ đến hai chân như nhũn ra. “Hừ! Mạc Triều lão nhân, hôm nay sẽ là kỳ chết của người!” Bạch Lăng không để ý tới kinh sợ của Mạc Triều, càng thêm đổ thêm dầu vào lửa. “Các người cho rằng như vậy là có thể giết chết lão phu sao? Hừ!” Mạc Triều rốt cuộc khỏi phục một tia trấn định. “Hôm nay là đại hôn của Tiên Nhi, tất nhiên sẽ có cường giả Kiếm Thần tới chúc mừng! Các người gặp qua Kiếm Thần sao? Cho dù thực lực của các người mạnh hơn so với Cửu Trọng thương hội thì như thế nào? Chẳng lẽ các người không biết phía sau chúng ta còn có một Cửu Trọng Cung sao?” “Cửu Trọng Cung? Người cho rằng Cửu Trọng Cung sẽ tới sao? Ha ha ha”, Bạch Lăng cười ha ha, “Qua hôm nay, Cửu Trọng Cung sẽ vĩnh viễn biến mất trên thế giới này rồi, người cho rằng sẽ có người đến cứu người sao?” “Cha, chớ nói nhảm với hắn nữa, động thủ đi!” Bạch Tử Nhan không kiên nhẫn nói. “Đợi chút!” Mạc Triều mặt xám như tro tàn ngăn cản, “Cửu Trọng thương hội ta tự nhận cùng Bạch gia người nước giếng không kỷ nước sông, các người rốt cuộc là ai? Không cần đuổi tận giết tuyệt Cửu Trọng thương hội ta?” “Là ai? Người xem đây là cái gì?” Bạch Lăng nói xong, nhẹ nhàng khoát tay. “Năng lượng. Năng lượng nguyên tố hắc ám? Người. Các người là. Là người của Âm Ma Tộc?!” Mạc Triều trong nháy mắt như cha chết mẹ chết. “Cho dù như thế, các người cũng có thể tìm

Cửu Trọng Cung, ta bắt quá là giúp bọn họ xử lý tài vụ.” “Xử lý tài vụ?” Bạch Lăng một trận cười lạnh, “Đừng cho rằng chúng ta không biết, hơn mười năm trước, chính là người liên hợp một số người của Cửu Trọng Cung xúi giục Thánh môn cùng mấy thế lực lớn ở Thánh Thiên đại lục liên thủ diệt Âm Ma tộc, người nghĩ rằng chúng ta không biết?” Bạch Lăng nói xong cũng không nguyên tiếp tục giải thích, trực tiếp đưa tay lên không trung, quát to: “Động thủ! Giết không tha!” Tiếng nói vừa dứt, một cuộc tàn sát máu tanh bắt đầu. Thực lực cách xa cực độ làm cho cuộc chiến đấu này không có bất kỳ sự trì hoãn cùng hồi hộp nào. Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, gãy chân cụt tay có thể tùy ý thấy được. Trong nháy mắt, Cửu Trọng thương hội nguy nga tráng lệ liền biến thành một biển máu. Quả nhiên là hôn sự biến thành bạch sự! Quang mang lấp lánh, Mạc Triều đang cùng Bạch Lăng đánh nhau, Bạch Từ Nhan cùng Bạch Từ Du đang nghênh chiến ba tên Kiếm Tiên. Nhưng rất nhanh, Mạc Triều liền bại trận, ngay tại thời điểm Kiếm Khí của Bạch Lăng phá không mà tới, Mạc Triều né tránh không kịp, hấn thế nhưng kéo Mạc Tiên Nhi ở phía sau lên cân chiêu. Một nữ nhân quốc sắc thiên hương cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn! Biến cố này làm cho mọi người Bạch gia đều sững sờ. Hồ dữ không ăn thịt con, không nghĩ tới Mạc Triều này cư nhiên phát rồ đến trình độ này! “Giết!” Hai huynh đệ Bạch Từ Nhan cùng Bạch Từ Du giải quyết xong ba Kiếm Tiên kia liền tấn công về phía Mạc Triều. Bị tấn công liên tục từ hai mặt, Mạc Triều rốt cuộc bị kiếm khí oanh thành một đồng huyết nhục. “Thật là không đánh không được! Hừ!” Bạch Từ Nhan lạnh lùng hừ nói. Lúc này, ba phụ tử Bạch gia đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh màu đỏ trong biển máu. “Di, thái tử kia rất rất có khí tiết, cư nhiên không chạy!” Về mặt Bạch Từ Du kinh ngạc. “Thôi đi, cái kia là bị dọa sợ quá!” Xác thực, nếu như nhìn kỹ lại sẽ thấy đồng uest vật vàng trắng phía dưới thái tử. Thái tử kia cư nhiên bị dọa sợ đến tè ra quần! “Hừ! Nhiều nhất năm năm, Thương Loan đế quốc này tuyệt đối sẽ trở thành vật trong túi Thánh Thiên!” Bạch Lăng khẳng định nói. Nhìn tài nghệ của người thừa kế, cũng có thể tiên đoán được kết cục bị tiêu diệt của Thương Loan. Mạc Triều chết, Cửu Trọng thương hội chính thức đổi chủ, mà lúc này, một cuộc chiến đấu khác cũng đang đang lặng lẽ diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 111: Quyết chiến Cửu Trọng Cung (cao trào!)

Song song với thời điểm tiến hành tàn sát Cửu Trọng thương hội, đám người Thiên Túng đã chạy tới chỗ sâu trong Thánh Quang Sâm Lâm. Mặc dù đã sớm biết kiến trúc hang ổ của Cửu Trọng Cung sâu trong rừng rậm khác với những chỗ khác. Nhưng khi đám người Thiên Túng chính mắt nhìn thấy vẫn bị rung động thật sâu một phen. Chỉ thấy chủ điện của Cửu Trọng Cung là một cung điện chín tầng cao vút tầng mây. Phong cách này cực kỳ giống giáo đường châu Âu. Chẳng qua nước sơn bên ngoài của Cửu Trọng Cung là màu đen, làm cho người ta có một loại cảm giác trang nghiêm cùng nặng nề. Thế nhưng Thiên Túng liếc mắt một cái liền nhận ra, toàn thân Cửu Trọng bảo tháp này cư nhiên đều dùng hắc tinh huyền thiết đúc thành. Mà ngoại trừ Huyết Mộc, hắc tinh huyền thiết cơ hồ là vật liệu cứng nhất. Cửu Trọng Cung tồn tại cả ngàn năm này quả nhiên không tầm thường. Mà trước mặt Cửu Trọng bảo điện là hai thiên điện cùng một trung điện. Những kiến trúc này cũng lớn đến khác thường. Bốn tòa cung điện này tạo thành trung tâm của Cửu Trọng Cung, bên ngoài Cửu Trọng Cung còn có rất nhiều cung điện lớn nhỏ khác. Toàn bộ Cửu Trọng Cung bị những cung điện này vây quanh thành một hình tròn, giống như một mô hình thành trì thu nhỏ. Mà chung quanh tòa mô hình thành trì thu nhỏ này được bao quanh bởi rừng cây Thánh Quang. Thánh Quang Sâm Lâm tên như ý nghĩa, đa số những loại thực vật phát quang trong đó đều là cây Thánh Quang. Thân cây Thánh Quang màu tuyết trắng, phát ra bạch quang sâu kín, nhìn từ đằng xa liền giống như mặt trời phát quang, kéo dài những cột sáng nối tiếp nhau. Bạch quang lấp lánh kia càng làm nổi bật lên mô hình cung điện nguy nga tráng lệ bên trong, giống như thần điện. “Cửu Trọng Cung thật đúng là biết chọn địa phương!” Thiên Túng hết sức bất bình chu miệng. Lúc này, ba người Thiên Túng, Bạch Ngân, Tề Thiên Sách đang trôi lơ lửng phía trên Cửu Trọng Cung. Cẩn thận thường thức nơi sắp bị hủy diệt này. “Bọn Phi Dạ cũng bố trí xong sao?” Thiên Túng lại cẩn thận hỏi. “Yên tâm đi! Chỉ có trong Cửu Trọng bảo tháp mới có cao thủ cấp Thần. Những nơi khác đều không đủ gây sợ hãi.” Bạch Ngân tự tin mười phần đáp. “Được! Vậy liền bắt đầu đi!” Thiên Túng vừa nói xong khoe miệng thoáng hiện một tia huyết quang tàn khốc, “Ta muốn những trưởng lão Cửu Trọng Cung cao cao tại thượng hảo hảo thưởng thức cảnh Cửu Trọng Cung bị hủy diệt!” Thiên Túng nói xong, liền toàn lực vận chuyển Kiếm Khí toàn thân. Thất nguyên đồng xuất, một chùm sáng giống như cầu vòng bảy sắc từ trên cơ thể Thiên Túng đột ngột bạo phát xông thẳng về hướng thân Cửu Trọng bảo tháp. “Rầm!” Một tiếng vang thật lớn, vang dội trời đất. Mặc dù, một tiếng này không đủ để tạo thành uy hiếp với Cửu Trọng bảo tháp chế tạo từ hắc tinh huyền thiết, nhưng lại thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong bảo tháp. Trong chớp lát, hai mươi đạo bóng người từ trong tháp vọt ra trôi lơ lửng giữa không trung, đối diện với đám người Thiên Túng ở phía xa xa. Dẫn đầu 20 người này chính là năm Kiếm Thần, những người khác đều là Kiếm Tiên. Một thanh y lão già trong năm Kiếm Thần dẫn đầu mở miệng quát lên: “Các người là người phương nào? Cư nhiên dám tới náo loạn Cửu Trọng Cung?” Nhưng lời còn chưa nói hết, con người của hắn đã co rụt lại, bởi vì hắn cư nhiên không cảm ứng được cấp bậc của nữ tử tóc bạch kim cùng bạch y nam tử đôi điện?! Đây là chuyện gì xảy ra? “Náo loạn?” Thiên Túng đột nhiên cười một tiếng, “Chúng ta bắt quá là hảo tâm tới đây nhắc nhở các ngươi một chuyện thôi.” “Chuyện gì?” Đối mặt với mấy người Thiên Túng, năm người kia đều cực kỳ cẩn thận. Bởi vì bọn họ cảm thấy chuyện này có điều bất thường. “Hôm nay, các ngươi hẳn là sẽ phải người tới Cửu Trọng thương hội chúc mừng chứ?” Thiên Túng lười biếng hỏi. “Không sai! Vậy thì như thế nào?” Về mặt thanh y lão già lộ vẻ nghi ngờ. “Các ngươi không cần đi nữa! Bởi vì Cửu Trọng thương hội đã không còn tồn tại!” Khí thế của Thiên Túng đột nhiên chuyển thành tàn nhẫn. “Ngươi nói cái gì?” Thanh y lão già cùng những cao thủ cấp Thần khác đều trợn mắt. Nếu như đến lúc này bọn họ còn không biết đối phương là tới để gây sự, vậy thì thật là đầu bị lừa đá qua! Thanh y lão già giọng cảm hận nói: “Ngươi rốt cuộc là ai? Cư nhiên dám tới Cửu Trọng Cung gây chuyện?” “Ngươi cư nhiên không biết ta là ai?” Lúc này, Thiên Túng cảm thấy có chút nghi ngờ. Minh dường như đã danh chấn hai đại lục rồi! Lão đầu này cư nhiên không biết mình? kỳ thực, Thiên Túng trực tiếp quên mất, nơi này là cô đại, cho dù có biết rõ có người như vậy, làm sao có thể vừa thấy mặt đã nhận ra. Hơn nữa, Cửu Trọng Cung xây dựng thế lực vạn năm, đã đến một trình độ không ai bì nổi, bọn họ làm sao lại đi tìm hiểu dung mạo một dư nghiệt nho nhỏ của Âm Ma Tộc. Thiên Túng mặc dù không ái mộ hư vinh, nhưng điều này làm cho nàng cực kỳ khó chịu, vì vậy cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp lớn tiếng nói, “Ta là Diệp Thiên Túng!” “Ngươi chính là Diệp Thiên Túng?!” Lần này đến phiên đám người của Cửu Trọng Cung kinh ngạc! Bởi vì, bọn họ biết Diệp Thiên Túng là dư nghiệt của Âm Ma tộc bọn họ vẫn đuổi giết. Nhưng không ai nghĩ đến Diệp Thiên Túng vô cùng khí phách danh chấn thiên hạ này cư nhiên là một thiếu nữ đẹp tuyệt thiên hạ như vậy! Khoa trương nhất chính là, bọn họ nhìn thấy gì, người bị đuổi giết cư nhiên chạy tới cửa nhà người đuổi giết, đây không phải là muốn chết sao? “Ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết?” Bị một tiểu bối nhiều lần khiêu khích, thân là cao thủ cấp Thần, thật sự là chạm tới tôn nghiêm cực lớn của hắn. “Ta chính là rất yêu quý sinh mạng của mình! Bất quá, ta có một phần đại lễ muốn tặng cho Cửu Trọng Cung các ngươi!” Thiên Túng nói xong cũng hướng lên trời phóng ra một đạo kiếm khí. Đám người thanh y lão già kia cho rằng Thiên Túng muốn phát động công kích, cùng nhau bày ra phòng ngự, nhưng ngoài dự đoán của mọi người là, đám người Thiên Túng cũng không hành động, mà là hải hước nhìn mặt đất. Đang lúc này, vài tiếng rầm rầm theo mặt đất vang lên. Đám người thanh y lão già kinh ngạc nhìn xuống, vừa nhìn, quả thật tức giận muốn học máu!

Chỉ thấy bên trong cung điện Cửu Trọng Cung cư nhiên liên tiếp nổ tung cùng bốc cháy. Trừ bỏ chủ điện Cửu Trọng bảo tháp cư nhiên không một nơi nào may mắn thoát khỏi. Ánh lửa ngất trời cùng tiếng nổ mạnh rầm rầm trực tiếp khiến cho đám cường giả này tròn mắt ngây ngốc! Ngay cả Tề Thiên Sách cùng Bạch Ngân đều một trận im lặng. “Tiểu Thiên, cái người gọi là thuốc nổ gì đó cũng quá biến thái đi!” Bạch Ngân cả kinh cười toé toét. “Vật này nếu dùng trong chiến đấu thật sự là không đầu địch nổi a!” Tề Thiên Sách cũng cảm khái theo. Kỳ thực, mấy ngày trước, Thiên Túng vô ý phát hiện được lưu huỳnh trong chỗ sản nghiệp của Bạch gia, vì vậy nảy sinh ý niệm làm thuốc nổ. Thuốc nổ mặc dù không có tác dụng gì với đám người ở cấp Thần này, nhưng lại đủ cấp cho Cửu Trọng Cung một đá kích trầm trọng. Nhìn đệ tử Cửu Trọng Cung chạy thực mạng bốn phía trong biển lửa cùng cung điện nhanh chóng bị thiêu hủy, đám người thanh y lão giả quả thật thấy điên cuồng rồi. Đây chính là tài sản Cửu Trọng Cung tích lũy vài ngàn năm a! “Giết bọn họ!” Theo thanh y lão giả hét to lên một tiếng, hần dẫn đầu tấn công về phía Thiên Túng. Nhưng thời điểm hần mang theo Kiếm Khí sắp đụng phải Thiên Túng, Thiên Túng chẳng qua là nhẹ nhàng vỗ vỗ lên thân đại kiếm màu vàng ở thanh y lão giả kia. Căn bản không hề phát ra bất kỳ tiếng vang nào, nhưng thanh y lão giả kia liền giống như một ngôi sao chổi Halley, trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài. Chỉ để lại một chuỗi huyết vụ. Nháy mắt giết người! Đây tuyệt đối là nháy mắt giết người! Sự thật này làm cho mấy người chuẩn bị tiến lên tấn công cùng nhau dừng lại cước bộ. Cứng ngắt đứng ở đó. Nhưng bọn họ không tấn công, không có nghĩa là Thiên Túng sẽ hạ thủ lưu tình. “Bạch Ngân! Đại ca! Lên!” Thiên Túng ra lệnh một tiếng, xông pha đi đầu. Bạch Ngân, Thiên Sách theo sát phía sau. Cơ hồ là một chiều một, trực tiếp giải quyết xong đám người kia! Đang lúc này, một đạo ánh sáng năm màu đột nhiên từ trong Cửu Trọng bảo tháp vọt ra ngoài ngăn trở con đường của đám người Thiên Túng. “Cao thủ!” Đám người Thiên Túng biết, rốt cuộc cũng đến màn trình diễn chính rồi! Trong nháy mắt, chỉ thấy mười đạo bóng đen từ trong Cửu Trọng bảo tháp vọt ra, loại năng lượng nguyên tố hùng hậu kia làm cho Tề Thiên Sách vừa mới vào cấp thần lui về sau vài bước. Hai người Thiên Túng vẫn lì lì bất động. Nhưng khi nhìn thấy đội hình của đôi phương, ánh mắt Thiên Túng vẫn là hung hăng chấn động một phen, “Mười Kiếm Thần tốt cùng?” Đây mới là lực lượng ẩn giấu của Cửu Trọng Cung đi! Đồng thời, dưới mặt đất, chiến đội hơn năm trăm Kiếm Tiên của Cửu Trọng Cung đang dốc toàn bộ lực lượng trực tiếp chiến đấu với Diệp sát môn do Tề Phong Tề Vũ lãnh đạo cùng Kinh Hồng lâu do Tịch Nhan lãnh đạo. Tức khắc, trên mặt đất ánh sáng rực rỡ đại thịnh, màu sắc đan xen, kết hợp với ánh lửa ngất trời ngược lại thật sự đẹp đẽ vô cùng. Đây là một cuộc hỗn chiến không thể ngăn cản được! Đây là một cuộc hỗn chiến kinh thiên tuyệt thế! Cao thủ so đấu cùng cao thủ, lực lượng va chạm cùng lực lượng! “Ánh sáng như hột gạo của bọn người cũng dám cùng nhật nguyệt tranh nhau phát sáng, không biết tự lượng sức mình!” Một hắc y lão giả cầm đầu mười cường giả Kiếm Thần tốt cùng lên tiếng nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống phía dưới. Khi hần nhìn thấy biển lửa mênh mông cùng từng đám người bị những người mặc bạch y vây khốn thì cũng hung hăng giật mình. “Lão tạp chủng! Thực lực không cao, khẩu khí không nhỏ!” Ngừ khí của Thiên Túng mặc dù tràn đầy khinh thường, nhưng ánh mắt lại cực kỳ cẩn thận. Lúc này, trên bầu trời lại một trận năng lượng dao động. Đám người Phi Dạ, U Minh, Tiểu Hồ, Tàn Mộ Ngôn, Mục Nhạc Ca, Nguyệt Tiêu Nhiên cùng Diệp Tử Long đột nhiên xuất hiện ở trước mặt đám người Cửu Trọng Cung, đứng chung một chỗ với Thiên Túng. “Cư nhiên là bốn Kiếm Thần cấp cao cùng năm Kiếm Thần cấp thấp?” Về mặt hắc y lão giả càng phát ra nghiến tức, nhất là thời điểm nhìn về phía Thiên Túng, càng thêm ngưng trọng. Bởi vì thân là Kiếm Thần tốt cùng, hần cư nhiên không nhìn ra thực lực của Thiên Túng, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi! “Hừ! Lão tạp chủng, sợ rồi sao!” Phi Dạ vừa đến liền ngang bướng kiêu ngạo la hét! “Sợ? Đám tiểu bối các người, thật sự chưa từng thấy qua ở chợ. Hiện tại liền để cho các người xem một chút cái gì mới gọi là thực lực chân chính!” Hắc y lão giả vung tay lên, “Bây trận!” Kỳ thực từ thời điểm mười hắc y nhân xuất hiện ở nơi này, Thiên Túng cũng cảm giác được mấy người này cứ hai người lại là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ năm loại nguyên tố năng lượng. Rất có thể là bởi vì trận pháp Ngũ Hành. Hiện tại nhìn trận hình bọn họ bày ra, Thiên Túng càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng mình. Hơn nữa, bởi vì toàn bộ đám hắc y lão giả này đều là Kiếm Thần tốt cùng. Thực lực của bọn họ phải hơn xa năm hộ pháp lúc trước Thiên Túng đụng phải ở Thánh môn. Toàn bộ mười người này hợp thành hai vòng tròn năm người, mỗi vòng tròn cũng tản ra năng lượng dao động như sấm sét. Rồi đi thật xa cũng có thể cảm thấy một loại khí tức tròn vành vạnh trên người bọn họ. Nhưng Thiên Túng thật sự không sợ hãi chút nào, cùng đám Bạch Ngân nhìn nhau cười. “Lão tạp chủng! Người cho rằng Diệp Thiên Túng ta sẽ hai lần mắc cùng một sai lầm!” Thiên Túng xinh đẹp cười một tiếng, khẽ hé đôi môi đỏ mọng phun ra hai chữ: “Bây trận!” Ngay sau đó, chín người Bạch Ngân nhanh chóng chuyển động. Khi đại đoàn năng lượng từ trên người mấy người hiển hiện ra thì đám hắc y lão giả đối diện trực tiếp ngã người, trong miệng bộc phát ra thanh âm khó có thể tin: “Đây. . . . Đây là. . . . Trận pháp Thất Nguyên Trận trong truyền thuyết!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 112: Đại thành chi cảnh (cao trào)

Chỉ thấy đối diện với mười hắc y lão giả kia, Tề Thiên Sách cầm trong tay búa Chiến Thiên, Nguyệt Tiêu Nhiên cầm trong tay quạt Tùy Phong, Tiểu Hồ cầm trong tay Âm Huyết tiên, Phi Dạ cầm trong tay quạt Thiên Xà, Diệp Tử Long cầm trong tay chùy Phá Phong, Bạch Ngân cầm trong tay Cửu Trảm Cửu Tiết tiên, U Minh cầm trong tay lưỡi hái Huyết Nguyệt. Sau khi bảy người này cho gọi ra kiếm khí của mình liền theo vị trí của Cửu Cung Bát Quái nhanh chóng tạo thành một vòng tròn. Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Quang, Hắc ám bảy loại nguyên tố năng lượng trong nháy mắt bộc phát trên người bảy người. Tức khắc, đám người Tề Thiên Sách hợp nhất thành một thể, hào quang bảy màu lưu chuyển giữa bọn họ, năng lượng gần như căn nguyên của trời đất làm cho thực lực của bảy người hỗ trợ lẫn nhau, uy lực của nó so với trận pháp của Cửu Trọng Cung kia còn muốn mạnh hơn nhiều. Mà đại trận thất nguyên này chính là một trong những trận pháp trong cuốn Cửu Thiên Tinh mà Thiên Túng tìm được trong bí động ở Thánh môn lúc trước. Đúng như lời Thiên Túng nói, năng lượng sao có thể hai lần thua bởi cùng một chỗ. Lần đại chiến Thánh môn đó mang đến đau đớn vô cùng cho trái tim nàng, nàng làm sao lại có thể khiến cho mình rơi vào tình cảnh đó một lần nữa?! Trước khi đại chiến, nàng luôn luôn tìm kiếm phương pháp khắc chế đại trận Ngũ Hành đó. Rốt cuộc, nàng tìm được kỳ trận đã tuyệt tích này trong Cửu Thiên Tinh. Uy lực của nó cơ hồ gấp đôi đại trận Ngũ Hành! Kỳ thực, theo thần thái vừa rồi của hắc y lão giả kia, nàng cũng biết người của Cửu Trọng Cung cũng biết trận pháp này. Nhưng biết được trận pháp này thì thế nào? Còn không phải là có thể nhìn mà ăn không được! Bởi vì đại trận thất nguyên này nhất định phải có kiếm tu giả cấp Kiếm Thần quang nguyên tố cùng kiếm tu giả Kiếm Thần hắc ám nguyên tố tham gia. Trước đừng nói người bình thường cơ hồ không kẻ nào có được nguyên tố hắc ám, chính là quang nguyên tố cũng hiếm như lông phượng. Muốn cùng lúc có hai người kia quả thật chính là khó khăn như lên trời! Đây cũng chính là nguyên nhân Cửu Trọng Cung kiêng kỵ Âm Ma Tộc. Người của Âm Ma Tộc trời sinh liền có được thiên phú siêu phàm thoát tục cùng năng lượng nguyên tố hắc ám. Nếu mặc kệ họ phát triển, Cửu Trọng Cung làm sao ngang sức được đây? Lúc này, sau khi thoát khỏi sự ngây ngốc, những hắc y lão giả rốt cuộc khôi phục trấn định, “Diệp Thiên Túng, cho dù các người có thất nguyên trận thì như thế nào? Chúng ta có hai đại trận Ngũ Hành, chưa chắc sợ người!” “Ta biết!”, Thiên Túng không thêm đề ý chút nào cười cười, “Ta biết rõ lực lượng của thất nguyên trận này còn chưa đủ để uy hiếp các người, nhưng thế này thì như thế nào?” Thiên Túng nói xong, liền nhảy vào trung tâm thất nguyên trận. Theo Thiên Túng gia nhập, hào quang bảy sắc của thất nguyên trận càng thêm

tỏa sáng. Thiên Túng tựa như một tiên nữ bị hào quang vây quanh, quanh thân lưu chuyển ánh sáng bảy màu, như tiên vũ nghệ thuật, làm cho người ta mất hồn thần mê. “Trận. Trận nhân [1]?!” Hắc y lão giả khó có thể tin kêu lên. Giờ khắc này, hẳn chân chính cảm nhận được sợ hãi từ nội tâm mình.

[1]: mất trậnThất nguyên đại trận cùng Ngũ Hành đại trận kỳ thực đều có trận nhân. Chỉ bất quá, trận nhân cần người có thể điều khiển năng lượng ngũ nguyên cùng thất nguyên mới có thể điều khiển đại trận. Trên thế giới này, trừ quái thai như Thiên Túng, có người nào có thể làm trận nhân của thất nguyên trận chứ? “Lão già kia, ngươi thật đúng là kiến thức rộng rãi. Hôm nay, ngươi có thể chết trong thất nguyên trận hoàn chỉnh, cũng coi như ba đời có phúc rồi!” Sau khi Thiên Túng gia nhập, thất nguyên đại trận chính thức thành hình, hiện tại, trong mắt của nàng không che dấu được sát ý. “Thất nguyên bắt đầu, vạn vật hợp nhất! Giết!” Theo thanh âm sát phạt của Thiên Túng bộc phát, đám người Tề Thiên Sách cùng Bạch Ngân cùng nhau quơ múa Kiếm Khí. Tức khắc, từng cột sáng tràn đầy năng lượng thất nguyên từ trận nhân thất nguyên trận bạo phát, bắn thẳng đến hai đại trận ngũ hành của Cửu Trọng Cung. “Mau chắn!” Hắc y lão giả cuồng quát hét lớn một tiếng. Hai đại trận đồng thời bộc phát. Cùng nhau chống đỡ tấn công của đám người Thiên Túng. Trong chớp lát, Thiên Túng cùng Cửu Trọng Cung bắt đầu một loại đối chiến gần như dã man. Cột sáng bảy màu cùng cột sáng năm màu không ngừng va chạm nhau trên không trung. Bầu trời màu lam cơ hồ bị nhuộm thành bảy loại màu sắc. Tựa như rừng mây hồng bảy màu, hùng hồn tráng lệ. Nhưng theo thời gian trôi qua, đám hắc y lão giả của Cửu Trọng Cung dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm. Màu vàng kim cùng màu đen từ từ chiếm lĩnh cả phía chân trời. “Ngũ nguyên đồng nhất, Ngũ Hành phối hợp!” Mắt thấy hào quang của Ngũ Hành trận dần dần biến yếu, hắc y lão giả đột nhiên quát to một tiếng, mấy người lập tức biến đổi trận hình. Thế trận mới này khiến cho Ngũ Hành đại trận không hiện ra xu hướng suy tàn. Nhưng chỉ cần người sáng suốt vừa nhìn, là có thể biết, ngũ hành đại trận này đã là nỏ mạnh hết đà rồi! Không ai chú ý tới, đang lúc này, hai người Tần Mộ Ngôn cùng Mục Nhạc Ca vẫn bị mọi người sơ sót quên mất đã lặng lẽ đi tới phía sau những hắc y lão giả. “Lôi Địa, hoàng sa lôi động!” “Phá Thiên, Phiên Giang Đảo Hải!” Không có ai nghĩ đến, Mục Nhạc Ca cùng Tần Mộ Ngôn cứ nhiên vào lúc này tiến hành đánh lên! Kỳ thực, nếu là lúc trước, Mục Nhạc Ca cùng Tần Mộ Ngôn tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện mất phong độ cao thủ này. Nhưng dùng lời nói của Thiên Túng, cái gì mà phong độ cao thủ, dễ nghe một chút thì là cô hủ cô chấp, khó nghe chính là thiếu thông minh. Chỉ cần có thể giành thắng lợi, nàng mới không quản cái thủ đoạn khi gió gì. Vì vậy, tuân theo lý tưởng nhân sinh: lấy vợ theo vợ, bọn họ hoàn toàn bị Thiên Túng tẩy não rồi. “Đánh lên! A!” Một câu của hắc y lão giả còn chưa nói hết, hai ngũ hành đại trận liền hoàn toàn bị đánh cho thất linh bát lạc. “Lão tạp chủng! Kỳ chết của các ngươi đến rồi!” Nếu Ngũ Hành đại trận đã biến mất, thất nguyên đại trận của bọn họ cũng không còn cần duy trì nữa. Đám người Thiên Túng trực tiếp giải trừ trận pháp, sử dụng kiếm kỹ mạnh nhất của từng người, tiêu diệt từng bộ phận. “Chiến Thiên, Phá Kim Quyết!” “Tùy Phong, Trục Phong Lược Lăng!” “Ám Huyết, Huyết Hải Sinh Ba!” “Thiên Xà, Kiềm Xà Diễm!” “Phá Phong, Phong Tập Đại Địa!” “Cửu Trảm, Thánh Quang Trảm!” “Huyết Nguyệt, Tỏa Hồn Trảm!” Kiếm kỹ cao nhất của bảy loại nguyên tố đồng thời bộc phát, ầm ầm phóng mạnh về phía đám hắc y lão giả, cho dù không cần nhìn, kết cục của bọn họ cũng nhất định là bỏ mình. Thiên Túng xa xa đứng dưới màn trời, quan sát tất cả, trong mắt không có chút thương xót nào. Đây là bọn họ gieo gió gặt bão, không oán được người khác. Nhưng đang lúc này, Cửu Trọng bạo phát đột nhiên bộc phát ra một cỗ kiếm khí bén nhọn. Đó là một loại ánh sáng bạch kim ám áp đến buồn phiền. Tia sáng kia không nhìn ra loại nguyên tố năng lượng trong đó, nhưng cảm giác được nó rất tinh thuần như thất nguyên đại trận của đám người Thiên Túng. Đạo tia sáng này tựa như ngàn vạn sợi dây kết thành một tấm lưới che phủ trước người đám người Cửu Trọng Cung. Một màn này phát sinh làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc. Những kiếm kỹ vô cùng bén nhọn khi đụng phải tấm bình phong che chở kia liền không thể tiến lên trước nữa. Đồng thời, ánh sáng màu bạch kim không ngừng lóe lên kia cứ nhiên từng bước từng bước làm tiêu giảm năng lượng kiếm kỹ! Loại ánh sáng này có thể đồng hóa thậm chí tiêu giảm năng lượng nguyên tố, so với hắc động trên người Thiên Túng trong lúc tu luyện không sai biệt lắm. Có thể chuyển hóa nguyên tố năng lượng, đạt tới trình độ triệt tiêu lẫn nhau. Chỉ bất quá, năng lượng của tia sáng này tựa hồ so với loại chuyển hóa năng lượng trên người Thiên Túng mạnh hơn mấy phần. “Rốt cuộc ra tay sao? Đây mới là con át chủ bài của Cửu Trọng Cung a!” Thiên Túng lạnh như băng nói. Lúc này, chính người Tề Thiên Sách, Bạch Ngân, Tần Mộ Ngôn cũng tụ tập đến sau lưng Thiên Túng, như lâm đại địch. Rốt cuộc, sau khi ánh sáng tiêu tán, một bạch y lão giả tóc bạc mặt hồng hào xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Bạch y lão giả kia râu tóc bạc trắng, đặc biệt là đôi lông mày cứ nhiên dài như mái tóc. Nhưng lão giả đầu đầy tóc bạc này cứ nhiên hé ra một khuôn mặt chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Nếu bỏ qua loại cao ngạo và vẻ thần sắc oán độc trên mặt hắn, bạch y lão giả này có thể coi là một lão thần tiên. “Dị thú? Kiếm Thần? Dư nghiệt của Ám Ma Tộc thật đúng là không đơn giản, cứ nhiên có thể chiêu dụ nhiều cao thủ như vậy ở bên người?” Bạch y lão giả kia chính là một tư thái cao cao tại thượng. “Không cần ngươi nói ta cũng biết rõ mình còn mạnh hơn so với ngươi, chỉ cần nhìn theo bên cạnh liền biết!” Thiên Túng không chút khách khí châm chọc đáp trả. “Miệng lưỡi bén nhọn! Yêu nữ ngươi có biết lão phu bây giờ là loại cảnh giới nào hay không? Ngươi cho rằng ngươi thất nguyên đồng tu cũng đã rất giỏi sao?” Bạch y lão giả cực kỳ khinh miệt nói, ánh mắt hắn nhìn mấy người Thiên Túng tựa như đang nhìn con kiến hôi. Điều này làm cho đám người Bạch Ngân cao ngạo cực độ khó chịu. “Ngươi không phải muốn lộ về mình là đại thành chi cảnh chứ?” Thiên Túng vừa nói vừa càng thêm giễu cợt cười. “A? Ngươi biết đại thành chi cảnh? Xem ra lão phu thật đúng là xem thường ngươi.” Bạch y lão giả gấp biến không sợ hãi nói. “Không phải là ngươi xem thường ta, mà là ngươi coi trọng bản thân mình!” Ý giễu cợt của Thiên Túng càng phát ra nồng đậm, “Ngươi cho rằng hiện tại ngươi đã là đại thành chi cảnh rồi sao? Quả thật là chuyện cười. Trong thân thể ngươi căn bản không có năng lượng nguyên tố hắc ám, thất nguyên thiếu một, làm sao đạt tới đại thành? Ngươi bắt quá là dung hợp sáu loại nguyên tố năng lượng mà thôi. Cứ nhiên chớ chê mèo lắm lông. Ngươi cùng ta cũng không có gì bất đồng!” “Hào! Hào! Ha ha ha.” Bạch y lão giả gằn quá hóa cười, “Quả nhiên là nghệ con không sợ cộp! Cho dù ngươi là thất nguyên đồng thể thì như thế nào, không luyện tới cảnh giới cao nhất cũng dám kêu gào với lão phu? Thật là không biết tự lượng sức mình! Nếu như ngươi ăn nhân hai ba năm nữa có lẽ sẽ có thực lực tương đương ta, nhưng hiện tại ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!” “Hắn phải chết không thể nghi ngờ? Ta nghĩ chưa chắc như vậy! Trong mắt Diệt Thiên Túng ta cho tới bây giờ cũng không có chuyện nhất định. Theo ta thấy, hôm nay không phải là ngươi giết chết ta, mà là, ngươi sẽ trở thành đá kê chân của ta! Để cho ta bước lên đến đỉnh núi!” “Khẩu xuất cuồng ngôn!” Bạch y lão giả vừa nghe Thiên Túng cứ nhiên coi mình như đá kê chân trực tiếp gằn đến tức sùi bọt mép. Vung tay lên, một đạo kiếm khí đại thành màu bạch kim đánh úp về phía Thiên Túng. Sau khi nguyên tố năng lượng dung hợp, tất cả kiếm khí đều sẽ biến mất rồi lẫn nữa dung hợp thành kiếm khí. Lúc này, mỗi một đạo Kiếm Khí đều thắng được bất kỳ loại kiếm kỹ nào. Đối mặt với lão yêu quái đã tiến vào đại thành, Thiên Túng cũng không dám khinh thường. Chư Thần cánh, Đoạn Hồn tiên, Lam Băng liên, Xích Viêm Kiếm, Thành Nhật cung, khiến Thị Phách toàn bộ đều xuất hiện ở bên ngoài cơ thể, võ trang đầy đủ. “Chư Thần, Âm Vũ Vạn Nhận!” Thiên Túng khởi đầu bằng một công kích kiếm khí hắc ám mãnh liệt. Những nguyên tố năng lượng khác khó tránh khỏi bị bạch quang của lão yêu quái đó đồng hóa, chỉ có nguyên tố hắc ám mới có thể chống chọi lại. Nhưng khi kiếm khí màu đen cùng bạch quang lần lượt đan xen chung một chỗ, ánh sáng màu đen kia lập tức ảm đạm mấy phần. Bạch y lão giả thấy thế thật là khinh thường, hai tay hắn cùng vung lên, lại liên tục phát ra hơn mười đạo bạch quang. Tức khắc, hơn mười đạo bạch quang kia liền giống như tấm lưới bao quanh thân thể Thiên Túng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 113: Đã thành truyền thuyết! (Đại kết cục!)

Đối mặt với thế tiến công ồ ồ kéo đến, Thiên Túng không loạn chút nào. Nàng vừa đem bốn cánh của Chư Thần dực co lại bao bọc lấy cơ thể mình, vừa vận chuyển bộ công pháp tự nghĩ ra kia. Trong nháy mắt, Thiên Túng liền được Chư Thần dực bọc thành một hình cầu màu đen. Đồng thời, một hắc động giống như ốc xoáy như ẩn như hiện quanh thân Thiên Túng. “Động hư vô này, là giai đoạn đầu của đại thành!” Người khác không biết cái hắc động kia, nhưng bạch y lão giả lại rất tinh tường. Đó là dấu hiệu một người tiến vào đại thành chỉ cảnh! “Không thể nào! Cái này không thể nào!” Bạch y lão giả khó có thể tin liên tiếp lắc đầu. Trong ký ức của hắn chỉ có thực lực thất nguyên đạt tới cảnh giới tốt cùng mới có thể xuất hiện động hư vô, dấu hiệu giai đoạn đầu của đại thành. Nhớ tới việc bản thân mình dùng bao nhiêu thiên tài địa bảo mới có được sáu loại nguyên tố, nhưng từng loại, hắc cơ hồ đều luyện đến cảnh giới tốt cùng mới có thể có được sự thấu hiểu hôm nay, có được cảnh giới như hôm nay. Thế nhưng, thiếu nữ chưa tới hai mươi tuổi đang đối diện với hắc cơ nhiên có thể vượt qua hắc đạt tới động hư vô này, điều này làm cho hắn làm sao chịu nổi? Lúc này, sắc mặt của bạch y lão giả thật là dữ tợn. Bởi vì hắn đã phát hiện ra kiếm khí bạch kim của mình chẳng những xông không vào được phạm vi bao bọc của Chư Thần dực, lại còn bị động hư vô kia từ từ chuyển hóa, xoi tái. Bất quá, lúc này Thiên Túng cũng thực không dễ chịu. Kiếm khí bạch kim kia chẳng những chuyển hóa tốc độ thật chậm, hơn nữa, nàng mơ hồ cảm thấy hắc động đang từng bước bị phá hư. Có một xu thế thoát ly. Hơn nữa theo năng lượng bị hắc động chuyển hóa bị thân thể hấp thu, Thiên Túng lại có một loại cảm giác khó tiếp nhận. Đây đối với kinh mạch đã phát triển của nàng quả thực là không thể nào! Lúc này, bạch y lão giả kia không nguyên chờ đợi nữa. Biến số trên người Thiên Túng quá nhiều, nếu như mình không ra tuyệt chiêu, rất có thể sẽ thật sự biến thành đá kê chân của nàng! Hai tay của bạch y lão giả đột nhiên hợp thành chữ thập, làm thành hình dáng Quan Âm bái Phật. Hai tay chạm vào nhau, một loại ánh sáng màu vàng kim sáng chói từ trong bàn tay hắn phóng lên cao. Cảnh tượng này tựa như một mặt trời mới sinh ra trong lòng bàn tay hắn, không ngừng lớn lên. Tức khắc, toàn thân bạch y lão giả cũng nhuộm dần trong một loại quang hoa màu vàng. Cho dù cách thật xa, cũng có thể cảm nhận được năng lượng hủy thiên diệt địa cùng khí tức trồn trịa như ý kia. “Không tốt! Công kích này quá mạnh mẽ, Tiểu Thiên căn bản không ngăn được!” Bạch Ngân thấy vậy hét lớn một tiếng, cơ hồ không mở miệng nói với nhau, chín người kia đều không hẹn mà cùng phi thân tiến lên, vận khởi toàn bộ lực lượng của mình ngăn ở trước mặt Thiên Túng. Vào thời khắc này, ánh sáng màu vàng kim rời tay, bạch y lão giả hét lớn một tiếng: “Lục Nguyên Kim Dương, Hồn Viên Như Ý! Đi!” Tức khắc, một cỗ năng lượng dời núi lấp biển hủy thiên diệt địa đụng vào chín người Bạch Ngân. Cơ hồ là cùng thời khắc đó, chín người Bạch Ngân liền bị đụng bay ra ngoài, hộc máu trọng thương. Kim Dương kia dường như không có bất kỳ sự ngăn trở nào, cùng Chư Thần dực đang bao bọc Thiên Túng đụng vào nhau. Tức khắc, trời đất biến sắc, núi sông rung chuyển. Tựa như vũ trụ nổ lớn, dư âm va chạm lan truyền ra phạm vi chung quanh, quang huy màu vàng kia bao phủ toàn bộ Cửu Trọng Cung. “Tiểu Thiên!!!” “Tiểu muội!!!” “Chủ nhân!!!” “Nữ nhân!!!” “Mấy thanh âm đồng thanh cũng đồng thời vang dội trời đất. Ánh mắt của mọi người đều nhìn không chuyển mắt chăm chăm về nơi Thiên Túng. Bạch y lão giả kia vốn cho rằng lần này Thiên Túng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, chỉ cần giải quyết mấy tên nam tử đã suy sụp này là được rồi. Nhưng hắn dần dần phát hiện ra chỗ không đúng. Quang huy kim dương kia chẳng những thật lâu không tiêu tan, lại còn không ngừng thu nhỏ lại. Nhưng sau khi va chạm qua đi, khói mù tràn ngập, không ai thấy rõ ràng rốt cuộc xảy ra chuyện gì. “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?!” Đang lúc bạch y lão giả ngạc nhiên nghi ngờ, con người của hắn chợt phóng đại. Nơi xa bên trong một mảnh kim quang, một thân hình uyển chuyển xinh đẹp dần dần rõ ràng. “Đây. Đây là.” “Giờ khắc này, bất kể là đám người Bạch Ngân hay là bạch y lão giả, đám người của Cửu Trọng Cung hay là Diệp sát môn, Kinh Hồng lâu, chiến đoàn Minh Quân, ánh mắt của tất cả đều bị thân ảnh xuất hiện trong kim quang hút lấy rồi, không thể rời đi tầm mắt. Chỉ thấy, quanh thân Thiên Túng đã không còn bất kỳ Kiếm Khí nào. Một thân áo bào màu lửa đỏ của nàng cũng trong và chạm kịch liệt tổn hại không thể tả. Lộ ra một cánh tay trắng như tuyết cùng bắp đùi thon dài đến khiến người ta trào máu, cấp cho người ta một loại tuyệt mỹ phá tan thế diêm. Giờ phút này nàng đang nhắm mắt lại, mái tóc màu bạc mềm mại mà đã tính theo gió bay múa. Quanh thân nàng bao quanh một tầng sương mù mờ mờ lung lung, làm cho người ta nhìn không rõ lắm. Nhưng kim quang chung quanh kia lại làm cho cả người nàng thấm vào bên trong một loại quang hoa màu vàng, tựa như ảo mộng, mê hoặc tâm thần con người. Lúc này Thiên Túng giống như trung tâm của toàn bộ trời đất, cho dù là mặt trời đang treo trên cao cũng lộ vẻ chán nản thất sắc. Đang lúc này, Thiên Túng đột nhiên mở mắt ra. Bầy sắc đầy trời, nghe thương khắp nơi. Trong nháy mắt, quanh thân Thiên Túng bạo phát quang hoa bảy màu như cực quang xinh đẹp thần bí xinh đẹp và bao la vạn trượng, cùng với màu u lam như mộng ảo trong mắt nàng hồ ứng lẫn nhau. Đây là một hình ảnh như thế nào! Đẹp đến mức tận cùng, không gì hơn cái này. “Đại. Đại thành chỉ cảnh!! Cái. Cái này không thể nào!” Về mặt bạch y lão giả lộ vẻ sợ hãi kêu lên. “Không có gì không thể nào!” Thanh âm Thiên Túng phảng phất từ ngoài chín tầng mây truyền đến, “Ta nói rồi, người sẽ trở thành đá kê chân của ta!” Nguyên lai, đang lúc kinh mạch trong cơ thể Thiên Túng không thể chịu đựng được cỗ năng lượng này, năng lượng Lục Nguyên Kim Dương của bạch y lão giả hoàn toàn phá vỡ động hư vô, đồng thời cỗ năng lượng này đánh thẳng vào hắc động đã vỡ tan tành, tiến vào trong cơ thể Thiên Túng. Trong nháy mắt mở rộng kinh mạch của Thiên Túng, đem tất cả năng lượng thần bảo tích tụ lưu lại trong kinh mạch của Thiên Túng đồng thời kích phát ra. Dưới sự kích thích của năng lượng khổng lồ này, các loại nguyên tố năng lượng của Thiên Túng trong nháy mắt xông dồn lên đỉnh điểm. Hơn nữa Thất Nguyên Kiếm khí bị Lục Nguyên Kim Dương đánh thẳng vào vỡ tan tành, Kiếm Khí vỡ tan tành tự động hóa thành Kiếm Khí lần nữa tiến vào trong cơ thể Thiên Túng, đây cũng vô hình trung hoàn thành bước chuyển hóa Kiếm Khí máu chó. Kiếm Khí chuyển đổi, làm cho bảy loại nguyên tố năng lượng của Thiên Túng tuy hai mà một, nhanh chóng giao hòa. Những luồng khí xoáy tụ trong cơ thể nhanh chóng dung hợp, trở thành màu trắng hỗn độn. Hiện tại, màn sương trắng quanh thân Thiên Túng kỳ thật chính là Kiếm Khí của thất nguyên hợp nhất, cũng chính là đại thành chỉ cảnh chân chính! Đây quả nhiên là phá toái hư không, phá rồi lại lập! “Lão thất phu, rất không cam tâm đúng không?” Thiên Túng tựa hồ cực kỳ thương thức về mặt sợ hãi của bạch y lão giả, nhưng đang lúc này, thời điểm nàng theo thói quen nhìn về phía đám người Bạch Ngân, mới phát hiện đám người Bạch Ngân cư nhiên toàn bộ đều bị thương nặng, không dậy nổi. Tức khắc, sát khí giống như ác ma từ trong cơ thể Thiên Túng trào ra, “Cư nhiên dám tổn thương bọn họ? Người tự đâm đầu vào chỗ chết!” Thiên Túng nói xong, chính là hung hăng nghiêng mình một cái. Một đạo ánh sáng màu trắng giống như sấm sét từ trên cánh tay Thiên Túng bay ra. Ánh sáng màu trắng kia giống như một lưỡi dao sắc bén bắn thẳng về phía bạch y lão giả. Bạch y lão giả bị năng lượng kinh tâm động phách của lưỡi dao sắc bén kia làm giật mình vội vàng giơ hai tay lên, dùng kiếm khí màu bạc của mình ngăn trở. Nhưng sát chiêu lục nguyên hợp nhất lúc trước của hắn đã tiêu hao quá nhiều năng lượng. Mà công kích đang tới lại cực kỳ bén nhọn. Chỉ nghe “bình”, một tiếng nổ đất rung núi chuyển. Một tiếng hét thâm liền từ trung tâm va chạm truyền ra. “A! A a a a ~” Mọi người giương mắt nhìn lại chỉ thấy hai cánh tay của bạch y lão giả đã đứt lìa, máu tươi nhuộm đỏ áo bào màu trắng. Một kích kia cư nhiên trực tiếp chặt đứt hai cánh tay của bạch y lão giả! Rung động! Rung động không gì so sánh nổi! Không ai nghĩ đến một kích này của Thiên Túng cư nhiên cường hãn như thế. Lúc này bạch y lão giả đã sớm không còn sự vênh vẹo tự đắc, cao ngạo không coi ai ra gì như lúc trước. Trên khuôn mặt vận vẹo chỉ có thống khổ cùng âm độc. “Không nghĩ tới! Cửu Trọng Cung ta cư nhiên bị hủy trong tay yêu nữ của Ám Ma Tộc này!” Bạch y lão giả vừa nói vừa nhìn một chút những cung điện đã bị hủy ở phía. Trên mặt thoáng qua điên cuồng bất chấp tất cả. “Đây là Cửu Trọng Cung các ngươi gieo gió gặt bão. Diệp Thiên Túng ta chưa bao giờ là người tốt, nhưng nếu như ngươi muốn đụng đến người ta quan tâm, như vậy sẽ phải chuẩn bị sống không bằng chết!” Thiên Túng băng lãnh giống như tới từ địa ngục. “Ha ha, người quan tâm đám người này sao?” Bạch y lão giả cũng không để ý tới đau đớn của mình, không có ý tốt nhìn đám người Bạch Ngân té ngã ở bên cạnh, “Cho dù lão phu không thể giết ngươi, cũng phải kéo theo ngươi của ngươi làm đệm lưng! Chịu chết đi!” Bạch y lão giả đột nhiên hành động. Hắn cư nhiên thẳng tắp vọt về phía

chín người Bạch Ngân!“Không tốt! !” Thiên Túng vừa thấy tình cảnh này, vẻ mặt lập tức đại biến. Hốt hoảng lần đầu tiên xuất hiện trên khuôn mặt nàng.Bạch y lão giả cư nhiên tính toán tự bạo, cùng đám người Bạch Ngân đồng quy vu tận! Có thể tưởng tượng, một Kiếm Tiên tự bạo cũng có thể nổ chết Kiếm Thần. Hôm nay một lão quái vật lục nguyên hợp nhất tự bạo liền kinh khủng cỡ nào.Thiên Túng ngàn tính vạn tính cũng không tính đến, lão quái vật này cuối cùng vì đối phó nàng lại muốn kéo đám người Bạch Ngân cùng chết!Nhận thấy được ý đồ của hắn, đám người Bạch Ngân lớn tiếng nói: “Tiểu Thiên (Thiên Túng)! Đừng tới đây!”“Ha ha ha, nếu Cửu Trọng Cung ta đều bị phá hủy, mọi người liền cùng nhau đồng quy vu tận đi!” Bạch y lão giả phát rõ hét lớn một tiếng, quang mang màu vàng đột nhiên xông phá thân thể của hắn.Trong khoảng khắc nhanh hơn một cái chớp mắt, Thiên Túng phát sau mà đến trước, lấy tư thế quyết tuyệt chắn trước mặt đám người Bạch Ngân. Quang hoa bảy màu giống như suối phun, rải đầy phía chân trời, tạo thành một tấm lưới mạnh mẽ bảo hộ đám người Bạch Ngân ở bên trong Thế nhưng . . . Thân thể của Thiên Túng lại lộ ra bên ngoài, trong nháy mắt bị ánh sáng màu vàng kia cán nuốt.Trong không khí truyền đến tiếng cười to của bạch y lão giả liêu lĩnh trước khi chết cùng tiếng kêu tê tâm liệt phế của đám người Bạch Ngân.“Tiểu Thiên (Thiên Túng Tiểu Diệp)!!” Một ngày kia, Cửu Trọng Cung tiêu tan trong biển lửa, Thần Ma đều kinh hãi.Một ngày kia, tân đế của Thánh Thiên đế quốc lên ngôi, cả nước vui mừng.Một ngày kia, trở thành một truyền thuyết vĩnh hằng.———oOo———Ba năm sau.Nhắc tới ba năm này, vận mệnh của Thần Ma đại lục có thể nói là xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Ba năm trước đây, tân đế Thánh Thiên lên ngôi. Thánh Thiên đế quốc có thể nói là ngày càng phồn thịnh. Toàn bộ tứ đại gia tộc quy thuận đế quốc. Thánh môn cũng tuyên bố giải tán. Cả Thánh Thiên giống như một tấm sắt, khiến cho Thương Loan đại lục sợ hãi. Một năm sau, Thánh Thiên phát động chiến tranh, chiến đoàn Minh Quân đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, Thương Loan liền tiếp tan tác, cuối cùng lấy sự quy thuận của Thương Loan để chấm dứt. Cả Thần Ma đại lục đạt tới phồn thịnh cùng thống nhất trước nay chưa từng có. Nhưng vừa lúc đó, tân đế Tô Ngọc Cẩn lại tuyên bố thoái vị, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hoàng tử Tô Ngọc Hoa của hắn. Sau ngày thứ hai tân đế truyền ngôi, tiên đế Tô Ngọc Cẩn cùng quốc sư Triền Nhan không biết tung tích, cả triều xôn xao.Bên trong Ngọc Ma Cốc.Ngọc Ma Cốc vẫn điều giữ hoa hương, giống như tiên cảnh. Ở nơi tiên cảnh nhân gian này, trên giường hàn ngọc lẳng lẳng nằm một nữ tử đẹp tuyệt nhân gian. Cơ hồ khó có thể tưởng tượng được trên thế giới cư nhiên có một nữ tử xinh đẹp như vậy. Nhưng nàng lại giống như đánh mất sức sống, nhắm chặt hai mắt. Một mái tóc màu bạc dài tới tận gót chân phủ kín nguyên chiếc giường hàn ngọc, tản ra mùi hương màu bạc chiếm đoạt lòng người. Bên cạnh nàng là một nam tử đang si tình. Nam tử kia nắm thật chặt bàn tay tuyết trắng mềm mại của nữ tử, nhẹ nhàng vuốt ve gò má nàng. Nếu như có đại thần Thánh Thiên ở chỗ này sẽ liền phát hiện, nam tử gần như hèn mọn quỳ bái bên giường nữ tử này chính là tiên đế Thánh Thiên Tô Ngọc Cẩn. Mà nữ tử nằm lẳng lẳng trên giường hàn ngọc này chính là người bị thương hôn mê trong cuộc đại chiến ba năm trước đây, khuyên thể kỳ nữ Diệp Thiên Túng. “Tiểu Ngử, hôm nay đến phiên ta coi chừng ngươi. Mười người, mỗi người phân một ngày, thời gian ở chung với ngươi thật sự rất ít!” Tô Ngọc Cẩn tựa hồ như làm nũng nói, “Ngươi có biết hay không, hai ngày trước, Lục Thăng đại ca còn có Tiểu Ngọc Thương đại ca tới thăm ngươi. Còn có Mục Thiên Thành. Ngươi có muốn gặp bọn họ hay không?” Phảng phất là nghe được câu trả lời của Thiên Túng, Tô Ngọc Cẩn hạnh phúc cười một tiếng, nhưng trong nụ cười này lại bao hàm tang thương vô tận, “Ngươi nhất định muốn gặp có đúng hay không? Vậy ngươi mau tỉnh lại đi! Ngươi có biết hay không, gần đây Lâm Nhi lại trở nên rất nghịch ngợm. Hắn nói: hắn vốn không muốn quấy rầy ngươi nghỉ ngơi, có lẽ ngươi nghỉ ngơi đủ rồi sẽ tỉnh lại. Nhưng hắn phát hiện ngươi căn bản không nhớ tới hắn, cho nên, hắn muốn đánh thức ngươi. Rất ngại thơ ơ đi!” Tô Ngọc Cẩn tự giễu cười cười, “Kỳ thực có lúc, ta cũng suy nghĩ như vậy, có lẽ chúng ta ngày ngày âm ỉ ngươi, ngày ngày náo loạn ngươi, ngươi sẽ tỉnh! Ngươi có biết hay không, hiện tại, mấy người chúng ta đều bị lây nhiễm tật xấu làm bầm lâu bầu, ngay cả Diệp Tử Long cũng không bí ẩn khó hiểu nữa, hắn giống như còn nói nhiều hơn so với ta!”“Tiểu Ngử, quốc sư Triền Nhan nói, thân thể của ngươi có thể tự động chữa trị, nhưng tại sao ngươi vẫn chưa tỉnh lại?” Tô Ngọc Cẩn cứ như vậy si ngốc nhìn dung mạo Thiên Túng đang chìm trong giấc ngủ. Nhìn một chút, trong đôi mắt cư nhiên ngậm đầy nước mắt, rớt xuống cũng không biết. Hắn vùi đầu trên cánh tay Thiên Túng, “Tiểu Ngử, ngươi nhanh một chút tỉnh lại có được hay không? Ta nhớ ngươi lắm, ta thật sự nhớ rượu ngươi mời ta, thật sự nhớ ngươi!” Tô Ngọc Cẩn vẫn không ngừng tái diễn hai câu này, cho đến khi một thanh âm lãnh đạm lại cực kỳ dễ nghe từ đỉnh đầu hắn truyền tới, “Ngu ngốc!” Tô Ngọc Cẩn lập tức như gặp phải kích thích. Hắn ngẩng đầu lên, liền thấy được Thiên Túng đang ôn nhu cười với hắn. Hắn dụi dụi con mắt, đột nhiên nổi điên hô lớn: “Ta không phải là nằm mơ! Không phải là nằm mơ! Thiên Túng đã tỉnh lại!” Một tiếng này cơ hồ là vang tận mây xanh, trong cốc, hơn mười đạo thân ảnh lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xuất hiện ở trước mắt Thiên Túng. Thiên Túng nhìn mười nam tử thâm tình trong mắt hàm chứa lệ nóng kia, mắt cũng là một mảnh ướt át.“Thật xin lỗi! Vắng mặt lâu như vậy, ta. đã trở lại!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Túng Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.